

Giới thiệu Quái Dị Thể Ma Pháp

Nhất Thành bị tai bay vạ gió, thể nhưng lại có thiên thạch rơi xuống đầu, sau đó sống lại ở một thế giới kì lạ và tràn đầy nguy hiểm

Thế giới này nơi nơi đều là ma thú hoành hành, có trong mình Hack Magic Plate, hắn có khả năng tùy ý hành sự, nhẹ nhàng khuấy lên phong vân, làm chúng sinh điên đảo

Sống lại từ Huyết Nguyệt Cốc, thư viện ma pháp, quái dị, thi đấu, tổ chức hắc ám

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Đau nhức!

Toàn thân đau nhức!

Nhất Thành lăn lộn trên đất, liều mạng giãy dụa thở dốc, trong đầu trí nhớ không ngừng vọt tới, nhưng trước mắt hắn biến thành màu đen, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Nhất Thành trí nhớ cuối cùng một màn là hắn vừa hoàn thành một dự án lớn, tiền thưởng lại cực kỳ nhiều. Tâm tính rất vui mừng đang trên đường đi dạo, chuẩn bị mua chút đồ ăn mang về cho gia đình, kết quả lúc hắn đi ngang qua cầu trên đường về nhà thì trên đầu xuất hiện bóng đen. Hắn chỉ nhớ được đến đó, sau đó thì không còn gì nữa.

- Âm

Thiên thạch rơi trúng đầu vì cái gì cơ thể mình đau nhức như thế? Hắn là còn sống hay đã chết? Có thể cảm giác được đau nhức, Nhất Thành cảm giác mình còn có thể còn sống.

Chờ hắn miễn cưỡng mở mắt, trước mắt một màn lại làm cho hắn kém chút sụp đổ.

Chỉ thấy tại trước ngực hắn là một đầu quái vật. 1 con mắt thì lệch sang tai trái. Con mắt khác thì rớt xuống cằm. Mũi méo xệch đi. Miệng rộng đến mang tai đang cắn xé cơ thể hắn.

- Thảo thảo thảo!

Nhất Thành tức giận mắng, bản năng mong muốn đem quái vật kia theo trên ngực lồi xuống, nhưng nó thật giống như dính tại Nhất Thành trên thân, mặc cho hắn làm sao lôi kéo, vùng vẫy như thế nào đều không thể gạt xuống tới.

Ngực đau nhức nhưng Nhất Thành như muốn ngắt, lý trí cũng lâm vào điên cuồng bên trong, hắn vạy mà cũng hé miệng cắn về phía quái vật kia. Giờ chả quan tâm đây là cái quái gì? Cứ cắn chết nó mới được, nếu không con quái này có thể ăn hết cơ thể của hắn.

Nhất Thành điên cuồng cắn xé, huyết tinh sền sệt lập tức tràn vào trong miệng hắn, mùi hôi thối truyền đến, hắn bắt đầu nôn ọe liên tục. Ngay lúc này thì ở mi tâm loé lên 1 vầng sáng nuốt chửng con quái vật kia vào trong.

Nhất Thành giãy dụa đứng lên, thở ra hồng học.

Con đau đón quanh thân đã đỡ hơn nhưng trên đầu vẫn truyền đến những cơn nhức đầu liên tục. Giống như có vật gì đó liên tục đánh mạnh vào đầu hắn. Chờ cơn đau kia tan biến, hắn đứng dậy hướng về bốn phía rà xét.

Hắn hiện tại vị trí giống như là một hạp cốc, xác chết ngổn ngang khắp nơi. Xung quanh thì từng vách núi dựng đứng.

Lão đảo đứng dậy, Nhất Thành nhìn về phía trước phương xa. Đó là một lối đi thẳng tắp không biết dẫn đến phương nào. Hắn lão đảo sắp ngã, liền vơ lấy 1 thanh đao lớn bên cạnh. Chóng đao đứng vững. Nhanh chóng rút đao lên, trong đao phản chiếu là một thiếu niên trẻ tuổi thanh tú 14, 15 tuổi đập vào mắt hắn, hắn cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Nhất Thành nào có chút biến dị hiếm thấy. Phản ứng đầu tiên của hắn là khen chính mình so với kiếp trước muốn trắng hơn.

Trong đầu vọt tới trí nhớ đã nói cho Nhất Thành biết, hắn xuyên việt rồi, không phải xuyên việt về cổ đại, mà đến đại lục tên là Đại Hoang.

Hắn đời này cũng gọi là Nhất Thành, người của Đại Càn Quốc. Thân phận nghèo hèn. Nghe như ý nghĩa hắn là một tên không có một đồng dính túi, sống

ở một cái thôn xóm nghèo.

Năm trăm năm trước tranh bá nổi lên, khói lửa nổi lên bốn phía, Đại Càn Quốc quốc chủ dẫn theo nhiều kỳ nhân dị sĩ tranh giành thiên hạ. Lăn lộn 1 đời, hoành tảo bát hoang, chiến đến hồn thiên địa ám. Cuối cùng giữ vững được Quốc gia nhỏ nhoi của mình. Sau trận đại chiến cuối cùng, thiên hạ cách cục đã định, các thế lực lớn chiếm lĩnh phân chia đất đai cai trị.

Khi đó Đại Càn Quốc kỳ năng dị sĩ vô số, anh tài xuất hiện lớp lớp. Gia gia của gia gia hắn từng là một trong những người này. Lập ra một ít chiến công, nhưng đời sau càng lúc càng xuống dốc. Tới đời của hắn là khổ rách áo ôm.

Gia đình hắn xuống dốc không phanh. Tới đời của hắn thì còn mình hắn. Thế giới này nguy hiểm trùng trùng, khi gia đình hắn gặp nạn. Chỉ có mình hắn trốn thoát, chạy khắp nơi tìm đường sống.

Có khi thì trốn cấp, có khi thì cướp đồ ăn, lúc thì ăn chùa bị đuổi đánh.

Cuối cùng cũng không thoát được số phận, hắn bị một nhóm người bắt lấy đánh cho một trận suýt chết. Tới lúc hấp hối thì bị người bắt đi thử thuốc. May mắn thuốc có hiệu quả sống lại, nhưng tiếp tục bị bắt giữ giúp bọn hắn tiếp tục thử thuốc. Ngày ngày chịu đau đớn kịch liệt, lăn lóc dưới đất, tới bữa thì ăn không đủ no. Đứng lúc có cơ hội, hắn quyết định chạy trốn, lúc thoát đi hắn không biết mình đang ở đâu, chỉ biết chạy bán sống bán chết vào rừng.

Càng chạy càng sâu, càng chạy càng lạc hướng. Nhưng hắn không dám dừng lại, cầm đầu chạy, chạy, và chỉ biết chạy. Đến lúc Nhất Thành thấy chân không chạm đất được nữa thì đã biết mình không xong.

Đại Càn Quốc có một cấm địa, không có ai dám đến đây vì nơi đây là nơi chôn xương của hàng ngàn vị cường giả. Oán khí, ma khí tỏa ra ở đây ngùn ngụt. Chỉ cần người tu luyện kém chạy vào liền tâm trí bị ăn mòn hoá điên mà chết. May là đường vào khó tìm, chỉ có kẻ may mắn như Nhất Thành, nhảy từ đỉnh núi tới đây.

Nó được gọi là Huyết Nguyệt cốc. Là một hoang địa của vạn năm lại đây. Nhất Thành có thể thấy được oán khí và ma khí bao trùm Huyết Luyện Cốc xen lẫn là sương mù dày đặc.

Huyết Luyện cốc được bao bọc bởi các dãy núi dựng đứng. Trong cốc tạo cho người khác cảm giác chết chóc ghê rợn, khắp nơi là những hố sâu. Trong hố là những vũng nước loăng loăng màu máu, quanh hố mọc đầy các loại cây cỏ thụ, hình thù kỳ dị.

Sự sống ở hạp cốc này như không hề tồn tại. Giống như có bị một loại dị lực nào đó hút đi tất cả sinh khí.

Đứng ở nơi u ám này, Nhất Thành cảm thấy mình có thể nghe thấy những tiếng gầm gừ oán hận khắp nơi. Điều đáng sợ hơn, vạn năm qua đi, mùi xú uế vẫn còn tồn tại. Xương trắng thì phủ khắp mặt đất nơi đây, làm cho nơi này trở thành địa ngục Trần gian.

Bỗng nhiên từ hướng đi xa xăm kia truyền đến tiếng gào rú càng lúc càng lớn phá tan bầu không khí u tịch này.

- uuuuuuuuuuu!

Nhất Thành đứng đó run rẩy. Mới xuyên qua lại đến cái nơi ma quái này. Còn tiếng gầm rú điên cuồng kia là sao?? Ta xuyên qua địa ngục thế giới sao?? Nhất Thành đang tự hỏi, nếu bị oán khí và ma khí ở đây nhập thân hắn sẽ bị điên nhưng vì sao hắn không sao cả?

Vừa rồi nuốt chừng thứ quỷ quái kia là gì!? Trong đầu mình có gì sao? Trong lòng hắn đang ngổn ngang trăm điều. Nhất Thành nhìn xa xa phương hướng tiếng kêu kia truyền đến. Một cảm giác sợ hãi đang ăn mòn tâm trí hắn. Tếng gầm như đánh vào linh hồn và thân thể, làm xương cốt hắn đau nhức khó chịu không thôi.

- Bá!

Một đạo bóng đen, mang theo âm thanh xé gió từ phía trước xuyên qua màng xương một cách nhanh chóng! Biến mất cùng hướng với tiếng gầm rú truyền đến.

Nhất Thành trong lòng đang phập phồng lo sợ nhưng vẫn rất tò mò,

- Thôi kệ đi, dù sao cũng không có đường khác. Cứ tiến đến xem sao. Dù sao cũng chết 1 lần, thêm lần nữa chẳng sao cả!?

Khi sắp đến gần tiếng gầm. Nhất Thành khựng người, tròn mắt nhìn về phía trước. Hai con quái vật lớn kinh khủng đang lao vào nhau chiến đấu.

Một con có hình dạng giống sư tử không lồ với chín mắt và sáu cái sừng, được xếp bên sườn mỗi bên ba và hai. Có khuôn mặt giống người.

Nhất Thành lấp bắp kinh hãi.

- Cái mặt con quái vật kia sao lại giống mặt người như vậy, cái này là thể loại gì quái vật gì đây?

Hắn có trí nhớ của kiếp này nhưng chưa bao giờ nghe hay thấy cái thể loại quái vật này.

- Đùa nhau chắc? Hay là ta đang mơ!?

Đối diện đang chiến đấu với quái vật mặt người là một đầu dị xà, hình thể to lớn, cơ thể có vảy giáp bao phủ. Nó có chín cái đuôi, mỗi một đuôi đều có một cái lỗ, đang liên tục bắn ra vô số đạn màu đen về phía đối thủ.

Càng khiến người ta khiếp sợ hơn hai con quái vật này lại được bao phủ trong khói đen. Bọn chúng đánh nhau cực kỳ kịch liệt. Điện cuồng tấn công nhau không chết không thôi.

Nhất Thanh sau vài phút liền bình tĩnh lại.

- Đã đến đây rồi mà không ngồi xem bọn chúng đánh nhau thật là phí. Các rạp xi nê 3D thời trước cũng không bằng. Bây giờ mình được xem trực tiếp còn miễn phí, nếu có bắp ran nữa thì tốt.

Nhất Thành lẩm bẩm. Tâm lý của hắn vừa mới xuyên qua nên bị vụn vẹo thì phải? Gặp người khác đã chạy mất dép từ lâu. Nếu có người thấy hắn ngồi xem hai quái vật đánh nhau, chắc chắn bảo hắn là thằng điên.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đang Đóng Phim Sao?

Thế giới này quá rộng lớn, chuyện lạ nào cũng có. Bây giờ có một thằng nhóc mới lớn, trốn sau gò đất nhỏ, xem hai con quái vật đánh nhau. Có lúc thì giơ tay múa chân cổ vũ cho chúng.

Hắn đâu có biết, dù người mạnh nhất của Đại Càn Quốc ở đây, gặp phải hai con quái vật kia thì cũng chạy trốn chết. Mà nếu có người thấy thằng nhóc này bây giờ, chắc chắn vãi hắn một vãi để bày tỏ lòng kính trọng với sự điên điên của hắn.

- Âm

- Hai quái thú này đánh nhau tàn bạo thật, nhìn quá đã mắt.

Nhất Thành vừa cổ vũ vừa lẩm bẩm. Hắn rất kích động. Vừa rồi cả hai quái vật tông vào nhau, tạo ra vụ nổ lớn. Đất dưới chân bọn chúng bị lún xuống một cái lỗ lớn. Cây cối xung quanh đổ rạp, Nhất Thành may mắn đứng xa quan sát, nếu bị ảnh hưởng cú va chạm vừa rồi thì hắn toi mạng. Dù là vậy, gió thổi cực mạnh, phả vào mặt làm da mặt có cảm giác đau rất như sắp nứt ra.

- Hai con quái thú này điên thật, chẳng lẽ chúng chả hiểu mạng sống quý trọng sao. Vì cái gì mà đánh đến tình trạng này? Thâm thù đại hận hay là tranh giành bảo vật sao?

Nhất Thành suy nghĩ băn khoăn một hồi. Ai ngờ lúc này dị biến xảy ra. Xà chín đuôi dồn hết sức bắn ra một viên đạn lớn màu đen. Con quái giống sư tử thì xông đến gần xà chín đuôi, tung ra một vuốt trúng quả cầu đen kia.

- Âm

Một tiếng nổ lớn vang lên. Đất đá bay tứ tung, cả Huyết Luyện Cốc hỗn loạn. Nhất Thành hắn bị sức gió đánh bay ra xa, đập mạnh một góc cây lớn mới dừng lại. Hắn lồm cồm bò dậy tiếp tục trốn đi quan sát. Hai con quái thú bị đánh bật lên trời, bay đi hai hướng khác nhau. Máu đen từ hai con quái thú phun đầy đất, hắn lẩm bẩm nghĩ thầm

- Cái thể loại này trong phim gọi là lưỡng bại câu thương. Giờ mà có thêm một tên cười ha ha đắc ý đi ra nữa thì ngon.

Bỗng nhiên từ đâu một tiếng cười quái đản phát ra phá tan không khí ác liệt này.

- Ha ... Ha.....Ha.....Ha... không nghĩ là lưỡng bại câu thương. Được, được, được.

Từ đâu một người xuất hiện đứng cách xa năm sáu thước với hai con quái vật. Người này mặc áo đen hoa văn rất đẹp. Đập vào mắt là mái tóc bạc trắng xóa như tuyết, khuôn mặt lạnh như băng, gương mặt cơ hồ trắng bệch như kẻ chết, thân cao tám thước, tướng thì cường mãnh, xung quanh người tỏa ra tà khí.

Nhất Thành lúc này liền há to mồm, thật sự là phim mà. Làm gì trùng hợp như thế. Hắn nhéo mình xem có mơ không. Cảm thấy đau, chắc không mơ. Dù là mơ, nhưng lúc người này xuất hiện hắn đã nằm rạp xuống đất, dùng cây cối đồ ngã và gò đất để giấu mình. Không khí ở Huyết Luyện Cốc cực kỳ ác liệt, vì thế người đến dù là cường giả cũng không thể cảm nhận được có người đang ở đây. Nhất Thành không phải người ngu, sống hai kiếp người, ít nhất cũng biết vết giết người diệt khẩu. Nếu không cũng bị bắt đi, chịu đau khổ tới chết. Phim nào cũng vậy, hoàng cảnh này trốn là đúng nhất.

- Ha... Ha....Ha... cuối cùng thì ta cũng tìm được tên ma đầu nhà ngươi, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi, Âm Tà Công.

Nhất Thành thấy phía sau người gọi Âm Tà Công là một lão nhân mặc đồ trắng đứng phía sau khoảng trăm mét. Lão áo trắng cầm bảo kiếm, thần thái

có vẻ điên dại. Khuôn mặt nổi đầy gân xanh, xen lẫn giữa những vết nhăn. Đầu tóc bù xù, giống như lão mới trải qua chuyện gì đó rất đáng sợ.

Với vẻ mặt điên dại cùng nụ cười điên loạn, Nhất Thành đoán chắc lão áo trắng này đã tẩu hỏa nhập ma. Đôi mắt lão mới đến trừng trừng oán hận nhìn về phía Âm Tà Công, trái chiều với sự oán hận của lão lại là chính khí mạnh mẽ phát ra từ thanh kiếm trong tay lão. Có thể thấy lão áo trắng đã từng là một người chính nhân quân tử, nhưng không hiểu sao lại đến nông nổi này.

Âm Tà Công thấy người này thì cười lạnh,

- Đinh lão đầu, ngươi vẫn dám đến tìm ta sao?

Nghe những lời này thì người được gọi là Đinh Lão đầu kia giật dử quất lớn:

“Tên chó chết nhà ngươi, ngươi giết người nhà của ta, con cháu ta. Hôm nay ta sẽ băm ngươi vạn đoạn.”

Lão liền tung người lên trên không, đứng vững, một đường kiếm lực mạnh mẽ mang theo thù hận nhắm thẳng tấn công vào ngực Âm Tà Công. Đường kiếm này kèm theo năng lượng phong thuộc tính mạnh mẽ vừa nhanh vừa hiểm, nhưng Âm Tà Công có vẻ mạnh hơn, chỉ nhẹ nhàng tránh sang một bên. Đinh Lão càng điên cuồng chém liên tục bốn kiếm đều không trúng đích. Âm Tà Công nhẹ nhàng né tránh, kiếm khí liên tục chém vào không khí cùng với phong thuộc tính tạo ra tiếng kêu vù vù.

Nhất Thành càng xem càng kinh hãi. Không ngờ thế giới này người lại mạnh như vậy, trong trí nhớ nói người ở đây có thể tu luyện phép thuật. Nhưng đạt đến trình độ này thì thật là ghê gớm. Mỗi một kiếm vừa rồi chắc chắn đủ sức chống lại hai con quái vật vừa rồi. Nhất Thành liếc mắt nhìn qua hai con quái vật đang nằm trên đất kia. Mắt hắn liên tục lại tròn tròn, miệng há lớn nhìn chăm chăm, bọn nó chưa chết, dù không động lớn gì nhưng thân thể không lộ ra dấu hiệu gì rút lại. Ở kiếp trước, hắn từng thấy loài rắn có động tác như vậy. Nó giả chết nằm đó, chuẩn bị xuất đòn cuối cùng chết với địch thủ.

Âm Tà Công với phép thuật trác tuyệt, có vẻ như những chiêu kiếm của Đinh Lão quá tầm thường nên không làm gì được.

- Đinh thất phu kia, võ công thấp kém như thế này không thể chạm vào ta được đâu, bấy lâu nay võ công ngươi không tiến triển làm ta quá thất vọng.

Âm Tà Công nhẹ nhàng né tránh, ý đắc ý khua môi múa mép, điều đó làm cho Đinh Lão càng tức giận, càng lúc càng điên cuồng. Đường kiếm của lão lúc này càng nhanh và mạnh hơn.

Nhất Thành lúc này đã không nhìn thấy kiếm của Đinh lão mà chỉ thấy bóng kiếm. Đối với hắn Đinh Lão đầu kia là cao thủ, mà lão âm u và khí kia càng cao thủ trong cao thủ. Kiếm của Đinh Lão đã nhanh hơn nhưng lão đã lâm vào điên cuồng, đánh ra không có chiêu thức gì. Cứ như vậy thì tổn công vô ích, lão âm tà nắm chắc chiến thắng.

- Ha..ha..ha.. cấp bậc phép thuật quá yếu, thế này mà đòi giết ta ư? Đã thế hôm nay ta giúp ngươi đoàn tụ cùng gia đình.

Âm lão đầu di chuyển cực nhanh, áp sát Đinh lão, chụp lấy cánh tay cầm kiếm của lão. Tay trái vận lực mang theo màu đen kịt phép thuật mạnh mẽ, dúc một đường thật mạnh vào người Đinh Lão. Đinh lão trúng đòn chính diện, phép thuật hùng hậu của họ Âm đánh lão rớt xuống đất, tạo thành một cái hố sâu.

- Ha..Ha..Ha.. Kẻ chống lại ta chỉ có chết.

Âm Tà Công đắc ý cười lớn, bay xuống đứng bên miệng hố. Đúng lúc này, nụ cười lão im bất, khuôn mặt kịch biến, dưới đất từ trong đồng đá hoang tàn, kiếm khí màu xanh nhạt có vẻ trong suốt chém đến lão.

- Ngươi Thiêu đốt nhân mạng!

Âm Tà công hô lớn, cùng lúc vận toàn lực, mà khí màu đen bùng cháy quanh lão. Hai tay lão biến lớn, trở nên rắn chắc, hắc khí vờn quanh đón đỡ kiếm khí.

- Vèo

- Âm

Tiếng xé gió của kiếm khí, tiếng nổ lớn vang. Lão Âm bị đánh bay hất tung lên trời, rớt ra xa.

- Cảm ơn ngươi, chương vừa rồi làm ta thức tỉnh ý thức trong giây lát. Ngươi thích đòn kiếm khí vừa rồi chứ? Nó hội tụ tất cả sức mạnh phép thuật của ta thậm chí sinh mạng của ta. Ha...Ha..Ha.. Không giết được ngươi, ta cũng muốn ngươi không dễ chịu.

Nhất Thành thấy Đinh Lão chống kiếm đứng dậy. Có thể thấy được vừa rồi là chiêu kiếm cuối cùng của lão. Giờ chỉ còn chờ chết, thiêu đốt nhân mạng đúng như ý nghĩa của nó. Đốt cháy sự sống để gia tăng sức mạnh nhất thời.

Nhưng đúng lúc này nơi mà Âm Tà Công rớt xuống bụi bặm bay lên. Lão từ từ đứng dậy. Trên người lão có đầy vết thương nhỏ nhưng không có vẻ nguy hiểm gì. Đôi tay Họ Âm có một vết kiếm sâu, máu đang ồ ạt. Hắc khí trên người lão bùng cháy lên, Hai tay lão buông lỏng xuống, máu bị hắc khí của lão nuốt chửng, vết thương từ từ khép lại.

- Ha...Ha...Ha... Với chừng đó mà đòi làm ta không dễ chịu. Ngươi nằm mơ...

Nhất Thành phía xa xa thì đang cười lạnh, lẩm bẩm,

- Âm Tà Công này thật xui xẻo.

Ngay lúc Âm Tà Công đắc ý cười lớn, cửu vĩ xà phía sau lão liền phóng ra một quả cầu đen lớn, hội tụ từ 9 cái đuôi đánh thẳng đến sau lưng Âm Tà Công. Âm Tà Công cảm nhận nguy hiểm từ sau lưng truyền đến, lão liền vận dụng năng lượng phép thuật toàn thân.

- Âm

Âm Tà Công lại bị đánh bay đi lần nữa. Đập xuống đất làm bụi đất mù mịt. Lúc này lão bị chiêu kiếm đánh bay đến gần cửu vĩ xà. Nên mới ăn một kích đồng quy vu tận của cửu vĩ xà.

Có vẻ như không sao, vừa ngã xuống Âm Tà Công đã đứng lên nhưng trên mặt đã tái nhợt đi rất nhiều. Đờ hai kích vừa rồi đã làm lão tiêu hao cùng trọng thương không ít. Vừa bình tĩnh tưởng đã lành ai ngờ, từ bên trái 1 quái thú hình sư tử vồ đến mạnh mẽ. Lão không còn cách nào, liền lui nhanh ra sau, dùng hai tay đan chéo trước ngực đỡ đòn.

- Bốp

Nhất Thành lúc này trốn sau gò đất ở xa há mồm lớn.

Nhất Thành không nghĩ Âm Tà Công này xui đến vậy. Đờ kiếm thứ nhất bị thương bay đến gần cửu vĩ xà đang chờ đồng quy vu tận cùng địch nhân. Ngay khi đờ được đòn của cửu vĩ xà thì lại bay đến gần con quái vật giống sư tử kia, cũng chờ kéo kẻ địch chết chung.

Nhất Thành hẳn chưa bao giờ xem bộ phim nào kích thích như vậy? Thật sự quá kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tẩy Kinh Phạt Tuỷ

- Ha...ha..ha... chỉ bằng đó chưa giết được ta đâu.

Âm Tà Công hai mắt đã đỏ bừng, cười lên điên cuồng. Hai con quái thú thì đã chết. Đòn vừa rồi đã lấy đi hết sức lực cùng sự sống của chúng. Bây giờ chỉ còn ba người. Lão Đình cách chết không xa, họ Âm thì bị thương nghiêm trọng. Nhất Thành thì trốn ở xa không dám đến gần.

- Uhhh... uh...

Đúng lúc này gió nổi lên bốn phía, giữa không trung xuất hiện một quả cầu đen lớn bằng nắm tay. Nó quay với tốc độ cực cao, gió từ bốn phía càng lúc càng mạnh lấy nó làm trung tâm. Một luồng hấp lực sinh ra cực mạnh, như muốn kéo mọi thứ về phía nó!

Nhất Thành lúc này đã bị cuốn gió cuốn lên, may mắn tóm được một gốc cây lớn bị hai gò đất giữ lại. Âm Tà Công vận dụng năng lượng phép thuật trong người đến cực hạn nhằm ngăn cản lực hút. Đình lão đầu thì đèn đã cạn dầu, cả người bị lực hút kia hút đến gần quả cầu. Nhất Thành thấy một điều cực kỳ đáng sợ xảy ra, cả thân thể của Đình lão bỗng phân giải. Máu me tăn ra đầy trời, rồi bị quả cầu đen kia hút vào.

Nhất Thành vừa thấy cảnh ấy liền ôm chặt lấy cái cây. Thà chết cũng không buồn. Hắn không muốn chết thêm lần nữa. May mắn hấp lực chỉ diễn ra sau vài thời thần thì dừng lại.

- Ha..ha..ha.. cuối cùng ta cũng tìm được nó. Không thể tin tưởng được nó thật sự tồn tại, trời cũng không phụ ta!? Hắc Âm phép thuật của ta sẽ đạt đến một cảnh giới mới.

Âm Tà Công cười lớn, lão cực kỳ đắc ý. Thứ này sau mấy trăm năm mới xuất hiện một lần. Lão cơ duyên xảo hợp đạt được một mảnh gỗ ghi chép lại vật này. Ban đầu lão không tin, nhưng để thử thời vận lão liền đến đây chờ. Chờ đợi gần một tháng vậy mà nó thật xuất hiện.

Nhất Thành rớt xuống đất liền không dám nhúc nhích, lờ như lão điên kia thấy thì chết. Thường thì mấy đoạn này trong phim, lão kia sẽ chết một cách không rõ ràng. Sau đó hắn sẽ là kẻ nhặt được lợi. Nhưng đây hiện thực sợ là không hề giống thế, đây không phải phim mà lão kia dù bị thương nhưng còn quá mạnh.

Nhất Thành nhồm dậy nhìn về phía Âm Tà Công. Hắn thấy từ trong người lão bay ra một tấm thẻ, xoay tròn trên tay lão. Thẻ này màu bạc óng ánh, trên mặt thẻ toàn là những vết đen chi chít. Nhất Thành từ trí nhớ của kiếp này biết được đây là Magic Plate. Một tấm thẻ ma thuật, chỉ có người tu luyện phép thuật mới có loại thẻ này. Không biết lão này đạt đến cảnh giới phép thuật gì mà mạnh đến thế?

Âm Tà Công tiến tới gần quả cầu đen, đưa Magic Plate của lão lên cao. Magic Plate tảo ra quang mang hắc ám bao lấy lão. Âm Tà Công càng tiến càng

gần quả cầu đen kia. Ngay khi lão đứng trước quả cầu đen, hai tay vung lên, đánh magic plate trên đầu lão bay về quả cầu đen. Sau đó, Nhất Thành thấy lão liên tục đánh ra pháp ấn gì đó. Một vòng tròn ánh sáng hình thành trên không trung với những đồ án kỳ dị nhanh chóng hình thành.

Magic Plate của lão nổi lên một hấp lực hút Hắc ám ma cầu vào trong. Âm Tà Công thấy quả cầu bị hút vào thì ngửa đầu cười lớn, đất ý đến không thể tả.

- Ha..ha..ha.. Cuối cùng ta cũng đạt được hắc ám ma pháp quả cầu.”

- Rắc...Rắc... ư

Bỗng nhiên Nhất Thành nghe thấy những tiếng động rất lạ từ trên đầu lão truyền đến. Tám thẻ trên đầu lão bỗng nhiên toàn ra hắc ám thôn thiên cái địa bao trùm lấy mọi thứ trên đầu lão.

- Chuyện gì thế này! Không thể như thế được.

“AHhHhh”

Âm Tà Công hét lớn, tiếng gào thê lương vô cùng. Nhất Thành thấy trên đầu lão Magic Plate biến mất, chỉ còn một Magic Plate màu đen tuyền đánh liên tục xoay tròn. Nhưng không chỉ dừng lại như vậy, một lực thôn phệ càng mạnh phát ra từ Black Magic Plate kia. Người đứng chịu sào đầu tiên là Âm Tà Công, không biết lúc nào lão đã biến thành vũng máu bị hút vào Black Plate. Lực thôn phệ bây giờ đã tăng gấp 10 lần lúc này, xác của hai con quái thú cũng bị hút đến, biến mất không trông thấy.

Lần này Nhất Thành không may mắn, lực hút quá mạnh. Cái cây và gò đất bị thổi tung lên trời. Nhất Thành cũng không thoát số kiếp, liền bị hút bay về phía tám thẻ đen kia.

Trong lòng Nhất Thành lúc này không sợ hãi mà thờ dài. “Mới sống dậy mà sắp đi đời nữa rồi. May mắn lúc này xem xi nê cũng đã mất.” Hắn không nghĩ là mình có thể sống sót được. Đèn lão già mạnh mẽ kia cũng biến thành vũng máu, bị hấp thụ không còn cặn bả, hướng chỉ là hắc đây.

Ngay khi hắn bay đến gần, đâm đầu vào tám thẻ đen thì trước mi tâm Nhất Thành bỗng lóe lên một vàng sáng vàng. Ánh sáng vàng nuốt chửng tám Black Plate đang lơ lửng giữa không trung kia. Trước mắt Nhất Thành bỗng nhiên tối sầm lại. Oán khí, bầu trời u ám tĩnh lặng đi.

Từ trên người Nhất Thành máu tươi phun ra tung tóe, giống như những mũi tên cực kỳ nhỏ bé, lấy thân thể hắn làm trung tâm, điên cuồng bắn ra chung quanh. Thậm chí những tảng đá những gốc cây lớn cũng bởi vì huyết vũ đầy trời bắn vào tạo ra từng lỗ thủng. Tất cả những thứ này Nhất Thành cũng không hề hay biết gì. Lúc này không ai biết hắn đã chết hay chỉ bị hôn mê.

Trong màn đêm u tối, oán khí ngập trời, cả Huyết Luyện Cốc như lâm vào tử địa. Ở giữa một vùng đất trống, cây cối đổ ngổn ngang khắp nơi, toàn thân Nhất Thành đầy máu đen, cả người nằm giữa vũng máu, tựa hồ giống như ăn phải độc dược loại bom, cuối cùng bị nổ tan xác mà chết. Điều kì diệu là xung quanh hắn, những đường tơ máu màu đỏ từ các hố nước nhỏ trong Huyết Luyện Cốc đang lo lắng tràn vào cơ thể hắn.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Nhất Thành từ từ tỉnh dậy, lại không biết xảy ra chuyện gì. Chỉ biết bản thân mình nằm trong vũng máu, một mùi ô uế truyền ra từ cơ thể hắn.

- Ta không chết? Nhất Thành lâm bầm.

Nhất Thành lúc này mới bắt đầu hồi tưởng lại sự việc lúc này, cái thẻ đen kia bị ánh sáng từ mi tâm hắn nuốt chửng. Khi tám thẻ đen bị nuốt, lực thôn phệ mất đi. Hắn ngã đập đầu rất mạnh rồi lâm vào hôn mê. Sau khi hôn mê xảy ra chuyện gì hắn không biết. Nhưng mà hắn thật sự không có chết.

Lúc hắn định đứng dậy, Nhất Thành liền cảm được có chút không ổn, hắn loạng choạng suýt ngã. Hắn thấy cả thân thể như nhẹ đi rất nhiều. Đây là chuyện gì? Cơ thể rất thoải mái, phóng tầm mắt ra xa, hắn thấy mọi thứ rõ ràng hơn rất nhiều. Tai thì nghe bốn phía, dù ở đây không có gì nhưng hắn nghe thấy tiếng gió rất rõ ràng.

- Đây là trong truyền thuyết tây kinh phạt tùy sao! Cảm giác này thật thoải mái.

Dù không biết chuyện gì, nhưng hắn có thể đoán được một chút từ dấu vết trên cơ thể hắn. Tinh thần sáng khoái, hắn liền chạy nhảy khắp Huyết Luyện Cốc vận động cơ thể, hết đám thì đá.

Trong lúc hắn đang cao hứng bưng bưng, Nhất Thành thấy cách mình khá xa có một đám hắc sắc quang mang lớn đang tiến về phía hắn. Đám hắc sắc phêu phù phía trên mặt đất.

Nhất Thành nhìn chằm chằm về phía hắc sắc quang mang đang đến kia. Nhất thời sắc mặt của hắn đại biến. Có một đoàn hắc sắc quang mang trên không tách ra. Chia ra vô số hắc quang đoàn nhỏ, chúng biến thành hình người trên tay mang theo vũ khí. Vũ khí kia cũng màu đen, từ hắc sắc quang mang biến thành. Chúng như u hồn phiêu phù trên đất, cặp mắt là những lỗ hổng không có tròng đang nhìn Nhất Thành.

- U Hồn

Trông đầu Nhất Thành xuất hiện ngay đến hai từ này. U hồn đại bộ phận vô hại, chỉ đơn thuần vô tri, nếu không công kích chúng. Chúng sẽ không làm gì con người cả. Chúng quá yếu để cho người có phép thuật để ý đến. Nhưng trong đám khí đen kia, lúc này hắn thấy một đám bóng nho nhỏ. Còn có một đám lư thừa những sợi tóc trắng.

- Tiểu quỷ cùng Lệ Quỷ.

Người ta thường nói tiểu quỷ khó chơi. Lệ Quỷ toàn thù hận, đến lúc đạt đến Ác quỷ thì chỉ biết giết chóc. Trong trí nhớ kiếp này, thôn nhỏ nơi hắn sống gặp Ác Quỷ tấn công. Chỉ có một mình hắn sống sót chạy thoát. Vậy mới biết bọn quái dị này nguy hiểm thế nào. Nhất Thành quay đầu chạy. Vừa này hắn quá vui mừng, quên mất trời tối ở thế giới này rất nguy hiểm. Sơ ý gặp phải quái dị mạnh mẽ thì đi đời như chơi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiểu Tiểu thôn

- vèo...

Nhất Thành hướng cửa cốc phóng nhanh như tên bắn. Hắn nhắm chuẩn phương hướng hai kia lão xuất hiện mà chạy. Hy vọng sau lưng bọn quái dị kia không đuổi kịp.

Có điều Nhất Thành đã phán đoán sai, dù hắn chạy nhanh thế nào, đám quỷ phía sau vẫn bám riết lấy. Khoảng cách càng lúc càng gần bị rút ngắn. May mắn lúc này hắn đã được tẩy kinh phạt tủy, tốc độ không kém, tầm nhìn xa hơn lúc trước. Hắn thầm nghĩ giờ mà vấp ngã thì bị đám quái dị kia nuốt cả xương.

Nhất Thành giờ này vừa chạy vừa chú ý xung quanh. Chạy tới càng nhanh thì hai bên vách núi càng gần lại. Đường đi càng lúc càng thu hẹp. Trong lòng hắn thầm cầu nguyện,

- Đừng là ngõ cụt, ngàn vạn lần đừng là ngõ cụt. Nếu không thì xong đời.

- vèo...

Không biết đã chạy bao nhiêu lâu, Nhất Thành bắt đầu thờ dốc nhưng hắn không dám dừng lại, tiếp tục lao về phía trước. Con đường càng ngày càng hẹp, sắp đến lúc không thể chạy được nữa. Mặt hắn sạm lại, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng. Đường đã quá hẹp, không thể chạy được nữa Nhất Thành liền xoay ngang người luồn vào giữa hai khe núi. Tiếp tục tiến về phía trước.

Phía sau đám quái dị nhanh chóng chen chúc tiến tới. Nhất Thành chỉ biết tiếp tục tiến lên, phía sau bọn quái dị cách hắn càng lúc càng gần. Đúng lúc Nhất Thành nghĩ xong đời rồi, phía trước lại có ánh sáng. Không phải là ánh mặt trời, mà phía trước có một khe núi hẹp vừa đủ người lướt qua, ánh trăng sáng tỏ phía bên ngoài chiếu vào.

Nhất Thành như vớ được cọc rom cứu mạng. Hắn lao nhanh như gió đến lỗ hổng kia một cách nhanh nhất có thể. Đúng lúc sắp đến thì một bàn tay đen thui vương ra tóm lấy. Giật mạnh hắn lùi lại.

“Racs”

Tiếng xé rách vang lên, chiếc áo tàn tạ của hắn bị cách tay kia tóm lấy kéo rách một mảnh lớn. Lúc hắn quay lại, chiếc áo bị kéo vào trong cốc. Tiếng sột xoạt vang lên từ trong khe hẹp làm Nhất Thành nổi hết da gà, hắn cảm thấy mình thật may mắn nếu cái áo kia rắn chắc một chút. Hắn sẽ bị kéo ngược vào trong, không biết lúc đó sẽ ra sao. Nghĩ thôi Nhất Thành cũng rùng mình.

Nhất Thành nhanh chóng đánh giá xung quanh. Đây là một khu rừng là rậm rạp, nhưng không khí tốt hơn rất nhiều trong cốc. Trong lành gấp trăm ngàn lần, vói lại ánh trăng kia thật sáng, thật to. Nhất Thành tìm một góc cây ngồi xuống, điên cuồng hít thở, hắn cảm thấy như mình sống lại.

- Mẹ, cái không khí trong Cốc kia thật sự quá khó chịu. Dù ban ngày bầu trời vẫn âm u, oán khí khắp nơi. Hít thở cũng khó chịu, còn nguy hiểm thì khỏi nói. Nếu chỉ sơ xuất thôi thì đời đi tông.

Nhất Thành lâm bẫm, hắn thật sự đen. Người khác xuyên việt thì không con ông cháu cha. Không thì phế vật nhưng mang theo bảo vật, thậm chí bàn tay vàng. Hắn thì không biết mang theo cái gì, mà trùng sinh đến cấm địa, khắp nơi nguy hiểm.

Nhất Thành giờ thì không biết mình đang ở đâu. Quyết định tiến tới trước, có thể bị lạc nhưng tránh xa cái Cốc này càng xa càng tốt. Nếu bọn quỷ quái kia, bỗng nhiên hứng lên lao ra khỏi cốc, thì hắn khốn không còn nước mắt. Quyết định xong Nhất Thành cất bước tiến thẳng vào rừng. Cơ thể hắn bây giờ cực kỳ bần thiêu, tóc tai bù xù. Áo thì không có, nếu có người bắt gặp chắc chắn nói hắn là người rừng.

Dù nói là không nguy hiểm, nhưng hắn biết rừng rậm này chắc chắn có ma thú mạnh mẽ. Từ trong trí nhớ của kiếp này, khu rừng lớn có rất nhiều ma thú. Chúng mạnh mẽ đến đáng sợ. Thường thì con người không nên xâm nhập lãnh địa của chúng, nếu không sẽ bị tấn công. Ngoài ra còn có quái dị, bọn chúng còn nguy hiểm hơn ma thú, trong rừng thường ít gặp loại này nhưng cũng phải cẩn thận.

Nhất Thành lần mò trong bóng tối, nghe tiếng động liền trèo lên cây trôn. Đi được 1 lúc, hắn cảm thấy có ai nhìn mình. Cảm giác ớn lạnh từ sau lưng

truyền đến. Nhất Thành đột xoay người, liền thấy một cặp mắt đỏ lòm nhìn chăm chăm về phía hắn. Trong lòng lộ bộ, Nhất Thành biết mình tiến vào lãnh địa của yêu thú. Nếu đi ngang qua không đánh động đến chúng thì không sao, nếu bị phát hiện thì rất nguy hiểm.

Nhất Thành nhìn chăm chăm vào đôi mắt kia, cúi nhẹ người từ từ lùi lại. Đây là cách tỏ ra thiện ý, nếu bây giờ mà ngáo đá, quay người chạy, hoặc nhặt vũ khí sẽ tấn công ngay. Không biết hắn làm vậy đúng không, nhưng đã là ma thú thường chắc có chút linh trí. Hắn nhanh chóng lùi lại trong lòng cầu nguyện con yêu thú này không đói. Nếu không đủ là thiện ý cũng trở thành món mồi ngon của nó.

Không biết lùi lại bao xa, ánh mắt kia rời đi, Nhất Thành thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình hôm nay vẫn còn may mắn. Hy vọng sẽ nhanh đến nơi có người sống. Đã một ngày đêm chưa ăn gì, rừng này chả thấy trái cây gì cả. Mà có cũng không dám ăn, trái cây ở đây rất đa dạng, chuyện người ăn nhầm độc quả thì không thiếu. Thế giới này có nhiều điều kỳ diệu, nhưng cũng rất nguy hiểm.

Trời sáng, rừng rậm như bình tĩnh. Cả cánh rừng sống lại, hắn nhanh chóng thấy hiện một loại động vật nhỏ như thỏ. Nhanh chóng làm thịt, Nhất Thành dùng cách cổ điển nhất tạo lửa, dùng đá. Không ngờ thật sự thành công. No say một bữa, thể lực hồi phục chút ít, Nhất Thành tiếp tục đi về phía trước, càng đi rừng cây càng thưa thớt, Nhất Thành trong lòng mừng thầm. Ít cây nghĩa là hắn sắp ra khỏi rừng.

Đúng vậy, nhanh chóng thoát khỏi rừng. Đi thêm vài dặm đường, không ngờ gặp một thôn xóm. Thôn xóm này khoảng 20 hộ gia đình, phía xa xa có một tòa nhà lớn như nhà thờ. Phía trên nóc có dấu hiệu như mặt trời.

Nhất Thành không nghĩ nhiều, tiến vào thôn. Vừa mới tiến vào, người trong thôn đã chạy ủa ra vây quanh hắn. Trên tay mỗi người đều là vũ khí thô sơ, đao, gậy, etc. Có vẻ người ở đây rất ít thấy người lạ và cũng rất cảnh giác.

“Chào mọi người, ta bị lạc đường, gặp phải thôn này nên vào xin nước?”

Thấy người, trong lòng Nhất Thành rất mừng. Không khác gì động vật thấy đồng loại.

Sau một lúc, một lão già đi đến. Mang đến cho hắn bát nước,

- Đây, uống đi. Thiếu niên trẻ tuổi, từ đâu đến?

Nhất Thành cầm bát nước uống hết. Hắn thật sự rất khát, đi trong rừng cả ngày lẫn đêm, cơ thể đã quá mệt mỏi, lại mất nước. Bát nước này đến rất đúng lúc.

- Tên ta là Nhất Thành, thôn ta lúc trước bị quái dị tập kích. Chỉ có một mình ta trốn thoát. Chạy khắp nơi thì bị lạc đường. Đi trong rừng cả ngày vừa thoát ra thì thấy thôn trang nên tiến vào. Hy vọng không làm phiền các vị

Nhất Thành không dám nói thật. Sợ nói ra không ai tin, còn tưởng hắn có vấn đề về tâm lý. Các thôn dân thấy hoàn cảnh của hắn cảm thấy hắn rất đáng thương. Nhiều người về nhà lấy chút đồ ăn đưa cho Nhất Thành. Lúc này Lão già kia liền thở dài, chỉ về cái nhà lớn nhất kia vừa nói.

“Còn trẻ vậy mà phải trải qua chuyện đau thương như thế. Nơi đó nuôi dưỡng trẻ em không gia đình. Bọn ba khắp nơi không bằng ở lại đây đi?”

Nhất Thành nghe vậy liền trong lòng tính toán,

- Mình mới đến thế giới này, không biết gì nhiều. Trong trí nhớ kiếp này thì rời rạc. Mà toàn là chuyện trong thôn của hắn. Nếu như bây giờ chạy loạn không chừng rất nguy hiểm. Có chỗ nghỉ ngơi rồi tính tiếp.

- Đa tạ lão bá!

Nhất Thành không ngờ mới rời rừng thì có nơi dừng chân. Hắn theo sau lão già đi đến ngôi nhà lớn nhất kia. Không ngờ ngôi nhà này lại thiết kế giống giáo đường kiếp trước. Nhưng thay vì thánh giá thì là một biểu tượng hòa diêm.

- Đây là Tiểu Tiểu thôn, thuộc phía bắc của Đại Càn quốc. Giáp với rừng rậm Huyết Nguyệt. Chắc cũng thấy cánh rừng phía xa xa kia nhỉ? Nó gọi là Huyết Nguyệt Rừng Rậm, lấy tên như vậy là vì trong đó có Huyết Luyện Cốc rất nguy hiểm.

Nhất Thành cười cười vâng dạ. Nếu lão biết hắn từ chỗ nguy hiểm nhất trong đó đi ra chắc chắn sẽ trợn mắt bắt tỉnh. Rất nhiều người đã vào Cốc nhưng chỉ có cường giả đỉnh phong mới hy vọng sống sót ra ngoài. Lúc này hai người đã tiến đến cửa giáo đường. Nhất Thành rất ngạc nhiên, bài trí ở đây không khác gì các giáo đường kiếp trước.

- Nơi này thường là nơi tụ họp của dân trong thôn. Phía sau là nhà nghỉ của đám trẻ. Bọn nó thường làm việc vặt trong coi ở đây.

Nhất Thành thấy bốn đứa nhóc từ trong chạy ra. Mấy đứa này còn rất nhỏ, đứa lớn nhất bằng tuổi hắn, nhỏ nhất thì khoảng tám chín tuổi. Nhìn bọn chúng ăn mặc rất giản dị, nhưng tinh thần lại rất tốt. Có thể thấy được cuộc sống ở đây không đến nỗi.

- Nhanh, tới đây. Đây là bạn mới của các con. Tên là Nhất Thành.

Lão già liền giới thiệu Nhất Thành với bọn nhóc. Lúc đi tới gần, 1 thằng nhóc và 1 bé gái khoảng 8 tuổi liền nhảnh mặt, bịt mũi nói

- Người rừng Thối quá!

Nhất Thành ngửi ngửi, đúng thật là thối. Hắn lẫn lộn trong rừng không biết bao nhiêu lâu. Giờ này có khác gì tên ăn mày chui từ trong đồng rác ra đâu. Phía trên còn đang ở trần nửa đây.

- Đừng nói bậy, các con chào hỏi nhau đi.

Lão trừng mắt với mấy đứa nhóc.

- Không sao, thật ra cũng lâu lắm chưa tắm rửa. Chui lủi khắp nơi không biết bao lâu mới đến được đây. Cám ơn lão đã cho ta ở lại.

- Uh, từ đây trở đi có thể xem đây là nhà của mình. Có khó khăn gì thì nhớ nói cho ta biết. Sờ Tiểu, mang Nhất Thành ra sau tắm rửa đi. Sờ Tuyết vào phòng ta lấy một bộ áo quần mới đưa cho Nhất Thành thay.

Sau khi tắm rửa xong, thay một bộ áo quần mới. Mấy đứa nhóc kia mắt sáng lên như thấy đại lục mới. Nhất Thành mặc bộ áo quần xám lam từ chất vải thô, rộng thùng thình. Hình như áo quần của lão nhân kia. Nhưng Nhờ tẩy kinh phạt tủy thân hình hắn trở nên nhỏ nhắn, gọn gàng, tạo cho người khác cảm giác hắn rất khỏe mạnh. Khuôn mặt thì góc cạnh rõ ràng, cặp mắt đen nhánh, da trắng, tóc dài được búi cao lên gọn gàng. Trên mặt còn nét ngây thơ, nhưng rất có sức hấp dẫn.

Lão cùng đám nhóc thì khen hắn không ngớt lời. Trong lúc ăn cơm, lão cũng giới thiệu mấy đứa nhóc này cho Nhất Thành. Hai đứa 8 tuổi, một gái, một trai bị bỏ lại ở trước cửa thôn. Lão đặt tên cho chúng Sờ Tiểu và Sờ Nguyệt. 2 người khác là một thằng bé 12 tuổi, tên là Bàn Tử, tên cũng như người. Thằng nhóc này mập mạp tròn trịa, cũng không có gia đình, lưu lạc từ phương xa đến. Người còn lại bằng tuổi Nhất Thành, 14 tuổi sắp lên 15, tên là Bá Nhân. Ông lão thấy hắn chạy ra từ trong rừng, nên dẫn hắn về thôn. Bố mẹ hắn bị địch nhân đuổi giết, hắn may mắn sống sót. Chứng kiến cảnh mất đi người thân nên tính cách Bá Nhân hơi lạnh lùng. Còn lão là Sờ Nhất Nam, trưởng thôn, có biết một chút phép thuật.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ma pháp Thư viện

Thời gian nhanh chóng qua đi, Nhất Thành đã ở lại nơi này 3 tháng. Hắn đã hòa nhập vào cuộc sống nơi đây.

Ba đứa nhóc Sờ Tiểu, Sờ Nguyệt, và Bàn Tử ngày ngày chạy theo hắn. Nhất Thành mang các trò chơi từ thế giới trước đến đây. Làm điều, bắn bi đất, etc. Móm gì cũng dạy cho ba đứa này, sau đó ba đứa nó chạy vào thôn kéo theo cả đám nhóc chơi vui vẻ. Vì thế ma ba đứa này rất thân với hắn. Bá Nhân thì không tham gia, ngày ngày tập luyện cơ thể. Bá Nhân 15 tuổi nhưng cơ thể rắn chắc, sức mạnh dẻo dai, căn cơ rất vững chắc. Nếu Nhất Thành không có phạt kinh tẩy tủy, sợ là không so sánh được.

Người trong thôn rất thân thiện, ăn uống của mấy đứa bọn hắn đều từ bọn họ. Có thể nói bọn hắn ăn cơm bách gia mà lớn. Nhất Thành lâu lâu cũng tham gia làm nông. Nơi đây nông nghiệp không được phát triển. Hắn cũng mang ra một số kỹ năng cơ bản kiếp trước về nghề nông để giúp đỡ người ở đây. Dù là không tăng cao năng suất nhưng cũng giảm bớt công sức của người trong thôn.

Sờ Nhất Nam thường ngày đi lại trong làng. Giúp đỡ và giải quyết một số khó khăn ho người trong thôn. Sờ Nhất Nam là người tu luyện duy nhất trong thôn nên cũng được mọi người tôn trọng. Bá Nhân nhiều lần chạy theo đòi lão trưởng thôn dạy phép thuật nhưng lão liên tục từ chối. Nói với Bá Nhân muốn học phép thuật thì phải sau mười lăm tuổi.

Cuộc sống giản dị vậy cứ từ từ qua đi, Nhất Thành nhiều lúc hắn rất nhớ nhà. Hắn cảm thấy mình xuyên qua thế giới này chỉ là một tai nạn, thật ra chả có mục đích gì cả. Có thể ông trời muốn cho hắn một cuộc sống mới.

Hôm nay, trưởng tụ tập tất cả mọi người lại. Nhất Thành cảm thấy không khí trong giáo đường rất nhiệt náo. Không biết có chuyện gì nhưng trong ba tháng, đây là lần đầu tiên hắn thấy mọi người tụ tập ở đây. Mấy đứa nhóc 15 tuổi trong thôn thì được ngồi một góc trong giáo đường. Mấy đứa nhỏ hơn thì đứng ngoài giáo đường giáo giác nhìn vào. Đang hiểu kỳ chuyện gì xảy ra.

- Một tháng nữa, các thư viện ma pháp trên toàn đại lục sẽ tổ chức khảo hạch. Năm nay, sẽ có một đợt khảo hạch ở Huyết Nguyệt Thành. Tội muốn thông báo để các vị chuẩn bị. Một tháng nữa, các huynh trưởng của bọn hắn từ bên ngoài sẽ trở lại dẫn chúng đến Huyết Nguyệt THành. Mọi người có ý kiến gì không?

Nhất Thành hai mắt tỏa sáng, thư viện ma pháp. Hắn đã từng nghe Sờ Nhất Nam kể về các thư viện. Nếu vào được thư viện sẽ học được phép thuật. Nhưng không phải ai cũng học được, khảo hạch của thư viện rất khó. Không phải ai cũng có thể vào thư viện học tập phép thuật.

“Nhưng hãy nhớ, không phải ai cũng qua được khảo hạch của thư viện. Nếu thất bại sẽ được đưa trở lại thôn, trong khảo hạch thì không có nguy hiểm gì lớn. Thi vào được thư viện, có thể đó là phúc cũng có thể là họa của chúng”

Ở Tiểu Tiểu thôn này, có duy nhất ba hộ gia đình có con cái 15 tuổi. Sờ Nhất Nam từng kể chuyện trong thôn, hắn từng mang mấy nhóm con cháu tham gia khảo hạch nhưng không có ai thông qua. Chỉ có ba người là nhận được pháp môn phép thuật cơ sở. Bây giờ họ đang làm ăn ở ngoài, nhờ có chút phép thuật bảo vệ mình. Họ ra ngoài làm ăn giúp người trong thôn. Lần này trở về mang nhóm nhóc tiếp theo trong thôn đi khảo hạch.

Nhất Thành đang suy nghĩ vu vơ thì một trung niên nam nhân đứng lên cười ha hả nói,

- Ha...Ha...Ha... Trường thôn, có bài diễn thuyết khác không. Thôn chúng ta không biết đã bao nhiêu lần gửi con cháu đi thi nhưng chả có ai vào được thư viện, huống chi nói đến học tập phép thuật với nguy hiểm. Mà chúng ta sống ở đây cũng đâu phải không nguy hiểm. Tôi sẽ cho thằng nhóc trong nhà đi khảo hạch. Nếu nó mà đậu thì sẽ tổ chức ăn uống cho cả thôn một bữa ra trò.”

- Đúng, Đúng, Đúng... Cả giáo đường nháo nhào, cười cười nói nói một lúc thì giải tán. Đối với người thôn xóm này, nếu bất kỳ ai thi vào được thư viện học phép thuật là niềm hạnh diện của cả thôn. Trường Thôn gọi hấn và Bá Nhân đến sau nhà hỏi chuyện,

- Bá Nhân, lâu nay ta không dạy người tu luyện là vì ta không thể. Ta từng thi vào thư viện, nhưng thiên phú quá kém, chỉ nhận được một bản cơ sở phép thuật. Khi nhận được bản tu luyện này, ta đã phát thệ không thể truyền ra. Ta không dạy người vì không muốn huỷ đi tiền đồ sau này của người.”

Lão dừng lại 1 chút rồi thở dài nói tiếp,

- Ta biết con muốn báo thù cho cha mẹ, có lẽ lần thư viện khảo thí này là cơ hội của con. Hy vọng con sẽ thông qua khảo hạch lần này. Nhất Thành, con thi sao, tham gia khảo thí chứ?

- Vâng, con sẽ tham gia khảo thí. Con muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút.

Nhất Thành không do dự trả lời. Đã đến thế giới này, không tu luyện liên quá tiếc. Trường thôn cũng cười cười gật đầu. Sống chung ba tháng, lão nhận ra tâm tính của Nhất Thành rất trầm ổn, thành thực. Không phải là 1 thiếu niên mới lớn bông bột làm mọi người lo lắng. Lão chỉ lo lắng cho Bá Nhân, thù hận trong lòng hấn quá lớn.

Lão nhìn qua Bá Nhân và Nhất Thành,

- Đi chuẩn bị sơ đi, vài ngày nữa hai đứa sẽ đi đến Huyết Nguyệt Thành.

Nhất Thành và Bá Nhân rời đi. Sở Nhất Nam trên mặt hiện ra sự hy vọng, lo lắng rồi thì thở dài.

Nhất Thành đi song song với Bá Nhân. Ba tháng qua, hấn không thể làm quen được với con người lạnh lùng này. Nhất Thành bây giờ thấy tâm tình Bá Nhân nặng nề thì thở dài, nhớ lại khuôn mặt lo lắng của Sở Nhất Nam. Nhất Thành quyết định khuyên Bá Nhân để tránh hấn đi sai đường. Hại người hại mình.

- Bá Nhân, người muốn trả thù cho cha mẹ.

Bá Nhân nhìn qua hấn, “Đúng!”

- Haizz, ta cũng hiểu tâm trạng của người. Nhưng trong lòng người thù hận quá lớn, ta nghĩ như vậy người sẽ không trả thù được.

“Người ý gì?” Bá Nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhất Thành hỏi.

Nhất Thành cười khẩy hỏi ngược lại hấn,

- Người nghĩ tỏ ra lạnh lùng không quan tâm ai, ngày ngày tìm cách trả thù thì sẽ trả thù được sao? Người nhìn lại mình bây giờ đi? Trường thôn đối tốt với người, mọi người trong thôn quan tâm người. Bá Nhân, người đáp lại họ bằng cái gì? Bằng cái mặt cứng nhắc lạnh lùng giống như họ thiếu nợ người? Họ nợ người sao? Chẳng nhẽ họ là kẻ thù của người?

Nhất Thành nhìn Bá Nhân tức giận thì cười lạnh, hấn muốn tên này nổi giận, con người nổi giận thường mất lý trí nhưng khi bình tĩnh lại thì lại hiểu ra mọi thứ.

- Người nên hỏi bản thân mình đang làm gì? Người khác đối tốt với người nhưng người đáp trả bằng cái mặt đó sao? Cha mẹ người dạy người làm người như vậy? Nếu họ ở dưới kia biết người như vậy thì làm sao nhắm mắt. Trong mắt ta, người chỉ là 1 kẻ đáng thương, đừng tỏ ra cả thế giới này thiếu người.

Nhất Thành mỉa mai làm Bá Nhân nổi điên, hấn hét lớn,

- Nhất Thành, người thấy mình hơn ta sao? Loại người quên đi thù hận như người thì có gì dám nói ta?

Nhất Thành cười lớn, rồi nghiêm túc nhìn Bá Nhân

- Ha...Ha...Ha... Ai nói người ta quên thù hận? Ta chọn cách sống tốt, sống không chi vì ta mà còn cho người mất đi, hy sinh để cứu ta. Ta sẽ trả thù nhưng không phải tên phế vật chỉ biết oán trách người khác.

Nhất Thành nói xong liền phát tay rời đi. Nhưng trong lòng Nhất Thành cũng đang hỏi mình nên thù hận trả thù ai đây. Thế giới này đâu đâu cũng có quái dị, tên quái sát hại người trong thôn hấn không chừng bị vị pháp sư nào đó làm thịt rồi. Còn bảo mù quán trả thù lên quái dị thì hấn cảm thấy không cần thiết. Dù sao hấn không sinh ra từ thế giới này.

Bá Nhân đứng sững người ở đó nắm chặt tay. Hai mắt đỏ lên, có sự giận giữ có hội hận,..

Ba ngày qua đi rất nhanh, mọi người đang tập trung đầu thôn đưa tiễn đám nhóc đi Huyết Nguyệt Thành. Sơ Nhất Nam tiến lên mặt đầy mong chờ dặn dò

- Được rồi, chúc các người may mắn. Nhanh chóng lên đường kéo trễ giờ. Ba người các người nhớ chăm sóc tốt cho mấy đứa nhỏ. Đừng để chúng gặp nguy hiểm trên đường.

Nhất Thành đang bị đám Sở Tiêu, Sở Nguyệt và Bàn Tử vây quanh. Liên tục hỏi lúc nào về, lúc nào chơi cùng bọn hắn. Sau một lúc an ủi bạn nhỏ, Nhất Thành lên xe, tiến đến Huyết Nguyệt Thành.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Vi Vi

Nhất Thành đi bộ bên cạnh ba người trung niên. Phía sau là một chiếc xe ngựa chở một đám nhóc mười lăm tuổi. Nói là xe ngựa nhưng thật ra xe chở hàng, không có mái. Bọn nhóc này chắc lần đầu đi xa, liên tục đảo dác nhìn xung quanh.

“Huyết Nguyệt Thành có lớn không đại thúc?” Nhất Thành hiếu kỳ hỏi. Ba người trung niên này đều là người trong thôn. Đợt khảo trước nhận được pháp môn tu luyện nên ra ngoài buôn bán giúp thôn dân. Ba người gọi là Nam Cung, Sở Biệt, và Phạm Nham. Người lớn tuổi nhất là Phạm Nham, Nhất Thành đang đi song song hỏi chuyện về Huyết Nguyệt Thành.

“Huyết Nguyệt Thành cũng khá lớn nhưng so ra thì kém xa Đại Càn kinh thành. Có điều Huyết Nguyệt Thành nguy hiểm hơn Đại Càn kinh thành. Nơi này gần Huyết Nguyệt rừng rậm nên có rất nhiều dân liều mạng lui tới. Trong thành trị an cũng không tốt lắm, đánh nhau khắp nơi. Lần này tổ chức khảo hạch ở đây, chắc là càng đông người. Ngươi long hồn tạp.”

Phạm Nham thuật lại những gì mình biết cho Nhất Thành. Cũng như đề mấy thẳng nhóc ở sau xe kia nghe, tránh phiền phức không cần thiết.

“Phạm thúc chắc đã từng tham gia khảo hạch phải không? Thúc chắc chắn có nhiều kinh nghiệm?” Nhất Thành liền đi vào vấn đề mà lâu nay hắn muốn biết. Lần này đi tham gia khảo hạch thư viện nên tốt nhất phải biết trước một chút tránh khỏi bỡ ngỡ. Nghe hắn hỏi, đám Bá Nhân sau lưng liền đồng tai lắng nghe.

“Uh, khảo hạch chủ yếu chia làm ba phần. Phần thứ nhất là thi viết, phần hai là khảo hạch thuộc tính, và phần thứ ba là ảo cảnh. Cả ba phần khảo hạch chủ yếu nhằm đến tìm kiếm thiên tài trong vạn người. Chỉ có người có thiên phú thật sự mới vượt qua được. Phải qua hai phần đầu mới được thi phần thứ ba. Thường thì qua hai phần khảo hạch đầu thì sẽ được nhận. Phần ba chủ yếu kiểm tra xem tâm tính đệ tử. Nếu quá ác liệt hoặc biến dị, sẽ bị đánh rớt.”

Phạm thúc nói đến đây thì thao thao bất tuyệt chuyện lúc lão khảo thí như thế nào. Càng nói càng hăng làm Sở Biệt và Nam Cung nhăn mặt lại. Đến lúc có người mĩa mai lão “Thi rớt, mà cũng khoe?” thì lão mới dừng. Xoay lại nhìn nhau cùng hai người kia.

Nghe đến khảo thí tâm tính, Nhất Thành liếc mắt nhìn Bá Nhân. Bá Nhân tính cách có tiến bộ. Hòa hợp với mọi người hơn, mặt còn lạnh lùng nhưng cũng đỡ hơn lúc trước. Bá Nhân cũng liếc hắn một cái, dù là tính tình tốt hơn với người khác nhưng với Nhất Thành, thẳng này tính cách càng ác liệt hơn. Chắc là bị hắn dạy bảo lúc trước nên trong lòng còn không phục.

Từ Tiểu Tiểu thôn đến Huyết Nguyệt thành đi nhanh cũng mất mười ngày đường. Trưởng thôn bảo đi sớm chủ yếu là kiếm nơi ở cùng làm quen môi trường.

Ngày thứ sáu, bọn họ vẫn như thường ngày. Nhưng đến chập tối, ba người Phạm Nham lại rất cẩn thận. Thay vì đi trước xe, ba người lại quay quanh xe chở đám Bá Nhân. Sáu ngày này, Nhất Thành cùng đi bộ với ba người Phạm Nham. Không hiểu sao đường dài, mấy đứa nhóc ngồi xe kia đều mệt, hắn lại thì không. Cơ thể hắn sau khi tĩnh lại từ vụ đó thì mạnh mẽ dẻo dai hơn rất nhiều. Phạm Nham khen ngợi hắn không hết lời.

- Có chuyện gì vậy, Phạm Thúc?

Nhất Thành nhận ra điều khác lạ của mấy người liền hỏi. Hắn muốn biết chuyện gì. Nếu có nguy hiểm, hắn cần phải cẩn thận hơn.

Phạm thúc trầm mặt,

- Nhóc rất nhạy cảm đấy? Nơi này từng xuất hiện quái dị hai tháng trước. Đã có mấy nhóm thợ săn tổ chức vây quét nhưng đều bị tiêu diệt. Bọn hắn chết rất kỳ lạ, tìm bị móc ra. Hy vọng chúng ta có thể nhanh chóng đi qua nơi này?

Nhất Thành nghe đến quái dị thì mặt nghiêm lại. Bọn nhóc trên xe thì sợ hãi. Dù chưa gặp nhưng bọn hắn từng nghe kể. Nhất Thành thì vẫn chưa quen chuyện ở Huyết Nguyệt Cốc.

Nham Cung bên kia thấy Nhất Thành hiện về lo lắng, tưởng hấn nhớ đến chuyện cũ liền lên tiếng an ủi,

- Nghe nói trước đó thôn của nhóc bị quỷ quái tấn công, chỉ có một mình nhóc sống sót. Đừng lo lắng quá, chúng ta sẽ không sao đâu. Còn có ba chúng ta ở đây, dù không đến mức tiêu diệt được quái dị nhưng bảo vệ các nhóc cũng dư dả.

Nghe vậy bọn Bá Nhân cũng an tâm một chút. Nhất Thành hấn thì không nghĩ thế. Mấy nhóm thợ săn đều bị tiêu diệt, quỷ quái ở đây không bình thường.

Lúc này, không ai nói thêm gì, làm không khí càng nặng nề. Bá Nhân bất ngờ mở miệng.

- Nhìn bên trái, có người!

Nhất Thành Nhìn qua thì có một đám người, hình như xe ngựa bọn họ có vấn đề. Bánh xe đã gãy, như vậy bọn họ chỉ có thể cắm trại ở đây. Đám Nham Thúc thì sợ nguy hiểm định tiếp tục lên đường dù trời tối, bọn hấn không muốn ở lại nơi này.

“Crack!”

Tiếng động như thứ gì gãy vang lên, Bá Nhân lúc này văng ra từ trên xe ngựa, những người khác bám chặt thành xe. Không ngờ xe bọn hấn bị gãy bánh.

- Không sao chứ? Nhất Thành quan tâm đến đỡ Bá Nhân dậy.

- Ta không sao!

- Bánh xe gãy rồi, chúng ta không tiếp tục đi được. Chắc phải qua đêm ở đây thôi. Với tình trạng của mấy nhóc này, không thể đi trong đêm.

Phạm Nham trầm mặt nói, bọn hấn thật không thích ở đây chút nào nhưng hết lựa chọn rồi.

Nhất Thành cũng nhìn ra mấy đứa nhóc này dù ngồi xe nhưng vẫn rất mệt mỏi. Bọn chúng không thể nào đi bộ tiếp được. Nhất Thành cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng không biết không đúng chỗ nào. Hấn nhớ đến nhóm người bên cạnh kia.

- Chúng ta nên tiếp xúc với nhóm người kia 1 chút không, dù sao nơi này hơi nguy hiểm. Càng đông càng tốt.

- Hừ, chúng ta không biết bọn họ là ai nếu gặp người nguy hiểm thì không xong? Lúc này 1 giọng nói non nớt vang lên. Là một trong ba người tham gia khảo thí, tên là Nhu Nhân. Tên này nhà trong thôn có chút tiền, thế nên tính cách hơi hách dịch. Nhất Thành không thèm để ý đến hấn mà nhìn về phía Phạm Nham.

- Uh, ta nghĩ càng đông người càng tốt. Nhưng chúng ta không thể đi qua hết được, nếu như mà bị bọn họ tưởng có ý đồ xấu thì không tốt. Sở Biệt qua đó xem sao?

- Nếu Sở thúc gặp nguy hiểm thì sao? Nếu quỷ quái tấn công, thiếu Sở thúc ai bảo vệ chúng ta.

Nhan Dịch, 1 một trong 2 người còn lại, tên này rất nhát gan. Còn một người nữa, Nhan Du, là con gái duy nhất trong nhóm. Nhan Nhu rất ít nói, hay liếc nhìn Bá Nhân.

- Phạm Thúc, để ta sang đó. Dù sao ta không phải người tu luyện, họ sẽ không đề phòng.

Nhất Thành lên tiếng. Phạm Nham liên tục từ chối nhưng không ngăn được hấn. Nhất Thành hướng về nhóm người kia đi đến.

Ngay khi hấn sắp đến gần thì một người trung niên trong nhóm kia đi ra,

- Đứng lại! thiếu niên trẻ tuổi, ngươi là ai?

- Ta là Nhất Thành, đi cùng nhóm người bên kia, đang tiến đến Huyết nguyệt Thành, vừa nãy xe lại bị gãy bánh. Chúng ta định cắm trại ở đây. Mà nghe nói khu này có quỷ quái nên sang hỏi xem có thể cắm trại sát bên cạnh các vị không. Càng đông càng an toàn.

- Không cần, chúng ta có thể tự bảo vệ mình. Ngươi liền rời đi đi nếu không...

Trung niên kia lạnh lùng nói, trong lời nói mang theo ý đe dọa. Nhất Thành nhìn ra người này sẽ xuất thủ nếu mình còn không rời đi. Đúng lúc hấn định rời đi, thì một âm thanh trong trẻo vang lên.

- Nam Thúc, không sao! Cho họ qua đi! Dù sao ở đây cũng nguy hiểm. Bọn họ không có vẻ nguy hiểm gì? Chúng ta càng nhiều người càng tốt.

Lúc này có hai người đi đến, một vị phu nhân tuổi trung niên cùng một cô gái nhỏ khoảng bằng tuổi Nhất Thành đi đến bên này.

Người gọi Nam thúc hơi ấp úng, nhăn mày.

- Phu Nhân, nhưng mà..?

Phu nhân cười nói.

- Nam Thúc, thúc nhìn đám người này chắc cũng là đi Huyết Nguyệt Thành tham gia khảo hạch của thư viện. Vói lại có đến năm người thiếu niên nhỏ tuổi, chắc chắn không thể là người xấu được. Vói thực lực chúng ta không cần lo ngại gì?

Nam thúc chần chờ chút liền gật đầu đồng ý. Nhất Thành ngoắc tay vói đám Phạm Nham. Phạm Nham nhanh chóng dẫn người đến, cảm tạ rồi tìm chỗ tốt cắm trại kế bên nhóm người kia.

Khi trời vừa tối, một đồng lửa lớn được đốt lên. Cả hai nhóm người đều ngồi quanh thành 1 vòng ăn uống.

Phu nhân kia hỏi.

- Nhất Thành, ăn chút không.
- Cảm ơn, ta ăn lương khô được rồi!
- Các người là đi Huyết Nguyệt Thành tham gia khảo hạch của thư viện?
- Đúng vậy, phu nhân cũng mang theo tiêu thư đến khảo thí vào thư viện sao?

Nhất Thành nhìn về cô gái bên cạnh vị phu nhân kia hỏi.

- Đây là con gái ta, Vi Vi. Ta mang nó đến khảo thí, hy vọng gia nhập được thư viện tốt.
- Mẹ

Nghe mẹ mình giới thiệu, Vi Vi mặt hơi đỏ mặt gọi nhỏ lay lay tay vị phu nhân kia.

Thiếu nữ nhỏ tuổi này mặc màu lam nhạt váy ngắn, trên váy thêu lên đóa đóa phấn hồng tiểu hoa. Thiếu nữ này không phải đẹp đến mức kinh tâm động phách. Mặt chưa hoàn toàn thành thực nhưng lại rất thanh tú. Hiếm có nhất là cặp lông mày xinh đẹp kia, lông mày nhỏ dài nho nhả.

- Hừ

Nam thúc hừ lạnh, tỏa ra áp lực mạnh mẽ, nhìn về phía Nhân Dịch và Nhu Nhân. Hai tên này cứ nhìn chăm chăm vào Vi Vi bị Nam Thúc phát hiện. Phạm Nham liền gõ vào đầu hai tên này rồi đứng lên xin lỗi rồi rít. Phạm thúc nhìn ra được người gọi Nam thúc này phép thuật rất cao nếu làm người này tức giận thì không tốt.

Bá Nhân cùng Nhan Du thì không để ý, ăn xong liền tiếng về lều của mình. Cả buổi, Nhất Thành cố tìm hiểu lai lịch vị phu nhân này là ai nhưng kết thúc không tốt đẹp. Mọi người quyết định nghỉ sớm, ngày mai còn tiến về Huyết Nguyệt Thành.

Đang nghỉ ngơi trong lều, Nhất Thành bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy. Hắn cảm thấy nguy hiểm đang tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Quái Dị đột kích

Nhất Thành không nghĩ nhiều liền lao ra khỏi lều. Hắn thấy Nam Cung đang ngồi canh gác cùng với 1 người bên nhóm Vi Vi. Thấy hắn ra khỏi lều, Nam Cung liền quay sang hỏi

- Sao không ngủ? Mai còn phải lên đường sớm.

Nam Thúc, nhanh đánh thức mọi người. Nguy hiểm đang đến. Nhanh lên.

Nhất Thành vội vã nói.

Nam Thúc vói tên gác đêm liền sững người. Bọn họ chưa cảm thấy gì cả, bọn hắn là người tu luyện sao không phát hiện gì, giờ thì nghe nhất thành nói có nguy hiểm. Trên mặt họ hiện lên sự nghi ngờ rõ ràng.

- Nhất Thành, nguoi..

Nam Thúc nghi ngờ định hỏi hắn có nằm mơ không nhưng chưa hết lời Nhất Thành cất ngang

- Nam thúc, nếu tin tưởng ta nhanh chóng gọi mọi người dậy. Ngài xem ta giống đang đùa với mạng mình sao?

Nam Thúc nghĩ thăm thà tin có còn hơn không, nếu như thật có nguy hiểm, mà cứ chần chờ không chừng sẽ chết người. Với lại Nhất Thành cũng không phải người thích đùa. Với lại bây giờ đang là nửa đêm, ai dám đùa kiểu này. Nam Thúc không nói nhiều, nhanh chóng đi gọi mọi người dậy.

- Vị đại ca này, ta hy vọng đại ca gọi mọi người dậy trước khi mọi việc quá trễ.

Nhất Thành vừa nói xong thì một tiếng nói vọng đến.

- Tam Cầu, đi gọi người dậy hết đi.

Nam Thúc từ trong lều đi ra, tay phải lão đang cầm 1 thanh đao giống như sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. Lão hình như đã nhận thấy điều gì đó. Mặt ngưng trọng nói với người canh gác kia.

- Nhất Thành, người làm cái quái gì? Nửa đêm ồn ào, đừng giả vờ giả vịt. Ngươi biết gì mà nguy hiểm?

Nhu Nhân bị kêu dậy, nghe chuyện liền tức tối vì tính ngu liền tìm Nhất Thành hét lớn.

- Nếu không muốn chết thì câm miệng lại? Mày hét to lần nữa không chừng kẻ chết đầu tiên là mày. Mà mày chết không sao đừng hại người khác.

Nhất Thành không nể nang gì nữa trợn mắt mắng.

- Ngươi dám mắng ta? Ngươi...?

“Bốp.”

Nhu Nhân đang hét to thì bị Phạm Nham tát thẳng vào mặt.

- Câm miệng

Phạm Nham liền trợn trừng mắt nhìn Nhu Nhân. Vừa rồi đi ra không biết chuyện gì nhưng hắn thấy Nam Thúc ra lệnh cho tên kia liền biết có chuyện không ổn. Nhu Nhân lại hét to Nam Thúc đã nhủ mày, tòa ra sát khí, nếu tên này hét thêm lần nữa. Lão kia liền giết người.

- Nam Thúc, có chuyện gì?

Lúc này vị phu nhân kia cùng Vi Vi đi tới. Họ giờ đang còn mặc đồ ngủ, trắng sáng mỏng manh, cực kỳ hấp dẫn. Mọi người ở đây đều nhìn không chớp mắt. Nhất Thành cũng không thể nhịn được, thầm khen hai mẹ con này quá đẹp.

- Thưa phu nhân có nguy hiểm đang tiến đến.

“Đến rồi.” Nhất Thành liền nhìn về phía trước, hô lớn. Hắn không biết vì sao hắn lại cảm nhận được nhưng thứ đang đến kia có oán khí rất nặng cách xa trăm dặm nhưng hắn vẫn cảm nhận được loại oán khí nồng đậm đang đến gần. Từ lúc rời Huyết Luyện Cốc, hắn rất nhạy cảm với nguy hiểm.

Mọi người đều nhìn về phía đó, chỉ thấy bóng đêm đen ngòm. Không thấy gì khác, cả đám mặt mày nghi ngờ nhìn về phía Nhất Thành.

- Làm gì có cái quỷ gì? Chỉ có thằng ngu mới tin hắn?

Nhu Nhân lúc này bị Phạm Nham đánh không dám lên tiếng. Cha hắn còn phải nể phạm Nham vì vậy mà hắn nhịn. Giờ không thấy nguy hiểm gì liền lớn miệng mĩa mai nhắm vào Nhất Thành để trút giận.

- Gào

Đáp trả tiếng hô của Nhu Nhân là tiếng gào to. Mọi người liền biết quái dị đã đến. Lúc này ai cũng trợn mắt nhìn về phía Nhu Nhân, trách hắn gây nên quái dị chú ý bên này. Thật ra dù Nhu Nhân có hô hay không thì con quái dị kia cũng đã đến rất gần bên này.

Trong bóng tối, lúc này hiện ra thân ảnh 1 người trưởng thành. Toàn thân thậm chí khuôn mặt bị quái dị tóc đen bao phủ. Khi thấy người, tên Quái dị tóc đen liền lao nhanh công kích về phía bọn họ. Nam Thúc lúc này đã có chuẩn bị nên không có chút bối rối, lão lao ra chắn phía trước đám người vung đao đón đỡ đòn tấn công của quái dị. Lúc này, Nhất Thành thấy cả thanh đao của lão nổ rộ hỏa diễm.

- Âm

Tiếng nổ lớn vang lên. Nam Thúc cùng tên quái dị kia vừa tiếp xúc, cả hai đều bị đối phương đánh bật lùi lại mấy bước. Lúc này những người tu luyện khác đều rút ra vũ khí của mình. Phạm Nham đang nắm 1 cây côn lớn, còn Sở Biệt là kiếm. Nhất Thành biết 3 người họ đều là thương nhân, dù có tu luyện một chút nhưng còn kém xa Nam Thúc. Nhất Thành thầm nhủ trong lòng, lần này không gặp nhóm người Vi Vi, không biết bọn hắn có sống sót thoát khỏi quái dị phía trước kia.

- Huuuuu...

Quái dị gào lên điên cuồng, tóc đen phồn thịnh bao phủ toàn thân, dựng thẳng, tựa như định sắt, nhìn không có yếu điểm nào. Nam Thúc trong người liền

bay ra một tấm Magic Plate. Lão liền kết ấn, Magic Plate sáng rực lên chiếu rọi mọi người. Ngọn lửa trên đao của lão cũng rực rỡ phản phựt cháy lên mạnh mẽ hơn lúc này rất nhiều..

Quái dị biết Nam thúc khó chơi, liền vòng qua tấn công về đám người phía sau lão. Bọn họ dù bất ngờ nhưng không rối loạn. Nhanh chóng vây lại quái dị tóc đen, thay phiên nhau từ bốn phương tám hướng tấn công về phía quái dị. Quái dị liên tục đỡ đòn nhưng rất chật vật.

Nam thúc nhìn thoáng qua liền thấy quái dị sơ hở, nhanh chóng vọt tới, bổ mạnh một đao về phía phần lưng quái dị.

- Gào.....

Tóc đen quái dị hồng to, nó đã nghe được âm thanh xé gió, không chút do dự quay người. Nhưng dù vậy đao của Nam thúc cũng đánh trên người nó.

- Đinh, Đinh,...

Tiếng đao giống như chém vào bụi gai sắt thép. Lúc đao pháp đi qua, chỉ để lại một đường vết rách, dịch đen theo vết đao chảy ra. Trúng đao, quái dị nổi giận rống lớn, đôi tay vò về phía Nam Thúc.

Quái dị thân thể cứng rắn vượt xa khỏi Nam Thúc tưởng tượng. Thấy bàn tay kia đánh tới, lão liền thấp người lặn một vòng dưới đất tránh đi.

Quái dị tóc đen nhấc chân liền muốn đuổi theo, định nghĩ đập 1 cước đem tên đang lặn trên đất giết chết. Ngay lúc này, Phạm Nham, Sở Biệt và Nam Cung lấy hết dũng khí tấn công đến. Ngăn quái dị đuổi theo Nam Thúc. Quái dị không kịp hưởng Nam Thúc tấn công. Liền xoay lại một chưởng vỗ lên vũ khí của bọn Phạm Nham. Nhanh chóng ba người bị đánh bật lùi, bọn họ không mạnh như Nam Thúc, may sao lúc này tiếp viện đến. Đám người bên phụ nhân kia lao đến, người phun lửa người không vật. Thậm chí có người biến lớn kiếm trên tay chém về phía quái dị, giúp đám Phạm Nham giảm áp lực. Những đòn tấn công kỳ dị cùng đa dạng tung ra về phía quái dị làm nó chật vật không thôi liên tục phải lùi lại.

Đúng lúc này, Nam thúc lợi dụng mấy giây vừa có, thừa cơ trở đao hướng tóc đen quái dị bổ tới, lưu lại trên người quái dị một vết thương khác. Tóc đen muốn đánh đến Nam Thúc, Nam Thúc liền né tránh. Bên cạnh đám Phạm Nham liên tục thay nhau công kích. Quái dị tóc đen bị bọn họ đùa bỡn xoay quanh, nó gấp đến độ nổi trận lôi đình gào lớn.

Nam Thúc hít một hơi thật sâu, tạo thế dồn toàn lực lên đao, cả đao hỏa diễm bùng cháy mãnh liệt, thậm chí ánh sáng của đao che đi tầm mắt mọi người. Lão tập trung tinh thần chuẩn sát chém vào tóc đen quái dị trên thân vết thương.

- Hu...Hu..Hu...

Đao Nam thúc lần này không có cản trở, chém vào quái dị thể nội. Quái dị tóc đen phát ra tiếng thét thê lương đến cực điểm, chân động khiến tai của đám Nhất Thành đau nhức.

Tóc đen quái dị quay lại vỗ một chưởng về phía Nam Thúc. Nam Thúc đao cắm trên người quái dị, lúc này lại không rút ra được. Lão nhanh chóng quyết định buông đao, lập tức lùi lại.

- Đứng tới gần, nó sắp nổi điên.

Ngay khi bọn Phạm Nham nhảy đến thì Nam Thúc hét lớn. Đám Phạm Nham sững sốt một chút, nhanh chóng lùi về phía sau. Lúc này quái dị như mất không chế tấn công khắp nơi, tạo thành từng cái hố lớn nhỏ trên mặt đất. Đám Phạm Nham khiếp sợ, tê cả da đầu. Lúc này mà lao tới, mấy chưởng kia của quái dị có thể đánh nát bọn hắn.

“Ầm...”

Tóc đen quái dị nổi điên một hồi thì im bật, ngã mạnh xuống đất. Nam Thúc đi đến liền nắm lấy đao, thúc dục pháp lực thiêu đốt quái dị tóc đen thân thể. Ánh lửa cháy lên rừng rực, cả đám người nhìn vào ngọn lửa mà thất thần. Vừa rồi bọn họ mặt dù không có nguy hiểm lớn, nhưng đều nhờ Nam Thúc, nếu không. Bọn họ không dám nghĩ.

Nhất Thành với những người không tham gia chiến đấu như vị phụ nhân kia lúc này đã rời ra xa. Quan sát quái dị kia bị giết, bọn họ cũng thở phào. Lúc đi đến nơi, quái dị đã cháy thành tro.

Nhất Thành bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, liền hỏi

- Có ai bị thương không?

Trận chiến vừa rồi có hơi hung hiểm nhưng không có người bị thương. Chỉ toàn là vết thương nhỏ. Nam Thúc cũng như nhớ đến điều gì, đi quanh một vòng kiểm tra mọi người. Cái gọi là quái dị, quý quái là loài rất thần bí. Nguy hiểm nhất của chúng không phải là sức chiến đấu. Mà là thủ đoạn quý dị, nhiều quái dị có thể xâm nhập vào thể nội người. Biến người đó thành quái dị, lúc đó thì chỉ biết giết chóc. Nam Thúc kiểm tra hết mọi người xong mới yên tâm nghỉ ngơi.

- Vừa rồi chỉ một con mà đã tổn sức như vậy? Nếu thêm 1 con nữa thì?

Bá Nhân cả buổi không nói gì lúc này thì lên tiếng.

Cả bọn Nhất Thành, dù là Vi Vi, cũng tròn mắt nhìn hấn. Nam Thúc mới chiến 1 trận đang suy yếu cần thời gian nghỉ ngơi. Nếu không có Nam Thúc bọn họ không đỡ nổi thêm con nữa.

- Nam thúc ngài là tu vi gì?

Vi Vi lúc này hai mắt sáng lên nhìn về phía Nam thúc hỏi.

- Vi Vi con không nên hỏi việc này. Để Nam Thúc nghỉ ngơi?

- Không sao, tiểu thư sắp khảo thí vào thư viện nên biết một chút cũng được.

Nam Thúc cũng không trách cứ Vi Vi mà cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cảnh giới phép thuật

Thì ra chỉ có người có phép thuật mới tìm hiểu về cảnh giới. Người chưa tu luyện sẽ tránh nói việc này với người thường. Mà dù biết thì trước 15 tuổi cũng không thể tu luyện phép thuật nếu không sẽ ảnh hưởng đến cơ thể phát triển.

Magic Plate được chia làm ba loại cảnh giới lớn, người ta dùng màu sắc của Magic Plate để phân biệt ba loại cảnh giới này.

Thứ nhất là Red Plate (thẻ ma pháp đỏ) có sức chứa kém. Red Plate được chia làm sơ cấp, trung cấp và đỉnh phong. Phân biệt cảnh giới này bằng các ký hiệu trên thẻ Rb, Rm, Re. Trong đó, Rb là thuộc sơ cấp cảnh giới, sức chứa thẻ ma pháp yếu kém nhất. Rm là sức chứa trung cấp, cuối cùng là Re là sức chứa đỉnh phong của Red Plate. Ở Red Plate cảnh giới, muốn đột phá từ sơ cấp đến trung cấp thì phải qua ba giai đoạn. Giai đoạn ký hiệu Re đám mây, Re vương miện, và Re ngọn lửa. Những giai đoạn này sẽ hiện hữu hình ảnh đúng như tên gọi phía trên của các ký hiệu. Tương tự như vậy từ Rm đến Re cũng phải trải qua ba giai đoạn ký hiệu đó.

Sau cảnh giới Red Plate (thẻ ma pháp đỏ) sẽ là Silver Plate (thẻ ma pháp bạc) và Gold Plate (thẻ ma pháp vàng).

Nam thúc mới là thuộc cấp Red Plate đỉnh phong dấu hiệu vương miện. Nếu muốn tìm hiểu thêm thì lão cần phải đột phá cảnh giới cao hơn nữa.

Nhất Thành nhớ đến Âm Tà Công ở trong Huyết Luyện Cốc. Hôm đó hấn thấy hai người kia là Silver Plate. Không biết hai lão kia đã đến đỉnh phong chưa? Nhưng hấn chắc chắn là Âm Tà Công mạnh hơn Nam Thúc này gấp trăm lần.

- Nam Thúc, sao lúc này chiến đấu? Thúc lại hiện ra Red Plate. Không phải lúc đánh nhau thường tránh để đối thủ phát hiện thực lực mình sao?

Nhất Thanh tò mò hỏi, ở các tiểu thuyết võ hiệp hay kiếm hiệp. Ai cũng tìm cách giấu đi sức mạnh của mình, khi chiến đấu sẽ có nhiều lợi thế và tạo yếu tố bất ngờ.

Nam Thúc nghe hỏi vậy thì ngẩn người, sau một lúc suy tư, lão thờ dãi nói

- Thật ra không phải là không muốn che giấu mà là không thể che giấu chúng. Thẻ ma pháp là nơi chúng ta ghi lại các loại ma pháp chúng ta học được. Nó là vật chứa, cũng là nơi bắt nguồn của các loại ma pháp. Muốn kích phát ma pháp, ta có thể thông qua cơ thể để truyền ma pháp ra ngoài bằng bình chứa ma pháp trong người, nhưng muốn kích hoạt một nguồn năng lượng phép thuật lớn, Magic Plate chính là cầu nối. Để Magic Plate tiếp xúc với vật hoặc vật chất cần thi phép, lúc đó chúng ta có thể kích hoạt năng lượng phép thuật nhiều hơn. Điều này lúc nào vào được thi viện sẽ biết rõ hơn. Ma pháp rất đa dạng, thiên biến vạn hoá, chủ yếu là tùy người sử dụng và cảnh giới của họ.

Nhất Thành suy nghĩ một chút liền hiểu, nếu muốn sử dụng nhiều năng lượng phép thuật thì không thể lấy cơ thể làm vật dẫn được. Mà phải dùng trực tiếp ma pháp chứa đựng trong thẻ ma pháp. Nhưng đó chưa phải là tất cả, hấn rất hiếu kỳ cái thiên biến vạn hoá mà Nam thúc nhắc đến.

Sau việc quái dị tấn công đêm hôm đó, cả chặn đường còn lại không có gì xảy ra vấn đề gì. Hai nhóm song song cùng nhau lên đường.

Vài ngày qua đi, xa xa Huyết Nguyệt Thành đã hiện ra trước mắt. Ngay khi bọn họ quyết định tiến vào thì một nhóm nhân mã từ trong đi ra. Những người này nhìn qua là biết đế quốc binh sĩ. Đám người này mặc giáp trụ, cưỡi ngựa chiến. Một trung niên nam nhân mặt quắp trụ nổi bật đi đầu nhảy xuống quỳ gối trước xe ngựa của vị phu nhân kia.

- Mặc tướng Trùng Dân, tham kiến phu nhân.

Phu nhân vén màn xe, nhìn vị tướng quân Trùng Dân quỳ trên mặt đất. Trên mặt nở nụ cười nhẹ nói,

- Trung Dân tướng quân không cần khách sáo, xin hãy đứng lên. Lần này chúng tôi đến đã làm phiền người rồi.

- Phu nhân đến Huyết Nguyệt Thành là vinh dự của mặc tướng. Mời phu Nhân vào thành nghỉ ngơi.

Trung Dân tướng quân kia đứng dậy nói, binh lính sau lưng liền mở ra 1 con đường.

Phu Nhân lúc này quay sang nhóm người Nhất Thành hỏi,

- Nhất Thành, có nơi dừng chân chưa? Nếu không hay là người đến ở cùng chúng ta?

Mấy ngày qua đi chung, Nhất Thành đã hơi quen vị phu nhân này. Vì Vi lâu lâu cũng nói chuyện với hắn, bị hắn chọc cười khúc khích cả ngày. Mọi người rất thích tính cách Nhất Thành, 1 thiếu niên nhỏ tuổi nhưng suy nghĩ thấu đáo cẩn thận.

Kiến thức rộng rãi, với lại trên người Nhất Thành toả ra vẻ thần bí. Sau khi việc quái dị tấn công, Nam thúc đã nhiều lần hỏi xem hắn làm sao nhận biết được quái dị xuất hiện. Nhất Thành chỉ trả lời qua quýt rồi lẩn đi, càng như thế, hắn càng làm vị phu nhân kia Nam thúc và Vi Vi cảm thấy hắn thần bí hơn.

Trung Dân tướng quân khuôn mặt ngạc nhiên nhìn về Nhất Thành. Thiếu niên này áo quần thô sơ, không phải con cháu quyền quý, thế mà được phu nhân này yêu quý đến thế. Phải biết ít ai lọt vào được mắt của vị phu nhân này.

- Đa tạ, chúng tôi đã có tính toán khác. Phu Nhân, Vi Vi, Nam thúc, hẹn gặp lại ở khảo thí.

Nhất Thành cười cười chào hỏi rồi ra dấu cho Phạm Nham chuẩn bị tách đoàn.

- Uh, vậy thì hẹn gặp lại. Nếu có khó khăn gì nhớ tới tìm ta.

Vị phu nhân kia cũng không ép. Nói xong liền vào xe tiến vào thành. Lúc Nam Thúc đi ngang qua Nhất nam,

Nếu có khó khăn gì thì đến Kinh thành tìm ta, cứ nói tìm Nam Hữu Vân sẽ có người biết.

Nam Thúc nói xong liền đi theo xe vào thành.

Khi binh lính rút đi hết, Phạm Nham liền tiến đến hỏi.

- Vì sao không chấp nhận lời mời vị phu nhân kia? Chắc chắn thân phận của họ không nhỏ?

Nhất Thành nheo mắt nhìn Phạm Nham,

- Nham Thúc, chúng ta là người thường. Những người kia thân phận quá cao. Nếu mà theo họ, sẽ có vinh hoa phú quý nhưng mất đi tự do. Thứ hai là nếu phạm lỗi thì sẽ liên lụy đến Tiêu Tiểu Thôn. Bọn họ đều là người tu luyện, trong mắt họ người thường chỉ là sâu kiến. Thứ ba, chúng ta không có thực lực hay là thế lực, nếu tham gia họ thì chỉ làm nô tài bán mạng là cùng. Đừng nhìn họ bây giờ thân thiện, nếu có nguy hiểm, hy sinh mấy tên quê mùa là chuyện bình thường.

Nhất Thành cười lạnh nhìn đám người Phạm Nham,

- Ở thế giới mạnh được yếu thua này, không có thực lực hay tiềm lực, thì nên kiếm nơi bình bình thường thường mà sống qua ngày. Tham gia tranh quyền đoạt lợi chỉ mất mạng vô ích. Năm tay ai lớn, người đó làm chủ.

Bọn Nham Thúc nghe Nhất Thành nói vậy thì trầm mặt. Sau 1 lúc Phạm Nham mới thở dài nói,

- Nhất Thành nói đúng. Ở thế giới này Năm tay ai lớn, người đó làm chủ.

Ba người Phạm Nham bọn họ sao không hiểu được đạo lý này. Nhóm Bá Nhân thiếu niên phương cương còn chưa hiểu lắm nhưng trải qua chuyện vừa rồi. Bọn hắn tự hỏi nếu mấy người kia đánh không lại quái dị, họ sẽ có dùng mình làm vật hy sinh để họ chạy thoát không.

Huyết Nguyệt Thành nằm gần rừng rậm Huyết Nguyệt nên lúc nào cũng náo nhiệt. Dù mọi loại người tụ tập ở đây. Bây giờ thêm việc thư viện khảo thí, làm cho nơi đây trở nên càng nhộn nhịp. Đường phố chật ních người, 2 bên buôn bán đủ thứ kỳ hoa dị bảo. Nếu bọn họ đến đây mà không có ai dẫn đường chỉ sợ nhà trọ cũng khó tìm.

Nhất Thành vừa vào thành liền trở nên hiếu kỳ. Ở đây kiến trúc thật sự rất đặc biệt, mang theo 1 phần hiện đại và 1 phần cổ xưa. Hai bên đường thì buôn bán phức tạp, có thức ăn, vũ khí, thậm chí có súng vật.... Con người thì đủ thể loại, nhìn sơ qua có người tu luyện, dân liều mạng, chiến sĩ, và người thường. Cách ăn mặc mỗi người mỗi vẻ, có người mặc 1 chiếc áo khoác đen trùm đầu, nhìn qua rất giống pháp sư thời trung cổ. Có người thì mặc như chiến sĩ, tay chân để trần, trên thân mang giáp nặng, thậm chí có người rất giống đạo sĩ.

Nham Thúc dẫn bọn hắn đến 1 khu nhà cũ, nằm phía nam thành.

- Đây là nơi chúng ta sẽ ở lại cho đến hết khảo hạch. Mỗi lần có công việc, ba người thúc đều ở đây.

Nhà này đã rất cũ và có duy nhất chỉ 1 phòng nhưng như vậy cũng tốt rồi. Bọn họ dù sao cũng là từ thôn quê nghèo đi ra nên cũng chả để ý. 1 Phòng

duy nhất dành cho Nhan Du còn cả đám nam nhân thì ngủ ngoài phòng khách.

Sau khi dọn dẹp một chút, thấy đã được thì Cung thức đi kiểm chút đồ ăn về cho cả bọn. Ăn xong thì cả đám lăn ra ngủ. Mấy ngày qua, bọn họ quá mệt mỏi. Ba vị thức thức thì đi ra ngoài, hình như còn có việc.

Nhất Thành không ngủ mà ra sân phơi nắng. Đến tối, nhóm Nham thức trở về trên tay mang theo 1 chút đồ ăn. Cả đám quây quần ăn uống, nói chuyện phiếm. Nhưng có 1 tin tức quan trọng được Nham Thức nhắc đến.

- Hôm nay ta đi ra ngoài thì có được 1 chút tin tức về việc khảo hạch. Đợt này có ba thư viện lớn đến khảo hạch ở Huyết Nguyệt Thành. Gồm: Ma Pháp Đế Tắc thư viện, Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện, và Nhật Nguyệt Thư Viện. Bọn họ đều là thư viện nổi danh, từng đào tạo ra học viên xuất sắc. Lần này nghe nói việc khảo thí sẽ khó hơn mấy lần trước, tất cả gia tộc, thanh niên tài俊 ở Đại Càn Quốc đều tập trung về đây khảo hạch. Vì thế nếu ra ngoài hãy chú ý cẩn thận đừng gây xích mích. Nhỡ chạm vào người có quyền lực thì rất khó giải quyết.

Mấy người Nhất Thành liền gật đầu đồng ý. Nhân Dịch và Nhu Nhân trải qua chuyện quái dị tấn công cũng thu liễm bản thân, họ đã hiểu cái gì là sức mạnh và quyền lực.

- Ngày mai Thức sẽ dẫn các nhóc dạo quanh thành. Ra ngoài biết nhiều 1 chút cũng tốt cho mấy nhóc.

Nham Thức đánh tiếng. Mọi người ăn xong thì chuẩn bị nghỉ ngơi sớm.

Huyết Nguyệt thành càng ngày càng đông đúc. Cả đám Nhất Thành cũng đều làm quen với sự nhộn nhịp ở đây. Mấy ngày này bọn họ không đi đâu nhiều, chỉ dạo quanh 1 chút rồi về. Tối hôm trước ngày khảo thí, cả đám tập trung lại với nhau, ngồi ăn uống. Ngày mai, có lẽ là bước ngoặt trong cuộc đời của họ.

Phạm Nham vừa rồi uống hơi nhiều liên tục dặn dò,

- Các nhóc nhớ lấy, dù ngày mai có vào được thư viện hay không chúng ta cũng tự hào về các nhóc. Bá Nhân, ta đã nghe chuyện của ngươi. Đừng có liều mạng và cũng đừng đi sai đường. Dù thế nào, Bá Nhân ngươi phải sống thật tốt vào nghe không? Còn Du Nhân, bỏ ngay cái tính hách dịch đi, thế giới này rộng lớn coi chừng mất mạng. Nhân Dịch, ngươi phải có của mình chính kiến, đừng nghe lời người khác. Nhan Du nếu thích ai, muốn cái gì thì phải nói ra, cứ câm nín vậy thì không ai biết mình muốn gì đâu. Nhất Thành

Lão thảo thảo bất tuyệt tới lúc hết chịu nổi thì lăn ra ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khảo Thí Viết

Nơi đây là quảng trường khảo thí của ba đại thư viện. Ở đây đang có ngàn đứa trẻ tập trung chờ đợi khảo thí. Ở giữa quảng trường đông đúc này, trong khi mọi người ai nấy đều bảo trì im lặng, Nhất Thành lại chân cao chân thấp liên tục liếc ngang ngó dọc, đối với người khác, khảo thí này cực kỳ quan trọng. Nhưng nếu nhìn tới hắn thì chả khác gì đến dạo chơi, tò mò nhìn khắp nơi. Nhất Thành làm gì có khái niệm khảo thí gì. Mà hắn chẳng quan tâm, việc khảo thí này là tùy duyên. Mà đã nói duyên phận thì có khả năng cũng không được. Tên này tâm lý lúc nào cũng biến thái khác người như vậy.

Nhất Thành chú ý đến trên đài phía xa, có ba trung niên nhân đang ngồi. Bọn họ đều là ở tuổi trung niên, phía sau đứng một đám trẻ tuổi, có vẻ như đây là học viên của các thư viện. Đây là người của Ma pháp đế tắc thư viện, Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện, cùng Nhật Nguyệt thư viện.

Một nữ trung niên đang ngồi lên tiếng.

- Thời gian cũng không còn sớm, nên bắt đầu khảo thí rồi.

Dứt câu, ba người đứng dậy bước đến trước hô lớn,

- Ta xin tự giới thiệu. Ta là Đồ Tư, bên cạnh là Đồ Ngũ, và Lưu Hương - người sẽ giám sát việc trắc thí của các ngươi.

- Lần này có một chút thay đổi trong việc khảo hạch. Khảo hạch vẫn chia làm ba phần chính là viết, khảo hạch thuộc tính và ảo cảnh. Nhưng lần này thứ tự sẽ đảo lộn, viết rồi đến ảo cảnh, sau đó là khảo hạch thuộc tính. Nhắc nhở các ngươi một câu, lần này khảo hạch ảo cảnh sẽ mạnh gấp mười. Nếu không cẩn thận có thể sẽ mất trí, hãy suy nghĩ kỹ càng mới tham gia. Hiểu không?

- Rồi!

- Được lắm, vậy khảo hạch viết bắt đầu. Các ngươi chia làm ba nhóm. Từng người tiến đến trước ba bàn kia. Bên phải là một tờ giấy có viết chữ, bên trái là 1 tờ giấy trắng. Các ngươi chỉ việc chép lại những gì ghi trên giấy bên phải sang tờ bên trái, rồi cầm giấy các ngươi viết nộp lên cho chúng ta ba người. Chúng ta sẽ thông báo kết quả ngay sau đó.

Nhất Thành nghe xong nội dung thi viết thì há mồm lớn,

- Thi kiểu gì thế này, ai biết chữ hay không hả? Ở thế giới này, đứa nhóc năm tuổi đã biết đọc, biết viết. Chắc chắn tờ giấy kia có vấn đề.

Nhanh chóng xếp vào hàng, ai ngờ Nhất Thành ngăn người một lúc thì trở thành xếp cuối cùng. Buồn chán chờ đợi, hắn thấy đám nhóc cùng thôn cũng xếp hàng ở nhóm khác. Mặt mày thì lo lắng chờ đợi. Lúc này, trên đài hán phát hiện người quen, Vi Vi đang đưa giấy đến cho nữ trung niên tên Luru Hương. Nàng liền gật gật đầu mỉm cười, rồi chỉ vi vi đứng về phía sau hắn. Nhìn sơ qua là biết người đứng sau nàng là thông qua còn rồi đài là rót.

Một nửa số người ở quảng trường đã khảo thí xong, người được thông qua rất ít. Sau lưng ba người kia có khoảng 30 người.

Nhanh chóng đến đám người Bá Nhân, rất tiếc chỉ có hai người trong bọn hắn thông qua. Đó là Bá Nhân với Nhan Du. Du Nhân và Nhân Dịch bị đuổi xuống.

Nhất Thành than thở lẩm nhẩm.

- Haizzzz, hai thằng nhóc kia chỉ là người thường. Không biết người xuyên việt như ta có duyên hay không đây?

Nhất Thành thì thở dài nhưng lúc này đám Phàm Thúc đang hưng phấn không thôi.

Chờ một lúc lâu, cũng đến phiên nhất thành. Hắn tiến đến gần bàn, cầm bút lên nhìn về phía tờ giấy bên phải kia. Nhất Thành trợn mắt, lẩm bầm đọc bốn câu thơ trên tờ giấy.

- Miệng mỉm cười nhưng tâm hồn buốt giá

- Khóc trong lòng nhưng mặt vẫn vui tươi

- Giấu nỗi đau một góc nào sâu thẳm

- Nguyên suốt đời làm một kẻ vô tâm

Cái quái gì đây? thơ thất tình? Chắc chắn người ra đề này đang thất tình. Ha... ha..ha.. Lão này thật là, rãnh quá đến nỗi viết thơ thất tình thành đề khảo thí. Nhất Thành cảm thấy mấy chữ viết này toả ra khí tức kỳ lạ, giống như đang nhảy múa trên tờ giấy.

Nhất Thành liền viết bài thơ này vào tờ giấy bên trái, vừa viết hắn vừa cười tà mị, quyết định làm thêm bốn câu thơ viết vào bài thi của mình.

- Đông đến rồi em bên hán lạnh không?

- Anh nhớ em, nhớ vãi lòng ra ấy

- Nhớ năm xưa anh cùng em chống đậy

- Không mặc gì mà có thấy lạnh đâu.

Nhất Thành mang bài mình nộp lên. Khuôn mặt Đồ Tự thay đổi liên tục. Ban đầu thì vui mừng, sau đó thì đen thui. Giống như ăn nhầm phân.

Nhất Thành là người thi cuối cùng, hai nhóm kia đã xong trước một lúc. Cả đám đều đang nhìn về bên này chờ kết quả người cuối cùng để kết thúc khảo thí vòng đầu. Ai ngờ, lúc này cả đám thấy mặc Đồ Tự liên tục biến đổi, cả đám nổi lên sự hiếu kỳ trong lòng.

Bá Nhân, Nhan Du và Vi Vi đứng phía sau hội họp nhìn về bên này. Bọn họ trong lòng lo lắng Nhất Phàm không thể qua được. Trong đầu ba người đang tự hỏi? Bọn hắn cảm thấy không đúng, thường thì vài giây là có quyết định, sao lần này lâu thế.

Đồ Tự trợn mắt nhìn Nhất Thành, lắp bắp mãi không nói nên lời.

- Ngươi, ngươi, ngươi....

- Ta qua khảo hạch không? Ta đã chép đúng bốn câu thơ, thậm chí tăng thêm bốn câu nữa. Phải cho ta thêm điểm đó?

Nhất Thành dương dương tự đắc nói. Hắn rất đắc ý bốn câu thơ hắn vừa làm.

Sau một lúc chờ đợi không thấy gì, Luru Hương và Đồ Ngũ quyết định đi đến bên này xem chuyện gì xảy ra. Bọn họ trong lòng rất tò mò, sao Đồ Tự kia lại mặt mày đen thui như thế? Trong đám bọn họ, Đồ Tự là người mạnh nhất ở đây. Cũng là người ra đề thi lần này, viết lên bốn câu thơ tình kia. Người làm tên kia nhăn mặt với nói lắp thì tất cả các thư viện chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mà hôm nay thằng nhóc kia lại làm được. Hai người đang tò mò tự hỏi trên tờ giấy kia viết cái gì?

Tiếp lấy tờ giấy kia, cả hai đều sửng người 1 lúc.

- Tục tũ

Lưu Hương, vị nữ lão sư duy nhất nhìn Nhất Thành mắng. Đồ Ngũ thì cười như điên dại.

- Ha...Ha...Ha..

Tiếng cười lớn của Đồ Ngũ chấn động cả quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vật Chất Bí Ẩn

- Giỏi, Giỏi, Giỏi.

Đồ Ngũ cười ha hả vỗ vai Nhất Thành khen ba tiếng giỏi liên tục. Lưu Hương và Đồ Tư bên kia đang trừng mắt với Đồ Ngũ.

- Giỏi cái đầu nguoi, thơ tục tĩu vậy mà khen? Đầu nguoi bị lừa đá?

Lưu Hương không lưu tình trách mắng Đồ Ngũ.

- Vẫn điệu rõ ràng, dễ hiểu. Còn chê gì nữa. Với lại chỉ trong vài giây ngắn ngủi có thể nghĩ ra bài thơ đối đáp với đề thi. Hẳn đã rất giỏi. Các nguoi không phục sao? Với lại hán viết đúng bốn câu thơ, đã là thiên tài trong thiên tài rồi.

Đồ Ngũ cũng chẳng kém đáp trả.

Nhất Thành giờ thì đứng một bên xem kịch, nhìn ba người kia đang cãi nhau. Giống như chuyện này chẳng liên quan đến hán. Nghe Đồ Ngũ nói đến thi viết liền hỏi vấn đề thắc mắc trong lòng.

- Máy vị lão sư, đề thi này là sao? Ta nghỉ ngơi này giờ. Chẳng nhẽ thi xem ai viết chữ đẹp?

- Người tham gia khảo thí mà việc này cũng không biết?

Đồ Tư nhìn hán nghi hoặc hỏi.

- Ta đi ra từ thôn nhỏ, có ai nói cho ta việc này đâu? Thậm chí mới biết đến việc tu luyện không lâu?

- Uh, vậy cũng dễ hiểu vì sao nguoi không biết. Mấy chữ kia được Lão Tư dùng ma pháp đặc biệt viết ra. Chỉ có người có thiên phú ma pháp mới đọc được. Mức độ khó tùy theo từng câu. Chép được câu đầu, thiên phú yếu. Chép câu hai, thiên phú chỉ trung bình, câu thứ ba - thiên phú khá. Câu thứ tư là thiên tài.

Đồ Ngũ lên tiếng giải đáp cho Nhất Thành.

- Vậy thư viện nhận học sinh thiên phú khá hay chỉ nhân thiên tài?

- Chỉ nhận thiên tài. Năm nào cũng vậy, năm này khó hơn 1 chút. Phải đọc được ba chữ trong hàng thứ tư. Vậy mới được thông qua. Những người thiên phú khá, chúng ta sẽ tặng không một pháp môn tu luyện, coi như bồi thường.

- Nguoi thông qua khảo thí, đứng vào hàng đi." Đồ Tư trầm giọng lên tiếng.

- Vậy bài thơ này tặng cho ngài, tuổi lớn rồi, làm gì phải nhanh một chút. Nếu không lại không biết lúc nào mới có nương tử.

Nhất Thành cười hi hi nói. Sau đó đi đến đứng cùng Bá Nhân.

- Ha...ha...ha

Đồ ngũ với Lưu Hương nhìn không được cười lớn. Đồ Tư thì mặt đen như đất nồi. Từ lúc hán làm lão sư đến giờ, làm gì có ai đùa giỡn hán. Lần này thì quá mất mặt.

Cả đám thiếu niên đứng sâu lưng Đồ Tư ai nấy cũng mặt mày cổ quái. Họ đâu có ngờ, 1 vị lão sư nghiêm túc, mạnh mẽ lại bị một tiểu tử đùa giỡn. Dù không biết trong giấy viết gì nhưng chắc chắn là thứ thú bị.

- Bắt đầu đợt thứ hai khảo hạch. Các người nhanh chóng di chuyển ra giữa quảng trường. Nhớ giữ vững tinh thần. Lúc các nguoi tỉnh dậy tự mình đi ra khỏi vòng ánh sáng tức là các nguoi đã thông qua khảo nghiệm thứ hai.

Đợt khảo hạch vừa rồi đã loại rất nhiều người, giờ ở giữa quảng trường không đến 100 thiếu niên trẻ tuổi. Nhanh chóng đám thiếu niên di chuyển ra giữa quảng trường. Không chỉ bọn hắn, mà còn đám học viên của ba trường chia ra đứng thành vòng tròn bao vây bọn họ.

- Khao khí bắt đầu.

Nhất Thành thấy đám học viên liên tục kết ấn. Một vòng sáng nhanh chóng hình thành.

Bỗng nhiên, Nhất Thành cảm thấy choáng váng, mắt hoa lên. Lúc ổn định lại, trước mắt liền xuất hiện cảnh đường phố. Mà đường phố này là của địa cầu, hắn nhớ đây là lúc hắn mới làm về. Nhất Thành ngơ ngác đứng yên tại chỗ, chẳng nhẽ hắn đã trở về. Chính lúc này trên đầu hiện lên một vệt đen. Hắn nhận ra đây là viên thiên thạch đã rơi trúng mình, làm mình xuyên qua. Cảnh này làm sao hắn quên được? Cũng vì nó mà hắn đã đến với thế giới này? Vì nó mà hắn phải rời xa người thân, bạn bè? Hắn đã từng rất hận, một môi khi phải sống một nơi xa lạ. Không người thân, không bạn bè. Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào viên thiên thạch kia đang rơi xuống. Cảm giác chờ đợi và biết trước không thể tránh khỏi thật làm hắn rối bời khó chịu.

Đúng lúc này, không gian xung quanh vặn vẹo, biến dạng. Mọi thứ tối đen, ánh sáng le lói duy nhất xuất hiện. Một hình dạng người mà không phải người, như một đám sương khí đang lơ lửng trước mặt hắn, là vật tỏa ra ánh sáng duy nhất trong bóng đêm đen.

- Xin chào

- Ai đang nói chuyện?

Nhất Thành giật mình, nhìn loạn xung quanh. Tiếng nói kia giống như từ hư không xuất hiện. Hắn không thể xác định được vị trí hay có bất cứ nhận biết nào.

- Ngươi không cần tìm kiếm, ta đang ở trước mặt ngươi.

- Ngươi là đám sương này, làm sao có thể?

- Ta không có hình dạng cố định, vì thế ta có thể hóa thành bất cứ thứ gì.

Đám sương liền hóa thành vô vàng muôn thú cuối cùng dùng hình thể người xuất hiện trước mắt Nhất Thành.

“Ngươi là ai? Ta đang ở đâu?”

“Ta không nhớ mình là ai? Đến từ đâu? Ta chỉ nhớ mình rớt trúng đầu ngươi, rồi không gian rạn nứt, cả hai chúng ta được đưa đến thế giới này.”

Nhất Thành giật mình, hắn liền nghĩ đến một thứ

- Ngươi chính là viên thiên thạch kia, rơi trúng đầu ta ở trái đất?

- Có thể nói như vậy, hình như ta gặp tai nạn, một vụ nổ lớn xảy ra. Làm ta mất phương hướng, thương tổn nặng. Lúc rơi trúng ngươi, ta liền nhập vào linh hồn ngươi, làm nơi trú ẩn mới, chờ thương thể tốt hơn. Không nghĩ tới ta nhanh chóng tỉnh lại như vậy, hình như trong vô thức, ta đã hấp thụ một loại vật chất bí ẩn. Nó giúp ta chữa trị, vừa rồi có thứ xâm nhập linh hồn ngươi, dựa vào cơ hội đó ta liền tỉnh dậy. Hoàn thành việc chữa trị cuối cùng.

Nhất Thành ngơ ngác, đây là tên hại hắn. Mang hắn thế giới này, thậm chí hắn còn nhập vào linh hồn mình làm nơi trú ẩn để chữa trị thương thể. Vật chất bí ẩn? có thể là quái dị bị hút lấy lúc hắn mới trùng sinh. Mà cũng có thể là thứ đen đen ở Huyền Luyện Cốc kia. Mà hắn muốn biết? Hắn có thể trở về không?

- Vậy ngươi có thể mang ta trở về thế giới cũ không?

- Không thể, cơ thể ngươi ở thế giới kia đã bị hủy diệt. Mà lúc rớt vào khe nứt, ta không biết chúng ta đã trôi dạt bao lâu. Có khi 100, 1000 năm, có khi 1, 2 ngày. Chính ta không biết mình ở đâu. Vũ trụ rộng lớn vô biên, dù ta trước kia cũng không biết vũ trụ rộng bao nhiêu. Muốn tìm lại thế giới trước kia, khó như mò kim đáy bể.

Nhất Thành thực sự muốn khóc, hắn đã hòa nhập một chút vào thế giới này nhưng hắn làm sao quên được cuộc sống trước kia. Gia đình, bạn bè, chẳng nhẽ tất cả chỉ còn là ký ức thôi sao?

- Xin lỗi, cũng vì ta mà ngươi mất đi tất cả.

- Không sao! Đó là tai nạn, cũng không phải ngươi cố tình. Vội lại nhờ ngươi mà ta sống lại. Nhưng mà ngươi là ai? Còn nhớ được những gì?

Nhất Thành cũng không so đo quá nhiều, việc này xảy ra trên người hắn. Có thể nói là trong cái rủi có cái may. Vội lại đây là tai nạn, chả ai muốn xảy ra cả.

- Ta nhớ mình là vật chất bất tử bất diệt. Ta sinh ra từ lúc nào cũng không nhớ nổi, chỉ biết, vũ trụ này được tạo nên từ các vật chất. Vật chất sinh mệnh, vật chất không sinh mệnh. Con người cũng được tạo ra từ vật chất sinh mệnh. Trái đất cũng tạo ra từ vật chất. Vũ trụ bao la không ai biết nó đến từ đâu, và từ đâu sinh ra vũ trụ. Nói chung ta không biết.

Nhất Thành nghe xong thì như đi trên mây. Cái vì vật chất, cái gì sinh ra vũ trụ. Vật chất tạo con người? Hắn không thể hiểu nổi. Vật chất tiếp tục nói.

- Ta giờ phải rời đi. Đi tìm lại ký ức cùng nơi được sinh ra. Có thể là trăm triệu năm ánh sáng, có thể sẽ không bao giờ tìm thấy. Lần này xuất hiện là cảm ơn người đã giúp đỡ ta, dù trong vô thức.

- Haizzz. Có vẻ người sẽ đi một nơi nào đó rất xa, ý người là người xuất hiện cảm ơn, và cũng là chia tay. Có lẽ ta phải sống ở thế giới này rồi.

- Không, chưa chắc người sẽ ở mãi thế giới này. Người ở thế giới này có thể tu luyện ma pháp. Cái gì là tu luyện? Ta không hiểu. Nhưng ta hiểu bọn họ đang tìm cách hòa hợp với thiên nhiên, sử dụng và tìm hiểu các vật chất trong vũ trụ. Mà nếu người tu luyện đến lúc hiểu rõ mọi thứ, có khi người sẽ tìm được đường về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: ‘Bàn Tay Vàng’ Trong Làng Xuyên Việt

Vật chất tiếp tục suy ngẫm, giảng giải về tu luyện:

“Ta không biết người hiểu hay không. Nhưng người chỉ cần biết, tu luyện là nhằm chủ yếu vào cơ thể và linh hồn. Ta đã từng nói, cơ thể con người là từ vật chất sinh mệnh sinh ra. Nó cũng là vật chất bất tử, có thể liên tục sinh ra và mất đi, nhưng không bao giờ biến mất.”

Nhất Thành nghe không hiểu lắm nhưng hắn biết ý của nó là hắn phải tu luyện cơ thể và linh hồn, hiểu rõ mọi vật chất, khiến mình bất tử bất diệt, đến lúc đó, hắn có thể sẽ tìm được đường về nhà.

“Nói ngắn gọn hơn, người phải mạnh lên, tới một mức nào đó. Người có thể ngao du trong vũ trụ, có thể lúc đó người sẽ tìm được nơi mình sinh ra và lớn lên. Người hiểu ý ta chứ?”

Nhất Thành vừa thấy có hy vọng trở về thì mừng rỡ, dù là xa vời nhưng tốt hơn là không có.

“Hiểu, ta phải mạnh lên mới có hy vọng tìm được đường về nhà.”

“Khá tốt, trước khi đi, ta sẽ tặng người một món quà. Cũng xem như bù đắp cho những gì ta đã gây ra cho người.”

Nói xong, trên tay phải hình dạng người vật chất liền xuất hiện một tấm thẻ có màu vàng óng. Sáng bóng mà trang nhã. Lớn cỡ như cổ tay của Nhất Thành. Rất giống với Magic Plate mà hắn từng thấy. Nhưng trên đó lại không có ký hiệu nào.

“Đây là trí tuệ sáng tạo thể. Ta gọi nó là Hack Magic Plate. Thứ này sẽ gắn kết với người mãi mãi. Nó được tạo nên từ vật chất của ta cùng một loại vật chất bí ẩn khác mà ta không biết tên. Thứ mà ta hấp thụ, giúp ta hồi phục không lâu trước đây.”

“Magic Plate? Có công dụng gì?” Nhất Thành hỏi, hắn biết thứ mà vật chất bí ẩn cho hắn có thể là ‘bàn tay vàng’ trong truyền thuyết mà các xuyên việt giả mang theo. Hắn chờ mong hồi hộp, tim hắn đang đập nhanh.

“Ha..ha..ha.. Ta biết người đang nghĩ gì? Đùng là ‘bàn tay vàng’ trong truyền thuyết kia.”

“Làm sao người biết ta đang nghĩ gì?” Nhất Thành nghi ngờ.

“Lúc định cư trong linh hồn người, một phần sức mạnh của ta đã len lỏi trong đó. Những kiến thức người biết ta cũng biết. Người không thấy lạ khi ta đang nói tiếng địa cầu sao?” Vật chất hình người kia cười ha ha trả lời.

“Ohhh” Nhất Thành hơi bất ngờ.

“Được rồi, vật này có công dụng rất đơn giản. Trí tuệ, sáng tạo, hỗ trợ người trong việc tu luyện và tìm hiểu vật chất vũ trụ. Con người ở thế giới mới này là dùng trí tuệ tìm hiểu các vật chất trong vũ trụ, điều khiển để sinh ra sức mạnh. Nói đơn giản hơn, ma pháp chính là sinh ra từ các vật chất. Con người ở trái đất dùng tài nguyên để tạo ra vũ khí, các vật dụng. Mỗi hành tinh được tạo thành từ các vật chất khác nhau.”

“Bây giờ người phải học tập ma pháp của thế giới này, ngôn ngữ ma pháp và ấn ký ma pháp. Hack Magic Plate sẽ giúp người nhanh chóng tìm hiểu chúng với điều kiện người nạp đủ vật chất sinh mệnh cho Hack Magic Plate hấp thụ. Nói đơn giản như trong đầu người là đánh quái, lấy điểm, tăng cấp. Đó là trí tuệ.

Sáng tạo, Hack Magic Plate sẽ từ những ma pháp mà người học được, nó sẽ hỗ trợ nâng cấp sức mạnh ma pháp đó. Ví dụ, người học được đạn ma pháp, từ đó người có thể sáng tạo ra bom nguyên tử. Điều kiện là điểm.

Hỗ trợ, chính là dùng điểm đổi tu vi. Bằng cách vật chất hấp thụ vật chất. Người có thể tăng lên cơ thể, linh hồn và sức chứa của Magic Plate.

Ngoài ra còn có một loại nữa là hắc ám. Ta mới đặt tên, nó có tác dụng gì thì ta chưa tìm hiểu hết được. Nhưng nhờ nó mà ta hồi phục. Nó cũng đang ẩn sâu trong tấm Hack Magic Plate. Ta chỉ biết nó có thể biến người thành quái dị. Còn trở lại được người không thì ta không biết. Những thứ này có độ lây nhiễm cực cao, phải cẩn thận sử dụng hắc ám chức năng. Không chừng với loại hắc ám vật chất này, nó có thể cho người chút bất ngờ.

Còn một việc nữa ta quên nói, Hack Magic Plate được tạo thành từ ta, có một chút linh hồn người cùng hắc ám vật chất. Nên nó đã sinh ra một chút linh tính, và trí tuệ. Người có thể trao đổi với nó nếu cần gì.”

Nhất Thành nghe đến ngẩn người, xong thì cười ha ha như điên. Đây là ‘bàn tay vàng’ trong làng xuyên việt chứ gì nữa. Đánh quái được điểm, tăng tu vi.

“Ta phải rời đi rồi, có thể sẽ không bao giờ gặp lại. Cũng có thể người và ta còn có lúc gặp lại. Chúc người may mắn, tìm về hành tinh quê hương.”

“Người phải đi, nhanh vậy sao? Ta còn câu hỏi?”

Lúc Nhất Thành còn đang kích động nói chưa hết lời thì sương mù hình người kia liền biến mất, tấm thẻ màu vàng liền bay vào trong người hắn.

Nhất Thành lắc đầu cười khổ, hắn còn quá nhiều câu hỏi cần giải đáp. Vậy mà chưa gì đã đi. Bóng tối biến mất, hắn mở mắt nhìn thì mình vẫn đứng trên quảng trường. Mà người xung quanh hắn thì đang mơ màng. Có người thì nước mắt như mưa, người thì mắt đỏ như máu. Có người thì hình như gặp kinh sợ, cả người co giật liên tục.

Nhất Thành lúc này nhìn qua Vi Vi, Bá Nhân, và Nhan Du bên cạnh. Vi Vi và Nhan Du thì đang sợ hãi, cả người run rẩy nước mắt như mưa. Còn tên Bá Nhân như tên điên, mắt đã đỏ bừng như sắp nhập ma, môi thì cắn chặt chảy máu đầm đìa. Trong vòng ánh sáng này, không ai có thể nhìn ra ngoài. Giờ hắn chỉ cần đi ra liền thông qua khảo hạch lần này. Nhưng hắn chưa muốn ra, phải giúp mấy người này một chút. Dù sao cũng có quen biết. Nghĩ là làm, Nhất Thành liền nhẹ nhàng tiến đến bên Vi Vi và Nhan Du, gọi tỉnh bọn họ.

“Vi Vi, Nhan Du tỉnh dậy đi, ta là Nhất Thành đây, các người đang ở trong ảo cảnh thôi. Nhanh chóng đi ra.”

Hắn không sợ sẽ làm tổn thương họ, vì hắn đã thông qua khảo hạch là nhờ Vật Chất Bí ẩn kia. Nó đã hủy diệt ảo cảnh mà không có chút ảnh hưởng nào đến hắn. Vậy ảo cảnh này bị hủy cũng không nguy hại người đang trong ảo cảnh.

Vi Vi và Nhan Du đã ngừng run. Bọn họ liền tỉnh lại, quay qua nhìn Nhất Thành.

“Nhất Thành, cảm ơn. Người không gọi ta, có lẽ ta đã lạc trong ảo cảnh kia mãi mãi.”

Vi Vi giọng nói còn run run, chắc đã gặp việc gì đó cực kỳ kinh khủng. Nhan Du bên kia cũng cảm ơn rồi rít, nhưng ngay sau đó liền nhìn về Bá Nhân đang điên cuồng. Nàng liền chạy tới, gọi Bá Nhân, tên này mất một lúc mới tỉnh dậy. Mô hôi hắn chảy đầm đìa. Quay sang cảm ơn Nhan Du.

Nhất Thành không gọi Bá Nhân vì hắn biết tên này có ngao khí. Nếu Nhất Thành giúp Chắc chắn hắn sẽ có khúc mắc trong lòng.

Xung quanh bọn hắn chưa có ai tỉnh dậy, chỉ có đám Nhất Thành là người duy nhất. Hắn liền lên tiếng nói với bọn Nhan Du.

“Vi Vi, Nhan Du, Bá Nhân, ba người đi ra đi, thông qua khảo hạch lần hai này. Nhớ là từng người đi ra, cách nhau lâu lâu chút. Để tránh nghi ngờ có người gọi các người dậy. Hiểu chưa?”

Nhóm Vi Vi gật đầu đồng ý. Bá Nhân quay sang cảm ơn Nhất Thành, hắn biết không có nhất thành đánh thức Nhan Du, hắn cũng không dễ dàng thông qua.

“Không cần cảm ơn ta, người nên cảm ơn Nhan Du. Với lại ta hy vọng người đừng chấp mê quá. Thù sẽ báo nhưng không nên cực đoan. Vừa rồi, Nhan Du không đánh thức người, có lẽ người sẽ nhập ma. Oán khí quá thân, lúc đó muốn vào thư viện học tập ma pháp cũng khó đừng nói gì đến báo thù.”

Bá Nhân lần này không nói gì mà trầm mặt. Hắn cũng hiểu được vừa rồi hung hiểm thế nào. Nhập Ma, oán khí, lúc đó thì tương lai hắn coi như huỷ. Có thể chỉ còn lại biết giết chóc, không phân biệt ai là thù ai là bạn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thủy Linh Đế Quốc

Nhanh chóng khảo hạch qua đi, trên đài còn lại đứng sáu mươi người. Khảo hạch vừa xong, rất nhiều người phải nhờ các học viên của thư viện đánh thức. Những người này tất nhiên là bị loại. Khi rời đi, họ được nhận một vật, là thẻ giới thiệu. Đồ Tư nói bọn họ có thể đến các thư viện nhỏ hơn để gia nhập. Bọn họ không thông qua khảo hạch của ba thư viện nhưng mà dù sao cũng là thiên tài, không thể mai một.

Sáu mươi người xếp thành sáu hàng đứng trước mặt Đồ Tư, Lưu Hương, và Đồ Ngũ. Đồ Tư liền hằng giọng nói lớn.

“Chúc mừng các ngươi đã thông qua khảo hạch thứ hai, các ngươi chính thức được xem học sinh của ba thư viện.”

Cả đám Nhất Thành xôn xao khó hiểu, thế khảo hạch thứ ba đâu. Không phải còn một đợt khảo hạch nữa sao.

“Im lặng, ta biết các ngươi đang thắc mắc về đợt khảo thí thứ ba. Khảo thí thuộc tính thật ra chỉ là phần nhỏ để biết các ngươi mang thuộc tính thiên phú gì mà thôi. Việc đó sẽ giúp các ngươi chọn ma pháp phù hợp, các ngươi có thể kiểm tra thuộc tính khi đến thư viện.”

Cả đám giờ mới hiểu ra, thật ra hai vòng đầu mới quan trọng. Vòng thứ ba chỉ xem thuộc tính thiên phú, có thuộc tính gì cũng đều được nhận cả.

“Bây giờ là phân thư viện cho các ngươi, chúng ta đã bàn bạc việc này. Các ngươi sẽ được nhận vào thư viện tương ứng, không nên hỏi vì sao các ngươi không được chọn thư viện.”

Ba vị lão sư đọc tên từng người, cả đám đi về phía thư viện được chọn. Nhất Thành Ba Nhân và Nhan Du đều bị phân đến các thư viện khác nhau. Vì Vi thì cùng Nhan Du được chọn chung vào cùng một thư viện. Nhất Thành liền thờ dài, vậy là phải chia tay nhau từ đây.

Vi vi cùng Nhan Du được phân vào thư viện của lão sư Lưu Hương, Nhật Nguyệt Thư Viện

Bá Nhân thì đi theo Đỗ Ngũ, Ma Pháp Đế Tắc thư viện

Nhất Thành thì đi theo lão thất tình Đồ Tứ, Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện

“Các ngươi có nửa canh giờ để chào người thân, sau đó đi theo chúng ta về thư viện. Giải Tán đi.”

Nhất Thành, Bá Nhân và Nhan Du tập hợp, đi tìm nhóm Nham Thúc. Nham Thúc thấy bọn hắn thì vui mừng hơn hờ, cười lớn liên tục. Du Nhân, và Nhân Dịch nhận được bản ma pháp tu luyện. Bọn hắn được Nham Thúc giữ lại huyết nguyệt thành học tập buồn bán. Có thể đó là cuộc sống tốt nhất của bọn hắn. Nhóm Nam thúc cũng đi qua bên này,

“Nhất Thành, cảm ơn ngươi đã giúp Vi Vi thông qua khảo hạch”

“Phu Nhân quá khách sáo rồi! Lần trước nhờ có mọi người mà chúng tôi được an toàn. Với lại ta cũng thích Vi Vi nên giúp nàng một chút là cũng nên. Ah, đây là Nhan Du, người cùng thôn ta. Sẽ vào cùng thư viện với Vi Vi, có gì Vi Vi nhớ giúp đỡ nàng. Nàng mới lần đầu xa nhà còn khá bơ vơ.”

Nhất Thành cười trả lời, nhưng hắn quên mất lời nói vô ý, người nghe hữu ý. Vi Vi lúc này mặt đã đỏ bừng rục. Nhanh chóng trốn sau lưng mẹ mình. Vi Vi lò đầu ra gắt gắt về chuyện Nhan Du. Sau đó liền đi đến kéo Nhan Du sang một bên trò chuyện. Hai người cùng tuổi nên dễ dàng làm quen với nhau.

Nửa canh giờ đã đến, đám Nhất Thành quay lại quảng trường. Bá Nhân lúc nào cũng trầm mặt không biết đang nghĩ gì. Nhất Thành cũng chỉ gắt đầu chào hỏi qua rồi cùng Đồ Tứ về Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện.

Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện không nằm trên Đại Càn quốc. Nó là một trong ba thư viện lớn của phía Tây Đại Hoang, cách xa trung tâm của đại lục. Tất nhiên hai thư viện còn lại là Nhật Nguyệt Thư Viện nằm giáp phía Bắc và Ma Pháp Đế Tắc thư viện giáp phía Nam.

Từ Đại Càn quốc đến Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện cũng tốn mười ngày nửa tháng. Nhất Thành đã rời Đại Càn quốc được hai ngày tiến đến thư viện. Hắn đang ở trên một chiếc thuyền cực lớn lơ lửng trên bầu trời. Đây là ma pháp thuyền. Lúc thấy thứ này, hắn liền há hốc mồm, thật sự hắn không hiểu nổi phải dùng thứ gì để một chiếc thuyền lớn như vậy di chuyển được trên bầu trời.

Nhanh chóng ổn định vị trí, Đồ Tứ giải thích bọn họ sơ qua địa lý cùng thuyền ma pháp. Thì ra thuyền ma pháp được tạo ra từ một loại cây đặc biệt có thể chứa đựng ma pháp. Thuyền được điều khiển bằng các pháp ấn và đồ án. Vì cần lượng lớn Ma pháp cho các đồ án, đá ma pháp được khai thác và sử dụng rộng rãi trên đại lục này. Loại đá này có thể chứa năng lượng ma pháp bên trong.

Trong thời gian chờ đợi đến Thư Viện, Nhất Thành quyết định tìm hiểu về Hack Magic Plate. Hắn đã thử mọi cách để kêu gọi nhưng Hack Magic Plate không có hồi đáp. Nhất Thành thấy khó hiểu, Hack Magic Plate đã sinh ra linh trí vì sao không thể kêu gọi. Điều này thật kỳ lạ.

Đến ngày thứ tám, thuyền dừng tại một thành cực kỳ lớn. Nghe các học tỷ giới thiệu, đây là Kinh đô của Thủy Linh Đế Quốc. Một quốc gia sử dụng ma pháp chủ yếu là hệ thủy. Thủy Linh Đế Quốc rộng lớn hơn Đại Càn rất nhiều, có nhiều sông lớn bao quanh. Có thể vì thế mà thủy hệ ma pháp ở đây cực kỳ phát triển.

“Chúng ta sẽ dừng lại ở đây một ngày sau đó sẽ tiến về thư viện. Các ngươi có tự do hoạt động trong vòng một ngày. Có việc ngoài ý muốn, nhanh chóng thông báo có các sư huynh cùng sư tỷ các ngươi biết. Rõ chưa?”

“Rõ”

Đám người mới đồng thanh hô lớn, có vẻ như ai cũng hưng phấn. Nhất Thành cũng không ngăn gì, nhảy ngay xuống thuyền tiến vào thành lớn. Có vẻ như danh tiếng thư viện khá tốt, các binh lính ở đây không kiểm tra gì liền cho qua.

Nhất Thành ngay khi vào thành thì choáng ngợp. Đường xá thì không có gì đáng nói, nhưng phía trên không, cách mặt đất khá xa là các đường ống nước lớn. Bên trong có các thuyền nhỏ đang di chuyển. Ống nước được bao bọc bởi màng nước trong suốt, xung quanh là bong bóng nước, lúc ánh nắng chiếu vào tạo thành những hình ảnh lung linh. Đưa mắt ra xa là các thác nước nhỏ, chảy từ trên xuống. Thành trì này được xây dựng theo phong cách kim

tự tháp, càng đi lên cao càng nhỏ lại, trên cùng là một cung điện nguy nga. Có thể thấy được, cả thành trì này được thiết kế rất tinh tế.

Trong thành buôn bán rất nhiều loại mặt hàng, các pháp cụ ma pháp chủ yếu là hệ thủy. Trong đó bắt mắt nhất là các loại cá được bày bán. Chúng rất đa dạng, có vẻ ở thành Thủy Linh quốc này chủ yếu là sùng vật hệ thủy.

Nhất Thành dạo quanh một vòng, đúng lúc hắn quyết định trở về thuyền thì phía xa sau truyền đến tiếng náo loạn. Một con ma thú hình dáng giống ngựa, trên đầu có 2 cái sừng. Phía sau có 2 đuôi đang lao như bay trên đường, khiến cho người đi đường nhón nháo, gà bay chó chạy.

“Tránh ra, tránh ra,…”

Tiết quát lớn từ trên lưng con ma thú truyền đến. Ngay khi Nhất Thành chuẩn bị tránh sang một bên thì phía bên kia đường một người hô lớn

“Con gái tôi, tránh ra, con gái…”

Nhất Thành thấy một đứa bé gái đang ngồi giữa đường khóc lớn. Hắn không nghĩ nhiều, liền phóng ra nhanh như chớp đến giữa đường ôm đứa bé gái đang ngồi kia lăn sang bên đường. Cơ thể hắn từ sau khi phạt tinh tẩy tủy thì trở nên nhanh nhẹn hơn rất nhiều. Đường cũng không rộng, nên cứu kịp đứa bé, nhưng lúc này hắn lao nhanh qua. Theo phản ứng tự nhiên, ma thú giảm tốc dừng lại đột ngột suýt chút nữa hất bay tên đang ngồi trên lưng nó.

“Hiiii. ...hihi.”

Tiếng ma thú rít gào vang lên. Một lúc sau ma thú mới ổn định lại được thân thể. Tên ngồi trên lưng nó là một thanh niên trẻ tuổi, khoảng 15, 16 tuổi. Ăn mặc sang trọng, nhìn qua là biết thiếu gia của nhà nào đó trong thành này.

“Con ta, con ta.... Cảm ơn, cảm ơn!”

Người mẹ đứa bé gái chạy đến, ôm con từ tay Nhất Thành. Vừa đỡ con vừa lên tiếng cảm ơn liên tục. Nước mắt như mưa.

Nhất Thành thở dài, trong lòng thầm nói lại có chuyện đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Các người đánh nhau, Ta hôi điếm

Lúc này, một đám người từ xa chạy đến, ăn mặc giống nhau có vẻ là đang chạy theo tên cười ma thú kia. Chia thành 2 nhóm người, một nhóm mang cung tiễn, nhưng không có tên. Nhóm khác thì đao kiếm. Đi đầu tiên là một trung niên dẫn đội, bọn họ chạy nhanh nhưng không loạn. Cước bộ mạnh mẽ, không phù phiếm.

“Người dám cản ma thú của ta? Người đâu, bắt tên đó lại?”

Nhất Thành thấy đám người kia đến thì liền cười khở. Nhìn qua là biết chuyện gì rồi. Công tử ăn tàn phá hoại của nhà nào đó, hống hách cười ma thú phóng nhanh suýt đụng người. Không ngờ hắn trở thành nhân vật chính, lao ra cứu người. Kết thù oán.

“Vừa rồi người suýt đụng chết người, giờ lại nói ta cản đường ma thú của người? Người không thấy mình sai sao?”

Dù sao Nhất Thành đến từ một thế giới có luật pháp, có lý lẽ. Tất nhiên nói lý trước, nhưng đáp lại hắn là

“Tien dân, người nghĩ mình là ai? Lũ tien dân các người chết cũng đáng. Giết hắn cho ta?”

Nhất Thành nghe xong thì trầm mặt, trong lòng chứa thầm

“Con mẹ nó, thời phong kiến thế giới này cũng điên đảo chúng sinh như vậy sao? Không nói lý lẽ, xem mạng người như cỏ rác. Tien dân? Dám mắng lão tử, lão tử không phải người hiền. Xem nhiều phim có cảnh này rồi, nhưng lão tử chả thích cách giải quyết êm đẹp, sấn sủa trong phim. Muốn chơi, lão tử chơi cùng người. Nhiều lắm thì lôi lão Đồ Tử ra đờ đạn chứ sợ gì? Dù sao ta là thiên tài trong thiên tài, lão phải tỏ chút thành ý chứ.”

Ngay khi bọn người kia rút đao kiếm, lên cung, Nhất Thành liền lao nhanh chụp ngay tên công tử ngồi trên ma thú kéo xuống đất. Hắn giật con dao từ tay người bán thịt, kề sát cổ tên công tử kia. Hết lên

“Thằng nào dám động, lão tử cắt cổ tên này.”

Lúc này thì cả đám người xung quanh sững người, mặt mày ngơ ngác. Người đi đường dáo dác tránh ra xa sợ bị liên lụy. Đám lính kia vừa rút ra vũ khí thì sững người. Công tử bọn hắn mới nói hai câu liền bị bắt làm con tin.

“Buông công tử nhà ta ra, nếu không ngươi chết chắc?”

Tên trung niên đứng đầu trong nhóm người kia quát lớn. Nhiệm vụ của hắn là bảo vệ vị công tử này. Hắn biết tên công tử này không phải loại tốt lành gì nhưng gia tộc hắn mạnh nên hầu như ở thành này không ai dám chạm vào. Không ngờ lần này, đụng ngay một tên điên, chưa gì đã rút đao muốn giết người. Lần này hắn thật sự xui xẻo.

“Ha...Ha...Ha.. Không phải lúc này thiếu gia nhà ngươi bảo giết ta sao? Giờ ngươi cũng nói muốn giết ta, nếu thế có ngại gì kéo theo thiếu gia ngươi. Bỏ vũ khí xuống rút lui 100 dặm, nếu không hắn chết?”

Nhất Thành cười ha hả như tên điên vậy, thật sự hắn không biết lấy đâu ra cái dũng khí để làm việc này. Nhưng đã phóng lao thì theo lao luôn, rút không được nữa rồi.

“Ngươi biết ta là ai không? Tên tiện dân chó chết dám...”

“Bốp...”

Nhất Thành vấp ngã vào mặt tên công tử kia, quát lớn

“Câm Miệng, còn ồn ào lão tử cắt chim?”

“Ngươi dám!” Đám kia quát lớn, tiến tới mấy bước.

“Ta không dám sao?”

Nhất Thành quát lớn, chém một đao lên vai tên kia, máu phun ra xối xả. Lúc này người xung quanh mới hiểu rõ, chạm vào tên điên. Không biết hắn là ai nhưng bọn họ chắc chắn hắn sẽ chém chết công tử nếu bọn họ còn lộn xộn.

“Ah... Nhanh lui lại!”

Đau đớn truyền đến, tiếng hét thảm cùng tiếng quát lùi lại của tên ác thiếu thật thê lương. Giờ thì người xem chả biết ai là ác nhân nữa rồi. Vừa rồi cứu đứa bé kia, bọn họ nghĩ người này là người tốt. Một đao vừa rồi, chứng minh ác thiếu gặp ngay ác bá rồi. Ngươi hung ta hung hơn.

“Bùm”

Lúc này, Một tiếng nổ cực lớn truyền đến từ trên đầu, cung điện nguy nga trên đỉnh thành đã sập đi một nửa. Trong đó đang lao ra một đám lớn bóng đen. Ít nhất cũng phải mười người. Một tiếng quát truyền đến,

“Ác Ma ngòi, các ngươi muốn chết.”

Từ trong cung điện, lao nhanh ra ba người. Trong đó, Nhất Thành nhận ra bóng dáng Đồ Tư, lão sư của hắn. Lợi dụng rối ren, Nhất Thành lao vào trong đám người đang hỗn loạn chạy trốn. Nhanh chóng, hắn tìm được chỗ ẩn nấp, nhìn đám người trên bầu trời.

“Ha..Ha..Ha.. Thủy Linh Quốc Chủ sao, cũng chỉ có vậy thôi sao?”

Tiếng cười ngạo nghễ là từ tên cầm đầu trong mười mấy tên mặc đồ đen, che mặt vừa lao ra từ cung điện sụp đổ. Người này dáng người cao lớn. Trên người truyền ra hắc khí bàn đạp. Tay biến dạng, dài đến đầu gối, ngón tay nhọn hoắt.

“Hừ, trả lại Chi Thủy Cầu, nếu không đừng hòng sống sót rời đi.”

Đứng kế bên Đồ Tư, là một phụ nữ trung niên. Mang khăn che mặt, nhưng vóc dáng nàng nói lên đây là người đẹp. Dáng người thướt tha, đang mặc một bộ sườn xám trắng tinh. Bên ngoài khoác một chiếc áo khoác mỏng, rất có phong cách hiện đại.

“Hừ... Chỉ bằng ba người các ngươi mà muốn ngăn ta.”

Nói xong tên cầm đầu ra lệnh cho người sau lưng xông lên. Cả đám liền biến thành từng làn khói đen, đánh đến đám ba người Đồ Tư.

Đám đồ tư cũng không yếu thế, Đồ Tư phóng mình lên cao, giang rộng hai tay đang tỏa ra ánh sáng, đón đỡ bóng đen. Bên kia, người phụ nữ được gọi là Thủy Linh Quốc Chủ, điều khiển nước xung quanh người tạo thành một lá chắn. Người thứ ba là một lão già, tay cầm đao làm bằng nước, liên tục chém về phía bóng đen.

“m.Àm...Àm.”

Tiếng nổ lớn, tiếng va chạm vang lên liên tiếp. Người trong thành thì la hét nháo nhác chạy khắp nơi. Đợt gia thù vừa rồi, một nhóm người bóng đen liên tục bị đánh rớt, đập mạnh, phá nát nhà ở phía dưới.

Nhất Thành không ngờ, có một tên bị đánh rớt cạnh hắn. Suýt chút nữa là hắn bị liên lụy. Hắn từ từ đến gần cái hố, bên trong là một tên từ trên xuống dưới đều là mạng đồ đen. Cả người đang tràn máu, nhưng chưa chết, vẫn mở trừng mắt nhìn hắn.

Nhất Thành cũng không nói nhiều, cho hắn thêm một đao bán thịt. Hắn vẫn chưa quên nhiệm vụ giết quái tăng cấp.

“Vật chất điểm +10”

Lúc này trong đầu vang lên tiếng non nót, hắn liền cười hi hi, hắn biết đây là từ Hack Magic Plate truyền đến.

“Chúc mừng túc chủ kích hoạt trí tuệ thẻ ma pháp.”

Trí tuệ thẻ ma pháp (Hack Magic Plate)? Kích hoạt, thì ra lúc trước hắn chưa kích hoạt nên gọi không thấy. Lúc này trước mắt hắn hiện ra tám thẻ trong suốt,

“Tính danh: Nhất Thành

Cảnh giới: Chưa tu luyện

Ma pháp: Chưa tu luyện

Vật Chất Điểm: 10

Thẻ chất: 10

Linh Hồn: 15”

Nhất Thành bây giờ có năm mươi điểm. Hắn muốn thử sử dụng chúng như lời vật chất kia nói.

“Tăng lên thẻ chất!”

“Tăng lên Thẻ Chất: 20, Vật Chất Điểm: 0”

Một luồng lực lượng truyền đến khắp cơ thể, hắn cảm thấy cực kỳ thoải mái. Nắm chặt nắm đấm, hắn cảm thấy lực lượng cực lớn truyền đến trên tay.

“Àm”

Nhất Thành tung quyền về phía bức tường bên cạnh, cả tường nhà sụp đổ. Hắn nở nụ cười quỷ dị, nhìn về phía một tên khác lúc này bị ba người kia đánh ngã.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiếp tục tăng

“Vật chất điểm +10”

“Vật chất điểm +8”

...

Nhất Thành vừa thu được 45 điểm, có mấy tên ngã xuống thì đã tắc thở.

Trên bầu trời giờ còn có sáu người, đang đánh nhau kịch liệt, kiến trúc thành này hầu như bị hủy. Người trong thành chết la liệt, thực sự là trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết. Dù đang hưng phấn vì kích hoạt trí tuệ ma pháp thẻ, nhưng hắn thấy cảnh này cũng trầm mặt. Thật sự quá ám ảnh, nhiều đứa trẻ khóc ngời bên xác người thân. Người thì ôm con đã không còn thở, khóc lớn.

Nhất Thành không dám nhìn nữa, nếu không hắn cũng nổi điên mất. Trong lòng hắn đang dậy sóng, thế giới này thật sự quá tàn khốc. Nhìn lên trời, sáu người kia đánh càng lúc càng kịch liệt, có vẻ như không thể phân ra thắng bại. Ngay đúng lúc này, đám sư huynh sư tỷ chạy đến.

“Nhất Thành, chuyện gì xảy ra?” Một vị sư huynh nhanh chóng hỏi, người này là Bạch Tư Thương. Mạnh nhất trong đám sư huynh đệ này.

“Ta cũng không rõ chuyện gì.” Nhất Thành lắc đầu thờ dãi.

“Giờ chúng ta làm gì?” Một vị sư tỷ đứng bên cạnh Bạch Tư Thương lên tiếng. Nàng là Nhu Như Thủy.

“Ta cũng không biết? Với sức chúng ta sợ không giúp được lão sư. Bọn họ đều là Silver Magic Plate, chúng ta tham gia chỉ làm cản trở.” Bạch Tư

Thương lắc đầu thờ dài nói.

“Hay là chúng ta chia nhau ra giúp đỡ người trong thành? Vậy sẽ tốt hơn đứng đây nhìn.” Nhất Thành đưa ra ý kiến.

“Đúng, người bị thương quá nhiều nhanh chóng giúp đỡ họ đến nơi an toàn.” Bạch Tư Thương nhìn quanh nhủ mày.

Nói xong phân phó mọi người chia nhau ra giúp đỡ mọi người. Nhất Thành thấy mấy vị tỷ tỷ sử dụng ma pháp nhanh chóng cứu chữa. Hình như ma pháp chữa thương, thật sự quá hữu dụng đi. Nhất Thành quyết định, nhất định phải học ma pháp này.

“Àm”

Một tiếng nổ lớn từ không trung trên đến, lão sư Đồ Tư cùng một tên áo đen va chạm cực mạnh. Thành kim tự tháp bị móp một lỗ.

Nhất Thành, Bạch Tư Thương, và Nhu Như Thủy lao nhanh đến chỗ lão sư Đồ Tư. Lão nằm trên hố đất, cả người trào máu, một lỗ thủng ở phần bụng trái, miệng rỉ máu liên tục.

“Nhanh dùng ma pháp trị thương.” Bạch Tư Thương nói với Nhu Như Thủy.

Nhu Như Thủy nhanh chóng kết ấn, một ánh sáng xanh nhu hoà từ bàn tay truyền ra bao lại Lão sư Đồ Tư. Nhanh chóng máu đã cầm, nhưng vết thương có vẻ khó lành, không thể khép lại.

“Nhanh, rời đi! Tên kia, bị thương nhưng không chết!” Lão chụp tay Bạch Tư Thương gần từng chữ nói.

Nhất Thành cảm nhận một luồng hắc ám truyền đến. Đang tiến lại phía này. Hắc thờ dài nói với Bạch Tư Thường.

“Haizz, Chậm rồi! Sư huynh, chuẩn bị chiến đấu.”

Bạch Tư Thường mặt mày ngưng trọng, hắc cũng cảm thấy rồi. Hắc không nói nhiều, xuất ra thẻ ma pháp của mình. Tay Kết ấn.

Nhất Thành thấy trên thẻ có ký hiệu Re đám mây, hắc trọn trùng mắt. Không ngờ Bạch Tư Thường này là thiên tài trong thiên tài. Cảnh giới này chỉ cách Nam thúc một cảnh giới nhỏ. Mà tên này mới 20 tuổi là cùng. Vậy thì thiên phú tên này mạnh thế nào cũng không cần nói?

“Màu vàng, đây là thổ ma pháp.”

Đối diện là một người áo đen, nói người thì không đúng, tên này càng giống quái dị. Một đôi cánh như to đen phía sau lưng. Giống cánh của bọ rùa, hắc khí đang bám trên cánh. Tên này cũng trọng thương không nhẹ, mất một cánh tay. Miệng đang rỉ máu, áo quần toi tả nhìn qua thì cũng biết hắc cũng trọng thương không kém.

Nhất Thành thấy trên trời, hai cặp đôi kia vẫn đang chiến đấu. Thủy tiến lên tiếp bắn ra, còn thủy đao thì biến lớn, chém trái phải. Đối thủ thì cả hai tên, chân chúng biến thành chân châu chấu, di chuyển cực nhanh. Sau lưng thì có đến tám cánh tay, liên tục kết ấn, bắn ra từng quả cầu đen va chạm với thủy ma pháp.

“Thổ Thuật, Chông đất”

Phía dưới, ngay khi tên áo đen đến gần thì Bạch Tư Thường đánh thẻ ma pháp của hắc vào lòng đất. Tạo thành hố lớn làm tên quái dị chậm lại, di chuyển sang bên phải tránh hố sâu. Vừa sang phải, Một cây cột nhọn bằng đất tấn công thẳng vào tên áo đen. Qua nhanh, tên quái dị dùng cặp cánh đen bọc trước mặt đỡ đòn. Không ngờ, chông đất bị hủy. Một dấu vết nhỏ cũng không để lại trên cặp cánh nhưng Hắc khí trên cánh đã giảm.

Bạch Tư Thường kết ấn, đất đá xung quanh bay về phía quái dị. Quái dị vỗ cánh tránh né, đánh vỡ đất đá, tiếp tục tiếp cận lao về phía bên này. Cái tay duy nhất của hắc biến thành trào vồ về phía Bạch Tư Thường.

“Tường Đất”

Một bức tường đất được tạo ra nhưng Bức tường đất kia ngay lập tức bị xuyên thủng, cánh tay tên quái dị khựng lại một giây, tạo cơ hội cho Bạch Tư Thường lùi lại. Nhất Thành không thể nhìn nữa, dù bị thương nhưng tên quái dị còn rất mạnh, bất cứ ma pháp thổ thuật nào cũng bị phá.

“Tăng lên thể chất và linh hồn. Thể Chất 20 điểm. Linh Hồn 25 điểm”

“Chúc mừng,

Thể chất tăng lên 40

Linh Hồn tăng lên 40”

Cơ thể nhẹ nhàng, cảm giác nhanh nhẹn. Nhất Thành lao vào, vung đao bán thối, đánh đến cánh tay đang vươn ra Chop đến Bạch Tư Thường. Vừa rồi sử dụng điểm tăng lên thể chất và linh hồn, làm tốc độ hắc tăng lên lớn.

“Ken...”

Tiếng động như chém phải sắt thép. Thanh đao bán thịt vỡ thành mảnh vụn, Nhất Thành trợn mắt, tay thì tê rần, chưa thấm,

“Cứng như thế.”

Dù là đao bán thịt vỡ, nhưng tay tên quái dị hằn lên một vết chém. Máu đen chảy ra. Tên quái dị không truy Bạch Tu Thường nữa, mà đôi cánh vung lên đánh về phía Nhất Thành.

“Ầm.” Nhất thành bị đánh bay ra xa.

“Nhất Thành...” Lão sư Đồ Tư và Nhu Như Thủy hét lớn. Vừa rồi nếu bọn họ trúng đòn đó chắc chắn không qua được. Vì hét lớn mà động đến vết thương lão liền học máu. Sư tỷ Nhu Như Thủy nhanh chóng ổn định lại vết thương cho lão.

“Thỏ ma pháp, chông đất.”

Bên này, Bạch Tu Thường lợi dụng cơ hội liền tấn công. Tên kia đánh trúng Nhất Thành, nhưng cũng ăn ngay chông đất. Bị đánh bay ra xa, bên hông tên quái dị đã bị thương. Vừa rồi Đôi cánh không che kịp, tạo thành thương tổn.

Bên kia, Nhất Thành cũng lồm cồm bò dậy, hai tay run rẩy, trên vai phải có một lỗ máu. Vừa rồi, hắn không nhanh chóng lách người, có lẽ hắn đã không đứng dậy nữa.

“Nhất Thành...” Ba người Bạch Tu Thường thấy nhất thành không sao vừa vui mừng, vừa kinh sợ.

“Nhất Thành, ngươi tu luyện ma pháp chiến sĩ.”

Sư tỷ Nhu Như Thủy lấp bắp hỏi. Cả đám cảm thấy không đúng, chiến sĩ là đánh ma pháp lên cơ thể hoặc là vũ khí, làm cơ thể mạnh hơn, chủ yếu là chiến đấu tầm gần. Nhưng Nhất Thành chưa tu luyện.

Tên quái dị hơi giật mình khi thấy Nhất Thành, hắn là cấp S (Silver Plate) nhưng chưa thấy tên nào chưa tu luyện mà chịu nổi một kích vừa rồi. Tên này quái vật sao?

“Bòm.”

Trên bầu trời, chiến đấu đã kết thúc. Vừa rồi, Thủy Linh Quốc Chủ đánh bay tên quái dị tay dài. Trong tay vị nữ quốc chủ đang nắm một quả cầu hình tròn. Nàng vừa cướp quả cầu từ tên quái dị tay dài kia.

“Ác Ma tổ chức các ngươi thật lớn mật, dám đến Thủy Linh Quốc ta cướp đồ.”

Nàng giờ quả cầu hình tròn lên trời. Thủy lực khắp cả thành lúc này đã hội tụ về phía nàng. Cả bầu trời bao phủ bởi nước bay lơ lửng quanh viên cầu.

“Các ngươi đáng chết!” Nàng hét lớn,

Nhất Thành há mồm, lúc này hắn thấy trên trời, thủy lực hoá thành ba con rồng lớn. Chia nhau tấn công về phía ba tên quái dị.

Thấy tình thế không ổn, tên đang chiến đấu với thanh đao lớn trên trời liền biến mất. Lúc xuất hiện thì đã tóm lấy tên tay dài nằm trong hố. Lao nhanh như gió thoát khỏi thành. Thủy long đuổi theo nhưng không kịp.

Tên chiến đấu với đám Nhất Thành thì xui xẻo, chưa chạy kịp, con thủy long đã xông đến. Hết cách, hắc khí trên người tên quái dị đại thịnh, truyền vào hai cánh đồn đỡ thủy long.

“Ầm...”

Cả người hắn bay đập vào tường thành rớt xuống, thủy long biến mất nhưng chắc chắn tên quái dị này không sống nổi.

Nhất Thành mất sáng ngời, hắn quên cả vết thương trên vai lao về hướng tên quái dị có cánh.

Đám người lão sư Đồ Tư thì mặt mày ngệt ra, không biết Nhất Thành đang làm gì.

Tên quái dị dựa trên tường thành, toát ra không chịu nổi, hai cánh sau lưng đã không thấy. Hai chân gãy nát, không khác gì vừa bị bom oanh tạc qua. Hắn học máu liên tục, nhìn qua là biết sắp ra đi.

Nhất Thành không nói gì, xông đến đập thẳng một cước vào mặt tên quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Người trái đất, rất nguy hiểm

“Vật chất điểm +40”

.....

Nhất Thành mắt toà sáng, vừa rồi không ngờ hần vẫn đến kịp để kết thúc tên quái này. Bốn mươi điểm có thể giúp cơ thể đạt đến một cảnh giới mới. Đang lúc hần vui mừng, như đọc được suy nghĩ của hần, tiếng nói trong đầu vang lên.

“Túc chủ hãy cẩn thận dùng vật chất điểm, cơ thể cùng linh hồn sắp đạt đến giới hạn. Nếu tiếp tục tăng lên, túc chủ sẽ nổ tung mà chết. Luôn tiện, sau này gọi ta là Trí Tuệ Thê.”

“Trí Tuệ Thê, Ý người là gì?”

Vui mừng của hần trên mặt liền biến mất, thay vào đó là nghi ngờ cùng ngưng trọng.

“Túc chủ thật sự nhanh quên, con người được tạo ra từ vật chất sinh mệnh. Tất nhiên là có giới hạn, túc chủ có thể gọi đó là sinh mệnh giới hạn. Cơ thể mạnh mẽ là nhờ vật chất sinh mệnh tăng lên. Mà vì sinh mệnh giới hạn, nên con người không thể vô hạn tăng cường vật chất sinh mệnh.”

“Linh hồn thì sao? Cũng có giới hạn cho linh hồn.”

“Không, linh hồn có thể vô hạn tăng lên. Nhưng cơ thể túc chủ là vật chứa của linh hồn, vì thế có thể nói là có giới hạn. Nói đơn giản hơn, cơ thể là một cái ly, linh hồn là nước. Quá nhiều nước bị đè nén trong một cái ly nhỏ. Cái ly kia liền vỡ thành mảnh vụn.”

“Linh hồn không thể tự mình tồn tại?”

“Có thể, nhưng rất dễ bị vật chất khác ảnh hưởng. Thậm chí linh hồn sẽ bị hấp thu, biến dị. Không khác gì người chết, ví dụ linh hồn bị vật chất ảnh hưởng biến thành u hồn, tiểu quỷ, etc.”

Nhất Thành ngẩn người, suy ngẫm lại thông tin. Hần đã hiểu vì sao ‘vật chất bí ẩn’ trước khi đi nhắc hần tu luyện cơ thể và linh hồn. Nhưng có giới hạn thì làm sao tiếp tục tăng lên hai khoản này.

“Thế làm sao để vượt qua sinh mệnh giới hạn? Không phải là không có cách chứ?”

“Cảnh giới và ma pháp có thể giúp đỡ vượt qua giới hạn. Thứ được gọi là ma pháp chính là tìm hiểu vật chất trong vũ trụ, thu nạp vào cơ thể, nhằm tăng lên vật chất sinh mệnh và điều khiển vật chất đó thông qua Magic Plate.”

“Hiểu rồi, vật chất sinh mệnh có thể hấp thu các vật chất khác. Cơ thể hay nói đúng hơn là vật chất sinh mệnh cũng sẽ tăng lên thông qua quá trình hấp thụ, giới hạn chịu đựng cũng tăng lên. Đúng không?”

“Đúng, túc chủ quá thông minh đi.”

Nhất Thành nghe câu khen này như đang mĩa mai mình. Hần nhận định trí tuệ thê này có linh trí không kém con người, thậm chí còn hơn. Bỗng nhiên trong đầu Nhất Thành loé sáng, hỏi một câu kinh người.

“Nếu con người được sinh ra từ vật chất sinh mệnh, vậy người tu luyện có thể tự mình tạo ra sinh mệnh mới. Giống như tạo ra một con người mới. Trí tuệ thê, ta nói đúng không?”

“Sai, túc chủ bỏ ngay suy nghĩ đó đi. Với thông tin ta có, ta không biết sẽ có hậu quả gì nhưng ta đảm bảo túc chủ không gánh nổi nếu làm điều điên rồ đó. Sinh mệnh là một điều bí ẩn của vũ trụ. Tạo ra sinh mệnh là đi ngược lại với vũ trụ tạo hoá. Vật chất sinh mệnh thật sự quá huyền bí. Túc chủ chỉ cần tìm hiểu 1% của vật chất sinh mệnh đã là phúc mấy đời của ký chủ. Hy vọng túc chủ nên vứt bỏ suy nghĩ nguy hiểm này.”

Nhất Thành rung mình, nếu giống như hần nghĩ, ai đó có thể tạo ra sinh mệnh. Vậy thì sinh mệnh thật sự quá rẻ mạt. Không đáng một đồng. Thế thì tất cả mọi sinh mệnh chỉ là vật nuôi, đồ chơi của ai đó sao? Hần lắc đầu không dám nghĩ nữa.

“Xin nhân mạnh lần nữa, túc chủ không nên có những suy nghĩ nguy hiểm. Trong trí nhớ ta, vật chất bí ẩn nhắc lại nhiều lần, ‘Dù có chuyện gì, không thể sáng tạo sinh mệnh.’ Còn nhắc đến ‘Loài người ở trái đất là loài nguy hiểm nhất vũ trụ, không được ban cho sức mạnh nhưng dùng trí thông minh và sức mạnh sáng tạo của mình. Trực tiếp sử dụng vật chất vũ trụ, tạo ra sức mạnh hủy diệt. Con người trái đất có rất nhiều ý tưởng điên cuồng, phải luôn nhắc nhở cẩn thận. Nhớ lấy, nhớ lấy, người trái đất rất nguy hiểm.’ Ban đầu ta không tin nhưng giờ ta mới hiểu vì sao ‘vật chất bí ẩn’ trước khi rời đi lại để lại câu nói này cho ta.”

Nhất Thành cười khổ, người trái đất chúng ta thông minh, hiểu lý lẽ thế mà liệt vào dạng nguy hiểm. Haizzz, người hiền luôn bị bắt nạt mà.

“Nhất Thành, người làm gì đó?”

Bạch Tur Thương đi đến hỏi, vừa rồi hắn thấy lão sư được vị quốc chủ kia chăm sóc nên liền chạy qua bên này. Thấy Nhất Thành ngăn người thì hỏi.

“Không có gì, ta chỉ chạy theo tên này báo thù thôi. Đánh ta trọng thương mà muốn chết như vậy sao được.”

Hắn kiểm lý do nào đó cho tiện biện bạch cho qua chuyện. Nhanh chóng đổi chủ đề.

“Lão sư sao rồi?”

“Thủy Linh Quốc Chủ đang giúp chữa thương cho lão sư. Đừng lo lắng, lão sư sẽ không có việc gì.”

Bạch Tur Thương nhìn về tên quái dị kia thì nhăn mặt, rùng mình. Trong lòng rủa thầm,

“Tên tiểu tử này ra tay ác thật, đầu bị giẫm nát. Lòng dạ hẹp hòi, Thù dai nữa, sau này phải tránh đắc tội hắn mới được.”

“Nhất Thành, chúng ta trở về đi. Vai người cũng cần chữa trị.”

Nhất Thành nãy giờ quên mình đang bị thương. Máu trên vai vẫn đang chảy, phải nhanh chóng cầm máu, nếu không thì thêm rắc rối.

Nhu Như Thủy cầm máu cho Nhất Thành, nàng hơi bất ngờ, vết thương khép lại rất nhanh. Sau nửa giờ thì đã kết vảy, lỗ máu biến mất. Bên kia vị thủy linh quốc chủ đang liên tục kết ấn chữa trị cho lão Đồ Tur. Trên mặt mang theo lo lắng.

“Sư tỷ, quan hệ hai người đó là..?”

Nhất Thành đánh mắt về phía lão sư hỏi sư tỷ Như Thủy.

“Rất nhạy bén nha, hai người kia quan hệ phức tạp lắm. Trước lúc khoá hạch nghe nói lão sư bị từ chối. Thế mà không bỏ cuộc, hôm nay xảy ra chuyện liền liều mạng chiến đấu. Thật sự hâm mộ tình cảm đó quá.”

Nhu Như Thủy nói nhỏ, mắt tỏa sáng, hâm mộ nhìn về bên kia. Nhất Thành hiểu ngay bài thơ kia vì sao mà có. Cười hi hi hi, đánh mắt cho Bạch Tur Thương đang đứng kế bên lão sư quay trở về bên này. Tạo không gian riêng cho hai người họ. Hành động hắn làm sao thoát khỏi mọi người. Lúc hiểu chuyện, Bạch sư huynh và Nhu sư tỷ vỗ vai khen ngợi. Đụng đến vết thương trên vai làm hắn đau muốn chết.

Lúc này một nhóm lính đi đến bên này. Quý xuống chờ lệnh,

“Gọi ma pháp sư kiến tạo đến, nhanh chóng sửa chữa thành trì. Phái người thông tri các gia tộc, giữ gìn trật tự. Còn lại đi giúp đỡ người bị thương.”

“Rõ”

Tiếng vị quốc chủ truyền đến nhưng không quay sang bên này, tay vẫn đánh ra ma pháp chữa trị cho Đồ Tur.

Chỉ sau nửa ngày, cả thành về lại như cũ, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Đây là nhờ một loại ma pháp kỳ diệu với 300 người thi triển. Tất cả đất đá, những thứ đổ gãy liền trở về vị trí cũ. Chỉ có những vật có sinh mệnh không thể hồi phục, như cây cối, con người, và động vật. Nhất Thành càng lúc càng hiếu kỳ và chờ mong về ma pháp.

Sau một ngày, Lão Sư Đồ Tur nhanh chóng hồi phục thương thế. Lão quyết định nhanh chóng trở về thư viện. Dù không nỡ rời đi nhưng an toàn của học viên thư viện rất quan trọng, không muốn gặp thêm rắc rối.

Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện, Nhất Thành ta đến rồi. (Hành Trình đi ngang thiên hạ bắt đầu.)

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện

Phép thuật, hay còn gọi là ma pháp, ma thuật, là hiện thân của thể giới tâm linh. Khi linh hồn của một người kết hợp được với nguồn năng lượng đất trời, họ có thể điều khiển sử dụng chúng cho mục đích riêng của mình. Để sử dụng được ma thuật, người tu luyện cần có sự tập trung cao độ và tinh thần minh mẫn.

Ở Đại Hoang đại lục, chỉ có mười phần trăm người có thể sử dụng ma pháp, giúp giữ được cân bằng giữa con người và ma pháp. Các mối nguy hiểm xuất hiện khắp nơi trên thế giới này, nên những người có ma thuật, liên tục phải chiến đấu hy sinh để bảo vệ con người.

Mỗi loại ma thuật đều có thể sử dụng cho nhiều mục đích khác nhau, như chiến đấu, phòng thủ, hỗ trợ, thậm chí chữa trị. Có hai cách để sử dụng ma thuật đó là sử dụng nguồn năng lượng trong cơ thể hoặc mượn dùng từ bên ngoài trợ giúp. Magic Plate chính là nơi chứa nguồn năng lượng ma thuật..

Để học được phép thuật, các ma pháp sư phải điều động năng lượng phép thuật trong cơ thể họ. Mỗi pháp sư sẽ có một Magic Plate của mình, sức chứa khác nhau tùy theo thiên phú và cảnh giới. Khi Magic Plate này cạn kiệt, các pháp sư sẽ tự hấp thụ vật chất trong không khí hoặc vật thể hồi phục sức lực.

Mỗi loại phép thuật đều có một quy tắc riêng không thể phá vỡ. Đây là quy tắc của vật chất tạo thành chúng. Không đơn giản muốn sử dụng quy tắc thì sử dụng, sử dụng các loại cấm thuật, mượn quá nhiều sức mạnh, sẽ gây ra tác hại đối với cơ thể người dùng.

Phép thuật được phân làm Sơ cấp, trung cấp và đỉnh phong. Đỉnh phong ma pháp chia làm:

Phép thuật bộc phát: dành cho các chiến sĩ cận chiến, phép thuật được dùng lên chính cơ thể mình, truyền vào vũ khí trên tay. Rất hữu dụng cho việc chiến đấu giáp lá cà.

Phép Thuật Ngoại Phát: Ra loại ma pháp đánh tầm xa, tấn công diện rộng. Như hỗ trợ.

Phép thuật cổ đại: cực kỳ mạnh, xuất hiện tại thời cổ đại.

Phép thuật thất truyền: Loại ma pháp bị xóa bỏ khỏi thời đại này. Cực kỳ bá đạo, gây nên tổn thương cực lớn cho người sử dụng.

.....

Sắp đến Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện, Đồ Tư tập hợp mọi người giải thích về ma pháp và các loại phép thuật. Nhất Thành tập trung lắng nghe, phép thuật thật sự khơi lên hứng thú của hắn. Trước khi đến thế giới này, hắn dán mắt vào màn hình máy tính 24/7 xem phim anime.

“Việc đầu tiên khi các người đến thư viện chính là chọn phép thuật và tạo Magic Plate cho chính mình. Một quá trình thú vị, và đầy sự bất ngờ. Thiên phú của các người sẽ được chứng minh tại đây. Ta thật sự mong chờ quá trình thức tỉnh của các người.”

Đồ Tư liếc mắt về phía Nhất Thành. Hắn thật sự chờ mong sự thể hiện của Nhất Thành ở thư viện. Một người chưa tu luyện nhưng cơ thể đã mạnh đến mức chịu đựng của phép thuật cấp S.

Ba ngày sau, Thuyền bọn họ dừng trước một vách núi cực kỳ lớn. Lão sư Đồ Tư bay lên kết ấn, đưa tay chạm vào vách núi. Vách núi liên tục tạo ra những gợn sóng, như sóng nước.

Lão sư trở lại thuyền, cả chiếc thuyền nhanh chóng tiến về phía vách tường, đi thẳng vào trong vách núi.

“Đây là cửa vào thư viện, được bảo vệ bởi một lớp phép thuật. Người có ý định xông vào sẽ bị công kích. Nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng. Vì thế khuôn viên thư viện rất an toàn.

Khuôn viên trường là một hạp cốc cực kỳ lớn, chứa đựng nguồn năng lượng ma pháp dồi dào. Là một nơi tuyệt vời Trợ giúp các người tìm hiểu ma pháp.”

Nhất Thành trong lòng cười khổ, không lâu trước đây hắn sống dậy trong một hạp cốc hắc ám, đâu đâu cũng là xác chết và đầy nguy hiểm. Sau mấy tháng, hắn lại phải sống trong hạp cốc khác, tu luyện phép thuật. Thật sự trở trêu, chẳng nhẽ hắn có duyên với các hạp cốc?

Thuyền bọn họ dừng trước quảng trường lớn, người đông nghìn nghịt. Phần lớn là thanh niên trẻ tuổi, bọn họ là thiên tài đến từ các nơi khác nhau. Thư viện không chỉ tổ chức khảo hạch ở Đại Càn quốc, mà có rất nhiều địa điểm khảo hạch nhằm tìm kiếm người tài trên Tây Đại Lục.

“Đồ Tư, người là người cuối cùng trở về. Gặp chuyện gì trên đường hả? Bị thương cũng không nhẹ?”

Một lão già tóc hoa râm, trên mặt nếp nhăn đã hiện rõ! Nhìn qua rất thân thiện, quan tâm hỏi thăm Đồ Tư.

“Ta không sao! Lúc đi qua Thủy linh Quốc! Gặp người Ác Ma tổ chức tranh cướp thủy linh châu!”

“Nhanh chóng kêu mấy thằng nhóc vào hàng đi. Viện trường đang chờ đấy! Mọi thứ đã chuẩn bị xong! Còn chờ mình người thôi!”

Đồ Tư rời đi. Cả đám nhanh chóng vào hàng, Nhất Thành chăm chú nhìn trên đài cao! Một người trung niên đang đứng trên đó nhìn về phía bọn họ! Du là mới tuổi trung niên nhưng tóc trắng xoá. Mũi cao, mày liễu. Mắt sáng quắc, tinh thần cực tốt. Là một Mỹ nam tử. Người này rất nổi bật, chắc là viện trưởng thư viện! Vừa rồi phía sau lão hiện ra một cánh cửa cực lớn.

“Chào mừng các người đến với Huyết Nguyệt pháp tắc thư viện. Ta là viện trưởng của thư viện. Thời gian cũng đã đến, phía sau ta là ma pháp các. Hôm nay chính là lúc các người được ma pháp chọn. Nhanh chóng tiến vào.”

Nhất Thành nghe đến thì cảm thấy sai sai, lão này không phải có vấn đề gì chứ sao lại pháp môn lựa chọn! Phải là bọn họ chọn pháp môn chứ!

Gần trăm người tiến vào ma pháp các phía sau viện trường.

P phía sau cánh cửa ma pháp là một không gian cực lớn! Các giá sách khổng lồ xếp thành hàng trải dài vô tận! Nhất Thành không thể vào mắt mình được, ở đây chứa bao nhiêu sách ma pháp đây? Hay đây chỉ là ảo cảnh!

“Tất cả tập trung thành nhóm, mỗi nhóm mười người. Tiến đến đứng trước các giá sách. Nhắm mắt, tập trung tinh thần, thả lỏng cơ thể hoà vào ma pháp các. Tự động các ngươi sẽ nhận được sách phép thuật tương ứng!”

Viện trưởng tiến vào cùng một đám lão sư lên tiếng. Nhanh chóng các nhóm được hình thành. Tập trung trước các giá sách!

“Viện trưởng, lần này ngài đoán xem có bao nhiêu người nhận được phép thuật cổ đại đây?”

Một vị lão sư lên tiếng, người này rất lùn. Đội một chiếc mũ rộng, chóp mũi cực cao. Đây là mũ pháp thuật rất được ưa chuộng, nó tượng trưng cho người tu luyện ma pháp.

“Lần này có rất nhiều thiên tài, vừa rồi ta có thể cảm nhận được một số người rất thú vị. Ha...ha..ha...”

Viện trưởng cười rất thâm ý.

Nhất thành lúc này đang ngồi nhập định phía xa! Nhưng thật ra hắn đang nói chuyện với trí tuệ thể.

“Trí tuệ thể, đây là sao? Chẳng nhẽ chỉ ngồi đây chờ sẽ nhận được sách phép thuật.”

“Tức chủ, ma pháp các này đã sinh ra linh trí! Dù không phải hoàn thiện linh trí nhưng rất thú vị. Nó có thể nhận biết thiên phú và thuộc tính của mỗi người. Sau đó sẽ lựa chọn sách phép thuật phù hợp cho người đó! Ký chủ nhanh tập trung tư tưởng. Thả lỏng cơ thể, nhanh chóng nhận lấy sách phép thuật của mình.”

Nhất thành hơi bất ngờ, không nghĩ ma pháp các này đã có linh trí.

Việc lựa chọn lần này rất quan trọng, pháp môn tu luyện sẽ quyết định con đường của mỗi người. Phần lớn người mỗi người chỉ theo đuổi một con đường. Quá tạp thì sẽ không tinh, với lại tinh thần lực mỗi người đều có giới hạn, người tinh thông một loại phép thuật đã khó tìm mà nhiều loại thì càng là rộng trong loài người.

Nhất thành nhanh chóng nhập định. Hắn có thể cảm nhận được một luồng năng lượng liên tục thăm dò cơ thể hắn. Không biết là qua bao nhiêu lâu, hắn liền mờ mắt. Trước mắt là một quyển sách màu đen, cũ nát đến cực điểm. Trên bìa hiện lên cỏ năm lá, màu đen tuyền cực kỳ bắt mắt.

“Được rồi, các ngươi đã có được pháp môn tu luyện của mình. Nhanh chóng ghi nhớ và tìm hiểu! Mười ngày sau chúng ta sẽ trở lại, mang các người rời đi!”

Viện trưởng cùng các giáo sư rời khỏi.

“Lần này thật sự là nhiều thiên tài. Có ba mươi chín người nhận được phép thuật cổ đại.”

Giáo sư lùn lên tiếng.

“Đúng vậy! Đây là gấp ba so với bọn nhóc khảo hạch lần trước.”

Viện trưởng đi trước không nói gì, mặt hắn âm trầm bất định. Vừa rồi, không biết hắn nhìn nhầm không. Cuốn sách đó, thật sự xuất hiện. Tinh thần liên tục xao động: Đây là phúc hay họa cho Thư viện đây?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Phép Thuật Thất Truyền

Đề niệm được ma thuật cần phải dùng tới Năng lượng phép thuật trong linh hồn mỗi người. Mỗi ma pháp sư có một bình chứa ma thuật trong linh hồn của họ. Tùy vào thiên phú, mới biết chính xác bình chứa mỗi người có dung lượng bao nhiêu? Sau khi kích hoạt bình chứa năng lượng phép thuật, thẻ Magic Plate sẽ được hình thành. Phép Thuật đầu tiên học được chính là căn cơ sau này của mỗi ma pháp sư. Nếu muốn thay đổi thì có thể nhưng cũng mất nhiều thời gian.

Nhất Thành đưa mắt nhìn quanh, tất cả mọi người đều nhận được sách phép thuật của mình. Dù các loại màu sắc, tỏa ra các loại ánh sáng khác nhau. Mà trên tay hắn lúc này là một cuốn sách rất bình thường. Hắn thở dài, sao lúc nào cũng khác người như vậy.

“Phé vật!”

Nhất Thành nhìn về phía sau lưng, có một tên ăn mặt sang trọng. Rất nhiều người vây quanh tung hô hắn. Lúc này tên kia đang nhìn trên tay của Nhất Thành tỏ ra khinh bỉ.

“Tô Công Tử, chấp nhất những tên này làm gì? Chắc lại dùng quan hệ để vào thư viện chứ gì? Loại người này mà cũng được vào thư viện, thật làm xấu mặt mọi người.”

“Đúng,...Đúng.”

Một đám người sau lưng Tô Công Tử kia liền hòa theo, nịnh bợ, lên tiếng xúc phạm Nhất Thành. Nhất Thành thì cười khẩy, hất chảnh quan tâm một đám này.

“Cười cái gì? Phế vật như người nên cút khỏi thư viện. Thật sự không nghĩ thư viện lại nhận loại phế vật này. Vậy mà dám cười khinh bỉ chúng ta.” không ngờ vừa nói xong thì tên Tô Công Tử định động thủ.

“Ồ ma pháp các, cầm đánh nhau, nếu không các ngươi sẽ bị đuổi khỏi ma pháp các. Ta cho các ngươi ở đây tìm hiểu phép thuật chứ không phải là gây chuyện. Kẻ nào con ồn ào, đều bị trục xuất khỏi thư viện.”

Giọng nói viện trưởng vang lên, nói là rời khỏi nhưng chắc chắn lão vẫn đang quan sát mọi việc trong này.

“Ngươi chờ đó!”

Bọn kia liền giải tán, nhưng trước khi đi còn để lại lời hung ác với Nhất Thành. Nhất Thành lắc đầu cười khổ, thật sự là hết nói nổi. Đi đâu cũng gặp rắc rối thế này cả. Rảnh thì đi tu luyện, thế mà cứ kiếm chuyện với hắn.

“Huynh đệ, ta nghe nói là tên kia đến từ Tô gia. Bọn họ rất mạnh. Hình như hắn là người được gia tộc truyền thừa. Từ nhỏ đã mang trong mình danh thiên tài nên chả xem ai ra gì. Huynh đệ cẩn thận một chút.”

Từ lúc nào bên cạnh Nhất Thành đã xuất hiện một tên mập. Mặt tròn như bánh bao, cổ liền vai. Đặt điểm là tay dài hơn bình thường. Mắt to nhưng có vành đen, như mấy ngày không ngủ. Chả khác gì một con gấu trúc. Trên tay tên này đang cầm sách phép thuật màu vàng đậm. Chắc chắn đây là sách ma pháp loại thổ. Có thể thấy đẳng cấp rất cao, màu vàng càng đậm thì ma pháp càng mạnh.

“Huynh đệ tên gì? Nói chuyện với ta không sợ kết thù với bọn họ sao?”

“Hừ.. kết thù từ lâu, lúc mới đến tên kia đã gọi ta là tên béo, phế vật. Hồng hách không ai chịu nổi. Ta thật sự muốn đánh hắn một trận. Àh, ta tên là Nhân Nhất Nam, gọi ta Mập mập là được. Còn huynh đệ tên gì? đến từ đâu?”

“Ta là Nhất Thành, đến từ Đại Càn Quốc.”

Mập mập suy nghĩ một chút rồi nói,

“Đại Càn Quốc, là một nước nhỏ, cách cũng không xa thư viện. Lần này nghe nói thư viện tổ chức khảo nghiệm ở đó. Nhưng không phải vì vậy mà thư viện hạ thấp mức khảo hạch. Thử ví là tại sao huynh đài nhận được sách đó. Màu sắc và mức tỏa sáng đại diện cho thuộc tính và cấp bậc. Sách huynh lại có màu đen với lại rất cũ kĩ nhìn qua thì đây là sách phép thuật cơ sở. Chỉ là loại sách phép thuật thông thường. Thật Kỳ lạ!”

“Uh, ta cũng không hiểu. Haizz, không nghĩ nhiều nữa, ta không thể vứt bỏ sách này bây giờ được. Chúng ta nên tập trung tìm hiểu. Chỉ có mười ngày. Đừng bỏ lỡ cơ duyên.”

Nhanh chóng hai người tìm chỗ ngồi rồi tiến vào nhập định. Nhất Thành mở sách thì tâm thần bị kéo vào trong sách. Trước mắt hắn bây giờ là một biển máu. Tất cả là máu, không có gì khác. Trên trời thì hắc ám, cả bầu trời đen kịt, như sắp sụp đổ. Nhất Thành cảm giác mình như đang lạc vào địa ngục, một cảm giác khủng bố đè nén trong lòng hắn. Nơi này đáng sợ gấp trăm lần Huyền Luyện cốc, mà hắn sống lại.

Ngay lúc hắn sững sờ thì phía xa xa, những dòng chữ vô nghĩa hiện lên trên không. Nói là chữ vì có khoảng cách, nói là ký hiệu vì chúng chỉ là những đường nét. Nó như đang diễn tả một loại ngôn ngữ khó hiểu và bí ẩn nào đó. Nhất Thành nhìn đến ngơ ngẩn, tâm thần Nhất Thành như lạc vào từng đường nét kia như không có đường ra.

Không biết bao lâu, Nhất Thành tỉnh lại. Trên tay sách ma pháp đã biến mất. Hắn nhìn một lượt thì hắn vẫn ở ma pháp các. Tên Mập Mập vẫn ngồi cách hắn không xa. Cuốn sách trên tay lập lòe quang mang màu vàng nhạt, lúc sáng lúc tối.

“Trí Tuệ Thê, đã qua bao lâu rồi?”

“Đã qua ba ngày kể từ lúc chủ nhập định. Có vẻ như chủ vừa nhận được bảo vật.”

“Vậy sao? Ý ngươi là phép thuật trong sách này? Nhìn có vẻ thú vị nhưng không biết là loại phép thuật tà ác này sao lại nằm trong ma pháp các của thư viện?”

“Túc chủ sai rồi, phép thuật không phân biệt chính tà. Chỉ có con người mới là có ác nhân và thiện nhân, nếu ký chủ dùng phép thuật cứu người thì là chính. Nếu hại người là tà. Chính tà là cách nói của loài người chỉ các loại nguy hại đến họ. Chứ mỗi vật chất trên thế gian này đều không chính không tà.”

“Uh, ngươi nói đúng! Thời gian tới có lẽ ta sẽ dùng để tìm hiểu sâu hơn về phép thuật này. Loại phép thuật này chắc là phép thuật thất truyền nhỉ?”

“Túc chủ đã đoán đúng, đúng là phép thuật thất truyền. Kỳ chủ nên cẩn thận khi sử dụng, tác dụng phụ có thể sẽ gây nguy hiểm đến kỳ chủ. Thậm chí huỷ diệt kỳ chủ nếu lạm dụng loại phép thuật này.”

Nhất Thành gật đầu, bỗng nhiên hắn thấy sách trên tay tên mập rực sáng rồi biến mất. Mập mập tỉnh lại, mắt hắn còn lấp lánh màu vàng quang. Hắn quay đầu nhìn Nhất Thành cười cười.

“Thế nào? Nhanh như vậy đã ghi nhớ hết rồi?” Mập Mập hơi bất ngờ nhìn về phía Nhất Thành hỏi.

“Uh, ta mới tỉnh lại không lâu. Mập mập ngơ ngác được chỗ tốt cực lớn nhĩ. Phép thuật hệ thổ phải không? Cấp bậc gì thế?” Nhất Thành khá tò mò về tên mập này. Nhìn thì tên mập bình thường nhưng thiên phú cực cao. Mới ba ngày đã ghi nhớ hết phép thuật hệ thổ kia.

“Hi...hi...hi Ta đạt được Thổ Thuật, phép thuật thuộc nguyên tố tự nhiên, cho phép người dùng thao tác đất đá và các khoáng chất trong đất. Có thể nói là phép thuật cổ đại. Còn huynh đệ ngươi là phép thuật gì?”

Nhất Thành sững người, Thổ Thuật, giống vị sư huynh Bạch Tư Thương, không gian phát triển rất rộng. Có vẻ còn mạnh hơn chính là thao túng được cả các khoáng chất. Tu luyện phép thuật không chỉ xem là phép thuật mạnh hay yếu. Mà còn xem là người nào thao túng và tay nghề sử dụng phép thuật đó.

“Chúc mừng mập mập ngơ ngác, phép thuật này rất hợp với cấu trúc cơ thể của ngươi. Ta nhận được chỉ là phép thuật thường thôi, cấp bậc gì thì không có nói đến Hi...hi...hi.”

Nhất Thành cười hi..hi..hi châm chọc mập mập. Hắn béo, thêm tu luyện thổ thuật, rất phù hợp. Hắn không thể nói ra phép thuật hắn học được nếu không, có khi sẽ bị tên này tưởng nhầm hắn là ma quỷ.

Thấy nụ cười kia của Nhất Thành, Mập Mập muốn đấm cho hắn một cái. Rất tiện. Mà trong lòng Mập Mập bây giờ rất hiếu kỳ phép thuật mà Nhất Thành học được. Hắn có cảm giác Nhất Thành này rất không đơn giản chút nào.

“Mập mập, còn vài ngày nữa mới đến mười ngày. Chúng ta nên Nhanh chóng lĩnh ngộ. Sau đó còn phải đánh thức nguồn sức mạnh ma pháp trong người, tạo Magic Plate.”

Nhất Thành nhắc nhở rồi ngồi tĩnh tâm. Hắn muốn nhanh chóng tìm hiểu, nó có lợi cho việc tạo Magic Plate và kích hoạt bình chứa ma pháp trong linh hồn.

“Trí Tuệ thể, ta muốn dùng vật chất điểm để tăng khả năng lĩnh hội phép thuật. Có đủ điểm không?”

“Túc chủ hiện giờ có bốn mươi điểm vật chất, cần ba mươi điểm để nhập môn phép thuật thứ nhất. Túc chủ có muốn sử dụng ba mươi điểm để nhập môn phép thuật thứ nhất?”

“Sử dụng”

Nhất Thành không do dự, hắn thấy rất đáng. Đây là phép thuật thất truyền, phép thuật này sẽ giúp hắn trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Nhất Thành tiến vào trạng thái không minh cực nhanh. Dưới sự trợ giúp của Trí Tuệ Thể, hắn nhanh chóng tìm hiểu phép thuật mà người người khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hung

Không biết qua bao nhiêu lâu, Nhất Thành tỉnh lại. Viện trưởng đã tiến vào Ma Pháp Các lần nữa.

“Mười ngày đã đến, các ngươi nhanh chóng rời đi. Tập trung ở quảng trường lớn.”

Nhất Thành đứng dậy, cùng Mập Mập rời đi.

“Nhất Thành, việc lĩnh ngộ thế nào?”

“Cũng tạm được, của ngươi thì sao? Sẽ đi theo con đường Thổ Thuật chứ?”

“Tất nhiên, phép thuật này rất mạnh, con đường phát triển rất lớn.”

Trên mặt tên mập mập rất đắc ý. Nhanh chóng đến quảng trường, lúc này ở đây đã có rất đông người. Bọn họ đều là lão sư cùng học viên trong trường.

“Chúc mừng các người nhận được pháp môn tu luyện. Bây giờ các người sẽ nhận được đồng phục của thư viện. Đây là ma pháp đồng phục của thư viện, đại diện cho thư viện. Tiếp theo các người sẽ được phân lớp. Mỗi lớp sẽ khoảng ba mươi người.”

Nhanh chóng nhận được đồng phục, Nhất Thành được phân vào lớp C. Không ngờ Mập mập cũng trong lớp C. Lúc này một tên trong lớp A đứng ra.

“Lão sư, ta có việc muốn nói.”

Người lên tiếng là tên Tô công tử gì đó kia. Hắn đang cười lạnh nhìn về phía Nhất Thành và tên Mập Mập.

“Tô Hiếu, có việc gì?” Có giáo sư nhận ra Tô Công Tử này.

“Lão sư, lúc ở trong ma pháp các ta phát hiện một số người không hợp cách vào thư viện. Tất cả mọi người ở đây đều là thiên tài, qua khảo hạch khó khăn mới vào được thư viện. Nhưng có một số người vào thư viện mà đến ma pháp trung cấp cũng không nhận được. Ta hy vọng thư viện điều tra việc này. Trả lại công bằng cho mọi học viên ở đây?”

Đám người phía sau hắn liền phụ họa nhào nhào hô lớn đúng, đúng.

“Ý người là gì? Thư viện không công bằng với các người?” Một vị nữ lão sư từ phía sau viện trưởng trầm mặt lên tiếng.

“Không dám, ta không dám nghi ngờ học viện. Ý ta một số người dùng quan hệ để được gia nhập thư viện. Như vậy thì uy tín của cả thư viện sẽ mất hết. Xin viện trưởng và các lão sư xem xét lại.”

“Ý người là có giáo sư không công bằng, nhận quan hệ nhưng không phải thiên phú.”

Một vị lão sư mặt mày âm trầm, người này nhìn qua khoảng 50 tuổi. Nhưng tóc thì hoa râm, chân có vấn đề nên đang chống một cây gậy. Liền gõ mạnh xuống đất tỏ vẻ tức giận nói.

“Ta là phó viện trưởng, từ lúc trở thành phó viện đến nay. Chưa có việc này xảy ra. Nếu thực sự như vậy thì ta, Phát Nhân ta không tha thứ. Nói đi người đang nói ai?”

“Dạ, là tên kia. Ta chú ý lúc ở trong ma pháp các chi nhận được một bản phép thuật cực kỳ kém. Không có một chút ma pháp ánh sáng nào.”

Tô công tử chỉ về hướng Nhất Thành. Mập mập kể bên thì sững người, hắn không ngờ tên họ Tô này tiểu nhân bỉ ổi như vậy.

“Người đang nói ta?” Nhất Thành cười lên tiếng. Hắn quay sang nói với Mập Mập, “kiểm cho ta cây gậy tí nữa chắc phải dùng đến.” Mập Mập khó hiểu nhưng cũng đi tìm gậy.

“Đừng, ta nói người. Tên phế vật đi cửa sau.”

Lúc này cả quảng trường nháo nhào, cả đám đều chỉ chỗ. Phó viện trưởng đứng ra quát.

“Im lặng, giáo viên nào thu nhận đệ tử này vào học viện.”

“Là ta, thưa phó viện trưởng.”

Đỗ Tư tiến ra, hắn trong lòng cực kỳ tức giận, không ngờ có người nghi ngờ nhân phẩm của hắn. Còn nhận định kẻ hắn cho là thiên tài thành phế vật.

“Đỗ Tư, đây là sao? Người nhận người này vào, hắn có quan hệ gì với người.” Phát Nhân quay sang hỏi, lúc này hắn thấy Đỗ Tư đứng ra thì hơi khó hiểu. Tên giáo viên này không dưới quyền của hắn nhưng nhân phẩm bọn hắn chưa bao giờ bị nghi ngờ.

“Người học viên này tên là Nhất Thành. Trước khi đến tham gia khảo thí, ta không biết hắn.” Đỗ Tư không nói nhiều, hắn mặt lạnh như tiền trả lời cứng ngắt.

Viện trưởng lúc này lên tiếng.

“Việc này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Để đứa nhỏ này chứng minh thiên phú là được chứ gì? Nếu thiên phú qua khảo hạch thì không nói, nếu không thông qua thì Đỗ Tư phải chịu trách nhiệm, chúng ta sẽ bàn về vấn đề này sau. Phó viện trưởng thấy sao?”

“Được! Việc này quyết như vậy? Thế khảo hạch như thế nào? Bây giờ gọi Đỗ Tư viết khảo thí thì quá mất thời gian? Mọi người nghĩ như thế nào?”

Cả đám lão sư cùng học viên bàn tán mà vẫn không tìm được cách. Mỗi lần chuẩn bị khảo hạch cũng phải mất hai ba ngày. Nhất Thành thở dài rồi đứng ra nói

“Nếu đã có người nghi ngờ ta thì bảo người đó đứng ra thử là được.” Nhất Thành nhìn về đám người kia, “Các người nghi ngờ ta phải không, vậy các người đứng ra. Thay vì khảo thí thiên phú, ta đề nghị khảo thí chiến đấu. Một mình tao chấp hết các người. Nghe nói các người đến từ gia tộc lớn, đừng nói ta là không dám chiến? Chiến đấu xong, ai còn nghi ngờ gì thì ta có thể khảo thí ma pháp thiên phú. Viện trưởng, phó viện trưởng các người nghĩ sao?”

Hai người nhìn nhau, không biết nên đồng ý không. Nếu kiểm tra chiến đấu thì không liên quan gì đến ma pháp thiên phú.

“Ta đồng ý!” Tô Hiểu nhanh mồm nhanh miệng đồng ý. Hắn chỉ hận không đánh cho Nhất Thành một trận. Chưa có kẻ nào dám cười hắn, hôm nay hắn muốn dạy cho tên này một bài học.

Nhất Thành nhìn về phía Mập Mập. Mập mạp hiểu ý ném cây gậy mới nhặt được lên cho Nhất thành.

Phía dưới đài, Bạch Tur Thương và Nhu Như Thủy đang đứng phía ngoài quảng trường thờ dài lắc đầu.

“Như Thủy, đám thiếu niên kia xui xẻo rồi. Hết người không chọc thể mà chọc Nhất Thành.

Đỗ Tur lúc này nghe ý kiến của Nhất Thành thì ngẩn ra. Hắn hiểu Nhất Thành muốn đánh mấy tên nhóc mất mọc trên trời này một trận. Bọn nhóc này lần này thảm.

Thấy thế viện trưởng cũng không ngăn cản, dù sao đây là yêu cầu của Nhất Thành. Nhất Thành không phản đối một đối đầu mười thì hắn cũng không lên tiếng ngăn cản. Phó viện trưởng bảo tất cả lùi ra ngoài quảng trường dành đất trống cho đám Nhất Thành. Lúc này trên đài có mười người, đứng đối diện Nhất Thành.

“Dám thách thức Tô Hiểu ta, mọi người lên đánh tàn phế hắn cho ta.”

Ngay khi vị họ Tô kia dứt lời thì Nhất Thành đã lao đến kề bên hắn. Tốc độ Nhất Thành cực nhanh, không nói nhiều quát một gậy lên vai Tô Hiểu. Nhất Thành không muốn đánh bất tỉnh tên này, mà muốn cho bọn này nhớ kỷ đừng chọc hắn. Ác nhân thì có ác nhân trị, nhân từ với bọn này chỉ tốn thời gian.

“Ah...”

Tiếng hét thảm của Tô Hiểu vang lên, Nhất thành cũng không vì vậy mà dừng tay. Vung gậy đánh liên tục vào Tô Hiểu đang nằm trên đất.

“Bốp.. Bốp.. Bốp”

Tiếng la thảm thiết, tiếng động cây gậy đáng lên da thịt liên tục vang vọng cả quảng trường.

Người dưới quảng trường há hốc mồm, sững sờ. Đến các lão sư cũng không nghĩ đến tình cảnh này.

Tiếng la thảm dừng lại, có vẻ tên Tô Hiểu đã ngất xỉu. Nhất Thành đưa mắt nhìn về chín người còn lại đang ngơ ngác sững người kia. Hắn lao vào giữa đám người, tốc độ cực nhanh. Vung gậy hết đánh trái thì đánh phải, sau một lúc cây gậy của hắn đã gãy. Dù vậy Nhất Thành không dừng tay, tiếp tục vung gậy đánh tiếp. Tiếng rên la vang khắp cả quảng trường, người ở dưới tê cả da đầu.

Mập Mập thì há mồm, hắn chưa thấy tên nào hung như vậy. Bọn người Đỗ Tur biết nhất thành thì cũng chỉ lắc đầu. Tên này thù dai, ra tay ác. Đặt biệt khi nghe Bạch Tur Thường kể về thảm trạng của tên Ác Ma tổ chức kia. Thì bọn hắn hiểu không nên đắc tội Nhất Thành nếu không bị hại lúc nào cũng không.

Nhất Thành dừng tay, quay về phía dưới đài.

“Còn ai cảm thấy ta đi cửa sau không xứng đáng vào thư viện? Lên đây đi, ta sẽ chứng minh cho các ngươi.”

Dưới đài, đám học viên mới gia nhập cảm như hén. Thiên tài thì sao? Dưới độ hung của tên này, bọn hắn chả dám đi thử. Thảm trạng Tô Hiểu đã liên chứng minh độ hung của tên này. Không chừng mới hô ‘ta không phục’ thì răng đã rơi đầy đất. Tên này quá mạnh lại hung hăng, đánh người không thương tiếc.

“Hừm, dám đánh người Tô gia ta? Ngươi muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đối Chiến Thiên Tài Chiến Sĩ

Nhất Thành nhìn về phía tiếng nói phát ra, Một thanh niên khoản mười bảy mười tám tuổi xuất hiện trên quảng trường. Vừa đáp xuống tay hắn liền kết ấn, Red Plate xuất hiện hoà vào đồ án vừa kết ấn. Luồng hàn khí lạnh lẽo tản mát ra xung quanh, hét lớn.

“Băng tiễn!”

Nhất Thành nhú mày, Red Plate tên này ký hiệu Re ngọn lửa. Hắn là Red Plate trung cấp đỉnh phong. So với sư huynh sư tỷ, Nhất Thành nhận thức thì còn kém xa. Trên áo hắn có hai vạch là ký hiệu học viên giáp hai. Giáp một, là người mới thi vào thư viện từ 15 đến 18 tuổi. Giáp hai là 18 đến 20. Gia

ba là từ 20 đến 22. Nhất Thành mới biết được từ Mập Mạp lúc này.

Băng thuật? Gọi là băng tiễn Nhưng thật ra chỉ là tăng băng nhỏ như phi tiêu tấn công về phía Nhất Thành. Dù là băng nhỏ nhưng trúng người cũng làm tổn thương da thịt. Nhất Thành không dám chần chờ, dồn lực dưới chân, tránh né. Hắn không biết tên kia có thể kéo dài ma pháp bao lâu, nhưng chắc chắn hắn không có lợi thế nếu cứ tránh né thế này. Tên này có thể là phép thuật ngoại phát, chỉ đánh tầm xa. Cần phải rút ngắn khoảng cách. Nhất Thành tăng tốc độ lên cực hạn, tránh né phi tiêu di chuyển trái phải liên tục, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Vừa đến gần, Nhất Thành tung quyền đánh thẳng vào mặt đối thủ. Tên kia lùi một bước, tay phải nhanh chóng tạo thành tường bằng. Có thể thấy được kinh nghiệm chiến đấu cũng không kém.

“Crack..”

Tường bằng bị đánh vỡ, nhưng lực phản chứng cũng cực lớn truyền đến trên tay Nhất Thành. Hắn phải lùi lại một nhịp, nhưng cũng không chậm trễ.

“Phi Long tại thiên.”

Nhất Thành liền tung người lên trên không. Tung ra Một cú đá xoay vòng toàn lực, nếu trúng đích chắc chắn tên kia sẽ gục ngay tức khắc.

“Crack..”

Tiếng xương gãy vang lên. Tên học viên sử dụng băng thuật vừa rồi đã dùng tay đón đỡ nhưng tiếng vừa rồi báo hiệu tay hắn đã gãy.

Nhất Thành chớp lấy thời cơ định xông tới, nhưng hắn cảm thấy nguy hiểm bên cạnh tiến đến. Từ lúc linh hồn tăng trưởng, cảm giác của hắn đã nhạy bén hơn rất nhiều. Không nghĩ ngợi, Nhất Thành tung người lui sau.

“Ầm”

Ngay khi vừa lui thì một thanh đao kèm theo tiếng xé gió chém thẳng xuống nền quảng trường làm nứt vỡ gạch đá. Một tiếng nổ lớn làm chấn động cả quảng trường.

Nhất Thành trầm mặt, nếu trúng đao vừa rồi hắn không chết cũng tàn phế. Không nghĩ tới, bọn họ thật sự giám ra tay giết hắn.

“Hừ... tên tiện dân nguoi dám chọc vào Tô gia ta. Nguoi phải chết.” Đến là một thanh niên cầm một thanh đao lớn. Phong ma pháp vòng quanh người hắn, bao phủ cả cây đao lớn. Sâu lưng hắn là một đám thiếu niên thiếu nữ, đều là Tô gia người.

“Tô gia sao?”

Nhất Thành không ham chiến hắn liền lui lại. Hắn chỉ cười lạnh, có một điều làm hắn không hiểu, sao đám người viện trưởng lại không có hành động gì. Mà chỉ đứng nhìn, như chuyện này không liên quan gì đến bọn họ.

“Vậy sao? Tô gia nguoi thật sự ghê gớm. Không ngờ thư viện từ lúc nào đã biến thành Họ Tô rồi? Học viên mới gia nhập liền kêu đánh, kêu giết? Sao không đổi thành tên Tô Thư Viện. Lòi đe dọa làm Ta thật sự sợ hãi, sợ hãi?”

Nhất thành vừa nói vừa lấy tay vỗ ngực tỏ vẻ sợ hãi nhưng trên mặt hắn đang nở nụ cười lạnh.

“Nguoi...”

Tên cầm đao liền biến sắc, vừa rồi lời nói của Nhất Thành đã châm ngòi để Tô gia hắn đối đầu với thư viện. Nếu chọc người thư viện nổi giận, sợ rằng Tô gia hắn không chịu nổi.

Lúc này một tên trong nhóm người mới lên liền xông đến, một quyền hung hăng đánh về phía Nhất thành, kinh khí mãnh liệt thổi tung tóc hắn.

Nhất Thành sơ trường là sức mạnh và tốc độ, vội vàng giao hai tay lại với nhau, ngang ngành chặn đứng quyền kích của kẻ vừa rồi, thân thể lùi lại ba bước.

“Phách không chừng”

Ba bước lùi xong, Nhất Thành nhảy lên, tay phải dựng thẳng đứng vỗ vào đầu tên kia, kinh phong soạn soạn. Nhất Thành lúc còn là học sinh ở Trái Đất được liệt vào học sinh cá biệt, chuyên đi gây sự đánh nhau. Kinh nghiệm chiến đấu cũng không kém, với lại hắn rất mê các truyện và phim võ thuật nên giờ đặt tên luôn cho chiêu thức của mình. :) ngáo đá

“Phanh!”

Cảm giác của tên kia cực kỳ nhạy cảm, giờ tay chặn đứng một đòn chí mạng của Nhất Thành, tay trái nắm quyền tấn công, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta khó lòng phản ứng.

“Hai tên này thật hung hãn vậy sao!”

Một số học viên mới gia nhập thư viện chưa lâu nên không khỏi giật mình sợ hãi chiến lực của Nhất Nam và học viên kia. Dù vừa rồi giao thủ không có ma pháp nhưng không phải kẻ thường có thể làm được.

Nhất Thành nhanh chóng công gổ chân trái đỡ đòn công kích thứ hai của tên kia. Mượn lực va chạm, Nhất Thành vung văng hạ xuống cách đó năm bước.

“Chiến sĩ”

Sau khi kéo dài khoảng cách, Nhất Thành nhận ra tên này cũng thuộc hạng nhân tài. Còn là chiến sĩ mạnh trong đám chiến sĩ. Nếu hắn chỉ dùng lực thì không cách nào đánh bại đối phương, như vậy chỉ có cách đánh bất ngờ hoặc tìm cách thoát thân.

Tên kia truy kích đến, Nhất Thành vút bỏ tất cả suy tính trong đầu, chân phải lùi một chút, hai tay giơ ngang ngực, nếu có người trái đất ở đây. Chắc chắn biết thế đứng tấn của võ thuật.

“Két”

Nhất Thành ngạnh kháng một đòn này, sau đó túm lấy, khoá chặt tay tên kia.

“Lên”

Nhất Thành quát lên mạnh mẽ, hất ra đòn vật judo, Harai goshi, ném tên kia xuống đất. Bỗng nhiên, Nhất Thành cảm thấy tên kia nhẹ đi, một tay tên kia liền đè lên vai Nhất Thành búng người ra xa. Nhất Thành nhận ra tên kia vừa dùng ma pháp khiến cơ thể nhẹ đi. Hắn không dám tham chiến nữa, nếu dùng ma pháp chiến đấu, hắn thua chắc.

Nhất Thành nhanh chóng lùi lại kể bên tên Tô Hiệu đang ngất trên đất, nhất chân đạp gãy chân của Tô Hiệu. Đau đớn làm Tô Hiệu tỉnh lại, la hét thảm thiết.

“Đừng được rồi, nếu không ta không ngại đá vỡ đầu tên này.”

“Ngươi dám!”

Nhất Thành liền đạp gãy chân còn lại, tên họ Tô kia giờ như chó chết, lăn lộn trên đất đau đớn.

“Ngươi nói ta dám không?”

Nhất Thành cười lạnh lùng, giơ chân lên, mục tiêu lần này là đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Black Magic Plate

“Đừng tay!”

Phó viện trưởng lúc này bay lên hô lớn, hất tạo ra áp lực cực mạnh, muốn ngăn Nhất Thành, nhưng hắn vẫn chậm. Nhất Thành giơ tay lên trời đầu hàng nhưng chân của hắn lại đạp lên tay Tô Hiệu. Vừa rồi Nhất Thành đe dọa, ép buộc mấy lão già đang xem xiếc kia phải ra tay. Nếu không hắn thật sự khó xuống đài.

“Người không nghe ta gọi đừng tay.” Phát Nhân trừng mắt quát, áp lực đè nặng lên Nhất Thành.

“Ta đã dừng tay, ngài không thấy tay ta đang hướng lên trời sao? Oh... xin lỗi, này tiếng quát làm ta giật mình đạp nhầm vào tay người. Tô công tử, người không sao chứ?”

Cả quảng trường lạnh ngắt như tờ, không ngờ tên nhóc con mới đến này gan lớn đến thế. Đến phó viện trưởng hắn cũng dám giỡn mặt.

“Hừ... Được rồi việc này dừng ở đây. Không cần kiểm tra gì nữa, người giúp hai nhanh chóng đưa đám nhóc này đến nơi nghỉ ngơi. Ngày mai, các người tập họp tại đây.”

“Phó viện trưởng, xin ngài xem xét lại, tên này ra tay ngoan độc. Loại người này không nên nhận vào thư viện.” Tên tô gia sử dụng đao nói.

“Cầm miệng, hừ.. Thư viện không phải của Tô gia các người. Nhận ai, chọn ai là việc của Thư viện. Tất cả các người nghe rõ đây, đã gia nhập thư viện, các người tốt nhất quên họ của mình. Ở đây, các người đều học viên, đều giống nhau. Tên nào còn dám kéo bè kéo lũ, dùng danh gia tộc, thì có thể rút khỏi thư viện. Nếu ta còn nghe chuyện này một lần nữa, ta sẽ tự mình đến gia tộc các người hỏi thăm sức khỏe từng người. Rõ chưa?”

“Rồi”

Đám học viên giáp hai hô lớn. Vừa rồi, Phát Nhân tỏa ra áp lực cực kỳ đáng sợ kèm theo sát khí khiến cả tất cả mọi người ở đây run rẩy. Đây là lời cảnh cáo đến tất cả các gia tộc cùng thế lực. Bọn họ dám nhúng tay vào thư viện thì chắc chắn phải đối mặt với vị phó viện trưởng này.

Nhất Thành trong lòng thở dài, đúng là mấy lão cáo già. Thì ra dùng chuyện này để nhắc nhở học viên mới lần cũ. Cũng như giải tán các tổ chức gia tộc trong thư viện.

“Nhóc con, nguoi khá lắm. Lên giáp ba, chúng ta sẽ gặp lại.”

Để lại câu nói cho Nhất Thành, lão rời khỏi quảng trường lớn.

Nhất Thành tập trung lại với người lớp C. Học viên mới được chia làm bốn lớp, gồm Giáp Một A, B, C and D. Chủ nhiệm lớp C là lão giáo sư lùn, đội chiếc mũ ma pháp kia. Cả đám khi thấy Nhất Thành đi đến thì mặt mày biến đổi liên tục. Biểu hiện của Nhất Thành vừa rồi khiến cả đám phải khiếp sợ. Mới gia nhập đã nện mấy chục học viên mới nằm liệt giường. Đối chiến với học viên cũ không rút vào hạ phong.

Mập Mập giờ ngón tay cái chào đón hấn, hấn không ngờ mới đến thư viện lại quen một tên biến thái như vậy.

“Nhóc con, ghé góm lắm. Ta là chủ nhiệm lớp các nguoi, có thể gọi ta là lão sư Tiểu Bưu.”

“Xin chào Bưu lão sư, ta là Nhất Thành.”

“Được rồi, các nguoi đi theo vị sư huynh này. Nhớ sáng mai mọi người tập hợp sớm ở quảng trường.”

Nhanh chóng bọn họ được đưa đến một khu nhà khá lớn. Có đầy đủ tất cả tiện nghi, phòng ăn cực lớn. Mỗi người mỗi phòng, cả khu nhà này được dành cho giáp một học viên.

Sau khi ăn sáng, cả bốn lớp giáp một tiến về phía quảng trường. Đây chính là lúc kích hoạt bình chứa ma pháp trong nguoi, và tạo Magic Plate.

Để kích hoạt nguồn sức mạnh ma pháp trong mỗi nguoi, nguoi đó phải hiểu rõ một chút phép thuật. Ngay khi Magic Plate được tạo, họ phải nhanh chóng ghi phép thuật học được trước đó lên Magic Plate để ổn định nguồn năng lượng trên thẻ.

Magic Plate là nơi chứa đựng ghi lại ngôn ngữ phép thuật. Mỗi Magic Plate sẽ có sức chứa tùy theo cảnh giới và bình chứa ma pháp trong nguoi. Mỗi phép thuật tùy theo sự linh ngộ mỗi nguoi mà phân cấp độ thành nhập môn, sơ cấp, trung cấp, đỉnh phong, và viên mãn.

Tùy theo thiên phú và tài năng của mỗi nguoi mà phép thuật mạnh yếu. Ở Red Magic Plate thường thì độ thành thực là nhập môn và sơ cấp. Dù có linh ngộ cao hơn mà năng lượng phép thuật không đủ thì cũng không thể sử dụng.

“Mỗi lớp đi theo giáo viên chủ nhiệm của mình. Giáo sư của các nguoi sẽ mang các nguoi đến nơi kích hoạt bình chứa ma pháp và tạo thẻ Magic Plate.”

Học viên lớp C theo lão sư Tiểu Bưu đến một cánh cửa ma pháp. Nơi đây được bảo vệ khá nghiêm ngặt. Phải qua một số kiểm tra từ cửa, mới được dẫn vào. Xung quanh là một không gian cực kỳ rộng lớn không có điểm cuối như Ma Pháp Các. Những bà đá lớn, có đến gần 50 bàn xếp thẳng hàng. Bên cạnh bàn đá đang đứng hai bóng ma. Bọn họ mặc áo dài trùm đầu, một trắng một đen, không có chân tay, phiu phiu trên mặt đất. Bay bay như các bóng ma hắc ám trong các phim kinh dị.

“Lão sư, đây là?” Nhất thành hỏi

“Đây là khác nhau giữa nguoi tu luyện trong thư viện và tán tu. Ở đây sẽ trợ giúp các nguoi nhanh chóng kích hoạt bình chứa phép thuật trong cơ thể. Còn đó là bóng ma phép thuật, được viện trưởng đầu tiên tạo ra. Bọn họ có nhiệm vụ trợ giúp các nguoi. Không chỉ vậy, khi tạo thẻ bọn họ sẽ giúp tăng lên sức chứa trong Magic Plate.”

Nhất thành giờ mới hiểu vì sao việc vào các phép thuật thư viện lại quan trọng như vậy. Một chút tăng lên nhưng đã tạo ra khoảng cách giữa học viên và tán tu. Đùng đánh giá thấp một chút này, mỗi lần lên cấp, khoảng cách là càng lớn.

“Được rồi, mỗi nguoi đứng trước bàn đá, tập trung tinh thần kích động phép thuật mới tu luyện. Bóng ma phép thuật sẽ trợ giúp các nguoi kích hoạt bình chứa.”

Nhất Thành đến trước một bàn đá, trên bàn đá có rất nhiều đồ án ký hiệu ma pháp. Rất khó hiểu, ở giữa bàn đá lõm vào hình chữ nhật, nhìn qua có thể thấy đó là Magic Plate. Hấn nhanh chóng tĩnh tâm, đặt tay lên bàn đá, tập trung tinh thần. Linh hồn liền bị kéo vào trong bàn đá đến một không gian rộng lớn hơn, hấn thấy mình đang đứng trên một đỉnh núi bao phủ bởi mây mù.

Hai bóng ma xuất hiện bên cạnh hấn, Nhất Thành biết bây giờ chính là lúc kích hoạt bình chứa phép thuật trong cơ thể. Hấn nhắm mắt dưỡng thần, bên ngoài hai bóng ma hướng lên trời, ngậm nga một loại ngôn ngữ tối nghĩa. Mây gió trên đỉnh núi nổi lên, cả bầu trời trở nên âm u.

Trong linh hồn Nhất Thành đang có một luồng năng lượng điên cuồng di chuyển khắp thân, cuối cùng hội tụ ở phần ngực. Năng lượng gõ lên vách ngăn bình chứa ma pháp, liên miên bất tuyệt. Lúc này bên ngoài trên đỉnh núi một vòng xoáy hình thành trên đỉnh đầu linh hồn Nhất Thành. Năng lượng xung quanh, không ngừng nghỉ, đổ về phía Nhất Thành.

“Crack..”

Một tiếng vỡ nhẹ vang lên, vách ngăn bị phá vỡ, linh hồn hần cảm thấy rất thoải mái. Bình chứa được kích hoạt, năng lượng bên ngoài tiếp tục tiến vào trong linh hồn Nhất Thành.

“Chúc mừng túc chủ kích hoạt bình chứa thứ nhất. Phát hiện bình chứa thứ hai, Túc chủ có thể dùng mười điểm vật chất để kích hoạt bình chứa thứ hai. Có muốn sử dụng hay không?”

“Sử dụng!”

Nhất Thành chưa bao giờ nghe đến một người có hai bình chứa ma pháp nhưng Trí Tuệ Thê đã nói vậy thì không sai được.

Hai bóng ma dừng lại, nhưng lúc này cả hai bóng ma liền run rẩy. Trên đỉnh núi giờ không có ánh sáng, một màu hắc ám buồn xuống. Áp lực cực lớn đè xuống đỉnh núi nơi nhất thành đang ngồi.

“Kích hoạt bình chứa thứ hai thành công, túc chủ chuẩn bị tạo Magic Plate.”

Nhất Thành cảm nhận được năng lượng trong linh hồn hần đang tràn về hai điểm khác nhau. Từ hướng di chuyển năng lượng, hai bình ma pháp nằm song song với nhau trong linh hồn. Năng lượng bên ngoài truyền vào liên tục, sau một lúc hai bình ma pháp đã được lấp đầy.

Bên ngoài gió đã dừng, hắc ám rút lui. Bóng ma đã dừng run rẩy, nó xoay trước xoay sau, sau đó nhìn chằm chằm vào linh hồn nhất Thành. Sau một lúc, bóng ma kết ấn, tạo ra ma pháp vòng phép bao phủ Nhất Thành.

Trong hai bình chứa của Nhất Thành, thê ma pháp đang được hình thành, có điều bình thứ nhất hình thành Red Magic Plate, bình thứ hai là Black Magic Plate. Khi hai tấm thê vừa hình thành thì chúng lại hút lấy nhau, vách ngăn bình chứa liền thông với nhau. Nhất Thành há mồm, chúng đang dung hợp. Không đúng là tường kép. Tấm thê màu đen đã bị màu đỏ bao bọc lại. Giờ chỉ còn một Red Magic Plate nhưng là không phải đỏ tươi như thường mà màu đỏ đậm âm trầm.

“Trí Tuệ Thê, đây là sao? Vì sao lại ta có hai bình chứa ma pháp?”

“Túc chủ, cơ thể và linh hồn người từng được cải tạo ở Huyết Nguyệt Cốc. Vừa rồi, ta mới phát hiện bình chứa ma pháp thứ 2 trong cơ thể túc chủ. Có điều đây là bình chứa một loại quái dị vật chất giống như thứ đang ngủ sau trong Trí Tuệ Thê. Ta cần tìm hiểu thêm.”

Nhất Thành bị đánh thức, chưa kịp nghĩ nhiều hai bóng ma kéo linh hồn hần rời khỏi bàn đá. Trở lại thế giới thật. Bóng ma liền đưa tay chỉ vào cái lỗ trên bàn đá. Nhất Thành hiểu ý liền triệu hồi Magic Plate của mình. Vừa ra khỏi người, hình dạng thê có vẻ không ổn định, năng lượng trong liên tiếp thoát ra ngoài. Hần Đặt Magic Plate vào lỗ hổng trên bàn đá. Bóng ma kết ấn, cả bàn đá sáng lên. Nhất Thành tập trung tinh thần ghi phép thuật học được lên Magic Plate. Ngay khi chuẩn ghi hần nghe tiếng nhắc nhở của Trí Tuệ Thê.

“Túc chủ, hãy ghi phép thuật kia lên Black Magic Plate..”

Nhất Thành sững người một chút rồi làm theo, nhanh chóng ghi những gì mình lĩnh hội về phép thuật thất truyền lên Black Magic Plate. Đối với loại phép thuật thất truyền kia, rất phù hợp với Black Magic Plate.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nghệ Thuật Hắc Ám và Mộc Nhân Cảnh

Phép thuật thất truyền hần học được là Nghệ Thuật Hắc Ám. Nghệ Thuật Hắc Ám chia làm Tạo Hình Máu và Hắc Thuật. Tạo Hình Máu là phép thuật điều khiển máu, được sử dụng để tạo hình từ Máu. Hắc Thuật thì được nhân ra nhiều loại, hắc ám, quỷ thuật, nguyên rủa.

Nhất Thành rút linh hồn về từ Magic Plate, hần đã thành công ghi phép thuật lên Magic Plate của mình. Red Magic Plate của hần đã ổn định, nhưng giờ có một việc khó giải quyết. Thường thì ghi phép thuật lên Magic Plate sẽ để lại dấu vết phép thuật đó trên Magic Plate. Nhưng Magic Plate của hần thì không có, Black Magic Plate ẩn phía trong nên không thể thấy.

“Nhất Thành, xong rồi?” Lão sư Tiêu Bửu hỏi thăm, cũng đã qua hơn nửa ngày thê mà lão cũng còn đứng đây. Thật sự rất có tâm.

“Vâng đã xong, nhưng gặp một chút vấn đề!”

Nhất Thành trong lòng xoay chuyển tìm cách giải biện một chút. Hần cần một phép thuật khác để ghi lên Red Magic Plate. Nếu cứ sử dụng Nghệ Thuật Hắc Ám, không chừng có ngày chinh hần gặp nạn.

“Vấn đề gì? Chẳng lẽ không thể tạo được Magic Plate?”

“Không, Magic Plate đã tạo được nhưng không thể ghi phép thuật lên nó. Không biết đó là phép thuật gì mà nó làm cho Magic Plate cũng đổi màu sắc”

Nhất Thành nói xong liền xuất ra Magic Plate của hắn. Tiểu Bưu trợn mắt, lão nhìn ra tâm thể này có vấn đề, nó dày và màu sắc đậm hơn bình thường. Nhìn rất thô, trầm mặt một lúc lâu, lão thờ dài nói.

“Được rồi, việc này ta không thể quyết định. Ta sẽ hỏi viện trưởng xem có cách nào không.”

Mọi người nhanh chóng kết thúc kích hoạt bình chứa ma pháp và tạo Magic Plate của mình.

Lão Sư Tiểu Bưu nói:

- Mọi người nhanh chóng trở về nghỉ ngơi. Từ ngày mai chính là lúc các ngươi lên lớp. Các giáo sư sẽ thông báo lịch học cho các ngươi. Nhất Thành theo ta đi gặp viện trưởng.

- Vâng, lão sư.

Nhanh chóng hắn và lão sư tiểu Bưu đến một tiểu viện nằm sâu trong cốc. Lối đi tương đối chật hẹp, chỉ đủ cho ba người xếp hàng ngang. Bên cạnh là các rừng cây rậm rạp khá là tối tăm.

Viện trưởng từ trong tiểu viện đi ra hỏi,

- Tiểu Bưu, đến đây có việc gì không?

- Viện trưởng, ta có học sinh gặp chút vấn đề khi kích hoạt bình chứa ma pháp và tạo Magic Plate. Không hiểu vì sao mà phép thuật linh ngộ được không thể ghi lên Red Magic Plate của hắn. Mà còn làm biến đổi Magic Plate.

Tiểu Bưu nói xong thì đánh mất cho Nhất Thành, ý hắn là báo Nhất Thành xuất ra Magic Plate. Nhất Thành hiểu ý liền triệu hồi Magic Plate từ trong người.

Viện trưởng mắt sáng lên, từ lúc hắn làm viện trưởng đến giờ. Chưa bao giờ thấy Magic Plate của ai dày và có màu sắc như máu thể này.

- Nhất Thành phải không? Vì sao Magic Plate của ngươi biến thành như vậy?

- Đúng vậy thưa viện trưởng. Ta là Nhất Thành. Vì một số lý do nào đó mà ta không thể ghi phép thuật mình lên thẻ mà còn làm nó biến dị. Hy vọng viện trưởng cho ta cơ hội một lần nữa chọn sách phép thuật mới.

Viện trưởng ngẫm nghĩ lại, hắn nhớ đến cuốn sách phép thuật kia. Đúng là học viên này nhận được. Trong lòng lão thờ dài, cũng đúng thôi. Loại phép thuật kia thuộc loại cấm kỵ trong thất truyền phép thuật. Đầu phải ai cũng tu luyện được, hắn hy vọng cũng không vì loại cấm kỵ phép thuật kia mà hủy hoại một mầm mống tốt này.

- Được rồi, ta sẽ cho ngươi một cơ hội chọn sách phép thuật mới. Nhưng ngươi phải thông qua Mộc Nhân khảo hạch mới được.

Mộc Nhân Cảnh dùng để khảo hạch các chiến sĩ. Chủ yếu là giúp các phép thuật chiến sĩ thu thập kinh nghiệm chiến đấu. Tùy theo người khảo hạch mà độ khó dễ sẽ được điều chỉnh cho phù hợp.

Tiểu Bưu nghĩ ngợi nói,

- Nhưng Mộc Nhân Cảnh chỉ có cho chiến sĩ với lại phải biết một chút phép thuật mà Nhất Thành thì không có. Ta sợ là dù là Mộc Nhân Cảnh cấp 1 cũng quá khó cho hắn.

- Vậy thì mới có cơ hội thứ hai vào Ma Pháp Các, với lại lúc hắn chiến đấu cùng Tô Chiến. Ta thấy hắn cũng không kém, nếu không dùng phép thuật thì Tô Chiến cũng không phải đối thủ của hắn. Ngươi đừng quá lo lắng.

Nói xong viện trưởng dẫn đầu đi ra ngoài tiểu viện. Tiểu Bưu với Nhất Thành nhanh chân theo sau. Bọn họ nhanh chóng đến nơi gọi là Mộc Nhân Cảnh. Đây là một tháp lớp, có chín tầng tất cả. Phía trước treo một tấm bảng lớn ở cửa vào Đề Mộc Nhân Cảnh.

Phía trước tháp bây giờ có khá đông giáp hai học viên. Bọn họ như đang chờ đợi điều gì đó. Mắt ngược nhìn về phía tháp. Phía trên tầng năm đang sáng đèn. Thấy viện trưởng đi đến, nhanh chóng có một giáo viên tiến đến

- Chào viện trưởng, không biết ngài đến đây có việc gì?

Người này cả thân cơ bắp, nhìn qua có thể thấy được cực kỳ sung sức và tràn đầy sức mạnh. Khuôn mặt người này rất lớn, mày rậm mắt to. Đây có thể là giáo viên dạy chiến đấu của Thư Viện.

Viện trưởng không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Tiểu Cuồng, đang có việc gì mà đông người tập trung ở đây thế?

- Có hai học viên giáp hai đang thi đấu leo tháp, một người là Cuồng Nhân, người còn lại là Lôi Đại. Bọn họ sắp xong, vừa rồi Cuồng Nhân đã leo lên tầng năm, giờ thì Lôi Đại đang leo tháp, cũng đang dừng lại tại tầng Năm.

Viện trưởng gật gù đầu rồi nhìn về phía Nhất Thành,

- Tí nữa tên kia xong, người vào đi. Vượt Qua tầng hai là được. Nhớ rõ nếu không chịu nổi thì nhận thua, Mộc Nhân Tháp sẽ tự động đưa người ra.

- Rồi

Cũng không chờ lâu, Lôi Đại liền được tháp đá ra. Hắn cũng dừng lại tại tầng năm, không thể tiến thêm được nữa.

Nhanh chóng, Nhất Thành tiếng vào, dù sao viện trưởng cũng ở đây. Chả ai dám ý kiến, tranh giành vào Mộc Nhân Tháp với hắn.

Vừa tiếng vào cả không gian liền thay đổi, đây là một khu rừng rậm. Phía trước đang đứng Ba Mộc Nhân. Ngăn cản cửa vào tầng hai.

Nhất Thành tiến lại gần, Mộc Nhân liền cử động, tung quyền về phía hắn. Nhất Thành cũng không do dự, liền xuất quyền nghênh tiếp.

- Rầm,

Nhất Thành bị đánh lùi ba bước, ngay lúc này một Mộc Nhân khác liền tấn công từ bên trái. Đám thẳng vào đầu của hắn, Nhất Thành liền xuống tấn, tránh đòn. Năm đám vừa lướt qua đầu, thì hắn tung một cú đâm móc từ dưới lên. Trúng cắm Mộc Nhân, đánh bay một nhân bay ra xa. Không còn cử động.

Vừa rồi đối quyền, hắn đã biết lực lượng của Mộc Nhân không bằng mình nên cũng không lo ngại. Hai tên còn lại cùng lúc tấn công đến, Nhất Thành cũng không do dự nhảy lên không, tung cước đập thẳng về phía hai Mộc Nhân đang lao đến.

- Âm,

Hai Mộc Nhân bị đá bay lùi lại ngã trên đất, còn Nhất Thành thì rút đập lưng xuống đất làm hắn đau đến méo mồm. Nhất Thành hay thấy chiêu này trên phim nên cũng muốn thử. Cơ thể và linh hồn được tăng cường nên giờ mọi hành động trở nên nhanh nhẹn và dễ dàng hơn nhiều. Nhưng không nghĩ tới pha vừa rồi liền làm hắn ê ẩm cả lưng.

Lên tầng hai, Mộc Nhân không tăng mà giảm xuống còn hai người. Điều này làm Nhất Thành cảnh giác hơn, tăng lên không đáng sợ, giảm xuống gì nghĩ là hai tên này đã mạnh hơn Mộc Nhân tầng một.

Đang ngẫm nghĩ, thì linh hồn truyền đến cảm giác nguy hiểm. Nhất Thành liền lui lại liên tục,

- Dưới Đất

Chỗ hắn vừa đứng vừa có các cây nhỏ mọc lên đang đè chéo lên nhau. Nếu mà hắn không kịp di chuyển, chân hắn chắc chắn bị trói. Thế thì nguy hiểm. Nhất Thành quyết định thiên hạ thủ vi cường, tấn công.

Nhất Thành xông lên, một nhân cũng nhanh chóng kết ấn, dưới đất mọc lên cây non nhưng không thể ngăn Nhất Thành tấn công qua bên này. Tay Mộc Nhân nhanh chóng biến nhọn tấn công phía trước. Hắn liền ngồi sụp xuống tránh đòn, tung đòn quét chân về phía Mộc Nhân. Không ngờ hắn đánh hụt. Hai mộc nhân liền nhảy lên không, lật người, tay hướng xuống tấn công Nhất Thành còn đang ngồi trên đất.

- Phập

Nhất Thành trong lúc nguy cấp, hắn không kịp đứng dậy nên phải lăn trên đất tránh né. Hai bàn tay sắc bén của Mộc Nhân cắm thẳng vào đất. Chớp lấy cơ hội, Nhất Thành liền tung đòn quét lần nữa, mục tiêu là khuỷu tay của Mộc Nhân.

- Crack

Mộc Nhân hai tay bị đá gãy, thậm chí chưa kịp rút tay ra nên giờ thì Mộc Nhân đã bị kẹt. Trừ khi bọn chúng chịu chặt đứt tay, nếu không thì không thể thoát ra. Nhất Thành thừa cơ tiến đến sau lưng Mộc Nhân, đánh gục hai tên này. Dù sao nó không có trí tuệ nên cứ cố rút tay ra chứ không biết làm gì hơn.

Nói thì dài nhưng mọi việc diễn ra chỉ trong mấy giây. Dù là chiến thắng, nhưng trên trán Nhất Thành mồ hôi ào ạt chảy ra. Vừa rồi quá may mắn, nếu trúng đòn kia thì chết chắc. Không ngờ tháp này lại nguy hiểm như vậy, chạm một nhịp hoặc bất cẩn thì đi đời ngay.

- Túc chủ, lúc này vì sao không thi triển phép thuật Máu?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Lựa chọn Ma Pháp

- Nghệ Thuật Hắc Ám, nghe cái tên cũng biết là không phải chính đạo. Với lại vừa rồi ta bảo là không thể ghi phép thuật vào Magic Plate. Mà giờ lại dùng thì không chừng sẽ bị phát hiện. Đừng đánh giá thấp lão viện trưởng ngoài kia. Những gì ta thể hiện trong này có khi lão biết hết đấy.

- Với lại, phép thuật Máu là cần máu mới dùng được. Vậy chỉ có thể dùng máu của ta. Ta không muốn cắt tay, với lại không chừng mới dùng xong thì thiếu máu ngất xỉu lại không thông qua khảo hạch của viện trưởng.

- Àh, nói trắng ra là tức chủ sợ đau cắt tay lấy máu. Tức chủ đừng vòng vo để che giấu về yếu kém của mình.

Nhất Thành tỏ vẻ nghiêm túc nói, không ngờ bị Trí Tuệ Thể chăm chọc làm hấn đỏ mặt tía tai. Thật ra hấn cũng không muốn dùng phép thuật máu bằng huyết của mình, sao lại không lấy huyết của người khác sử dụng? Bây giờ hấn mới nhập môn nên chưa dùng máu của người khác được. Cần phải lĩnh ngộ đến trung cấp phép thuật máu mới có thể điều khiển huyết của người khác. Hấn cần nhiều vật chất điểm

Nhất Thành tiến vào tầng ba Mộc Nhân tháp, nhưng khi mới đến nơi thì hô lon,

- Ta muốn rời khỏi

Nhanh chóng hấn được đưa ra Mộc Nhân Tháp, vừa tiến vào hấn thấy một tên Mộc Nhân cực lớn, phải cao gấp đôi Nhất Thành. Tay phải Mộc Nhân cầm một thanh đao lớn, chỉ chần thanh đao kia quét trũng thì xong đời. Áp lực từ Mộc Nhân kia toả ra cực lớn, vì thế mà Nhất Thành vừa liếc qua liền bỏ chạy. Bây giờ không cần thiết liều mạng với tên kia, khảo hạch đã qua. Đã đến lúc chọn sách phép thuật mới.

- Khá lắm, Nhất Thành. Mới đó đã thông qua khảo hạch.

Lão sư Tiểu Bưu chúc mừng, hấn cũng bất ngờ Nhất Thành lại nhanh chóng thông qua tháp như vậy.

- Đa tạ lão sư, vừa rồi ta gặp chút may mắn mới thông qua tầng hai nhanh như vậy.

- Nhất Thành, theo ta đến Ma Pháp Các.

Viện trưởng không nói nhiều, hấn vừa rồi quan sát được mọi hành động của Nhất Thành trong Mộc Nhân Tháp. Hấn muốn biết Nhất Thành có thật sự không ghi được phép thuật kia thật không, hay là có bí mật gì. Nhưng không nghĩ tới Nhất Thành lại dễ dàng thông qua như vậy.

- Dạ

Nhất Thành theo sau viện trưởng tiến đến Ma Pháp các lần nữa. Đây là lần thứ hai nhưng hấn vẫn rất hiếu kỳ không gian Ma Pháp Các này. Thật sự trên giá sách lớn kia đều là sách ma pháp?

- Viện trưởng, trên giá sách thật sự tất cả là chân thật, đều là sách phép thuật?

- Không, đây chỉ là ảo cảnh được Ma Pháp Các tạo ra. Phần lớn sách ma pháp nằm phía sau, chủ yếu là cơ sở và trung cấp sách phép thuật. Còn về phép thuật cao hơn thì phải lên tầng hai.

- Tầng hai?

Nhất Thành không ngờ Ma Pháp Các này có hai tầng. Phía ngoài hấn chỉ thấy một tầng nhà bình thường. Sao giờ có tầng hai?

- Ma pháp Các được xây dựng đặc biệt, tầng hai nằm trong lòng đất. Đến đó ngươi sẽ biết.

Nhanh chóng ba người tiến vào một cánh cửa khác dẫn bọn họ xuống dưới, đường hầm này rất hẹp, chỉ bằng hai người dàn hàng ngang. Tiến vào tầng hai, Nhất Thành thấy trên không trung đang nổi lơ lửng rất nhiều quả cầu lớn nhỏ chứa sách phép thuật với nhiều màu sắc khác nhau.

- Chúng ta đến nơi, ngươi bây giờ có thể chọn một sách phép thuật trong này. Đứng trước quả cầu, nó sẽ báo thông tin sách phép thuật phía trong cho ngươi biết. Nếu vừa ý, xuất ra Magic Plate của ngươi, nếu phù hợp thì ngươi sẽ có thể lấy ra sách phép thuật nếu không thì phải chọn lại. Tùy theo thiên phú và Magic Plate.

Nhất Thành tiến đến quả cầu màu đỏ gần nhất

- Hơi thô hoả hệ. Hoả thuộc tính, Phép thuật ngoại phóng, phép thuật công kích, phun lửa.

Trong lòng hấn trở nên hiếu kỳ, không biết trong này có những loại phép thuật gì. Thế mà phép thuật đầu tiên đã mạnh như vậy rồi. Nhanh chóng hấn tiến đến các quả cầu khác,

- Thôn Du Bộ, phong thuộc tính, phép thuật bọc pháp. Phép thuật tốc độ.

- Nguyên Thổ Kinh, thổ thuộc tính, phép thuật bộc pháp. Phong ngự là chính.
- Bạc Kiểm Pháp, phong hỏa thuộc tính, phép thuật bộc pháp. Phép thuật công kích.
- Tứ Phân Ngũ Liệt Quyền, thổ thuộc tính, phép thuật bộc pháp. Phép thuật công kích.
- - Phong Tiễn thuật, phong thuộc tính, Phép thuật ngoại phóng, phép thuật công kích.
- Đạn ma pháp, Phép thuật ngoại phóng, phép thuật công kích.
- Ảnh Phân Thân thuật, Hóa Thân, Triệu Hồi, Không Chế, Trị liệu, etc.

Nhất Thành hoa cả mắt, đủ loại phép thuật, thật sự đa dạng. Thậm chí có chiến kỹ, võ thuật, không chỉ phép thuật đơn giản như vậy.

Trong lòng hắn đang rối bời, không biết nên chọn cái nào đây. Lúc này hắn tiến đến cuối căn phòng, nơi mà ba quả cầu sáng nhất. Nhưng càng làm hắn hứng thú hơn là phía sau là một cánh cửa khác dẫn xuống dưới. Chắc chắn có tầng ba, nhưng hắn giờ không thể tiến vào.

Một quả ánh sáng màu vàng chói mắt, một quả màu đỏ, quả còn lại thì ánh sáng trong suốt. Nhất Thành nhanh chóng tiến đến.

- Hoả Long Chiến, phép thuật cổ đại.

Hoả hệ phép thuật, luyện đến cảnh giới cao nhất, hỏa long chi hóa, vạn dặm hỏa diễm.

- Ánh sáng tinh khiết, phép thuật cổ đại.

Ánh sáng phép thuật, thanh lọc tất cả tà ác hắc ám.

- Không gian chi đạo, phép thuật cổ đại.

Không gian hình cầu, có quyền hoàn toàn kiểm soát vị trí và hướng của các vật bên trong.

Nhất Thành suy nghĩ một chút xuất ra Magic Plate của mình. Hắn tiến đến quả cầu Không Gian chi đạo. Hắn quyết định chọn không gian phép thuật.

Phép thuật này chủ yếu xoay quanh việc thao tác các tính chất của không gian. Nếu Nhất Thành không đoán sai, nếu tăng cường phép thuật không gian này, không chừng sẽ cho hắn một số bất ngờ. Hắn đang nghĩ đến các tính năng của không gian phép thuật như: vụ nổ không gian, dịch chuyển tức thời, tránh né các cuộc tấn công, xuyên qua các không gian, etc.

Ngoài ra, phép thuật không gian có thể kết hợp một số phép thuật khác để triệu hồi các vật chất hoặc sinh mệnh từ một không gian khác. Chẳng hạn như có thể triệu hồi vũ khí và áo giáp, hay tinh linh, yêu ma quỷ quái đến thay mình chiến đấu.

Nhất Thành hưng phấn không thôi, đừng quên hắn có Hắc Ám ma pháp, trong đó có một số phép thuật cực kỳ bá đạo, nếu kết hợp được với không gian phép thuật, thì không gì tuyệt vời hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Quái dị

Nhất Thành không gặp khó khăn thu nhận sách phép thuật không gian. Dù sao cơ thể hắn được vật chất bí ẩn cải tạo, phù hợp với bất cứ loại phép thuật nào. Hơn nữa hắn được tẩy kinh phạt tùy nên thiên phú của hắn cũng chả kém bất kỳ kẻ nào.

- Người đã chọn xong? Phép thuật không gian, Không tệ, không tệ! không ngờ thiên phú hiếm có như vậy. Trong một vạn người mới có một người có thiên phú không gian. Khá lắm!

Lão sư Tiêu Bưu cười ha hả chúc mừng hắn, hắn cũng vui mừng khi có một học viên thiên tài trong lớp. Không chừng danh tiếng của hắn sẽ nổi khắp tây vực.

- Uhm, không tệ lắm! Nhanh chóng ghi nhớ phép thuật này đi. Sách phép thuật không thể mang ra Ma Pháp Các. Ba ngày? Đủ rồi chứ?

- Dạ vâng, chắc đủ rồi ạ. Viện trưởng ta có câu hỏi? Ma pháp Các có tầng thứ ba?

Nhất Thành cười trả lời, hần tin tưởng với thiên phú hần cũng không tệ, không mất nhiều thời gian ghi nhớ phép thuật này. Hần đang hiếu kỳ về tầng ba kia.

- uh, đó là đường xuống tầng ba. Nhưng nó không mở ra cho bất cứ người nào? Trừ phi được Ma Pháp Các chọn, nếu không thì không thu nhận được sách phép thuật trong đó. Dưới đó toàn phép thuật cổ. Ha..ha..ha.. Hiếu kỳ sao. Không cần hiếu kỳ, nếu không mất mạng như chơi.

Viện trưởng cười ha ha trả lời, hần cũng không sợ Nhất Thành tiến vào. Tầng ba được bảo vệ nghiêm ngặt với lại ai có ý đồ xấu xông vào thì không có đường ra.

- Vâng, hơi hiếu kỳ, nhưng ta không dại đi tìm nguy hiểm. Ít nhất là không phải bây giờ.

Nhất Thành cười hi..hi..hi nhìn viện trưởng trả lời. Hần cũng không dấu điểm lòng hiếu kỳ với tầng ba. Nhưng hần hiểu, hần còn quá yếu.

- ha...ha...ha Rất chân thật, không dấu điểm, ta thích.

Viện trưởng cười ha ha rồi đi. Tiểu Bưu liền quay sang nói

- Ba ngày tới, ta sẽ xin nghỉ cho ngươi với các giáo viên. Học ở thư viện chỉ có một số ngày cần có mặt, phần lớn là không cần thiết.

- Đa tạ giáo sư.

Ba ngày qua đi, Nhất Thành rời đi Ma pháp Các. Hần chỉ dùng hai ngày để ghi nhớ, một ngày còn lại là dùng để lĩnh ngộ. Nhưng chả có tiến triển gì nhiều, với tiến độ này chắc cũng cần vài tháng mới nhập môn. Lần trước nhờ vào Trí Tuệ Thể, nếu không hần cũng không thể nhập môn Phép Thuật máu.

- Nhất Thành, ra rồi hả? Ghi nhớ hết rồi chứ?

Lão sư Tiểu Bưu đi đến hỏi.

- Vâng lão sư, đã ghi nhớ hết.

Nhất Thành nói xong, lão liền đưa cho hần một cuốn sách khác, nói

- Trong này là kiến thức ba ngày qua ngươi bỏ lỡ. Những ngày đầu thường rất quan trọng, trong đó có nói rõ một số thứ mà bất cứ pháp sư nào cũng phải biết. Nhớ xem kỹ!

- Đa tạ giáo sư.

Lão nói xong vội vàng rời đi. Nhất Thành về nơi ở của mình, ba ngày này làm tinh thần hần hơi mệt mỏi. Hần đánh một giấc tới nửa đêm, dù sao thì ba ngày này chưa nghỉ ngơi đủ. Ma Pháp sư thường không cần nghỉ ngơi nhiều, nguồn ma pháp trong người sẽ giữ tinh thần pháp sư ở một mức tốt nhất. Ăn uống cũng ít lại, nhưng dù sao hần mới tu luyện nhu cầu ăn uống và ngủ nghỉ cũng cần phải có.

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, hần nhớ đến cuốn sách Tiểu Bưu cho hần. Trong đó, chủ yếu là các vấn đề phép thuật tu luyện và chương trình học nhưng có một phần giới thiệu quái dị và Ma Thú. Quái Dị được phân làm hai loại Quỷ vật và quái Dị

- - Quỷ vật được phân cấp thành: U hồn, tiểu quỷ, oán quỷ, lệ quỷ, ác quỷ, quỷ tướng, quỷ vương, m Thần.

- - Quái Dị Nhân được phân thành: Thi quái, Cương Quái, Hắc Quái, Tử Quái, Phi Quái, Cốt Quái, Bạt Quái, Nham Quái.

- - Ma Thú được phân thành: Mãnh thú, Tinh Thú, Quái Thú, Tiểu Yêu, Quái Yêu, Linh Yêu, Ma Yêu, Cực Yêu.

Ba cảnh giới đầu của Quái Dị và Ma Thú tương ứng với Red Magic Plate của ma pháp sư nhưng còn phụ thuộc các yếu tố khác để quyết định sức chiến đấu. Nhiều Quái Dị biến dị thì mười tên pháp sư Red Plate cũng không chịu nổi. Biến dị ở đây là do Quỷ Vật và Quái Dị Nhân Dung hợp, lúc đó chiến lực bọn chúng tăng gấp ba.

Ngoài ra, trong này có ghi, ở trên Đại Hoang có một số chủng tộc biến dị từ loài người. Bọn họ mang theo dòng máu của các loài thú. Ví dụ, trong người chảy dòng máu của Lang, họ có thể có tốc độ, sức mạnh hồi phục của lang tộc.etc.

- Người sói?

Nhất Thành ngẫm nghĩ lại thì cũng không quá để ý. Thế giới phép thuật, có người sói thì có gì kỳ lạ. Bỗng nhiên, Hần nhớ đến quái dị mà hần gặp trên đường đến Huyết Nguyệt Thành. Tên quái dị kia chắc khoản Hắc Quái, may sao lúc đó đồng người nếu không sợ rằng một mình Nam Thúc không đánh thắng được.

- Trí Tuệ thể, giờ ta muốn kiểm vật chất điểm. Ngươi có ý kiến gì không?

- Túc chủ giờ quá yếu, nếu như gặp phải quái dị hoặc ma thú cấp trung chắc chắn chạy không thoát. Túc chủ nên tập trung tu luyện một thời gian, tăng cấp Magic Plate cùng lĩnh hội Phép Thuật. Đến lúc nhất định, túc chủ có thể bắt đầu đi săn. Kiểm vật chất điểm.

Nhất Thành ngẫm nghĩ. Trí Tuệ Thể nói đúng, giờ hấn quá yếu. Với lại, hấn đang ở thư viện, đi đâu săn quái kiếm vật chất điểm bây giờ. Nên an tâm tu luyện, tăng cường phép thuật. Chắc chắn có cơ hội cho hấn săn quái kiếm điểm, thư viện này không thể yên tĩnh như vậy được.

- Túc chủ nên chú ý tu luyện thân thể cùng linh hồn. Cơ thể túc chủ đã được tẩy kinh phạt tủy, nhưng tất cả kinh mạch chưa được đã thông hoàn toàn. Sức mạnh bỗng chốc tăng lên làm các cơ bắp căng cứng. Bây giờ, ký chủ nên luyện tập để cơ bắp trở nên dẻo dai, sức bền kéo dài.

- Ngoài ra, kinh mạch của túc chủ chưa được đã thông hết, đặc biệt là nhậm đốc nhị mạch. Đột phá hai mạch này, sức mạnh ký chủ sẽ tăng lên một đẳng cấp mới.

Nhất Thành suy tư, hấn đang lên kế hoạch cho thời gian tới. Đúng vậy tiềm lực cơ thể con người không thể đơn giản như vậy được. Mục tiêu đặc ra tiếp theo của hấn là phải tu luyện phép thuật và tăng cường cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kiểm tra phép thuật

Một năm nhanh chóng qua đi.

Một thanh niên thoạt nhìn chỉ mười bảy, mười tám tuổi, dáng người dong dỏng. Mặc một chiếc áo trắng muốt, sắc mặt hồng hào tuấn tú, đôi mắt thâm túy, lại mang theo vẻ tà dị, rất thu hút ánh mắt người ngoài. Làn da hấn trắng trẻo, mái tóc đen dài tự nhiên xõa rũ hai bên bờ vai rộng mở, Dưới ánh mặt trời lại lờ mờ lấp lánh màu đen bóng chói mắt. Người thanh niên này đang đứng tản dưới gốc cây lớn, trên trán đang có một ít mồ hôi chảy ra. Thanh niên này là Nhất Thành, đây là bài tập đứng tản hằng ngày của hấn, hấn nhún mày nói:

- Tổ chất thân thể đúng là nâng cao, sức lực bản thân thì có ổn định hơn, sức mạnh cũng tăng lên vài lần, quyền pháp thi triển ra có sức mạnh hơn nhiều một năm trước, thể đại lực trầm.

Nhìn bốn phía, Nhất Thành hai mắt sáng rực, hấn nhìn thấy một tảng đá lớn nặng gần trăm cân. Liền vác lên vai, chạy ra trong thư viện.

Trí Tuệ Thể có lần nhắc hấn là Cử tạ chính là một môn nâng cao lực cánh tay, nhưng lại dễ khiến cơ bắp bị hỏng. Nhất Thành liền chuyển sang nâng đá bước đi, theo sự biến đổi trọng tâm, áp lực di chuyển, dễ dàng luyện cho từng khối cơ bắp trên toàn cơ thể, rõ ràng rất có hiệu quả cho việc tôi luyện sức chịu đựng và độ dẻo dai.

Một năm nay, hấn vác đá chạy quanh giáp một, đã trở thành thói quen của mọi người. Thấy hấn vậy thì cả đám giáp một không chịu kém. Ai cũng không muốn thật lùi liên diện cường tu luyện, các lão sư luôn miệng khen ngợi bọn họ.

Từng có đệ tử kêu hấn là tên điên, không chịu tập trung tu luyện phép thuật mà cứ vác đá chạy quanh. Luyện thể ở thư viện không được ưa chuộng vì nếu phép thuật đạt đến một cấp độ nhất định sẽ mạnh hơn người luyện thể rất nhiều. Chiến sĩ cũng sẽ không thường tập trung luyện thể như Nhất Thành hấn. Nhưng đầu tiên thì không có gì, sau nửa năm, có mấy tên không có mặt. Tưởng nghĩ luyện được một chút ma pháp liền tập trung vài chục người muốn thách đấu tay đôi với Nhất Thành. Kết quả, cả đám đều bị đánh đến bầm dập đầy người.

Từ vụ việc đó, chả có kẻ nào dám khinh thường việc hấn vác đá chạy, mà còn có vài tên học theo. Không chỉ vậy, không khí tu luyện ở Giáp Một trở nên điên cuồng hơn, một số thiên tài vượt bậc xuất hiện trong giáp một được thư viện công nhận, tập trung bồi dưỡng.

Ngoài ra, một năm qua hấn cũng thường xuyên giam gia khóa học bộc phát. Học tập một số chiến kỹ, tập luyện thực chiến, hấn biết rõ không có võ kỹ hoặc là không tinh. Trong chốc lát sẽ lộ ra sơ hở, nếu như đụng phải cao thủ. Chắc chắn hấn sẽ xui xẻo.

Sau khi mồ hôi ướt đầm, Nhất Thành dừng lại trước một hồ nước lớn.

- ừm

Ném tảng đá xuống đất, Nhất Thành cởi bỏ áo ngoài nhảy ồm xuống hồ.

Một năm qua, Luyện quyền dưới đáy sông là công việc thường ngày của hấn. Luyện quyền dưới đáy hồ khó hơn trên mặt đất gấp trăm lần, thủy áp khổng lồ từ bốn phía ép đến, khiến hấn đánh ra từng quyền cực kỳ khó khăn. May mà lúc trước nhờ Trí Tuệ Thể tăng lên cơ thể, nên giờ mới chịu được sức nước mạnh mẽ như vậy.

Nhất Thành vững vàng đứng thẳng trên lòng hồ đầy bùn đất và đá, tùy ý múa quyền, mạch nước ngầm tuôn trào liên tục, sức lực hấn đánh ra bây giờ chỉ khoảng ba phần bình thường.

Sau khi đánh mấy bài quyền, hấn có thể cảm nhận xương cốt và cơ bắp toàn thân đều ra sức vận động, chống lại dòng nước đang bạo khởi kia, hơn nữa quyền pháp hấn từ từ tổ hợp thành quyền kinh, nâng cao hiệu suất tu luyện. Quyền kinh chính là tâm quyền, sức lực không bị tào ra tán loạn mà tập trung một điểm. Giúp tăng cao lực công kích.

Không biết bao lâu, nhất thành ngoi lên khỏi mặt nước. Liền ngả mình trôi giữa hồ.

- Trí Tuệ Thẻ, mở thông tin cá nhân
- Tính danh: Nhất Thành
- Cảnh giới:
- Red Plate: Rb rực lửa (đỉnh phong)
- Black Plate: Rm rực lửa (đỉnh phong)
- Ma pháp: Không gian (nhập môn), Nghệ Thuật Hắc Ám (Phép thuật máu (sơ cấp), hắc ám(không)
- Vật Chất Điểm: 0
- Thẻ chất: 48
- Linh Hồn: 40

Một năm qua, tự mình tu luyện, thẻ chất của hắn chỉ tăng thêm tám điểm. Điều này làm hắn thở dài không thôi. Nhất Thành cảm thấy cực kỳ may mắn khi ở Thủy Linh quốc. Nhờ hồi được điểm mà hắn đã có thể tăng lên thẻ chất và linh hồn đến cấp bạc hiện tại.

Tự mình tu luyện phép thuật, hắn mới hiểu được phép thuật cực kỳ khó tu luyện. Sau khi tham gia học tập và rèn luyện một số phép thuật cơ sở trong một năm, Nhất Thành mới hiểu được mức độ thao túng cực kỳ quan trọng. Phép thuật được thi triển nhờ việc điều động và giữ năng lượng phép thuật luôn luôn ổn định. Mà điều này cũng làm hắn mất mấy tháng mới làm được.

Red Plate của hắn chỉ mới tăng lên sơ cấp đỉnh phong. Nhưng Black Plate thì đã lên trung cấp đỉnh phong. Đây là nhờ sự Trợ giúp của Trí Tuệ Thẻ, vật chất đen ẩn sâu trong thẻ được thanh lọc, kích hoạt. Một phần được Trí Tuệ Thẻ hấp thụ, một phần lại được Black Plate hấp thụ.

Nhờ hấp thụ vật chất đen, Trí Tuệ Thẻ cũng có biến đổi. Trí Tuệ tăng cao, các tính năng mới được kích hoạt. Nâng cấp và sáng tạo phép thuật cũng được tăng cường mạnh mẽ.

- Nhất Thành, đi ăn thôi.

Mập Mập đứng trên bờ gọi lớn, bên ngoài chả có gì thay đổi cả. Mập mập vẫn béo ú, như một con gấu trúc. Nhưng đừng dùng bề ngoài đánh giá tên này, hắn chính là một trong những thiên tài pháp sư của giáp một. Thiên phú tu luyện tên này cao đến mức dọa người, tốc độ tu luyện cực nhanh. Mập Mập đã đến Rm trung cấp vương miện. Trí tuệ thẻ đã từng đánh giá tên này có thiên phú thổ phép thuật loại yêu nghiệt.

- Uh, ta lên liền đây. Hôm nay ngươi có đến lớp không?

Phần lớn học viên sẽ không lên lớp hằng ngày, chỉ lúc nào có thắc mắc trong tu luyện mới đến lớp.

- Nhất Thành, người quên đã sắp đến khảo hạch một năm sao? Đây là thời gian mà mọi người bế quan, rồi rút tu luyện phép thuật, chỉ có người vẫn còn vác đá chạy khắp nơi mà thôi.

Nhất Thành một năm này đã nổi tiếng thành tên cuồng luyện thẻ. Ở thế giới phép thuật này, dù là chiến sĩ phần lớn cũng tập trung tu luyện phép thuật. It ai như Nhất Thành điên cuồng luyện thẻ.

- Hà, sắp đến kiểm tra phép thuật? Thiệt hả? Ta không nhớ chút gì cả?
- oioi, giỡn hoài, mấy hôm nay là mọi người ai cũng sợ muốn chết đây nè.
- Hèn gì, mấy hôm nay học viên giáp một mặt ai cũng sầu nào bất bình thường, ra là vì chuyện này.

Mập mập tỏ vẻ sầu nào, mặt nhăn nhó nói.

- Ta thật hết nói nổi người nữa rồi? Đến mấy việc này mà cũng quên.
- Mập mập, đừng tỏ vẻ sầu nào trước mặt ta, trình độ phép thuật của người vượt xa giáp một học viên. Nên chắc vượt qua đợt kiểm tra này dễ như chơi.

Ở thư viện, vào cuối năm, ngoài các loại tu luyện bình thường còn có bài kiểm tra phép thuật. Kết quả bài kiểm tra này có ảnh hưởng lớn tới việc level up Magic Plate. Đặc biệt bài kiểm tra đầu tiên của giáp một, nó quyết định học viên có hay không có trình độ phép thuật và quyết định học viên phải nghỉ học vì kém hơn mức quy định.

Với một số học viên, đây là kỳ kiểm tra quan trọng nhất.

Chương 25: Nhóm 6

Sáng sớm ngày thứ hai, hôm nay là ngày khảo hạch phép thuật. Nhất Thành không dậy sớm tu luyện mà nghỉ ngơi đầy đủ, chuẩn bị cho đợt khảo hạch lần này. Sau khi ăn sáng, cả lớp C kéo nhau đến khoản sân lớp C.

- Mọi người đã đến đông đủ, hôm nay ta sẽ làm giám thị kiểm tra của mấy đứa. Kiểm tra sẽ chia làm hai đợt. Đợt thứ nhất sẽ diễn ra ở nơi thực tập phép thuật. Đợt thứ hai là tham gia làm nhiệm vụ cùng giúp hai học viên. Nhớ kĩ, cố gắng hết sức, phần thưởng thông qua kiểm tra là được tu luyện nửa tháng ở Năng Lượng Các. Nếu thất bại thì sẽ bị đuổi khỏi thư viện. Cơ hội chỉ có một, phải cố gắng hết sức, rõ chưa?

- Vâng

Nghe phần thưởng là tu luyện trong Năng Lượng Các thì cả đám lớp C mắt sáng lên. Năng Lượng Các, là nơi hội tụ năng lượng phép thuật, giúp tăng nhanh tốc độ tu luyện.

- Được rồi, tất cả tiến về nơi thực tập phép thuật của thư viện.

Nơi thực tập phép thuật của thư viện là khoảng trống được dựng ở phía góc tòa nhà chính của thư viện. Là nơi đặc biệt tích tụ sóng phép thuật lớn, chịu đựng được công kích lớn của phép thuật. Ngoài việc đây là nơi tập luyện thường ngày của học viên giáp một, đây cũng là nơi kiểm tra phép thuật của học viên.

- Các người nhanh chóng phân thành nhóm, Mỗi nhóm năm người. Lấy số thứ tự làm tên nhóm.

Nhất Thành và Mập mạp được vào chung một nhóm. Bọn hắn là thuộc nhóm sáu. Một năm qua, mọi người biết đều biết hai thằng này rất thân nên xin ở cùng nhóm cũng chả gì lạ. Còn ba người nữa đều là nữ, một người là Tuyết Nhạn, lớp trưởng lớp C bọn hắn. Hai người còn lại là một thiếu nữ mắt đỏ, tên chỉ một chữ Lan. Người còn lại là Tuyết Dung.

Tuyết Nhạn là lớp trưởng lớp hắn. Nàng thoạt nhìn chỉ khoảng mười tuổi, cả người trên dưới chỉ có hai chữ “lưng linh” là có thể hình dung. Nàng đang bận đồng phục của thư viện, nên nhìn rất đáng yêu.

Lan và Tuyết Dung đều mang khăn che mặt nhưng thân ảnh lại yếu diệu, di chuyển như liễu trong gió, vô cùng uyển chuyển. Tuy không thấy chân dung nhưng chỉ dựa vào thân ảnh thì đủ khiến nam nhân bình thường mất hết hồn vía. Có điều Lan có một đôi mắt đỏ cực kỳ xinh đẹp. Nếu nhìn vào đôi mắt đỏ, bất cứ ai cũng cảm giác linh hồn mình như bị hút vào trong đôi mắt ấy.

Tuyết Nhạn đứng ra nói,

- Chắc mọi người đã biết nhau hết rồi. Để dễ dàng phối hợp, mọi người giới thiệu một chút về năng lực của mình. Ta đầu tiên đi, Ta là Tuyết Nhạn, phép thuật của ta là phong ma đạn phép thuật, pháp sư ngoại phóng.

- Ta là Lan, phép thuật phóng đại, biến lớn các vật chất rắn, pháp sư bộc phát.

- Ta là Tuyết Dung, băng thuật, đóng băng, kiểm chế sự di chuyển, pháp sư ngoại phóng.

- Ta là Mập Mạp, thổ thuật, phóng đất đá và tương đất, pháp sư ngoại phóng.

- Ta là Nhất thành, pháp sư không gian, dịch chuyển vật chất trong không gian ta tạo ra. Có kỹ năng bộc phát.

Nghe xong tất cả mọi người giới thiệu, Nhất Thành ngẫm nghĩ nói,

- Vậy là chúng ta không có người có phép thuật hỗ trợ như chữa trị hoặc tăng phúc trong chiến đấu. Có vẻ thú vị đây.

Tuyết Nhạn cũng nói thêm vào,

- uh, nhóm chúng ta thiên về chiến đấu nhi.

Lúc này tiếng của lão sư Tiểu Bưu gọi đến

- Nhóm sáu theo ta

Cả nhóm tiến vào một cánh cửa lớn, Nhất Thành thấy phòng này không có gì khác chỉ có mấy cánh cửa khác, liền hỏi.

- cái gì đây?

- bài kiểm tra đầu tiên là mỗi người tiến vào một cái cửa khác nhau rồi đi ra trong thời gian hạn định. Thời gian hạn định là mười phút, vào rồi ra. Không có gì khác. Tất nhiên là tùy ý dùng phép thuật. Giữa mỗi phòng là khoảng không phép thuật, khi trở ra các đứa sẽ quên hết mọi việc trong đó. Nhưng nếu quá mười phút, thì coi như kiểm tra thất bại. Mỗi người có kết quả khác nhau, ba trong số năm người qua thì nhóm sáu sẽ được thông qua. Hiểu chưa?

- Vâng, đã hiểu.

- Mọi người có lên

Sau đó mỗi người chọn một cánh cửa rồi tiến vào trong.

Nhất Thành vừa vào thì ánh sáng lóe lên, chói mắt. Trước mắt là một căn phòng rất thân quen với hắn. Đây là căn phòng mà cả nhà hắn thường dùng cơm. Một cái bàn tròn nhỏ đủ cho cả gia đình hắn ngồi, trên bàn đang bày các món rất thân quen, cơm, thịt heo, một tô canh, Càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc.

- Cánh cửa kia dẫn ta về trái đất sao? Không thể nào? Đây chỉ là bài kiểm tra. Haizz, mình không hiểu mấy nhưng cứ rời khỏi đây đã, sắp hết giờ rồi.

Bỗng nhiên, tiếng nói vang lên sau lưng hắn,

- Nhất Thành, con về rồi hả? Giờ này còn đi đâu?

Tinh thần Nhất Thành run lên, giọng nói này thật sự quá thân quen. Đã gần hai năm rồi, hai năm qua chẳng biết bao nhiêu lần hy vọng đây chỉ là giấc mơ? Tinh dậy trong căn phòng cũ, ăn bữa cơm cùng người thân. Hai năm qua, cảm giác cô độc, không thuộc thế giới này dày vò hắn không biết bao nhiêu lần. Hắn muốn trở về. Lúc này trên má hắn, Hai dòng nước mắt chảy dài. Thốt thành lời,

- Con, về rồi.

Đúng lúc cảnh sắc trước mắt biến mất. Giờ chỉ còn căn phòng trống không. Không có gì cả. Đây là? Nhất Thành hai mắt mờ nhạt, tinh thần của hắn còn đang run rẩy.

- Túc chủ, tinh thần của người vừa rồi quá kích động. Linh hồn đã tự động phòng vệ, thoát ra ảo cảnh. Cái này là lợi ích khi linh hồn tăng lên.

Nhất Thành hiểu ra chuyện gì, vừa rồi, linh hồn hắn tự động phòng ngự, giúp hắn thoát khỏi ảo cảnh. Nếu không, hắn chắc chắn mình sẽ lạc vào ảo cảnh này mãi mãi.

- Haizz, Bài kiểm tra này đánh vào điểm yếu trong lòng mình mà. Lần sau mình phải cẩn thận hơn.

Nhất Thành mở cửa đi ra ngoài, đúng như lão sư nói, hắn không còn nhớ trong cánh cửa kia xảy ra chuyện gì. Nhưng hắn có cảm giác tiếc nuối, Có thể đây là cách thư viện bảo hộ bọn hắn khỏi bị tinh thần thất lạc, hoặc để lại bóng ma trong lòng.

Vừa này mọi việc chỉ diễn ra trong 4 phút. Chờ đợi thêm một lúc, mọi người đều thông qua khảo hạch. Không nghĩ đến, nhóm hắn toàn là thiên tài trong thiên tài. Có thể thấy, nhờ lần kiểm tra này, thư viện có thể phát hiện một số ít người có thiên phú cực cao có thể vượt qua điểm yếu của mình.

- Chúc mừng các ngươi, tất cả đều thông qua kiểm tra thứ nhất này. Nhanh theo ta đến khảo hạch thứ hai, sư huynh các ngươi đang chờ bên ngoài.

Không biết từ lúc nào, Lão sư Tiểu Bưu đã đến bên cạnh bọn họ, rồi nói lớn. Nhanh chóng thúc dục cả đám đi ra ngoài.

Phía ngoài đang đứng một thiếu niên mười chín hai mươi tuổi, đây là Bạch Tư Thường. Vị sư huynh đi theo Đồ Tư dẫn Nhất Thành vào thư viện. Nhất Thành nhanh chóng tiến đến chào

- Sư huynh lâu rồi không gặp, huynh có việc gì ở đây hả?

- Nhất Thành sư đệ, không nghĩ lần này lại gặp lại nhau. Ah, ta là giám sát viên khảo hạch nhiệm vụ của các ngươi ở đợt kiểm tra thứ hai này.

Tư Thường cười ha ha chào hỏi Nhất Thành. Đám mập mạp thật không ngờ tên cuồng luyện thể lại quen được Tư Thường sư huynh này. Lúc này lão sư tiểu Bưu lên tiếng,

- Đợt khảo hạch thứ hai là Các ngươi sẽ đi theo Tư Thường làm nhiệm vụ bên ngoài thư viện. Trên đường đi, Thường sư huynh của các ngươi sẽ giải thích rõ hơn nhiệm vụ lần này.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mộng Lâu

Hơn mười ngày sau, Thiên Long Thành, thủ đô của Thiên Long Quốc.

Trong thời gian mười ngày, bọn hắn đi ngang qua Vô số thành trấn lớn nhỏ nhưng độ phồn hoa không nơi nào sánh nổi Thiên Long Thành. Khoảng thời gian này Nhất Thành và mấy người còn lại cũng càng thêm thân quen. Mấy ngày qua Nhất Thành một mực vắt óc suy nghĩ nói bóng nói gió, muốn biết cảnh giới của Bạch Tur Thường và ý đồ tới Thiên Long Thành lần này, nhưng vẫn không chút thu hoạch. Trong lòng không khỏi thâm thán phục dưới vẻ ngoài ôn hòa lại che giấu lòng dạ sâu xa như thế. Nhưng cũng không sao, đến nơi Tur Thường chắc chắn phải nói cho bọn hắn biết rõ phải làm gì.

Thiếu nam, thiếu nữ trong nhóm đều là tuấn tú xinh đẹp bất phàm, đi lại trên đường lớn khiến cho một vài thiếu nam thiếu nữ hoài xuân liên tục ghé mắt đưa nhìn. Mà vài người có ý lại lộ ra vẻ chán kinh. Nhất Thành vẫn tò mò quan sát xung quanh, đôi mắt lấp lánh dị quang, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt quái dị của mọi người.

Cuối cùng bọn hắn cũng dừng lại tại trước một tiểu lâu, nhìn rất sang trọng.

- Mộng Lâu.

Nhất Thành liếc nhìn vào bảng hiệu màu đỏ, nhớ kỹ cái tên này. Sau đó nửa đùa nửa thật nói:

- Sư huynh, chẳng lẽ với nhân phẩm của người, cũng cần tới chốn trăng hoa này ư?

Bạch Tur Thường làm như không nghe thấy, cười mĩa một tiếng, nói:

- Sư đệ nhỏ tuổi mà cũng biết mấy nơi này sao? Chắc cũng có không ít thì nhiều kinh nghiệm, nhớ chỉ bảo sư huynh.

- Ha...Ha...Ha.. Sư huynh hay đùa. Ta còn nhỏ, làm gì có kinh nghiệm. Điều này chắc cần sư huynh chỉ giáo nhiều hơn.

- Ha...ha...ha...

Hai tên nhìn nhau cười hề tiện. Bên cạnh mập mạp với ba người thiếu nữ ngo ngắc, chả hiểu hai tên này đang nói chuyện gì. Dù sao mới mười mấy tuổi, bọn họ thường được gia tộc nuôi nhốt, rèn luyện nên kinh nghiệm sống không nhiều. Làm sao bằng hai tên này, một tên sống hai mươi mấy năm, còn một tên thì đi khắp nơi tu luyện.

Mập Mạp mắt lão liên, giống như hiểu kỳ nhìn quanh liền hiểu ra chuyện gì, giả vờ ngây thơ hỏi

- Chưa biết nhiệm vụ chúng ta là gì mà đã thấy cực kỳ phản kích rồi.

- Ha...ha..ha.. Con nít biết gì mà nói.

Nhất Thành cười lớn đá vào mông mập mạp nói. Mập Mạp trừng mắt nhìn hắn, trong lòng mắng thầm, ‘ngươi lớn hơn ta chắc?’

Ánh mắt Nhất Thành lơ đãng quét mắt vào đám người qua lại, lại bỗng đụng phải một ánh mắt sắc bén đến cực điểm.

Đó là một trung niên khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, y phục giản dị, nhưng mái tóc đã hoa râm quá nửa, nhìn qua so với tuổi thực tế già hơn không chỉ mười tuổi. Vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, có một chút anh tuấn của tuổi trung niên, nhưng sắc mặt rất lạnh rất nghiêm, mà ánh mắt của hắn sắc bén như lưỡi dao lạnh. Nhất Thành bị gã liếc một cái, không ngờ cảm nhận được một loại cảm giác điên cuồng, bị kéo vào huyết ngục. Ánh mắt ấy hiển nhiên là ẩn giấu sát khí, phát ra tự nhiên từ một người trên tay nhuộm đẫm máu tươi, lạnh lùng cùng cảnh giác, dường như muốn biến toàn thiên hạ thành biển máu.

Mà gã lúc này đang ở giữa một đám người mặc đồ đen thông dụng của pháp sư.

Nhìn theo bóng lưng mấy gã rời đi, Nhất Thành như có chút đâm chiêu, thấp giọng nói:

- Hy vọng không xảy ra chuyện gì nguy hiểm.

Đám người Nhất Thành từ khi rời khỏi thư viện đã thay đổi áo quần, nên vừa bước vào Mộng Lâu liền bị ngăn cản. Bạch Tur Thường tiến lên phía trước nói nhỏ gì đó với tên phục vụ. Tên kia nhanh chóng rời đi vào trong còn bọn hắn thì được đưa đến nơi khác để chờ đợi.

Mộng Lâu, đám người Nhất Thành được sắp xếp ngồi ngay ngắn trong một căn phòng hương thơm dào dạt, bên cạnh là một bàn tròn, trên bàn có một cốc trà thơm bốc hơi nghi ngút, trước người là một màn vải nửa trong suốt màu hồng nhạt. Hiệu quả cách âm nơi này cực kỳ tốt, hoàn toàn không nghe thấy tiếng nhốn nháo trên đường. Nhất Thành liếc qua liền biết đây là thượng phòng chuyên tiếp khách quý.

Ngồi uống trà nói chuyện phiếm một lúc. Cuối cùng, đằng sau cửa vang lên tiếng bước chân. Một trung niên nhân tiến vào phòng của bọn hắn liền chấp tay khách sáo nói,

- Xin chào các vị pháp sư, tôi là chấp sự Mộng Lâu. Chủ nhân bảo tôi tiếp đón mọi người.

Chấp sự kia liền tiến lên ngồi xuống chiếc ghế còn trống, tiếp tục nói:

- Lần này làm phiền các vị đi một chuyến đến đây thật vất vả mọi người. Chúng tôi đã chuẩn bị phòng cho các vị nghỉ ngơi. Có gì mai chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. Mọi người thấy thế nào?

Bạch Tư Thường không nói nhiều liền vào chủ đề chính, mục tiêu bọn hắn đến đây:

- Chấp sự không cần khách sáo. Chúng tôi đến đây là để làm nhiệm vụ kia. Chấp sự có thể đi vào vấn đề chính. Kể lại chi tiết vụ việc càng tốt.

Chấp sự cũng không dài dòng, nói về việc lần này:

- Một tháng trước, Mộng Lâu xảy ra chuyện quái dị. Bắt đầu từ Hai nữ nhân bị giết trong phòng ngủ, mà khách nhân thì bị dọa đến điên. Cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, biệt viện sâu bên trong chuyển tiếp khách quý đã đóng cửa một tháng nay. Chỉ cần ai dám đi vào ở lại qua đêm, nữ nhân thì bị giết, nam nhân thì điên dại. Nhiều lần chúng tôi bỏ khoản tiền lớn ra mời các pháp sư quanh đây giải quyết vấn đề, mà không có pháp sư nào trụ đến sáng. Bất đắc dĩ, chúng tôi mới gửi thư mời đến thư viện nhờ giúp đỡ.

Khóe miệng chấp sự nở nụ cười cay đắng:

- Chủ nhân của ta, thậm chí đã tìm đủ mọi cách mời một pháp sư có pháp lực cấp Rm đỉnh phong. Lão sống sót qua một đêm, nhưng ngày mai thì được khiêng ra khỏi biệt viện.

Cả đám hơi trầm mặt một chút, nghe xong chuyện bọn họ đã biết nhiệm vụ là gì và cũng biết khả năng đối mặt với tiểu quý đình phong, thậm chí là oán quý. Quái dị thì chắc là không phải, quái dị có thể xuất hiện ban ngày với lại mấy người đàn ông kia không chết đã bị biến thành quái dị chứ không chỉ trở thành điên. Người bị hại toàn về đêm, chỉ có quý phải chờ đêm xuống mới hành động.

Mập Mập bỗng nhiên hỏi một câu,

- Quý quái thường không xuất hiện vô lý như vậy. Người chết có oán khí, hấp thu oán khí trong thiên địa mới hình thành. Chấp sự, Mộng Lâu các người có người nào chết gần đây không?

Cả đám quay sang nhìn mập mập, tên này chả vòng vo gì cả! Và thẳng vào mặt chấp sự này. Loại địa phương này làm sao không có người oán giận hay là chết oan. Chắc là lúc xử lý không tốt, nên giờ mới xuất hiện tình trạng này.

Chấp sự thở dài,

- Các vị đừng suy nghĩ Mộng Lâu thấp kém như vậy. Các nữ nhân ở đây chủ yếu là tiếp khách nói chuyện chứ không bán thân. Mà chúng tôi không bắt buộc làm việc này, chủ yếu họ là tự nguyện. Cô nương ở đây Phần lớn đều là cô nhi, hoặc nhà xảy ra biến cố. Không có nơi chốn để đi nên được chủ nhân của ta thu nhận.

Nhất Thành cười khẩy, mẹ nó, nơi mua hoa bán nguyệt lại nói tốt đẹp như vậy. Nếu có mười nữ nhân thì giờ lắm cũng có một người muốn làm việc này. Nếu không sa cơ lỡ vận thì làm sao phải làm việc này. Trong lòng hắn mắng thầm, 'đã là gái lầu xanh, mà đòi lập đền thờ trinh tiết'. Nói không bán thân, ai tin đây.

Chấp sự tiếp tục kể,

- Trong mấy tháng gần đây, nơi này không có ai chết cả. Vậy nên làm gì có oan hồn!

Nhất Thành cười khẩy hỏi,

- Có ai mất tích không?

Chấp sự suy ngẫm, chần chừ muốn nói như không. Thấy vậy thì Nhất Thành thúc dục lão phun ra sự thật. Nhìn qua thì chắc chắn có chuyện mà chấp sự không nói hết cho bọn hắn.

- Đã mời thư viện giúp đỡ thì hãy nói thật đi. Nếu thật sự không muốn nói, chúng tôi cũng chỉ có thể rời khỏi đây thôi.

Đúng lúc này phía bên ngoài cửa truyền đến tiếng nói,

- Nếu chấp sự không nói ra, các vị dám đi sao? Thái gia đã gửi yêu cầu cho thư viện, thư viện nên giải quyết việc này? Không phải đây là nhiệm vụ của thư viện sao? Đầu cần phải biết chi tiết trong việc này.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Pháp Tông

Người đến là một thiếu niên khoảng bằng tuổi của bọn hắn, mười sáu mười bảy tuổi. Mặc một bộ áo được làm bằng lụa, tôn lên vẻ quý phái của kẻ có tiền. Trên mặt mang theo nụ cười tà tà, nhìn sơ qua là biết một vị công tử của Thái gia hắn vừa nói đến. Phía sau có bốn thanh niên cùng tuổi đang đi cùng tiến vào trong phòng. Nhất Thành nhận ra bọn hắn đều là pháp sư. Cảnh giới cũng không cao.

Chấp sự liền vội vàng đứng dậy,

- Thái Thư Công tử, không biết ngài đến đây có việc gì? Đây là người của Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện.

- Người thư viện sao? Vừa rồi ta nghe có người nói là không nói rõ tình hình thì không giải quyết việc quý quái. Có việc này sao?

Chấp sự lúng túng,

- Dạ Dạ, việc này...

Nhất Thành thấy lão chấp sự khó xử cũng không chấp nhất. Lên tiếng,

- Đúng vậy. Nếu không nói rõ, chúng tôi sẽ không giải quyết việc này.

Tên Thái Thư kia hừ lạnh nói,

- Thái gia chúng ta đã trả đầy đủ phí giải quyết việc này cho thư viện, nhiệm vụ các người là giải quyết quý quái. Hỏi nhiều như vậy làm gì? Ai chết hoặc mất tích không liên quan mấy vị. Việc này thư viện người giải quyết không tốt, danh tiếng thư viện các người trong thành này chắc cũng không tốt lắm đâu.

Mập Mập, Lan, Tuyết Dung, và Tuyết Nhạn mặt mày âm trầm. Bọn họ đến đây giải quyết giúp Thái gia quý quái thể mà giọng điệu tên này lại cực kỳ đáng ghét. Nếu đã là quý quái thì hiểu rõ nguồn gốc cũng tốt hơn là xông vào đánh nhau sống chết mà không biết rõ đối thủ là ai. Thậm chí số lượng quý quái.

Nhất Thành từ trong lời nói của tên này cảm thấy không đúng. Nhờ vả người khác không nên có thái độ này. Còn về danh tiếng thư viện sao? Có thể đám Mập mập còn đề ý chứ hẳn mang thái độ của người thế kỷ hai ngàn, đề ý mới là lạ. Bạch Tư Thường ngồi bên cạnh cũng không lên tiếng, lần này hẳn chủ yếu đến đây quan sát đám Nhất Thành làm nhiệm vụ và đánh giá. Chỉ xuất thủ khi có nguy hiểm và việc thoát ra khỏi không chế của hắn nếu không thì không được nhúng tay.

- Ha...ha..Ha.. Nhận tiền là phải làm việc? Bạch sư huynh, từ lúc nào thư viện trở thành chó săn vậy. Nén cục thịt thì phải liều mạng làm việc. Sư huynh nên báo lại cho mấy lão già kia. Hỏi xem bọn họ đã làm gì mà thư viện lại đi xuống dốc đến mức bị người khác không xem ra gì như thế này?

Đám Bạch Sư huynh mặt mày khó coi, trong lòng mắng thầm ‘tên này quên mình là người của thư viện sao? Tại sao lại mắng chính mình là chó săn’. Còn tên Thái Thư công tử cùng chấp sự mặt mày biến đổi, càng khó coi hơn. Không biết tên này là ai nhưng đôi mắt trắng thay đen, nói một thành mười như vậy, mới nói danh tiếng, hẳn đã quy tội bọn này mắng thư viện là chó săn. Không chừng mấy cao thủ thư viện nghe được thì Thái gia hẳn gặp rắc rối lớn.

- Hừ, người là thá gì mà dám nói chuyện như vậy chúng ta. Ở Tây đại lục không chỉ có thư viện các người. Nhìn qua thì mới là giáp một học viên. Lại dám lớn lối ở đây. Không giải quyết việc quý quái này thì rút. Học viên của Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện thật là kém cỏi. Đến cả một con tiểu quý cũng không giải quyết được mà cứ nói dài dòng. Vậy để Pháp Tông chúng ta thay các người vậy.

Một tên đứng sau lưng Thái Thư tiến lên nói, tên này nhìn qua khoảng tuổi Bạch Tư Thường, trên người áo quần sáng lóa, đôi mắt đậm tà nhìn về đám Tuyết Nhạn này giờ liền tục. Bạch Tư Thường nhíu mày lên tiếng,

- Người của Pháp Tông?

- Không nghĩ tới ở đám ngu xuẩn các người cũng có người biết Pháp Tông. Đúng vậy, ta là Tổng Ngôn, nội môn đệ tử của Pháp Tông.

Pháp Tông là một trong những tông môn mạnh ở phía Tây Đại lục này. Đứng ngang hàng với ba đại thư viện, người ta hay nói Tây Đại Hoang có ‘ba viện, tứ tông’. Ba thư viện thì mọi người biết rồi. Còn về tứ tông gồm Pháp tông, Ngũ hành Tông, Nhân Tông, và Thiên Địa Tông. Không chỉ vậy phía tây cũng có vài tổ chức đi lại trong bóng tối như Ác Ma tổ chức từng tấn công cướp đồ ở Thủy Linh Quốc. Đối đầu trực tiếp với ba viện, tứ tông.

Bạch Tư Thường âm trầm nhìn chấp sự kia,

- Thái gia người đây là ý gì? Mời thư viện lại mời Pháp Tông người nữa là sao?

Thái Thư kia liền nhảy ra nói,

- Thư viện người không giải quyết được, chúng ta mời người Thái Tông thì sao?

- Tốt, Tốt, Tốt. Thái gia người được đây, ta sẽ báo lên thư viện việc này. Hy vọng lúc đó các người chuẩn bị tốt lời giải thích. Chúng ta đi.

Bạch Tur Thường lạnh lùng thốt ra ba chữ tốt. Trong lòng hắn rất tức giận, Thiên Long Thành dù sao cũng là ở gần thư viện bọn hắn. Thường được thư viện giúp đỡ, coi như là nằm dưới quang hạt của thư viện. Các nhiệm vụ được thư viện giải quyết, chưa bao giờ có thể lực bên ngoài nhúng tay, lần này Thái gia đã chạm đến lợi ích thư viện.

Nhưng vừa mới bước vài bước thì bị tên Tổng Ngôn của Pháp Tông chặn đường. Cười thâm tà nói,

- Khắc.. khắc.. Muốn đi, để lại ba người nữ nhân kia.

- Muốn chết.

Tuyệt Nhận nổi giận, triệu hồi Magic Plate, phóng ra Phong Ma Đạn Ma Pháp cùng lúc hết lớn.

Tổng Ngôn không ngờ Tuyệt Nhận dám xuất thủ, dù bất ngờ nhưng hắn vẫn phản ứng nhanh chóng, lướt qua tránh né. Thế nhưng phòng quá hẹp, hắn né được nhưng đồng bọn phía sau thì không kịp. Bị đánh trúng ngã bật ra ngoài phòng.

Phong Ma Đạn Ma Pháp là một loại phép thuật ngoại phóng, phóng ra những viên đạn hình tròn. Đánh trúng bất cứ vật gì thì sẽ phát nổ, gây sát thương rất lớn cho đối thủ. Tuyệt Nhận cũng đã cảnh giới Rm vương miện, tên kia ăn ma pháp đạn của nàng cũng không dễ tiêu.

- Dám đánh huynh đệ của ta, chết.

Tay phải Tổng Ngôn phóng đại biến đổi thành cánh tay Đá, xông đến bên này. Tên này là bọc phát chiến sĩ, sử dụng phép thuật lên cơ thể để tấn công.

- Hừ

Bạch Tur Thường hừ lạnh, cũng nhanh chóng kết ấn, nền dưới chân bọn hắn mọc lên tạo thành thổ thuẫn. Dù sao cũng là tầng một, nên thổ thuật được thi triển nhanh chóng.

- Âm

Tiếng va chạm vang lên, Tổng Ngôn đánh trúng Thổ Thuẫn. Thổ Thuẫn bị đánh vỡ nhưng Tổng Ngôn cũng bị bật lùi mấy bước.

- Red Plate đỉnh phong! Không Tệ, nhưng chi vậy thì..

Tổng Ngôn nói chưa hết câu, hắn đã thấy một bàn chân tông thẳng vào mặt hắn. Không kịp nghĩ nhiều, Tổng Ngôn vội vàng giơ tay phải lên che mặt. Đánh lên vừa rồi là Nhất Thành, một kích không trúng, hắn đang ở trên không mượn lực, búng người lui sau. Vừa rồi, Nhất Thành thấy Tuyệt Nhận tấn công tên kia là biết có đánh nhau. Không ngờ Tổng Ngôn và Bạch Tur Thường tốc độ nhanh như vậy, giao nhau một kích. Nhất Thành mới thừa cơ hội tung một cước, tấn công vào mặt Tổng Ngôn.

Hai bên nhóm người dương cung bật kiếm. Không biết từ lúc nào, trên tay của Lan đã xuất ra một cây đao lớn. Mập mập thì kết ấn, sau lưng đã có đất đá bay lên, quanh người Tuyệt Dung thì hơi lạnh lan tỏa ra cả phòng.

Bên nhóm người kia thì cũng không kém, một tên cầm kiếm. Một tên thì kết ấn, hai tay rực lửa, tên vừa trúng đòn của Tuyệt Nhận thì dùng phong nhận.

Nhất Thành cười cười nhìn tên chấp sự cùng với Thái Thư công tử kia. Tên chấp sự là người thường, còn Thái Thư khai trở thành Pháp Sư pháp sư không lâu, mới tạo Magic Plate, không có chiến lực. Hắn biết lần này Thái gia vui rồi, nếu hai bên đánh nhau lớn, Thái gia chắc chắn chịu lửa giận của Thư viện.

- Dừng tay, hai vị xin dừng tay.

Đúng lúc này, một trung niên nhân từ bên ngoài chạy vào. Ăn mặc sang trọng, trên mặt đang chảy ra mồ hôi, gấp gáp chạy đến.

- Cha, gia chủ

- Thì ra là gia chủ Thái Gia, thất kính thất kính.

Bạch Tur Thường mỉm cười lên tiếng. Trong lòng hắn rất tức giận, từ lúc nhận nhiệm vụ của thư viện đến giờ. Hắn mới gặp chuyện tào lao này đây, bị người khác cướp nhiệm vụ còn bị khinh thị. Thư viện từ lúc nào dễ bị khi dễ thế.

Trong lòng Bạch Tur Thường đang chứa thâm, 'Mẹ nó chứ, mỗi nhiệm vụ đều có nguy hiểm. Quý quái đâu dễ chơi, thế mà còn vì tranh giành thu phục quý quái mà đánh nhau.'

- Không dám, không dám. Lần này là sơ xuất của Thái gia, ta gửi giúp đỡ đến Pháp Tông, nhưng có người lại gửi một tờ nhiệm vụ khác đến thư viện. Xin lỗi các vị, ta sẽ trả đúng chi phí đã ghi trong thư gửi đến thư viện.

Đám người thư viện nghe vậy liền hiểu, tên gia chủ Thái Gia đứng về phía Pháp Tông, khéo léo đuổi bọn hắn đi. Giờ bọn hắn có gây húng đánh nhau thì cũng chả có lợi gì.

Bạch Tur Thương định nói gì đó. Nhất Thành ra hiệu cho hắn là nên rồi, giờ không phải lúc gây hấn. Nhất Thành biết Thái gia này dựa hơi Pháp Tông, lại dám đắc tội thư viện. Chắc chắn có chỗ dựa vào. Bọn hắn nên rời đi, kéo dài không có lợi cho nhóm bọn hắn.

Tông Ngôn định lên ngăn cản, nhưng vừa rồi tiếp hai đòn, hắn biết nếu đánh nhau bọn hắn không chiếm lợi thế. Tay hắn còn đang run rẩy đây, với lại bên hắn có người đã bị thương. Mà đây là Thiên Long Thành gần thư viện, không chừng còn có người thư viện ở gần đây. Lúc đó rút lui cũng khó.

Đám người thư viện đi, Thái gia chủ tiến lên,

- Tổng công tử, vừa rồi đã làm phiền người. Chúng tôi đã sắp xếp phòng nghỉ ngơi. Việc kia xin nhờ cả vào Pháp Tông người. Quản sự, đưa các vị Pháp Tông công tử đi nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thiên Long Thành Thất Thủ

Đám Nhất Thành mặt mày âm trầm rời khỏi Mộng Lâu. Nhất Thành tiến lên vỗ vỗ vai Bạch Tur Thường, bình tĩnh nói:

- Đi uống rượu, luôn tiện kiếm cái gì ăn đi?

- Uống rượu? Bạch Tur Thường gật đầu, gượng cười kéo mọi người đi về phía tiểu lâu đối diện.

Đây là một căn phòng đóng kín, trên bàn đã xếp đầy các loại món ăn màu sắc hương vị có đủ. Nhất Thành ngồi đối diện với Bạch Tur Thường, mà đám Mập Mập thì chia nhau trái phải ngồi thành một bàn tròn. Ở thư viện, bọn hắn được ăn những loại thức ăn có năng lượng phép thuật, giúp đỡ cho việc tu luyện. Giờ nhìn sơn hào hải vị trên bàn, cũng cảm thấy hứng thú.

Bạch Tur Thường một tay cầm chén rượu, một tay cầm bầu rượu, mỗi lần rót đầy đều nốc một ngụm xuống, cũng không ép bọn Nhất Thành uống cùng y, tự rót tự uống, nhìn qua là một tên mê rượu. Nhất Thành cũng không để ý đến y, hắn hiểu Bạch Tur Thường lần này chủ yếu là đánh giá bọn hắn. Dù là lần này nhiệm vụ xảy ra một chút việc ngoài ý muốn, nhưng từ cách xử lý của bọn hắn có thể đánh giá kiểm tra lần này. Nhất Thành cùng đám Mập mạp ăn uống, nói chuyện vừa rồi,

- Mập Mập, thấy chuyện Thái gia thế nào?

- Ta..Ta thật sự khó hiểu. Chẳng nhẽ đúng như Thái gia chủ kia nói, chỉ sợ ý gửi nhằm nhiệm vụ đến hai nơi.

Mập mập miệng ngậm thịt, vội vàng ăn như ai dành của hắn, cách ăn uống rất mất lịch sự nhưng sáng khoái.

Nhất Thành nhìn về phía Tuyết Nhạn, Tuyết Dung và Lan hỏi,

- Các nàng nghĩ thế nào?

Các nàng nhìn nhau, rồi Tuyết Nhạn lên tiếng, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

- Ta thấy việc này không đơn giản, có ba điểm nghi vấn. Thứ nhất, Thiên Long Thành thuộc quản lý của thư viện, tại sao lại gửi nhiệm vụ cho Pháp Tông. Thứ hai, công tử Thái gia vì sao không vào thư viện, mà gia nhập Pháp Tông. Thứ ba, ta thấy tên gia chủ kia đối với bọn Pháp Tông khá là khách sáo, còn không tiếc đắc tội thư viện.

Lan bổ sung,

- Ta thấy việc này cực kỳ quái, đệ tử Pháp Tông dám đến địa bàn của Thư viện, thậm chí dám xuất thủ với chúng ta. Dù có đệ tử Pháp Tông kêu ngoạ thế nào đi nữa cũng không dám làm như vậy.

Tuyết Dung lạnh lùng nói,

- Ta nghĩ, bọn họ có chỗ dựa. Có thể ở Thiên Long thành này có thứ gì đó hấp dẫn Pháp ông bọn hắn. Thậm chí không tiếc đắc tội thư viện.

Nhất thành suy nghĩ một chút nói với Bạch Tur Thường,

- Sư huynh, chúng ta bây giờ không thể rời đi khỏi Thiên Long Thành. Sư huynh có cách nào liên lạc với thư viện không?

- Haizz, cách liên lạc thì có nhưng mất rất lâu thời gian mới đến thư viện. Trong thành có một căn cứ bí mật của thư viện, chúng ta có thể liên lạc người ở đó để truyền tin. Nhiệm vụ lần này của ta là giám sát đánh giá các người, nhiệm vụ dễ dàng. Không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như thế này. Bạch Tur

Thường thờ dài nói.

- Ý hai người là sao? Sao chúng ta không lập tức trở về thư viện.

Lan khó hiểu hỏi,

- Sợ rằng chúng ta vừa rời khỏi thành sẽ bị người ám toán. Không biết mục tiêu của Pháp Tông ở Thiên Long Thành này là gì nhưng chắc chắn bọn hắc sẽ không cho chúng ta cơ hội thông báo cho thư viện phá hủy kế hoạch bọn hắc. Với lại, ta không tin chỉ có một thế lực đang ở trong Thiên Long Thành này.

Bạch Tur Thường kinh nghiệm làm nhiệm vụ cũng không kém. Hắc tất nhiên nhận ra điều không bình thường trong lần nhiệm vụ này. Sợ rằng, Thiên Long Thành sẽ xảy ra biến cố lớn.

Nhất Thành ngẫm nghĩ một lúc nói,

- Bây giờ chúng ta cần tìm nơi dừng chân. An toàn chúng ta là chính. Sư huynh, tí nữa Mập mập sẽ cùng người đến căn cứ bí mật của thư viện. Nhanh chóng gửi tin cho thư viện. Hy vọng thư viện sẽ phái người đến kịp.

Mọi người cũng không phản đối với ý kiến Nhất Thành. Cảm thấy hắc rất đáng để tin tưởng. Cả đám quyết định ở lại, gọi tiểu nhị thuê phòng nghỉ tại tiểu quán này. Bạch Tur Thường và Mập Mập nhanh chóng rời đi.

Trong lòng mọi người ai nấy cũng hơi trầm trọng, việc này không đơn giản. Nếu sơ suất có thể mất mạng như chơi. Thế giới này là vậy, nếu không gặp chuyện thì thôi nếu gặp chắc chắn sẽ có nguy hiểm. Dù bọn hắc có mạnh bao nhiêu, biến cố luôn hiện hữu quanh bọn hắc.

Bạch Tur Thường là đã liên lạc với thư viện nhưng cũng mất năm ngày mới đến được thư viện. Mà người thư viện muốn đến được Thiên Long Thành nhanh nhất cũng mất năm ngày nữa. Nhất Thành thấy thời gian này quá dài, biến cố chắc chắn xảy ra trước lúc người thư viện đến nơi. Hắc cần chuẩn bị một số thứ trước khi có nguy hiểm ập đến.

Đúng như Nhất Thành dự đoán, đến ngày thứ sáu, bầu trời Thiên Long thành u ám, âm trầm như địa ngục. Một khí thế đáng sợ đè ép trong lòng mỗi người. Người dân trong thành trở nên khẩn trương, tiếng khóc của trẻ con, tiếng la hét làm cả Thiên Long Thành nhộn nhạo hẳn lên. Càng kỳ dị hơn, phía hoàng cung của Thiên Long Thành lại không có một chút động tĩnh. Không có cấm vệ quân hay binh lính gì đi lại trên đường trấn an hay là giữ trật tự.

Sự chuyển biến trong nháy mắt này cùng với khí thế đáng sợ khiến đám người Nhất Thành trở nên bất an. Nhanh chóng cả đám tập trung trong phòng của Mập mập. Mọi người xuống đã nghe Mập Mập than thở.

- Lần này, tai họa thật sự ập đến trên đầu chúng ta. Mối nhiệm vụ đầu tiên mà đã thế này rồi. Thật sự là không may mà.

- Bốp, chưa gì đã than thở. Đừng làm mất tinh thần mọi người.

Tuyết Nhạn trừng mắt vỗ vào đầu Mập Mập làm mập mập hít hà xoa đầu không thôi. Nhất Thành trong lòng thì đang tính toán, ‘mình nên chạy bây giờ hay không. Nhưng có thể đây có thể là cơ hội thu thập điểm vật chất.’ Hắc liên tục tranh đấu trong lòng. Bạch Tur Thường lên tiếng,

- Chúng ta phải lập tức rời đi Thiên Long Thành. Giờ này biến cố sắp xảy ra, sẽ không ai chú ý đến mấy người chúng ta nữa. Cơ hội chạy khỏi thành của chúng ta là đây. Mấy học đệ nghĩ sao?

- Đồng ý

Cả đám không ai phản đối ý kiến của Bạch Tur Thường. Nhất Thành cũng đành thở dài rồi cũng đồng ý. Bây giờ, an toàn mới là quan trọng. Không biết chuyện quái gì xảy ra, nhưng cái không khí khó chịu này làm hắc cũng không an tâm lắm.

- Ah...Ah...

Đúng lúc bọn hắc chuẩn bị rời đi, phía ngoài có tiếng la hét gào khóc liên tiếp vang lên. Tiếng hàng chục, không hàng trăm người hét lên đau đớn. Đám Nhất Thành lao ra khỏi phòng quan sát từ lầu hai của tiểu điểm.

Nhất Thành thấy cảnh phía dưới thì tái mặt, cái gì đây? Trước mắt là một đám người đang lao về phía bên này, chạy như điên. Phía sau lại một đám người khác máu me đầy mình, lao nhanh đuổi theo. Người bị tóm thì bị cả đám người máu bao vây, cắn xé điên cuồng, tiếng hét đau đớn đứt gân đứt ruột vang lên liên tiếp. Tay chân rơi đầy đất, máu chảy tràn khắp cả đường lớn của Thiên Long Thành. Phía xa thì khói lửa bốc lên nghi ngút, Thiên Long Thành không có chỗ nào yên tĩnh. Nhất Thành thấy cảnh này liền nhớ đến mấy bộ phim zombies kiếp trước hắc từng xem, chẳng khác là bao.

- Bọn họ bị lây nhiễm độc quái dị.

Bạch Tur Thường nhìn sơ qua liền nhận ra vấn đề. Đây là điều đáng sợ của quái dị nhân. Khi đạt đến một cấp bậc nhất định, quái dị nhân có thể phát động sự lây nhiễm cực cao. Tai nạn và hủy diệt mà bọn chúng mang đến cực kỳ lớn.

Những việc này không thường xảy ra, cấp thấp quái dị nhân sẽ không có linh trí như quỷ vật. Mà cấp cao quái dị nhân có linh trí thì không muốn bị những pháp sư mạnh của loài người nhắm đến. Trừ khi có biến dị quái dị, quỷ vật dù ở cấp thấp cũng có linh trí cao cùng quái dị nhân ở cấp thấp không có linh trí kết hợp lại với nhau mới xảy ra đại họa nhưng điều kiện biến dị lại rất khắc nghiệt. Không phải muốn biến dị là biến dị.

Nhất Thành nhìn mình một cái, Mập Mạp, Tuyết Nhận, Tuyết Dung với Lan thì run rẩy không thôi, dù sao đây là lần đầu thấy cảnh này.

- Cứu người.

Bạch Tư Thường hét lớn, liền từ lầu hai nhảy xuống. Triệu hồi Magic Plate đánh thẳng xuống đất.

- Tường Đất

Một bức tường đất xuất hiện giữa đường lớn, ngăn cách người và đám quái dị phía sau. Đám Nhất Thành cũng bình tĩnh lại lướt trên nóc nhà rồi nhảy xuống nhưng không phải phía sau cùng với Bạch Tư Thường mà phía trước đám người đang xô đẩy không dám tiến lên kia. Bọn họ đã bị bao vây, phía trước cũng đang tràn đến một đám quái dị. Trăm người bị vây lại đây, không ai dám tiếng lên. May mắn lúc này có một số pháp sư giải quyết quái dị trong đám người, không thì đám người này đã loạn. Nhất Thành đang trên không hết lớn,

- Sư huynh, người bọc hậu. Bọn đệ sẽ mở đường tiến đến cổng thành.

- Được

Nhất Thành xong đến phía trước đám người đang xô đẩy. Một đám quái dị đã từ từ tiến về bên này khi thiếu thốn thức ăn. Nhất Thành muốn để trăm người này bình tĩnh mà di chuyển về phía trước, hấn vận lực hét lớn,

- Yên Tĩnh, Phía sau quái dị đã bị sư huynh ta ngăn lại. Chúng ta đến từ Huyết Nguyệt pháp tắc thư viện, nếu mọi người muốn thoát thì hãy nghe ta. Mù quáng lao về phía trước thì chỉ có làm mồi cho đám quái dị kia.

Đám người phía sau thấy một thanh niên đang đứng trên tường đất ngăn quái dị, phía trước có người tự xưng là người thư viện thì yên tĩnh lại. Dù sao danh tiếng của thư viện không tệ, với lại người thư viện là cơ hội thoát thân của bọn hấn. Không ai dám lộn xộn.

- Quái dị phía trước đang tiến đến, người có tu luyện phép thuật tiến lên chiến đấu, mở đường máu thoát hiểm. Còn lại nam nhân bình thường lập một vòng tròn bao vây phụ nữ và trẻ em vào giữa.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đánh ra đường máu

Trong đám người, nhanh chóng có một số người đi ra, phần lớn đều là lão nhân tuổi đã ngũ tuần. Bọn họ là pháp sư tự do, dưới cơ duyên xảo hợp tu luyện được một ít pháp thuật. Với hoàn cảnh bây giờ, bọn họ cũng hiểu, ở thời điểm này cần hợp tác, mà có người thư viện đứng ra thì cũng yên tâm hợp tác hơn, không nề mặt nhau thì cũng nên nề mặt thư viện, dù đang đứng trước chỉ là một thằng nhóc nhưng phía sau hấn có một sư huynh mạnh mẽ và một thể lực lớn.

Người không tu luyện còn lại xôn xao một chút nhưng cũng nhanh chóng làm theo lời Nhất Thành. Phụ nữ trẻ em được bảo vệ ở giữa. Nhất Thành cũng nhặt một con dao dài và lớn bên cạnh một cái sắt. Hấn nói lớn:

- Bọc phát chiến sĩ, tiến lên phía trước. Pháp sư ngoại phóng hỗ trợ. Các vị chia làm hai nhóm, phía trước và phía sau, nhằm bảo vệ phụ nữ và trẻ em. Tất cả theo ta, chúng ta sẽ mở đường tiến về cổng thành. Bọn chúng chỉ là Thi Quái mới bị nhiễm không lâu, tốc độ chỉ ngang bằng hoặc hơn người bình thường một chút, mọi người không cần lo sợ. Nhớ rõ đừng để bị thương, đoạn đường dài, sử dụng tiết kiệm năng lượng phép thuật. Người phía sau không cần lo lắng, sư huynh ta rất mạnh. Chắc chắn không có để đám quái dị lọt vào được. Rõ rồi chứ?

- Rõ

Mấy pháp sư tự do gật đầu không thôi, dù bọn hấn trong tình thế này cũng luống cuống tay chân. Năng lượng phép thuật không phải là vô hạn, bọn hấn mỗi người nhiều lắm đánh mười mấy tên là đã đến cực hạn. Lúc đó sẽ gặp nguy hiểm nhưng thấy một đứa nhóc mười sáu mười bảy tuổi, trong tình huống này mà không loạn, một chút lo lắng trên mặt cũng không hiện ra, trái lại có chút hưng phấn, làm việc lại rõ ràng, càng làm bọn họ than thở và khâm phục cách thư viện dạy dỗ không thôi. Tự tin thoát khỏi đây cũng tăng nhiều hơn.

- Mập Mạp, Tuyết Nhận, Tuyết Dung, và Lan, các người theo sau lưng ta! Nhớ kĩ chỉ tấn công khi có quái dị tránh thoát dưới tay ta, tiết kiệm năng lượng phép thuật. Tiết kiệm sức lực, chúng ta có thể gặp đối thủ mạnh hơn nữa. Hiểu chứ?

- Hiểu

Bọn họ hơi nghi ngờ vì sao Nhất Thành muốn đánh một mình, nhưng cũng không phản đối. Một năm qua, danh tiếng Nhất Thành ở giáp một không kém chút nào. Một tên cuồng luyện thể, chiến lực cực cao. Có thể nói hấn là người mạnh nhất trong nhóm 6, bọn họ không quá lo lắng hấn sẽ có chuyện gì khi đối mặt với đám quái dị cấp thấp này.

Nhất Thành nắm chặt đao trong tay, lao ra phía trước đám người. Chém giết, hắn muốn làm như vậy chủ yếu là kiếm điểm vật chất.

- Vật chất điểm +1

- Vật chất điểm +1

...

Tiền thông báo liên tiếp vang lên trong đầu Nhất Thành. Trên môi hắn bây giờ đang cười rất tươi. Một năm rồi, một năm rồi hắn mới thu thập thêm được điểm vật chất. Lần này phải kiếm một vỏ lớn mới được.

Bọn Thi Quái này không có linh trí, tốc độ lại không nhanh bằng hắn. Việc chém giết cũng không có nhiều khó khăn. Thanh âm da thịt bị xé rách vang lên trùng điệp, khủng bố khiến người ta run sợ. Nhất Thành lúc này hết như một mũi khoan, dùng tốc độ khủng khiếp đâm mạnh vào đội ngũ quái dị nhân. Nơi hắn đi qua, không một quái dị nhân nào sống sót.

Trăm người theo phía sau, thấy hắn một mình xông lên đã khiếp sợ. Lúc thấy hắn chém giết càng run lên. Đám Mập Mạp quen biết hắn đã lâu cũng há hốc mồm.

Chỉ có tự mình đối mặt với Nhất Thành mới có thể biết rõ sự đáng sợ của hắn. Trong lúc này, Nhất Thành đã đâm vào ngực trái của một tên quái dị, trái tim trực tiếp nát vụn... Tốc độ hắn gần như không cho bọn quái dị kịp phản ứng. Mỗi tên quái dị trực tiếp mất mạng chỉ dưới một kích của Nhất Thành. Mục tiêu tấn công của hắn chủ yếu là đầu, trái tim, hoặc chém lia cơ thể.

Thực lực của Nhất Thành vượt xa đám quái dị này, cộng thêm tốc độ tia chớp, cho nên không có tên nào trốn thoát khỏi đao của hắn. Một năm, hắn không luyện bất kỳ chiến kỹ bực phát nào, nhưng chém, chặt, đâm là ba loại kỹ thuật cơ bản này có thể nói hắn rất thuần phục.

Vung đao, thân thể một quái dị nhân bị hất ra ngoài, không còn nhúc nhích. Đằng trước bỗng nhiên truyền đến tiếng gào điên cuồng như dã thú. Thêm quái dị nhân như thủy triều, gần năm mươi tên bên trong thành xông về phía bên này. Nhất Thành hai mắt tỏa sáng, trên môi nở nụ cười quỷ dị. Nếu bọn quái dị này có linh tính, chắc chắn nhận ra đây là nụ cười thợ săn gặp con mồi.

- Room

Một vòng sáng không gian trong suốt mấy chục thước bao quanh Nhất Thành, đây là lần đầu hắn dùng không gian phép thuật trong chiến đấu. Nhất Thành ném ra một đồng đá vụn, sau đó vung đao, chặt đứt ba tên tiến vào không gian, vết sử dụng không gian có lợi thế cho hắn rất nhiều. Đây là không gian của hắn, bất cứ thứ gì tiến vào, hắn có thể dịch chuyển bọn chúng bằng cách thay đổi vị trí chúng với những viên đá vụn hắn ném ra. Thậm chí trong không gian này, hắn có thể đánh ra đao khí bằng cách truyền năng lượng phép thuật vào đao, giúp hắn gạt hái quái dị càng nhanh hơn.

Phía sau Nhất Thành thì cả trăm người há mồm, bọn hắn chỉ thấy Nhất Thành đi từng bước vung đao. Còn quái dị bị dịch chuyển xuất hiện tại tầm chém của Nhất Thành, chết chông thành từng đồng. Mỗi đao của hắn liền đánh ra đao khí, hiệu quả chém giết tăng lên gấp đôi lúc này.

Xung quanh toàn là quái dị nhân. Chiến đấu như vậy không cần cố kỵ, không cần do dự. Nương theo đao của hắn bay múa, liên tiếp những bông hoa máu nở rộ trước mặt hắn.

Một phút...năm phút...mười phút...

Không biết qua bao lâu, tinh thần đã không còn hưng phấn, tay hắn đã mỏi rã rời. Hắn quyết định tung đòn quyết định rồi rút về, giao việc còn lại cho nhóm người Mập Mạp. Nhất Thành ở nhảy lên không trung vung tay phải, thanh đao vẽ ra một luồng ánh sáng, năng lượng phép thuật hoá thành đao khí hãi người bắn thẳng xuống, đánh bay mấy chục tên quái dị ở bên dưới ra ngoài.

Nhất Thành nhanh chóng rút lui đứng cùng với Lan, bây giờ cả đám không có xuất thủ nhiều, chỉ vài tên lọt lưới. Phía sau, có Bạch Tur Thường can, nên pháp sư tự do áp lực không lớn, đám bọn hắn lâu lâu mới có cơ hội xuất thủ một lần.

- Ta cần nghỉ ngơi, hồi phục sức lực và năng lượng phép thuật. Giờ đến lúc mọi người thể hiện. Nhớ đừng ham chiến, cẩn thận bị lây nhiễm.

Phía sau lưng đám người Pháp sư tự do đi ra mấy bực phát chiến sĩ đứng cùng Lan. Đám quái dị xông đến, bộc phát chiến sĩ liền nhảy ra đón đỡ. Bây giờ bọn họ được chia làm ba nhóm, nhóm pháp sư thứ nhất và thứ hai chủ yếu là bảo vệ người dân thường. Còn nhóm thứ ba chủ chiến, ngăn chặn cùng mở đường. Mấy nhóm liên tục thay phiên để giảm áp lực cho nhau và có thời gian hồi phục năng lượng phép thuật.

Nhóm Mập Mạp cực kỳ nổi bật trong đám pháp sư. Nhìn thì trẻ tuổi nhưng phép thuật khá là nhuần nhuyễn với lại phối hợp cũng rất tốt. Lan giống như một đóa hoa đang nhảy múa giữa đám quái dị. Phía sau Lan là Mập Mạp, Tuyết Nhạn và Tuyết Dung đang dùng phép thuật hỗ trợ. Tuyết Dung dùng băng thuật đóng băng, Tuyết Nhạn thì ma pháp đạn liên miên bắt tuyệt bắn ra. Mập Mạp dùng thổ phép thuật giúp đỡ Lan, ngăn ngừa nàng bị bao vây bốn phía.

Đám Mập Mạp chiến đấu khá hiệu quả nhưng không thể kéo dài quá lâu. Lúc nghỉ ngơi bọn họ mới nhận ra Nhất Thành đáng sợ đến mức nào, năng lượng phép thuật trong người hắn bao nhiêu mà hắn có thể dùng phép thuật chiến đấu lâu đến thế.

Từ trước tới giờ, bọn họ thật sự đánh giá sai về Nhất Thành. Đúng là hắn có thể thuật rất mạnh nhưng đáng sợ hơn là bình chứa phép thuật của hắn lớn gấp đôi người bình thường. Nhưng không chỉ có một bình chứa phép thuật mà là hai bình, còn một bình chứa hắc ám năng lượng. Còn đáng sợ và nguy

hiếm hơn gấp trăm lần thứ phép thuật hắc mới sử dụng.

Càng nghĩ đám Mập Mập càng khâm phục tinh thần và trí óc của hắc. Không gian phép thuật cực kỳ khó học. Để học bất cứ phép thuật nào cần phải kiên trì rèn luyện tinh thần và trí óc. Mà phép thuật càng mạnh thường tự chọn chủ cho mình, nếu tinh thần yếu kém mà gắng gượng tu luyện sẽ bị phản phê, thậm chí là giết chết.

Nói thì dài, vừa rồi nhờ có Nhất Thành mở đường, cả nhóm đã tiến đến càng gần cổng thành. Pháp sư tự do cũng thay phiên nhau nghỉ ngơi, năng lượng phép thuật không có tiêu hao nhiều. Các nhóm thay phiên nhau mở đường. Cùng đám quái dị cấp thấp chiến đấu có vẻ như cũng không có nhiều áp lực. Chỉ cần không có biến cố gì, bọn hắc liền có thể đánh đến cửa thành thoát ra khỏi Thiên Long Thành. Dù vậy việc di chuyển vẫn rất chậm, không khác gì đi dạo.

- Trí Tuệ Thê, ta có bao nhiêu điểm vật chất.

- Chúc mừng túc chủ thu được 135 điểm vật chất.

- 135 điểm, không tệ không tệ. Không nghĩ mình cũng chém giết khá khá, nhưng vẫn còn quá nhiều quái dị. Không biết người trong thành này có bao nhiêu người trốn thoát nhưng với số lượng quái dị nhân bây giờ, sợ rằng không nhiều người trốn thoát. Không biết bọn quái dị nhân còn lại tập trung ở đâu. Nếu đám quái dị này xong đến đây hết, có khi bọn hắc mạnh ai nấy sống.

Nhất Thành nghĩ mà sợ, trăm người phân tán một chút, bọn hắc còn đỡ được, nhưng ngàn, chục ngàn thậm chí là vạn thì cấp S pháp sư cũng chạy mất dép. Bị bọn chúng bao vây thì khác gì con mồi bị nhốt. Nhất Thành quyết định tại lúc nghỉ ngơi này cần tăng sức mạnh phép thuật lên, nếu không sợ sẽ có biến cố.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cổng Thành bị chặn

- Trí tuệ thê, ta nên tăng sức mạnh phép thuật hay cơ thể?

- Cơ thể túc chủ đã đủ mạnh, không gian phát triển không lớn, cần đã thông nhâm độc nhị mạch trước khi tăng lên thêm. Túc chủ bây giờ có thể tăng lên đẳng cấp thê ma pháp, và lĩnh ngộ phép thuật. Đặc biệt, nên tăng phép thuật thuật máu độ thuần thực đến trung cấp. Giờ đây trong thành, máu chảy thành sông, nếu gặp nguy hiểm, ký chủ đảm bảo có thể thoát thân an toàn, thậm chí có thể mặt sát kẻ địch mới lượng máu đang có trong thành này.

- Vậy cần bao nhiêu điểm để tăng độ thuần thực phép thuật máu đến trung cấp?

- Cần 85 điểm

- Vậy nếu ta tăng Black Plate lên Re sơ cấp thì sao?

- Black Plate của túc chủ là Rm đỉnh phong nếu lên Re sơ cấp thì cần 40 điểm.

- Được, Trí tuệ thê tăng Black Magic Plate lên Re sơ cấp, dùng 85 điểm, lĩnh ngộ phép thuật máu lên độ thuần thuật trung cấp.

Nhất Thành vừa nhắm mắt vừa đi theo đoàn người. Bọn họ di chuyển cũng không nhanh, quái dị quá đông, phải từng bước tiến lên.

Lúc này mấy đứa nhóc đang được người lớn bảo vệ tò mò nhìn Nhất Thành đi ở phía trước. Cả người hắc trở nên mong lung, được bao phủ bởi nguồn năng lượng phép thuật kì dị. Đáng sợ hơn là máu trên con đường liên tục rung động, nảy lên. Có vẻ như mỗi bước đi của Nhất Thành cộng hưởng với bọn chúng, bọn nó như đang phấn khích, hưng phấn. Đám người thường thì cảm thấy máu trong người run rẩy, cảm giác như chúng sắp thoát ra, quái dị nhân hú hét điên cuồng. Mấy pháp sư chiến đấu mở đường phía trước, cũng không thể tập trung được, tinh thần hỗn loạn, phép thuật trở nên khó khống chế. Có mấy pháp sư yếu kém, suýt chút nữa phép thuật đã đánh nhầm đồng bạn, thậm chí có người suýt mất mạng trong đám quái dị. Dù sao bọn họ cảnh giới không cao nên chịu sự ảnh hưởng của Nhất Thành. Phía xa, Bạch Tur Thường đang sử dụng Thổ thuật ngăn chặn quái dị nhân cũng cảm nhận được sự thay đổi.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong vòng mấy giây rồi trở lại bình thường. Thường thì việc này cần mất khá nhiều thời gian, nhưng nhờ việc hấp thu năng lượng hắc ám tồn đọng sau trong thê, Trí tuệ thê đã tăng cường chức năng, đây chính là lợi ích của việc phát triển đó.

Nhất Thành cảm thấy năng lượng phép thuật trong người hắc đã trở nên dồi dào, mùi máu trong thành trước đó còn làm hắc khó chịu, giờ thì trở nên quen thuộc thân thiết.

- Giúp ta đột phá Red Plate lên Rm sơ cấp cần bao nhiêu điểm?

- 10 điểm đột phá đến Rm sơ cấp.

- Được, dùng 10 điểm còn lại giúp ta đột phá.

Nhanh chóng, Red Plate đột phá đến Rm trung cấp, trên thẻ hiện lên một vương miện màu đỏ sáng bóng.

- Trí Tuệ Thẻ, mở thông tin cá nhân

- Tính danh: Nhất Thành

- Cảnh giới:

- Red Plate: Rm (sơ cấp)

- Black Plate: Re (sơ cấp)

- Ma pháp: Không gian (nhập môn), Nghệ Thuật Hắc Ám (Phép thuật máu (trung cấp), hắc ám(không)

- Vật Chất Điểm: 0

- Thẻ chất: 48

- Linh Hồn: 40

- Quá nhanh, đúng là tu luyện một năm không bằng đánh quái vài giờ. Phải nhanh chóng kiểm điểm vật chất mới được.

Nhất Thành lăm bắm nói thầm. Hai mắt hắn tỏa sáng nhìn về đám quái phía trước, giờ trong đầu hắn liền chỉ nhớ điểm vật chất.

- Tất cả lui đi, để ta đến. Cũng sắp đến cổng thành rồi, nhanh chóng lui lại bảo vệ người thường.

Vừa rồi đột phá, giúp hắn hồi phục sức mạnh thẻ chất đến đỉnh phong. Không do dự, Nhất Thành tung người nhảy vào trong đám quái dị. Dao trên tay hắn dù đã sức mẻ, nhưng không chậm chạp trong việc chém giết. Lần này Nhất Thành không dùng không gian phép thuật mà chỉ dùng thẻ chất sức mạnh. Sắp đến cổng thành, Nhất Thành không muốn tốn quá nhiều năng lượng phép thuật trên đám quái dị này.

Đám pháp sư tự do cùng Mập Mạp nghe Nhất Thành hô lớn liền nhanh chóng lui lại phía sau. Bọn họ mạnh hơn quái dị rất nhiều, nhưng số lượng quái dị quá đông. Chiến đấu này giờ, dù là chia làm hai nhóm nhưng mồ hôi đã chảy ròng ròng trên trán mỗi người. Bên ngoài nhìn vào thì không có gì nhưng áp lực từng người bọn họ phải chịu cũng không nhỏ. Có thể thấy được tên kia biến thái như thế nào.

- Quái Vật

Mập Mạp nhìn Nhất Thành xông pha trong đám quái dị mớ, đám pháp sư tự do cũng gật gật đầu tán thành không thôi. Thấy Nhất Thành như đao phủ trong đám quái dị làm bọn hắn cảm nín.

Một phút... Hai phút... Mười phút...

Máu tươi trên người càng lúc càng nhiều, Nhất Thành như một sát thần, rong ruổi trên đường, chém giết điên cuồng. Tầm mắt hắn bị máu tươi mờ hồ, hắn nhìn chằm chằm phía tây, từng bước tiến tới. Phía tây chính là cổng thành, là hy vọng sống sót của trăm người này. Nhất Thành càng chém giết càng cảm thấy không đúng, tinh thần hắn không có chút mệt mỏi, càng đánh càng hưng phấn. Mà sự lây nhiễm của độc quái dị lại không ảnh hưởng đến hắn. Mỗi lần máu của quái dị phun lên trời, hắn cảm thấy máu trong người sôi lên, càng muốn chém giết. Cảm giác này thật sướng nhưng lại làm hắn sợ hãi. Hắn vừa chém giết vừa phân tâm hỏi Trí Tuệ Thẻ,

- Trí Tuệ Thẻ, sao ta lại có cảm giác hưng phấn khi thấy máu? Ta miễn nhiễm với quái dị lây nhiễm?

- Nghệ Thuật Hắc Ám là một phép thuật thất truyền mạnh mẽ, thậm chí thoát khỏi cấp bậc thất truyền. Phép thuật máu của túc chủ đạt đến độ thành thạo trung cấp. Điều này làm cho cảm ứng của túc chủ với máu cực kỳ mãnh liệt. Đây chính là tác dụng phụ của hắc ám phép thuật thất truyền, nếu pháp sư bình thường, linh hồn yếu kém, luyện thành phép thuật máu này thì chỉ có thể biến thành tên khát máu, uống máu mà sống. Túc chủ may mắn lần trước tăng lên linh hồn lực nên vẫn không chế được. Còn về loại lây nhiễm cấp 1 này thì đối với túc chủ không có một chút ảnh hưởng.

- Trí Tuệ Thẻ, vì sao không nói với ta điều này sớm hơn?

Nhất Thành mặt xám như tro, may mắn hắn từng dùng vật chất điểm tăng linh hồn lực nếu không thì xong đời.

- Túc chủ chưa từng hỏi, với lại bây giờ chưa có ảnh hưởng xấu gì, nên không thông báo.

- Lần sau nếu có ảnh hưởng tốt xấu gì cũng nói với ta một tiếng. Ok?

- Ok

Nhất Thành thở dài, Trí Tuệ Thẻ có chút trí tuệ, nhưng làm việc vẫn còn rất máy móc, chưa có sự uyển chuyển. Mỗi lần hấp thụ hắc ám vật chất ẩn chứa

sâu bên trong, linh trí của thể sẽ tăng cường cùng với các chức năng khác nhau.

Nhất Thành thu hồi tâm tư, tập trung tinh thần bởi vì lúc này ba quái dị từ ba hướng khác nhau đang lao về phía chân Nhất Thành, hắn nhảy lên, lắc thân đao, vẽ ra một đường cung máu, thân đang ở trên không trung, năm tên quái dị khác chỉ chờ có thể là phát động đồng loạt lao về hắn trên không, Nhất Thành dùng phép thuật không gian đẩy văng toàn bộ. Hắn ném ra các viên đá nhỏ, nhanh chóng dịch chuyển, chém năm tên quái dị nhân văng ra.

Khi đáp xuống đất, thân thể hắn lao đảo một cái. Vừa mới đứng vững, đám quái dị khác đã xông đến. Nhất Thành lâm và điên cuồng chém giết lần nữa. Trong lòng thì nghĩ thầm:

- Vừa rồi thật nguy hiểm, đúng là không nên phân tâm trong giao chiến.

Cuối cùng, bọn họ cũng đến đúng nơi mong muốn. Ở cổng thành tập trung mấy trăm người, cổng thành được mở nhưng không hiểu sao lại không có ai đi ra. Các nhóm pháp sư được thành lập quanh cổng thành, ngăn chặn quái dị nhân tấn công. Số người lây nhiễm, số người sắp bị lây nhiễm càng lúc càng nhiều. Tiếng la hét, khóc than náo loạn cực kỳ.

Nhất Thành chú ý thấy ở cổng thành được phân làm hai nhóm người, nhóm thứ nhất bên trái, cách cổng thành vài trăm mét. Bọn họ có ba nhóm pháp sư, mỗi nhóm ba người, phân nhau ra bảo vệ, cứu giúp, thậm chí đồ sát người thường bị nhiễm quái dị xung quanh. Nhìn sơ qua là biết có pháp sư tự do, có nhân vật quyền quý. Nhóm thứ hai thì lại có thị vệ mặt giáp canh giữ, tất cả đều là thị vệ, nếu muốn rời thành thì phải xuyên qua đám thị vệ này vì bọn chúng đang bao quanh cổng thành. Bọn thị vệ này khư khư giữ mình, không di chuyển, dù là người thường hay là quái dị đến gần bọn chúng đều bị đồ sát.

Nhất Thành không muốn kéo dài thời gian, không biết Bạch Tư Thường có chống đỡ phía sau nổi không, bọn hắn cần rời khỏi đây. Nhất Thành quyết định tiến về phía cổng thành nơi có thị vệ canh giữ.

Vừa tiến đến thì hai pháp sư không biết từ đâu nhảy đến trước đám thị vệ ngăn cản đường đi của hắn. Không cho bọn hắn tiến lên, một tên trong đó đứng ra quát,

- Cổng thành đã được người của Vương gia trung dụng, không có sự cho phép của vương gia các ngươi không được tiến lên.

Nhất Thành dừng lại, hắn không biết chuyện gì nhưng bọn hắn cần rời thành, trăm người bọn hắn kéo thành một đường dài. Phía sau, sư huynh hắn đang chịu áp lực cực lớn ngăn chặn quái dị. Không biết có thể chống chọi bao lâu, dù là thiên tài trong thiên tài nhưng cũng mới cấp Re đỉnh phong. Sợ rằng tới lúc hết năng lượng phép thuật, bọn hắn sẽ nguy hiểm. Thế nên phải nhanh rời khỏi nơi này, nếu không sợ rằng sẽ xảy ra cuộc thảm sát đối với trăm người này. Hắn đang gấp gáp và hưng phấn nên nổi giận đùng đùng quát lớn:

- Hừ, vương gia? Chúng ta muốn rời thành, các ngươi nhanh tránh ra. Quái dị phía sau còn rất nhiều, đừng dài dòng.

Hai tên pháp sư kia không tránh ra, còn mắng trả

- Cầm miệng cho ta. Ở đây đã được vương gia quản hạt, không có sự cho phép của ngài, không ai được tiến lên.

P phía sau đám mập mạp mặt mày giận giữ, bọn hắn đã phải trải qua bao nhiêu nguy hiểm mới tới được đây. May có Nhất Thành với Bạch Sư Huynh nếu không sợ rằng trăm người này không có một chút cơ hội sống. Nhất Thành lúc này tinh thần hắn trầm xuống, lạnh lùng hỏi lần nữa

- Ngươi nói cái gì? Không cho phép....?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Vương Gia

- Đứng

- Vào

Một tiếng xé gió vang lên, thanh đao trên tay Nhất Thành bay vút đâm xuyên qua thân thể một trong hai tên pháp sư. Hắn cũng không nhiều lời nữa:

- Room

- Ngươi

- Âm

Khởi động không gian phép thuật, vị trí của hắn thay đổi với tên bị đao đâm xuyên người. Tên còn lại chưa kịp nói hết câu, thì bị Nhất Thành tóm lấy cổ, bóp chặt nhất lên cao, đập mạnh tên này xuống đất, bụi đất bay tung tóe. Máu từ trong mắt mũi miệng trào ra, tên pháp sư này chỉ còn thoi thóp thở. Hai tên pháp sư này chưa kịp có phản ứng gì, với lại Nhất Thành ra tay quá bất ngờ, bọn hắn chỉ có thể chờ chết. Với thân thể và tốc độ của hắn bây giờ, dưới cấp S sẽ không có bao nhiêu người phản ứng kịp tốc độ của hắn.

- Nói đi, vì sao lại không cho chúng ta rời thành, tại sao lại giữ mọi người ở đây. Nói ra, ngươi có cơ hội sống, không nói ra, ta sẽ bẻ gãy từng khúc xương trên người ngươi cho đến chết.

Nhất Thành cười lạnh lùng nhìn tên kia, hắn muốn biết tên vương gia này là ai mà lại không cho người khác rời thành lúc này.

Phía sau, đám pháp sư tự do với mập mạp thì không dám nhìn thêm nữa. Trên đường đến đây, họ đã hiểu rõ tên quái vật này rất hung. Nhưng không hiểu sao càng lúc tính cách tên này càng ác liệt. Càng đánh càng hưng phấn, càng chiến càng điên cuồng. Mập Mạp trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ và lo lắng, hắn biết Nhất Thành cũng khá lâu, lúc xuất thủ thì ít nhưng tay nhưng đến mức này thì chưa từng thấy.

- Ta không biết..., nhưng không thể rời thành..., dù muốn cũng... không thể. Vương gia, ra lệnh.. ngăn chặn người.. đến gần cổng thành, đều giết.

Tên kia máu trào ra từ trong miệng vừa run rẩy nói.

- Ngươi nói là Vương gia ra lệnh giết người tiến đến gần cổng thành? Dù muốn cũng không thể đi ra là ý gì?

Nhất Thành càng lúc càng khó chịu với tên Vương Gia này.

- Đúng, lệnh của... vương gia... Nhìn phía trên...

Nhất Thành nhìn lên trên trời, này giờ chỉ lo chém giết không biết từ lúc nào trên trời đã có một phép thuật trận đồ cực lớn bao quanh cả Thiên Long Thành. Bầu trời thì u ám thêm cái trận đồ phép thuật lớn thế kia, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

- Mẹ nó, cái gì thế kia.

- Đó là phép thuật phong ấn, nói rõ hơn đây là một loại cấm pháp. Mà ngươi không sao chứ? Ta thấy ngươi hơi là lạ?

Mập Mạp đi đến đứng bên cạnh hắn hỏi. Nhất Thành khá hiểu kỳ với loại pháp trận này, cũng không để ý đến câu hỏi của Mập Mạp.

- Ta không sao. Là chỗ nào đâu. Mập Mạp ngươi làm sao biết về loại phép thuật này?

- Ở thư viện, có một sổ sách ghi chép về loại phép thuật này. Mà ta nghe được từ gia gia ta. Loại phép thuật này cần một lượng lớn năng lượng phép thuật và một số pháp sư cao tay mới làm được. Người còn nhớ khảo hạch ảo cảnh khi vào trường không? Đó cũng là một trong những loại này đấy mà giản đơn hơn nhiều.

Nhất Thành nhớ lại lúc khảo hạch thì hiểu ra. Đó là một ảo ảnh pháp trận do nhiều đệ tử thư viện tạo ra. Đúng lúc này đám Tuyết Nhạn, Lan và Tuyết Dung đi đến hỏi:

- Đó không phải là Cấm thuật pháp trận sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Nếu vậy thì làm sao chúng ta có thể rời đi nơi này.

- Tuyết Nhạn, ngươi cũng biết về pháp trận?

- Sao không biết, ngươi không đến lớp phép thuật nào từ lúc đến thư viện hả?

Nhất Thành cười khỏ, cả năm hắn chủ yếu là luyện thể. Chứ rất ít khi đến lớp, trừ khi gặp khó khăn trong tu luyện.

Phía xa, một nhóm người từ trong đám thị vệ đi đến bên này. Dẫn đầu là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi ăn mặc sang trọng, đi theo hắn là ba người mặc áo quần pháp sư, trong đó có một tên chiến sĩ pháp sư rất nổi bật. Cơ thể cao lớn, cao hơn nhất thành cái đầu, sau lưng đang cồng một thanh cự kiếm. Ba tên pháp sư tản ra đi đến trước bao vây đám Nhất Thành. Thấy vậy thì đám Tuyết Nhạn cũng trầm mặc, cũng thủ thế chuẩn bị chiến đấu.

- Hừ, các ngươi là ai? Vì sao giết người của ta?

Nhất Thành nghe giọng điệu tên này liền biết chắc là tên vương gia kia. Phía sau đi theo hắn là một số thị vệ cầm vũ khí, đám thị vệ này đều là người thường. Hắn cười lạnh nhìn vị Vương Gia này nói:

- Ngươi là Vương Gia? Chúng ta muốn rời thành, người của ngươi cản đường ta, muốn động thủ với ta nên ta giúp hắn giải thoát.

- Tiện dân, đừng nghĩ rằng mình có chút phép thuật là làm càn. Đây là Thiên Long Thành, ta là Vương Gia. Ta không cho các ngươi thông qua, thì không ai được đi qua. Thà ngươi của ta, nếu không các ngươi chết.

Nhất Thành thở dài, đúng là đám thế gia thật phiền phức. Có chút quyền lực lại không xem ai ra gì. Hắn nhìn xuống tên pháp sư nằm dưới chân hấp hối, rồi nhìn tên Vương Gia kia cười lạnh nói:

- Thả người sao? Vương gia Sao? Thủ vị, thủ vị.

Lúc nói hai chữ thủ vị, Nhất Thành đá tên pháp sư đang thoi thóp bay về hướng tên Vương Gia kia, lực đá cực mạnh, tên kia vừa ‘hự’ lên một tiếng liền im bật bay đi.

- Ngươi dám, muốn chết.

Ba tên pháp sư đi theo bên người tên Vương gia quát lớn. Không chậm trễ, tên pháp sư mang theo cự kiếm nhanh chóng di chuyển đến chắn trước mặt Vương Gia, đón lấy thi thể đang bay đến.

- Âm

Tên chiến sĩ kia không dùng phép thuật, đón đỡ thi bị bật lùi hai bước mới đứng vững. Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm Nhất Thành, trong lòng trầm xuống. Với sức mạnh thân thể của hắn, thể mà bị lực chắn bật lùi. Phải biết không có nhiều người có thể làm được điều này. Càng đáng sợ hơn, người trước mặt còn rất trẻ. Hắn Trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

- Ta là ai? Ta chỉ là tiện dân trong mắt các ngươi. Sao vậy? Sợ hãi lo lắng thế lực sau lưng ta?

Nhất Thành cười lạnh trả lời. Vừa rồi, hắn đã tung hết sức đá bay tên kia, nhưng tên vác kiếm lại có thể đỡ được dễ dàng. Trong lòng trầm xuống nhắc nhở đám người Tuyệt Nhận bên cạnh:

- Cẩn thận, mấy tên pháp sư này rất mạnh.

Đám pháp sư tự do ở xa xa theo Nhất Thành đến đây quan sát thấy chuyện bên này không ổn, cũng chuẩn bị chiến đấu. Bọn họ dù sao theo Nhất Thành mà đến, hơn nữa có vẻ tên Vương Gia kia không muốn bọn hắn sống mà rời đi thành này.

- Ta là Vương Gia của Thiên Long Quốc, các ngươi là ai mau khai tên, nếu không thì...

Nhất Thành cũng không muốn nghe nữa, cắt ngang:

- Thì thế nào, nhìn quanh ngươi đi? Còn Thiên Long Quốc sao? Ha..ha..ha... Nói đi, ngươi có liên quan gì đến chuyện này? Vì sao không cho chúng ta tiếp cận công thành?

Vương Gia liền biến sắc, trong lòng hắn có ma, vừa nghe vậy tưởng rằng Nhất Thành biết chuyện gì đó. Nếu chuyện này mà lộ ra ngoài thì chỉ có chết. Hắn trợn mắt quát:

- Giết bọn chúng.

Ba tên pháp sư liền xuất ra Magic Plate, không ngờ tất cả đều là Re ký hiệu ngọn lửa, tất cả đều là đỉnh phong Red Plate ngang bằng với Bạch Tư Thường. Lúc này, bọn chúng phân ra trái phải đứng bao vây đám Nhất Thành, trước mặt giờ này là vị Vương Gia và chiến sĩ pháp sư. Nhất Thành thấy tình hình không ổn, hắn hét lớn:

- Cẩn thận!

- Hoà Quyền

- Phong Nhận

Hai tên pháp sư ra tay rất nhanh. Tấn công từ hai bên cánh đánh tới bọn hắn. Đúng lúc này, Mập Mập và Tuyệt Dung cũng triệu hồi Magic Plate của mình.

- Băng Thuần

- Thổ Thuần

- Bốp, bốp, va chạm vang lên, băng thuần cùng thổ thuần bị đánh nát vụn. Hoà cùng phong phép thuật bị giảm đi nhưng vẫn đánh trúng Mập Mập và Tuyệt Dung. Hai người bị đánh trúng bật lùi liên tục. Nhất Thành cùng Lan vội vàng đỡ bọn hắn đứng vững. Mập Mập vừa rồi chống đỡ một kích của phong nhận. Phép thuật hắn còn thấp không chịu nổi một đòn này, giờ hai tay đã phệ, trên tay mập mập có mấy vết thương như dao cắt. Máu tứa ra liên tục. Tuyệt Dung đỡ hỏa quyền cũng không tốt hơn, dù là băng khắc hỏa nhưng Tuyệt Dung mới chỉ cấp bậc Rm sơ cấp. Hai tay nàng đã bị phong, thậm chí các đầu ngón tay đã bị cháy đen.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bạch Tur Thường trọng thương

Đúng lúc này, Tuyệt Nhận thấy tên chiến sĩ pháp sư đang xông đến, nòng nhanh trí, phóng ra ma pháp đạn bắn về tên Vương Gia kia, tên chiến sĩ nhanh chóng rút kiếm sau lưng lui lại đón đỡ đạn ma pháp, bảo vệ Vương Gia.

Xa hơn một đoạn, pháp sư tự do thấy đám Nhất Thành bất ngờ bị tấn công. Pháp sư ngoại phóng nhanh chóng kết ấn, chia ra tấn công về phía hoá và phong pháp sư, nhằm giải vây cho đám Nhất Thành.

Nhất Thành thấy tình hình không ổn, ba tên này mạnh hơn hẳn nghĩ nhiều. Xuất thủ cũng cực nhanh, hẳn không nghĩ tên Vương Gia lại hạ lệnh công kích bất ngờ như vậy, ba người này lại phối hợp ăn ý nếu tên pháp sư chiến sĩ vừa rồi tiến lên giáp công, thì bọn hắn sẽ gặp nguy hiểm. Tay hắn nhanh chóng thi phép.

- Zoom

Nhất Thành dịch chuyển bọn hắn lùi lại phía sau, vừa rồi hắn đã phán đoán sai. Không nghĩ tới ba người này mạnh như vậy với lại phép thuật đánh ra cực nhanh. Nếu Mập Mập với Tuyệt Dung không kịp phản ứng, hẳn chắc chắn không cứu được mọi người.

Mặt Nhất Thành lạnh dần đi, không nghĩ tới vì sơ xuất của mình mà làm đồng bạn bị thương. Hắn đã quá khinh thường pháp sư ở thế giới này rồi. Toàn đánh nhau với kẻ yếu, thậm chí dùng thủ đoạn dễ trục lợi. Hắn đã trở nên quá kiêu ngạo, khinh suất. Mỗi lần đều là hắn xuất kỳ bất ý chiếm thiên cơ, nhưng lần này đúng là đùa với chó có ngày chó liếm mặt. Nhất Thành tự nhắc nhở bản thân mình phải cẩn thận hơn, đây chính là bài học, may mắn giá của bài học này không cao vì hắn vẫn không sao cả. Khả khả.

Nhất kích không thành công nhưng hai tên pháp sư không dám truy đuổi vì lúc này có một nhóm pháp sư khác đi tới.

- Vương Gia, nên dừng tay đi, nếu không đừng trách chúng ta.

Một lão già trong nhóm mới đến lên tiếng, khuôn mặt với những vết nhăn rõ ràng, chống một cây gậy gỗ, phía sau lão là năm vị pháp sư, nam có, nữ có. Bọn họ mang theo một người bị thương bất tỉnh được một nữ và một nam hai bên nâng đỡ đi tới.

- Bạch Sư Huynh.

Đám Nhất Thành thấy người bị thương liền nhận ra là Bạch Sư Huynh của bọn hắn, đang cang hậu phía sau.

- Các người quen người này?

- Đây là sư huynh của chúng ta, đang ở lại phía sau bọc hậu. Vị tỷ tỷ này, không biết đây là chuyện gì?

Đám Nhất Thành đến gần xem xét, thấy bạch sư huynh đã ngất xỉu. Trên người chỉ chút vết thương, áo quần rách toạt tả, có vết cháy xém rõ ràng. Nặng nhất là bên vai phải có một lỗ máu. Đã có người dùng phép thuật cầm máu nhưng không thể khép lại vết thương. Đặc biệt, một số vết thương lại có vết cháy xém của hoá phép thuật, da thịt lại bị cháy đen. Một số các vết thương khác, thì nhiễm đen, như trứng độc, máu đen vẫn từ từ rỉ ra. Có thể thấy được, Bạch Tur Thường chưa chết thật là may mắn. Bọn Nhất Thành lửa giận trong lòng bùng phát, với những vết thương này, không thể nào gây ra bởi bọn quái dị cấp thấp được. Nhìn sơ có thể thấy được là bị tấn công bởi pháp sư và quái dị cấp cao.

Đúng lúc này, tên vương gia lạnh lùng quát lớn:

- Mộc Nhân, ngươi lại cản trở việc của ta. Hôm nay, ta muốn mạng mấy thằng nhóc kia, ngươi có thể cắt...

Lão già đứng đầu gọi Mộc Nhân kia hừ lạnh

- Vương Gia, làm người đừng nên quá đáng, nếu không đừng trách chúng ta hợp sức chống lại ngươi. Ngươi chiếm giữ công thành, chỉ vì cá nhân mà không ai có thể ra vào, nếu không phải sợ hao tổn thực lực, ngươi nghĩ chúng ta sợ ngươi sao? Chúng ta đi.

Mộc Nhân quay người rời đi, cũng không thèm liếc nhìn tên Vương Gia kia, bảo mọi người theo hắn. Nhất Thành cũng không từ chối, đè nén lửa giận trong lòng. Bây giờ tình hình khá là phức tạp. Bạch sư huynh đã bị thương, mập mập cùng Tuyệt Dung tay cũng đã phê cần phải chữa trị. May mắn đây là thế giới phép thuật, vết thương trên tay Mập Mập với Tuyệt Dung có thể chữa trị. Mà nhìn Bạch Sư Huynh có lẽ đã bị thương nặng cần được cứu chữa gấp nếu không với thực lực của y không thể vô duyên ngất đi. Bây giờ kiếm chỗ nghỉ ngơi mới là trên hết.

- Tiền bối, sư huynh ta xảy ra chuyện gì?

Mộc Nhân liếc mắt Nhất Thành đang điều Mập Mập, tên mập mập này quá nặng, dù tinh táo đi lại nhưng cơ thể hắn như một con gấu trúc cỡ lớn, làm hắn phải vận sức tay mới giữ vững được tên này. Phía sau hắn là Tuyệt Nhan và Lân đang đỡ Tuyệt Dung. Cả đám chống tay lên lắng nghe, muốn biết chuyện gì xảy ra với Bạch Tur Thường. Lão mặt mày trầm trọng nói:

- Lúc này chúng ta từ xa thấy nhóm trăm người của người đi đến, thế nên chia nhau ra xung quanh do xét xem có nguy hiểm gì bám theo không. Không nghĩ là lúc đến phía sau thì thấy vị sư huynh của người đang chiến đấu với hai nữ biến dị quái nhân. Chúng ta xông đến tiếp ứng, ngay khi thấy chúng ta, hai

nữ biến dị quái dị liền rút lui. Tu vi của bọn chúng không cao bằng sư huynh ngươi, nhưng vì biến dị, linh trí không kém. Vị sư huynh này rất mạnh, một mình mà chống nổi hai nữ quái dị kia, nếu chúng ta sợ là không chịu nổi. Nhưng trước khi chúng ta đến, hẳn trước đó đã bị thương, vừa nói tìm nhóm các người thì ngất đi.

- Trên thân sư huynh ta có vết cháy xém của hoả phép thuật? Ngài có thấy ai ngoài hai nữ biến dị ko?

Lão liền hiểu ý câu hỏi của Nhất Thành:

- Không có, khi chúng ta đến nơi không có pháp sư nào khác.

Đám Nhất Thành rơi vào trầm mặt, bọn họ không biết sư huynh gặp phải chuyện gì nhưng có thể thấy hẳn đã trải qua một trận khổ chiến. Mà càng ác liệt hơn là điều kiện dung hợp giữa quỷ hồn cùng quái dị nhân rất khắt khe, vậy mà mới rời khỏi thư viện bọn họ đã gặp hàng hiểm này. Nếu bọn chúng trở nên điên cuồng, sẵn người sống thì rất rắc rối.

- Tiền bối, trong nhóm ngài có trị liệu sư không? Nếu có thì xin tiền bối giúp đỡ.

- Có, lúc trở về, ta sẽ gọi họ đến giúp các người chữa trị.

- Đa tạ.

Nhất Thành kéo theo trăm người phía sau đi về phía bên trái cách không xa cổng thành lúc này. Vừa tiến đến có một trung niên pháp sư chạy đến đón:

- Mộc Nhân tiền bối, bọn họ là?

- Uh, bọn họ là nhóm người sống sót từ trong thành chạy đến đây. Người xuống dưới sắp xếp cho trăm người phía sau đi. Gọi Mộc Lan tiểu nữ tới, có người bị thương cần năng cứu chữa.

Nhất Thành định theo lão nhân tiến vào trong thì nghe phía sau trăm người hô lớn,

- Cảm ơn mấy tiểu huynh đệ, cảm ơn đã giúp chúng ta đi đến đây. Chúng ta sẽ không quên ơn các người.

Nhất Thành quay đầu nhìn thì thấy trăm người lớn tiếng hô hào, đám nhóc thì vẫy vẫy tay chào bọn họ. Nhóm Nhất Thành nghe thấy những lời này cũng cảm thấy vui lên một chút. Đến Mập Mập cùng Tuyết Dung bị thương đau đớn cũng gượng cười. Ít nhất bọn họ cũng giúp được đám người này chạy thoát đến đây. Giờ có thể nói là đám người này an toàn một chút. Mấy vị Pháp Sư tự do cũng chấp tay cảm tạ, dù sao trên đường bọn họ chỉ cần đi sau, dọn dẹp một ít quái dị, phần lớn đều là vị tiểu huynh đệ kia chém giết mở đường.

Mộc Nhân kỳ dị nhìn đám Nhất Thành, trong lòng hơi rung động. Bọn họ thấy mấy pháp sư tự do trong nhóm, cứ nghĩ là bọn họ hợp tác với nhau mở đường bảo vệ đám nhóc này. Tưởng đám nhóc này có thân phận cao quý gì đó. Từ biểu hiện của đám người kia, có thể thấy là chính mấy thằng nhóc này bảo vệ họ đi đến đây.

Nhất Thành chấp tay đáp trả một tiếng rồi theo Mộc Nhân vào một cái lều nhỏ. Bạch Tur Thường được đặt nằm trên một số lóp vải thô, còn Mập Mập và Tuyết Nhân ngồi dựa vào góc lều.

- Ta đi xem xung quanh đây một chút, trong thành người biến thành quái dị quá nhiều. Thậm chí có một số cấp cao quái dị vì thể không thể thả lỏng được. Các người nghỉ ngơi ở đây đi, ta đã cho người gọi trị liệu sư đến giúp các người.

Mộc Nhân nói xong liền mang theo các pháp sư còn lại rời đi. Nhất Thành cũng hiểu, giờ này tình hình trong thành trầm trọng, cổng thành thì không thể ra, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm. Hắn nhìn về phía Mập Mập và Tuyết Dung áy náy nói:

- Xin lỗi, lúc này sợ ý đã làm các người bị thương. Ta không nên khiêu khích tên vương gia kia.

- Người nói gì vậy? Chúng ta là một nhóm, với lại cũng không thể trách người việc này được. Tên Vương Gia kia chắc chắn có vấn đề, mà nếu là ta, ta cũng vậy thôi. Đang gấp rút rồi thành, lại có kẻ cản đường làm sao mà chịu được.

- Nhờ người mà chúng ta mới đến đây an toàn, nếu không có người, chúng ta chắc chắn không chịu được lâu. Pháp lực hao hết có khi đã bỏ mạng cả đám.

Mập Mập và Tuyết Dung gẩn cười nói, đám nữ nhân Tuyết Nhạn cũng gật đầu đồng ý. Bọn họ thật sự không trách Nhất Thành. Nhất Thành cũng thờ dài, nhưng trong lòng cảm thấy không tốt, vừa rồi, thật sự do hắn khinh xuất, đánh giá thấp đối thủ làm đồng bạn mình bị thương. Hai mắt hắn bỗng trở nên lạnh lùng, không thể bỏ qua việc này như thế này được.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mộc Lan

Đúng lúc này, rèm lầu vãi được kéo lên. Một nữ nhân đi vào trong.

Đây là một thiếu nữ đáng yêu chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, chỉ thấy nàng có một đôi mắt long lanh như hồ nước, trong veo động lòng người. Đường nét gương mặt thì duyên dáng tươi xinh, phối hợp với đôi môi anh đào ướt át mềm mại, lộ rõ vẻ dịu dàng ôn nhu.

Nhất Thành nhất thời có chút đờ đẫn. Mà giai nhân xinh đẹp tuyệt mỹ như khiến người ta không khỏi sinh lòng yêu thương.

- Bạch sư huynh?

Lúc nàng liếc mắt nhìn quanh một lượt thì thấy Bạch Sư Thường liền hô lớn, nàng vội vã đến xem xét. Nhanh chóng đánh ra pháp ấn, Red Plate của nàng bay lên tạo thành một vòng sáng xanh bao quanh Bạch Sư Thường. Nàng là một hệ trị liệu sư. Tuyệt Nhận hiểu kỳ hỏi nàng:

- Tỷ Tỷ xinh đẹp, người biết Bạch Sư Huynh?

- Uh, ta là giáp hai học viên của Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện, sư huynh rất nổi tiếng. Làm sao ta không nhận ra. Ta là trị liệu sư, Mộc Lan, được gia gia gọi tới đây. Các người là học viên của thư viện?

- Xin chào sư tỷ, chúng ta là giáp một học viên, được Bạch sư huynh dẫn dắt làm nhiệm vụ đầu tiên. Không ngờ lại gặp chuyện ngoài ý muốn này. Vì sao sư tỷ ở đây?

- Ta xin thư viện nghỉ mấy ngày, về nhà thăm gia gia. Không ngờ lại gặp chuyện điên rồ này.

Nhất Thành hỏi thăm chuyện trong thành, thật sự bọn họ không biết nguyên nhân của chuyện này.

- Sư tỷ, tỷ biết chuyện gì diễn ra trong Thiên Long Thành này không?

- Nói thì dài, ngắn gọn là trong thành này phong ấn thứ gì đó rất tà ác. Mà đám ác nhân Huyết Các tìm mọi cách để phá phong ấn đạt được vật đó, nhưng mọi việc thoát khỏi khống chế của họ, kích hoạt phong cấm. Làm cho cả thành Thiên Long gặp tai họa, thật sự là họa vô đơn chí. Ta nghe gia gia nói có một số gia tộc và người trong cung hợp tác với các thế lực ngoài. Lúc biến cố xảy ra thì bọn họ càng điên cuồng hơn, bắt đầu chém giết lẫn nhau, cả hoàng cung máu chảy thành sông. Không một người trong cung nào thoát được. Bây giờ trong thành đã loạn, quái dị nhân đầy đường. Các thế lực thì thay nhau ẩn nấp, chờ cơ hội phá cấm pháp đoạt bảo. Mấy sư đệ cẩn thận một chút, lúc đến đây chúng ta còn gặp một vài tên Hắc Quái và Tử Quái.

Nhất Thành nhíu mày, Hắc Quái và Tử Quái, thế thì chỉ có pháp sư cấp S mới chống nổi. Mộc Lan lúc này sắc mặt khó coi. Nhất Thành thấy vậy thì hỏi:

- Sư tỷ, bạch sư huynh sao rồi? Có vấn đề gì sao?

- Không được, vết thương không thể khép lại. Máu của sư huynh bị nhiễm một loại vật chất kỳ dị, ta không thể làm gì chúng. Thậm chí, nếu ta dùng phép thuật trị liệu lên chúng sẽ gây ra nguy hiểm cho sư huynh. Các người biết bạch sư huynh bị ai làm bị thương không?

- Mộc Nhân tiền bối nói lúc gặp huynh ấy là đang chiến đấu với nữ biến dị quái dị. Có thể bọn chúng làm bị thương sư huynh. Ngoài ra ta đoán có pháp sư hỏa hệ đã đánh nhau với huynh ấy. Sư tỷ đã cấp bậc trị liệu sư Re trung cấp mà không thể chữa trị sao?

Mộc Lan nghe đến biến dị quái dị thì biến sắc, khó khăn lắc đầu nói:

- Ta không thể, vết thương từ quái dị biến dị thường rất khó chữa trị. Ta chưa bao giờ gặp qua. Loại hắc ám vật chất này đã ngấm trong máu, nếu ta kích động chúng sẽ nguy hiểm đến sư huynh. Trừ khi có cách bài trừ chúng ra khỏi máu của huynh ấy trước. Ta mới trị liệu được. Không thì cần pháp sư trị liệu cấp S mới có thể trị liệu cho huynh ấy. Còn về vết cháy xem đã ổn định, thay da là không sao nữa.

Nhất Thành vội vàng hỏi:

- Ở đây có trị liệu sư cấp S không?

- Không có, ta đã thi triển một số phép thuật để ngăn chặn hắc ám vật chất kia dù thế y cũng chỉ có thể chịu đựng được ba ngày nữa. Hy vọng thư viện cử người đến kịp, nếu không. . .

Đám Nhất Thành nghe thấy vậy thì biến sắc. Người thư viện sợ không đến nhanh như vậy, mà dù có đến, cấm pháp không mở người thư viện cũng không vào được. Trong thành giờ này rất hỗn loạn, dù không hỗn loạn, muốn tìm pháp sư trị liệu cấp S cũng đã rất khó. Trong lòng bọn họ đã loạn như tơ vò. Nhất Thành liền nhớ đến trí tuệ thề, hỏi thử có cách nào không.

- Trí Tuệ Thề, có cách nào cứu sư huynh ta không?

- Có, mà còn cực kỳ đơn giản.

Nhất Thành mừng rỡ, gấp gáp hỏi:

- Cách gì?

- Túc chủ quên mình tu luyện phép thuật gì sao? Hắc ám vật chất gì trong người tên kia thì ta không biết. Nhưng đã liên quan đến máu, túc chủ có thể nhỏ tận gốc chúng bằng cách điều động máu trong cơ thể bị dính hắc ám vật chất phóng ra ngoài. Chỉ là cẩn thận một chút, nếu lấy quá nhiều máu không chừng vị sư huynh của túc chủ sẽ toi mạng luôn.

Nhất Thành ngẩn ra, đứng nha. Hắn tu luyện phép thuật máu trong Nghệ Thuật Hắc ám, nếu thi triển phép thuật máu lên Bạch sư huynh, không chừng lại có hiệu quả.

- Cảm ơn ngươi, trí tuệ thế. Mà hình như ngươi càng lúc càng thông minh, nói chuyện càng giống người thì phải.

Trí Tuệ Thế dương dương đắc ý nói:

- Tất Nhiên, ta đang từ từ hấp thu hắc ám vật chất nằm sau trong ta. Ngươi không cảm thấy Black Plate của mình cũng có tiến bộ sao?

Nhất Thành tập trung tinh thần quan sát Black Plate. Đúng là có tăng trưởng, nhưng rất nhỏ. Bây giờ Black Plate của hắn đang ở cấp bậc Re sơ kỳ, hắn cảm nhận sau một thời gian ngắn, hắn sẽ đột phá đến Re vương miện trung kỳ.

Lúc này, Mộc Lan đã qua chữa trị cho Mập Mập với Tuyết Nhan. Có vẻ không gặp nhiều khó khăn gì. Tay hai người đã hồi phục trong thấy nhưng không thể vận động mạnh ngay lập tức. Họ cần nghỉ ngơi hai ba ngày mới khỏi hẳn.

Mập Mập thấy tay đã đỡ hơn rất nhiều, nhưng mặt vẫn lộ rõ sự lo lắng hỏi Nhất Thành:

- Nhất Thành, giờ làm sao? Chúng ta không thể để Bạch Sư huynh như vậy được.

Cả đám nhìn Nhất Thành, Bạch Sư Thường đang nằm đó, thì giờ chỉ còn trong chờ vào Nhất Thành. Hắn cũng không muốn làm mọi người lo lắng nên liền nói:

- Ta đã có cách chữa trị cho Bạch sư huynh, nhưng có thể sẽ có nguy hiểm với lại bây giờ thì chưa phải lúc. Mọi người đi nghỉ ngơi đi. Tối nay ta cần mọi người canh phòng xung quanh, không được để ai làm phiền chúng ta trong lúc chữa trị. Mộc Lan sư tỷ, tối nay cần tỷ đến đây một chuyến. Lúc đó ta cần sự giúp đỡ của tỷ để cứu Bạch Sư Huynh.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cứu Người

- Được.

Nghe Nhất Thành có cách, bọn họ cũng thở phào một hơi, dù sao cũng có hy vọng còn hơn là ngồi chờ chết. Mộc Lan thì khó hiểu nhìn Nhất Thành, gặp một học viên, phép thuật còn thấp, làm sao cứu Bạch sư huynh. Nhưng nàng lại không hỏi Nhất Thành, chỉ lặng lẽ vén rèm rời đi.

Mọi người vào lều mỗi người chọn một góc nghỉ ngơi. Một ngày chống chọi với đám quái dị kia dù là không xuất thủ nhiều nhưng tinh thần luôn luôn kéo căng, không một giây thả lỏng, cũng làm bọn hắn rất mệt mỏi. Nhất Thành cũng thờ dãi nhìn đám người. Thấy tay hai người Mập mập khá hơn hắn cũng cảm thấy yên lòng. Hắn rất sợ vì hắn mà hại huynh đệ của mình thành tàn phế.

Mập Mập có vẻ còn lo lắng ghé qua hỏi Nhất Thành:

- Nhất Thành, có mấy phần nắm chắc cứu Bạch Sư Huynh?

- Sáu thành nắm chắc. Việc này ta cũng là lần đầu làm, nếu không bắt đắc dĩ ta cũng không muốn sử dụng thủ đoạn này. Đi nghỉ ngơi đi, tối nay còn có việc chính cần làm.

Hắn rất tự tin nhưng cũng không thể đùa giỡn với mạng người được. Dù sao đây là lần đầu sử dụng phép thuật hắc ám, hy vọng không có biến cố gì. Nhất Thành muốn hành động vào buổi tối vì muốn che dấu phép thuật này. Lỡ như lúc hắn sử dụng phép thuật mà mất khống chế, bầu trời chuyển đỏ hay là máu quanh khu vực này bay lên gây sự chú ý không cần thiết. Đây chỉ là phòng hờ, dù sao hắn cũng lĩnh ngộ đạt đến trung cấp độ thành thạo sử dụng phép thuật máu.

Nhất Thành nhắm mắt trao đổi với trí tuệ thế, hắn lo lắng mình không đủ sức cứu người:

- Trí Tuệ Thế, ta có cần lĩnh ngộ thêm Tạo Hình Máu không? Có cần tăng cấp bậc Magic Plate hay gì không để cho việc cứu chữa an toàn hơn?

- Với mức độ bây giờ, túc chủ chỉ cần nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần đạt đến cao nhất, tránh bị đánh động khi thi phép. Dù sao đây là cứu người, nếu là giết

người thì không cần rắc rối như vậy. Với lại tức chủ đừng quá dựa vào cấp độ linh ngộ phép thuật để đánh giá sức mạnh của mình, linh ngộ là chỉ là một phần. Cách không chế, tinh thần, và trí tuệ lẫn kinh nghiệm cũng rất quan trọng. Ngoài ra đẳng cấp Magic Plate phải theo kịp mức độ linh ngộ, lúc đó mới phát huy hoàn toàn sức mạnh của phép thuật đó. Ví dụ, bây giờ tức chủ không khác gì một tên linh ngộ kiểm ý mà không có đủ nội lực hay kinh nghiệm để phát huy toàn bộ kiểm ý đó. Chỉ biết nghệt ngoạt đánh ra vài chiêu kiểm ý cho vui thôi.

Nghe vậy Nhất Thành cũng an tâm hơn, hẳn đã đủ mọi điều kiện, giờ chỉ cần tinh thần nghỉ ngơi đầy đủ. Nhưng có vẻ như theo trí tuệ thế, hẳn cần kinh nghiệm thực chiến, bây giờ hẳn chưa thật sự phát huy được sức mạnh của phép thuật này. Magic Plate, tinh thần và trí tuệ của hẳn không theo kịp mức độ linh ngộ phép thuật.

Chiến đấu cả một ngày, tinh thần hẳn cũng có chút hao tổn. Ngồi định thần một lúc thì lăn ra ngủ, đây là cách hay nhất. Thói quen sống của người hiện đại, ngủ sẽ là cánh hồi phục tinh thần nhanh nhất. Chứ không phải ngồi nhập định dưỡng thần như đám Mập Mập.

Mang đêm buông xuống, bầu trời âm u hơn thường thấy. Cấm chế pháp trận tỏa ra một loại ánh sáng đỏ nhạt, đang xoay vòng trên không. Cả Thiên Long Thành dưới ánh sáng đỏ này càng trở nên rùng rợn, không khí thì nhàn nhạt mùi máu tươi. Một loại đè nén lòng người làm người khác cực kỳ khó chịu.

Nhất Thành tỉnh dậy, hẳn thấy mọi người cũng đã tỉnh. Tinh thần bọn hẳn đã tốt hơn rất nhiều so với ban ngày. Mập Mập với Tuyết Dung, hai cánh tay đã hoạt động tự nhiên hơn, chỉ là hành động mạnh vẫn chưa được. Thấy Mộc Lan chưa đến hẳn liền hỏi:

- Mọi người cũng tốt hơn rồi nhỉ. Mộc Lan chưa đến sao?

Tuyết Nhận hỏi thăm hẳn xem hẳn thế nào rồi. Tối nay sẽ dựa vào hẳn cứu người:

- Uh, tinh thần no đủ, cảm giác tốt hơn rồi. Mộc Lan sư tỷ chưa đến, chắc là tí nữa. Ngươi thấy thế nào rồi? Tinh thần tốt rồi chứ.

- Uh, ta cũng tốt rồi. Tinh thần đã đạt đến mức cao nhất, giờ chỉ chờ Mộc Lan sư tỷ là được.

Đúng lúc này, bên ngoài phát ra tiếng động, cả đám ra ngoài thì thấy Mộc Lan cùng Mộc Nhân đang đứng ngoài chờ bọn hẳn. Bọn họ chào hỏi sơ qua một chút rồi vào vấn đề chính.

- Nhất Thành, ta đã đến nơi cần ta làm gì?

- Sư tỷ, nơi cần đứng đây chờ tới lúc ta gọi vào là được.

Hắn quay sang nói với Mộc Nhân:

- Tiền bối, hy vọng ngài ra lệnh không ai đến gần khu vực này tới nay. Đa tạ tiền bối.

- Uh, ta đã hạ lệnh xuống, không ai sẽ đến gần bên này. Các ngươi dù sao cũng là sư đệ của Mộc Lan, đều là người thư viện, nên không cần khách khí.

Mộc Nhân lúc biết bọn họ là người của thư viện từ Mộc Lan, thì rất bất ngờ. Mà hơn nữa vị sư huynh của Mộc Lan kia lại là thiên tài trong thiên tài của thư viện. Mộc Nhân quyết định bảo vệ bọn họ, hẳn không muốn đắc tội với thư viện. Với lại đám nhóc này đúng là thiên tài, mới mười năm, mười sáu mà đã đến cảnh giới này. Nên biết Mộc gia hẳn mấy chục năm mới sinh ra thiên tài như Mộc Lan.

Nhất xoay sang nói với đám Mập mập,

- Mọi người canh giữ xung quanh lều khoảng mười mét, đừng để người đến gần. Ta không biết sẽ mất bao lâu, nhưng trước khi ta đi ra, đừng để ai tiến vào.

Đám Mập Mập gật gù, không biết tên này muốn làm gì nhưng tất cả đều tin tưởng Nhất Thành. Không thể để hẳn phân tâm trong lúc cứu sư huynh được.

Nhất Thành vén màn đi vào. Đám mập Mập chia nhau ra canh giữ. Mộc Lan cũng đứng xa xa với Tuyết Nhận, hỏi thăm chuyện của bọn hẳn.

Trong lều, Nhất Thành ngồi trước Bạch Tư Thường, hẳn tập trung tinh thần, rà xét vết thương. Tụ chất màu đen đã bám vào một số kinh mạch cùng mạch máu, có vẻ như rất khó bức ra. May mắn không quá nhiều, chủ yếu là quanh các vùng bị thương, còn một số thì theo máu đi xa hơn một chút.

Nhất Thành thu hồi tinh thần, thở dài. May mà Bạch Tư Thường đủ mạnh lúc đó lại có người dùng phép thuật làm đông lại các vết thương. Làm chậm lại lượng máu lưu thông, nếu không thì rắc rối to, nó mà theo máu tiến vào tim thì xong, không cách nào cứu chữa. Thậm chí Bạch Tư Thường sẽ biến thành quái dị.

Nhất Thành triệu hồi Magic Plate, nó vẫn thô ráp như cũ. Nếu dày hơn tí nữa thì không khác chiếc điện thoại của thế giới trước. Hẳn nhanh chóng thi phép. Lần này cứu chữa hẳn cần khống chế máu của Bạch Tư Thường, mà không thể cùng khống chế tất cả cùng một lúc, nếu như vậy lúc rút máu, sẽ kéo sạch máu trong người Bạch Tư Thường ra ngoài. Phải chia ra khống chế từng bộ phận nhỏ. Giảm khả năng mất máu quá nhiều. Nhưng sẽ cực kỳ hao tổn tinh thần khi làm việc này.

Hắn quyết định thí nghiệm lên các vết thương nhỏ trước coi như luyện tay. Vết Thương nhỏ không có nhiều loại quái dị vật chất kia. Từ từ, thể ma pháp hẳn bay lên trên không, giờ đây nó đã biến thành màu đen, Black Magic Plate hiện.

Chương 35: Giọt máu sinh mệnh

Nhất Thành đặt một ngón tay của mình tiếp xúc với vết thương, nhẹ nhàng vận phép thuật. Phép thuật vừa ra, trong tinh thần hiện lên một loại kết nối kì dị. Máu, hẳn cảm giác nếu muốn hẳn có thể kéo hết máu của Bạch Tur Thường ra khỏi cơ thể. Đây là vì Bạch Tur Thường đang hôn mê, nếu tỉnh thì không dễ dàng như vậy. Nếu bây giờ có người thấy hẳn thì sẽ giật mình, đôi mắt hẳn đã chuyển đỏ. Hẳn bắt đầu thu hẹp nhỏ lại khu vực không chế từ từ, chủ yếu là nơi có dính hắc ám vật chất.

Việc này làm hẳn toát cả mồ hôi, để hạn định mức không chế đến nhỏ như thế thường không dễ dàng, cần độ tập trung cực lớn. Với lại, cũng không dám kéo quá nhiều máu ra ngoài được, mất máu quá nhiều, vị sư huynh này của hẳn sẽ đi tông. Nên nhớ đây chỉ là vết thương thứ nhất, còn chục vết thương nhỏ và một vết thương lớn ở vai. Khi mà khu vực thu hẹp đến mức hẳn nghĩ là ổn thì ngón tay hẳn từ từ kéo lên, theo sau ngón tay là một đường máu màu đỏ cùng với tạp chất màu đen bay lên đi theo ngón tay hẳn, lơ lửng giữa không trung cách ngón tay vài centimet.

Nhất Thành từ từ thực hiện nhiệm vụ hút máu của mình, không biết bao nhiêu lần, các vết thương nhỏ cùng tạp chất đã được rút ra. Tới khi chỉ còn vết thương lớn trên vai, phép lực hắc ám của hẳn lúc này đã hao hơn một nửa. Mồ hôi chảy ra như tắm, mức không chế này cực kỳ hao tổn tinh thần. May mắn chỉ còn lại vết thương lớn ở vai và một số tạp chất trong mạch máu.

Nửa ngày qua đi, lều vải vẫn chưa được vén lên, trời vẫn tối mù mịt nhưng đám Mập Mập bên ngoài càng lúc càng lo lắng. Đúng lúc bọn hẳn không chờ nổi nữa, Nhất Thành đi ra. Cả đám nhanh chóng chạy đến, thấy nhất thành lão đảo sắp ngã, mặt mày tái nhợt thì Mập Mập vội vàng tiến lên đỡ.

- Xong rồi, Mộc Lan sư tỷ, phần còn lại nhờ vào tỷ.

Mộc Lan gật đầu, tiến vào trong. Trong lều giờ này chả có gì khác, không có gì đặc biệt ngoài mùi máu rất nặng. Nàng hơi nhăn mặt, vội vàng tới xem Bạch Tur Thường. Bạch Sư Huynh vẫn nằm đó, nhưng nàng cảm thấy là lạ. Nàng cảm thấy mặt cùng cơ thể của y đã nhỏ đi một vòng. Thấy vết thương rỉ máu liên vội vàng kết ấn, trị liệu. Bất ngờ là lần này vết thương lành lại rất nhanh, nàng cảm nhận được tạp chất màu đen đã biến mất. Qua nửa giờ, các vết thương khép miệng thậm chí là lỗ thủng ở vai. Mộc Lan thở dài, vuốt mồ hôi trên trán, phép lực của nàng cũng sắp hao hết. Khuôn mặt xinh đẹp tỏ ra mệt mỏi nhưng hiện lên sự nghi ngờ, cặp mắt đảo điên lia lịa.

Thấy nàng đi ra, Tuyết Nhạn vội vàng hỏi:

- Sư tỷ, sao rồi?

- Tốt rồi, vết thương đã ổn định. Nhưng sẽ không tỉnh lại nhanh được do mất máu quá nhiều.

Nói đến đây nàng cũng liếc nhìn Nhất Thành đang ngồi dưỡng thần. Trong lòng nàng khiếp sợ, đôi mắt xinh đẹp lại hiện lên vẻ hiếu kỳ, nàng không hiểu nổi một học viên giáp một lại làm được điều này. Thậm chí nhiều trị liệu sư cấp S cũng không dễ dàng triệt tiêu tạp chất kia. Vậy mà người này lại làm được, đừng quên đây không phải tạp chất bình thường mà của biến dị quái dị. Loại mà hiếm gặp, khó giải quyết nhất.

Nhất Thành tỉnh lại trong lúc nhập định thì trời cũng đã sáng. Hẳn vẫn đang ngồi trước lều, đám mập mập thì không thấy đâu. Tiến vào lều, Tuyết Dung đang ngồi một mình dưỡng thần mở mắt.

- Mọi người đâu?

- Mập Mập ra ngoài kiếm thứ gì đó ăn. Vừa mới đi không lâu.

Hẳn tiến đến bên cạnh Bạch Tur Thường quan sát, bây giờ mặt y vẫn còn tái nhợt, chắc là triệu chứng của việc thiếu máu nhưng các vết thương trên người đã lành. Trong lòng than thở không thôi, lúc rút máu của tên này, thực sự đã xảy ra sơ xuất. Hẳn đã mất tập trung nên kéo ra một đồng máu, suýt chút nữa là vị sư huynh này đi tông cái mạng. Lúc đó, hẳn định truyền phần máu rút ra vào lại người Bạch Tur Thường thì bị Trí Tuệ Thê ngăn cản. Việc này không thể là do phần máu đó đã nhiễm hắc ám năng lượng trong người hẳn, nếu truyền vào lại thì không cần cứu vị sư huynh này nữa mà đem đi chôn luôn cho nhanh.

- Tuyết Nhạn, hai tay thế nào rồi?

- Uh, hai tay đã tốt hơn. Giờ đã cử động bình thường chắc sau hôm nay có thể sử dụng phép thuật bình thường.

Đúng lúc này, tiếng bước chân truyền đến ngoài lều. Là đám Mập Mập, đi theo còn có Mộc Nhân và Mộc Lan, trên tay cầm một số đồ ăn vặt. Mập Mập thấy hẳn liền tiến đến vỗ vỗ vai hỏi:

- Nhất Thành tỉnh rồi hả?

- uh, ta mới tỉnh lại. Các người lấy đồ ăn ở đâu thế? Đừng nói là đi cướp của người khác nghe?

Mộc Nhân xen vào cười cười nói:

- Không có đâu, đây là đồ ăn ta kiếm được. Thức ăn này cũng dễ kiếm, các tòa lâu đài này tự do ra vào. Có rất nhiều thức ăn ở đó. Chỉ cần tiêu diệt quái dị bên trong là có thể lấy về. Ta đến đây xem sư huynh của Mộc Lan thế nào, nghe nói đã lành.

- Đa tạ Tiền bối quan tâm, nhờ Mộc sư tỷ mà Bạch sư huynh đã không sao. Không biết mọi việc trong thành thế nào, nơi này làm sao mà an toàn như vậy, quái dị không tấn công qua đây?

Mộc lão nhân suy nghĩ một lúc rồi nói,

- Trong thành vẫn loạn, ta nghĩ số người sống sót không nhiều. Chắc là tập trung ở bốn cổng thành. Mà quái dị thì đang tập trung ở trung tâm Thiên Long Thành, chỉ có một số ít nhóm quái dị yếu kém lạc đàn tổ chức tấn công chúng ta. Đầu là Thi quái nên rất dễ giải quyết. Các pháp sư đã chia làm các tổ phòng vệ quanh đây tránh bị tập kích bất ngờ nên nơi này bây giờ còn khá ổn định. Nhưng ta nghĩ sẽ không lâu nữa sẽ có chuyện xảy ra.

Nhất Thành hiếu kỳ liền hỏi:

- Ý của tiền bối là?

Mộc nhân trầm giọng nói,

- Theo quan sát của ta, vật kia sẽ xuất thế lúc đó hy vọng cầm pháp sẽ giải. Nếu không thì..

- Tiền bối có biết vật kia là vật gì không?

- Trước đây, ta nghe đồn trong thiên long thành phong ấn máu của quái dị nào đó rất mạnh, nếu đạt được sẽ có lợi cho việc tăng tu vi cho pháp sư lẫn quái dị.

Đám Nhất Thành ồ lên một tiếng, không nghĩ tới lại là máu của loài quái dị nào đó. Nhưng Nhất Thành lại khó hiểu hỏi:

- Không đúng, máu của quái dị làm sao tăng tu vi cho pháp sư?

Cả đám tròn mắt nhìn hẩn như nhìn đại lục mới. Mập Mập liền vỗ vỗ vai Nhất Thành nhìn mọi người giải vây giúp hẩn:

- Tên này là cuồng tu luyện, cả năm ở thư viện chỉ biết luyện thế. Đến pháp trận hẩn cũng không biết, làm sao mà biết về việc này.

Mộc Nhân cười cười rồi giải thích:

- Loại quái dị cấp bậc cao rất khó giết chết, sự sống và linh trí bọn chúng được áp chế vào trong một giọt máu. Nó được gọi là Giọt Máu Sinh Mệnh. Giống như ma thú áp chế sự sống cùng phép thuật vào một viên đá ở đan điền. Được gọi là Ma Hạch. Hầu như các pháp sư chỉ có thể phong ấn chúng nó cho đến lúc linh trí bị mài mòn rồi biến mất trong giọt máu. Nếu trong thời gian phong ấn, có người chạm đến chúng thì sẽ bị đoạt xác sống lại.

Trầm ngâm suy nghĩ một chút lão tiếp tục:

- Giọt Máu Sinh Mệnh của quái dị cấp bậc cao có độ lây nhiễm rất cao nhưng năng lượng phép thuật bên trong đó cũng rất lớn cùng với một phần năng lượng linh hồn của quái dị trong đó. Các tổ chức lớn đều có thủ đoạn thanh lọc tạp chất bên trong nhưng cái giá thường rất lớn thế nên máu quái dị cấp bậc không đủ, họ sẽ không quan tâm. Sau đó, pháp sư được chọn sẽ sử dụng chúng nhằm tăng Magic Plate. Thậm chí tăng sức chứa của bình chứa phép thuật trong linh hồn. Mỗi lần thứ này xuất hiện đều là tai nạn, trước đây đã có tai nạn diệt quốc vì sự lây nhiễm đáng sợ của chúng. Mà đáng sợ hơn là các tổ chức lớn tranh chấp, gây ra tai nạn rất lớn cho người bình thường. Nhìn Thiên Long Thành thì sẽ rõ, vì ham muốn cá nhân mà cả thành hầu như bị hủy diệt.

Nhất Thành bây giờ mới hiểu rõ mọi chuyện, hẩn nhớ đến người Pháp Tông và lão già đáng sợ hẩn gặp trước Mộng Lâu, chắc chắn bọn chúng cũng đến đây vì vật này. Mộc Nhân bổ sung thêm:

- Pháp trận trên đầu chúng ta là lớp cấm chế thứ nhất. Hy vọng khi cấm pháp thứ hai biến mất, giọt máu sinh mệnh kia xuất thế, cấm chế thứ nhất cũng sẽ biến mất, nếu không nhưng người bình thường ngoài kia sẽ bị nhiễm và tất cả sẽ biến thành quái dị. Đến lúc đó... thì ta cũng không cần nói thêm.

Mộc Lan kiểm tra qua Bạch Tư Thường thấy không có nguy hiểm gì nữa thì cùng với Mộc Nhân rời đi. Trước khi đi nàng còn liếc nhìn Nhất Thành mấy lần nhưng vẫn không hỏi gì. Bọn hẩn tập trung lại ăn uống, mập mập vừa ăn vừa hỏi:

- Nhất Thành, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mở màn đồ Sát

Nhất Thành cũng không biết nên làm gì bây giờ, có thể thấy tình hình bây giờ khá là phức tạp. Bọn họ phải tìm cách rời thành trước khi cấm pháp thứ hai biến mất. Suy nghĩ một lúc hắn nói:

- Chúng ta cứ ở lại đây hôm nay. Tay các ngươi cần thời gian hồi phục vì thế phải nghỉ ngơi thật tốt, ngoài ra chờ Bạch sư huynh tỉnh lại. Tình hình bây giờ có chút phức tạp, phải tìm cách thoát ra khỏi đây trước khi vật kia xuất thế. Nếu không thì theo lời Mộc Nhân sợ rằng người ngoài kia không người nào sống nổi. Thậm chí chúng ta cũng gặp nguy hiểm.

Mọi người đều đồng ý với ý kiến của Nhất Thành, giờ bọn họ cũng không có cách nào. Cấm chế này không đơn giản chút nào, thậm chí pháp sư Cấp S cũng không thoát được hưởng gì bọn hắn.

Ăn uống xong, mọi người kiểm chỗ riêng mình dưỡng thần, hôm qua cả đám đã thức cả đêm canh gác cho Nhất Thành. Nhất Thành thì câu thông với trí tuệ thể:

- Trí Tuệ Thể, mở thông tin cá nhân
- Tính danh: Nhất Thành
- Cảnh giới:
- Red Plate: Rm (sơ cấp)
- Black Plate: Re (sơ cấp)
- Ma pháp: Không gian (nhập môn), Nghệ Thuật Hắc Ám (Phép thuật máu (trung cấp), hắc ám(không)
- Vật Chất Điểm: 90
- Thể chất: 48
- Linh Hồn: 40

Nhất Thành thấy mình có 90 điểm vật chất điểm thì cực kỳ vui mừng không nghĩ tới đoạn đường ngắn phía sau lại thu được 90 điểm. Vậy tổng cộng hắn thu được 225 điểm vật chất. Thật sự đây là thu hoạch ngoài ý muốn. Hắn còn nhớ rõ lần trước ở Thủy Linh Quốc, giết tên cấp S bị thương của ác ma tổ chức kia chỉ nhận được 40 điểm. Trong lòng thở dài, đúng là góp gió thành bão, đánh chết một kẻ mạnh không bằng đồ một đoàn quái dị yếu.

- Trí Tuệ Thể, ta dùng 90 điểm này có thể tăng Black Plate lên cấp Rm đỉnh phong không?
- Túc chủ cần 85 để tăng Black Plate lên đẳng cấp Rm đỉnh phong.
- Vậy ngươi nghĩ với năng lượng phép thuật trong bình chứa thứ hai có đủ để đột phá Nhậm Độc nhị mạch?
- Không thể, ít nhất túc chủ phải đột phá Red Plate lên cấp bật Rm đỉnh phong.

Không nghĩ tới việc đột phá nhậm độc nhị mạch trong cơ thể lại khó khăn đến thế. Nhất Thành suy nghĩ chốc lát rồi rời khỏi lều, hắn tìm đến một căn nhà cũ nát gần nơi đóng đô của bọn hắn, lên vào trong, ngồi xuống.

- Trí Tuệ Thể, đột phá Black Plate lên Rm đỉnh phong.

Năng lượng phép thuật quanh người hắn tụ tập lần nữa, điên cuồng tiến vào bình chứa ma pháp thứ hai. Sau mấy phút qua đi, hắn liền mở mắt. Bởi vì đang kích hoạt năng lượng phép thuật ở bình thứ hai nên giờ đây cặp mắt hắn đã chuyển đen, nếu ai nhìn vào thì như đang nhìn vào một động hắc ám không đáy. Dấy lên sự sợ hãi sâu thẳm trong lòng. Nhất Thành về phía cổng thành, cười lạnh lùng lắm lắm:

- Đánh huynh đệ ta bị thương, các ngươi cũng nên trả rồi.

Trở về lều, đám mập mạp vẫn đang dưỡng thần. Hắn cũng về lại chỗ cũ của mình ngồi dưỡng thần, sau đó lãng ra ngủ. Khi tỉnh dậy thì đúng lúc Tuyết Nhạn cùng Lan mang một ít thức ăn trở về, hắn ngồi ăn rồi nói:

- Tí nữa ta ra ngoài xem xét tình hình trong thành, tìm cách rời khỏi đây. Đề ý một chút Bạch Sư Huynh, đừng để xảy ra biến cố gì.

Tuyết Nhạn lo lắng hỏi:

- Vậy có nguy hiểm không? Trong thành có rất nhiều quái dị, có các thể lực lớn. Nếu như gặp bọn hắn sợ rằng ngươi sẽ có nguy hiểm.

Nhất Thành nhìn nàng cười cười:

- Không cần lo lắng, với tốc độ của ta, nếu không gặp pháp sư cấp S hoặc quái dị Từ Quái và Lệ quý, thì sẽ không ai ngăn nổi ta rời đi.

Đám Mập Mập thấy hắn tự tin như vậy cũng không nói gì nữa, trong nhóm giờ chỉ còn hắn mạnh nhất. Nhưng cả đám dậm dò hắn mãi, cũng làm hắn có chút cảm động.

Nghĩ ngợi một lúc, Nhất Thành một mình rời lều, lặn vào bóng đêm màu đỏ. Mấy pháp sư canh gác thấy hắn cũng không để ý, miễn không phải quái dị, bọn hắn không quan tâm. Nhất Thành lẳng lặng đi trên đường lớn. Khắp nơi vẫn còn quái dị nằm la liệt, thậm chí có mấy cái sát không còn nguyên vẹn.

Nhất Thành không trực tiếp tiến về phía cổng thành mà dạo một vòng quanh trại của bọn hắn sau đó nhắm hướng ngược lại mà đi. Hắn không muốn người phát hiện việc tiếp theo mình làm.

Sau khi chém giết một vài tên quái dị lạc đàn, thấy đã đến nửa đêm. Hắn cởi áo ngoài thay một bộ áo đen sạch mới kiếm được trong mấy cửa tiệm ven đường, bịt mặt tiến về phía cổng thành.

Ngay khi mới đến nơi thì có một nhóm thị vệ khoảng mười người đang đi tuần cầm đao kiếm chặn lại.

- Người nào?

- Bốp,

Đầu của tên mới hỏi vỡ nát, Nhất Thành vừa rồi không nói nhiều, xong đến đám thẳng vào mặt tên kia.

- Có thích...

Không chút chậm trễ, Nhất Thành xông lên đánh chết cả đám thị vệ chỉ trong mấy giây. Với người bình thường, hắn không tốn nhiều sức.

Lúc này, tiếng hô đánh động thị vệ đóng ở cổng thành, một đồng thị vệ như thủy triều từ bốn phương tám hướng áp sát, đồng thời tức tốc bày ra trận thế. Hơn chục thị vệ ôm cung tiễn dừng lại ở hơn mười thước, trong tiếng hiệu lệnh dáo dác gác cung lấp tên. Nhất Thành nghiêng mắt, thấy đám cung tiễn chuẩn bị bắn tên thì sử dụng phép thuật ngay.

- Lên, tiễn máu.

Khi Nhất Thành vừa hô lên, máu của mấy tên mới bị giết dưới chân hắn bốc lên hoá thành tiễn máu màu đỏ. Hắn tay phải vẫy ra, đám tiễn máu mang theo tiếng gió rít gào, điểm rơi vừa vặn đúng chỗ, đem những thị vệ còn chưa kịp bắn tên này toàn bộ xuyên thủng, thậm chí kéo theo mấy tên phía sau tan xác.

Đây là sự khác biệt của người thường và pháp sư. Ở thế giới này, các pháp sư thường không giam gia chiến tranh của các quốc gia bình thường. Nếu như có pháp sư nào phá luật này, tham gia nhân gian chiến, đồ giết binh sĩ hàng loạt, tất sẽ bị các thế lực lớn hợp lực tiêu diệt. Đây là quy tắc vạn năm nay, quốc gia lớn đều dưới sự quản hạt của các thế lực lớn nhỏ nhằm giữ cân bằng giữa người thường và pháp sư.

Nhất Thành cười lạnh nhìn đám thị vệ đang run rẩy kia, giọng khàn khàn quát:

- Nếu không muốn chết, cút.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Huyết Kiếm vs Chiến Sĩ

Mục tiêu của hắn đến đây là tên vương gia cùng với ba tên pháp sư đánh bị thương Mập Mập với Tuyệt Dung.

Hắn không muốn tạo sát nghiệp quá nhiều, dù sao đám thị vệ này chỉ là người thường. Chém giết cũng không có điểm vật chất nào. Nghe hắn nói vậy đám thị vệ run run, nhưng không dám loạn động, cũng không dám tấn công. Bọn hắn cũng không điên đi tấn công tên ác ma dùng máu làm vũ khí này. Lúc này thấy máu dưới chân hắn bay lên, cả đám chân đã đứng không vững. Không phải là bọn hắn chưa gặp pháp sư, thậm chí đối mặt nhưng cái loại dùng máu biến thành tiễn này chưa từng thấy. Bọn hắn xông lên chỉ có nạp mạng vô ích.

Từ lúc sử dụng Black Plate cả người Nhất Thành toả ra một loại năng lượng hắc ám bốc lên quanh người như cháy. Một áp lực cực lớn toả ra từ người hắn, mắt lúc đen lúc đỏ, tạo cảm giác khác máu cực kỳ. Thậm chí lúc đám cung tiễn mới thấy hắn đã run tay, động tác chậm chạp, chưa kịp bắn thì đã bị tiễn máu xuyên thủng người.

Đúng lúc này, ba luồng áp lực không lồ ầm ầm kéo tới. Ba tên pháp sư làm bị thương Mập Mập và Tuyệt Dung nhảy đến trước mười thước đám thị vệ.

Tên Vương Gia thì đứng xa xa tránh sau đám thị vệ. Tên pháp sư chiến sĩ quát lớn:

- Người là ai?

Nhất Thành cười lạnh lùng, giọng khàn khàn như từ địa ngục truyền đến:

- Kẻ giết các người.

Không nói nhiều, năng lượng phép thuật trong người tràn ra. Một mảng kinh khủng xuất hiện, mấy tên cung tiễn thủ nằm dưới đất dù sống hay chết nhanh chóng khô khấp, máu chúng bị rút ra khỏi cơ thể đều bay về phía Nhất Thành. Đám thị vệ cùng pháp sư đối diện cảm giác máu trong người mình sôi lên, như muốn tuôn ra khỏi thân bay về phía Nhất Thành.

Dù Nhất Thành đã hạn chế mục tiêu hút máu nhưng sức ảnh hưởng không nhỏ lên những người xung quanh. Hắn có thể mượn lực từ tự nhiên giúp tăng lên sức mạnh phép thuật. Đây cũng là sự đáng sợ của phép thuật thất truyền. Phần lớn pháp sư tu luyện ở cấp thấp, khi thi triển phép thuật đều lấy năng lượng từ bình chứa ma pháp trong người. Còn thất truyền phép thuật, ngoài lấy năng lượng trong người còn mượn nhờ từ tự nhiên. Nghĩa là hắn có vô hạn khả năng tăng sức mạnh, đòn tấn công sẽ có thể ảnh hưởng trên diện rộng.

Vừa rồi thi triển tiễn máu, hắn thậm chí chỉ dùng một phần nhỏ năng lượng phép thuật trong người, phần lớn là mượn nhờ từ bên ngoài, tăng lên sức mạnh của tiễn máu. Giờ thì chủ động dùng năng lượng phép thuật trong người, sức hút và áp lực đè lên đám người càng lớn hơn. Nhất Thành quát lớn:

- Huyết Kiếm

Nhất Thành thi phép, nhanh chóng những đám mây máu lơ lửng sau lưng hắn biến thành mười mấy cây huyết kiếm. Đây chính là phép thuật Nghệ thuật Hắc Âm - Tạo Hình Máu. Có điều, nếu nhìn kỹ, huyết kiếm không được ngăn thực cho lắm, độ sắc bén cũng không cao. Nhất Thành dù đạt đến độ thuần thục trung cấp nhưng đây là lần đầu tiên hắn dùng trong chiến đấu. Kinh nghiệm còn kém và cần sự tập trung cực lớn.

Ba tên pháp sư đứng đối diện mặt mày cực kỳ trầm trọng, loại phép thuật này bọn hắn chưa thấy bao giờ. Bây giờ tên kia như ác ma, tạo ra áp lực cực kỳ đáng sợ.

Trong không khí ngập mùi máu tanh gắt mũi, không khí trong nháy mắt đè nén đến cực điểm, mỗi một người đều nhìn rõ nụ cười âm u khiến người không rét mà run trên mặt Nhất Thành, tràn đầy vẻ tàn nhẫn như ma quỷ.

Bọn họ không dám khinh thường, vận hết phép lực trong người. Một tên thì phong nhận xuất hiện quanh người, một tên thì tay bốc cháy lên hùng hục, tên chiến sĩ rút kiếm lớn sau lưng, cơ thể lớn hơn một vòng.

- Đi

Nhất Thành phát tay, mấy chục huyết kiếm dưới sự khống chế của hắn bay về phía ba tên pháp sư. Nhưng hắn vẫn giữ hai thanh huyết kiếm bên mình nhằm ngăn chặn việc ngoài ý muốn. Ba tên pháp sư thấy thế liền đánh ra Magic Plate của mình, thi pháp, ngăn chặn huyết kiếm đang lao tới.

- Hào Quyền

- Phong Bạo

- Kiếm Phong Chi Kiếm

Ba tên cũng không hề yếu thế, một ngọn gió lốc cùng với mười mấy nắm đấm bằng lửa bay đến không trung, đón đỡ mấy thanh huyết kiếm bằng máu kia đang đánh về phía bọn chúng. Tên chiến sĩ thì khác, thanh kiếm lớn vung lên đón đỡ kiếm máu.

- Âm... Âm... Âm

Huyết kiếm cùng phép thuật của hai pháp sư kia va chạm, tiếng nổ lớn liên tục truyền đến. Nhưng dù là va chạm, huyết kiếm không bị ngăn cản hoàn toàn. Huyết kiếm chỉ nhỏ đi một vòng rồi xuyên qua nắm đấm lửa thoát đi đâm đến tên pháp sư dùng hỏa phép thuật. Ngay khi đâm đến, pháp sư kia vội vàng dùng phép thuật hỏa diễm lên tay phải đón đỡ huyết kiếm.

- Xet..

Hoà tay vừa tiếp xúc với Huyết kiếm thì bị chém đứt, máu tươi phun trào mãnh liệt. Tên pháp sư sử dụng hỏa diễm, vội vàng kết ấn cầm máu.

Pháp sư dùng phong bạo cũng không tốt hơn, chân trái của hắn đang cầm một thanh huyết kiếm. Vừa rồi, dù phong bạo đã ngăn chặn được hai thanh huyết kiếm nhưng thanh thứ ba lại không bị ngăn, đâm thẳng tới, hắn vội vàng tránh né nhưng cũng không kịp, đùi trái đã bị huyết kiếm xuyên thủng.

Hai tên pháp sư này, phép thuật không kém, thi triển nhanh nhưng so cấp bậc phép thuật với Nhất Thành còn thua xa. Phép thuật hai tên pháp sư nhiều lắm thì cổ đại phép thuật, lĩnh ngộ cũng khoan sơ cấp đỉnh phong, vì thế sẽ không chịu nổi một kích này của Nhất Thành. Nếu đạt đến trung cấp mới hy vọng ngăn nổi huyết kiếm của Nhất Thành.

Bên kia, tên chiến sĩ pháp sư khí thế bỗng trở nên bạo ngược, sức lực tồn đọng trong người hắn lúc này cũng từng chút một được phóng thích. Liên tục vung kiếm đón đỡ gạt những huyết kiếm kia sang một bên. Vừa tránh thoát, hắn liền lao về phía Nhất Thành. Nhảy lên trên không, một chiêu dốc hết

toàn lực chém xuống.

Cheng!

Một chiêu dốc hết toàn lực chém xuống bị huyết kiếm chặn lại, mặt đất dưới chân Nhất Thành lún xuống. Đúng như Nhất Thành dự đoán, tên chiến sĩ là kẻ mạnh nhất trong ba người. Huyết kiếm phóng về phía hắn nhưng hắn rất dễ dàng tránh né, tốc độ của y cũng không kém, lao nhanh tấn công Nhất Thành. Nhất Thành dự đoán được điều này nên đã giữ lại hai thanh huyết kiếm bên người, nhanh tay nắm lấy một thanh, đón đỡ một kiếm vừa rồi.

Tên chiến sĩ ánh mắt lấp lóe, cổ tay rung lên, Nhất Thành rên lên một tiếng, thân thể bị một cổ lực lượng không thể ngăn cản văng thẳng ra ngoài, làm mặt đất tạo thành một vết trượt hơn ba mươi thước. Nhưng lúc hắn trượt đi, đã vấy tay trái, huyết kiếm còn lại duy nhất trên không, đâm về phía tên chiến sĩ.

- Cheng!

Tên chiến sĩ vội vàng chắn kiếm trước ngực đón đỡ huyết kiếm đâm về phía ngực mình. Tiếng động như kim loại va chạm vang lên. Hắn bị đánh lùi lại năm sáu bước mới đứng vững.

Lúc cả hai ổn định lại cũng không truy kích, tên chiến sĩ vắt ngang kiếm lớn, ánh mắt rơi lên trên lưỡi cự kiếm. Trên lưỡi cự kiếm vốn trơn nhẵn không ngờ lại thêm một vết xước nhỏ đến mức khó có thể phát hiện.

- Thật mạnh, cũng không tệ lắm - Y ngước mắt lạnh lùng tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Luyện tay

Xa xa, trên một nóc nhà cao, Mộc Nhân cùng một đám pháp sư trong đó có đám người thư viện từ xa xòil nhìn về phía chiến trường, nhíu chặt mày.

Phía công thành, nơi hai người kia giao chiến đất đá bay tứ tung, mà bầu không khí huyết tinh cùng phép thuật va chạm làm cho mọi người ở đây mặt mày ngưng trọng, bề ngoài thì nhìn bình tĩnh nhưng nội tâm thì dậy sóng khó thể lấp bằng.

- Thực lực của bọn hắn không ngờ lại vượt xa chúng ta nhiều như vậy, nếu mấy hôm nay chúng ta tấn công bọn hắn sợ rằng kết quả không được tốt. – Mộc Nhân trầm ngâm nhìn về phía trước nói.

- Tên bịt mặt kia càng đáng sợ hơn, không biết thuộc thế lực tà ác nào mà cỡ tuổi đó lại có chiến lực ghê gớm đến thế.

Mộc Lan bên cạnh ngẫm nghĩ nói. Dù là bịt mặt và có năng lượng hắc ám bao quanh nhưng không thể che giấu được là tên sử dụng phép thuật huyết này còn khá là trẻ tuổi. Mập mạp thì lại nhìn qua đám Tuyết Nhạn hơi nhỏ:

- Các người thấy bóng dáng tên kia nhìn rất quen không.

- Người nói tên điều khiển máu kia? Ta cũng cảm thấy vậy nhưng không thể nhớ ra là ai.

Tuyết Nhạn, Tuyết Dung và Lan gật gù đầu.

- -----

Trở lại cuộc chiến, tên pháp sư chiến sĩ thân ảnh nhanh chóng lao về phía Nhất Thành, hơn 10 mét khoảng cách bị hắn tại cực hạn ngắn thời gian rút ngắn, tư thế y tựa như một con Phong lang vồ mồi, cự kiếm mang theo tiếng xé gió đâm thẳng vào ngực Nhất Thành.

- Baa....a...

Nhất Thành hướng bên cạnh di động một bước né tránh, đồng thời bước chân phải lùi ra sau một bước, lấy chân trái làm trụ lên gối vào ngực tên chiến sĩ. Kinh nghiệm tên chiến sĩ cũng không kém, thay đổi thế trụ, dùng vai phải húc vào bụng Nhất Thành.

- Âm

Hai người va vào nhau phát ra tiếng vang trầm thấp thanh âm.

Chỉ thấy hai người lúc lùi lại, Nhất Thành thì khom người xuống, có vẻ như bị thương ở phần bụng. Tên chiến sĩ thì đứng thẳng vươn vai, xương sườn của hắn cũng trùng đòn của Nhất Thành.

Vừa rồi, khi tên chiến sĩ thấy Nhất Thành tránh thoát đòn đâm thẳng, hắn đã vui mừng tay trái đã nắm sẵn chùy thủ. Thường thì người khác sẽ lùi hai

bước huyết kiếm chém xuống hoặc xuất một chiêu kiếm chí mạng nào đó. Nhưng lúc xuất kiếm tất sẽ có sơ hở, y sẽ có cơ hội áp sát người hắn, dùng chủy thủ công kích tầm gần. Không ngờ Nhất Thành lại không làm như vậy, tránh thoát đòn đâm thẳng lại dùng đòn lên gối vào phần ngực đang cúi xuống của y. Hắn chưa thấy ai chiến đấu kiểu đó.

Cái này thì không trách Nhất Thành được, hắn không biết kiếm pháp gì cả, với lại lúc đó hai người quá sát nhau và lại di chuyển cực nhanh. Cây kiếm thì dài trở nên vướng víu, thế nên dùng đòn gối. Kiếp trước làm một học sinh cá biệt, vật lộn kỹ thuật thì đã tiếp xúc qua nên lúc đánh nhau tầm gần, Nhất Thành vẫn mang theo phong cách kiếp trước. Lên gối, cùi chỏ, và các đòn đánh hiểm cũng mang theo đến.

Tên pháp sư lại công đến lần nữa, lần này thì Nhất Thành không dám cận chiến, dùng Huyết Kiếm đón đầu công kích tên kia.

- Cheng! Cheng! Cheng!

Nhất Thành nhận thấy mỗi lần dùng huyết kiếm đón đỡ cự kiếm kia, trong lòng bàn tay truyền đến đau đớn nhưng huyết kiếm ngưng thực hơn một chút. Vết vỡ khi va chạm trên huyết kiếm nhỏ lại qua từng kiếm. Hắn cảm thấy năng lượng hắc ám trong người cũng thông thuận hơn. Thế nên giờ đây, Nhất Thành chỉ thủ không công, dùng tốc độ đón đỡ từng kiếm của tên kia.

Bên ngoài nhìn vào, công kích của tên pháp sư đè ép lên Nhất Thành hết lần này tới lần khác, không hề ngừng nghỉ. Một kiếm, một kiếm, một kiếm... Một kiếm nặng hơn một kiếm, tên chiến sĩ như điên cuồng, ở trước mắt hết như cừu nhân không đội trời chung của hắn. Nhưng Nhất Thành trước sau vẫn tránh né, dùng huyết kiếm trên tay để đỡ đòn.

Lúc này, hồng quang trên người Nhất Thành càng lúc càng đậm, khí thế vẫn đang tăng cường rất nhanh, áp lực từ công kích tên pháp sư mang tới cũng giảm đi qua từng đợt. Thanh huyết kiếm trên tay hắn càng lúc càng ngưng thực. Hắn cảm nhận được năng lượng hắc ám thông thuận truyền vào trong cơ thể, làm tăng lên độ thuần thục sử dụng với phép thuật của hắn. Đây là lần đầu hắn sử dụng Black Magic Plate trong chiến đấu, nhìn thì như rất thuần thực nhưng thực ra mỗi lần điều khiển hắn cần phải tập trung tinh thần cực lớn. Hắn bây giờ cần thực chiến, mài dũa cơ thể và phép thuật của mình.

Nhưng đúng lúc này tên chiến sĩ hét lớn:

- Cừu Bát Kiếm

Người tên chiến sĩ bỗng nhiên lớn hơn một vòng, sức mạnh cũng tăng lên, chín chiêu kiếm được tên chiến sĩ nhuần nhuyễn xuất ra. Lúc này tên chiến sĩ này chỉ chém loạn xạ không dùng chiêu thức gì. Bỗng nhiên, kiếm pháp trở nên sắc bén, mỗi kiếm nặng nề hơn một kiếm. Nhất Thành liền luống cuống tay chân, vội vã đón đỡ tám kiếm, đến kiếm thứ chín thì một áp lực như núi đè áp lên người hắn.

- Rầm!

Thân thể Nhất Thành bị đánh trúng bay ngược ngược ra sau, đập mạnh xuống đất. Tên chiến sĩ âm trầm nói:

- Một chút kinh nghiệm chiến đấu cũng không có mà đòi thắng ta sao? Người nghĩ ta không tu luyện bất cứ kiếm pháp nào cả ah.

Này giờ tên này chỉ muốn ru ngủ đối thủ, đánh loạn xạ. Sau đó, bỗng nhiên xuất chiêu sắc bén làm đối thủ trở tay không kịp. Mà Nhất Thành thì không có kinh nghiệm chiến đấu, thấy phép thuật của mình có tiến triển thì sung sướng càng lúc càng lún sâu vào cạm bẫy của tên kia.

Nhất Thành vùng dậy hét lớn:

- Hôm nay... là ngươi chết, mà không phải ta chết!!

Hắn dùng tốc độ cực hạn rút ngắn khoảng cách, lúc đến gần Huyết Kiếm vẽ lên một đường cong màu đỏ...

Tên pháp sư nhanh chóng nghiêng đón thể kiếm của Nhất Thành, nhẹ nhàng hất ra một kiếm... Quý tích cây kiếm to lớn kia hất ra vô cùng chậm chạp, Nhất Thành có thể dễ dàng nhìn rõ quý tích của nó. Song, một kiếm chậm chạp rành rành này, lại phảng phất như khiến thời gian xung quanh cũng biến chậm theo, Nhất Thành công kích trước còn chưa hoàn thành động tác chém ra, thì thanh kiếm lớn kia đã mang theo một cỗ khí thế mãnh mẽ trời long đất lở đi tới trước mắt, tiếp đó trước mắt hoa lên, một thanh kiếm biến thành ba thanh, rồi lại biến thành mười thanh... vô số thanh...

Trong lòng Nhất Thành hoảng sợ, ý niệm tránh lui còn chưa sinh ra thì trước ngực, trên cánh tay đã truyền tới cơn đau dữ dội, lực lượng khổng lồ lại lần nữa đánh bay thân thể hắn ra ngoài. Nhất Thành lộn vài vòng trên không trung mới lao đảo đập xuống đất, ngực phải và tay phải đã máu chảy như suối. Trong lòng hắn thì thở dài:

- Lại khinh địch rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Silver Plate pháp sư

Tên Vương Gia đứng xa xa thấy Nhất Thành bị thương thì cười lạnh, vỗ vỗ quạt trên tay đắc ý không thôi. Hắn lạnh lùng lắm lắm

- Xem ra Chiến Cuồng đã bắt đầu hạ sát thủ.

Vết thương cực kỳ đau đớn, trước ngực với cánh tay trái đã trúng một kiếm cực mạnh. Máu phun trào ra ngoài, nếu như tiếp tục như vậy sẽ cực kỳ nguy hiểm. Nhất Thành nhanh chóng vận dụng phép thuật lên người, nhằm cầm máu ở vết thương trước ngực và trên cánh tay. Ngay khi dùng phép thuật máu lên chính người mình, cơn đau liền dứt, một cảm giác kỳ lạ lan tỏa toàn thân, rồi truyền đến quay quần trong đầu hắn. Cảm giác như hắn đang mất dần ý thức và như có một ý thức khác đang thức tỉnh. Hắn lắc đầu quảy quảy lại nhằm lay tỉnh chính mình. Lúc hắn bình tỉnh lại, cảm giác vừa rồi biến mất nhưng hắn không biết, bây giờ quanh người hắn đang bùng cháy một loại năng lượng tà ác cực kỳ mãnh liệt.

- Phép thuật tà ác của ngươi rất đặc biệt, nhưng kinh nghiệm cùng độ nhuần nhuyễn trong chiến đấu còn quá kém. Năng lượng phép thuật của ngươi mạnh vượt xa dự đoán của ta, nhưng ngươi có thể đi chết được rồi. -- Chiến Cuồng lạnh nhạt nói.

Nhất Thành dùng huyết kiếm chống đất, từ từ đứng dậy. Hắn ngược mắt nhìn chằm chằm Chiến Cuồng cười lên mang rợn nói:

- Khác..Khác..Khác.. Ngươi thật sự nghĩ mình thắng rồi sao, ta cũng nên đánh toàn lực rồi. Nãy giờ ta đùa với ngươi hơi lâu rồi đó! Hãy khiếp sợ và run rẩy đi nào!

Nhất Thành điên cuồng hét lên, huyết kiếm trên tay bỗng nhiên phân giải thành từng ngọn dao nhỏ, chi chít trên không. Máu tươi từ bốn phía tập trung về bên này, tất cả biến thành từng cây dao nhỏ lơ lửng quanh thân y. Đối diện Chiến Cuồng cảm giác nguy hiểm đang đến gần, một loại run rẩy xuất hiện trong lòng. Hắn chú ý thấy mấy thanh dao nhỏ kia màu sắc đậm hơn, ngưng thực và sắc bén cực kỳ. Có khoảng năm mươi ngọn dao cùng kích cỡ như nhau, mũi nhọn đang nhắm vào hắn.

Nhất Thành thấy mình chịu đòn cũng đủ rồi, phép thuật cũng có tăng trưởng nên cũng đến lúc gửi tên này đi chào ông bà. Với nguồn năng lượng phép thuật gấp hai lần pháp sư bình thường, từ trước đến giờ hắn chỉ dùng sáu thanh pháp lực trong người để chiến đấu. Đây không phải là hắn không thể dùng hết mà là không cần thiết. Bây giờ thì hắn quyết định tung toàn lực. Nhất Thành quát lên một tiếng:

- Đi

Chiến Cuồng cũng điên cuồng thúc động phép lực truyền vào trong người, cả người hắn bỗng trở nên hóa đá, cứng rắn cực kỳ. Cây cự kiếm được chống trước người, nhằm ngăn cản các chỗ yếu điểm trên cơ thể. Đây là phép thuật áp đậy hòm của hắn, thường chỉ dùng để bảo mệnh chống lại công kích cực mạnh. Với mấy chục huyết đao đột kích đến, hắn không thể nhẹ nhàng né tránh như mấy cây kiếm lớn lúc trước nữa. Cũng như không có thể phát động một loại chiến kỹ nào có thể cùng một lúc đón nhận lốc đao kia. Giờ chỉ còn cách ngạnh kháng với chúng, hy vọng phòng vệ của hắn đủ kiên cố chống đỡ qua đợt tấn công này của Nhất Thành.

- Keng...keng...keng...

- Phạt...phạt...phạt

Một cơn lốc huyết đao thổi qua, tiếng va chạm như đao chém vào sắt thép vang lên, lẫn vào trong tiếng va chạm sắt thép chính là tiếng đao đâm vào da thịt. Phòng ngự của Chiến Cuồng càng lúc càng xói mòn, không chịu nổi liên miên bất tuyệt đao nhọn công kích. Nói thì chậm nhưng sau mấy giây, lốc đao qua đi, chỉ còn để lại y đứng đó với vết thương đầy mình. Trên người hắn đang cắm ba bốn đao nhỏ, ở tay chân thì thịt đã bầy nhầy, đáng sợ nhất ở chân phải đã có vết thương xuyên qua, thậm chí thấy xương. Nhưng không có vết thương nào là trúng yếu điểm của hắn, trên thanh cự kiếm có chi chít vết rách nhỏ, vừa rồi nó đã đón nhận phần lớn lốc đao.

Phía xa, đám Mộc Nhân tròn mắt há hốc mồm, trong lòng kinh hãi không thôi, tiếng tim đập thành thịch liên tục vang lên. Thậm chí cảm giác như người bên cũng nghe thấy. Đây là cái quái gì? Red Plate đã mạnh như vậy thì còn đánh cái gì nữa, thậm chí tên kia có vẻ còn có thể thi triển thêm vài lần, không vài chục lần, không tốn chút sức nào. Người khác nhiều lắm ở cấp độ này thi triển vài chục tiểu đao đã là ghê gớm, tên điên này thì chơi nguyên một lốc xoáy đao. Mà càng đáng sợ là những ngọn đao kia sắc bén hơn nhiều so với huyết kiếm. Có vẻ như hắn càng đánh càng mạnh lên.

Lúc này, lốc xoáy đao đã trở lại bên người Nhất Thành, xoay quanh hắn như một vòng bảo vệ. Nhất Thành cười lạnh nói:

- Chưa chết àh, khá đấy! Đây là lần đầu tiên ta dùng chiêu này không biết uy lực thế nào, nhìn có vẻ cũng không kém. Thôi để ta tiễn ngươi lên đường!

Lốc đao này thật ra là hắn thấy trên một bộ phim anime nào đó của kiếp trước. Huyết Kiếm thì là từ các bộ truyện tu tiên. Ngự kiếm, phong kiếm, etc. Còn lốc đao thì không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ là uy lực rất mạnh và khó ngăn cản. Lốc đao chia làm hai, một nhóm vẫn bay vòng quanh nhất thành, nhóm khác thì xoay đầu, mũi nhọn chỉ thẳng vào Chiến Cuồng.

- Lên đường thôi, tên Vương Gia kia cũng sẽ theo ngươi. Huynh đệ người cũng vậy.

- Ngươi..Ngươi..

Chiến Cuồng mắt đầy máu tròn to, lắp bắp nói không nên lời. Hắn không nghĩ tới tình hình thay đổi nhanh như vậy. Hắn đã rất tự tin vào phép thuật phòng thủ của mình, không ngờ kết quả lại đến thế này. Hai tên pháp sư còn lại bị thương đang được đám thị vệ băng bó, run rẩy bầy. Giờ tên huyết nhân kia như một ác ma đòi mạng, mắt đỏ như máu, hắc ám vờn quanh, mùi máu tanh điên cuồng lan tỏa, trong lòng một áp lực đè nén như có một thanh sắc bén lười hái từ thần gác lên cổ.

Lúc này, lốc đao đã bay đến trước mặt Chiến Cuồng.

- Hừ

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, tiếng hừ lạnh này như được khuynh đại hơn nhiều lần. Một luồng áp lực khổng lồ ầm ầm kéo tới. Nhất Thành nhíu chặt mày, áp lực phát ra làm cơ thể hắn trầm xuống, tinh thần như có viên đá lớn đè lên.

Một luồng hỏa diễm thổi ngang qua trước mặt Chiến Cuồng, lóe huyết đao liên biến mất. Thậm chí máu đã bốc hơi, Nhất Thành không còn cảm thấy chóng mặt nữa. Vừa rồi, hắn may mắn thu lại không chế để những huyết đao kia tấn công theo đường thẳng. Nếu không đám huyết đao biến mất, hắn cũng dễ chịu gì.

- Hừ, ngươi là ai? Từ tổ chức nào tham gia trận nhiệt náo này? Ác Ma hay là Huyết Ma?

Người xuất hiện là một thanh niên khoảng 20 tuổi. Khuôn mặt trắng mũi cao, mặc một bộ áo quần đỏ lôm. Nhìn rất phong độ, cực kỳ đẹp trai đầy vẻ nam tính. Trước ngực đeo một sợi dây chuyền ở cuối có gắn một viên đá màu đỏ rất là bắt mắt. Nữ nhân thấy liền yêu mà nam nhân thấy chắc chắn ghen tị.

Nhất Thành nhíu mày Ác Ma, Huyết Ma? chắc là tổ chức hắc ám nào đó trong bóng tối. Thôi kệ nhận làm càng hay, đỡ dễ bị lộ. Nhờ vào kỹ năng quan sát và sức mạnh phép thuật vừa rồi, Nhất Thành nhận thấy tên này là một pháp sư cấp S, mới đột phá không lâu. Nhất Thành nhìn thanh niên mới đến hỏi:

- Silver Plate sơ cấp sao? Đệ tử của thế lực nào? Ta không muốn giết người vô danh.

- Hừ, Ta là Triều Dương của Pháp Tông. Ngươi là ai?

- Pháp Tông, có vẻ ta rất có duyên với Pháp Tông nhỉ. Ta là người của Hắc Ám.

Tên thanh niên áo đỏ nhíu mày, hắn chưa nghe đến tổ chức này. Mà tổ chức trong bóng tối quá nhiều, cũng không lạ gì.

- Hắc Ám? Ta chưa nghe bao giờ.

Nhất Thành không muốn nói nhiều sợ lộ sơ hở. Khuôn mặt hắn trở nên lạnh lùng. Hắn muốn thử, hắn muốn thử hắn mạnh đến đâu. Vừa rồi chiến đấu đã bị thương nhưng hắn cũng muốn thử đánh một trận với cấp S pháp sư. Hắn muốn biết cách biệt của mình và cũng muốn biết người thế giới này mạnh đến đâu.

Trên người Nhất Thành bắt đầu lóe lên quang mang hắc ám, hết như có một luồng lửa đen đang rực cháy, ngọn lửa hắc ám này càng lúc càng rực rỡ, khi thể bao phủ xung quanh cũng càng lúc càng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Diên cuồng

Nhất Thành cả người mỗi một bộ phận bị lửa thiêu đốt, năng lượng phép thuật đang trào dâng điên cuồng kia sinh ra cuộn cuộn, dường như tùy thời đều có thể đánh sâu vào thân thể hắn rách toạc ra, trong cơn đau dữ dội, sắc mặt hắn lại bình tĩnh một cách quỷ dị, khoe miệng thậm chí còn nhếch lên một nụ cười âm u. Bởi vì hắn nhận thấy càng đau đớn thì hắn sẽ nhận được lực lượng càng lớn. Cảm giác này cực kỳ mâu thuẫn, lúc bị thương thì vết thương không còn đau, nhưng giờ thì cơn đau càng dữ dội khi hắn dùng phép thuật lên chính người mình.

Cuối cùng, khí thế và sát khí khủng bố ấy khiến khuôn mặt Triều Dương xuất hiện sự ngưng trọng, Vương Gia, Mộc Nhân và Mộc Lan đang ở xa càng hãi hùng không thôi. Họ thầm nhủ trong lòng... Đây rốt cuộc là người thế nào? Hay tên này đã không còn là người nữa? Từ dưới địa ngục leo lên sao?

- Túc Chủ hãy cẩn thận, năng lượng phép thuật tràn vào cơ thể quá nhiều, có thể gây nguy hiểm cho cơ thể. Hãy giải phóng năng lượng phép thuật ra bên ngoài chứ không phải giải phóng chúng trong cơ thể.

- Ta biết..., ta sẽ.. có chừng mực.

Tâm trí Nhất Thành đã trở nên mơ mơ hồ hồ, thứ sức mạnh này thật sự quá hấp dẫn nhưng cũng ăn mòn tâm trí hắn từ từ. Hắn biết điều này nhưng sắp đối đầu là pháp sư cấp S. Hắn muốn tăng lên mọi mặt chiến một trận thống khoái. Mà thật ra hắn đâu có biết từ lúc bắt đầu sử dụng Nghệ Thuật Hắc Ám tâm trí hắn đã bị ảnh hưởng, hắn trở nên càng khát máu và hiếu chiến hơn nhiều so với thường ngày. Giờ gặp kẻ mạnh, hắn chỉ muốn đánh cho thống khoái, chém tên áo đỏ kia mấy phát, nhìn mặt đẹp trai kia hắn rất gai mắt, muốn khắc vài đao lên đó.

Bầu trời bắt đầu trở nên huyết hồng, khí thế dồn nén kia vẫn đang bành trướng, lan rộng... Cả người Nhất Thành bị quang mang huyết hồng bao vây hoàn toàn.

Triều Dương mặt âm trầm, năng lượng phép thuật bùng lên, quanh người hắn lửa cháy hừng hực. Hiện tại, y đã không dám xem nhẹ tên trước mặt nữa. Cái cảm giác áp chế này làm hắn rất khó chịu, và cảm thấy nguy hiểm.

- Ah.

Một tiếng rống to, trong tích tắc ánh mắt Nhất Thành trở nên vô cùng ác liệt, đỏ rực, huyết đao đã tập hợp lại biến thành một thanh Huyết Đao cực lớn. Huyết Đao trên tay của hắn giờ lên không, máu khắp nơi hội tụ, thân thể bỗng lao về trước, nhanh như một tia chớp. Tốc độ lúc này đã là tốc độ nhanh nhất hắn có thể thi triển ra, nhưng gấp mấy lần lúc trước, trong chớp mắt đã đi tới trước người tên áo đỏ. Thanh niên áo đỏ vô cùng bình tĩnh, đón thân thể hắn, đâm ra một đâm rất tầm thường. Nhưng phía trước năm đâm hoá thành một cầu lửa cự đại, bắn về phía Nhất Thành đang lao tới.

Ngay trong tích tắc cầu lửa sắp tiếp xúc thân thể hắn, thì Nhất Thành lại đột ngột biến mất, mà Huyết Đao của hắn thì không biến mất, Huyết Đao mãnh liệt ẩn chứa phép lực đâm thẳng vào hoà cầu...

- Ầm.

Huyết kiếm và cầu lửa va chạm, như hai tia chớp màu đỏ đan xen va vào nhau, phát ra năng lượng nổ tung vang trời rung đất. Mặt đất có vô số khe rãnh lớn lớn nhỏ nhỏ, tàn phá khắp nơi, trong phạm vi vài trăm thước gần như tìm không ra nơi nào còn toàn vẹn.

Cát bụi đầy trời, một luồng quang mang đỏ bắn thẳng vào Triều Dương, Nhất Thành mạnh mẽ đạp mạnh chân xuống đất, tạo thế tung ra một quyền cực mạnh, bước chân vừa rồi ngay cả đất đá đều đang sợ hãi, rung rinh không ngừng.

Triều Dương cũng không hoảng sợ, đánh Silver Magic Plate của mình vào tay phải, tay phải hóa thành cự hỏa tay, đón đỡ quyền này của Nhất Thành. Lại là một lần va chạm dữ dội, sóng xung kích lan tràn khắp bốn phía. Sau đợt quần buộc ngắn ngủi, hai người vọt ra ngoài, đứng nhìn nhau cách cự ly trăm thước.

Trên người Triều Dương nhiều thêm hơn chục vết thương lắt nhắt, chiếc áo đỏ giăng đầy vết rách, những vết này toàn bộ đến từ một quyền kia. Mà ánh mắt gã lạnh lùng đi rất nhiều, nhưng vẻ đau đớn khó chịu đã hiện rõ trên mặt, hơi thở đều trở nên nặng nề và hỗn loạn. Một quyền vừa rồi của Nhất Thành cực kỳ mạnh mẽ, hắn nuốt không tiêu quyền này.

Nhất Thành cả người hoàn hảo không hề tổn thương, chỉ có tay phải ra đòn vừa rồi còn có vết cháy xém. Bên ngoài không sao nhưng xương tay bên trong đã rạn nứt. Tay hắn lúc trước đã bị thương giờ còn đối đòn với Triều Dương, có vẻ như sắp chịu không nổi. Hắn thúc dục phép lực hắc ám, đánh vào cơ thể.

Trên người Nhất Thành bỗng nhiên huyết khí ngập trời, mạch máu bạo liệt, căn bản không cách nào thừa nhận thêm pháp lực hắc ám như thế, da đã có hiện tượng nứt nẻ.

Trí Tuệ Thể trong đầu hắn thờ dài:

- Tên túc chủ này điên rồi, đâu cần thiết phải liều mạng như vậy, không được thì chạy. Sao mà đến tình trạng thế này. Mình đã đánh giá vị túc chủ này quá cao rồi. Tâm Trí con người thật yếu kém, mới dùng một tí năng lượng hắc ám này đã chịu không nổi. Hy vọng hắn có thể tỉnh lại, nếu không thì mình phải ra tay đánh tan phần lớn linh hồn của hắn, giúp hắn tỉnh lại.

- A....A...A..

Nhất Thành ngửa mặt lên trời gào thét, tóc đen phiêu tán, trong ánh mắt cả hắn tràn đầy hào quang khát máu, khí tức vô cùng cuồng bạo, hắn nhìn chăm chăm Triều Dương phía trước, ánh mắt vô cùng lạnh khốc và tàn bạo xong lên.

- Phi cước

Nếu có người Trái Đất ở đây sẽ thấy, đây chính là đòn song phi trên không của võ thuật karate. Nhưng uy lực của Nhất Thành thi triển, thì gấp trăm lần võ thuật tông sư kiếp trước. Tốc độ cực cao, mang theo tiếng xé gió ồ ạt tấn công đến Triều Dương.

Triều Dương thấy vậy vội vàng ngửa đầu ra sau tránh né. Nhất Thành vừa đáp xuống thì giữ vững hạ bàn, xoay người 180 độ tung đòn tổng sau. Triều Dương vội vàng xoay tròn người, phép thuật vận vào hai tay đón đỡ cú đá đến.

- Bốp

Nhất Thành rút chân, tung đòn đá vòng, Triều Dương vội vàng lùi lại hai bước ngửa đầu ra sau tránh né. Y nhận thấy cận thân chiến đấu với Nhất Thành là một sai lầm lớn, chiến kỹ tên này thật kỳ lạ, những đòn vừa rồi không giống như chiến kỹ hắn từng biết. Cơ thể hắn quá uyển chuyển đòn đá hết đòn này đến đòn khác.

Đừng đánh giá thấp võ thuật kiếp trước, trải qua ngàn năm cải tạo. Võ thuật đến năm 2020 đã khá là hoàng thiên, đặc biệt con người ở Trái Đất không có pháp lực mạnh mẽ nên kỹ thuật chiến đấu cận thân cực kỳ phát triển. So với thế giới này, nếu không có pháp lực, tông sư ở trái đất có thể quật ngã vài tên chiến sĩ ở đây. Chiến sĩ ở đây chủ yếu dựa vào phép thuật chứ không phải kỹ thuật.

Nhất Thành càng đánh càng hăng, hắn đã mất đi ý thức của mình. Karate, kiếp trước đây là môn võ mà hắn thích nhất, ngày nào cũng luyện, bây giờ mất đi ý thức, nhưng sâu bên trong vẫn còn nhớ các chiêu thức này. Bỗng nhiên, Nhất Thành lùi một bước, đòn pháp lực vào tay phải, tung ra đòn đâm thẳng.

Liên miêng những đòn đá, đâm tung ra, Triều Dương phải tránh né, đón đỡ liên tục, càng lúc càng khó khăn. Đến lúc không chịu đựng được nữa, thấy Nhất Thành lùi lại vận lực, trước ngực hấn viên đá trên sợi dây chuyền sáng rực. Hỏa diễm hùng hậu ở hai tay bùng cháy.

- Hỏa Linh thần Quyền, Lạc hỏa thức

Triều Dương mặt mày âm trầm, ra quyền như gió. Hai tay đảo qua, như ngọn lửa nhảy múa, không khí lập tức nổ tung, mang theo khí thế trầm trọng mãnh liệt đập phá lên.

- Rầm.Rầm.

Một quyền vô cùng cuồng bạo của Nhất Thành cùng Triều Dương đối chiến, không khí lập tức nổ tung, mang tất cả bát phương, nhà cửa, cỏ thụ chung quanh kịch liệt rung rung, loạn thạch bay tứ tung, đại địa nổ vang rung động.

Nhất Thành kêu rên một tiếng, nhổ ra một ngụm máu tươi, nhưng máu vừa bay kha khỏi miệng thì lại bị hút ngược vào, thân thể bị đẩy lùi vài chục trượng, mà thân hình của Triều Dương cũng hơi chấn động, lùi về phía sau mấy bước.

Nhất Thành dù sao cũng mới Red Plate, ở trạng thái điên cuồng, sức mạnh của hắn cũng chỉ tăng lên gấp đôi. Sợi dây chuyền có gắn viên đá trên cổ Triều Dương lại tăng sức mạnh của y lên một phần ba. Cuối cùng Nhất Thành vẫn yếu hơn Triều Dương một bậc.

- Ha...Ha...Ha...

Bị thương lại làm Nhất Thành cười to, hắn càng điên dại chỉ muốn cắn chết tên trước mặt, với mộng muốn tỏ ra hết phép lực trong thân thể. Thân thể của hắn bây giờ càng lúc càng không xong, vết da nứt đã quá rõ ràng. Bộ đồ đen giờ còn một cái quần dài, phía trên đã không còn áo. Huyết khí tràn ngập, hắc ám năng lượng càng lúc càng hùng hồn bao phủ toàn thân, thoát nhìn như hỏa nhân.

Sắc mặt của Triều Dương tái nhợt, không nghĩ tới tên huyết nhân đối diện lại mạnh như vậy, trong mắt y hiện lên sát cơ bùng bùng. Trong lòng hắn nghĩ thầm, bây giờ không thể kéo dài thêm thời gian nữa. Phải kết thúc việc này càng nhanh càng tốt. Kéo dài sợ ra thêm phiền phức, trận chiến này chắc chắn đã đánh động đến thế lực khác, phải kết thúc nhanh. Nếu không kéo nhiều người đến sợ rằng không có lợi cho kế hoạch bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Huyết Nhân

Trung tâm Thiên Long Thành, trên các nóc nhà cực cao, được nhiều thế lực chiếm đóng. Tất cả hầu như đều nhìn về phía Tây cổng thành.

Một thanh niên mặt mày lạnh lùng hỏi lão giả mặt đầy nếp nhăn bên cạnh:

- Sư phụ, ai đang đánh nhau ở cổng thành phía tây?

- Nếu ta không nhầm đó là thiên tài của Pháp Tông, Triệu Dương. Người còn lại thì ta không biết, cũng chưa bao giờ thấy loại phép thuật máu kia. Nhưng hắn cũng là một kẻ ghê gớm, tuổi thậm chí nhỏ hơn Triệu Dương.

- Triệu Dương, không phải là thiên tài yêu nghiệt của Pháp Tông sao? Ở tuổi 20 đã đột phá cấp S, tên dùng phép thuật máu kia nếu nhỏ tuổi hơn vậy thì thiên phú hắn ghê gớm đến mức nào?

- Hắn chỉ mới cấp Red Plate đỉnh phong. Nhóc con, nếu sau này gặp tên sử dụng phép thuật máu kia thì tránh xa một chút, hắn khá là nguy hiểm. Nếu đánh chính diện, nhóc nên kiếm đường chạy càng nhanh càng tốt. Nhớ chưa?

Tên nhóc con kia có vẻ không phục nhưng cũng không dám phản bác chỉ gật gật đầu cho qua lệ. Cuộc nói chuyện nhỏ như vậy diễn ra khắp thành, nội dung đơn giản là dặn dò đệ tử mình cẩn thận với tên dùng phép thuật máu. Càng kỳ lạ hơn, đám quái dị trong thành đều quay đầu về phía tây, cơ thể hơi run lên, nhưng không một tên đi về phía cổng thành.

Sắc mặt của Triều Dương trở nên bình tĩnh, áo đỏ phiêu nhiên bay lên, thân hình nhẹ nhàng đi. Tay hắn nhanh chóng kết ấn, Silver Plate của hắn bay lên giữa trời, hội tụ năng lượng phép thuật. Biển lửa từ từ xuất hiện sau lưng y, mang theo một loại ý cảnh nóng nảy ngập trời, trung trùng điệp điệp đánh úp lại, lực lượng không thể địch nổi bộc phát.

Viên đá trước ngực hắn rực cháy, năng lượng hỏa diễm liên tục phát tán ra nhằm hỗ trợ cho phép thuật của y sắp thi triển. Lửa phía sau lưng y hóa thành một con hỏa long phương tây cực kỳ lớn. Đôi cánh rộng dài vương ra che phủ cả cổng thành to lớn. Nhưng hỏa long này không có ngân thực mà chỉ có bóng dáng tạo thành từ hỏa diễm. Đây là cực hạn của hắn, hắn phải mượn năng lượng phép thuật từ viên đá trước người hợp với năng lượng hỏa tự

nhien mới thi triển được đòn sát thủ này.

Năng lượng phép thuật luôn song song với độ thuần thực phép thuật, cả hai cùng ở một cảnh giới nhất định mới có thể hỗ trợ cho nhau. Nếu năng lượng phép thuật cao nhưng người sử dụng không có linh ngộ cao thì phép thuật thi triển ra không đủ mạnh. Thậm chí bị hạn chế và khó thi triển. Phép thuật đó sẽ không thể tiếp thu quá nhiều năng lượng phép thuật từ người sử dụng hoặc mượn năng lượng từ thiên nhiên. Và ngược lại, linh ngộ cao mà không đủ năng lượng phép thuật thi triển thì cũng như không.

Bên kia, Nhất Thành điên cuồng gào thét, một tay giã giò lên đỉnh đầu, một quả cầu máu hình thành trong lòng bàn tay, đồng thời mau chóng khuếch trương, hấp thụ tất cả máu ở công thành trong vòng ngàn thước, trong nháy mắt cầu máu đã hình thành cao chừng nửa thước. Một đợt rối loạn điên cuồng vang lên, một đám thị vệ và ba tên pháp sư bị thương, máu bọn chúng bị hút khô bay về phía Nhất Thành. Thậm chí tên vương gia kia cũng không thoát số kiếp, hấp lực cực đại khiến máu của tất cả người ở đây xông phá mắt mũi bay về phía cầu máu. Hấp lực mạnh đến mức cả Triều Dương đang thi triển phép thuật bên kia cũng bị ảnh hưởng nhỏ. Cả người hấn run lên, hấn phải thúc dục pháp lực mạnh hơn trong người nhằm ngăn cản hấp lực phát ra từ Nhất Thành. Giờ này, trên bầu trời vài trăm thước đã biến thành màu đỏ rực như máu đối lập với hỏa long chiếu sáng một vùng.

Triều Dương dừng kể ần, quát lớn:

- Ta không cần biết ngươi là ai, nhưng hôm nay ngươi sẽ chết?

- Khặc...Khặc...Khặc... Vậy thử xem ta chết hay ngươi chết trước.

Nhất Thành bây giờ đã điên cuồng, tâm trí càng lúc càng biến dạng. Cơ thể lẫn ý thức đã mất đi điều khiển, không còn là chính mình. Chỉ còn ý niệm tà ác và giết chóc. Phép thuật hắc ám luôn có cái giá của nó, linh hồn tâm trí hấn đã lâm vào điên cuồng. Hấn giờ chả khác gì quái dị.

- Chết đi! Hoá Long Phần Thiên...

Triều Dương hét lớn, hoá long sau lưng vỗ cánh, phóng lên trời cao. Lượng thành một vòng tròn đẹp mắt lao về phía Nhất Thành. Kéo theo ánh lửa lóe lên khắp bốn phía, không khác gì một viên thiên thạch từ bên ngoài rớt xuống đầu Nhất Thành.

Hỏa Long Phần Thiên, phép thuật cổ đại, một trong những phép thuật mạnh ở Pháp Tông. Triều Dương đã tu luyện phép thuật này hơn 5 năm mới đạt đến cảnh giới ngày hôm nay. Cấp S mà có thể thi triển phép thuật như vậy đã là rất khá.

Đây cũng chính là sự đáng sợ của cấp S, mượn nhờ sức mạnh của tự nhiên, hỗ trợ cho việc thi phép. Triều Dương mới cấp thấp nhất của Silver Plate, nếu là một người ở cảnh giới đỉnh cao thì hỏa long không chỉ có hình dáng bóng mờ mà là hoá thật, thậm chí mang theo linh trí.

Nhất Thành không tỏ ra một chút lúng túng nào, trên môi vẫn mang theo nụ cười lạnh, vẫy hai tay, Black Magic Plate xuất hiện, cầu máu từ từ ngưng tụ thành một ngọn huyết thương lớn vờn đầy từ quang, mũi thương cực kỳ rộng, thân thương dài chừng ba thước, hấn một tay giơ lên cao chỉ về phía trước, mũi thương trên đỉnh đầu chuyển hướng, dốc hết toàn lực bắn về phía hoá long lao đến.

Thân huyết thương bay vút mang theo tiếng rít chói tai đến cực điểm, không gian nơi nó đi qua dao động dữ dội, mặt đất bị khí thế to lớn ép đến lún xuống, nương theo thân huyết thương bay tới hình thành một vết dài thẳng tắp.

Phía xa ngoài ngàn thước, Mộc Nhân ra lệnh cho mọi người lùi lại, có thể thấy được, hai phép thuật này cực kỳ mạnh, nếu va chạm chắc chắn mang theo sự hủy diệt cực lớn. Bọn hấn không muốn dính phải ảnh hưởng của phép thuật này, nếu không thì nuốt không tiêu. Thậm chí mất mạng.

- Ầm...Ầm...Ầm.

Nhất thời, lúc huyết thương cùng hỏa long va chạm, đầu huyết thương vừa tiếp xúc với đầu hỏa long, hai cỗ năng lượng phép lực mãnh mẽ như biển dâng lên, huyết thương từ từ đâm vào hỏa long, sau đó biến mất. Yên tĩnh một lúc, bỗng nhiên, tiếng nổ lớn vang lên, lực lượng khổng lồ hình thành từ vụ nổ, sóng năng lượng trong suốt xung kích ra ngoài, tàn phá bừa bãi xung quanh.

Nhất Thành đứng rất gần vụ nổ, sóng xung kích điên cuồng đè ép vào người. Hấn nổi giận gầm lên một tiếng, không còn sự lựa chọn, hấn đành đánh Black Magic Plate vào trong cơ thể, kích hoạt phép thuật máu. Máu của hấn trở nên sôi sục mãnh liệt, huyết khí tràn ngập, chống đỡ xung kích đang tàn phá bừa bãi. Máu có thể bảo vệ lực phủ ngũ tạng nhưng da của hấn, áo quần thì không chịu nổi đã bị rách nát từng mảng lớn. Thậm chí da đầu cũng trở nên ngứa ngáy như muốn bung ra.

Bên kia, Triều Dương thu hồi Silver Plate vào trong cơ thể, đánh pháp ấn liên tục, hỏa diễm điên cuồng bốc cháy, bao phủ toàn thân hấn, thoát nhìn như hỏa nhân. Nhưng sóng xung kích này quá mạnh với lại hấn thi triển không phải phép thuật phòng vệ. Chỉ là dồn nén năng lượng phép thuật vào người nhằm tăng lên một chút sức mạnh cơ thể và dùng vòng lửa quanh người ngăn xung kích. Hấn bị xung kích đánh vào thân, hoá phép thuật tan biến, đánh y bay ra sau, đập mạnh vào tường thành.

Nhiệt độ cùng sóng xung kích từ từ nhanh chóng tàn đi. Vừa rồi, không chỉ Nhất Thành và Triều Dương đứng mũi chịu sào, mà còn đám thị vệ sống sót dưới hấp lực hút máu của Nhất Thành. Đám thị vệ lần này không một ai sống sót, thậm chí có mấy tên tan xác, dù sao cũng chỉ là người thường. Đám Mộc Nhân may mắn ở xa, thoát đi cũng khá nhanh nên không chịu ảnh hưởng gì. Bọn họ tìm chỗ đứng khác quan sát bên này.

Mộc Lan hiếu kỳ hỏi,

- Gia gia, ai thắng?

- Ta không biết, nhưng với vụ nổ vừa rồi sợ rằng cả hai cũng lưỡng bại câu thương.

Mộc Nhân nhíu mày nói, không biết bọn họ là ai nhưng có vẻ tình hình trong thành càng lúc càng phức tạp. Bọn hắn sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm nếu ở lâu trong thành này. Phải tìm cách thoát đi mới được.

Mập Mập nhìn về đám Tuyệt Nhận thấy không ai bị gì cũng thờ phào. Vừa rồi, bọn hắn cách xa trận chiến nhưng phép thuật thi triển cuối cùng của hai tên kia thật ghê gớm. Đứng từ xa quan sát mà hắn cũng không dám thờ mạnh. Mập Mập lẩm bẩm:

- Tên kia còn sống không?

Quanh khu vực này mọi thứ đều bị sang bằng, chỉ còn lại khoảng đất trống. Lúc này, ở gần vụ nổ vừa rồi, một bóng người từ từ đứng dậy. Mọi người thấy thế nhìn qua bên đó, nhưng vừa thấy thì cả đám cùng lúc nhắm mắt trong lòng:

- Con mẹ nó? Đang thấy cái gì đây?

Người vừa đứng lên là Nhất Thành, dù đã dùng máu phép thuật phòng thủ nhưng hắn còn quá yếu vẫn chịu ảnh hưởng của vụ xung kích cực lớn. Hắn đang ngơ ngác không hiểu vì sao lại có vụ nổ lớn như vậy. Lúc mà Huyết Thương cùng hòa long va chạm, tâm trí hắn chỉ còn lơ mơ. Từ đầu trận chiến đến vụ nổ vừa rồi, hắn như trong mơ. Tâm trí hắn không rõ ràng, chỉ loáng thoáng cảm thấy mình mất đi không chế cùng cảm nhận với cơ thể, ý thức dần dần biến mất, lâm vào ngủ say. Thay vào đó là một loại ý thức khác đang dành quyền điều khiển cơ thể hắn. Mà vừa rồi, vụ nổ kia đã giúp hắn lấy lại quyền không chế cơ thể.

Ngay khi bắt đầu cảm nhận cơ thể mình, Nhất Thành há hốc mồm. Hắn bây giờ không khác gì một huyết nhân, cũng không biết mình còn là người hay không. Toàn thân da bên ngoài hoàn toàn biến mất, thậm chí da đầu cũng không còn. Nhưng dù là mất đi lớp da, máu vẫn không chảy ra ngoài một giọt nào. Nó vẫn chảy quanh cơ thể, người ngoài nhìn vào có thể thấy những mạch máu đang di chuyển quanh cơ thể hắn. Hắn bây giờ như một người máu, không có da mà chỉ còn máu tạo thành hình dáng người. Có điều lạ là không có một chút cảm giác đau đớn nào, cứ như đây không phải cơ thể của hắn vậy. Nhanh chóng kết nối với Trí Tuệ Thê:

- Trí Tuệ Thê, đây là sao?

- Chúc mừng túc chủ đã lấy lại ý thức. Bây giờ việc quan trọng nhanh chóng giải quyết việc ở đây. Sau đó kiểm chỗ ẩn nấp. Ta sẽ giải thích rõ sau. Nếu kéo dài thời gian sẽ không có lợi cho túc chủ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Kết thúc trận chiến

Nhất Thành lâm vào trầm mất, có vẻ việc không mong muốn đã xảy ra. Thôi giờ giải quyết việc ở đây xong trước, có chuyện gì thì tính sau, còn sống thì không gì phải sợ.

Hắn từng bước tiến về phía Triều Dương đang dính trên tường thành, tên này vẫn còn thoi thóp thở. Vụ nổ vừa rồi đã tàn phá hắn đến thảm hại, bộ dáng đẹp trai lúc đầu vừa xuất hiện đã không còn. Cả người máu chảy đầm đìa. Mắt y thì trừng lớn nhìn Nhất Thành đang đi đến. Triều Dương đã như giấy vàng, sắp đến gần tình trạng dầu cạn đèn tắt. Vụ nổ vừa rồi vượt qua mức chịu đựng của y.

Tâm trí Triều Dương đã điên cuồng run rẩy, muốn hét lớn hai chữ ác ma. Hắn đã rất tự tin vào phép thuật của mình, đặc biệt là đòn cuối cùng. Từ lúc tên huyết nhân này đến đây, hắn đã lặng lẽ quan sát mọi thứ. Càng biết tên này phép thuật không đạt đến S cấp, vậy mà tại sao hắn lại mạnh đến trình độ này. Càng hơn thế, làm sao hắn có thể sống sót qua vụ nổ cực lớn đó? Trên thân thể hắn bây giờ đã không còn da thịt, vậy mà máu vẫn không tràn ra chút nào? Tên còn là người? Quỷ vật hay là quái dị nhân? Thậm chí là biến dị đặc biệt nào đó?

- Người thật ra là ai?

Nhất Thành cười lạnh lùng, giờ vờ môi chỉ là máu tươi càng làm người khác rùng rợn hơn:

- Ta là kẻ giết người.

Nhất Thành vừa đến nơi liền nhảy lên định tặng cho Triều Dương một cước. Kết thúc trận chiến này.

Đúng lúc này, hắn thấy Triều Dương lấy trong người ra một quả cầu trong suốt, bốp nát. Giọng khàn khàn mang theo sự oán hận và lạnh lùng, để lại ngoan thoại rồi biến mất:

- Chúng ta còn sẽ gặp lại. Lần sau ta sẽ giết người.

- Âm

Nhất Thành ngăn người, hắc đá trúng tường thành, người đã biến mất. Hắc không nghĩ tới lại để tên này chạy thoát. Y thở dài:

- Pháp Tông là tông môn lớn, Triệu Dương này là đệ tử yêu nghiệt, làm sao Pháp Tông không cho hắc một vài bảo mệnh đồ vật được. Lần sau phải chú ý điều này.

Nhất Thành nhanh chóng lặn vào trong bóng đêm đỏ như máu rồi đi. Hắc liên tục thay đổi phương hướng, tránh bị theo dõi. Linh thức của hắc không hiểu vì sao tăng lên rất nhiều, cảm nhận mọi thứ xung quanh rất rõ ràng. Nhanh chóng di chuyển luôn lách trong các con đường hẹp, đến lúc không biết mình đang ở đâu, hắc lặn vào một căn nhà cũ.

Lúc này hắc mới chú ý quan sát kỹ cơ thể của mình, trên người đã không còn một lớp da nào nữa. Tất cả đều biến mất, giờ đây hắc có thể nhìn rõ di chuyển của máu. Bọn chúng đang bao quanh người như một lớp da, luân hồi chuyển động. Nhờ vậy mà kinh mạch, lục phủ ngũ tạng không rút ra ngoài, vẫn cố định bình thường trên thân thể. Từ ngoài nhìn vào, hắc đã không còn là con người nữa rồi. Không có da thịt, chỉ còn lại một huyết nhân với một cặp mắt trắng dã.

- Trí Tuệ Thê, đây là chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra với ta?

- Ta đã nhiều lần nhắc nhở túc chủ là không nên dùng quá nhiều hắc ám năng lượng. Nhưng không ngờ lúc bắt đầu sử dụng Nghệ Thuật hắc ám. Tâm trí túc chủ mờ dần, càng lúc càng trở nên điên cuồng. Hắc ám năng lượng xâm nhập và ăn mòn cơ thể cũng như tâm trí túc chủ dần dần. Đến cuối cùng vì bảo mệnh, túc chủ lại phải truyền một lượng lớn hắc ám năng lượng vào chính cơ thể mình nên đã mất hết khống chế. Và đây chính là kết quả cho sự ngu dại của túc chủ. Người đã quên phép thuật càng mạnh càng phải trả giá khi thi triển hay sao. May mà vụ nổ cuối cùng đánh thức túc chủ, lấy lại sự tỉnh táo của mình. Nếu không, hậu quả thì ta cũng không biết trước được, có khi đã biến thành quái dị.

Nhất Thành trầm mặt, thật sự hắc không nghĩ đến đây là hậu quả khi sử dụng phép thuật hắc ám. Không ngờ phải trả giá lớn như vậy, bây giờ hắc người không ra người, quái dị không ra quái dị, chả khác gì một huyết nhân, thế này thì dám gặp ai.

- Trí Tuệ Thê, nhanh nghĩ cách giúp ta. Nếu như thế này thì làm sao ta dám ra ngoài, không chừng lại bị tường nhảm thành quái dị săn giết.

- Để ta nghĩ xem có cách nào không? Ta sẽ lục lại một số thứ ẩn sâu trong trí nhớ mà "vật chất bí ẩn" trước khi đi để lại. Hy vọng có gì đó hữu dụng. Túc chủ bây giờ hãy cố gắng giữ cho hắc ám năng lượng ổn định. Giữ vẫn tâm trí, đừng để mất khống chế lần nữa.

Nhất Thành nhắm mắt ngắm nhìn Magic Plate trong cơ thể mình, bây giờ bọn chúng đã tách ra thành hai. Red Plate thì tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng còn Black Plate được hắc ám năng lượng bao quanh đang xoay tròn. Có thể thấy được, Black Plate đang tự động điều khiển máu trong người hắc nhưng lại không được ổn định, có khi nó run nhẹ lên một chút vì vậy mà hắc ám năng lượng thác loạn trong cơ thể. Nhất Thành thấy vậy vội vàng câu thông với Black Plate, khống chế nó, tránh nó mất khống chế, cơ thể hắc sẽ sụp đổ.

Càng nhìn hắc càng kinh hãi, máu của hắc chứa đựng một loại năng lượng hắc ám kinh khủng. Hắc ám năng lượng cùng máu chảy khắp người, thứ hắc ám năng lượng này giống hết năng lượng trong bình chứa của hắc. Mà bây giờ hai cái bình chứa năng lượng đã không còn, tất cả năng lượng của hai bình chứa tập trung tại trong cơ thể hắc, bao quanh hai Magic Plate khác nhau. Điều này thật điên rồ, bình chứa nằm trong linh hồn thể mà chúng lại vỡ, mà hắc vẫn cảm thấy bình thường. Không một cảm giác thiếu hụt hay tổn thương nào trong linh hồn. Phải biết nếu linh hồn tổn thương, con đau truyền đến não là vô hạn. Hắc phải chịu cảm giác đau đớn chết đi sống lại mới đúng.

Điều thú vị là khi hắc thấy rõ các kinh mạch của mình. Nhất Thành nhớ lại cuốn sách hắc từng gọi lên sự hiếu kỳ của hắc ở kiếp trước trong đó có giải thích kinh mạch của con người.

Kinh mạch là gì? Còn được gọi là Bát Mạch là tám đường lớn chứa chân khí trong con người. Các mạch cắt ngang các đường kinh để tăng cường sự liên kết và lưu thông khí huyết. Bát mạch bao gồm:

- Đốc mạch ở sau lưng, quản trị các kinh dương bắt đầu từ bộ phận sinh dục chạy dọc theo xương sống lên đỉnh đầu rồi vòng xuống đến nhân trung. Nhâm mạch ở phía trước, chịu trách nhiệm các kinh âm đi từ môi xuống ngực bụng rồi tới bộ phận sinh dục.

- Xung mạch còn gọi là huyết hải kiểm soát khí và huyết toàn cơ thể đưa đến 12 chính kinh, bắt đầu từ bộ phận sinh dục chia làm ba nhánh, một chạy lên đầu, một nhánh chạy theo xương sống, một nhánh xuống tới bàn chân.

- Đới mạch chạy vòng quanh bụng như thắt lưng nối liền các kinh âm và kinh dương. Âm kiều mạch bắt đầu từ gót chân chạy lên chân bụng ngực tới miệng. Dương kiều mạch bắt đầu từ gót chân theo phía sau vòng qua trước mặt rồi ngừng lại sau gáy. Âm duy mạch từ gót chân chạy lên qua bụng dừng lại ở cổ. Dương duy mạch từ gót chân lên theo chân qua người vòng qua đỉnh đầu ra trước mặt.

Nhất Thành đối chiếu kiến thức kinh mạch với cơ thể mình thì càng thấy rối tinh rối mù hơn. Máu và các vật chất hắc ám trong cơ thể hắc đang xâm nhập từng bộ phận kinh mạch. Nếu cứ kéo dài như vậy thì các kinh mạch sẽ biến mất, cơ thể sẽ trở thành một khối máu xen lẫn với màu đen.

Hắc cảm thấy may mắn là những kinh mạch trong con người lại không đơn giản như thế. Tám cái tên phía trên chỉ đại diện cho từng vùng của huyết đạo. Huyết đạo là từ dùng để chỉ kinh mạch trong mỗi vùng của con người. Cơ thể mỗi người có tổng cộng 108 huyết đạo trên cơ thể. Việc này làm giảm tốc độ năng lượng hắc ám xâm nhập cơ thể hắc.

Huyết đạo là những điểm nhỏ li ti trên thân thể con người. Nó là giao điểm của các đường kinh mạch trong cơ thể, có liên quan trực tiếp đến các cơ quan trong cơ thể. Do đó bất cứ tác động nào lên trên huyết đạo đều gây nên phản ứng tức thời trên hệ thần kinh. Nếu để năng lượng hắc ám ảnh hưởng đến tất cả huyết đạo trong người, không biết chuyện điên rồ sẽ xảy ra tiếp theo.

Các huyết đạo của hắn bây giờ chưa bị ảnh hưởng nhiều. Nhưng có vẻ sẽ nhanh thôi sẽ đến lượt chúng. Nhất Thành rậm rì cầu nguyện để Trí Tuệ Thể nhanh tỉnh lại. Tìm được cách giải quyết các vấn đề này. Không nghĩ tới lần đầu tiên dùng Nghệ thuật Hắc Ám đã gây ảnh hưởng lớn đến thế. Thậm chí suýt mất mạng.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Âm Dương Thể

Nhất Thành biết trong số 108 huyết đạo được nói đến, người ta chia ra thành 3 loại chính: Tử huyết, Ma huyết, Sinh huyết. Tử huyết là những vị trí yếu hại trên cơ thể người, khi đánh vào đó thì gây phản ứng tức khắc, có thể dẫn đến tử vong. Ma huyết là những huyết khi bị đả hoặc điểm trúng thì đau đớn, tê bại, hoặc bất tỉnh nhân sự nhưng không chết. Còn sinh huyết là những huyết cứu sống hay cứu tỉnh khi bị đả hay điểm trúng tử huyết hay ma huyết.

Nhưng ở thế giới phép thuật này, đánh vào các huyết đạo trên cơ thể là điều hầu như không có ý nghĩa. Mỗi lần thi phép, năng lượng phép thuật thường được trải đều lên cơ thể của pháp sư. Nó như một vòng bảo vệ các huyết đạo, với lại đánh vào huyết đạo phải có kỹ thuật cùng hiểu biết. Ai mà rảnh đi tìm hiểu mấy thứ này, thay vì tìm hiểu mấy huyết đạo vô nghĩa, họ lại tìm cách tăng cường sức sát thương cho phép thuật của mình. Với lại, quái dị là những kẻ không có huyết đạo, nói đúng hơn huyết đạo bọn chúng đã bị ăn mòn toàn diện. Vì thế, định nghĩa về huyết đạo trên thế giới này hầu như không có.

Kinh mạch và huyết đạo của hắn lại sắp bị máu tươi che lấp đi. Khả năng hắn biến thành quái dị là rất lớn. Các năng lượng hắc ám trong máu đang ăn mòn dần dần các kinh mạch. Nếu cứ thế này thì chỉ còn lại các cơ quan chính trong cơ thể như tim, phổi, etc. Một việc càng đáng sợ hơn đã xảy ra, năng lượng hắc ám đang len lỏi vào từng đốt xương của hắn. Đặc biệt xương hai cánh tay đã biến đen đến vai. Bây giờ hắn vẫn còn cảm nhận được hai cánh tay, nhưng chúng lại mang đến cho hắn cảm giác rất kỳ dị.

Lúc đầu là hắn còn cảm thấy thú vị với những biến hoá trong cơ thể mình. Nhưng Giờ thì biến hoá càng lúc càng xấu đi, hắn đang run rẩy trước những biến hoá kỳ lạ này. Hắn lâm vào trầm mặc và lăm bằm

- Hy vọng trí tuệ thể tìm ra cách giải quyết nếu không thì mình xem như xong đời. Nếu cứ kéo dài thời gian thế này, mình sẽ biến thành cái gì thì không ai biết trước được.

- Túc chủ đang nghĩ gì vậy?

Đúng lúc này tiếng của Trí Tuệ Thể vang lên.

- Người tỉnh rồi hả? Có cách gì chưa?

Nhất Thành nghe thấy giọng của Trí Tuệ Thể thì vui mừng, hy vọng đã có, hắn chả muốn cả đời làm huyết nhân không có da thịt, người không ra người, quái dị không ra quái dị thế này.

- Có, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ.

- Cách gì? Nói đi? Bây giờ người nhìn ta còn ra người nữa không, còn có gì đắt giá hơn việc này.

- Được, cách này nói khó thì không khó nói dễ thì cũng không dễ. Đơn giản là biến túc chủ thành người mang Âm Dương Thể.

Nhất Thành nghe vậy thì ngớ người, chưa bao giờ nghe về loại thể chất này. Mà hắn là người hiện đại làm gì có người có thể chất này nọ, nếu có thì chỉ trong mấy tiểu thuyết võ hiệp mà thôi.

- Âm Dương Thể? Là thể chất gì?

- Túc chủ muốn hiểu rõ Âm Dương Thể thì phải hiểu về Âm và Dương trước. Để ta giải thích sơ qua một chút: Âm và dương theo khái niệm cổ sơ không phải là vật chất cụ thể, không gian cụ thể mà là thuộc tính của mọi hiện tượng, mọi sự vật trong toàn vũ trụ cũng như trong từng tế bào, từng chi tiết. Âm và dương là hai mặt đối lập, mâu thuẫn thống nhất, trong dương có mầm mống của âm và ngược lại. Sự tương hỗ giữa âm và dương đã tạo nên vũ trụ và vạn vật. Sự vận động của vũ trụ, bao gồm mọi vật chất, là chiếu theo quy luật tương sinh tương khắc và sự cân bằng âm dương. Cơ thể người được ví như là một tiểu vũ trụ. Tuy có cơ chế hoạt động riêng nhưng có liên hệ với toàn thể vũ trụ.

Nhất Thành nghe như đi trên mây, có hiểu có không. Định lý âm dương mà Trí Tuệ Thể mới nói không khác gì mấy loại định lý trong võ công kiếm hiệp. Hắn càng nghe thì tai càng lùnh bùng, càng cảm thấy khó hiểu. Trí Tuệ Thể cảm thấy Nhất Thành ngu ngơ đành thờ dài nói:

- Túc chủ cần tăng trưởng thêm trí thông minh, định lý đơn giản vậy mà không hiểu. Nói đơn giản là âm dương sinh vạn vật, có tính tương khắc lẫn nhau. Túc chủ chỉ cần nhớ kỹ câu Âm Dương sinh, như dương hiện, tam âm ẩn! Nếu lúc nào túc chủ hiểu rõ câu này thì lúc đó có thể hiểu một phần nào

đó của Âm Dương

- Việc này thì liên quan gì đến cơ thể ta?

- Haizzz, đúng là ngu vẩn hoàng ngu. Thôi! Không nói về âm dương nữa. Cơ thể túc chủ như một tiểu vũ trụ, có âm dương.

Trí Tuệ thế dừng một lúc tìm cách dễ hiểu nhất nói với Nhất Thành:

- Các kinh mạch trong cơ thể cũng mang tính âm dương. Mạch Nhâm là âm mạch. Khởi đầu từ huyệt Hội Âm. Quan trọng đây là nơi giao nhau của mạch Nhâm với mạch Đốc, mạch Nhâm đi ngược lên bụng qua giữa vùng mu, giữa bụng, giữa ngực, giữa cổ rồi kết thúc ở huyệt Thừa Tướng.

- Các huyệt quan trọng thuộc mạch Nhâm là Hội Âm, Khúc Cốt, Trung Cực, Quan Nguyên, Thạch Môn, Khí Hải, Âm Giao, Thần Khuyết, Thủy Phán, Hạ Quan, Trung Quan, Thượng Quan, Hạ Uyển, Chiên Trung, Thiên Đột, và Thừa Tướng.

- Mạch Đốc là dương mạch. Mạch Đốc bắt đầu từ chỗ huyệt Trường Cường chạy ngược lên theo cột sống, qua giữa gáy lên đỉnh đầu rồi vòng xuống giữa mặt và kết thúc ở huyệt Ngăn Giao.

- Các huyệt chính thuộc Mạch Đốc là Trường Cường, Yêu Du, Yêu Dương Quan, Mệnh Môn, Huyền Xu, Trung Tích, Trung Xu, Cấn Súc, Chí Dương, Linh Đài, Thần Đạo, Thần Trụ, Đào Đạo, Đại Chùy, Á Môn, Phong Phủ, Nào Hộ, Cường Gian, Hậu Đỉnh (Hậu Đỉnh), Bách Hội, Tiền Đỉnh (Tiền Đỉnh), Tín Hội, Thượng Tĩnh, Thần Đỉnh, Tổ Liêu, Nhân Trung, Đài Đao, Ngăn Giao.

- Ngoài ra còn có các kinh mạch khác.

Nhất Thành mắng thầm trong lòng. Mẹ nó! Sao nhiều kinh mạch thế không biết, làm sao mà nhớ được. Nhưng mấy kinh mạch này liên quan gì đến Âm Dương Thể và tình hình của hán bây giờ mà Trí Tuệ Thế cứ lải nhải mãi không biết.

Cuối cùng hán cũng nghe đến phần quan trọng:

- Năng lượng hắc ám là thuộc âm, mang đặc tính mềm yếu, hướng xuống dưới, thu mình, ẩn, hướng vào trong, tiêu cực, và an tĩnh. Năng lượng phép thuật là thuộc dương, mang đặc tính mạnh mẽ, hướng lên trên, sinh sôi, phát triển, mở rộng ra, hướng ra ngoài, rõ ràng, tích cực, hiếu động.

- Nhiệm vụ bây giờ của túc chủ là là đột phá Nhâm Đốc nhị mạch, mang năng lượng hắc ám ẩn vào Nhâm Mạch, còn năng lượng phép thuật ẩn vào dương mạch tạo thành cân đối trong cơ thể.

Nhất Thành khó hiểu, vậy cái giá mà trí tuệ thế nhắc đến là gì?

- Trí tuệ thế, cái giá phải trả là gì?

- Cái giá chính là đốt cháy tất cả phép lực trong Red & Black Plate cùng với điểm vật chất hiện có. Việc đốt cháy tất cả năng lượng trong cơ thể sẽ giúp ký chủ đánh thông nhâm đốc nhị mạch và các kinh mạch khác. Nhưng nếu không khống chế được năng lượng bị đốt cháy, túc chủ sẽ tự dẫn hỏa thiêu thân. Đốt chết chính mình.

- Nếu thành công đột phá, cơ thể có thể trở lại giống người bình thường nhưng bên trong sẽ biến thành nửa người nửa quái dị. Linh hồn của túc chủ bây giờ không còn là một dạng tồn tại riêng biệt, mà đã ngấm vào các kinh mạch. Nếu đột phá Nhâm Đốc nhị mạch, tạo nên sự tuần hoàn Âm Dương trong cơ thể. Một Giọt Máu Sinh Mệnh sẽ được sinh ra trong cơ thể túc chủ. Linh hồn sẽ tự động theo các kinh mạch ngưng kết và nhập vào giọt máu sinh mệnh đó và làm nó trở thành bản thể sinh mệnh của túc chủ. Giọt máu kia bị hủy diệt, túc chủ chết và ngược lại.

- Ý của ngươi là như giọt máu quái dị cấp cao.

- Có sự tương đồng nhưng không phải hoàn toàn giống giọt máu quái dị cấp cao.

Nhất Thành mặt mày quái dị, thật sự điên mà. Thế thì cơ thể này chỉ là vật chứa của giọt máu kia. Vậy cơ thể này chẳng khác gì cái áo, vừa nghĩ đến đây một ý định cực kỳ điên cuồng hiện lên trong đầu hán. Đến lúc đó hán có thể thay đổi áo được không? Hán lắc đầu quầy quậy bỏ đi ý nghĩ điên rồ này.

- Trí Tuệ Thế, còn gì nữa không?

- Không biết, ta chỉ nghĩ ra được cách này, nhưng không thể khống chế kết quả cuối cùng. Nếu xảy ra việc ngoài ý muốn, thì do túc chủ đen thôi. Chúc túc chủ may mắn lần sau, ta đi nghỉ ngơi và chờ đợi xem túc chủ sẽ biến trở thành cái giống gì? Hy vọng chúng ta sẽ không cùng nhau tan biến khỏi thiên địa này.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đánh Thông Kinh Mạch

- Chúc may mắn lần sau? Làm gì có lần sau, nếu thất bại thì chắc không được xuyên không lần nữa mà tan biến luôn thì có.

Nhất Thành lắc đầu lăm bằm. Trận chiến kia kéo dài cũng khá, trời cũng sắp sáng. Hắn phải nhanh chóng thực hiện việc đột phá nhâm đốc nhị mạch rồi còn trở về. Nếu không sẽ có một chút rắc rối. Nhưng một khi đột phá Âm Dương Thể thất bại thì có khi không thể trở về được, lúc đó lấy gì mà rắc rối.

Hắn ngồi tập trung tinh thần quan sát trong cơ thể, dò tìm từng vị trí kinh mạch. Nếu việc này thành công, hắn sẽ đột phá hết kinh mạch trong người nên không cần biết chúng là kinh mạch gì. Chỉ cần xác định đâu là âm mạch đâu là dương mạch thôi. Cần phải khống chế tốt hai năng lượng phép thuật khác nhau để đột phá từng kinh mạch, nếu đột phá nhầm kinh mạch có khi lại gây ra xung đột, nổ banh xác mà chết chứ không nói chơi.

Qua một thời gian, Nhất Thành đã xác định được đâu là âm mạch đâu là dương mạch. Hắn quyết định phải nhanh chóng đột phá. Kinh mạch hắn đang bị ăn mòn nhưng chúng lại không có hiện tượng đứt gãy mà là kiểu đồng hoá với máu. Hắn phải nhanh chóng đột phá nếu không sợ rằng chưa kịp đột phá thì các kinh mạch bị máu đen nuốt chửng.

- Bắt đầu thôi. Cầu trời khản phật, cho con thành công, con còn phải về nhà nữa, không muốn bỏ mạng nơi thế giới lạ lẫm này.

Nói không hồi hộp và lo lắng là giả, hắn lăm bằm cầu nguyện để tinh thần ổn định hơn. Đầu óc từ từ tỉnh táo lại, hắn bắt đầu tập trung vào hai tấm Magic Plate:

- Dùng tất cả điểm vật chất tăng lên Red Plate.

Red Plate tăng cấp bật nhanh chóng từ Rm sơ cấp nhanh chóng ký hiệu thay đổi thành vương miện, rồi thì ngọn lửa. Đến lúc dừng lại thì Red Plate đã lên Re sơ cấp. Ngay khi đột phá dừng lại, Nhất Thành hét lớn trong lòng:

- Đốt cháy!

Red và Black Magic Plate bùng bùng bùng cháy dữ dội trong cơ thể. Red Plate là một ngọn lửa trong suốt, Black Plate là một ngọn lửa màu đen. Vừa cháy lên, năng lượng phép thuật ồ ạt tuôn trào trong cơ thể hắn. Trùng kích khắp nơi. Bên ngoài, huyết thể của hắn đã có hai ngọn lửa đang bập bùng thay nhau cháy lên dữ dội. Huyết của hắn trở nên bạo ngược hung hăng hơn, di chuyển càng lúc càng nhanh quanh cơ thể.

- Mẹ nó, năng lượng thật điên cuồng.

Nhất Thành chưa thăm, hắn nhanh chóng phân bổ tinh thần khống chế hai nguồn năng lượng đang xung kích khắp nơi trong cơ thể. Mục tiêu đầu tiên là huyết Hội Âm, nơi giao nhau của mạch Nhâm và mạch Đốc. Nếu huyết Hội Âm được đánh thông, hắn có thể chia hai luồng năng lượng trong người thành hai hướng khác nhau, bắt đầu từ huyết hội âm mà tiến lên đột phá âm mạch và dương mạch.

Ngay khi trùng kích đánh vào Huyết Hội Âm, cơ thể hắn run lên bần bật vì đau đớn. Hắn suýt chút nữa ngất đi. Cảm giác vừa rồi như linh hồn bị cái gì đó chọc vào. Linh hồn đau đớn như bị xé rách từng mảnh. Nhất Thành đang chịu đau đớn gấp mười lần người khác phải chịu khi đột phá Huyết đạo vì linh hồn hắn đang từ từ ngấm vào các kinh mạch. Có thể thấy được, chả khác gì hắn dùng năng lượng trùng kích vào chính linh hồn của mình.

Mấy chục lần trùng kích qua đi, hết hắc ám năng lượng lại đến phép thuật năng lượng trùng kích nhưng vách ngăn của Huyết Hội Âm không chút máy. Nó như là một bức tường dày vô tận đánh mãi không thông. Đau đớn đã làm hắn sắp không chịu nổi, Nhất Thành mở mắt, máu từ hai khóe mắt đang chảy ra nhưng lại bị hút ngược vào. Hắn cắn răng, trợn ngược hai mắt quát:

- Ta không tin không thể đột phá.

Nhất Thành nhắm mắt lần nữa, lần này không dùng năng lượng thay phiên nhau công kích vách ngăn của Huyết Hội Âm. Mà hắn biến hai nguồn năng lượng thành mũi khoan, hoà lại cùng nhau đâm thẳng vào vách ngăn.

- Rắc...Rắc...Rắc..

Ngay khi va chạm, vách ngăn bị đánh đến rạn nứt. Nhất Thành cảm thấy thế thì điên cuồng hơn, hắn dồn toàn bộ năng lượng trong cơ thể có thể khống chế được tạo thành một cái mũi khoan cực đại, đâm thẳng đến vách ngăn.

- Âm

Một tiếng nổ nhỏ trầm thấp trong người hắn vang lên. Huyết Hội Âm bị đánh thông, hai nguồn năng lượng điên cuồng tràn vào. Thừa thắng xông lên Nhất Thành nhanh chóng khống chế hắc ám năng lượng, tạo thành một mũi khoan trong huyết hội âm đâm thẳng đến các huyết đạo khác.

Nhất Thành một mạch đột phá Nhâm mạch, Khúc Cốt, Trung Cực, Quan Nguyên, Thạch Môn, Khí Hải, Âm Giao, Thần Khuyết, Thủy Phần, Hạ Quan, Trung Quan, Thượng Quan, Hạ Uyển, Chiên Trung, Thiên Đột, và Thừa Trung. Lúc đánh xong thì năng lượng hắc ám cũng yếu đi, ngọn lửa trên Black Magic Plate cũng yếu đi trông thấy năng lượng hắc ám từ từ hư thoát. Có điều kỳ lạ là Black Plate cũng di chuyển đến Huyết Hội Âm, năng lượng hắc ám tạo thành một vòng tuần hoàn chạy quanh Nhâm mạch.

Nhất Thành thấy đã thành công đột phá Nhâm mạch thì mừng không thôi. Hắn nhanh chóng khống chế năng lượng phép thuật đột phá Đốc mạch, cùng

là bài cũ, năng lượng biến thành mũi khoan công kích vách ngăn.

Nhanh chóng, các huyết đạo như Trường Cường, Yêu Du, Yêu Dương Quan, Mệnh Môn, Huyền Xu, Trung Tích, Trung Xu, Cân Súc, Chí Dương, Linh Đài, Thần Đạo, Thần Trụ, Đào Đạo, Đại Chùy, Á Môn, Phong Phủ, Não Hộ, Cường Gian, Hậu Đỉnh (Hậu Đỉnh), Bách Hội, Tiền Đỉnh (Tiền Đỉnh), Tín Hội.

Đến huyết tín hội thì năng lượng của Red Plate sắp cạn kiệt. Trong lòng hấn lo lắng không thôi, năng lượng không đủ, còn mấy huyết Thượng Tinh, Thần Đỉnh, Tổ Liêu, Nhân Trung, Đài Đoan, Ngăn Giao chưa đột phá. Nếu đột phá thất bại, có thể hấn sẽ không bao giờ trở lại làm người lần nữa. Năng lượng trong cơ thể mất cân bằng, lúc đó chắc chắn sẽ chết rất khó coi.

Bỗng nhiên hấn thấy Black Plate đang xoay tròn trong huyết hội âm thì một ý nghĩ điên cuồng hiện lên trong đầu. Nghĩ là làm, hấn không chể Red Plate di chuyển trong các huyết đạo vừa đột phá, vừa đi vừa xoay tròn. Lúc đến cách ngăn Thượng Tinh thì Red Plate xoay tròn càng nhanh, dùng góc nhọn đánh vào vách ngăn.

- Crack

Một tiếng gậy vang lên, vách ngăn Thượng Tinh nứt vỡ. Thấy vậy hấn mừng thầm, ngựa theo đường củ, điên cuồng dùng Red Plate gõ vào vách ngăn còn lại. Không biết qua bao lâu, Nhất Thành mở bừng mắt:

- Thành công.

Mới hô thành công thì đầu óc choáng váng, Ngất đi!

Ngay khi hấn ngất đi, lấy cơ thể hấn làm trung tâm, tràn ra một lực hút cực kỳ đáng sợ, cả căn phòng run lên nhẹ nhẹ. Năng lượng từ bên ngoài tràn vào cơ thể hấn liên miên bất tuyệt. Trong cơ thể, một vòng xoáy lấy tâm điểm từ tim, hút tất cả mọi năng lượng xung quanh tập trung lại đây. Thậm chí năng lượng Magic Plate cùng với năng lượng trong các kinh mạch cũng bị hút lấy. Năng lượng cạn kiệt nhưng hấp lực lại không dừng lại. Máu tươi bên ngoài từ từ tan rã, bị hút vào trong. Rồi đến các bộ phận bên trong cơ thể, cuối cùng khung xương cũng bị hút vào.

Lực hút kéo dài mấy thời thần rồi dừng lại. Vừa dừng lại, giữa không trung nơi Nhất Thành vừa ngồi có một giọt máu đỏ tươi lơ lửng xuất hiện. Bao quanh giọt máu chính là hai ngọn lửa năng lượng kỳ dị, một trong suốt, một đen. Chúng cháy lên hùng hục, không khí xung quanh giọt máu cũng bị hai ngọn lửa này đốt cháy.

Mấy thời thần qua đi, hai ngọn lửa đang cháy quanh giọt máu tắt ngấm. Một sự việc cực kỳ ma mị xảy ra, giọt máu bắt đầu phun ra các bộ phận cơ thể. Bắt đầu từ khung xương, sau đó là lục phủ ngũ tạng, chúng được sắp xếp về vị trí cũ. Lấy giọt máu là trung tâm, máu tươi tràn ra lấp đầy các khung xương bao bọc các cơ quan trong cơ thể. Một lớp da mới được hình thành, máu tươi chảy đến đâu da non mọc ra đến đấy. Khi máu bao phủ toàn khung xương, Nhất thành trở lại bộ dạng như cũ, nhưng cả người hấn trơn lóc, không có một chút lông tóc nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Vũ khí Cơ thể

Không biết qua bao lâu, Nhất Thành giật mình ngồi dậy, vội vàng quan sát cơ thể mình. Hấn đang trần như nhộng, da đã trở lại, và còn trắng hơn xưa. Hấn mừng thầm không thôi, nhưng cảm giác của hấn với cơ thể này lại khác xưa, vừa xa lạ vừa rất chân thật. Hấn vội vàng gọi:

- Trí Tuệ Thê, ta thành công sao?

- Chúc mừng túc chủ đã thành công đột phá Âm Dương Thê.

- Nhưng sao ta cảm thấy có gì đó không đúng?

- Cảm giác khác xưa cũng không có gì lạ. Túc chủ bây giờ đã đánh thông Nhâm Đốc nhị mạch. Năng lượng phép thuật trong cơ thể khuếch tán lên kinh mạch một cách thần tốc. Như vậy sẽ tăng độ khống chế sức mạnh và việc thi phép sẽ nhanh hơn.

Nhất Thành vội vàng quan sát bên trong cơ thể, lục phủ ngũ tạng, kinh mạch mọi thứ đều bình thường. Không có gì xa lạ, ngay khi hấn nhìn đến bên trong trái tim. Bên trong đang lơ lửng có một giọt máu đỏ đậm. Thậm chí nếu không quan sát kỹ có thể nhầm lẫn với màu đen. Lúc này tiếng Trí Tuệ Thê vang lên:

- Đây chính là Giọt Máu Sinh Mệnh của túc chủ. Linh hồn túc chủ được phân làm hai, một nửa đang ở trong đó, nửa khác đã nhập vào cơ thể. Liên kết của túc chủ với cơ thể bây giờ càng mật thiết hơn lúc trước. Việc điều khiển cơ thể trở nên dễ dàng và cảm nhận cũng khác đi. Túc chủ có thể làm quen với cơ thể mới này một chút. Chúc năng của Âm Dương Thê sẽ từ từ hiện rõ.

- Ta nhớ rõ trước khi ngất đi, máu của ta còn nhiễm hắc ám vật chất, sao giờ này lại sạch sẽ như vậy?

- Cái này là do Giọt Máu Sinh Mệnh đã thanh lọc mọi thứ dơ bẩn trong máu. Thậm chí nó còn hợp nhất Magic Plate của ký chủ. Hãy quan sát Magic Plate trong huyết hội âm.

Nhất Thành nhanh chóng xem xét Magic Plate của mình. Giờ đây chỉ còn một cái, không còn dày cộm như lúc trước, mà nó có màu đen tuyền, cực kỳ hắc ám. Cảm giác như không có bất kỳ ánh sáng nào có thể hiện hữu trên nó. Theo cách nói của người trái đất, đây là vật chất đen nhất của vũ trụ, không phản ánh sáng. Bất cứ ánh sáng nào chiếu vào đều sẽ biến mất.

- Vậy phép thuật không gian của ta đâu? Ta còn thi triển được phép thuật không gian chứ?

- Được, nếu túc chủ nhìn kỹ, hai nguồn năng lượng thuộc âm mạch và dương mạch đã trở thành một vòng tuần hoàn lớn, tâm điểm là Black Plate. Vì thế, túc chủ vẫn thi triển được phép thuật không gian và Nghệ Thuật Hắc Ám. Các mạch âm dương bây giờ chính là một phần của bình chứa ma pháp. Tất cả năng lượng túc chủ hấp thụ thông qua kinh mạch sẽ đổ về Huyết Hội Âm và được Black Magic Plate hấp thụ. Nói chính xác hơn Black Magic Plate chính là bình chứa ma pháp của túc chủ hiện tại. Năng lượng phép thuật bên trong Black Magic Plate là một loại năng lượng vô vật chất. Thứ năng lượng phép thuật này sẽ giúp túc chủ sử dụng bất cứ loại phép thuật nào mà mình học được. Có thể gọi nó là năng lượng khởi nguyên. Việc tăng cảnh giới của Black Magic Plate sẽ khó hơn gấp mười lần lúc trước. Để tăng cảnh giới cho Magic Plate, túc chủ cần hấp thụ năng lượng gấp mấy lần pháp sư bình thường. Bù lại, sức mạnh phép thuật và năng lượng phép thuật của túc chủ lúc thi triển ra lại mạnh hơn bất cứ kẻ nào ở cùng cảnh giới.

- Ngoài ra, Âm Dương Thể sẽ giúp bất kỳ vết thương nào của túc chủ, cũng sẽ nhanh chóng lành lại nếu có đủ năng lượng khởi nguyên hỗ trợ. Túc chủ thử thúc giục năng lượng phép thuật lên tay mình và tưởng tượng các ngón tay là những mũi nhọn thử xem?

Nghe đến cơ thể có thể nhanh chóng lành vết thương thì hắn cảm thấy cực kỳ sung sướng. Có giọt máu sinh mệnh với vết thương có thể lành nhanh chóng thì hắn khác gì người bất tử. Lúc trước, mới đánh nhau một trận mà hắn không còn một chút da nào trên người. Nếu vết thương lành nhanh chóng có thể hắn sẽ không đến mức phải liều mạng như hôm nay. Hắn vẫn còn ám ảnh với chuyện vừa rồi.

Nhất Thành tập trung quan sát Magic Plate của mình. Hiện tại hắn đang ở cảnh giới thấp nhất của Red Plate. Mà càng nhìn càng cảm thấy thú vị, Magic Plate màu đen, nhưng phía trên lại hiện lên ký tự "Re" nổi cộm, giống như chữ tượng hình. Mặt trước lại có ký hiệu của không gian phép thuật, phía sau lại là ký hiệu của Nghệ Thuật Hắc Ám.

Bỏ qua hứng thú với Magic Plate, hắn bắt đầu truyền năng lượng khởi nguyên đến tay phải. Bàn tay hắn từ từ biến dạng, các gân xanh nổi lên. Ngón tay bắt đầu dài ra và trở nên sắc nhọn, các ngón tay cũng trở nên cứng cáp hơn trước. Hắn há hốc mồm nhìn lui nhìn tới tay phải của mình:

- Trí Tuệ Thể, đây là...

- Đây chính là hiệu ứng của nửa quái dị thân thể, nói đúng hơn là chức năng của Âm Dương Thể. Cơ thể ký chủ đã trở thành một kiện vũ khí tùy theo mức tưởng tượng của túc chủ. Rất Ngầu phải không?

- Ngầu...

Nhất Thành trợn mắt, hắn biến tay mình thành một con dao nhọn màu đen, rồi thì ngón tay thành dao găm, etc. Liên tục chơi đùa với cơ thể mình như một tên biến thái, biến các bộ phận trên cơ thể thành các vũ khí hắn có thể tưởng tượng. Thậm chí hắn còn biến chân giữa to hơn một chút, nhưng lại lắc đầu tiếc nuối, lúc rút năng lượng về nó lại trở lại hình dạng cũ. Hắn nhận ra rằng, biến bất cứ bộ phận nào trên cơ thể thành bất cứ thứ gì đều có chung một màu đen tuyền, không có màu sắc nào khác. Hắn rất thích nhưng trong lòng hơi nặng nề vì cảm thấy mình chả còn là con người nữa. Biết ý nghĩ của hắn, Trí Tuệ Thể lên tiếng khuyên bảo:

- Túc chủ đang nghĩ gì vậy? Túc chủ vẫn là con người. Chỉ là khác người một chút mà thôi. Linh hồn túc chủ vẫn là kẻ tên Nhất Thành, có trí nhớ về quê hương, chả có gì khác. Nếu bây giờ nói mình không phải người vì cơ thể biến hoá thì có thể lúc trùng sinh, túc chủ đã không phải là con người nữa rồi.

Nhất Thành biết thế nhưng vẫn không xoá được cảm giác đó.

- Trí Tuệ Thể, giờ ngươi đang ở đâu? Đừng nói với ta là trong Giọt Máu Sinh Mệnh của ta nha?

- Đúng vậy, lúc thành công, Giọt Máu Sinh Mệnh được sinh ra, ta đã di chuyển vào đây. Ta không thể tách rời khỏi sinh mệnh của túc chủ. Nếu túc chủ có mệnh hệ gì ta cũng không thể tồn tại, đây là sự liên kết của 'vật chất bí ẩn' trước khi đi tạo ra.

Nhất Thành tinh thần bỗng quay ngoắt 180 độ, cười đất ý nói:

- Ha..ha..ha.. Thể là ngươi và ta là đồng mệnh tương liên?

Trí Tuệ Thể thấy hắn như vậy thì thờ dãi:

- Haizz, ta thật sự không muốn, nhưng không thể thay đổi.

- Được rồi! Đừng làm như đây không phải là điều tốt! Ngươi mở thông tin cá nhân cho ta xem chút.

- Tính danh: Nhất Thành

- Cảnh giới:

- Black Magic Plate: Rb (sơ cấp)
- Bình Chứa ma pháp: sơ cấp
- Ma pháp: Không gian (nhập môn), Nghệ Thuật Hắc Ám (Phép thuật máu (trung cấp), hắc ám(không)
- Sáng Tạo phép thuật: 0
- Vật Chất Điểm: 0
- Thể chất: 60 (Âm Dương Thể)
- Linh Hồn: 20(thân thể)/20(Giọt Máu Sinh Mệnh)

Nhất Thành thấy cảnh giới mình rút xuống thấp nhất thì thở dài, đây chính là hậu quả của việc thiêu đốt năng lượng phép thuật. May mắn cấp bậc linh ngộ phép thuật lại không thay đổi. Linh hồn 20/20, có vẻ như là do sự phân chia linh hồn giữa cơ thể và Giọt Máu Sinh Mệnh. Điều làm hắn hiểu kỳ nhất là hai chức năng mới, bình chứa ma pháp và Sáng Tạo phép thuật. Hắn hỏi ngay:

- Trí Tuệ Thể, người có chức năng mới?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đôi Mắt

Trí Tuệ Thể lên tiếng giải thích:

- Đúng vậy, sau khi hấp thu năng lượng hắc ám ẩn sau trong ta, dựa trên sự biến hoá của túc chủ, chức năng mới sẽ xuất hiện làm sao cho phù hợp với túc chủ nhất.
 - Bình chứa ma pháp, chính là khả năng chứa đựng năng lượng khởi nguyên của Black Magic Plate. Ký chủ có thể dùng điểm vật chất để tăng cường sức chứa của bình chứa ma pháp trong Black Magic Plate.
 - Chức năng thứ hai là Sáng Tạo, khi túc chủ lĩnh ngộ một loại phép thuật nào đó đến mức cao nhất, có thể dùng điểm vật chất để sáng tạo thêm sức mạnh cho phép thuật đó. Ví dụ, túc chủ tu luyện phép thuật phân thân, lĩnh ngộ đến mức cao nhất là hai phân thân. Khi túc chủ lựa chọn sáng tạo, phép thuật đó có thể tăng thêm số lượng phân thân. Mức độ phân thân tăng lên tùy vào điểm vật chất và thiên phú của túc chủ.
- Nghe đến đây, Nhất Thành tỏ vẻ vui mừng. Nghĩa là hắn có thể nâng cấp bất cứ phép thuật gì mà hắn muốn. Mấy phép thuật cơ sở thì không cần thiết nhưng nếu nâng cấp phép thuật cô đại và thất truyền, chúng sẽ mạnh đến cấp bậc nào đây? Hơn nữa hắn có thể mở rộng bình chứa ma pháp. Cái gì gọi là thiên tài? Ngoài cấp bậc linh ngộ ma pháp, còn có tính theo độ rộng lớn của bình chứa ma pháp. Ở cùng cấp độ, bình chứa ai lớn hơn, năng lượng nhiều hơn, sẽ có lợi thế cực lớn về mặt thi triển phép thuật.
- Mà sao ta đột phá Nhâm Đốc nhị mạch, cơ thể lại không tăng thêm nhiều sức mạnh?
 - Túc chủ tưởng mình là nhân vật chính trong mấy tiểu thuyết từng đọc sao? Đột phá một chút là vô địch thiên hạ? Đột phá kinh mạch chỉ tạo một căn cơ tốt nhất cho túc chủ mà thôi. Muốn tăng sức mạnh thể chất lên thì vẫn cần tiếp tục cố gắng. Với lại ở mức độ cơ thể túc chủ bây giờ có thể đánh bại bất kỳ kẻ nào có cảnh giới dưới S cấp. Nhưng túc chủ phải nhớ, không phải vì vậy mà khinh thường kẻ địch. Chiến đấu là phải dựa vào rất nhiều yếu tố, kinh nghiệm, sự đa dạng của phép thuật và cách dùng phép thuật của mỗi người. Nhiều người có thể vượt cấp giết địch chính là nhờ vào nhiều yếu tố khác nhau, nếu phép thuật mạnh mà đầu óc ngu si, tư chi phát triển thì cũng chỉ là bao cát của kẻ khác mà thôi. Đây là điều ta muốn nhắc nhở túc chủ thật lâu: Đừng đánh giá chiến lực của một người bằng cảnh giới của người đó.
 - Cảm ơn người nhắc nhở, Trí Tuệ Thể. Ta hiểu được điều đó.

Nhất Thành cười khổ không thôi. Hắn vừa rồi còn mừng thầm, bị Trí Tuệ Thể dội cho một gáo nước lạnh mới tỉnh táo lại. Thật sự đúng như Trí tuệ Thể nói, để đánh giá chiến lực của mỗi pháp sư là rất khó. Không nên khinh thường bất cứ kẻ nào. Ví dụ như tên Cuồng Chiến chiến sĩ hắn mới chém giết tối qua. Phép thuật không mạnh bằng Nhất Thành nhưng cái cách đánh loạn xạ lại rất hữu hiệu trong việc ru ngủ đối thủ. Sau đó là xuất ra kiếm pháp sắc bén, làm đối thủ trở tay không kịp. Nếu hôm qua là pháp sư khác, sợ rằng đã chết dưới kiếm của hắn. Nhất Thành bỗng nhiên nghiêm mặt hỏi một việc quan trọng:

- Trí Tuệ Thể, cơ thể này giờ vẫn là của ta phải không? Nếu nó bị hủy diệt, ta còn sống không? Mất nửa linh hồn sẽ không sao chứ?
- Cơ thể này vẫn là của túc chủ. Khi nó bị hủy diệt, túc chủ sẽ không chết miễn là Giọt Máu Sinh Mệnh vẫn còn. Lúc đó túc chủ có thể tìm một cơ thể

khác hoặc là tạo lại một cơ thể mới. Mất nửa linh hồn sẽ tạo nên sự đau đớn cực độ, thậm chí mất đi một phần ký ức. Vì thế, túc chủ không nên đùa giỡn với cơ thể này. Hãy vẫn xem nó như trước, nếu không hậu quả thật sự quá lớn. Không đáng để mạo hiểm.

Đúng vậy, lỡ như mất đi quá nhiều trí nhớ, thậm chí quên mình đến từ đâu. Lúc đó, hân còn là hân nữa không, có còn nhớ mục tiêu trở về Trái Đất không? Bây giờ cứ xem giọt máu sinh mệnh là vật bảo mệnh, cứ quên nó đi là tốt nhất. Nhất Thành hỏi tiếp:

- Trí Tuệ Thê, có ai có thể phát hiện sự biến hoá của ta không?

- Không thể phát hiện. Giọt máu sinh mệnh của túc chủ đã di chuyển đến tâm mạch, hoà lẫn vào máu ở đó. Chỉ khi túc chủ kêu gọi, hoặc cơ thể bị huỷ diệt, nó mới xuất hiện. Về phần Black Magic Plate, nó ở trong Huyết Hội Âm. Được các dòng năng lượng của âm dương mạch đổ về bao phủ, lúc nhìn vào sẽ không dễ dàng phát hiện. Khi có người kiểm tra, túc chủ có thể ẩn Black Magic Plate của mình vào ẩn trong Giọt Máu Sinh Mệnh.

Nhất Thành vẫn chưa yên tâm lắm, hân không muốn lộ bí mật của mình trước người khác. Nếu thật biết hân là nửa người, nửa quái dị. Có khi lại bị bắt đi nguyên cứu. Hân phải nghĩ ra một cách nào đó vẹn toàn hơn. Nếu quá lâu không thấy Magic Plate của hân được triệu hồi ra dù là lúc liều mạng, chắc chắn sẽ có mấy tên đa nghi đánh chủ ý đến hân.

- Người nghĩ xem còn có cách nào tốt hơn không?

Trí Tuệ Thê ngẫm nghĩ một lúc thì trả lời:

- Có rồi! Túc chủ còn nhớ trong Nghệ Thuật Hắc Âm, có một môn phép thuật gọi là Ảo Ảnh Chi Thuật chứ? Nếu lĩnh ngộ môn phép thuật này đến sơ cấp, túc chủ có thể tạo ra một cái ảo ảnh Magic Plate. Lúc chiến đấu với pháp sư khác, túc chủ có thể dùng ảo ảnh Magic Plate để đánh lừa mọi người như mình đang thi phép bằng Magic Plate của mình.

Nhất Thành vỗ đùi bôm bốp, tỏ vẻ nhận ra điều gì đó nói:

- Đúng vậy, ta quên mất Nghệ Thuật Hắc Âm phép thuật ngoài phép thuật máu còn có rất nhiều phép thuật mạnh khác. Chúng rất tà ác nhưng cũng rất đa dạng và kỳ diệu. Với lại hầu hết các pháp sư ở cảnh giới cao ít khi lộ Magic Plate của mình, trừ khi liều mạng. Điều này sẽ giúp che giấu Magic Plate của mình thật tốt. Lâu lâu chỉ cần lộ ra một chút sẽ không ai nghi ngờ. Trí Tuệ Thê người càng lúc càng thông minh. Ta thật sự yêu người chết đi mất.

Trí Tuệ Thê học theo giọng điệu người trái đất, mang theo sự khinh bỉ nói:

- Xin lỗi túc chủ, ta không chơi gay.

- Ha...Ha..Ha..

Nhất Thành cười lớn sáng khoái, trước mặt mọi thứ đã đi vào ổn định. Cơ thể lạnh lạng bình thường, cũng đã tìm được cách che giấu bí mật của mình. Tinh thần hân cũng thả lỏng hơn nhiều.

- Bây giờ cần phải trở về, trời cũng đã sắp tối. Mình đã biến mất một ngày một đêm, chắc đám Mập Mập đang cực kỳ sốt ruột.

Nhất Thành thấy ngoài trời sắp tối thì biết hân đã ở đây nguyên một ngày sau trận chiến. Hân cần trở về tụ họp với đám Mập Mập. Hân nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, phát hiện một bộ quần áo mới của nam nhân. Thay y phục xong, hân liền rời đi.

Vừa bước ra khỏi căn nhà cũ nát, dưới ánh chiều tà và ánh sáng đỏ của cấm chế, bầu không khí trong thành vẫn yên tĩnh một cách đáng sợ. Hân tìm được phương hướng của cổng thành, liền rào bước chậm chạp bước đi trên con đường rộng lớn.

Đột nhiên, Nhất Thành run bắn người, da gà nổi lên từng mảng lớn. Hân cảm thấy sau lưng như có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào hân. Trong giây lát, hân hơi sửng sốt vì cái cảm giác đáng sợ này.

Nhất Thành quay đầu nhìn loạn xung quanh nhưng không thấy gì cả. Đến một vật sống hay một tiếng động nhỏ cũng không có. Ngay khi nhìn về phía trung tâm thành thì hân lại run lên lần nữa. Nhất Thành chỉ thấy một đôi mắt to như hai cái bánh xe trước mặt mà khiếp sợ. Trong cặp mắt đó có cả ba màu đen, trắng và nâu. Phía ngoài là màu đen, ở giữa là màu trắng, trong cùng là một chấm nâu rõ ràng. Mà từ trong đôi mắt ba màu đó còn xuất hiện một thứ sắc bén, tà ác, bá đạo, giống như hai thanh thần binh sắc bén đâm vào trong lòng hân.

Nhất Thành khiếp sợ liên tục lùi lại về phía sau như muốn thoát khỏi phạm vi đôi mắt đó. Trong giây lát, hân phát hiện mình không thể nhúc nhích. Cho dù có lùi lại như thế nào cũng nhận ra rằng khoảng cách với đôi mắt cũng không thay đổi.

Đôi mắt đó vẫn nhìn Nhất Thành chằm chằm một lúc lâu mà không hề có âm thanh nào vang lên.

- Túc chủ, tỉnh lại!

Trí Tuệ Thê hét lớn trong đầu Nhất Thành. Thật lâu sau, Nhất Thành mới cố gắng kìm chế sự sợ hãi trong lòng mà lẳng lặng nhìn thẳng vào đôi mắt đó. Hân không biết đây chỉ là ảo giác hay gì nhưng biết rằng bản thân không thể chạy thoát, tốt nhất là cứ tĩnh táo đối diện thì hơn. Hân nhắm mắt lấy lại tinh thần,...

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Người thư viện đến

Nhất Thành mở mắt ra lần nữa thì cặp mắt kia đã biến mất không thấy đâu. Mọi thứ trước mắt vẫn bình thường như cũ. Khung cảnh vẫn không có gì thay đổi. Hắn vội vàng câu thông Trí Tuệ Thê:

- Trí Tuệ Thê, vừa rồi là chuyện gì?

Trí Tuệ Thê lâm vào trầm mặc một lúc rồi nói:

- Vừa rồi có một luồng ngoại lực xâm nhập vào thân thể túc chủ. Loại năng lượng này rất tà ác và khủng bố, nó làm cho túc chủ lâm vào ảo cảnh. Túc chủ vừa thấy chỉ là do năng lượng đó ảnh hưởng đến linh hồn. Có vẻ như đã có một kẻ cực mạnh ở trung tâm thành đã để mắt đến túc chủ. Túc chủ nên rời khỏi nơi này và tránh xa trung tâm thành.

Nhất Thành cũng không dám liều lĩnh đi tìm hiểu thêm việc này. Vội vàng nhanh chân nhắm phía cổng thành mà đi. Hắn không muốn đối diện với cảm giác đó lần nữa. Cảm giác bất lực vừa rồi thật sự làm hắn rất khó chịu, hắn nhận ra rằng mình còn quá yếu. Cuộc sống của hắn ở thế giới này và con đường về nhà chỉ mới bắt đầu.

- Có vẻ tâm trạng của túc chủ không được yên. Đừng quá lo lắng, ta sẽ trợ giúp túc chủ trở lên mạnh mẽ. Viết lên truyền kỳ của chính mình.

Nhất Thành thở dài:

- Vừa rồi cảm giác bất lực khiến ta nhận ra ta còn quá yếu. Cái loại cảm giác bất lực, thật sự rất khó chịu. Thật sự muốn hét lớn, điên cuồng một lúc nhưng lại không phản kháng được, đến động một ngón tay cũng không được.

- Túc chủ chỉ mới bắt đầu trên con đường tu luyện phép thuật mà thôi. Con đường đi còn dài, sẽ có lúc nào đó, túc chủ đứng ở đỉnh cao của thế giới này, nhìn đời bằng nửa con mắt. Ta tin chắc điều đó.

Ngay khi đến gần nơi dừng chân lúc trước, Mập Mập, Tuyết Nhạn, Lan và Tuyết Dung từ trong đi ra. Bọn họ thấy hắn liền nhanh chóng chạy đến, trên khuôn mặt hiện lên sự lo lắng nhưng cũng mang theo sự cảnh giác nhìn hắn. Một lúc sau Mập Mập mới thở ra một hơi lên tiếng:

- Nhất Thành, Là người sao? Sao biến thành bộ dáng này? Vừa rồi chúng ta không nhận ra người. Người đã biến mất một ngày một đêm, có biết bọn ta cực kỳ lo lắng hay không? Tóc và lông mày của người đâu? Người bị thương sao?

Nhất Thành nghe một loạt câu hỏi thì rất cảm động nhưng sau đó lại ngớ người. Từ lúc tỉnh dậy, việc đầu tiên hắn làm là lo lắng về lớp da cùng với biến hoá trong cơ thể mà quên mất quan sát bên ngoài chính mình. Nãy giờ đi trên đường hắn thấy đầu mình man mát cứ tưởng là gió thổi mạnh. Không nghĩ tới là không có tóc. Giờ tay sờ lên đầu thì thấy đầu mình trọc lóc, sờ đến lông mày thì không có gì cả. Mặt mày hắn méo mó như khóc, hắn nghĩ ngay đến chân thứ ba của mình, lúc biến nó to hơn, cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì mà nghĩ mãi không ra. Hắn giờ mới nhận ra chính mình thiếu cái gì. Nếu mà nhìn nhụi thì khó nhìn lắm. Định vén ra xem thì nhận ra có nữ nhân ở đây, vội vàng bỏ ý định này. Lúc trên đường về hắn đã nghĩ đến lý do nên trả lời ngay:

- Ta thật sự xui xẻo. Tới qua mới rồi đi, mục tiêu là tiến đến trung tâm thành dò xét. Không ngờ trên đường thì gặp một pháp sư cấp S, sử dụng lừa. Ta vội vàng bỏ chạy nhưng lại bị đánh trọng thương, lông tóc bị đốt cháy. Định trở lại chỗ các người thì bị hắc quái âm thầm tập kích. May mắn nhanh chân chạy thoát nhưng bị trọng thương càng nặng hơn, ta phải dùng bí thuật đốt cháy năng lượng phép thuật mới thoát được. Ta lúc đó trốn đông trốn tây, xông vào một nhà dân nhỏ. Thấy không có ai thì ngất đi. Lúc tỉnh dậy trời đã sắp tối, vội vàng dưỡng thương. May mắn năng lượng phép thuật còn lại một chút, giúp ta nhanh chóng hồi phục. Nãy giờ trốn chui trốn lủi đám quái dị trên đường mới về được đây.

Đám Mập mập nghe đến gặp pháp sư cấp S rồi gặp Hắc Quái truy giết thì khiếp sợ, trên mặt lo lắng và vẻ khó tin không thôi. Gặp hai kẻ này mà hắn vẫn sống sót trở về thì thật ghê gớm. Tuyết Nhạn nhận ra điều gì đó liền hỏi:

- Người..người.. đốt cháy năng lượng phép thuật, vậy cảnh giới và Magic Plate của người bây giờ ra sao?

Đám Mập mập nghe câu hỏi liền nhận ra vấn đề quan trọng, nhìn chăm chăm Nhất Thành chờ hắn trả lời.

Nhất Thành tỏ vẻ đau khổ trả lời:

- Ta đã rút xuống cảnh giới Rb sơ cấp. Magic Plate vẫn còn.

Đám Mập Mập nghe hắn nói vậy thì cũng thở dài nhưng cũng thờ phào, phải biết nếu đốt cháy năng lượng phép thuật có khi lại huỷ luôn Magic Plate chứ không chỉ rút cảnh giới. Từng có những pháp sư thiên tài, vì bảo mệnh mà cả đời trở thành người thường, không thể hội tụ lại Magic Plate của mình. Lan có vẻ còn hơi lo lắng nói xen vào:

- Người thử điều động năng lượng thì phép thử xem?

Nhất Thành biết các nàng lo lắng cho mình nên cũng thử thi triển phép thuật. Năng lượng phép thuật di động trong dương mạch đến đầu ngón tay hắn tạo thành một không gian nhỏ không hoàn chỉnh. Đám Mập Mập thấy vậy cũng cảm thấy tốt hơn, dù sao Nhất Thành cũng làm rất nhiều điều vì bọn hắn, nếu hắn biến thành phế vật thì cả đám không thể an tâm được.

- Vậy là tốt rồi! Magic Plate vẫn còn, vẫn có thể điều động năng lượng bình thường. Cảnh giới có thể tu luyện lại. Người không cần lo lắng. Đi thôi, chúng ta về lều nghỉ ngơi. Tí nữa ta sẽ gọi Mộc Lan tí xem người thế nào.

Mập Mập tiến lên quan vai hắn rồi cả đám đi về lều. Vừa đi, Mập mạp thao thao bất tuyệt kể về trận chiến ở công thành. Hắn đâu có biết tên Huyết Nhân trong miệng hắn chính là tên hắn đang quảng vai đi song song ở đây.

Hắn cũng nghe được tin quan trọng, Bạch Tur Thường đã tỉnh. Với lại ngoài thành đã có người thư viện đến, đang tìm cách phá cấm chế tiến vào. Sau khi trận chiến kết thúc tối qua, một nhóm người Pháp Tông tiến đến xem xét hiện trường, nhưng cũng không lâu sau thì rời đi. Tên Vương gia và đám thị vệ đều chết sạch. Nên công thành bây giờ thuộc về bọn hắn. Sáng nay một nhóm người thư viện đã đến nơi, dẫn đầu là phó viện trưởng. Bọn hắn dù không thể ra vào nhưng cũng có thể trao đổi một chút. Thật ra thì cấm pháp này có một vòng ngăn cách trong suốt nên nhìn xuyên qua rất dễ dàng, với lại nó nằm sát cổng thành phía ngoài. Giao tiếp bằng chữ viết cũng không khó khăn.

Vừa vào lều, Bạch Tur Thường đang dưỡng thần cũng mở mắt. Thấy bộ dáng Nhất Thành thì há hốc mồm, ngờ ngàng không thôi. Nhất Thành tiến lại gần hỏi thăm:

- Sư huynh cảm thấy tốt hơn rồi chứ? Các vết thương sao rồi? Lành hẳn chưa?

Bạch tur thường gật gật đầu:

- Uh, ta đã cảm thấy tốt hơn, chỉ đang bồi bổ cơ thể do mất máu quá nhiều. Nghe nói là sư đệ đã cứu ta. Cảm ơn nha! Với lại sư đệ bị thương sao? Lông tóc đâu?

- Không phải ta mà là Mộc Lan sư tỷ cứu huynh đấy. Lúc ta đi xem xét quanh thành thì gặp chút chuyện, may mắn chạy thoát nguy hiểm nhưng cũng chịu chút thương tổn. Sư huynh nghĩ ngơi cho tốt, nghe nói vật kia sắp xuất thế. Nếu vậy sợ rằng lúc đó phải dựa vào sư huynh rồi. Hy vọng phó viện trưởng sẽ mở cấm chế kịp thời.

- Đừng khách sáo, ta đã nghe Mộc Lan nói lại. Không có đệ giải quyết vấn đề trong cơ thể ta, thì nàng cũng không thể chữa trị cho ta. Ta cũng nghe nói phó viện trưởng sáng nay đã đến ngoài thành. Hy vọng ngài ấy sẽ nhanh chóng phá kết giới. Thực xin lỗi mọi người, nhiệm vụ này không nghĩ lại có nhiều rắc rối, và nguy hiểm như vậy.

Mập Mập vội vàng nói:

- Bạch sư huynh nói gì vậy? Lần này là kiểm tra của bọn đệ, bọn đệ mới là người kéo huynh vào chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hai Ngày Trước Bùng Nổ

Đám Tuyệt Nhận gật gật đầu đồng ý với Mập Mập. Đúng lúc này Mộc Nhân và Mộc Lan tiến đến. Thấy Nhất Thành thì cả hai cũng sững sốt. Nhất Thành cười khò không thôi, bây giờ hắn quá bất mắt. Đầu trọc lóc, không lông mày, da dẻ thì trắng phóc. Làm sao không gây sự chú ý cho được. Mộc Lan trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, đi đến trước hắn vội vàng hỏi:

- Không sao chứ? Nghe người trở về chúng ta liền đến thăm. Có bị thương chỗ nào không?

Nhất Thành cười hi hi lắc đầu trả lời:

- Ha...Ha...Ha... Ta không sao! vết thương đã lành hẳn, không có vấn đề gì! Đa tạ sư tỷ đã quan tâm. Chỉ có điều lông tóc bị cháy không mọc lại ngay được.

Nhất Thành rờ rờ cái đầu trọc lóc của mình. Có mấy người đẹp như vậy quan tâm, cảm giác thật không tệ. Mập Mập kể sơ qua chuyện của hắn cho Mộc Lan và Mộc Nhân nghe. Nghe xong, bọn hắn và thậm chí Bạch Tur Thường cũng quay sang nhìn Nhất Thành như đang nhìn tên quái nhân. Thật ra Nhất Thành cũng nhận ra mình nỏ hơi quá, gì mà cấp S pháp sư rồi thì Hắc Quái đánh lên. Mới gặp một tên cấp S mới đột phá mà thiếu chút nữa mất mạng. Vậy mà hắn còn thêm Hắc Quái vào nữa. Làm sao bọn họ không khiếp sợ sao được. Có điều không hiểu sao đám này dễ tin tưởng lời hắn như vậy? Gặp người hiện đại, không bị mắng là tên "bóc phét" cũng bị người khác phi nhổ không thôi.

Mộc Lan thấy hắn cứ xoa đầu nên nói:

- Không sao! Việc mọc tóc này dễ dàng thôi, ngồi xuống đi để ta tới.

Mộc Lan thì triển phép thuật trị liệu. Mộc hệ pháp lực nhanh chóng bao phủ Nhất Thành. Sau một lúc, lông tóc từ từ mọc dài ra. Ngay khi tóc sắp dài đến tai thì Nhất Thành bảo Mộc Lan dừng lại. Hắn muốn để tóc ngắn, chứ tóc dài vướng víu, khó chịu. Hắn muốn cắt tóc trước kia lâu rồi, nhưng giờ có cơ hội thì để ngắn luôn cho mát mẻ.

- Cảm ơn sư tỷ.

- Mộc Tiên Bối, tình hình bên ngoài sao rồi?

Ngay khi lông tóc mọc đủ, Nhất Thành nhanh chóng hỏi Mộc Nhân tình hình. Hắn đang lo lắng không biết tình hình bên ngoài như thế nào. Mục tiêu của hắn tối qua không chỉ trả thù mà muốn có một số thông tin từ miệng tên Vương Gia kia. Không ngờ hắn mất không chế, tên kia cũng đi chào ông bà luôn rồi.

Mộc Nhân nghe hỏi thì mặt mày âm trầm nói:

- Ta cho người cẩn thận tiến về trung tâm thành tìm hiểu tình hình. Nhận được một số thông tin quan trọng nên lần này đến đây cũng là vì việc này. Có vẻ như không đến hai ngày nữa, vật kia sẽ xuất thế. Chúng ta phải tìm cách rời đi trước khi việc đó xảy ra, nếu không sợ rằng người thường ở đây không một ai có thể sống sót. Ta đã gặp người thư viện bên ngoài thành, phó viện trưởng đang khẩn trương tìm cách, nhưng có vẻ không khả quan lắm.

- Sư huynh, cấm chế này mạnh đến vậy sao? Thậm chí phó viện trưởng cũng không thể phá vỡ?

Bạch Tư Thường gật gật đầu, trả lời:

- Thật sự quá mạnh, phó viện trưởng đã đến S cấp cửu cấp đỉnh phong mà không có một chút cơ hội nào để phá cấm. Ngài đang liên lạc với Viện Trưởng, tìm cách nhưng như vậy thì lâu quá.

Nhất Thành nghe S cấp cửu cấp đỉnh phong thì hiểu kỳ. Từ lúc đến thư viện, không ai nhắc đến cấp cao hơn Red Plate cảnh giới. Trước khi đột phá cấp S, hầu như không ai nói đến cấp bậc phân chia của Silver Plate. Hắn hiểu kỳ thì liền hỏi:

- Sư Huynh biết về cấp bậc phân chia Silver Plate không?

Bạch Tư Thường hơi nhíu mày, nhưng cũng thở ra một hơi nói:

- Haiz! Ta biết rõ! Trước khi mang các người tiến đến Thiên Long Thành làm nhiệm vụ. Ta đã đột phá đến Red Plate đỉnh phong. Các giáo sư trong trường đã giải thích khá rõ cách đột phá S cấp cho ta. Việc này đáng ra không nên nói với các người, nhưng bây giờ trong thành có quá nhiều cấp S pháp sư và Hắc Quái. Các người cũng nên biết một chút về cảnh giới cấp S.

Bạch Tư Thường dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đột phá Red Plate đến Silver Plate nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ. Những việc này là bí mật của mỗi tổ chức, các pháp sư tự do nếu muốn đột phá thì phải móc nối với các thế lực chính đạo mới có hy vọng. Với lại, dù được các thế lực đồng ý, thì pháp sư tự do hay là người của thế lực đó cũng phải phát lời thề phép thuật, không bao giờ tiết lộ việc này ra ngoài. Ta thì mới đến cảnh giới Red Plate đỉnh phong không lâu, may mắn chưa phật thế.

Cả đám nhìn nhau hiểu kỳ, trong lòng đều tự hỏi -Đột phá đến Silver Plate vì sao lại rắc rối như vậy? Đây chẳng qua chỉ là đột phá cảnh giới mà thôi. Đầu phải ai cũng có thể đột phá đơn giản như vậy. Vậy vì sao phải giấu diếm cách đột phá Silver Plate?

Nhất Thành thì càng tỏ vẻ hiểu kỳ, phải biết cơ thể hắn đã khác trước. Hầu như hắn đã mở ra một con đường mới của giới tu luyện phép thuật. Trước sau gì hắn cũng phải đột phá cảnh giới Silver Plate, không biết việc này có ảnh hưởng gì đến hắn không. Hắn sợ nhất là cái cách của người ở thế giới này lại không phù hợp với chính bản thân hắn bây giờ. Phải tự mày mò tìm đường đột phá thì rất tốn thời gian và tinh thần.

Mập Mạp hiểu kỳ không chờ được nữa liền hỏi:

- Sư huynh, đột phá có nguy hiểm sao? Vấn đề gì mà phải phát lời thề phép thuật? Phải biết lời thề phép thuật mà được phát ra, nếu vi phạm thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Silver Plate

Bạch Tư Thường lắc đầu nói:

- Đột phá tất nhiên là có nguy hiểm nhưng cách đột phá lại khá là đơn giản. Chỉ là đột phá thất bại, hậu quả lại quá lớn. Khi đạt đến Red Plate đỉnh phong, mức độ nguy hiểm sẽ hạ thấp trong thấy, còn nếu không thì phần lớn đều sẽ thất bại. Hậu quả là chết hoặc biến thành quái dị.

Hắn trầm ngâm một chút rồi tiếp tục:

- Đơn giản là câu thông Cửu Tinh để đột phá Silver Plate. Ở cấp độ Red Plate, bất cứ lúc nào cũng có thể câu thông Cửu Tinh chỉ cần tìm đúng khẩu quyết. Đối với người tu luyện cấp Silver Plate, người ở cấp Red Plate chỉ là một đám nhóc mới tiếp xúc phép thuật. Những giải thích về phép thuật ở cấp Red Plate chủ yếu là nhằm đặt một căn cơ vững chắc để tiến bước đến cảnh giới cao hơn. Nếu đột phá S cấp quá sớm, căn cơ không vững, cơ hội đột phá đến cấp cao hơn hầu như không thể. Việc đột phá, ta sẽ không giải thích rõ ràng. Nhưng có thể giải thích đơn giản một chút.

Bạch Tư Thường nhìn quanh, cầm lấy hai cái chén, một cái dùng để uống trà nên kích thước rất nhỏ. Một cái khác là chén uống nước nên to hơn gấp mấy lần. Hai chén đều đầy nước. Đặt chúng xuống trước mặt mình rồi nhìn đám Nhất Thành nói:

- Mập Mập, giúp ta nhặt vài viên đá to nhỏ khác nhau vào đây?

Mập Mập đi ra ngoài một lúc, khi trở lại trên tay đã có mấy viên đá lớn nhỏ khác nhau đưa cho Bạch Tư Thường. Hắn đặt mấy viên đá bên cạnh rồi nhìn mọi người nói:

- Mọi người nhìn nhé. Hai cái chén này đại diện cho bình ma pháp trong linh hồn mỗi người. Cái chén nhỏ này đại diện cho bình ma pháp khi chúng ta ở Rb cảnh giới. Cái chén lớn này là đại diện cho Re cảnh giới. Nước chính là năng lượng ma pháp.

Nói đến đây hắn nắm lên hai viên đá trên tay to nhỏ nói:

- Khi đột phá Red Plate, chúng ta sẽ có một tinh. Viên đá này là đại diện cho một tinh đó.

Hắn đặt một viên đá nhỏ vào chén nhỏ, đặt viên đá lớn vào chén lớn:

- Để đột phá chúng ta sẽ nén ép năng lượng trong bình ma pháp hiện có và hấp thụ năng lượng hỗn độn thêm từ ngoài để hình thành các tinh. Tinh quá lớn sẽ đánh vỡ bình ma pháp, chúng ta không thể đặt viên đá quá to vào cái chén quá nhỏ. Lúc đó linh hồn sẽ bị tổn thương, và năng lượng hắc ám xen lẫn với các năng lượng khi chúng ta hấp thụ từ bên ngoài vào linh hồn để đột phá, sẽ bạo động. Nhẹ thì bị tàn phế, ngu ngốc cả đời. Nặng thì sẽ biến thành quái dị.

- Nếu đột phá quá sớm ở cảnh giới Red Plate, may mắn không bị vỡ bình ma pháp thì sẽ như chén nhỏ này. Chỉ chứa được một tinh, sẽ không bao giờ đột phá thêm được nữa. Mà tinh hình thành to nhỏ là nhờ vào khẩu quyết, thiên phú và cảm nhận của người đó với ma pháp. Dù có thể tạo thành một tinh cỡ lớn nhưng người ta thường chỉ tụ thành một tinh nhỏ. Tinh toán kỹ cần kích thước để bình ma pháp của mình chứa đủ cửu tinh.

- Để đạt đến đỉnh phong ở Silver Plate cảnh giới cần có chín tinh. Lập thành một trận đồ nhất định. Mỗi tinh được chia làm ba cảnh giới nhỏ: sơ cấp, trung cấp, thượng cấp.

- Để phân biệt cảnh giới của S cấp chính là Chín ký hiệu ngôi sao trên Magic Plate. Mỗi lần đột phá ở S cấp, một ký hiệu ngôi sao sẽ xuất hiện trên Magic Plate. Các ngôi sao sẽ được chia làm ba nhóm.

Ba ngôi sao đầu được gọi là:

- Thiên Cầm, Thiên Nga, Thiên Ưng

Ba ngôi sao tiếp theo:

- Mục Phu, Bắc Miện, Vũ Tiên.

Ba ngôi sao cuối:

- Thiên Long, Lạp Hộ, Thước Trời.

Đám Nhất Thành càng lúc càng hiếu kỳ, đến Lão mộc nhân cũng vậy. Bây giờ lão vẫn chỉ là Red Plate cảnh giới. Chưa bao giờ biết được những điểm này. Tuyệt Dung hỏi:

- Vậy chỉ có chín ngôi sao thôi hả?

Bạch Tư Thường rơi vào trầm tư một chút nói:

- Đúng, cửu là cực hạn của mọi thứ nhưng mấy vạn năm trước lại có người đột phá cửu ngôi sao. Chỉ là tin đồn chứ không biết chắc chắn được. Nếu thật sự có người đột phá cửu ngôi sao, không biết người đó thuộc dạng gì quái vật.

- Ta thấy tên của hai ngôi sao vượt cửu cấp trong một sách cổ. Được gọi là hai ngôi sao truyền thuyết Cực Quang, Mộng Diễm.

- Các người nhớ rõ, cảnh giới Red Plate và Silver Plate thuộc hai đẳng cấp khác nhau. Mới đột phá Silver Plate thôi, năng lượng ma pháp cũng gấp đôi Red Plate, có khi gấp ba. Sức phá hủy của phép thuật cũng cao hơn Red Plate cảnh giới nhiều. Gặp pháp sư cấp S, các người nên tránh đối đầu trực tiếp với chúng, không có gì phải xấu mặt cả.

- Uh

Cả đám gật đầu đồng ý, bọn họ không đại gì đối đầu trực diện với pháp sư cấp S. Mộc Lan nhắc nhở mọi người:

- Việc quan trọng bây giờ của chúng ta là tìm cách rời khỏi Thiên Long Thành này. Ở càng lâu càng nguy hiểm, sợ rằng lúc đó chúng ta không chỉ đối diện pháp sư cấp S.

Nhất Thành đứng dậy nói:

- Để ta ra xem sao! Ta học phép thuật không gian nên cũng muốn tìm hiểu cấm pháp này. Dù sao là pháp trận, tất có mắt trận, tất có cách phá giải. Ta cũng muốn gặp lại vị phó viện trưởng một chút. Lúc trước lão hùng hùng hổ hổ trên quảng trường đe dọa các gia tộc trong ngày ta nhập học. Giờ không vào đây được, ta muốn xem bộ dạng bắt lặc của lão là như thế nào.

Cả đám không biết khóc hay cười, ta nhìn người người nhìn ta, cảm thấy tên này khá là rảnh. Giờ này rồi mà còn để ý mấy việc này. Nhất Thành nói xong liền kéo theo Mập Mập đi cùng, hẳn phải tìm được cách đưa mọi người rời đi.

Vừa đến cổng thành, một cảnh tan hoang hiện ra trước mắt. Các nền gạch bị nứt gãy tan nát, không thể tìm thấy một viên gạch nguyên vẹn. Nhà dân ở gần cổng thành, cái thì đổ nát cái thì siêu vẹo. Thậm chí, trên cánh cửa thành cùng bức tường thành cũng có vài lỗ thủng lớn. Hẳn không từng nghĩ đêm qua lại đánh nhau kịch liệt đến như vậy. Hiện giờ trước cổng thành không khác gì vừa xảy ra một trận động đất lớn.

Mấy cái xác khô của thị vệ thì được dọn đi chất thành từng đống để thiêu đốt. Mùi hôi thối vẫn còn thoang thoảng trong không khí. Thực sự rất khó ngửi. Nhất Thành bịt mũi nói:

- Mập Mập, ai dọn dẹp chỗ này thế?

- Là Mộc Nhân sai người dọn dẹp. Dù sao không để mấy xác khô như thế được, nếu có bệnh dịch thì mệt.

Nhất Thành giả vờ ngây thơ hỏi:

- Uh, có vẻ tôi qua trận chiến rất ác liệt nhỉ?

Mập Mập không biết chính chủ đang đứng ở đây, hưng phấn trả lời:

- Tôi qua hai tên này đánh nhau quá đã mắt. Triều Dương đệ tử thiên tài của Pháp Tông bị một người không ai biết rõ điều khiển máu đánh bại. Thậm chí sử dụng thủ đoạn chạy thoát thân. Nếu mà tin này truyền ra, chắc chắn chấn động.

- Triều Dương kia nổi tiếng vậy sao?

- Đúng! Hẳn rất nổi tiếng ở thế hệ trẻ. Lớp trẻ tuổi chúng ta được chia làm hai lớp trẻ. Lớp thứ nhất là dưới hai mươi, và lớp thứ hai dưới ba mươi. Tương ứng với thư viện giáp hai và giáp ba. Lớp trẻ tuổi dưới hai mươi thường là chưa đột phá cấp S. Nhưng cũng có một số yêu nghiệt thường xuất hiện, cận kề tuổi hai mươi liền đột phá như là Triều Dương. Sau này về thư viện ta sẽ cho người một bản danh sách những thiên tài dưới hai mươi.

- Còn có danh sách nữa hả?

- Đúng, xếp hạng danh sách theo thứ tự hai mươi người mạnh nhất.

- Thế Triều Dương xếp thứ mấy?

- Hẳn thứ mười một.

Xếp thứ mười một? Cấp S mà thứ mười một, vậy còn mười tên trước hẳn cũng là cấp S. Có vẻ như thiên tài ở thế giới này không thiếu, chỉ thiếu người lật đổ bọn hắn. Nhất Thành cười cười tính toán, nếu đã đến thế giới này nên chơi đùa một chút.

- Người thấy sao rồi? Mấy ngày nay ta thấy người hơi là lạ.

Nhất Thành nhíu mày hỏi:

- Là chỗ nào?

- Ta không rõ lắm, hôm qua người cho ta cảm giác rất khó chịu. Nói như thế nào nhỉ, quái quái, hơi tà. Giờ thì người cho ta cảm giác sâu, sâu không lường được. Đặc biệt đẹp trai hơn hôm qua nhiều.

- Hi..Hi..Hi.. Đẹp trai hơn? Đừng nói ta là người thích đàn ông..

Nhất Thành cười cười chăm chọc. Mập Mập thì tròn mắt quát:

- Thích cái đầu ngươi. Ta đang nói nghiêm túc. Ngươi thật sự không sao chứ? Ta cảm giác nhiều lúc ngươi không còn chính ngươi.
- Ta không sao? Ta vẫn là Nhất Thành. Máy ngày nay chém giết hơi nhiều, huyết khí hơi nặng. Có thể vì vậy mà ngươi cảm thấy lạ. với lại có một số điều kỳ quái xảy ra với ta nên ngươi cảm thấy vậy là đúng rồi. Đừng lo lắng cho ta, ta bây giờ cực kỳ khỏe mạnh. Thế việc tu luyện của ngươi sao rồi? Có tiến triển không?
- Uh, vậy thì ta an tâm. Còn về việc tu luyện, ngươi nghĩ ta là ai? Thiên tài trong thiên tài của thư viện, cảnh giới của ta đã ổn định ở Rm. Ta không muốn tiến quá nhanh, sợ ảnh hưởng căn cơ. Ngươi cũng hiểu, cảnh giới Red Plate chỉ là nền móng cho các cảnh giới sau.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lĩnh ngộ không gian

Nhất Thành nghĩ đến Magic Plate của mình thì thở dài. Sau lần thay da đổi thịt, hắn đã có một cái Magic Plate hoàn toàn mới. Có thể sử dụng tất cả các loại phép thuật. Nhưng nó lại màu đen, sợ rằng sau này không đến lúc nguy hiểm, chắc sẽ không bao giờ xuất ra trước mặt người khác. Hắn nghĩ đến điều gì vội câu thông với Trí Tuệ Thê:

- Trí Tuệ Thê, nếu ta không xuất ra Magic Plate của mình, phép thuật thi triển ra có bị hạn chế sức mạnh không.
- Không có, thậm chí còn đem lại lợi ích cho việc thi triển phép thuật. Bây giờ Kinh mạch trong cơ thể túc chủ đã được đánh thông, và nó câu thông thẳng đến Black Plate, vì thế lúc thi triển phép thuật sẽ không ảnh hưởng về sức mạnh hay có hạn chế gì.

Nhất Thành suy nghĩ lại cũng đúng, vì trong các kinh mạch hắn đang chảy các dòng năng lượng phép thuật. Thế nên lúc thi phép không cần phải giống trước, dùng cơ thể làm cầu nối từ linh hồn đến vật chất bên ngoài. Giờ đã bỏ bớt một bước cầu nối này, cũng chả khác mấy dùng trực tiếp Magic Plate thi phép.

Lúc này cả hai đã đến dưới cổng thành đồ nát. Bọn họ dừng lại ngay trước một tấm màng chắn trong suốt trước mặt. Có thể nhận biết đây là cấm chế không gian, ngay khi Nhất Thành định đưa tay sờ thử bức màng này thì Mập mập vội vàng giữ tay hắn lại.

- Đừng chạm vào, sẽ có lực phản chấn rất mạnh đánh thẳng vào tay. Người thường chạm vào thì sẽ tan xương nát thịt. Người tu luyện sẽ gặp lực chấn ngược cực kỳ mạnh. Có mấy pháp sư tự do vừa chạm vào liền học máu, ngất đi nửa ngày mới tỉnh.

Nhất Thành nghe vậy thì rút tay về. Đúng là không thể mạo hiểm được.

- Trí Tuệ Thê, có cách nào phá cấm chế này không?
- Túc chủ, hãy tiếp xúc với cấm chế. Lúc đó ta mới có thể phân tích cấm pháp này được.

Nhất Thành quay sang Mập Mập nói:

- Phép thuật của ta là không gian. Ta phải chạm vào thứ này để cảm nhận xem nó như thế nào. Dù không phá được, học hỏi thêm một chút cũng tốt cho ta. Ngươi không cần lo lắng. Ta sẽ không hành động ngu ngốc.

Mập Mập do dự một lúc rồi gạt đầu lùi lại phía sau. Nhất Thành cẩn thận từ từ đặt tay mình lên trên màng chắn, lực phản chấn cùng một cảm giác đau buốt từ tay truyền lên não. Nhưng hắn không quan tâm, loại cảm giác đau đớn này làm hắn trở nên thư thái hơn một chút. Đầu óc lại tỉnh táo hơn vài phần. Hắn lẩm bẩm:

- Thích cảm giác đau, thích hành xác, không biết mình có thể trở thành tên biến thái thích ngược bản thân không đây?

Máu từ lòng bàn tay tràn ra, giọt từng nhỏ xuống đất. Nếu không có Mập Mập ở đây hắn có thể dùng phép thuật để đông máu nhưng hắn không muốn bị lộ.

- Phân tích xong, ký chủ có thể rút tay về.
- Sao rồi. Có cách thoát khỏi đây không?

Trí Tuệ Thê ngẫm nghĩ một lúc thì hỏi ngược lại Nhất Thành:

- Túc chủ có hiểu ý nghĩa về không gian và thời gian?

Nhất Thành ngó người, cái này thì hỏi quá khó đối với hắn. Phép thuật không gian của hắn chỉ mới nhập môn. Mà cái không gian phép thuật hắc lĩnh ngộ là một loại phép thuật được người tạo ra vì thế thứ hắc lĩnh ngộ là người tạo ra phép thuật này lĩnh ngộ. Nói đúng hơn là học vẹt.

- Nói thật lòng ta không hiểu chút nào cả?

- Túc chủ, phép thuật không gian của ký chủ đang học chỉ là một trong vạn loại không gian. Với lại sự thật thì túc chủ chỉ học vẹt mọi thứ chứ không có lĩnh ngộ không gian thật sự. Thứ phép thuật của người khác cuối cùng cũng không phải của mình. Bây giờ túc chủ còn quá yếu, có thể học nhưng đến cấp bậc nhất định phải tự mình lĩnh ngộ, tìm được phép thuật của chính mình.

Trí tuệ thể dùng một chút rồi tiếp tục:

- Được rồi. Nên nói về cấm trận này. Có ba cách để phá trận này. Thứ nhất tìm mắt trận, hủy mắt trận cũng là hủy nguồn cung cấp năng lượng cho trận pháp này. Thứ hai là dùng lực, dùng phép thuật cực mạnh, công kích rồi hủy diệt luôn cấm trận này. Thứ ba là đồng hóa, tìm hiểu quy luật không gian của cấm pháp này, nghĩa là lĩnh ngộ không gian này sau đó dùng chính nó hủy diệt nó.

- May mắn đây chỉ là cấm trận không gian, chứ không có ảnh hưởng thời gian. Vì thế túc chủ có thể dùng cách thứ ba. Để ta giải thích sơ qua một chút. Không gian và thời gian dùng để chỉ về một hình thức tồn tại của vật chất cùng với phạm trù vận động, trong đó không gian chỉ hình thức tồn tại của khách thể vật chất ở vị trí nhất định, kích thước nhất định và ở một khung cảnh nhất định trong tương quan với những khách thể khác.

- Trong khi đó thời gian chỉ hình thức tồn tại của các khách thể vật chất được biểu hiện ở mức độ lâu dài hay mau chóng độ dài về mặt thời gian, ở sự kế tiếp trước hay sau của các giai đoạn vận động.

- Không gian luôn có ba chiều: chiều dài, chiều rộng, chiều cao, còn thời gian chỉ có một chiều: từ quá khứ tới tương lai.

- Với phép thuật không gian, cơ hội phát triển của túc chủ sẽ rất lớn. Sự kết hợp của không gian và thời gian phép thuật sẽ tạo ra một phép thuật cực kỳ mạnh mẽ. Thứ phép thuật này sẽ vượt qua tất cả các loại cấp bậc phép thuật ở thế giới này.

Nhất Thành cái hiểu cái không, càng nghe càng mông lung. Nghe tới lúc đầu óc mù mịt thì cuối cùng Trí Tuệ thể cũng đi vào vấn đề chính:

- Được rồi, nói nhiều nữa túc chủ cũng không hiểu gì, như đàn gảy tai trâu. Nhiệm vụ bây giờ của túc chủ lĩnh là cảm nhận không gian này. Đồng hóa chúng với không gian phép thuật của mình. Nói đơn giản hơn một chút, truyền năng lượng khởi nguyên trong Black Plate của túc chủ vào cấm trận không gian này. Từ từ lần theo nguyên lý hình thành của cấm pháp, tìm hiểu rồi thoát đi. Lần này sẽ không có điểm vật chất ủng hộ túc chủ, phải dựa vào chính mình. Tin tưởng ta với Âm Dương Thể, năng lượng khởi nguyên, và Black Plate trong người. Nếu túc chủ không lĩnh ngộ được trong thời gian ngắn thì có thể đập đầu vào đầu hủ mà tự vẫn cho xong.

Nhất Thành gật gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi! Cảm ơn người. Có vẻ như người không muốn ta dựa vào người quá nhiều thì phải. Ta còn tưởng người bảo ta đi săn quái kiếm điểm vật chất, sau đó quay lại đây lĩnh ngộ chứ?

- 'Vật chất bí ẩn' trước khi đi đã dẫn dò ta là hỗ trợ túc chủ trở nên mạnh mẽ. Mà muốn mạnh mẽ thì phải dựa vào chính mình. Nếu quá phụ thuộc vào một ai đó thì không còn gọi là mạnh mẽ mà chỉ là một tên phế vật phụ thuộc. Ta muốn túc chủ điều khiển chính mình chứ không nên trở thành con rối của ta. Lỡ như hôm nào đó, ta bảo túc chủ đi vào chỗ nguy hiểm thì không đến mức biết sẽ chết mà cũng làm theo như mấy tên nhân vật chính trong mấy tiểu thuyết kia.

- Cảm ơn người, trí tuệ thể.

Nhất Thành nói tiếng cảm ơn thật lòng vì hắn biết Trí Tuệ Thể muốn tốt cho hắn. Nếu một ngày nào đó, trí tuệ thể rời đi như 'vật chất bí ẩn kia' hắn cũng không phụ thuộc vào nó. Sức mạnh của mình thì phải chính mình nắm giữ. Trong lòng hắn giờ đây đã xem Trí Tuệ Thể như một đồng bạn, đồng hành trên con đường tìm trở về quê hương của chính mình.

Mập Mập này giờ đứng sau lưng thấy hắn dừng lại thì vội vàng hỏi:

- Nhất Thành, người không sao chứ? Tay người đang rỉ máu kìa.

Nhất Thành quay đầu nhìn Mập Mập bảo hắn trở về:

- Mập Mập, người trở về trước đi! Ta ở đây xem xét một lúc, xem có cách nào tìm hiểu cấm pháp không gian này không. Không gian cấm chế này khá tương tự với phép thuật không gian ta học nên chắc có hy vọng.

- Người chắc chắn chứ? Bây giờ cảnh giới người rớt xuống đến mức thấp nhất, đừng quá tổn sức.

Nhất Thành cười cười:

- Ta bị rớt cảnh giới chứ không phải là mất hết lĩnh ngộ phép thuật. Việc ta làm bây giờ chính là lĩnh ngộ chứ không phải là kháng kháng với cấm chế này. Không cần lo cho ta đâu. Giúp ta nhấn lại có thể tối nay ta sẽ ở đây.

Lúc này phía ngoài thành có người đi đến đứng trước màn chắn trong suốt. Đó là phó viện trưởng, lão ta đang ra dấu gì đó. Phía sau lão một nữ pháp sư

trẻ tuổi mang áo quần thư viện lấy ra một cây bút lông viết mấy chữ trên không. -Chúng ta đã thông báo cho viện trưởng, cũng nhờ người mời một vị tiền bối có kinh nghiệm với cấm chế và không gian phép thuật đến đây. Có thể mất ba đến bốn ngày.

Nhất Thành thấy phó viện trưởng thì chấp tay hành lễ chào hỏi. Biết được kế hoạch của phó viện trưởng thì Nhất Thành ra dấu cho Mập Mập tạo một tường đất trước cổng thành. Rồi hắn viết lên đó.

- Chào mọi người, vẫn khỏe cả chứ? Ba ngày? Vậy thì hơi lâu, tình hình trong thành càng lúc càng căng thẳng. Mọi thứ trở nên an tĩnh lạ thường, có vẻ như vật kia sắp xuất thế, Sợ rằng chỉ trong hai ngày tới. Bên trong này có nhiều thế lực rất mạnh, mọi người cẩn thận. Ta nghi ngờ họ có hỗ trợ từ bên ngoài.

- Thư viện đã phát hiện một số thế lực ẩn núp quanh đây, đã phái người xem chừng bọn chúng. Nếu có hành động gì thì sẽ bị người thư viện ngăn cản. Ta sẽ tìm cách phá cấm nhanh nhất có thể. Nếu tình huống xấu, các người tự lo thân mình trước, cố gắng giữ mạng.

Nhất Thành đọc xong liền ra dấu hiểu rõ. Hắn quay sang bảo Mập Mập quay lại báo cho mọi người tin tức này. Giờ việc của hắn là lĩnh ngộ, đột phá cấm chế này. Bên ngoài thì Phó Viện trưởng cũng rời đi. Có vẻ có việc gấp gì đó. Hắn cũng không để ý. Đúng lúc Mập Mập rời đi, hắn ngồi xuống giữa cổng thành, hai tay đặt lên màng chắn không gian bắt đầu lĩnh ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cánh cửa hy vọng

Nhất Thành cầu thông với Black Magic Plate trong huyết hội âm. Nhanh chóng không chế năng lượng khởi nguyên trong đó, chúng chạy khắp kinh mạch rồi tập trung ở lòng bàn tay. Hắn từ từ truyền năng lượng của mình vào màng chắn không gian.

Hắn chợt cảm nhận được một thứ lực hút, hút linh hồn hắn vào bên trong. Sau khi Nhất Thành mở mắt ra liền phát hiện bản thân đang ở trong một cái thế giới trong suốt. Nhất Thành ngơ ngác nhìn quanh quan sát. Hắn không biết dùng từ ngữ nào để mô tả thế giới này. Hắn cảm thấy nghi hoặc không thôi.

Ngay khi bước vào, trước mắt hắn chính là một không gian rộng lớn với những quả cầu trong suốt lơ lửng trên không. Hắn cũng không phải lần đầu được tiến vào không gian kỳ lạ thế này. Lần trước lúc tạo Magic Plate, linh hồn hắn cũng đã tiến vào không gian khác. Nhất Thành bắt đầu quan sát mọi thứ trong không gian này. Hắn nhận ra các quả cầu kia được kết nối với nhau một cách kỳ lạ.

Trong không gian này tạo ra một áp lực đè nặng lên hắn. Lực nghiền ép và phản chấn truyền đến linh hồn hắn mỗi lần hắn di chuyển. Không gian này rất rộng lớn nhưng việc di chuyển của hắn lại rất khó khăn. Mỗi lần tiến lên là một lần khó, áp lực tăng theo từng bước tiến của hắn. Càng di chuyển về phía trước, Nhất Thành càng cảm thấy khiếp sợ, thậm chí kinh hãi. Nếu cứ di chuyển đi lên, có khi linh hồn hắn sẽ bị ép tan.

Nhất thành không muốn mạo hiểm, hắn không phải tìm kiếm cách phá cấm pháp mà đến để lĩnh hội không gian này. Hắn lùi lại nơi có áp lực nhỏ nhất rồi bắt đầu tiến từng bước một, mỗi một bước, hắn dừng lại một khoản thời gian nhất định để cảm ngộ cùng thích ứng với áp lực.

Những quả cầu trong suốt đang kết nối với nhau kia chính là đầu mối giúp hắn tìm hiểu quy luật của không gian này. Hắn nhận ra không gian chính nó là vô định. Nó không hình thể, vô sắc vô tướng, bất biến và tuyệt đối nhưng chúng thật sự tồn tại. Không gian này lại như một tấm khiên lớn nếu hắn di chuyển càng nhanh lực phản chứng càng mạnh. Cứ như thế hắn lăm vào vô ngã, tiến hành tìm hiểu cấm chế và định lý hoạt động của nó.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Nhất Thành từ trong nhập định tỉnh dậy. Hắn cảm nhận được thân thể bên tay trái có mảnh liệt không gian dao động. Tay phải của hắn cũng có không gian dao động. Nhưng đúng lúc này, trước ngực lại xuất hiện một cỗ không gian dao động khác, Nhất Thành nhú mày cười hắc hắc, nói:

- Có điểm ý tứ a!

Hắn nháy mắt liền đem ba không gian trước ngực ổn định lại. Thế nhưng vào lúc này, sau lưng lại truyền đến một cỗ càng thêm không gian thật lớn dao động, cảm nhận được cỗ dao động kia, Nhất Thành do dự một chút, quyết định nhanh chóng chia năng lượng ra truyền vào không gian sau lưng. Việc truyền năng lượng từ trong cơ thể đến bốn nơi khác nhau rất hao tổn tinh thần của hắn.

Ngay khi bốn không gian cùng lúc ổn định, một loại liên kết đặc biệt giữa bọn chúng được hình thành. Từ từ cả người hắn đang ngồi dưới đất được nhấc bổng lên trên không. Bốn quả cầu không gian được dời lui sau lưng, xếp thành hình thoi, xoay tròn mảnh liệt, hai tay hắn bây giờ được thả lỏng đặt trên gối. Cả người lơ lửng trên không, sau lưng có bốn quả cầu không gian xoay tròn tạo thành một cảnh tượng thật kỳ lạ và bất mất.

Giờ này, bên ngoài cấm chế, dẫn đầu là Phó Viện Trưởng đang đứng với hai người trẻ tuổi của thư viện. Bọn họ đang trợn mắt há hốc mồm nhìn vào Nhất Thành lơ lửng ở giữa cổng thành. Phó Viện Trưởng cười ha ha:

- Khá lắm, mới gặp một học viên lại có thể lĩnh ngộ không gian đến mức này. Thậm chí lại có thể mượn dùng cấm chế để lĩnh ngộ phép thuật.

Nữ đệ tử đứng bên cạnh liền hỏi:

- Đây là tăng cấp phép thuật không gian hay là học được phép thuật không gian mới?

- Một loại không gian phép thuật mới. Không nói đúng hơn là hân kết hợp phép thuật của mình với phép thuật không gian linh ngộ được từ cấm chế, tạo ra một loại phép thuật không gian mới. Có thể thấy, sau này phép thuật không gian của hân sẽ đa dạng hơn phép thuật hân được học rất nhiều.

Một vị nam đệ tử đứng bên trái lão hỏi:

- Vị sư đệ này mới giáp một, gia nhập học viện không lâu. Có thể thấy chỉ mới mười sáu tuổi. Không ngờ ngộ tính lại yêu nghiệt như vậy. Nhưng sao ta thấy năng lượng phát ra từ người hân lại kém như vậy, không khác gì mới nhập môn tu luyện.

Phó viện trưởng cũng nghi ngờ nhưng cũng không để ý nói:

- Chắc hân đã gặp chuyện gì đó trong thành. Trước khi đi, ta đã xem tư liệu của hân. Cảnh giới cũng ổn định ở Rb đỉnh phong. Lúc trước đám Mập Mập nói hân mất tích một ngày một đêm. Hôm qua ta mới thấy hân, cũng an tâm nên quên hỏi. Với lại cấm chế này ngăn cách âm thanh, giao tiếp khó khăn nên bỏ qua luôn.

Hai đệ tử phía sau lão giờ mới hiểu rõ chuyện gì. Đúng thế, nếu đã yêu nghiệt đến mức này thì làm gì có chuyện tu vi thấp đến thế.

Sau lưng Nhất thành là đám Bạch Sư Huỳnh đang trợn mắt nhìn. Bọn hân có thể cảm nhận được bốn quả không gian đó tỏa ra một sức mạnh khác thường, nếu giờ bọn hân tới gần chắc chắn bị xoán chết. Lan hiểu kỳ hời Bạch Sư Thường bên cạnh:

- Sư huynh, Nhất Thành linh ngộ không gian phép thuật của cấm chế sao?

Bạch Sư Thường cũng không hiểu rõ:

- Ta nghĩ vậy! Lúc nghe mập mập nói là Nhất Thành tìm hiểu không gian cấm chế, ta cũng không hy vọng gì nhiều. Dù sao đệ ấy mới vào thư viện không lâu, ta chưa bao giờ nghĩ đệ ấy lại yêu nghiệt đến vậy.

Tuyết Nhạn quay sang hỏi Mập Mập:

- Mập Mập, hai người các ngươi thân nhau một năm rồi. Ngươi có phát hiện điều này không.

Mập mập lắc đầu quầy quậy rồi nói:

- Không, ta biết mới lạ. Một năm chỉ thấy hân luyện thể chả thấy hân tìm hiểu phép thuật gì cả. Nhưng ta luôn cảm giác hân rất thần bí.

Nhất Thành lúc này đã đáp xuống đất, bốn quả cầu không gian sau lưng đã biến mất. Hân tỉnh lại. Điều đầu tiên hân làm là quan sát biến hóa của Black Plate. Phía trước ký hiệu của không gian phép thuật đã thay đổi, nhiều hơn một số ký tự tối nghĩa. Có thể nhận ra đây là phép thuật không gian mới của hân.

Bạch Sư Thường đi đến hỏi:

- Nhất Thành, cảm thấy sao rồi?

- Tốt rồi, ta mới linh ngộ thêm không gian phép thuật mới.

Tuyết Dung hỏi xen vào:

- Vậy ngươi mở cấm chế được không?

- Ta không biết! Nhưng có thể thử xem sao? Mập Mập tí nữa cấm chế mở ra. Ngươi thử đi qua xem sao.

Mập Mập trợn mắt:

- Ngươi đem ta thành vật thí nghiệm.

- Tất nhiên, ngươi xem, Bạch sư huynh là chiến lực chính của chúng ta. Chẳng nhẽ ngươi để Tuyết Nhạn, Lan, và Tuyết Dung lên thử. Với lại ngươi da dày thịt béo, có bị phản chấn ra cũng không đến mức thương tổn lên lục phủ ngũ tạng. Mà nếu như có thì còn có Mộc sư tỷ đây. Đúng không sư tỷ?

Mộc Lan cười cười:

- Đúng, Mập mập đệ không cần lo. Lỡ có bị gì thì còn có ta ở đây. Hư chỗ nào ta sửa chỗ đó.

Mập Mập mặt mày nhăn nhó, hết nói nổi rồi. Hân đã nói thế y không thể để nữ nhân lên thử được.

- Được rồi! Mập mập chuẩn bị đi.

Nhất Thành đi đến cổng thành vách ngăn, tập trung tinh thần. Thức giục phép thuật không gian trong người. Năng lượng trong các kinh mạch vận chuyển liên tục. Bốn quả cầu không gian nhỏ xuất hiện lần nữa trước người hắn. Bốn quả cầu không gian này từ từ hòa nhập với vách ngăn, một cánh cửa hình vuông được mở ra. Bốn cạnh của cửa không gian chính là bốn quả cầu phép thuật của Nhất Thành. Hắn hét lớn:

- Ngay bây giờ Mập Mập.

Mập mập đã chuẩn bị sẵn sàng. Hắn cũng thông minh, trước người tạo thành một khiên đất nhỏ nắm trên tay, như một con trâu điên lao về cánh cửa không gian mới mở kia.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bắt đầu rồi sao?

- Âm

Đám người phó viện trưởng ngoài thành cùng đám Bạch Tur Thường trong thành liên trọn mắt. Trong lòng vui mừng không thôi, - Thông Qua, Thật sự Thông qua!

Tiếng động lớn vang lên lúc này là do Mập mập ngã sấp mặt xuống đất tạo ra. Hắn lúc này nghĩ sẽ có va chạm khi thông qua cánh cửa không gian nên lao đi như tên bắn. Hắn không khác gì một con lợn rừng cắm khiên đất đâm đầu vào bẫy cá. Ngay khi thông qua cửa không gian thì vấp ngã vì chạy quá đà. May sao có khiên đất nên cũng không bị làm sao, chỉ là bùn đất đầy mình mà thôi.

Nhất Thành nhìn mập mập ngã dưới đất thì cười lớn:

- Ha..Ha..Ha.. Mập mập! Ta bảo ngươi đi qua chứ đâu phải xông qua.

Mập mập ngồi dậy méo máo không thôi:

- Sao ngươi không nói sớm?

Nhất Thành cười khoái trá một trận. Nhưng đúng lúc này pháp lực hắn cạn kiệt, run tay, cả cánh cửa không gian đóng lại. Cấm chế trở lại như cũ, lực phản chấn đánh bật hắn lùi lại vài bước. Dù sao, giờ đây cánh giới pháp lực của hắn còn quá kém. Cánh giới hắn mạnh hơn pháp sư bình thường gấp mấy lần, nhưng năng lượng phép thuật cũng không đủ để thi triển phép thuật không gian lâu dài.

Bạch Tur Thường vội vàng đỡ hắn:

- Nhất Thành, không sao chứ?

- Ta không sao! Do dùng hết năng lượng ma pháp mà thôi.

Nhất Thành nhanh chóng nhập định hồi phục năng lượng ma pháp. Vừa hấp thụ hai loại năng lượng cùng lúc, hắn hồi phục rất nhanh. Thậm chí đã giúp hắn đặt đèn Rb sơ kỳ đỉnh phong, chuẩn bị đột phá trung kỳ. Hắn cũng không lấy làm kỳ với loại tốc độ tu luyện này.

Thấy Nhất Thành tỉnh lại, Bạch Tur Thường hỏi:

- Có thể mở cấm pháp thêm lần nữa không? Lần này Phó viện trưởng sẽ tiến vào. Chúng ta cần sức mạnh của họ bảo vệ trong thành.

- Không có vấn đề gì. Ta sẽ mở lần nữa.

Nhất Thành lần nữa mở cấm chế, nhanh chóng phó viện trưởng lợi dụng cơ hội lao vào nhanh như chớp. Theo sau còn là hai tên đệ tử của thư viện. Hắn chỉ có thể cheo chống mở cấm chế trong mười hơi thở. Có thể thấy được tốc độ bọn hắn nhanh gấp mấy lần lúc này mập mập xong qua.

Phó viện trưởng, Phát Nhân, tiến đến vỗ vỗ vai Nhất Thành khen ngợi:

- Nhóc con, chúng ta lại gặp nhau. Khá lắm. Không nghĩ tới thiên phú ngươi ghê gớm đến thế, nhanh như vậy đã lĩnh ngộ không gian phép thuật tạo thành cấm chế này rồi.

Phía sau phó viện trưởng hai vị đệ tử một nam một nữ đệ tử cũng gật gật đầu tán thưởng. Nam thì khí độ bất phàm, nữ thì yếu điệu ngọc ngà. Cả hai người phong thái rất nhẹ nhàng uyển chuyển nhưng tạo cho người ta cảm giác không dám khinh thường.

Nhất Thành nhìn qua mọi người rồi chấp tay với phó viện trưởng:

- Phó viện trưởng ngài quá khen, ta chỉ may mắn thôi. Phó viện trưởng, ta định đưa người thường trong thành rời đi. Được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, ngài thấy sao?

Lão võ võ vai Nhất Thành bảo:

- Uh, Vậy là tốt nhất! Người đi nghỉ ngơi đi, tí nữa còn phải nhờ người mở cấm pháp giúp mọi người trong này thoát khổ. An toàn ở đây thì người cứ yên tâm. Hai tên đệ tử này ở đây là đủ rồi. Ta đi xem xét xung quanh thế nào. Từ Thường, nhanh chóng tập trung người bên kia qua đây. Người thường nhanh chóng rời đi Thiên Long Thành càng nhanh càng tốt. Ta cảm nhận được, phía trung tâm thành sắp có bạo động.

Mới nói xong thì lão đạo không lướt gió, tiến về trung tâm thành. Nhất Thành liếc nhìn qua mọi người rồi ngồi xuống tiến vào nhập định, hồi phục năng lượng trong cơ thể. Mập mập bên ngoài thì ngoác nhìn vào trong, lần này vui rồi, ra rồi thì không vào nữa. Bạch Từ Thường thì đi thông báo chuyện này với Mộc Nhân. Bảo bọn hắn đưa người qua đây.

Ngay khi Nhất Thành hồi phục, mở mắt ra liền thấy một đám lóc nhóc con được đưa đến cổng thành đang đứng xếp hàng dài ngăn nắp chờ đợi. Bên cạnh là người lớn đang dẫn dò gì đó. Bọn nhóc này mặt mày tái nhợt, trên mặt vẫn mang theo nét sợ hãi. Hình như chúng được bảo giữ im lặng nên không có tên nào dám lên tiếng hay nhúc nhích, đứng nghiêm chỉnh thành hàng. Nhất Thành cảm thấy tội cho đám nhóc này, bọn nó còn quá nhỏ để chịu đã kích lớn như vậy. Hắn nhìn Bạch Từ Thường hỏi:

- Sư huynh có cách nào giúp đám nhóc này không? Bọn chúng chịu kích động quá lớn, nếu như vậy lớn lên tâm lý sẽ bị ảnh hưởng.

Bạch Từ Thường chưa kịp lên tiến, vị sư tỷ mới đến liền nói:

- Không sao đâu! Trí nhớ bọn hắn sẽ được xóa bỏ trong mấy ngày này. Bọn họ chỉ còn nhớ chuyện này như những câu chuyện cổ thôi.

Vị sư tỷ này tên là Như Như đi theo phó viện trưởng đến đây. Nàng mang một bộ áo quần đen, bên ngoài áo khoác đen dài đến mắt cá chân. Phong cách ăn mặc rất kín đáo nhưng dưới áo choàng đen kia lại là một vóc dáng uyển chuyển. Ba vòng to nhỏ rõ ràng. Nàng rất hợp với câu: Mây cong, mắt to, thân hình lá liễu. Nàng là một trong những nữ nhân mạnh nhất trong thư viện. Danh tiếng của nàng cực kỳ lớn, rất được các giáo sư ưu thích. Người theo đuổi thì đếm không hết, nhưng không có ai lọt vào mắt nàng vì nàng quá mạnh.

Nhất Thành thờ dãi nói:

- Haizz! Sư tỷ nói vậy thì ta cũng an tâm. Đệ mà biết tên khốn nào kích động cấm chế này thì phải treo lên đánh mấy chục ngày cho bỏ tức. Cũng do hắn mà nhiệm vụ đầu tiên của đệ ở thư viện đã đen đủi như thế rồi.

Như Như cười duyên một tiếng rồi bảo Nhất Thành bắt đầu mở cấm chế. Ở đây chỉ có năm sáu trăm thằng nhóc. Thật sự số lượng này quá ít so với số trẻ em trong thành. Nhất Thành thi phép, cánh cửa không gian lại mở ra lần nữa. Một thẳng nhóc đầu tiên được pháp sư tự do ôm đưa qua cánh cổng không gian. Bên ngoài có Mập Mập chờ đón bọn hắn.

Nhất Thành cứ lập đi lập lại công việc của mình, hồi phục năng lượng, mở cấm chế, đưa đám nhóc qua. Mỗi lần, năm sáu thằng nhóc được đưa qua. Nhanh như vậy là nhờ các pháp sư chia làm hai nhóm, nhóm thứ nhất trong thành, nén mấy đứa nhóc nhanh nhất có thể qua cổng không gian. Bên ngoài có nhóm pháp sư khác bắt lấy mấy thằng nhóc bay ra. Cách này chính là Nhất Thành nghĩ ra, dù hơi ác một chút nhưng hiệu quả lại nhanh chóng. Mà Nhất Thành nhận thấy, càng thi triển phép thuật không gian này, hắn càng thuận tay, càng ngày cánh cửa không gian được mở càng lâu hơn. Số lượng người được đưa qua cũng tăng lên.

Mười hơi thở...hai mươi hơi thở...ba mươi hơi...

Tới lúc đêm xuống đám trẻ được đưa ra ngoài hết. Giờ thì đến phiên phụ nữ, số lượng càng nhiều hơn. Không thể dùng cách cũ được thế nên phải đến trưa hôm sau, hắn mới đưa hết phụ nữ thoát ly Thiên Long Thành. Lúc này, hắn cũng may mắn đột phá đến Rb vương miện (trung cấp). Hắn bây giờ chỉ cần nạp đủ năng lượng cho Black Plate thì sẽ tự động đột phá. Nói đúng hơn, bây giờ hắn không có binh cảnh, chỉ cần năng lượng mà pháp và rèn luyện phép thuật gấp mười mấy lần pháp sư bình thường là đủ.

Pháp sư có mặt ở cổng thành thì lú lút không thôi, giờ đã nhìn Nhất Thành bằng ánh mắt khác. Thật sự ai cũng rung động và tràn đầy khiếp sợ. Ở cảnh giới thấp nhất, mà hắn có thể cứ lập đi lập lại việc hồi phục và thi triển phép thuật cả một ngày một đêm. Trong lòng bọn họ đều có chung một câu hỏi: - Ý chí tên này mạnh mẽ đến mức nào? Càng đáng sợ hơn là hắn không cảm thấy mệt mỏi mà còn đột phá cảnh giới phép thuật.

Thật sự thì đây là lợi ích của Âm Dương Thể mang lại. Nhất Thành giờ đây có ý chí cực kỳ mạnh mẽ. Năng lượng phép thuật liên tục tuần hoàn trong các kinh mạch làm cho hắn giữ được cơ thể luôn luôn ở phong độ cao nhất. Ngoài ra, một nửa quái dị không phải nói chơi, quái dị thì làm gì biết mệt. Mà linh hồn đã nhập vào cơ thể, nếu thân thể hắn không mệt mỏi thì ý chí hắn sẽ không mất. Nếu hắn có đủ phép lực, hắn có thể thi phép không ngừng nghỉ.

Tới lúc đám nữ nhân thoát ly khỏi thành, thì cũng đã đến giữa trưa. Lúc này không khí trong thành thay đổi. Một cảm giác bất an hiện hữu trong lòng mọi người.

Nhất Thành tỉnh dậy từ trong nhập định, ngẩng đầu nhìn cấm chế trên không lăm lăm:

- Bắt đầu rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Các thể lực lớn hiện thân

Bầu trời trở nên u ám, mùi tanh lan toả ra trong không khí toàn thành. Một cỗ áp lực mênh mông từ trên không đè ép xuống. Dưới cỗ áp lực này, mấy ngàn nam nhân bình thường còn trong thành trở nên run rẩy. Trái tim của mọi người phảng phất như bị một hòn đá đè nặng. Thậm chí một số người không chịu nổi phải học máu, suýt nữa ngất đi.

Nhất Thành vội vàng gọi Tuyết Nhạn, Lan và Tuyết Dung đến.

- Ta sẽ mở cấm chế lần nữa. Các người nhanh chóng rời đi khỏi nơi này.

- Nhưng.

Tuyết Nhạn khó sử định nói gì đó thì bị Nhất Thành cắt lời:

- Không nhưng nhị gì cả... Các người ở lại sẽ không giúp được gì nữa đâu. Có phó viện trưởng và sư huynh sư tỷ ở đây là đủ rồi. Các người giúp Mập Mập sẽ tốt hơn. Nhớ nhắc nhở Mập Mập mang mọi người rút lui xa khỏi thành Thiên Long. Ta sợ rằng việc này không chỉ ảnh hưởng đến trong thành, lúc đó đám nhóc con kia sẽ không nhanh chân rời đi kịp.

Nhất Thành mở cấm chế lần nữa, Như Như cùng với Bạch Tư Thường cũng phụ họa khuyên bảo. Thật sự ba nữ nhân này còn quá yếu, cảnh giới cao nhất cũng chỉ Re vương miện (trung kỳ). Không nên ở lại đây, đột đột kích tiếp theo sẽ không giúp được gì nhiều. Với lại, Nhất Thành nói đúng, ngoài thành toàn phụ nữ trẻ em, nếu có việc bất ngờ xảy ra sẽ không thoát đi kịp.

Bọn họ nghe vậy cũng không chần chừ nữa, rời Thiên Long Thành. Bọn họ vừa rời thành, trong thành không khí hỗn loạn đổ ập xuống. Tiếng gào rú điên cuồng của quái dị từ trong trung tâm thành truyền đến. Cả Thiên Long Thành chấn động mãnh liệt, một luồng áp lực cùng mùi máu tanh đậm đặc lan tỏa toàn thành.

Ở trung tâm thành, cấm chế thứ hai đã xuất hiện, có điều nó không có mở ra và người bên ngoài cũng không thể quan sát được mọi diễn biến bên trong. Cấm chế thứ hai liên tục run lắc, bên trong, đám quái dị trong cấm chế thứ hai bị một áp lực cực lớn nghiền nát. Hơn mấy chục vạn quái dị cùng lúc bị nghiền nát, tạo thành một dòng sông máu hắc ám chảy về trung tâm của cấm chế. Nơi đó có một Giọt Máu đỏ tươi lơ lửng giữa không trung, tạo ra lực hút cực kỳ đáng sợ, nó hấp thụ dần tất cả máu màu đen của quái dị đang chảy về đây. Thậm chí xác quái dị bị nghiền nát cũng bị hấp thụ hết.

Bên ngoài cấm chế thứ hai, vẫn có hàng vạn quái dị không bị ảnh hưởng. Chúng điên cuồng gào rú trốn chạy khắp nơi. Vạn quái dị đang hành động theo bản năng, tránh xa nguy hiểm, chạy càng xa càng tốt cấm chế thứ hai. Mục tiêu bọn chúng không chỗ nào khác chính là thành ngoài, nơi có bốn cổng thành lớn. Bọn chúng như phát cuồng, trốn tránh nguy hiểm gì đó, chạy loạn, tìm đường thoát ra Thiên Long Thành.

Phía trên các nóc nhà cao phía ngoài cấm chế thứ hai là các thể lực khác nhau, bọn họ mặt mày ngưng trọng, cảnh giác nhìn bốn phía. Thứ đáng sợ bây giờ đối với bọn họ không phải là quái dị yếu kém đang chạy trốn điên cuồng phía dưới mà là các pháp sư đối thủ. Nếu tranh chấp diễn ra, các pháp sư kia chính là kẻ địch nguy hiểm nhất của bọn họ.

Ở phía tây một nóc nhà không lớn lắm, một lão già đang đứng đó chấp tay sau lưng. Người này chính là phó viện trưởng của thư viện, Phát Nhân. Ngay đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên hướng về phía Phát Nhân:

- Phát Nhân, không thể nghĩ đến người có thể đột phá cấm chế vào đây tham gia náo nhiệt lần này. Ta chưa từng nghĩ ở Thiên Long Thành lại sẽ có người của Thiên Viện. Mở cấm mà vào, Thư viện các người ăn dẫu thực sâu?

- Huyết Cuồng, lũ tà ác chui rúc các người lại dám xuất hiện trước ánh sáng sao? Hừ, vì bảo vật này mà các người dám hủy cả thành Thiên Long, món nợ này thư viện chúng ta sẽ tính kỹ với tất cả người ở đây.

Tên Huyết Cuồng này là người nổi danh ở phía đông đại lục này. Người cao lớn vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn. Hắn là một chiến cuồng, thích đồ sát và huyết chiến. Từng thách đấu với các nhân vật lớn của ba thư viện. Dù có thắng có bại, nhưng không ai giết được hắn. Hắn thuộc thể lực hắc ám, từng có lệnh truy nã hắn phát ra từ các thể lực lớn. Nhưng lần nào hắn bị bao vây, hắc ám thể lực trong bóng tối đều tham gia ngăn cản giúp hắn thoát thân.

Câu vừa rồi của Phát Nhân không chỉ đụng chạm đến một mình Huyết Cuồng. Mà thậm chí đe dọa các thể lực có mặt ở đây. Một tiếng hừ lạnh khó chịu vang lên:

- Hừ, Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện thật ghê gớm. Người có chắc muốn tính toán món nợ này với tất cả chúng ta không?

Phát Nhân liếc nhìn người mới lên tiếng, khinh khinh tỏ ra kinh ngạc nói:

- Ôh, tưởng là ai? nguyên lai là thái thượng trưởng lão của Pháp Tông, Muru Cầu. Già mà không chết sớm, chắc là sắp biến thành tinh rồi. Pháp Tông các

người là người của chính đạo, vậy mà cũng bị ỏi đến độ nhập bọn với đám tà ác tùm tụp làm loạn. Thật sự chó đi cùng với chó, người đi cùng với người mà.

- Người..

- Người nói ai chó?

Một tiếng quát giận giữ vang lên, người này mặt hồng bào. Áo ngắn để tay trần, trên mặt hiện lên sự giận giữ. Khuôn mặt tên trung niên này rất đặc biệt, rất giống cầu. Dài dài, mũi tẹt. Phát Nhất thấy tên này thì cười ha ha:

- Cầu Dã Nhân, người nào đáp lời ta người đó là chó.

- Người...

Cầu Dã Nhân cả người hỏa cháy phần phật. Hắn rất ghét người khác gọi hắn là chó. Y vừa định động thủ thì một tiếng nói lạnh vang lên:

- Phát Nhân, đừng nghĩ có một chút thực lực thì không xem ai ra gì. Ở đây không có ai kém người. Còn làm loạn đừng trách chúng ta cùng lúc động thủ với người.

Người mới lên tiếng là một mỹ phụ có ngũ quan sắc sảo âm trầm, thần sắc lạnh nhạt, Cả người mặc trang phục màu đen, trong mắt mỹ phụ hiện lên tà khí nếu không thì chắc chắn là quốc sắc giai nhân.

- Thì ra là Mai phu nhân, người nói làm ta sợ quá. Nghe nói người vì đi ngủ với tên khác làm chồng mình tức đến hộc máu mà chết. Không biết bây giờ định câu dẫn những ai đến tấn công ta đây.

Mai phu nhân nghe vậy hai mặt trợn ngược giận giữ không thôi. Ngay định phát tát thì Phát Nhân quát lớn:

- Các người nghĩ Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện sẽ sợ các người sao? Các người đến quốc gia dưới quyền quản lý của thư viện, lại gây nên chuyện diệt thành này. Hừ! Các người nghĩ chúng ta ăn chay sao? Muốn chiến thì chiến. Ta muốn xem xem, hôm nay các nhân vật tên tuổi như các người xem ai sẽ nằm lại nơi đây, chôn cùng những người vô tội dưới kia.

Phát Nhân cả người từ từ bay lên, trong tay xuất hiện một thanh đao dài lớn. Đường kính hẹp nhưng lại tạo cảm giác sắc bén cực kỳ. Phía đuôi đao hình một con rồng, phía trước mũi nhọn chĩa dài. Khí thế của lão từ kéo lên, một áp lực cực mạnh tỏa ra, căn nhà dưới chân lão vừa đứng liền sụp đổ.

Tất cả người ở đây lâm vào trầm mặt. Thậm chí kẻ được gọi là Huyết Cuồng, máu chiến cực kỳ cũng lâm vào trầm mặt. Có thể thấy được, trong lòng họ kiêng kỵ tên này đến mức nào. Ở đây đều là cao thủ của một vùng nhưng đứng trước Pháp Nhân, bọn hắn cũng không có đủ tự tin vậy công để đánh chiến thắng dễ dàng.

Người được gọi là Mai Phu Nhân kia cũng không dám vọng động. Vừa rồi tức giận làm bà muốn động thủ nhưng giờ thì tỉnh táo lại thì không dám ngo ngoe. Với lại, nếu giờ ai xuất thủ trước điều sẽ mất tiên cơ, không có lợi cho việc tranh giành vật kia. Bảo vật kia sắp xuất thế, cấm chế vừa mờ cũng là lúc bọn hắn có thể xuất toàn lực tranh cướp.

Phía sau mấy tên lão nhân này đều là một nhóm người, hai ba thanh niên trẻ tuổi, cùng một hai trung niên nhân. Giờ đây thấy Pháp Nhân phát uy, uy hiếp toàn trường, có kẻ thì tỏ vẻ hăm dọa, kẻ thì lâm vào trầm mặt. Đây chính là thực lực bọn hắn muốn đạt được. Cùng cái khí thế bá đạo bọn hắn muốn có. Chấn nhiếp toàn trường.

- Pháp Nhân, làm gì mà hô to gọi nhỏ thế. Bây giờ chưa phải lúc đâu, tí nữa vật kia xuất thế, lúc đó muốn đánh thế nào thì đánh.

Đến không chỉ một người, mà là ba thế lực khác. Trong đó, có người mà Nhất Thành từng thấy trước cửa Mộng Lâu. Lão giả vẫn mang vẻ âm trầm đáng sợ như trước. Phía sau lão là một nữ nhân mang đồ đen kín mít, che mặt. Bên phải là hai người áo trắng, một trung niên nhân và một thanh niên trẻ tuổi. Trên áo trắng có một chữ Nhân được in rất nổi bật. Phía trái là ba người mặc áo quần vàng nhạt, người đi đầu là một lão nhân chống gậy. Trên áo màu vàng của lão không có một chút dấu vết nào cả. Phía sau là một nam, một nữ. Nam trên áo có chữ Thiên, nữ mang chữ Địa.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Biến dị Hắc Quái

Người mới lên tiếng chính là lão áo vàng chống gậy. Pháp Nhân nhìn qua đám người mới đến liền thu lại khí thế của mình, lâm vào trầm mặt nói:

- Không nghĩ chỉ là một Giọt Máu Sinh Mệnh lại có nhiều thế lực lớn tham gia tranh đoạt như vậy. Thậm chí Thiên Địa Tông cùng Nhân Tông cũng tham gia. Vậy là thế lực chính đạo đã có Pháp Tông, Thiên Địa Tông và Nhân Tông. Hắc Âm thế lực thì có Tà Ác tổ chức, Huyết Sát tổ chức, La Sát. Sức mạnh cũng khá đồng đều, trận chiến này sẽ được đi vào lịch sử. Hôm nay kẻ nào nằm xuống ở đây, ta sẽ bảo ghi lại tên các trong thư viện để học viên

tường nhớ đến việc đồ thành cướp bảo vật của các người. Ngoài ra ta sẽ kêu Thiên Long Quốc lập một cái bia thật lớn. Tên tuổi của các người sẽ được ghi trên đó, con cháu của Thiên Long Quốc ghi nhớ mãi mãi các người. Còn về bọn họ thờ phụng hay phi nhỗ bái vị các người thì xem vào tâm trạng họ mà thôi.

Người của các thế lực ở đây mặt mày đều run lên nhẩn nhó. Đặt biệt đám người chính đạo thì càng khó xem, nếu làm thế thì danh tiếng bọn hán sẽ bị bôi đen, thậm chí tông môn rất mất mặt. Đám hắc đạo mặt mày cũng nhẩn nhưng nhin cười. Tên tuổi bọn hán đã thối hoắc, có thêm chút danh tiếng này càng tốt. Nhưng thấy mặt mấy tên chính đạo lại muốn cười lớn. Lão già cầm gậy tay run run chỉ Phát Nhân:

- Người.. Người dám làm vậy thì ta sẽ không chết không thôi với ta. Việc này không có liên quan gì đến chúng ta, ta chỉ nghe tin mà đến. Người làm như vậy là vu oan, vô đạo đức.

Phát Nhân cười lớn nói:

- Ha..Ha..Ha.. không liên quan sao? Vu oan sao? Vô đạo đức sao? Các người nhìn cả thành này đi, mấy trăm vạn người đều vì thứ này mà chết. Người từng ra tay cứu người sao? Người giúp người trong thành chạy thoát sao?

- Bọn họ chết vì yếu đuối, không phải do chúng ta. Thứ sinh mệnh rẻ mạt như chúng không đáng giá bằng thứ sắp xuất hiện. Chết mấy vạn thì có đáng là gì? Với lại đây là sự bất lực bảo vệ Thiên Long Thành của thư viện. Tất cả đều là lỗi do các người yếu kém không bảo vệ nổi người khác. Giờ còn muốn vu oan giá hoạ lên đầu người khác. Không nghĩ thư viện lại tiểu nhân bỉ ổi như vậy?

Thái Thượng trưởng lão Muru Cầu âm trầm lên tiếng. Phát Nhân nghe vậy thì nổi giận đùng đùng, chửi ầm lên:

- Người nói mạng bọn họ rẻ mạt, vậy mạng chó của người đáng giá sao? Thứ chó má như người cung tự xưng là chính đạo sao. Loại người như người còn thấp kém hơn lũ Thi Quái hút máu người. Muru Cầu, người nói thư viện bất lực nhưng việc này chắc chắn có liên quan đến Pháp Tông các người. Việc này thư viện sẽ điều tra rõ ràng, nhưng hôm nay, không cần biết ai đoạt được bảo vật, mạng người sẽ chôn cùng vạn người dưới kia. Dám sỉ nhục thư viện, xem mạng người như cỏ rác. Người đáng chết.

Muru Cầu mặt mày âm trầm giận giữ quát:

- Người nghĩ ta sợ người sao? Chiến thì chiến!

Lão chống gậy lên tiếng khuyên ngăn:

- Hai vị đều là người đứng đầu một vùng, mất bất cứ ai, liên minh chính đạo sẽ yếu đi. Các người cần gì phải như vậy.

- Hừ, chính đạo là thứ chó má gì? Toàn là một lũ đạo đức giả, chỉ xem mạng người như cỏ rác. Địa Tôn, người tự mình xưng là chính đạo, vậy người đã làm được gì cho người ở Thiên Long Thành. Còn tên Muru Cầu cũng xưng là chính đạo nhưng lại âm thầm làm điều mờ ám. Đây chính là chính đạo của các người nói.

Lão già lạnh lùng mà Nhất Thành gấp trước Mộng Lâu mĩa mai nói. Từ nét mặt lão hiện lên sự nhạo bán, chế giễu rõ ràng. Địa Tôn liền âm trầm liếc mắt nhìn lão kia:

- Hừ, Người chắc là La Mộc, đường chủ mới của La Sát tông. Việc của chính đạo chúng ta từ lúc nào đến phiên La Sát tổ chức các người nhúng tay vào.

- Ha..Ha.. Ha.. Chính đạo, càng nghe ta càng buồn cười. Chỉ là một đám tiểu nhân mà thôi. Giấu đầu hở đuôi, làm việc thì úp úp mở mở, lúc nào cũng xưng là chính đạo nữa mới ghê tởm.

La Mộc cười lớn, không chỉ mình hán mà tất cả đám người Hắc Ám cũng cười lớn. Bọn chúng thật sự cảm thấy đám chính đạo thật quá đáng thương.

- -----

Phía cổng thành, Nhất Thành mở cấm chế đưa người ra ngoài. Ngay khi Thi Quái ập tới, lần này không chỉ mấy trăm Thi Quái mà là mấy vạn. Hai vị sư tỷ sư huynh lao ra chống đỡ. Số lượng chưa đến mấy trăm, tiêu diệt chúng rất dễ dàng. Nhưng càng lúc, số lượng Thi Quái ập đến hàng ngàn, dù là pháp sư cấp S cũng rợn cả người.

Trên tay Như Như xuất hiện lưới hái tử thần, màu đen tuyền cực kỳ bắt mắt. Mỗi lần quét qua, một luồng năng lượng màu đen từ lưới hái truyền ra mấy mét, cát chém tất Thi Quái trong vùng. Với bộ đồ đen tung bay trong gió, nhìn nàng không khác gì một nữ tử thần đòi mạng. Bất cứ Thi Quái nào xong đến, đều ngã gục trước lưới hái của nàng.

Vị sư huynh kia thì khác, người này tên là Lư Bá Nhân. Ý thi triển rất nhiều tấm giấy vàng bùa chú xuất hiện trên không. Chúng tạo thành bức tường lớn, ngăn cản đám Thi Quái. Sư huynh này như mấy lão đạo sĩ trừ tà ở kiếp trước, tay bắt bùa chú, khi thì phun sét khi thì phun lửa, thậm chí có phong nhận. Cách tấn công rất đa dạng.

Nhất Thành mở cấm chế lần nữa, hán cảm thấy sau khi cấm chế thứ hai xuất hiện, cấm chế thứ nhất toàn thành đang yếu dần, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Không biết nhanh hay chậm mà thôi. Bây giờ việc mở cấm chế đối với hán rất dễ dàng, không có nhiều khó khăn như lúc trước. Lực phản chấn từ không còn lớn, cấm chế hơi run lên nhẹ nhẹ. Nhất Thành cảm thấy qua một thời gian nữa, mình có thể đánh sập cấm chế này. Hán thấy mặt mạp bên ngoài thì gọi lại:

- Mập Mập, lại đây?

Mập Mập đang thúc dục mọi người nhanh chóng rời xa cổng thành. Nghe Nhất Thành gọi liền vội vàng chạy lại nói:

- Gì thế? Có gì mà gọi ta.

- Người tìm hiểu xem có người của thư viện ở ba cổng thành khác không?

Mập Mập không biết vì sao Nhất Thành hỏi điều này nhưng cũng mau chóng chạy đi. Ngay khi Mập Mập rời đi, trong thành liền lâm vào yên tĩnh. Đám Thi Quái đang đổ dồn về phía bên này nhanh chóng rút lui. Như Như cùng Lư Bá Nhân cũng thu lại phép thuật của mình lùi về trong nhóm. Nhất Thành cảm thấy kỳ lạ liền tiến lên hỏi:

- Sao bọn chúng lại rút lui?

Như Như và Lư Bá Nhân nhìn nhau một cái. Sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt của họ. Sau một lúc, Như Như mới lên tiếng:

- Thi Quái rút lui vì có quái dị mạnh mẽ hơn kêu gọi chúng lùi lại.

Nhất Thành khó hiểu hỏi:

- Vậy là sao? Đệ không hiểu ý tỷ là gì?

Bạch Tư Thường đến bên cạnh mọi người nói:

- Đệ lại thiếu hụt kiến thức cơ bản nữa rồi! Quái dị nhân được phân cấp mạnh yếu, chúng cũng tuân theo lệnh kẻ mạnh. Giữa kẻ mạnh và kẻ yếu sẽ có một liên kết đặc thù, gọi là liên kết cấp bậc. Thi Quái lúc gặp cấp cao quái dị nhân thì bị áp chế về sức mạnh nhưng lúc gặp phải biến dị quái dị thì phải tuân lệnh chúng. Giống như vừa rồi, quanh đây chắc chắn có một biến dị quái dị cấp bậc cũng phải hắc quái trở lên mới ra lệnh được cho đám quái dị này rút lui trong lúc điên cuồng.

Nhất Thành hai mắt tỏa sáng như hiểu ra:

- Oh, không nghĩ quái dị cũng như loài người nhỉ. Kẻ mạnh làm vua.

Lư Bá Nhân liếc hắt một cái rồi nói:

- Sự đệ này thật vui tính, lại ví quái dị với người! Mà kiến thức cơ bản hơi kém một chút. Cái này không phải gọi là kẻ mạnh làm vua, mà phải nói là kẻ yếu không nên tồn tại. Liên kết này đáng sợ hơn người nghĩ nhiều. Nếu tên biến dị Hắc quái kia ra lệnh, thì đám Thi Quái này sẽ liều mạng mà tuân thủ mệnh lệnh. Bọn chúng không khác gì con rối chỉ biết tuân lệnh và trung thành tuyệt đối. Bọn họ không có cảm xúc hay sợ hãi. Đây mới là sự đáng sợ của chúng, nếu bây giờ tên quái dị kia ra lệnh phá cổng thành, thì đám Thi Quái này, dù có bị hủy diệt cũng tuân theo. Điều này nguy hiểm hơn loài người rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Kể kiếm chuyện

Nhất Thành hiểu ý gật gật đầu:

- Ý sư huynh nói là giống cảm tử quân. Chỉ cần biết mệnh lệnh dù có chết cũng không lùi. Đối mặt với ai cũng không quan trọng.

- Cảm tử quân là gì thì ta không rõ, nhưng đúng như người nói. Ngoài ra, việc không chế mấy vạn Thi Quái như vậy cũng cần ít nhất năm tên biến dị Hắc Quái, thậm chí Tử Quái. Bọn chúng mà cùng lúc tiến lên, lúc đó thì.

Nhất Thành giờ mới cảm thấy kinh hãi, năm tên biến dị quái dị cấp Hắc quái, thậm chí Tử Quái? Mới ba tên biến dị cấp thấp đã khiến Bạch Tư Thường một pháp sư Red Plate đỉnh phong suýt mất mạng. Nếu đám biến dị hắc quái kia ra lệnh tất cả Thi Quái cùng bọn hắn tấn công. Thế cái tràng cảnh này sẽ ra sao? Cấp S pháp sư gặp phải cảnh này cảnh này thì cũng phải chạy trốn chết. Dù dám chiến, chưa cần đến biến dị Hắc Quái ra tay. Pháp sư mới giết được một vạn tên Thi Quái thì pháp lực cũng đã hao hết, lúc đó chỉ có thể chịu chết mà thôi.

Nhất Thành gật gật đầu nói:

- Đệ hiểu rồi, việc trong thành này càng lúc càng rắc rối.

Nhất Thành trong đầu tưởng tượng cảnh mấy ngàn, mấy vạn Thi Quái tấn công hắn. Chỉ mới nghĩ thôi đã rợn người. Đúng lúc này, trong đầu hắn ló lên một ý nghĩ:

- Trí Tuệ Thê, ta cũng là nửa quái dị. Ta có thể điều khiển quái dị nhân kia không?

Tiếng Trí Tuệ Thê vang lên trong đầu hắn:

- Không thể. Nhưng tức chủ có thể áp chế quái dị yếu kém hơn. Vừa rồi, dù ký chủ đứng yên một chỗ, bọn Thi quái kia cũng không dám đến gần. Bây giờ sức mạnh thể chất của tức chủ đã đạt đến Hắc Quái đỉnh phong sắp đột phá Tử Quái sơ cấp, mấy tên cấp thấp sẽ không dám động thủ với tức chủ.

Nhất Thành hơi thất vọng một chút nhưng có áp chế cũng được. Khiến bọn chúng sợ hãi cũng đã ngầu rồi.

Đang lúc đám người nói chuyện, thì tất cả mọi người quay đầu nhìn về một phía. Một nhóm pháp sư và người thường ăn mặc sang trọng đang hùng hùng hổ hổ kéo về phía bên này. Dẫn đầu chủ yếu là pháp sư tự do nhưng Nhất Thành và Bạch Tư Thường lại nhận ra vài người quen trong đó. Đó là Thái Gia gia chủ với con của hắn Thái Thư. Ngoài ra còn có Pháp Tông đệ tử, Tổng Ngôn, từng va chạm với nhóm bọn hắn ở Mộng Lâu.

Bạch Tư Thường nhìn qua Như Như và Lưu Bá Nhân nói:

- Trong đó là có người của Pháp Tông. Lần trước có một chút xích mích với đám bọn đệ khi làm nhiệm vụ. Sợ rằng đám người này đến đây không có thiện ý.

Như Như cùng Lưu Bá Nhân cũng gật đầu:

- Uh, chúng ta biết. Trong đó có tên Triều Dương, thiên tài dưới 20 tuổi, khá nổi tiếng của Pháp Tông nhưng có vẻ hắn đang bị thương thì phải. Mặt mày tái nhợt.

Bạch Tư Thường cười lạnh:

- Không chỉ trọng thương đâu! Nghe mấy sư đệ kể lại, hắn suýt bị người cùng lứa đánh chết. Phải dùng thủ đoạn bảo mệnh mới thoát một kiếp.

- Oh có chuyện này nữa sao? Lúc nào rảnh nhớ kể cho chúng ta chuyện này. Giờ thì xem bọn này muốn gì.

Như Như nheo mắt cười, tỏ vẻ hứng thú về chuyện này. Bạch Tư Thường thì gật đầu đồng ý sẽ kể cho nàng nghe sau.

Nhất Thành nheo mắt nhìn đám người đang đến, nhìn qua phong thái hùng hổ kia thì biết người đến không thiện. Với lại hắn còn nhận ra một người nữa là Triều Dương, pháp sư cấp S mấy hôm trước cùng hắn đánh đến sống chết. Bên cạnh tên này lại là một người trung niên, nhìn qua thì rất bình thường nhưng điều bình thường này lại làm Nhất Thành cười lạnh. Thà rằng là người bình thường luôn, chứ thế này thì khác gì báo mọi người biết mình là cao thủ.

Nhất Thành nhìn qua đám Mộc Nhân bên cạnh dậm dò:

- Các ngươi lùi lại sau bảo vệ người thường đi, dù có chuyện gì thì cũng đừng để ý việc này. Người đến có người của Pháp Tông, thư viện đặc tội nổi nhưng các ngươi là pháp sư tự do lại không gánh nổi. Nếu lọt vào mắt bọn chúng sẽ chết không đáng giá.

Mộc Nhân với mấy pháp sư tự do trầm mặt một lúc, rồi cũng gật đầu. Bọn hắn rất xúc động, Nhất Thành lúc này vẫn còn quan tâm đến bọn hắn. Nhìn người đến có thể thấy được bọn chúng chắc không có ý tốt nào. Lúc này cả đám định đứng về phía thư viện dù có chuyện gì nhưng có vẻ như Nhất Thành nói đúng. Nếu vậy cả đám sẽ hy sinh vô ích.

Mộc Lan sau lưng Mộc Nhân đứng ra:

- Nhưng ta là người thư viện.

Nhất Thành gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Sư tỷ đúng là người thư viện nhưng mà Mộc Nhân tiền bối không phải. Với lại sư tỷ là trị liệu sư, không cần phải lên trước. Ngoài ra, nhìn người đến thì hùng hổ nhưng cũng chưa chắc bọn chúng dám thật sự trở mặt với chúng ta.

Ngay khi đám người đến trước mặt mọi người, một tên nhảy từ trong ra chỉ vào Nhất Thành:

- Chính hắn, hắn là kẻ có thể mở cấm chế.

Mộc Nhân phía xa thấy người này thì nhủ lòng may. Tên vừa nhảy ra kia lúc trước chính là người trong đám người của bọn hắn. Nhưng không biết tên này rồi đi từ lúc nào. Lão quát:

- Ngưu tiểu tử, ngươi làm gì?

Tên được gọi là Ngưu tiểu tử kia liền quát lớn:

- Mộc Nhân, ngươi gọi cái gì? Chính là tên này, tên này có thể mở cấm chế mà lại không cho ta chúng ta đi ra. Lại cho đám dân thường kia đi trước.

Mạng bọn hấn đáng giá bằng quý tộc bọn ta sao? Bọn họ là cái thứ gì mà để chúng ta chờ. Chúng ta phải ở lại đây chịu nhiều nguy hiểm. Ta lần này mang theo Pháp Tông người tới làm chủ cho chúng ta.

Triều Dương đi ra từ trong đám người tỏ vẻ lạnh lùng nói:

- Điều này có đúng không? Các ngươi là người thư viện lại phân biệt đối xử như thế là sao? Trong thành còn rất nhiều người mà các ngươi lại không giúp đỡ, chỉ giúp đỡ mấy tên dơ dáy bẩn thỉu kia là sao? Các ngươi không bảo vệ tốt Thiên Long Thành. Giờ đây lại để những người đứng đầu của Thiên Long Quốc phải chịu nguy hiểm. Không có bọn hấn, đất nước này sẽ sụp đổ. Vậy mà các ngươi lại không trợ giúp bọn hấn thoát đi mà ưu tiên đám tiện dân kia. Tất cả đều là do sự yếu kém bảo vệ của các ngươi mà Thiên Long Thành này bị diệt. Thư viện các thật sự quá kém, thật mất mặt tự xưng mình là người chính đạo.

- Đúng. Đúng... Triều công tử nói đúng. Đều do thư viện các ngươi mà Thiên Long Thành ra thế này, các ngươi phải chịu trách nhiệm. Các ngươi lại để chúng ta ở đây chịu nguy hiểm, mà đám tiện dân kia lại thoát ra. Đây là ý gì? Mạng chúng ta không đáng giá sao.

Mấy trăm người phía sau lưng Triều Dương lên tiếng phụ họa. Chửi mắng, trách móc thư viện. Như Như không nhịn được:

- Việc này là do thế lực Hắc Ám kích động Cẩm Pháp mới xảy ra, liên quan gì thư viện?

Tông Ngôn phía sau lưng nhanh miệng nói:

- Thiên Long Thành là dưới sự bảo vệ của các ngươi. Vậy mà để chuyện đồ thành xảy ra, không phải trách nhiệm của các ngươi thì là của ai. Đó là do thư viện các ngươi bắt lực. Còn tên kia mở được cấm chế lại để đám phế dân kia ra. Người quan trọng của đất nước này thì giữ lại trong thành chịu chết. Thư viện của các ngươi làm việc hại nước hại dân vậy mà còn mở miệng nói cứu người, còn cái gì mà hắc ám. Tất cả đều là do các ngươi ngu muội, kém cỏi.

Phía sau đám con cháu ăn mất thổ hào phụ họa lên. Hết mắng bọn hấn thì mắng thư viện vô năng. Thậm chí có một nhóm quý tộc bên phía của Nhất Thành cũng rời nhóm, gia nhập vào bên kia mắng chửi. Bọn họ không đồng ý cứu mấy người thường này trước.

- Ngươi...

Như Như tức giận đến nói không nên lời. Lưu Bá Nhân mặt mày âm trầm không thôi. Bọn họ là thiên tài nhưng làm sao nói lại mấy tên kia có chuẩn bị trước. Phía sau bọn hấn, đám người thường cực kỳ tức giận nhưng không ai nói gì- bọn họ là ngu dân, vậy thì không thể sống hay sao?

Đám người Mộc Nhân mặt mày giận giữ, muốn nói nhưng lại thôi. Không nhờ người thư viện cứu giúp, mở cấm chế thì bọn hấn sợ rằng càng nguy hiểm hơn. Mà mỗi lần quấy dị đột kích chính là người thư viện đứng ra đón đỡ. Mang ơn là phải trả ơn nhưng nhớ lại lời Nhất Thành vừa rồi, đúng là bọn hấn không thể đắc tội người Pháp Tông được.

Tiếng mắng chửi càng ngày càng thậm tệ, càng lúc càng khó nghe. Người Pháp Tông thì tỏ vẻ vui vẻ, đặc biệt tên Tông Ngôn kia càng đắc ý.

Được nước lấn tới, tên Tông Ngôn liền nhảy ra chỉ vào Nhất Thành quát lớn:

- Ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không mở cấm chế cho bọn ta ra ngoài.

- Đúng rồi! Mở ra, mở ra. Tên đệ tử thư viện kia mở ra cho chúng ta ra ngoài. Đều tại các người mà Thiên Long Thành ra thế này. Còn không chịu làm việc bù đắp thất bại của các ngươi.

Tất cả người ở đây mang tâm trạng khác nhau nhìn về phía Nhất Thành. Bọn họ cứ nghĩ sẽ thấy hấn tức giận, mặt mày trở nên xấu xí nhưng tất cả đều thất vọng, tên này lại khác hẳn. Trên mặt hiện lên tiêu ý, hấn đang nhìn Tông Ngôn như nhìn một tên hề đang biểu diễn tạp kỹ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Một Thương

Tông Ngôn thấy sự chế giễu hiện rõ trên khuôn mặt của Nhất Thành thì giận giữ quát:

- Ngươi nhìn cái gì?

Nhất Thành nhìn Tông Ngôn như nhìn thằng ngu vậy. Hấn là người hiện đại, mấy cái lý lẽ củ chuối này nói với hấn thì chả khác gì nước đổ lá khoai. Ở kiếp trước, hấn đọc bao nhiêu sách, xem bao nhiêu phim, ở chế độ phong kiến mấy cái thể loại này đều có hiệu quả kêu gọi chèn ép đối thủ, chứ nơi mà vũ lực lên ngôi như thế giới này đều là thứ lý lẽ vô dụng. Thế là hấn quyết định, chơi thẳng này. Học theo cách du côn của người kiếp trước, chửi đồng:

- Nhìn con mẹ ngươi!

Tổng Ngôn nổi giận:

- Thư viện các người gây họa, giờ người lại không chịu mở cấm chế mà còn mắng người?

Nhất Thành vẫn nở nụ cười đều trên mặt nói:

- Mỏ con mẹ người!

Tổng Ngôn chỉ hấn tức giận đến lắp bắp:

- Người, Người..

- Người cái con mẹ nhà người!

Tổng Ngôn dùng dùng nổi giận:

- Người dám mắng ta?

- Mắng con mẹ người.

Điều bộ của Nhất Thành bây giờ rất đều cán. Làm kẻ đối diện rất khó chịu, dễ làm người khác tức giận. Bộ dáng của hắn bây giờ mà ở kiếp trước chắc chắn sẽ bị vây đánh nhập viện.

Trong mắt Triệu Dương loé lên sát khí nói một cách âm trầm

- Không nghĩ thư viện lại có học viên lại vô giáo dục như vậy. Đây là đệ tử thư viện sao, thật là nhục nhã mang danh người chính đạo.

Nhất Thành nhìn qua Triệu Dương, giờ ngón tay giữa lên:

- Nhục cái con mẹ người..

Triều Dương tức giận dùng dùng, sát khí càng ngưng thật. Hắn từ lúc trở thành thiên tài, có kẻ nào dám mắng hắn. Thậm chí phải tôn trọng hắn, nhưng nay lại bị một tên pháp sư vô danh của thư viện mắng. Cả người hắn hoá điểm phùng phục. Nhất Thành thấy hoá điểm của hắn thì cười càng tươi hơn. Có thể thấy tên này bị thương chưa lành hẳn, hoá điểm kia yếu hơn lúc trước đánh với hắn rất nhiều. Nếu vậy thì hắn cũng không cần sợ hai bên xảy ra xung đột.

Ngay lúc này, Như Như và Lưu Bá Nhân tiến lên một bước. Cả người ma pháp lượng lớn, áp lực đè nặng, uy hiếp Triều Dương. Có thể thấy, hai người này mạnh hơn Triều Dương rất nhiều. Nếu Triều Dương dám xuất thủ, hắn sẽ có đi không về. Dưới áp lực của hai người này, trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi. Hắn trọng thương chưa lành, giờ phải chịu thêm áp lực này đã là vượt quá giới hạn chịu đựng của hắn.

- Hừ, người thư viện các người thật bá đạo. Không xem ai ra gì.

Một tiếng Hừ lạnh vang lên từ trung niên nhân nhìn rất bình thường lúc này đứng kế bên Triều Dương. Áp lực của hai người Như Như và Lưu Bá Nhân bị đẩy lùi.

Lưu Bá Nhân cảnh giác nhìn chăm chăm trung niên kia:

- Tuồng là ai, thì ra là trưởng lão của Pháp Tông. Quá đáng, này giờ đệ tử người không quá đáng sao.

- Việc này chính là do thư viện các người mà ra, thì các người nên cho một cái công bằng với những người ở Thiên Long Thành này. Cái này không đúng sao?

Lưu Bá Nhân kín hòng, không biết phản bát thế nào. Trong lòng hắn cũng đang nghĩ do thư viện không bảo hộ chu toàn cấm chế mới gây lên việc này. Ngay khi hắn đang do dự, Nhất Thành phía sau cười nhạt một tiếng nói:

- Do thư viện, người không thấy nhục cười hay sao? Việc này thì liên quan gì đến Pháp Tông người.

Tên trưởng lão kia nhìn Nhất Thành chăm chăm:

- Nếu không phải việc này do thư viện người yếu kém mới xảy ra thì do ai. Chính các người quá yếu nên mới xảy ra chuyện này. Pháp Tông ta mới được mời đến nơi này bảo vệ bọn họ.

Nhất Thành cười lạnh lùng:

- Yếu kém, dù chúng ta yếu kém cũng chưa đến phiên Pháp Tông người lên tiếng. Các người đừng nghĩ nói được mời sẽ lấp liếm chuyện các người đã làm. Việc này không phải do Pháp Tông người cấu kết người hắc ám làm ra sao. Người nghĩ bọn ta ngu sao?

Tất cả người ở đây sững sốt trước lời nói của Nhất Thành, Như Như và Lưu Bá Nhân bắt đầu trở nên cảnh giác hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ. Nếu đúng như Nhất Thành nói, việc này đã không còn xích mích nhỏ của bọn hắn. Mà chính là khơi mào cuộc chiến của hai đại chính phái.

Lão già kia biến sắc quát:

- Ngươi đừng ngậm máu phun người.
- Sao thế? sao lại nổi giận? bị ta nói trúng tim đen sao?

Triều Dương thấy không ổn, nếu cứ nói về việc này chắc chắn sẽ không hay. Nếu như lỡ lời hay nói sai gì đó, có thể sẽ mở ra cuộc chiến của hai môn phái chính đạo. Ở đây là địa bàn của thư viện, nếu thật sự có việc bị lộ ra, bọn họ sợ rằng không còn sống mà trở về Pháp Tông. Hắn mặt mày âm trầm vội vàng thay đổi chủ đề:

- Ngươi cầm miệng, chúng ta được người Thiên Long Quốc mời ra lấy lại công bằng cho họ. Ngươi nghĩ mình là ai? Chỉ là một học viên thư viện thì lời nói đáng giá bao nhiêu. Mau mở cấm pháp cho người ở đây rời đi, nếu không chết.

Nhất Thành bật cười một tiếng rồi lắc lắc đầu, nhìn Triều Dương như thẳng ngư:

- Muốn ta mở cấm chế, được thôi. Các ngươi quỳ xuống cầu ta đi.

Triều Dương nổi giận:

- Ngươi...

Nhất Thành cắt ngang hắn nói:

- Ngươi gì mà ngươi, ta thích thì ta mở, không thích thì không mở. Các ngươi nghĩ mình là ai mà dám ra lệnh cho ta. Có giỏi tự mở mà ra. Còn muốn ta chết, cứ tới thử xem.

Tên Trưởng Lão Pháp Tông nhìn về phía Ngưu tiểu tử kia đánh mắt. Tên kia liền hiểu ý, nhảy ra mắng:

- Tên chó chết nhà ngươi. Việc này chính là do thư viện các ngươi, trong thành người chết hết cũng do các ngươi mà ra. Thư viện nhận cung phụng của Thiên Long quốc, mà các ngươi bắt lực để Thiên Long thành bị diệt. Ngươi bây giờ lại còn tỏ thái độ tiểu nhân vô sỉ đó. Ngươi thư viện các ngươi đều như nhau, đều là lũ chó chết. Không phải vì các ngươi làm sao mà rất nhiều người tan nhà nát cửa. Ngươi lại cố tình cho lũ tiện nhân kia ra ngoài trước, lại không cho chúng ta rời đi. Chúng ta sẽ báo việc này lên các chính phái trong thiên hạ, tố cáo việc làm của các....

Ngay khi hắn chưa kịp phát chữ 'ngươi'. Thì một cây thương với tốc độ cực nhanh, mang theo tiếng xé gió vun vút lao thẳng vào mõm hắn. Đầu hắn nổ tung, mũi thương xuyên qua đầu tên này tiếp tục bay đi, đâm sầm vào một căn nhà phía xa.

Tất cả người ở đây sững sờ, lúc này tất cả bọn họ đều nhìn tên kia đang hùng hùng hổ hổ mắng người. Nhưng giờ đã không thấy đầu hắn đâu, chỉ còn cái xác không đầu nằm đó. Diễn biến vừa rồi quá nhanh, thậm chí người bình thường không hiểu vì sao tên kia lại chết. Chỉ một cái chớp mắt hắn đã ngã xuống. Mọi ánh mắt bắt đầu đổ dồn về phía Nhất Thành. Người thì khiếp sợ, kẻ không dám tin. Tông Ngôn nổi giận chỉ thẳng mặt Nhất Thành quát:

- Ngươi dám giết người. Thậm chí hắn còn không phải pháp sư. Ngươi xong đời.
- Ôn ào quá! Nghe mà nhức cả đầu.

Nhất Thành ngoáy ngoáy lỗ tai mình, không quan tâm tiếng quát mắng của Tông Ngôn, vỗ vỗ vai thành niên đứng bên cạnh hắn nói:

- Đi nhặt cho ta một cây thương khác, ngọn thương vừa rồi dùng rất thuận tay.

Tên thanh niên bị vỗ tỉnh, như người mất hồn gật gật đầu, rồi tìm quanh công thành một thanh thương khác đưa cho Nhất Thành. Lúc này, khi tên Ngưu tiểu tử kia hò hét, hắn thấy Nhất Thành ngoắt ngoắt tay với hắn, bảo hắn lại đây. Khi đến nơi thì tên này cười hi hi giật lấy cây thương trong tay hắn, ném mạnh về phía tên hò hét bên kia. Diễn biến sự việc quá nhanh, thậm chí hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì. Vì sao hắn có cây thương này? Là vì lúc này quá dị đột kích, người bình thường tranh giành vũ khí của đám thị vệ mấy hôm trước để lại để tự vệ. Hắn may mắn giành được cây thương này. Hắn có một người em gái, được Nhất Thành đưa ra khỏi cấm chế, nên hắn rất cảm kích Nhất Thành. Thấy Nhất Thành gọi thì liền đi đến không có nghĩ ngợi gì, nào ngờ lại trở thành tông phạm giết người.

Thấy Nhất Thành trong tay là một cây thương khác, Triều Dương và tên trưởng lão Pháp Tông biến sắc quát:

- Tông Ngôn, nhanh lùi lại!

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ngoài Thành Là Ai?

Bên ngoài cấm chế trước cổng thành.

Mập Mập đã trở lại, theo câu hỏi của Nhất Thành mà nhanh chóng chạy quanh phía ngoài thành Thiên Long để tìm hiểu tình hình. Mới đến cổng thành phía Nam thì đã gặp người quen. Thành ra hẳn mạng người quen này trở lại đây. Không ngờ chính là vừa đến nơi đã chứng kiến một cảnh cực kỳ kinh người và không khí cực kỳ căng thẳng. Dù là được cấm chế ngăn cách nhưng nhìn người phía trong cấm chế có vẻ như sắp nổi bão.

Hắn thấy nơi khoảng đất trống rộng lớn trước cổng thành của Thiên Long Thành chiếm diện tích chừng một mẫu. Nơi đây đang đứng hai thế thực khác nhau, cũng cực kỳ cảnh giác lẫn nhau. Một nhóm người ăn mặc trang trọng quý tộc, đối diện là nhóm người khá là tạp nham, từ áo quần bọn họ có thể thấy nghèo có giàu cũng có.

Điều đáng chú ý là có tám người đang chia ra hai phía đứng trước đám người, mỗi bên bốn người. Nhưng người thứ tư bên kia là một cái xác chết không đầu trên đất, vừa mới đến hẳn chứng kiến một tia sáng lách đi mạng sống tên này. Máu tươi từ cổ còn tràn ra trên nền gạch vỡ nát. Hắn thấy phía xa mờ nhạt trong thành là một cây thương đang cắm trên mặt đất. Hắn quay đầu nhìn tên đang nắm trong tay một cây thương khác mà hắn coi là bạn trong thư viện. Miệng lẩm bẩm:

- Lại gây chuyện rồi!

Bên trong cấm chế trước cổng thành.

Tông Ngôn không hiểu chuyện gì nhưng cũng nhanh chóng lùi lại phía sau. Triều Dương và tên trưởng lão kia nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh hắn. Bọn họ mặt mày âm trầm nhìn Nhất Thành. Tên trưởng lão kia lạnh lùng hỏi:

- Người đây là ý gì? Người giết người thường đã phạm vào luật pháp của liên minh. Bây giờ định uy hiếp chúng ta sao.

Triều Dương bên cạnh cũng trở nên cảnh giác nhìn chằm chằm Nhất Thành. Trong lòng hắn cực kỳ khiếp sợ. Một thương vừa rồi, tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức mà đến hắn cùng vị Trưởng Lão cấp S kia cũng không phản ứng kịp. Đáng sợ hơn, trên người tên kia không phát ra năng lượng ma pháp nào cả. Nếu vừa rồi, một thương bất ngờ kia bay về phía hắn, thì hẳn không chắc chắn hắn có thể tránh kịp. Tất cả pháp sư đều dựa vào sự chuyển động của năng lượng ma pháp xung quanh mà cảnh giác những đòn đánh lén hay tránh né, mà vừa rồi tên kia lại không có phát ra bất cứ năng lượng gì. Thế nên, dù vị trưởng lão kia rất mạnh nhưng phản ứng cũng không kịp.

Nhất Thành giờ tay trái gãi gãi đầu tóc ngắn của mình. Sau đó lại ngoáy ngoáy lỗ tai mình nói:

- Tên kia ồn ào quá, làm ta giật mình, cây thương trượt khỏi tay ta. Không ngờ hắn lại xui xẻo đến thế, không tránh kịp. Đó là tai nạn, ta không cố ý.

“Tai nạn cái đầu người!” Tất cả người ở đây đều mắng thầm trong lòng. Lúc này quả thật quá bất ngờ, tên kia chết thật oan uổng. Nhất Thành gãi gãi đầu cười hi hi hì hì:

- Hi..Hi..Hi...Mà tên kia vừa nãy nói gì nhỉ? Có ai ra đây nhắc lại giúp ta không. Lần này ta chắc chắn nắm thật chặt cây thương. Mọi người cứ yên tâm, không bị trượt tay nữa đâu.

Trong lòng mọi người run lên, đồng thanh mắng ‘Ta tin người mới lạ.’ Giờ tên nào mà đứng ra chỉ có thể đi theo bước chân tên kia mà thôi. Đám người thế gia sau lưng Triều Dương run lên cầm cập khi thấy Nhất Thành liếc nhìn bọn hắn.

Như Như bên cạnh tròn mắt nhìn Nhất Thành. Rồi thờ dãi một hơi nói:

- Lần đầu quen biết, ta cứ nghĩ sư đệ là người ôn hoà, lễ phép. Không nghĩ tới ẩn sâu bên trong là một tính cách mãnh liệt như vậy.

Lưu Bá Nhân bên cạnh cũng xen vào:

- Haizz, đúng là mãnh liệt thật, nhưng hơi ác. Với lại, việc vừa rồi sẽ mang cho đệ một chút rắc rối đấy. Liên Minh Chính Đạo chúng ta có quy định, ở dưới bất cứ lý do gì, pháp sư phải tránh gây thương tổn cho người thường. Dù quy tắc này khá là lỏng lẻo, tùy theo trường hợp mà tính, nhưng vừa rồi sư đệ lại cố ý gây thương tổn cho người bình thường nên sợ rằng sau này sẽ có người tự vỗ ngực xưng mình là chính đạo sẽ tìm đệ phiền phức. Nhưng đệ đừng lo, có thư viện chống lưng thì bọn họ cũng không làm gì được đệ.

Nhất Thành nhú lông mày, nhưng sau đó liền giãn ra cười nói:

- Sư huynh nói vậy thì đệ cũng yên tâm. Có khi, tí nữa đám hắc quái kia xong đến, làm thịt hết đám này, lúc đó phiền phức cũng giải quyết luôn chứ. Đệ bây giờ chỉ muốn đuổi đi đám người Pháp Tông và rời khỏi thành Thiên Long này. Trong này còn có quá nhiều nguy hiểm.

Nhóm người Như Như gật đầu đồng ý. Bây giờ nên giải quyết việc này và nhanh chóng rời thành, nếu không có khi tí nữa Thi Quái và biến dị Quái Dị bạo động thì đừng nói giết một tên người thường, ở đây sợ rằng không ai sống sót nổi. Bọn họ đang suy nghĩ thì nghe Nhất Thành hỏi:

- Sư Tỷ, Sư Huynh hai người có thể ngăn nổi vị trưởng lão kia không?

- Từ khi thể toả ra lúc này của lão có thể thấy lão thuộc cấp bậc Silver Plate tam sao Thiên Ứng. Hai chúng ta mới thấp hơn lão hai cấp thuộc Silver Plate nhất sao Thiên Cầm thượng cấp. Nếu hai chúng ta hợp sức có thể cầm cự một lúc.

Hai người lâm vào trầm mặc, có thể thấy được thực lực chênh lệch quá lớn. Nếu xảy ra xung đột, bên bất lợi chính là bọn hắn. Nhất Thành có điều khó hiểu hỏi:

- Mới Silver Plate tam sao Thiên Ứng đã là Trưởng lão rồi? Lão này chắc là phế vật trong phế vật phải không, tới tuổi này rồi mà chỉ mới Tam Sao.

Bạch Tur Thường trợn mắt cười khò:

- Đề nghị việc đột phá ở cảnh giới Silver Plate dễ lắm sao? Có rất nhiều người muốn đột phá Silver Plate đã không được, huống chi đột phá cảnh giới ở Silver Plate. Sư tỷ Như Như và sư huynh Lưu Bá Nhân là thiên tài đứng đầu giáp ba thư viện chúng ta. Bọn họ cũng phải dùng chân ở sao Thiên Cầm mấy năm mới có hôm nay. Lúc nào đến cấp S đệ sẽ hiểu mức độ khó của nó. Mà nói vị trưởng lão kia là phế vật thì càng không đúng, gọi lão chứ thật ra mới tuổi trung niên, đạt tới cảnh giới này thì đã là thiên tài hiếm có. Nếu lão là phế vật chắc chúng ta đều là củi mục cũng không bằng.

Nhất Thành thấy mặt Như Như và Lưu Bá Nhân khó coi thì gãi gãi đầu, cười trù:

- Đệ không biết, không có tội.

Bên kia, tên trưởng lão Pháp Tông lâm vào trầm mặc, lúc thì sát khí nổi lên, lúc thì yên tĩnh. Hắn đang tính toán nên giết Nhất Thành hay không. Mục tiêu lần này của của bọn hắn chủ yếu là dùng việc của Thiên Long thành để giảm uy vọng của thư viện trong Liên Minh chính đạo. Hắc Nguyệt Thư viện gần trăm năm nay không xuất hiện người nổi bật, thiên tài từ từ lụi tàn. Nhưng có hai người lại làm tất cả mọi người trong liên minh nguy ky. Không dám vọng động với thư viện. Pháp Tông bọn hắn đã nhòm ngó thư viện từ lâu nhưng không dám chính diện động thủ. Mới nghĩ ra kế sách đánh vào uy vọng và diệt vong đời sau của thư viện. Một thương vừa rồi của Nhất Thành đã chứng minh tên này có tiềm lực cực kỳ lớn. Tên này giờ chỉ mới 15 16 tuổi, nếu để hắn lớn lên, sau này sẽ bất lợi cho kế hoạch của Pháp Tông bọn hắn. Thế nên Nhất Thành đã khơi dậy sát khí của lão, đã có lý do chính đáng để động thủ thì lão quyết định phải giết kẻ này.

- Không ngờ thư viện lại có kẻ ác độc như vậy. Hôm nay lão phủ sẽ thay trời hành đạo.

Vì Trưởng Lão của pháp tông kia gật đầu với Triều Dương rồi hùng hùng hổ hổ đứng ra quát. Pháp Lực quanh người lão toả ra mênh mông, mạnh mẽ đè ép về phía Nhất Thành. Trên mặt lão hiện lên vẻ chính khí đạo mạo hơn lúc này rất nhiều. Tất cả người bình thường ở đây đều bị khí thế chính đạo này ảnh hưởng, cảm thấy việc lão này sắp làm là đúng. Đây chính là một loại bí pháp phép thuật của Pháp Tông, mỗi tên khi luyện đến đại thành đều sẽ tỏa ra hào nhiên chính khí. Gây ảnh hưởng đến tâm tình người xung quanh.

Đúng lúc này, Như Như cùng Lưu Bá Nhân đứng ra chắn trước người Nhất Thành quát:

- Người muốn làm gì?

- Hừ, thay dân trừ hại.

Lão trợn mắt quát, chuẩn bị thi triển phép thuật. Như Như cùng Lưu Bá Nhân cũng không kém, miệng đọc lầm rầm chú ngữ gì đó. Hai tay liên tục kết ấn, chuẩn bị tiếp đòn của lão kia. Nhưng đúng lúc này tiếng Nhất Thành từ phía sau làm cho ba người dừng sờ sờ dừng thi phép.

Nhất Thành nheo mắt nói:

- Muốn động thủ sao? Người nhìn ngoài thành là ai?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Hắn dám nói thì thật sự dám làm

Chương 58: Hắn dám nói thì thật sự dám làm

Cả đám quay đầu nhìn về phía cổng thành. Ngoài cấm chế đang đứng một tên Mập Mạp bên cạnh hắn hắn là một người lùn.

Nhất Thành cũng chẳng để ý đến vị trưởng lão pháp tông kia đang nhắm vào hắn. Hắn tin tưởng lão kia mà động thủ thì Như Như và Lưu Bá Nhân sẽ ngăn cản. Nhất Thành đi thẳng về phía cổng thành mở cấm chế. Người bên ngoài là Mập Mạp, hắn kéo theo một vị giáo sư. Chính là giáo sư lùn, chủ nhiệm của lớp hắn.

Nhất Thành thấy lão liền chào hỏi:

- Lão sư, người cũng đến sao?

Lão lùn gật đầu nói:

- Uh, ta cùng với mấy vị lão sư nữa mới đến không lâu. Trong này đang xảy ra chuyện gì?

Nhất Thành cười hi hi thêm mặn thêm muối nói:

- Hi..hi..hi.. Là người Pháp Tông đến làm loạn. Bọn họ muốn ta mở cấm pháp cho đám người kia ra vào. Nhưng có vẻ chủ yếu là đến đồ hết tội lỗi thành Thiên Long bị huỷ diệt lên đầu chúng ta. Vừa rồi có ý định giết ta. Huỷ danh tiếng thư viện, hạ thấp uy vọng trong nhân gian của thư viện chúng ta.

- Hừ

Lão lùn hừ nhẹ một tiếng giận giữ. Lão đi đến phía trước đám người, liếc nhìn đám người Pháp Tông quát:

- Ở đây là thiên Long Thành, việc này không liên quan gì đến Pháp Tông các ngươi. Chúng ta còn chưa hỏi đến các ngươi vì sao ở đây, bây giờ còn muốn giết đệ tử ta sao?

Tên trưởng lão Pháp Tông cũng chẳng tỏ vẻ gì:

- Đúng là không liên quan đến Pháp Tông, nhưng chính bọn họ mời bọn ta làm chủ cho họ. Còn đệ tử ngươi giết người bình thường thì phải trị tội.

Lão lùn dùng dùng nổi giận:

- Trị tội. Ngươi là cái thá gì mà dám trị tội học viên của học viện. Pháp Tông các ngươi tay vương quá dài rồi đó. Giết người thì sao? Ngươi có tin, lão tử sẽ giết sạch tất cả các ngươi ở đây, một tên không chừa không. Như Như, Lưu Bá Nhân tí nữa ta sẽ cán tên trưởng lão kia. Các ngươi tàn sát hết tất cả người còn lại cho ta, không kể là bọn họ là ai, cứ giết, có gì lão tử ta sẽ gánh trách nhiệm.

- Rồ

Như Như và Lưu Bá Nhân đồng thanh đáp. Bọn họ cũng nhìn lũ này lâu lắm rồi. Vừa rồi đánh không lại vị trưởng lão của Pháp Tông, nếu không bọn hắn đã ra tay từ trước.

Nhất Thành nhìn vị giáo viên chủ nhiệm lùn này bằng cặp mắt khác xưa. Không nghĩ ông lùn này lại nóng tính như vậy, một câu không hợp là muốn làm thịt hết đám người này. Lúc đó dù đám người kia có lý cũng không biết nói với ai.

Đám người phía đối diện tái mặt, bọn họ thật không nghĩ là sẽ bị nhắm đến. Ba Người Pháp Tông cũng lâm vào trầm mặc và đầy cảnh giác nhìn lão lùn. Thật sự bây giờ mà đánh nhau thì người bên hắn sẽ không một ai rời khỏi. Lúc này có trưởng lão thì áp đảo được hai thiên tài của thư viện. Còn lại thì không có pháp sư cấp S, bọn họ sẽ chiếm thượng phong. Nhưng giờ xuất hiện giáo sư của thư viện, sợ rằng lần này khó. Trưởng lão trầm mặc lên tiếng:

- Ngươi dám sao? Ngươi không sợ gây nên sự phẫn nộ của liên minh chính đạo. Nếu ngươi dám giết người Pháp Tông, ngươi không sợ gây nên chiến tranh giữa Pháp Tông và Thư viện.

- Ha..ha..ha.. Phẫn nộ của liên minh chính đạo sao? Ta không quan tâm, mà cái ngươi gọi là liên minh chính đạo kia, bọn họ dù có muốn cũng không dám quản việc này. Còn Pháp Tông, từ khi các ngươi xuất hiện ở đây, trước khi cấm chế xuất hiện đã đẩy lên nghi ngờ của chúng ta. Các ngươi chắc chắn có liên quan đến việc ở Thiên Long Thành này. Ngươi nghĩ thư viện chúng ta sẽ không dám đụng đến các ngươi sao. Trong vòng mười hơi thở, không cút thì chết.

Lão lùn cười lớn tỏ vẻ không quan tâm. Khí thế của lão tử từ từ kéo lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Pháp Tông. Lão tuy lùn nhưng khi khí thế lão kéo lên, không khác gì cả đám đang đứng trước một người khổng lồ, áp lực đè nén lên quảng trường trước cổng thành như muốn huỷ diệt tất cả.

Đám Pháp Tông rơi vào trầm mặc, Tổng Nhân phía sau dưới khí thế của lão lùn, hai chân đã run lên đứng không vững. Thậm chí Mặc Mặc và đám người pháp sư tự do Mộc Nhân cũng bị ảnh hưởng. Trưởng giờ mới hiểu mình đang đối đầu với ai, có thể thư viện thiếu thốn thiên tài trong trăm năm nhưng mấy vị lão sư của thư viện thì không thể khinh thường. Sơ suất sẽ phải bồi cả tính mạng vào, lão ra dấu cho mọi người rút lui, trước khi đi còn để lại ngoan thoại:

- Các ngươi chờ đó, chính đạo liên minh sẽ không để yên việc này.

Ngày khi đám pháp sư tự do cùng đám quý tộc định rời đi cùng người Pháp Tông thì Nhất Thành lên tiếng:

- Người Pháp Tông có thể đi nhưng những người khác ở lại đó. Kẻ nào tiếng một bước, giết.

Nghe thấy lời hắn, pháp sư tự do và quý tộc run rẩy. Có thể bọn người thư viện nếu không bắt đắc dĩ thì sẽ không dám đồ sát bọn hắn, chỉ nói lời ngoan thoại nhưng tên này thì khác. Vừa rồi một thương gia đã chứng minh tên này không ngán giết người. Triều Dương đứng ra quát:

- Ngươi đây là ý gì? Bọn họ dưới sự bảo vệ của chúng ta, ngươi lại không cho họ đi theo. Ngươi thật khinh người quá đáng?

Nhất Thành lạnh lùng nhìn Triều Dương nói:

- Bảo vệ? Bảo vệ mạng của người trước đi. Ý gì sao? Ý ta là bọn họ là người của thiên long thành, dưới sự bảo vệ và quản lý của thư viện. Vừa rồi còn la hét, mắng nhiếc thư viện, bây giờ lại theo các người, chính là làm phản. Kẻ phản tất giết, các người ở lại, hồi lỗi còn được tha một mạng. Nếu theo người Pháp Tông rồi đi, chắc chắn sẽ không một tên nào sống sót. Tin ta đi, sư huynh sư tỷ ta không dám giết các người nhưng ta sẽ khác. Ta rất ghét kẻ phản bội và ồn ào, các người nếu muốn đi, tên vừa rồi là minh chứng cho các người rồi đó.

Tên trưởng lão Pháp Tông lạnh lùng nhìn Nhất Thành thách thức:

- Nếu ta vẫn mang người đi thì sao? Xem người dám làm gì! Thái Gia người, theo ta.

Lão quát lớn bảo thái gia gia chủ mang người đi qua bên này. Mắt lão vẫn cảnh giác nhìn về phía đám người thư viện. Bây giờ, trong lòng giáo sư lùn, Mập Mập, Bạch Tư Thường, Như Như, và Lưu Bá Nhân đang có dấu hỏi lớn. Không hiểu vì sao Nhất Thành lại muốn giữ lại đám người kia. Nhưng hẳn đã nói thế thì bọn họ cũng không lên tiếng phản đối.

- Phong nguyên tố, Phong Nhận.

Trưởng lão Pháp Tông quát lớn.

Ngay khi tên Thái Gia Chủ vừa bước ra hai bước, một ngọn thương với tốc độ cực nhanh lao đến lão. Nó như một viên sao xẹt kéo theo tiếng xé rách không khí lao về phía đầu của Thái Gia Chủ. Trưởng lão Pháp Tông đã có sự cảnh giác với người của thư viện, nên cũng nhanh chóng thi triển phép thuật phong nhận từ bên trái đánh vào cây thương, nhằm cứu thoát Thái gia chủ. Với sức mạnh phép thuật của lão, phong nhận chém đôi cây thương đang lao đến kia là chuyện bình thường.

Nhất Thành thấy phong nhận của tên trưởng lão kia thì cười lạnh. Vừa rồi, ngay khi thương sắp được phóng đi, hắn đã truyền một luồng năng lượng khôi nguyên vào trong đó. Nhằm tăng cường độ cứng cáp của cây thương. Trước đó hắn cũng đã nhận ra, năng lượng khôi nguyên không đơn giản chỉ dùng để thi triển mọi loại phép thuật mà còn có thể tăng cường độ cứng rắn cho vật chất khác. Thậm chí có thể thay đổi cả vật chất đó.

- Keng...

Tiếng sắt thép va chạm vang lên, phong nhận biến mất trong không khí. Cây thương cũng bị đánh bật đi, đổi hướng. Trên thân thương giờ đây có một vết cắt hằn sâu, bất cứ lúc nào cũng có thể gãy đôi. Lực va chạm vừa rồi rất mạnh, suýt chút nữa đã chém đôi cây thương, nhưng mục tiêu cứu thoát Thái Gia chủ của trưởng lão Pháp Tông đã đạt được. Có điều cứu được Thái Gia Chủ nhưng không cứu được người bên cạnh lão. Ngọn thương chuyển hướng đến đúng nơi người bên cạnh, chính là quân gia của Thái Gia lúc trước Nhất Thành gặp ở Mộng Các. Mũi thương xuyên thủng lão quân gia. Lực vẫn còn nên kéo lê vị quân gia này trên mặt đất một đoạn. Đến lúc lão dừng lại, ngã trên mặt đất thì miệng mũi đã trào máu, trợn mắt mà chết. Mũi thương lúc này đã xuyên qua ngực lão găm xuống đất phía xa. Phần còn lại thì rớt kề bên thi thể lão quân gia. Cây thương sau hai lần va chạm cũng gãy đôi.

Tên Trưởng Lão Pháp Tông tay run run chỉ vào Nhất Thành:

- Người...

- Àh, xin lỗi, lại lỡ tay làm tuột thương lần nữa rồi.

Nhất Thành gãi gãi đầu cười rất tươi nhưng nụ cười hằn lại làm cho tất cả người ở đây run sợ. Tên này thật sự không quan tâm là đúng sai hay lý lẽ gì cả, nói giết là giết. Giờ này họ mới nhận tên này chưa nói chơi bao giờ, hắn dám nói thì thật sự dám làm. Đến cả giáo sư lùn cũng trợn mắt, khó có thể tin nổi, lão có thể nói lời ngạo mạn nhưng bảo giết hết người bình thường thì lão cũng không dám làm quá như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Mười hơi thở, Cút!

Chương 59: Mười hơi thở, Cút!

Trước cổng thành,

Một thanh niên lúc này đang tìm kiếm khắp nơi trên đất thứ gì đó, tên này chính là người mang hai cây thương lúc trước cho Nhất Thành, hắn đang chạy quanh tìm kiếm cây khác cho Nhất Thành, nhưng có vẻ tất cả thương đã được mọi người lấy đi hết. Không ngờ hắn thấy một cặp chùy cực lớn. Vội vàng tiến tới nhắc lên, nhưng quá nặng, thành ra hắn phải dùng hai tay kéo lê một thanh chùy trên đất về phía Nhất Thành. Tiếng kéo lê cọt kẹt trên nền gạch vỡ nát làm mọi người chú ý tới hắn. Hắn đến bên cạnh Nhất Thành thì nói:

- Ta không tìm thấy cây thương nào cả. Người dùng tạm cây chùy này vậy. Còn một thanh nữa, nếu cần tí nữa ta kéo đến.

Nhất Thành liếc tên này một cái, rồi vỗ vỗ vai y cười nói:

- Cám ơn! Tí nữa cần ta sẽ nói.

Cả đám người ở đây trong lòng mắng thầm tên thanh niên kia không thôi - Tên tông phạm đáng chết!

Mà càng làm bọn hắn sợ hãi hơn là Nhất Thành chỉ dùng một tay lại có thể nhất chiếc chùy kia lên. Thậm chí bọn hắn cảm thấy tên này không tổn một tí sức nào để nhắc nó lên. Nghĩ đến việc tên xui xẻo nào bị thanh chùy kia nện trúng thì cả đám người rung mình một cái.

Nhất Thành nhìn giáo sư Tiểu Bưu nói:

- Giáo sư, dù sao bọn họ cũng là người Thiên Long Thành. Không thể để họ theo người Pháp Tông rồi đi được. Nếu ai cũng như họ, sau này thư viện sẽ không còn chỗ đứng. Với lại họ toàn là quý tộc của Thiên Long Thành, dù chúng ta giải quyết được việc ở đây, sau này Thiên Long Thành cũng không thuộc về quản lý của Thư viện khi tất cả quý tộc đứng về phía Pháp Tông. Mà đã có một lần tất sẽ có lần thứ hai, nếu thư viện cứ nhịn, sau này thư viện sẽ không còn đất dung thân.

Nghe Nhất Thành nói, mọi người mới hiểu vì sao hắn lại muốn giữ những người này lại đây. Có thể việc này nhìn như đơn giản nhưng chỉ cần quyết định sai, sau này thư viện sẽ gặp rắc rối lớn. Tiểu Bưu lăm vào trầm mặt, hắn chưa từng nghĩ đến việc này. Nếu cứ như theo lời Nhất Thành nói, thư viện sẽ gặp nguy cơ chưa từng có.

Lão nhìn Nhất Thành rồi nói:

- Ta thật sự chưa nghĩ đến điều này. Không nghĩ ra người đột nhiên lại thông minh như vậy?

Nhất Thành chẳng quan tâm lời khen, cười trừ cho qua. Khen vậy khác gì mắng hắn lúc trước ngu. Bên kia, tên Trưởng Lão Pháp Tông mặt mày âm trầm, trong lòng sát khí đối với Nhất Thành càng thêm đại thịnh. Tên đệ tử thư viện này càng lúc càng khơi lên sát ý của hắn. Có thể mấy cái hành động nhỏ này của bọn hắn, lại bị tên tiểu tử này nhìn ra.

Lão lùn quay sang nói với tên trưởng lão pháp tông:

- Người cũng nghe được rồi chứ? Có thể rút. Đừng nghĩ ta không biết người đang nghĩ cái gì? Nếu dám đụng đến đệ tử ta, các người dù là ai cũng sẽ phải chết.

- Người đang uy hiếp ta?

- Ha...ha...ha... không phải uy hiếp mà ta thật sự muốn giết sạch các người. Việc các người nhăm vào thư viện mấy năm nay còn ít sao? Cái gì cũng có giới hạn của nó, đừng tưởng chúng ta không nói là các người không xem ai ra gì. Đừng để đến lúc chúng ta nổi giận trở mặt thành thù.

Tiểu Bưu cười lớn, pháp lực của lão kéo lên, trên tay phải của lão xuất hiện một Magic Plate màu bạc. Nó đang xoay tròn mãnh liệt, trên đó ngoài những ký hiệu phức tạp ra còn có năm ngôi sao hiện diện rõ ràng. Chúng đại diện cho cảnh giới Silver Plate Bắc Miện.

Lúc này, những pháp sư ở đây hiểu rõ một điều. Người lùn này mới chính là kẻ mạnh nhất ở đây. Pháp lực của lão kéo lên đến cực điểm, đè ép về phía người Pháp Tông. Xuất ra Magic Plate, đại diện cho việc lão chuẩn bị xuất thủ. Tiểu Bưu lạnh lùng nói:

- Ta đã cho các người mùi hơi thở, có vẻ như người không xem lời nói ta ra gì nhỉ?

Tên Trưởng Lão Pháp Tông biến sắc, hắn thấp hơn người này đến hai cánh giới lớn ở Silver Plate. Giờ mà hứng chịu nộ hỏa của lão lùn này, chắc chắn bọn hắn sẽ không sống sót rồi đi.

Không nghĩ nhiều, Pháp Tông trưởng lão lao vút về phía Triều Dương và Tống Ngôn, túm lấy bọn hắn lôi đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Chỉ mới mấy hơi thở, lão đã thoát ra trăm trượng bên ngoài chạy đi.

Đám người quý tộc và pháp sư tự do ở lại thì nhẩn nha không thôi. Lúc này có người pháp tông chống lưng nên hô to gọi nhỏ trước mặt người thư viện nhưng giờ thì xong rồi. Với lại, còn phải đối mặt với một tên sát thần, giết người không cần lý do cũng như chẳng quan tâm đến pháp tắc của Liên Minh Chính Đạo đưa ra.

Nhất Thành nhìn trưởng lão pháp Tông mang theo hai người mà tốc độ lại cực nhanh. Có thể thấy phong phép thuật của lão này cực kỳ mạnh mẽ. Nhất Thành càng lúc càng hứng thú với phép thuật cấp cao. Không gian phép thuật chỉ phụ trợ cho chiến đấu, chứ không phải dùng để gây sát thương. Hắn vừa lĩnh ngộ thêm một loại từ cấm chế đó là không gian phản chấn. Loại phép thuật không gian này rất phù hợp cho phòng thủ. Không khác gì một cái khiên cả, loại phép thuật khác đánh vào sẽ có lực phản chấn tùy theo lực đánh mà phản ngược trở lại. Còn lần hắn dùng phép thuật máu để chiến đấu, lúc đó hắn nửa tỉnh nửa mơ nên cảm giác không được tốt lắm.

- Nhất Thành, người nghĩ nên làm gì với đám người quý tộc này. Chẳng lẽ giết hết?

Mập Mập đến bên cạnh huynh huynh vai Nhất Thành hỏi. Mặt hiện lên vẻ khó xử, có lo lắng có buồn phiền. Nhưng đáp lại câu hỏi của Mập Mập là đôi mắt tròn tròn của Nhất Thành:

- Mập mập, người nghĩ cái quái gì thế?

Bên Kia, Như Như cũng nhú mảy hời Tiểu Bưu lão sư:

- Giáo sư, bọn họ lúc này đầu nhập vào dưới trướng Pháp Tông lời lẽ thô tục với thư viện nhưng dù sao cũng là người bình thường. Ngài định xử lý thế nào bọn họ?

Tiểu Bưu chưa tính đến chuyện này, giết hết thì không thể được. Mà thả đi cũng không xong. Lão nghĩ lui nghĩ tới không tìm được cách nào đành nhìn sang Nhất Thành nói:

- Nhóc con, giữ lại bọn họ là chủ ý của ngươi, ngươi giải quyết đi.

Nhất Thành xanh mặt, lão này thật là? Có việc khó thì đùn đẩy cho người khác. Hắn giữ lại đám người này một phần chỉ là vì thư viện thôi, phần còn lại là do hiếu kỳ về chuyện Thiên Long Thành này. Có thể thấy, đám người Pháp Tông đã cho người xâm nhập các thế gia gia tộc trong Thiên Long Thành này từ lâu, nếu không thì không cần giữ đám quý tộc này sống làm gì.

- Mập Mập giúp ta một việc, bảo với Mộc tiền bối cử người canh gác bọn hắn. Đừng để đi lại lung tung, còn về tên nào muốn chạy, bảo hắn chạy xa một chút nếu bị ta bắt lại, hắn sẽ là thức ăn cho đám Thi Quái. Luôn tiện, nhốt riêng người Thái Gia với đám người kia. Đặc biệt canh giữ cẩn thận Thái Gia Chủ cùng với con của hắn. Tí nữa xong việc bên này ta sẽ gặp bọn họ.

Nhất Thành dừng lại một lúc thì nhớ ra điều gì nói tiếp:

- Ngươi bảo Mộc Tiền bối sai người chôn cất hai cái xác kia. Với lại hỏi xem bọn họ có người thân không?

Mập Mập khó hiểu hỏi:

- Ngươi hỏi người thân bọn họ làm gì?

- Không có gì! Nhỏ cỏ là phải nhỏ tận gốc, tránh chúng mọc lại đó mà.

Mập mập rung mình một cái, tên này ác. Phải nói hắn là ác ma, giết người xong còn muốn diệt hết người có liên quan. Tránh phiền phức sau này. Tên nào đắc tội với tên này thì thật xui xẻo. Mập Mập rời đi thì Nhất Thành quay sang hỏi Tiểu Bưu lão sư:

- Sao giáo sư lại đến đây?

Lão cười nói:

- Nghe các ngươi gặp chuyện nên ta đi cùng lúc với phó viện trưởng. Ta đang cùng mấy người khác ngăn cản các thế lực bên ngoài áp sát thành Thiên Long. Thấy cảm chế rung động nên qua xem sao thì gặp Mập Mập. Các ngươi thật là xui xẻo, bài kiểm tra đầu tiên mà cũng gặp chuyện hiếm thấy thế này rồi. Mà ngươi không sao chứ? Mập Mập có nói qua chuyện của ngươi cho ta biết.

Nhất Thành cười hi hi rồi hỏi:

- Đa tạ lão sư quan tâm. Ta không sao cả. Chỉ có cảnh giới rút xuống chứ thể chất ta vẫn bình thường. À mà việc quan trọng ta muốn hỏi là ngài có biết ở ba công thành còn lại có người của thư viện không?

Lão lắc đầu nói:

- Không có, chúng ta phải ngăn cản các thế lực bên ngoài nên không thể phân tâm được. Giờ đang giằng co nên ta mới rảnh tay sang đây. Các giáo sư và học viên khác của thư viện đang canh chừng bọn họ. Theo thư viện tìm hiểu thì ba công thành bên kia cũng có người sống sót nhưng không ai mở được cấm chế như ngươi nên tình hình có vẻ cực kỳ căng thẳng.

Nhất Thành ngẫm nghĩ một chút rồi trầm mặt hỏi:

- Nếu ta phá cấm chế này? Thả tất cả quái dị trong thành ra ngoài. Lão sư nghĩ các giáo sư và sư huynh sư tỷ bên ngoài có thể tiêu diệt hết bọn chúng không.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Mộng Lâu bí ẩn

Tiểu Bưu nghe nhất Thành có thể mở cấm chế thì kinh ngạc. Thật sự có thể sao? Cảnh giới tên này còn chưa vượt qua cấp bậc Red Plate. Điều này làm sao có thể xảy ra? Lão nghi ngờ hỏi lại:

- Người thật có thể phá cấm chế?

Nhất Thành gật đầu chắc chắn:

- Có thể! Mở cấm chế này giờ không còn là việc khó. Ngay khi cấm chế thứ hai xuất hiện, cấm chế này yếu đi nhanh chóng. Nó sẽ sụp đổ nhưng không biết sẽ chờ chống được bao lâu nữa mà thôi. Bây giờ chỉ cần dựa vào lĩnh ngộ không gian thì sẽ có thể phá cấm chế này mà không cần dùng bất cứ sức mạnh phép thuật nào. Với lại, ta nghĩ nên mở, nếu có người may mắn còn sống trong thành, mở ra, họ sẽ có cơ hội chạy thoát. Kéo dài thêm thời gian sợ là sẽ không ai sống sót chờ đợi tới lúc cấm chế này sụp đổ. Ta chỉ sợ không khống chế được mấy vạn quái dị đang điên cuồng lao ra kia thôi.

Lão suy nghĩ một chút rồi nói:

- Người đừng lo việc này. Ta sẽ gọi các giáo sư đến các cổng thành khác nhau. Có bọn hắc cùng đám học viên có thể ngăn chặn đám Quái Dị này. Người cứ chờ đó, khi mọi việc sắp xếp xong ta sẽ quay lại thông báo với người. Người cứ yên tâm mở cấm chế này.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Được! Vậy lão sư nhanh chóng chuẩn bị. Lúc được thông báo, ta sẽ từ bên trong hủy đi cấm chế này.

Nói xong hắc đưa tiễn Tiêu Bưu Lão sư rời đi, ngay khi cánh cổng không gian được đóng lại. Nhất thành liền tìm kiếm thân ảnh mập mạp trong đám người.

- Mập Mạp, cha con Thái Gia đâu?

Mập Mạp thấy Nhất Thành sau lưng thì nói:

- Lúc này, một nhân lão gia sắp xếp bọn họ ở đằng kia. Người muốn gặp họ sao?

Nhất Thành gật đầu trả lời:

- Uh, ta muốn tìm hiểu một chút chuyện.

Hắc và Mập Mạp nhanh chóng đi đến nơi giữ chân người Thái Gia người. Trên đường đi đám quý tộc thấy hắc như thấy ôn dịch, tránh càng xa càng tốt. Một Nhân đang ôn định mọi người thì thấy Nhất Thành và Mập Mạp lão tiến đến hỏi:

- Hai người tìm ai à?

Nhất Thành gật đầu chào hỏi:

- Ta tìm người Thái Gia có chút chuyện.

Một Nhân thấy hắc tìm người Thái Gia thì chắc có chuyện gì đó nên hỏi thăm:

- Người Thái gia thì ở bên kia. Người cần ta giúp gì không?

- Không cần đâu, ta với Mập Mạp muốn hỏi họ một chút chuyện thôi.

Nhanh chóng, hai người đi đến nơi giam long thái Gia người. Thái Gia người nhìn hắc đến đây, đầu tiên là sự kinh ngạc. Sau đó là run sợ. Nhất Thành đến trước mặt Thái Gia gia chủ thì ngồi xuống. Hắc quay sang mọi người xung quanh quát:

- Các người muốn sống thì tránh xa nơi này.

Ngay sau đó thì một trận hỗn loạn vang lên, mọi người như gặp ôn dịch, tránh càng xa càng tốt. Chỉ để lại Nhất Thành, Mập Mạp và Thái Gia Gia chủ đang run run đứng đó.

Mập Mạp thấy đám người hỗn loạn rời đi thì lắc đầu cười khổ nhìn Nhất Thành:

- Nhất Thành, tiếng ác người bay xa quá rồi nha. Không chừng sau này có khi người ta tưởng nhầm người là người của Hắc Ám.

Nhất Thành cười nói:

- Ha..ha..ha.. Vậy cũng tốt! Sau này làm việc gì khỏi sợ vương tay vương chân với cái mác chính đạo. Có chuyện thì đổ lên đầu đám Hắc Ám là được.

Mập Mạp càng thêm cười khổ, hắc chưa thấy ai như tên này. Học tại THư viện nổi tiếng chính đạo mà cách hành xử thì không khác gì Hắc Ám người, thích làm gì thì làm.

Nhất Thành bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, trở nên lạnh lùng nhìn Gia chủ Thái Gia. Trong người hắc hắc ám năng lượng trong ắn mạch liên tục vận động, khi chất của hắc đã thay đổi, rất tà ác, mang theo một chút sát khí. Nhất Thành giọng khàn khàn mang theo nhàn nhạt sát ý ở hai mắt, lạnh lùng uy hiếp

Gia chủ Thái Gia:

- Được rồi! Đi vào chuyện chính! Ta muốn hỏi ngươi một chuyện, Pháp Tông và ngươi có quan hệ gì? Mục tiêu của Pháp Tông lần này là gì? Nói cho ta biết nhưng gì ngươi biết! Trước khi ngươi trả lời, ngươi nên suy nghĩ thật kỹ. Tí nữa ta lại hỏi con trai ngươi và thái gia người. Chỉ cần có một chút nghi ngờ, ta sẽ ném cả tộc Thái Gia người vào làm mồi cho đám Thi Quái.

Thái Gia gia chủ run rẩy, mặt mày khó coi cực kỳ, tỏ vẻ lo lắng phân vân nên nói hay không. Nhất Thành nhìn lão như vậy thì cười lạnh nói:

- Ngươi phân vân, lo lắng. Ngươi rất ngu biết không, ta không biết người Pháp Tông muốn gì ở ngươi nhưng có vẻ như ngươi biết một số thứ không nên biết. Nếu ta là người Pháp Tông, hôm nay sẽ cứu các ngươi, đưa các ngươi về pháp tông. Sau đó, trong yên lặng sẽ giết sạch các ngươi để tránh lộ bí mật. Đối với các tông môn lớn, danh tiếng mới là quan trọng. Trong mắt họ mệnh ngươi chả là gì cả.

Nghe Nhất Thành nói làm lão gia chủ Thái Gia trợn mắt. Thái Gia chủ mới nhận ra hắn đúng thật là ngu, sao lại không nghĩ đến chuyện này. Đúng như Nhất Thành nói, hắn biết quá nhiều rồi. Nếu như lộ chuyện này ra ngoài, danh tiếng của Pháp Tông sẽ mất hết. Lão ngẩng đầu nhìn Nhất Thành nói:

- Nếu ta nói ra. Ngươi sẽ không giết chúng ta.

Nhất Thành cười:

- Ha..Ha..ha.. Giết các ngươi làm gì? Các ngươi có uy hiếp đối với ta sao?

Lão như làm được quyết định quan trọng liền hùng hồn mở miệng:

- Được, ta nói. Việc này phải kể về ba năm trước. Con trai ta một lần đi kiểm tra vào thư viện nhưng tìm thấy chất nó quá kém thế nên không thông qua. Việc nó không thông qua là điều cực kỳ tai hại cho Thái Gia. Mỗi gia tộc đều có một hay hai Pháp Sư chống đỡ. Nhưng Thái Gia người pháp sư cuối cùng đã quá già yếu nên nếu không có người mới thay thế sẽ ảnh hưởng đến cả gia tộc. Dù có mời khách khanh pháp sư nhưng cũng không bằng người gia tộc.

Nhất Thành nhìn qua Mập mạp trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu. Mập mạp đính chính:

- Đúng vậy! Đây là nỗi khổ của các gia tộc nhỏ. Không có vũ lực bảo vệ chính bản thân mình thì cực kỳ nguy hiểm khi trở nên giàu có. Nếu không đủ vũ lực, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ bị tiêu diệt, làm mồi cho gia tộc mạnh hơn.

Nhất Thành khó hiểu hỏi:

- Việc này liên quan gì đến Pháp Tông?

- Ta chỉ mới bắt đầu câu chuyện thôi. Sau đó trong một lần ăn chơi, con trai ta gặp được Tổng Ngôn của Pháp Tông. Cảm thấy tâm đầu ý hợp nên đã mời con trai ta gia nhập Pháp Tông. Tất nhiên việc này là điều vui mừng của chúng ta nhưng mang theo điều kiện là để người Pháp Tông xâm nhập vào Thiên Long Thành. Việc này có vẻ như đơn giản, Thái Gia ta đồng ý. Chúng tôi quyết định mở Mộng Lâu, chính là nơi lui tới của Người Pháp Tông. Đầu tiên mọi việc không có gì lạ, buôn bán của Mộng Lâu khá an ổn. Hai năm trước, Thái Thụ con trai tôi phát hiện các cô nương ở Mộng Lâu biến mất. Tháng đầu chỉ là một người, điều này cũng đơn giản, Mộng Lâu là nơi không tốt lành gì có người bỏ trốn cũng không lạ. Nhưng sau mấy tháng thì càng lúc càng nhiều cô gái mất tích. Vì tương lai của Thái Gia và quyền thế quá mạnh của Pháp Tông nên thái gia không nói cho ai việc này. Với lại các cô gái biến mất quá lý kỳ, không để lại dấu vết gì nên cứ thế mà cho qua. Đến khoảng hai tháng trước, người tiến vào trong Mộng Lâu đều bị giết. Việc này ta đã báo lên trên cho Pháp Tông, nhờ bọn họ giải quyết. Không ngờ người thân của người bị thương ở Mộng Lâu lại báo cho thư viện. Lúc biết ta chuyện thì đã quá trễ để ngăn cản. Thế nên mới có việc xảy ra xung đột ở Mộng Lâu với mấy vị.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Phá Cấm

Lão dừng một chút, thở ra một hơi dài rồi lại tiếp tục:

- Ta có thể chắc chắn một chuyện đó là những cô gái mất tích kia có liên quan đến Pháp Tông. Ta nhớ rõ một tháng trước, thiên tài cấp S Pháp Tông đến nhưng lại không giải quyết việc này mà chỉ nói sang chuyện khác và ra lệnh Thái Gia không nên quan tâm. Có điều điên cuồng chính là một trong các cô gái mất tích đã biến thành quái dị. Chính cô ta đã làm loạn Mộng Lâu.

Nhất Thành trầm mặt hỏi:

- Đã có bao nhiêu cô gái mất tích?

Lão lấp bắp nói:

- 2 năm, gần.. Gần 500 người.

Nghe đến số người mất tích, Nhất Thành đứng lên giận giữ, đôi mắt hần biến thành màu đen tò ra hắc khí ngùn ngụt xem lẫn một loại không màu năng lượng. Sát khí xen lẫn với hắc khí này khiến linh hồn người khác lạnh run. Dưới áp lực của sát khí, Thái Gia gia gia chủ run rẩy liên tục, cả cơ thể như bị đông băng, lão cảm thấy mình như đang ở địa ngục. Có Một ác ma đang nhìn chăm chăm lão. Bên cạnh, Mập mạp nghe đến có gần đến 500 cô gái thì cũng sững sờ, nhưng sau đó mặt hần đã tái hần đi. Dù sát khí của Nhất Thành không nhắm vào hần mà cả người hần vẫn cảm thấy lạnh run.

Nhất Thành đâu có biết, sau khi cơ thể hần thay đổi, năng lượng hắc ám luôn tuần hoàn trong ần mạch nhưng mỗi lần kích động sát khí thì chúng sẽ trôi dấy. Không chỉ khi mỗi sát khí mà mỗi lần có tâm trạng tiêu cực và tà niệm thì năng lượng trong ần mạch sẽ tuôn trào lẫn áp dương mạch.

- Nhất Thành! Ngươi sao thế?

Mập Mập từ phía sau vỗ vai hỏi. Nhất Thành thở ra một hơi, ngay khi hần thu lại sát khí, mắt cũng trở lại bình thường. Quay đầu nói với Mập Mập:

- Ta không sao, chỉ là tinh thần hơi kích động thôi.

Nhất Thành nhìn Thái Gia chủ rồi nói:

- Ta sẽ tra hỏi con trai ngươi. Nếu sai nửa lời, ngươi sẽ biết hậu quả như thế nào. Còn về phần ngươi, thư viện sẽ phái người xử lý sau.

Sau khi tra hỏi Thái Thụ, hần với cha hần biết nhiều hơn một tí, nhưng nội dung lại giống nhau. Hần chưa có câu trả lời hần muốn nhưng việc trong thành này chắc chắn liên quan đến Pháp Tông người.

Hần quay qua nói với Mập Mập:

- Ta đi chuẩn bị mở cấm chế. Lúc nào rảnh thì báo cho sư huynh sư tỷ cẩn thận người Pháp Tông. Bọn họ chuẩn bị 2 năm, mục tiêu không thể nào chỉ là Giọt Máu Sinh Mệnh được.

Mập mạp gật gù đầu, tâm trạng giờ đây rất phức tạp. Hần nghĩ đến câu chuyện của Thái Gia chủ, việc xảy ra ở Thành Thiên Long có thể đã được người sắp đặt từ trước. Nhất Thành thấy tâm trạng Mập Mập không yên thì nói:

- Đừng quá lo lắng. Không biết người Pháp Tông muốn làm gì nhưng muốn thực hiện kế hoạch đó lại là rất khó. Trong thành giờ đây đã loạn thành một móng, người hai bên chính tà đều xuất hiện. Thậm chí biến dị quái dị cũng xuất hiện. Yếu tố bất ngờ quá nhiều, chỉ cần một sơ suất nhỏ có thể mất mạng như chơi. Bọn hần chắc chắn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhất Thành vỗ vỗ vai Mập Mập nói xong liền quay đầu rồi đi. Hần tiến về phía cổng thành, ngồi dựa lưng vào tường thành chờ đợi Tiểu Bưu trở lại. Trong khi hần chờ đợi thì trong thành khá yên tĩnh. Quái dị không biết đi đâu, một động tĩnh cũng không có từ bọn chúng. Trước cổng thành phần lớn đều là nam nhân, phần lớn phụ nữ trẻ em đã được rời đi trừ nhóm quý tộc mới đến. Các pháp sư thì chia ra canh gác, có vẻ an toàn nhưng không ai dám thả lỏng.

Nửa ngày trời qua đi, cuối cùng Tiểu Bưu lão sư cũng trở lại ngoài thành ra dấu cho Nhất Thành có thể mở cấm chế. Nhất Thành vội vàng gọi Bạch Tụ Thường đến bên cạnh nói:

- Sư huynh, ta sẽ hủy cấm chế này? Huynh giúp ta hộ pháp, đừng để ai làm phiền.

- uh, ngươi yên tâm. Có ta ở đây, không ai có thể đến gần được ngươi.

Bạch Tụ Thường gật gù đầu, không biết từ lúc nào hần đã bắt đầu cực kỳ tín nhiệm vị sư đệ này. Có thể là từ việc sư đệ này đã cứu hần thoát chết, hay có thể từ việc hần mở cấm chế không gian này để cứu người.

Nhất Thành ngồi xuống, lần nữa truyền năng lượng khởi nguyên của mình vào trong cấm chế. Lần này không phải lĩnh ngộ mà phá cấm, linh hồn một lần nữa len lỏi vào trong không gian cấm chế. Áp lực từ không gian này đã giảm đi rất nhiều, các viên cầu không gian đang lơ lửng trên không cũng đã không còn ổn định nữa. Linh hồn Nhất phiêu du trong không gian đi đến trung tâm của cấm chế. Càng bước đi, áp lực mạnh hơn một chút nhưng đã không đủ để cản bước tiến của linh hồn hần.

Mười hơi thở, trăm hơi thở,...

Hần đã đến trung tâm của cấm chế. Nơi đây đang có một quả cầu không gian cực đại xoay tròn, hấp thu không gian lực tứ phía. Có điều nó đang yếu đi trông thấy, lực xoay tròn và hấp lực kém dần. Nhất Thành nhận ra đây là mắt trận, nơi cung cấp năng lượng cho cả trận pháp. Hần nhanh chóng thi triển không gian phép thuật bao bọc lấy linh hồn, biến thành một quả cầu nhỏ tiến đến gần mắt trận. Ngay khi phép thuật không gian của Nhất Thành chạm đến mắt trận, trận pháp bên ngoài rung lắc dữ dội.

Trông một vài giây ngắn ngủi, nhờ vào việc câu thông với cấm chế thứ nhất. Nhất Thành thấy rõ mọi diễn biến trong thành. Cả thiên long thành chia làm ba lớp người. Lớp thứ nhất là phía 4 cổng thành, nơi đang có các pháp sư và người thường. Bây giờ mọi việc khá yên tĩnh, không có quái dị đột kích các cổng thành. Lớp thứ hai là quái dị, bọn chúng đang tập trung đông đúc lại với nhau nhưng không có một cử động nào cả. Lớp thứ ba chính là trung tâm thành, nơi cấm chế thứ hai xuất hiện. Hần không thể nhìn vào trong cấm chế thứ hai nhưng hần thấy rõ các thể lực đang giằng co ở phía ngoài. Trong đó có Phó viện trưởng, lão đang đứng một mình trên một nóc nhà cao, miệng nở nụ cười nhìn về phía hần. Nói đúng hơn là lão như cảm nhận được ánh mắt

hắn đang nhìn về phía lão. Không chỉ mình Phó viện trưởng, tất cả người ở đây đều ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

- Máy Lão quái vật!

Nhất Thành mắng thầm trong lòng.

Lúc này, Người ngoài thành hay trong thành đều ngẩng đầu nhìn lên không trung phía trên. Pháp trận đang xoay tròn trên cao biến hoá liên tục. Không gian trên trời môt méo dữ dội, các vết nứt không gian từ từ hình thành.

- crack

Một tiếng đồ vỡ vang lên, cảm chế sụp đổ. Pháp trận biến mất, bầu không khí trong thành thay đổi. Ánh sáng đỏ từ cảm trận cũng không còn, nhưng không khí vẫn tối tăm như cũ. Bầu trời bên ngoài đầy mây, gió cuốn mây phun. Không khí trầm thấp đến lạ thường.

Nhất Thành tỉnh lại từ trong cảm chế, trước mặt một giây cảm chế biến mất, hắn thấy quái dị ở lớp thứ hai đã tỉnh lại, chúng gào thét về hướng về phía cổng thành. Nhất Thành vội vàng quát lớn:

- Cảm chế đã phá! Mọi người nhanh chóng rút lui khỏi thành. Quái dị sắp tấn công về phía bên này.

Tiếng quát của Nhất Thành vừa dứt, tiếng gào thét từ trong thành truyền đến tai mọi người. Trên mặt mọi người lúc này còn hiện rõ sự vui mừng vì cảm chế đã được phá vỡ nhưng nhanh chóng động lại. Tất cả đều sững sờ bởi hàng vạn tiếng gào thét đang vang vọng khắp cả trời đất kia.

- Gào

Cách cổng thành không xa, đám Thi Quái trở nên nổi loạn, gào thét điên cuồng. Bọn chúng trở nên tăng động, giẫm đạp lên nhau lao về phía cổng thành.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Biến Dị Tử Quái

Nhất Thành thấy mọi người vẫn còn sững sờ đứng đó thì quát lớn:

- Còn sững sờ đứng đó làm gì nữa, chạy nhanh đi nếu không chết cả đám bây giờ!

Dù sao đám quái dị muốn xông đến bên này cũng mất một chút thời gian. Nghe thấy tiếng quát của Nhất Thành, mọi người mới rời loạn lao ra khỏi thành. Trong thành phần lớn đều là nam nhân nên di chuyển cực nhanh, thấy đám quái dị ở ạt xông đến phía sau, cho họ thêm mấy là gan cũng không dám ở lại. Trong đó di chuyển cũng có đám người quý tộc, giờ cũng không ai để ý bọn họ làm gì.

Ngay khi nửa số người mới rời đi khỏi thành thì Thi Quái đã ập đến bên này. Như Như, Luru Bá Nhân, Bạch Tư Thường và một số pháp sư tự do dưới sự dẫn dắt của Mộc Nhân liền lao lên chặn đánh đám Thi Quái xông lại đây.

Mập Mập vẫn chưa quên lời của Nhất Thành, cảm chế vừa mở, hắn là kẻ đầu tiên lao ra khỏi thành trước nhất. Mập Mập nhanh chóng hỗ trợ đưa người bình thường lùi càng xa càng tốt. Phía xa Tuyết Nhạn, Lan và Tuyết Dung thấy tình hình bên này không ổn, vội vàng kêu gọi trẻ nhỏ và nữ nhân lùi lại càng xa hơn.

Trong khi đám người ở ạt rời thành, một thân ảnh nhỏ lùn ngược dòng người đạp trên vai mọi người tiến vào bên trong thành. Người đó chính là Tiểu Bưu lão sư, di chuyển cực nhanh tiến vào trong, chuẩn bị ngăn cản đám Thi Quái.

Lão vừa đáp xuống đất, chiến đấu vừa mới diễn ra đã có tình huống biến hoá. Thi Quái đột nhiên lại dừng lại, không còn xông loạn ra thành. Chúng đứng yên tại chỗ, một động tác cũng không có. Giống như tất cả bị đóng băng tại chỗ.

Đúng lúc mọi người đang ngỡ ngàng không biết có chuyện gì, phía sau Thi Quái truyền đến một luồng tà ác khí tức mạnh mẽ đè nén lên trong lòng mọi người ở đây. Như Như và Luru Bá Nhân, hai người liếc mắt nhìn nhau gật đầu. Bọn họ biết đối thủ mạnh thật sự giờ mới xuất hiện. Hai người nhanh chóng lao vào cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu.

Tiểu Bưu cảm nhận thấy khí tức tà ác kia thì mặt lạnh lại, lộ vẻ nghiêm trọng. Lão lạnh lùng tiến lên phía trước, đứng giữa hai người Như Như và Luru Bá Nhân. Quái Dị đang tiến đến rất mạnh, lão không thể lơ là.

Đối diện với bọn hắn, Thi Quái chen chúc nhau tấp vào hai bên lề, mở một con đường nhỏ ở giữa. Tiếng bước chân thịch thịch vang lên, từ số lượng tiếng bước chân, mọi người đều đoán được là một nhóm người đang hướng về phía bên này đi đến.

Từ Từ xuất hiện trong tầm mắt Nhất Thành là một sáu người, nói đúng hơn là sáu quái dị. Kẻ cầm đầu là một quái dị nam từ mặt mày xấu xí. Miệng mọc

ra những răng nanh dữ tợn, cổ nghiêng sang một bên. Áo quần của hắn rách nát, tóc tai bù xù. Có một điểm đặc biệt là đôi tay to hơn bình thường, rắn chắc màu đen, cơ bắp hiện lên cuồn cuộn. Phía sau hắn là ba nữ quái dị cùng với hai nam quái dị khác.

Hai nam quái dị như song sinh, giống nhau như đúc. Người thì cao gầy gầy hai mét, tay dài đến đầu gối, chân dài đến nách, chúng giống cây tre khô. Ba nữ nhân tóc tai bù xù, móng tay dài nhọn hoắt, máu vẫn còn chảy lòng thòng từ miệng. Đáng chú ý là ba nữ quái dị và tên quái dị cầm đầu có đôi mắt đỏ, có điều màu đỏ trong mắt của tên quái dị răng nanh lại đậm hơn ba nữ quái dị rất nhiều. Hai tên khô gầy như cây tre lại là mắt màu đen, hắc ám cực kỳ. Đúng lúc này, Bạch sư huynh lên tiếng nhắc nhở mọi người:

- Mọi người cẩn thận, ba nữ nhân kia là biến dị quái dị. Lần trước chính bọn họ đã vây công ta.

Tiểu Bưu mặt mày âm trầm cảnh giác nhìn về phía tên quái dị miệng mọc răng nanh nói:

- Không chỉ ba nữ nhân kia đâu, tên cầm đầu cũng là biến dị quái dị, với lại cấp bậc cũng không thấp.

Trong lúc hai bên cảnh giác quan sát lẫn nhau, người thường trong thành cũng rời đi hết. Cổng thành cũng đủ lớn, và nam nhân cũng đủ nhanh để bỏ chạy càng xa càng tốt. Tiểu Bưu thấy tất cả người bình thường đã rời đi rồi thì quay sang nói với đám người Mộc Nhân:

- Các người rời thành đi, chặn trước cổng thành, đừng để đám Thi Quái cấp thấp này xong qua. Cố gắng giữ chân đám thi quái này càng lâu càng tốt. Nếu chúng ta thất bại ngăn chặn 6 tên thi quái cấp cao kia, các người nhanh chóng thoát thân.

Mộc Nhân và pháp sư tự do rơi vào trầm mặt, nhưng rồi cũng theo lời Tiểu Bưu, rút lui ra ngoài thành, chặn trước cổng thành. Tiểu Bưu thấy họ rời đi thì thở dài, phía trong giờ đây chỉ còn Tiểu Bưu, Như Như, Lưu Bá Nhân, Bạch Sư Thưởng và Nhất Thành. Họ đang đứng đối diện với vạn Thi Quái và sáu tên khó chơi. Có thể thấy được, số lượng chênh lệch quá lớn, không biết chất lượng sẽ như thế nào đây.

Tiểu Bưu liếc Nhất Thành một cái nói:

- Người chặn cổng thành với đám pháp sư tự do đi, thể lực thì rất mạnh nhưng pháp lực lại còn quá yếu. Nếu đánh với sau tên kia sẽ chịu thiệt thòi, người chặn cổng thành để đám thi quái kia không ra được là tốt nhất. Kéo càng dài thời gian cho chúng ta càng tốt. Về phần sáu tên kia thì để cho chúng ta lo, hy vọng người chống đỡ cổng thành được tới lúc chúng ta đánh xong bên này.

Nhất Thành từ đầu đã không muốn chiến với sáu tên kia. Mục tiêu của hắn là mấy vạn tên Thi Quái phía sau, đó chính là sóng vật chất điểm của hắn. Nhất Thành gật đầu nói:

- Lão sư yên tâm! Ta sẽ chặn cổng thành, các vị cứ yên tâm mà chiến đấu.

Nhất Thành đang lúc nói chuyện thì thấy sáu tên quái dị đã xong đến tấn công. Hắn liền quát lớn cảnh báo mọi người:

- Cẩn thận!

Dù là đang nói chuyện với Nhất Thành nhưng Tiểu Bưu vẫn đề phòng đám quái dị. Tay lão xuất hiện một thanh kiếm, kích thước dài ngang ngửa với cơ thể lão. Nhất Thành thấy thanh kiếm thì cổ nhin cười, nhìn lão bây giờ không khác gì trẻ em nghịch kiếm. Như Như trên tay xuất hiện lưỡi hái tử thần màu đen, nàng tiến lên đón đỡ một trong hai tên quái dị song sinh. Phù chú bay quanh người Lưu Bá Nhân, hắn miệng lầm rầm gì đó, phù chú bay đến ngăn chặn bước tiến của tên song sinh còn lại. Tất nhiên, còn lại là Bạch Sư Thưởng và oan gia ba nữ quái dị, chong đất được thì triển đón tiếp ba nữ quái dị hướng bên này tiến đến.

- Gào

Tiếng gầm của tên răng nanh quái dị như một tiếng kèn lệnh, đám Thi Quái liền lao về phía cổng thành. Nhất Thành thấy vậy liền nhanh chóng lùi lại, nhặt lấy hai thanh cự chùy trên mặt đất. Lao nhanh đứng chắn giữa cổng thành. Hắn đã có ý định đóng cổng thành, thậm chí gọi người thi triển tường đất ngăn chặn, nhưng với số lượng Thi Quái này sợ rằng chống không nổi bao lâu. Lúc đó số Thi Quái xông ra khỏi thành càng khó khống chế. Hắn quyết định, một mình chặn cổng, kiểm vật chất điểm.

Thi Quái thấy Nhất Thành chắn cổng thì bỗng nhiên dừng lại, không tiến lên nữa. Việc này làm trong lòng người cả ngoài thành liền ngỡ ngàng không thôi.

Nhất Thành nở một nụ cười lạnh, hắn vẫn chưa quên Trí Tuệ Thê từng nói với hắn, Thi Quái cấp thấp không dám tấn công hắn dù hắn đứng yên một chỗ. Sự thật đã chứng minh Trí Tuệ Thê nói đúng, lúc này hắn đã thúc dục hắc ám năng lượng trong ấn mạch hợp cùng năng lượng khởi nguyên trong Black Plate chạy khắp cơ thể. Việc này giúp hắn tăng cường sức mạnh thể chất và sức mạnh phòng ngự của cơ thể. Ngoài ra, hắn có thể thi triển pháp thuật máu với chính máu của mình nhưng hắn sẽ không làm điều không cần thiết này bây giờ. Tất nhiên hắn không thể để năng lượng này tiết ra khỏi cơ thể vì sẽ gặp rắc rối với người thư viện ở đây. Việc ấn dấu này giúp người bên ngoài nhìn vào hắn vẫn cảm thấy hắn bình thường đứng đó, chỉ Thi Quái bây giờ mới cảm nhận được áp lực từ hắn.

Nhất Thành nhếch mép cười nhìn đám Thi Quái. Bọn chúng run rẩy không thôi, loại áp bức này làm Nhất Thành sướng run người. Cảm giác uy hiếp mấy ngàn quái dị không phải ai cũng làm được. Cảm giác khiến kẻ khác run sợ trước mình quá thoải mái. Nhưng hắn chỉ uy hiếp ngàn Thi Quái phía trước, còn mấy ngàn Thi Quái phía sau thì gào rú xô đẩy lao về phía phía trước. Cảnh này thật hiếm gặp, quái dị phía trước như một bức tường bị đẩy về phía trước, còn phía sau thì có Quái Dị xô đẩy chúng đi.

- Gào

Tên Biến dị cầm đầu thấy vậy thì hai mắt đỏ như máu liếc nhìn Nhất Thành một cái rồi hú dài. Cả đám Thi quái như được tiêm thuốc kích thích lao nhanh hơn về phía cổng thành. Trên người tên cầm đầu quái dị hắc khí lượn lờ như một ngọn lửa bốc cháy hừng hực. Áp lực cực lớn từ trên người tên quái dị này phát ra. Tiểu Bưu thấy khí thế tên này thì lảo đảo.

- Kết hợp giữa Oán Quỷ và Tử Quái, trở thành Biến Dị Tử Quái! May mắn, dung hợp chưa lâu!

Thi Quái phía trước chịu ảnh hưởng của tiếng gào và áp bức của Biến Dị Hắc Quái, bọn chúng gào lên điên cuồng lao về phía cổng thành lần nữa. Nhất Thành thấy vậy thì không chần chờ, cũng không thủ uy hiếp chúng thêm lần nữa vì hắn biết về mặt năng lượng hắc ám hay thể chất thì tên quái dị cầm đầu bên kia mạnh hơn hẳn. Thi Quái chỉ phục tùng kẻ mạnh nhất, với lại Nhất Thành muốn làm thịt chúng lấy điểm vật chất chứ không phải uy hiếp ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Giao Tranh 1

Đợt đầu tiên Thi quái đã xong đến cổng thành, Nhất Thành trong tay cự chùy lớn vung vẩy. Hắn không biết chùy kỳ nhưng có sức thì cứ nện về phía Thi Quái đang xông đến là xong. Thi Quái dù đông nhưng mỗi lần hắn vung cự chùy trong tay, bọn chúng không bị đánh nát cũng đội ngược lui ra sau. Tiếng nhắc nhở của Trí Tuệ Thê liên tục vang lên trong đầu hắn:

- Vật chất điểm +1

- Vật chất điểm +1

....

Trong đầu hắn vang lên tiến thông báo liên hồi, hắn bảo Trí Tuệ Thê dừng lại thông báo nếu không thì hắn cũng khủng mất. Nhất Thành càng chém giết càng hăng, hai thanh chùy lớn hết vung lại nện. Đánh bay tất cả quái dị xông đến Phía hán, cổng thành giờ chỉ mình hắn chặn Thi Quái, phía ngoài thành, Mộc Nhân và đám pháp sư tự do há hốc mồm. Thật sự quá kinh dị, bọn hắn chưa thấy con người nào có thể lực lớn như tên này. Đòi chùy kia thuộc về tên đội trưởng Thị Vệ của Vương Gia, người mang thần lực, tiếc là tên kia không có thiên tú phép thuật. Mộc Nhân từng thấy tên kia sử dụng cặp chùy này, vung nhiều lắm cũng khoản hai chục lần thì kiệt sức rồi. Chùy này ít nhất cũng mấy trăm cân mà Nhất Thành lại dùng nhẹ nhàng như không.

- Cút

Nhất Thành bỗng nhiên nghe thấy tiếng quát lớn của Tiểu Bưu, sóng âm làm lỗ tai hắn lúng búng đau nhức.

- -----

Trở lại với Tiểu Bưu lão sư, tên biến dị Tử Quái vừa gào to ra lệnh Thi Quái tấn công về phía cổng thành thì nó cũng hướng về phía Tiểu Bưu công kích. Cả người bốc cháy năng lượng hắc ám, hai mắt đỏ ngầu cực kỳ ma quái. Tốc độ cực nhanh, chỉ một vài hơi thở đã đến trước người Tiểu Bưu. Tay phải hội tụ hắc khí chộp về phía đầu lão.

Tiểu Bưu sắc mặt hồ hừng, hắn vung kiếm hướng tay của biến dị Tử Quái vỗ tới.

Keng một tiếng, Kiếm của lão tràn ra một trận hàn khí, tay phải của biến dị Tử Quái nháy mắt hiện lên một tầng xanh thẳm băng sương. Biến dị Tử Quái nhận thấy có uy hiếp, nó phát ra chói tai tiếng cú vọ âm thanh, tay trái biến thành huyết ảnh hướng Tiểu Bưu đánh tới.

- Cút!

Tiểu Bưu hướng đánh tới biến dị Tử Quái hét lớn một tiếng, tiếng quát như sấm đình cuộn cuộn, xung quanh tràn lên từng tầng bụi đất, Nhất Thành chấn ở cổng thành phía xa cũng cảm thấy màng nhĩ mình đau nhức.

Mà cái kia chính diện tấn công tới biến dị Tử Quái thì bị tiếng quát làm cho sững người.

Tiểu Bưu nhân cơ hội này lại liên tục chém ra mấy kiếm, nhanh chóng hướng về biến dị Tử Quái tấn công. Biến dị Tử Quái sực tỉnh, liền dùng hai tay đón đỡ. Hai cánh tay của nó bị đánh trúng, nháy mắt biến thành một khối băng, thậm chí hắc khí cũng bị băng sương ngưng kết.

- Phá!

Tiểu Bưu hai mắt ngưng lại, chém ra một kiếm về phía hai cánh tay đang đóng băng của biến dị Tử Quái.

Vụt, một tiếng xé gió vang lên, biến dị Tử Quái nhanh chóng lùi lại phía sau, lách sang trái tránh thoát kiếm vừa rồi.

- Gào

Biển dị Tử Quái dừng lại, hai mắt màu đỏ máu sáng rực, hắc khí ngùn ngụt bùng cháy. Bỗng ở hai cánh tay vỡ vụn. Nó gào lên một tiếng, điên cuồng nhào về phía Tiểu Bru.

Tiểu Bru không hề sợ hãi nghênh đón tiếp lấy.

Một người một quái dị mỗi lần va chạm đều khiến cho từng vòng từng vòng bụi đất phóng lên tận trời cao nổ tung, tán ra rơi xuống bốn phía, nơi giao thủ giờ đây bị bụi mù như biển thành sương bao phủ dày đặc, người ở xa nhìn vào chỉ còn lơ mờ hai bóng dáng va chạm lẫn nhau.

Một người một quái dị giao thủ động tác càng lúc càng nhanh, thân ảnh đều trở nên bắt đầu mờ hồ, không ngừng có tiếng oanh minh truyền đến.

Ở trong mắt người ngoài, chỉ có thể nhìn thấy hai đạo màu sắc khác nhau bóng mờ, mờ hồ tại tán mát trong sương bụi giao thủ. Một người một quái dị thực lực đều vượt xa khỏi tưởng tượng của người ở đây.

Không biết qua bao nhiêu lần giao thủ, trong bụi mù truyền đến tiếng hét lớn của Tiểu Bru, Silver Plate của lão xuất hiện trên không, năng lượng phép thuật hùng hồn từ Silver Plate truyền ra. Trên thân kiếm của lão xanh trắng khí vụ bùng bùng, liên tục đánh ra mấy chục kiếm, cái kia đầy trời bụi đất bị gió cuốn tan đi, kiếm ảnh từ kiếm của lão ngưng kết thành Hàn băng kiếm ảnh hướng biển dị Tử quái mang theo sự sắc bén tấn công đến.

Phanh phanh phanh!

Biển dị Tử Quái nhanh chóng tránh né, đón đỡ nhưng cũng bị ba thanh Hàn băng kiếm ảnh đánh trúng, cắm vào cơ thể, vô số hắc thủy trào ra từ vết thương. Thân thể biển dị Tử Quái bắt đầu đóng băng nhanh chóng, dù mắt thường cũng có thể thấy rõ.

Biển dị Tử quái hướng về mặt đất ngã xuống, bụi đất lại được thổi lên một lần nữa.

Tiểu Bru sắc mặt lạnh lùng, tay phải bắt ấn, Silver Plate của lão theo trên thân xuất ra một ngọn lửa, hướng phía Biển dị Tử quái mà đi, trên mặt đất Biển dị Tử quái xuy một tiếng bắt đầu bốc cháy rừng rực, tán mát ra trận trận khói đen.

Lão thu lại kiếm cùng Silver Plate của mình, lão tuy lùn nhưng khí tức lúc này trầm ổn như vực sâu, tựa hồ vừa rồi cuộc chiến đấu kia đối với hắn không có bất kỳ cái gì ảnh hưởng. Lão thở dài lầm bầm:

- May mắn tên này mới biến thành biển dị Tử Quái không lâu, nếu không sợ rằng dù mình hao tổn hơn phân nửa năng lượng phép thuật cũng gặp khó khăn tiêu diệt nó.

- -----

Phía Như Như và Lưu Bá Nhân,

Tiếng hú dài của tên biển dị Tử Quái lại không kích động hai tên quái dị Nhân phía trước. Cặp song sinh quái dị vẫn nhìn chăm chăm vào Như Như và Lưu Bá Nhân. Bỗng nhiên trên mặt chúng nở một nụ cười man rợ, trong miệng máu đen ngòm ngòm chảy dài bên mép, hai cánh tay như hai nhánh tre từ từ kéo dài ra. Sau mấy hô hấp, dưới mặt đất đã có thêm hai cánh tay dài đến năm sáu mét uốn lượn trơn tuột như rắn. Các ngón tay thì trở nên nhọn hoắt, hắc khí bao phủ từ vai đến ngón tay làm chúng trở nên đen nhánh, cực kỳ quỷ dị. Hắc khí từ trên người hai tên song sinh quái dị bốc lên ngùn ngụt. Cặp mắt của chúng bắn ra những tia sáng đen.

Như Như và Lưu Bá Nhân mặt mày âm trầm, liếc nhìn nhau. Lưu Bá Nhân nói:

- Hai tên Hắc Quái đình phong. Nàng hãy Cẩn thận, không thể dùng cánh giới để phân chia chiến lực của chúng được.

Như Như gật đầu:

- Ta biết điều đó! Ngươi cũng phải cẩn thận.

Trên tay Như Như xuất hiện một lưỡi hái tử thần, Lưu Bá Nhân thì năm sáu chục tấm phù lục lơ lửng quanh thân. Đúng lúc này, bốn cánh tay của hai tên Hắc Quái lao vút về phía hai người. Một tên song sinh quái dị dùng hai tay như cây roi, sắc bén quất về phía Lưu Bá Nhân. Tên còn lại thì hai tay như một cây thương hướng về phía Như Như tấn công đến. Điều đáng chú ý là tốc độ của bọn chúng cũng cực nhanh, tấn công lại rất chuẩn sát.

- Phong phù lục, Tốc Độ!

Lưu Bá Nhân quát lớn, một tấm phù lục được đánh vào hai chân của hắn. Tốc độ của hắn tăng lên gấp mấy chục lần, tránh né hai tay của Hắc Quái đánh tới. Hai tay Hắc Quái cực kỳ mềm mại uyển chuyển thay đổi phương hướng tấn công liên tục về phía Lưu Bá Nhân. Lưu Bá Nhân phải nhanh chóng dịch chuyển sang trái tránh đi các ngón tay nhọn hoắt bốc lên hắc khí của Hắc Quái. Trong lúc tránh né, tay của hắn liên tục kết ấn. Kết ấn vừa xong Lưu Bá Nhân liền nhảy lùi phía sau quát lớn:

- Đao phong!

Năm sáu thanh đao phong hướng về lợi trào của Hắc Quái công tới. Nhưng lợi trào của Hắc Quái rất cường hãn, những đao phong kia chỉ có thể ở trên trào của Hắc Quái lưu lại nhàn nhạt vết máu đen.

Chương 64: Giao Tranh 2

- Gào

Hắc Quái bị thương nhẹ bỗng gào lên một tiếng, nó lướt về phía trước cực nhanh. Với cánh tay cực dài, mềm dẻo như roi, tốc độ vọt của chúng tăng lên. Người ngoài nhìn vào như có hàng chục cánh tay với tốc độ cực nhanh bao vây lấy Lưu Bá Nhân. Hắc quái không ngừng điên cuồng công kích lấy Lưu Bá Nhân. Bị bao bọc vây quanh bởi hai tay của Hắc quái, Lưu Bá Nhân tốc độ có nhanh hơn nữa nhưng cũng rất khó để phá được vòng vây này.

- Thuần

Lưu Bá Nhân không ngừng vùng lên phù lục, biến thành thuần trong suốt, đem công kích của Hắc Quái ngăn chặn. Nhưng đó chỉ là nhất thời ngăn chặn, hắn cũng không thể thoát khỏi vòng vây hai tay của Hắc Quái đang di chuyển với tốc độ cực nhanh kia. Móng tay sắc bén của bọn chúng liên tục đánh lên thuần của hắn.

- Xoẹt

Móng tay của Hắc Quái phá vỡ phòng ngự của Lưu bá Nhân, để lại một vết cắt dài trên má phải. Máu màu đen chảy ra từ vết thương ở mặt, có thể thấy tay của Hắc Quái mang theo hắc khí dày đặc, làm cho vết thương cũng bị nhiễm độc.

Lưu Bá Nhân hết sức rõ ràng tình cảnh của mình bây giờ rất nguy hiểm, phải tìm cách thoát khỏi khốn cảnh này. Hắn cắn răng không do dự nữa, năng lượng phép thuật quanh người sôi sục lên, tay trái rút trong người ra một phù lục màu đỏ với những nét hoa văn rất bắt mắt. Năm ngón tay phù lục, hai tay hắn nhanh chóng bấm pháp quyết. Phù lục vừa sáng bừng lên thì được hắn đánh vào thân thể.

Lưu Bá nhân thân thể tán nát ra một luồng thanh sắc lôi điện.

- Xoẹt xẹt xoẹt xẹt

Âm thanh liên tiếp vang lên, thanh sắc lôi điện hướng về từ phía công kích. Hai cánh tay Hắc Quái di chuyển tốc độ nhanh tạo thành vòng vây bị thanh sắc lôi điện đánh bật lùi, phạm là nơi bị thanh sắc lôi điện đánh trùng đều bốc cháy ngọn lửa màu thanh sắc. Không chỉ tay, lửa thanh sắc nhanh chóng lan đến vai rồi tràn lên thân thể quái dị bốc cháy hừng hực.

Lưu Bá Nhân nhanh chóng lùi lại, phun ra một ngụm máu tươi xen lẫn màu đen. Vội vàng lấy trong người ra một tấm phù lục khác, thúc dục năng lượng phép thuật đánh vào trong người, ngăn chặn hắc khí xâm nhập sâu vào thân thể.

- Gào

Hắc Quái bị thanh sắc ngọn lửa đốt cháy gào lên đau đớn, hắc khí trên người hắc quái từ từ tan rã. Thân thể sụp đổ, cháy thành tro bụi.

Lưu Bá Nhân ngã ngồi xuống đất, đến lúc không chịu được nữa thì nằm dài trên nền gạch nhìn trời thảm nghĩ:

- Không nghĩ đến một Hắc Quái cấp bậc đỉnh phong lại có thể ép mình đến mức phải dùng lá bài tẩy. Sợ rằng mình cũng phải mất mấy tháng mới hồi phục được. May sao hai tên song sinh này linh trí vừa mở, chứ mà thông minh hơn chút nữa thì mình sẽ gặp rắc rối lớn.

Về phía Như Như,

Ngay khi Hắc Quái tay dài đánh tới, trong tầm mắt nàng mất đi thân ảnh của hai trảo thủ. Nàng toàn thân lỏng lẻo dựng đứng, thời khắc mấu chốt, nàng không chút do dự sử dụng lưỡi hái từ thân uốn lượn quét ngang từ phải sang, lướt ngang ra ngoài ngăn cản trảo của Hắc Quái đánh tới.

- Đỉnh

Một tiếng va chạm vang lên, lưỡi hái va chạm với hắc trảo, đẩy lùi một trảo trí mạng này. Nàng là một chiến sĩ, thể nên thể chất, cảm nhận và tinh thần của nàng dưới sự hỗ trợ của năng lượng phép thuật cũng đạt đến mức cực cao. Lưỡi hái từ thân của nàng là một loại phép thuật vũ khí, rất hiếm có. Nhưng dù vậy, va chạm vừa rồi lại không thể gây thương tích lên đôi tay của Hắc Quái.

- Gào

Tay Hắc Quái bị đánh bật lại, nó nổi giận gào lớn. Hai tay lấy trảo làm vũ khí, tên này khác hẳn tên song sinh chiến đấu với Lưu Bá Nhân. Hắn không dùng tay làm roi mà hắn có thể thay đổi phương hướng từng đoạn của cánh tay. Trảo của hắn được dùng như một mũi nhọn có thể tấn công từ tứ phía.

Hai tay bị lưỡi hái đánh bật lại thì một tay trong đó nhanh chóng bẻ khúc thành góc vuông, thay đổi phương hướng trên không, như một ngọn thương đâm về phía Như Như lần nữa.

Như Như nhanh chóng di chuyển sang trái tránh né, vừa tránh thoát đòn đâm này, nàng định dùng lưỡi hái chém đứt cánh tay phải của Hắc Quái thì cánh tay nó lại bẻ góc một cách quỷ dị lần nữa, theo đường đích tắc, trào từ phía sau hướng về phần lưng của Như Như mà tấn công.

Như Như vội vàng lùi mấy bước sang phải bỏ đi ý định chém cánh tay Hắc quái, sau đó nhảy lùi lại phía xa, thoát khỏi tầm công kích của Hắc Quái. Hai mắt đen thâm thúy của nàng nhìn chăm chăm về phía tên Hắc Quái kia. Tâm nàng có chút trầm xuống, cái tốc độ tấn công này không thua kém gì nàng, tay đã dài mà còn gấp khúc tùy thích nên có thể tấn công nàng từ bất cứ phương hướng nào. Điều này làm cho nàng rất khó phát huy sở trường chiến sĩ của mình.

Hắc quái hướng Như Như đâm chân mà đến, hắc khí trên người hắn bùng cháy dữ dội hơn, miệng ngoác cười tà ác. Hai tay Hắc Quái liên tục huyền hóa gấp khúc trên không, không theo bất cứ quy luật nào cả. Khi sắp đến gần Như Như, hai trào trái phải béc lên hắc ám khí tức ngùn ngụt thay nhau chớp về phía ngực và cổ của nàng.

Như Như hừ lạnh một tiếng, thân thể của nàng bỗng nhiên phồng lên một vòng, lưỡi hái từ thân cũng lớn hơn một chút. Nàng nhanh chóng xoay tròn lưỡi hái với tốc độ cao nhằm ngăn cản hai trào của Hắc Quái đánh đến.

- keng, keng

Hai tiếng keng keng vang lên, lưỡi hái từ thân xoay tròn với tốc độ cao đánh bật lùi tay phải của Hắc Quái, nhưng tốc độ xoay tròn bị giảm, đúng lúc này, trào trái của Hắc quái cũng bị lưỡi hái đánh trúng, nhưng lực không đủ để đánh bật nó ra mà làm nó chuyển hướng, trào trái Hắc Quái xuyên qua lưỡi hái đâm vào bắp đùi của Như Như làm máu tươi xen lẫn máu đen hắc khí phun ra.

Như Như liên tiếp đập lùi phía sau mấy bước mới đứng vững thân thể.

- Gào

Hắc Quái thấy máu thì càng hưng phấn, miệng càng ngoác lớn. Nó tiếp tục hướng Như Như đánh tới, liên tục mấy trào phóng đến Như Như từ bốn phía.

Năng lượng ma pháp của Như Như sôi trào, nàng hoá thành mấy cái bóng lúc thì tránh né lúc thì đón tiếp lấy trào của Hắc Quái.

- Keng, keng, keng

Tiếng va chạm vang lên liên hồi, cho dù là bộc phát năng lượng ma pháp nhưng nàng lại bị bức phải liên tiếp lùi về phía sau, chặt vật không thôi, trong lòng của nàng rung động khó có lời nào diễn tả được. Nàng mừng thầm trong lòng:

- Tên quái dị này thật khó chơi, lần đầu gặp tên mà hai tay có thể dài ra, rồi còn gấp khúc trên không tùy thích để thay đổi hướng tấn công nữa chứ, thật sự quá khó chơi mà.

Nàng không dám đón nhận trào của tên này nữa, nếu cứ thế này thì nàng sẽ hao hết khí lực, chỉ có thể dựa vào liên tục tránh né lựa cơ hội tấn công. Nhưng nàng càng lúc càng bất lực, vì trào của Quái Dị có thể chuyển hướng bất ngờ trên không nên từng đợt tấn công dồn dập tứ phía, hầu như không có kẽ hở. Vết thương ở chân nàng càng lúc càng nghiêm trọng, hắc khí đang ăn mòn da thịt, máu không ngừng chảy.

Nếu không phải lưỡi hái trong tay nàng cũng đặc biệt cứng cáp, va chạm liên tục vừa rồi, nếu là binh khí thường thì đã vỡ nát. Lại tránh thoát mấy chục trào của Hắc Quái, Như Như không dám cùng quái nhân này triển đấu. Còn tiếp tục như vậy, nàng chỉ sợ thật sự sẽ bị giết chết. Nàng cắn răng, như vừa quyết định sẽ làm điều gì đó nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Băng Phong Vạn Lý

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất lùi thêm vài lần nữa. Vừa tránh thoát trào thủ của Hắc Quái, nàng lấy trong người ra một viên đá màu đen. Nàng khảm viên đá lên một lỗ hổng trên vũ khí của mình. Lưỡi hái từ thân bỗng nhiên bùng cháy dữ dội hắc khí. Magic Plate của nàng cũng xuất hiện đánh vào vũ khí. Đôi mắt của nàng trở nên ma mị đen nhanh hơn rất nhiều, nở một nụ cười rất quái dị. Nếu người ngoài nhìn vào thì cảm giác thấy lúc này Như Như đã trở thành một người hoàn toàn khác lúc trước.

Nàng phóng người lên cao, lưỡi hái từ thân đang bùng cháy hắc khí biến lớn gấp trăm lần. Bỏ trên cao xuống Hắc Quái thân thể phía dưới.

- Xoạt

Hắc Quái cơ thể bị chém làm đôi, máu đen phun trào dữ dội. Hai tay đang kéo dài chuẩn bị đánh về phía Như Như trên không cũng mền đi, rớt xuống đất. Vừa chém chết quái dị, vũ khí của nàng cũng biến mất. Silver Plate của nàng trở lại trong người, vừa rớt xuống đất, nàng phun ra mấy ngụm máu tươi lớn. Nhưng vẫn gắng gượng đứng vững, đánh ra một ngọn lửa hồng về phía xác quái dị. Xác quái dị bốc cháy dữ dội một lúc thì chỉ còn tro tàn.

Nói về Nhất Thành,

Chỉ có thể diễn tả hần bằng hai từ,...Bạo Lực. Cự chủy chí cương chí mãnh, dưới sức mạnh thể chất vượt trội của Nhất Thành, nó đã trở thành một loại vũ khí lợi hại chưa từng thấy bao giờ.

Lợi dụng địa hình như một cái đường hầm nhỏ của cổng thành, Nhất thành có thể đánh bật lùi tất cả các đợt tấn công của thi quái. Thi Quái đổ về bên này thì đồng nhưng chúng lại không có linh trí, chỉ có khoản vài chục tên chen chúc nhau mà đến. Việc di chuyển của bọn chúng thông qua cổng thành quá khó khăn, lợi dụng điểm này, Nhất Thành cự chủy hết nện lại vùng. Mỗi lần nện xuống thì ít nhất có ba bốn tên Thi quái “banh xác”, mỗi lần vùng chủy thì có cả đám Thi quái bị đánh bật lùi ra sau.

Cổng thành giờ đây đã bị nhuộm đen bởi máu của Thi Quái. Nói đúng hơn thì máu chảy thành sông, nếu pháp sư bình thường sẽ gặp nguy hiểm vì máu Thi Quái có độc. Nhất Thành thì không, thế nên hần càng điên cuồng đồ sát Thi Quái. Thậm chí có mấy tên thi quái bị hần đánh găm vào trên tường cổng thành.

Bây giờ Nhất Thành như một A Tu La, cả người nhuộm máu đen. Áo quần đã không còn chỉnh tề, tay nắm cự chủy chém giết. Năng lượng hắc ám trong cơ thể hần tràn khắp kinh mạch và các bộ vị của cơ thể, làm hần trở thành một tên mình đồng da sắt, dù chém giết lâu như vậy nhưng không có một chút vết thương nào trên người. Trán đã lấm tấm mồ hôi, các cơ bắp trên cơ thể bắt đầu mệt mỏi nhưng đôi mắt vẫn thâm thúy có hồn như thường, trên mặt luôn mang theo nụ cười nhếch môi như đang hưởng thụ việc chém giết.

Phía ngoài cổng thành, Mộc Nhân và pháp sư tự do nhìn trợn mắt há hốc mồm, quả thực không dám tin tưởng vào hai mắt của mình. Thế hệ trẻ tuổi của thư viện đây sao, từ lúc nào trở nên cường đại như thế rồi? Một mình chấn vạn Thi Quái, hần còn là người sao.

- Yên tâm, tên này là dị số, nghìn năm khó gặp.

Mộc Nhân như hiểu được ý nghĩ của mọi người thì nói lời an ủi. Thật ra lão cũng tự hỏi mình “Thật là dị số sao?” Nếu là không thì mấy chục năm qua lão đang tu luyện cái quái gì? Thôi thì kiểm vách núi nào đó tự vẫn cho xong.

- Phan, Phan, Phan

Tiếng cự chủy nện vào người Thi Quái vang lên liên hồi. Không biết qua bao nhiêu lâu, xác đám thi quái đã chất đầy cổng thành. Nhất Thành đang phải giẫm đạp lên thi thể Thi Quái mà chém giết. Thấy nơi đặt chân sắp chôn vùi bởi thi thể của Thi Quái, Nhất Thành quyết định vừa đánh vừa tiến lên. Đúng vậy, tiến lên chứ không lùi lại. Hần muốn biết trận chiến của mọi người sao rồi, lúc này nghe thấy tiếng quát lớn của Tiểu Bưu, có vẻ lão không dễ dàng kết thúc chiến đấu bên kia.

Nhất Thành truyền một luồng năng lượng vào cự chủy, giẫm lên trước một bước. Vận hết toàn lực ở hai tay, cự chủy như biến thành một quả đạn pháo, đánh về phía Thi Quái chen chúc xông về phía hần.

- Oành!

Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi đất bắn lên tung tóe, sóng khí cuồng bạo hướng về bốn phương tám hướng phóng đi. Ngay khi bụi đất qua đi, giữa cổng thành đã có một cái hố lớn xuất hiện. Thi Quái kẻ thì tan xương nát thịt, kẻ thì bị đánh bay lên không trung bay lùi lại phía sau.

Cổng thành Thiên long như một cái đường hầm nhỏ được đánh thông. Nhất Thành thở hổn hển tiến về phía trước. Ngay khi mới tiến vào trong thành, một tiếng quát vang lên:

- Băng Phong Vạn Lý.

Nhất thành cảm thấy một luồng năng lượng ma pháp bên cạnh truyền đến, nhiệt độ xung quanh cổng thành cấp tốc giảm xuống. Một tầng băng sương trong nháy mắt bạo động mà lên, hóa thành bông tuyết đầy trời, quát nổi lên mãnh liệt phong tuyết!

Thấu xương lạnh lẽo truyền vào tận sâu trong não của Nhất Thành, hần cảm thấy linh hồn đều có loại muốn bị đông lại cảm giác!

- Cái quái, thật lạnh!

Nhất Thành thầm nghĩ trong lòng, không dám do dự, lập tức ném cự chủy xuống đất. Năng lượng hắc ám đổ dồn về hai chân, Nhất Thành đậm mạnh chân nhảy lùi người, lăn mấy vòng trên đất lùi ngược ra ngoài cổng thành.

Vừa đứng dậy, hần ngẩng đầu nhìn về phía cổng thành, một cảnh tượng khó có thể tin được xuất hiện. Đúng như tên của băng phép thuật này, mọi thứ trước cổng thành đều bị băng phong. Hai thanh cự chủy bị một lớp băng sương bao phủ, không chỉ cự chủy mà tất cả Thi Quái ở cổng thành dù sống hay chết đều bị đóng băng. Mấy chục ngàn quái dị lúc này còn lúc nhúc trước cổng thành, giờ tất cả đã trở thành băng điêu.

Nhất Thành rùng mình một cái, nghĩ thầm:

- May quá, lúc đó phản ứng nhanh, nếu hấn dính phải băng thuật đó không chết cũng bị thương nặng. Không biết tên nào thất đức như vậy, thi triển phép thuật mà không nhìn địch ta.

Nhất Thành từ từ tiếng đến biên giới băng ở cổng thành, thò đầu nhìn ra ngoài thấy một lão lùn cầm kiếm mặt mày hơi tái nhợt nhìn về phía hấn.

- oh đ.t, lão lùn.

Nhất Thành hô thầm trong lòng, hấn tiến đến bên cạnh lão rồi hỏi:

- Lão sư không sao chứ? Ngài tiêu diệt tên quái dị cầm đầu kia rồi sao? Vừa rồi chính lão sư thi triển băng thuật phải không? Quá Mạnh! Nhưng lần sau chú ý đệ tử của mình một chút, tí nữa là ta đi cũng đám thi quái kia luôn rồi.

Tiêu Bưu gật đầu lại lắc đầu cười nói:

- Ha..ha..ha... ta tiêu diệt tên quái dị kia rồi. Hấn mới biến dị không lâu nên không phải đối thủ của ta. Vừa rồi thi triển ‘Băng Phong Vạn Lý’ hao tổn hết năng lượng phép thuật nên giờ ta đang ở thời kỳ suy yếu. Ta biết ngươi không dễ chết vậy đâu, vừa rồi tốc độ của ngươi không chậm chút nào. Làm ta có chút bất ngờ.

Nhất Thành nhếch mép cười:

- Trước khi học phép thuật, đệ tử rất chăm chỉ học chạy trốn. Ở cái thế giới quái dị khắp nơi này, có nhanh chân mới sống sót được. Chậm chân thì xong.

- Ha..Ha..Ha.. Ngươi nói đúng. Phải nhanh chân mới có thể sống sót được. Chết là hết, không thể mạnh lên được nữa. Trong bất cứ nghịch cảnh nào, cũng phải sống sót, sống mới có hy vọng sau này.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bạch Tur Thường vs Ba nữ quái dị

Lão cười sảng khoái một lúc thì nhìn về phía Như Như, Lưu Bá Nhân và Bạch Tur Thường chiến trường. Lão quay sang Nhất Thành bảo:

- Ngươi qua đó xem một chút, Như Như và Lưu Bá Nhân bên kia chiến đấu vừa mới kết thúc. Có vẻ Bạch Tur Thường gặp chút khó khăn. Ta sẽ rời thành tìm nơi hồi phục pháp lực, bây giờ ta không có chút pháp lực nào vì thế sẽ không giúp được gì cho các ngươi. Ngươi ở trong này cẩn thận một chút.

Nhất Thành gật đầu, hấn và Tiêu Bưu chia nhau rời đi. Nhất Thành nhanh chóng đến trước hai thanh cự chùy bị đóng băng, đập vỡ băng và mang chúng theo. Hấn chắc chắn mình sẽ phải cần dùng đến chúng.

Hấn tiến về phía Như Như và Lưu Bá Nhân, cả hai người tình trạng có vẻ không ổn. Lưu Bá Nhân đang nằm dài trên đất, vết thương trên mặt vẫn đang rỉ máu đen. Vết thương đã được cầm máu phần lớn nhưng chất độc lại không được giải trừ hết, vẫn còn chất độc trong máu. Về phần Như Như thì đang ngồi trên đất, chân nàng bị thương nặng, máu đỏ không bị nhiễm độc, nhưng do mất máu quá nhiều nên mặt nàng tái nhợt hẳn đi. Tinh thần của nàng không được ổn định cho lắm, nửa tỉnh nửa mơ.

Nhất Thành đến bên Lưu Bá Nhân hỏi:

- Sư huynh, tình trạng ngươi sao rồi?

Lưu Bá Nhân gắng gượng nói:

- Ta bị thương ở mặt, chất độc được giải trừ một phần nhưng... vẫn còn chất độc tồn đọng trong thân thể. Vừa rồi lại thi triển phù chú vượt xa cảnh giới,... làm áp lực đè nặng lên thân thể, năng lượng ma pháp thì... cạn kiệt. Ta bây giờ không thể di chuyển. Tình..hình bên kia... sao...rồi?

Lưu Bá Nhân hỏi đến câu cuối như dùng hết sức lực, hắt hơi, phải hít khí mấy lần. Nhất Thành nhíu mày, suy nghĩ rồi nói:

- Giáo sư đã giải quyết tên biến dị Từ Quái cầm đầu, còn thi triển phép thuật băng đóng băng tất cả Thi Quái. Vì thế mà lâm vào thời kỳ suy yếu, ngài ấy đang nghỉ ngơi ngoài thành. Được rồi, để ta mang sư huynh ra ngoài cứu chữa. Vết thương và chất độc trong người sư huynh cần được giải trừ.

Nhất Thành không chờ đợi Lưu Bá Nhân đồng ý hay không, kéo hấn dậy cõng lên vai. Lưu Bá Nhân định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, vết thương hấn đúng là cần cứu chữa. Với thể chất bây giờ của Nhất Thành, cõng một người như Lưu Bá Nhân cũng chả ảnh hưởng gì nhiều. Thế là hấn tiến đến phía Như Như đang ngồi trên đất, hai tay giữ chặt vết thương ở đùi. Nàng đã thi triển phép thuật nhờ cầm máu nhưng trước đó vì mất máu quá nhiều trong lúc

chiến đấu, vết thương lại lớn thế nên máu vẫn còn chảy.

Nhất Thành cúi xuống nhìn vết thương của nàng, sau đó liếc nhìn xung quanh tìm kiếm vải sạch buộc cho nàng. Trên người hắn giờ thì chỉ mặc một chiếc quần dài và một chiếc áo mỏng. Lúc này tiến về gặp Tiểu Bưu, hắn cúi bớt áo ngoài vì máu quá dơ dính quá nhiều trên đó. Giờ tìm quanh không thấy gì dùng được, hắn đành đặt Lư Bá Nhân xuống, cúi luôn chiếc áo còn lại trên người, buộc chặt vết thương cho Như Như.

Như Như hơi tỉnh táo lại một chút và Lư Bá Nhân đang trên đất sừng sốt, trợn trừng mắt nhìn Nhất Thành. Lần đầu tiên hai người bọn họ thấy nam nhân ở giữa thanh thiên bạch nhật lại dám cởi áo. Đặc biệt là Như Như, hai mắt lấp lánh, cổ tỏ vẻ quay đi nhưng không kiềm được cũng liếc nhìn vài lần. Cơ thể Nhất Thành qua lần cải tạo thành Âm Dương Thể, bây giờ các cơ bắp trở nên rắn chắc. Thân thể thì cân đối, tỏa ra một sức hấp dẫn tà mị, bất cứ nữ nhân nào cũng không thể rời mắt được. Mặt nàng đang tái nhợt vì thiếu máu nhưng hai má cũng hơi hồng lên vì xấu hổ.

Nhất Thành thì chẳng để ý đến việc này, ở kiếp trước, mặt một cái quần đùi chạy quanh làng cũng chẳng ai nói gì. Giờ mới cởi trần còn chiếc quần dài nữa thì có gì mà phải để tâm. Nhưng hắn quên mất đây không phải là Trái Đất, đây là Đại Hoang, hủ tục phong kiến vẫn còn.

- Ôm chặt.

Hắn đi đến bên Lư Bá Nhân, cồng tên này lên. Bảo tên này giữ chặt. Sau đó, đến bên cạnh Như Như bồng nàng lên như bồng công chúa. Hướng phía ngoài thành mà đi. Nhất Thành đi được mấy bước thì cả hai mới bình tĩnh. Nói dài chứ hành động vừa rồi của Nhất Thành lại rất nhanh và gọn gàng, cả hai đến lúc được hắn vát lên mới tỉnh táo. Như Như thì run rẩy muốn thoát khỏi tay hắn. Nhất Thành cảm thấy vậy thì nhún mày, trầm giọng nói:

- Đừng nhúc nhích! Để cần đưa hai người nhanh chóng rời khỏi đây, để còn phải trở lại giúp Bạch sư huynh bên kia. Huynh ấy còn đang khổ chiến. Ba nữ quái dị kia cũng không kém, không hiểu sao ba tên nam quái dị đã chết mà ba nữ nhân này vẫn không chịu rời đi?

Nghe Nhất Thành nói thì Như Như và Lư Bá Nhân dừng lại vùng vẫy. Nhất Thành nhanh chóng đưa hai người ra ngoài thành. Thấy Mộc Nhân thì vội kéo lùi lại nói:

- Nhanh chóng gọi Mộc Lan cứu người. Bọn họ bị thương rất nặng, Lư Bá Nhân sư huynh trong người vẫn còn độc quái dị, cần nhanh chóng giải trừ. Ta còn phải trở lại giúp Bạch Sư Huynh trong thành.

Mộc Nhân thấy hắn ở trần cồng hai người đi ra thì hơi sững sốt một chút, nhưng nghe Nhất Thành nói xong liền gật đầu nói:

- Ngươi yên tâm, để họ xuống đi, ta cho người đi gọi Mộc Lan cùng sai người đem bọn họ đến bên cạnh Tiểu Bưu tiền bối. Cần cho người đi giúp người không?

- Không! Trong thành không biết còn nguy hiểm hay không, nhưng để tránh xảy ra biến cố, tiền bối đừng để ai vào thành.

Nhất Thành lắc đầu nói, hắn có thể tin tưởng vị Mộc Nhân tiền bối này, nhanh chóng đặt hai người Như Như và Lư Bá Nhân xuống đất. Nhất Thành xoay người dùng tốc độ nhanh nhất lao vào trong thành lần nữa. Trong lòng hắn cũng hơi lo lắng cho Bạch Sư Thường, chiến với ba biến dị nữ quái thì cũng không tốt lành gì.

Nhất Thành trở lại chỗ lúc này, nhặt lên hai thanh cự chủy hướng về phía có tiếng đánh nhau truyền ra bên kia. Vừa đến hắn thấy một cảnh không thể tưởng được. Bạch Sư Thường đang nằm trên đất vùng vẫy. Hai tay bị hai nữ quái dị giữ chặt, dù hắn vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra. Một nữ quái dị khác đang ngồi trên người hắn, có điều nữ quái dị này lại không thể tấn công hắn vì hai chân của Bạch Sư Thường như uốn dẻo, luôn qua nách đang chéo ở trước cổ của nữ quái dị.

Nhất Thành há hốc mồm, mặt mày tựa cười nhưng không cười lắm lắm:

- Đúng là thật sự khâm phục vị sư huynh này, tư thế khó vậy mà cũng làm được.

- -----

Trước đó, khi tiếng gào lớn của tên biến dị Từ Quái phát lệnh cho Thi quái tấn công thì Bạch Sư Thường và ba nữ quái dị đã trợn mắt nhìn nhau di chuyển ra xa. Bạch sư thường hiểu rõ, hắn không đủ năng lực chống lại cấp S pháp sư, không chừng dù là dư ba từ trận chiến cũng khiến hắn phải ăn không tiêu. Thế nên, rời xa chiến trường của đám người Tiểu Bưu lão sư là tốt nhất.

Đừng đánh giá thấp linh trí của Biến Dị Quái Dị, bọn nó có thể chỉ biết gào thét, không nói tiếng người nhưng dù sao cũng từng là người, đầu óc nhiều tên còn thông minh hơn người thường. Mà so sánh với hai tên Hắc Quái đỉnh phong đang chiến đấu với Như Như và Lư Bá Nhân thì thông minh hơn nhiều, như trẻ con mới sinh với người lớn.

Bạch Sư thường lúc trước giao thủ với ba nữ quái dị này suýt nữa mất mạng nhưng cũng gây ra không ít thương tích cho ba nữ quái dị. Tất nhiên, với linh trí của ba nữ quái dị, hắn chính là kẻ thù của bọn họ, gặp nhau thì chỉ có trợn mắt chém giết.

Bạch Sư Thường là thiên tài còn trẻ của thư viện, chưa đột phá cấp S nhưng cũng cách không xa. Sau đợt lần này nếu hắn còn sống thì chắc chắn sẽ đột phá cấp S pháp sư.

Hắn giao thủ với ba nữ quái dị này có chút bất lợi, thứ nhất là số lượng, thứ hai là ba nữ quái dị là cận chiến, mà hắn chủ yếu là ngoại phóng. Nếu hắn bị áp sát sẽ rất nguy hiểm. Trận chiến vừa mới bắt đầu, hắn đã nhanh chóng giữ khoảng cách với ba nữ quái dị.

Chương 67: Kết Thúc chiến

Ba nữ quái dị phân ra ba hướng tấn công đến, Bạch Tur Thường nhanh chóng thi triển thổ phép thuật. Gạch đá quanh người bay lên, tấn công về hướng ba nữ nhân đang tiến đến.

Những móng tay dài của nữ quái dị cũng sắc bén không kém, hai tay hóa trảo, không có chút khó khăn đánh vỡ đất đá. Nhưng vì vậy mà tốc độ bọn chúng giảm đi trông thấy. Ba nữ quái dị tiến lên một bước, Bạch Tur Thường phải lùi một bước. Khoảng cách luôn giữ ở mức tốt nhất để hắn có thể dễ dàng thi triển phép thuật.

Cuộc giằng co giữa Bạch Tur Thường và ba nữ quái dị không biết kéo dài bao lâu. Nhưng ngay khi biến dị Từ Quái bên kia thất bại, ba nữ quái dị gào lên điên cuồng, mắt chúng bỗng nhiên đỏ rực hơn. Tốc độ tăng lên trông thấy, những đợt tấn công của Bạch Tur Thường trở nên vô hiệu. Liên tiếp những pha tránh né, đánh vỡ đất đá của ba nữ quái dị. Không biết từ lúc nào, chúng nó đã tạo thành hình tam giác, bao lấy Bạch Tur Thường vào giữa. Điều này làm cho Bạch Tur Thường gặp khó khăn khi thi phép, hắn phải tập trung cao độ, rất khó để tấn công ba hướng khác nhau cùng một lúc.

Càng lúc càng gần, Bạch Tur Thường sắp bị trảo của ba nữ quái dị chộp đến. Hắn hét lớn một tiếng, đánh Magic Plate của mình xuống dưới chân:

- Thổ phép thuật, cột đất.

Trong lúc nguy kịch, Bạch Tur Thường không thể chống đỡ nổi. Ba nữ quái dị đã áp sát, hắn đành sử dụng phép thuật với đất dưới chân mình. Một cột đất lớn được hình thành, đẩy hắn lên cao. Ba nữ quái dị giẫm mạnh chân phóng lên đuổi theo thì bị Bạch Tur Thường thi phép đánh rớt xuống đất. Sau mấy lần leo lên đều bị đánh ngược trở lại, thấy tình hình không ổn, bọn chúng điên cuồng dùng móng vuốt sắc nhọn của mình cào vào trụ đất.

Bạch Tur Thường phía trên cố gắng thi triển phép thuật, không chế đất đá đánh về ba nữ quái dị nhằm ngăn hành động của bọn chúng nhưng không một chút hiệu quả. Hắn có thể thấy máu đen đang chảy ra trên móng tay của ba nữ quái dị nhưng trụ đất cũng sắp không chịu nổi, chỉ một lúc nữa thôi thì sẽ sụp đổ.

Hắn lâm vào trầm mặc nhìn chằm chằm ba nữ quái dị phía dưới, trong đầu liên tục suy nghĩ tìm cách phá khốn cảnh này. Năng lượng phép thuật của hắn sắp cạn kiệt, hắn chỉ có thể liều mình mà thôi. Nếu cạn năng lượng ma pháp, hắn sẽ chết rất khó coi. Đúng như hắn nghĩ, chỉ sau mấy phút ngắn ngủi, trụ đất sắp sụp đổ. Bạch Tur Thường bình tĩnh hô lớn:

- Thổ phép thuật, khiên đất.

Hắn không còn lựa chọn nào khác, sử dụng tất cả năng lượng phép thuật còn lại, đây có thể là một đòn phản thắng bại. Hắn nghĩ lợi dụng lực hấp dẫn và sức rơi, có thể dùng khiên đất đè bẹp cùng lúc ba nữ quái dị này.

Ngay khi trụ đất sụp đổ, một cái khiên đất hình tròn, dài rộng bằng một căn phòng xuất hiện trên không. Bạch Tur Thường bung mình lên cao, lật ngược người để cho khiên đất hướng xuống dưới, hắn nằm ở trên. Trụ đất vừa sụp đổ, hắn cũng song song với trụ đất rơi xuống, tránh tạo cơ hội cho ba nữ quái dị trốn thoát.

- Âm

Một tiếng va chạm mạnh vang lên, ba nữ quái dị chưa kịp di chuyển tránh né thì bị khiên đất đè lên. Qua đợt va chạm cực mạnh vừa rồi, khiên đất đã vỡ nát thành từng mảnh. Bạch Tur Thường thì bị lực phản chấn làm cho học máu, mắt mũi miệng đều có máu tràn ra, cơ thể mỗi một rã rời.

Hắn nhìn quanh thì không thấy ba nữ quái dị, thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm bọn chúng đã bị đất đá chôn vùi. Ngay đúng lúc hắn vừa định thả lỏng thân thể thì nghe thấy tiếng động lạ.

- Crash...crash...

Hai đồng đất đá xung quanh hắn có di động, một cánh tay thò ra từ bên trong đồng đất đá. Bạch Tur Thường biến sắc, không nghĩ đến vẫn còn nữ biến dị quái dị còn sống. Cơ thể hắn bây giờ đã đến cực hạn, phép thuật không thể sử dụng, di chuyển thì khó khăn, sợ rằng lần này hắn gặp rắc rối to.

Hai nữ quái dị bò ra khỏi đồng đất đá, chân của hai nữ quái dị này đã bị đất đá đè nát. Bọn chúng bò tới hướng Bạch Tur Thường, kéo lê một đường máu đen trên đất. Hắn trầm mặc chờ đợi, thật sự bây giờ hắn không thể cử động, nhiều lắm có thể vận động hai tay. Tình thế quá nguy hiểm, sợ rằng hắn không thoát được, nhưng hắn không muốn từ bỏ.

Bọn chúng càng ngày càng gần, ngay khi khoảng cách rút ngắn đến mức chỉ cần chồm người là đến. Bỗng nhiên, đất đá phía dưới lưng hắn có động đậy.

- Rầm

Một nữ quái dị khác vùng từ dưới đất lên, hất tung chân hất lên trời. Hai nữ quái dị khác cũng vồ đến. Bạch Tur Thường trong lúc nguy cấp, liền dùng hết sức lực cuối cùng. Hai tay vương ra chống cự, chụp về phía cổ của hai nữ quái dị đang vồ đến. Không ngờ lại không trúng cổ mà vồ trúng ngực, không còn cách nào, đành dùng sức đè hai nữ quái dị này xuống đất. Hai nữ quái dị cũng tóm chặt lấy tay hắn, tạo cơ hội cho nữ quái dị còn lại vồ trời lên từ dưới thân hắn có cơ hội tấn công.

Ngay khi nữ quái dị kia hất tung người Bạch Tur Thường. Lợi dụng cơ hội hai nữ quái dị còn lại đang giữ chặt Bạch Tur Thường, nó định chồm lên, dùng hai tay tấn công vào cổ và đầu. Trong lúc nguy cấp, Bạch Tur Thường không còn cách nào khác, hai tay đã bị kiềm chế không thể thu lại, thế là hất tung hai chân, luồn qua nách, vòng lên vai nữ quái dị, kẹp chặt nằng lại, cố gắng dùng lực đẩy nằng lui sau.

Đang trong lúc Bạch Tur Thường giằng co, cũng là lúc Nhất Thành tiến đến, thấy cái cảnh đặc sắc này.

Nhất Thành thấy Bạch Tur Thường gặp nguy thì không nghĩ ngợi nhiều lao về phía trước. Hất tung một cú đá tổng phía trước vào đầu nữ quái dị. Đây là đòn đá cơ bản trong karate. Với uy lực thể chất của Nhất Thành, đòn này cực kỳ nguy hiểm.

Nữ quái dị đang vùng vẫy trên thân của Bạch Tur Thường bị đá bật lùi ra sau. Đầu của nó đã móp đi một phần. Sau đó, Nhất Thành đập vào đầu nữ quái dị bên phải đang giữ chặt tay của Bạch Tur Thường. Nữ quái dị cuối cùng thì vùng dậy, đứng lên, nhưng “vút” một tiếng, cự chùy đánh nó bay ra xa.

Hắn nhìn xuống Bạch Tur Thường dưới đất, tên này mặt mày bây giờ tái nhợt. Cả cơ thể vô lực, áo quần tả tơi, máu tươi chảy ra từ mắt, mũi, miệng. Nhất thành đâu có biết, Bạch Tur Thường vừa rơi từ trên cao xuống rồi thì bị ba nữ quái dị tấn công. Rơi từ khoảng cách không cao nhưng vì để có thể đè ép ba nữ quái dị, hắn đã liều mạng truyền hết năng lượng ma pháp vào trong khiên phép thuật vừa rồi và còn tăng nhanh sức rơi của khiên. Thế nên hắn mới chịu lực phản chấn mạnh đến vậy. Ba nữ quái dị tuy rằng không giết được hắn, nhưng mấy móng tay dài kia cào khắp người Bạch Tur Thường, vết thương lớn không có nhưng vết xước nhỏ lại rất nhiều, còn chảy ra hắc khí màu đen.

Nhất Thành nhíu mày, trước đây hắn cảm thấy thế giới này nhìn có vẻ nguy hiểm. Không khác gì trong các tiểu thuyết võ hiệp. Nhưng qua chuyện xảy ra ở Thiên Long Thành này, hắn mới hiểu rõ mức độ nguy hiểm thật sự của thế giới này.

Từ khi sống dậy ở Huyết Nguyệt Cốc, hắn cố hòa nhập vào cuộc sống cỏ hủ của một thế giới mới. Luôn nghĩ là hòa nhập nhưng một năm qua, hắn không bỏ một chút thời gian tìm hiểu về thế giới này. Nghĩ thế giới này cực kỳ nguy hiểm, nhưng hắn không khác gì một người ngoài đang đứng xem chuyện của người khác. Hắn chưa từng đặt mình vào người của thế giới này, tâm tình luôn nghĩ về Trái Đất và người thân ở đó. Nhưng như thế là đúng sao?

- Trí Tuệ Thê, ta làm người như vậy đúng sao?

- Ta không biết đúng hay không vì ta không phải là người! Nhưng mạng sống người ở đây không khác gì người Trái Đất cả. Mọi thứ diễn ra xung quanh túc chủ, túc chủ lại không xem mình là một phần của nó. Dùng mắt người xem để đánh giá thế giới này. Điều này có cái tốt và xấu. Tốt là có thể nhận thấy những thứ mà người trong cuộc không thấy. Xấu chính là túc chủ sẽ mất dần cảm giác hứng thú với mọi thứ. Dù trở về được Trái Đất, nếu mọi thứ ở đó điều biến mất, không còn như trong trí nhớ, túc chủ lúc đó sợ rằng sẽ không còn là chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Vụ nổ kì dị

Đang lúc suy nghĩ, Nhất Thành nhanh cho ném hai thanh cự chùy đi. Vắt Bạch Tur Thường lên vai hướng về phía cổng thành.

- Àm,

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên ở trung tâm Thiên Long Thành. Nhất Thành quay đầu lại nhìn thì trợn mắt khiếp sợ. Vụ nổ tạo ra một cây nấm khói khổng lồ, không khác gì nấm khói mà bọn nguyên tử thả ra ở kiếp trước. Nhưng nấm khói này tương đối nhỏ hơn so với vụ nổ bom nguyên tử thật sự. Đặc biệt chúng chỉ thổi lên bụi đất và tạo ra tiếng nổ chứ không gây sát thương, Nhất thành cảm thấy kì lạ không thôi. Nếu đó là vụ nổ thật thì chắc chắn đã sang bằng trung tâm thành Thiên Long thành bình địa nhưng bây giờ nó lại không có một chút sức hủy diệt nào.

- gào...rít.....

Một lúc sau khi nấm khói tan đi, xuất hiện trước mắt Nhất Thành là một cây đại thụ màu đen cực lớn, cành lá xum xuê. Bên trong cây lại truyền ra tiếng rít gào, cứ như có hàng ngàn, hàng vạn linh hồn bị giam cầm trong đó. Điều đáng chú ý là cái cây này tỏa ra một luồng gió tà ác cực kỳ và thẳng vào mặt Nhất Thành làm hắn rung mình một cái.

Ngay khi hắn còn đang rung mình thì một màng sương mù màu đen lan ra từ thân cây đại thụ kia. Nó nhanh chóng bao phủ hoàn toàn trung tâm thành tiếp tục hướng về phía ngoài thành. Nhất Thành lúc thấy luồng sương mù màu đen kia thì hắn biết đây không phải sương mù mà là hắc khí thành sương. Cảm nhận của hắn với loại hắc khí này khá là quen thuộc nên không thể nhầm lẫn. Ngoài cảm giác được hắc khí, hắn còn cảm thấy tim mình đập nhanh vì

sợ hãi. Một loại cảm giác lạnh buốt từ đầu truyền đến chân làm hấn tái mặt.

Tốc độ sương mù hắc khí lan tràn quá nhanh, Nhất Thành vừa mới sực tỉnh thì nó đã sắp đến gần. Hấn liền xóc lên Bạch Tur Thường trên vai, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía cổng thành.

100 mét, 80 mét, 60 mét...

Nhất Thành càng lúc càng đến gần nhưng phía sau hắc khí thành sương kia cũng đã đuổi đến. Ngay khi hấn còn cách cổng thành 30 mét thì hắc khí thành sương đã đuổi sát đến gần.

Nhất Thành cố gắng tăng tốc nhưng đây đã là tốc độ cao nhất của hấn. Đúng lúc này, hấn thấy Mập Mập đang ở đâu kia cổng thành chờ hấn. Mặt mày tên Mập này nhăn nhó, hấn đang định lao vào hỗ trợ thì bị một trung niên mặc áo quần giáo sư thư viện giữ chặt bả vai. Mập Mập tay chân luống cuống hô lớn:

- Nhất Thành, nhanh lên! Phía sau nguy hiểm!

Nhất Thành nghe tiếng hô lớn vô nghĩa của Mập mập thì cười khở. Hấn làm sao không biết sương đen kia nguy hiểm. Hấn cũng đang dùng tốc độ nhanh nhất đây, muốn nhanh hơn nữa chỉ có thể ném đi Bạch Tur Thường trên vai, nhưng hấn sẽ không làm vậy.

Ngay khi Nhất Thành cách thông đạo cổng thành không xa thì hắc khí cũng đã đến cách lưng hấn chỉ còn một sai tay. Hấn thở dài một hơi, hấn nhận ra thể này thì không thể trốn thoát được rồi. Nhất Thành làm ra quyết định khó khăn nhất từ trước tới đây.

Hấn dừng lại, đặt Bạch Tur Thường xuống đất... nắm lấy hai chân của Bạch Tur Thường, xách ngược tên này lên.

- Vu, vu,...

Nhất Thành xoay mấy vòng tròn rồi nén Bạch Tur Thường về phía Mập Mập. Hấn vừa làm chính là động tác ném tạ hấn từng xem ở Olympic ở Trái Đất. Có điều, nếu ném sai phương hướng, Bạch Tur Thường đâm đầu vào tường thì mất mạng như chơi.

- Vào..

Nhất Thành hô lớn:

- Bắt lấy!

Bạch Tur Thường bay chuẩn sát tiến vào đường hầm cổng thành, hướng về phía Mập Mập mà đến. Mập Mập thấy vậy thì gấp gấp chuẩn bị bắt lấy người, bên cạnh hấn lại có tiếng nói truyền đến:

- Đề tạ!

Vị giáo sư trung niên liền tiến lên một bước, chuẩn bị đón lấy Bạch Tur Thường. Mập Mập thấy vậy thì ánh mắt dời đi nhìn về hướng Nhất Thành. Vừa nhìn, hấn liền hét lên:

- Nhất Thành.

Nhưng tiếc thay, tiếng hét của hấn không có tác dụng gì. Mập Mập lạng người hấn đi, điều hấn thấy cuối cùng là Nhất Thành đứng đó nhìn về phía bên này nở nụ cười với hấn, sau đó thì bị màn sương đen kia nuốt chửng. Khuôn mặt Mập mập nhăn nhó, hai mắt thì đỏ bừng.

Bên kia, vị giáo sư kia bắt được Bạch Tur Thường nhưng cũng bị đẩy lùi mấy bước. Vừa rồi, hấn đã xem nhẹ lực đạo của Nhất Thành nên chỉ dùng một lượng nhỏ năng lượng phép thuật để tăng cường sức mạnh cơ thể. Hấn là chiến sĩ, từng luyện qua thể lực để nâng cao thể chất. Tiếc thay, với thể chất hấn bây giờ mà không dùng phép thuật thì dùng hồng so với Nhất Thành. Vị giáo sư kia lâm bảm:

- Mạnh thật, thật sự là đệ tử giáp một sao?

Hấn quan sát Bạch Tur Thường trên tay thì lâm vào trầm mặt. Trên người tên này khắp nơi là vết thương, lục phủ ngũ tạng đều bị chấn động. Bạch Tur Thường đã ngắt đi, bị thương không nhẹ, cần được chữa trị gấp, nếu không sẽ có vấn đề lớn cho phát triển sau này của hấn. Hấn quay sang nói với Mập mập:

- Ta mang hấn đi cứu chữa, ngươi sai người bao vây nơi này không cho ai tới gần, nghe không?

Lão lập lại mấy lần nhưng Mập Mập vẫn đứng đó, không có hành động đáp lại nào cả. Lão thở dài một hơi, đoán được lý do tại sao. Lão tiến đến vỗ vai Mập Mập nói:

- Ngươi không cần quá lo lắng. Hấn ở lại trong đó chưa chắc đã phải chết. Nếu tìm được phó viện trưởng, hấn sẽ an toàn sống sót ra ngoài. Ngươi bây giờ bình tĩnh chờ đợi tin tức.

Mập Mập nghe vậy cũng gật đầu, sau đó đi tìm Mộc Nhân tiền bối. Bây giờ nhân lực không đủ, chỉ có thể sử dụng pháp sư tự do để canh gác nơi này. Nói thì canh gác thật ra nếu để không vậy thì cũng không có một tên nào dám vào. Nơi đó chính là nơi câu thông với Địa Ngục, không có pháp sư mạnh

mê đi cùng, một mình sống sót đi ra từ trong đó rất hiếm thấy.

Mập Mập thờ dài không thôi, không nghĩ đến mọi việc lại như thế này. Sau khi sắp xếp người canh gác, Mập mạp tiến về nơi nghỉ ngơi của đám người Tiểu Bưu, thông báo chuyện Nhất Thành. Vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Hy vọng huynh đệ người có thể sống sót đi ra. Ta rất nhất kết bạn, chỉ có mình người ở thư viện. Người nằm xuống, ta sẽ cảm thấy rất nhàm chán.

Mập mạp vừa lẩm bẩm vừa tiến về phía dừng chân của đám người Tiểu Bưu. Nơi đây đã có thêm mấy vị lão sư cùng đệ tử thư viện, trong đó có người còn đang cứu chữa cho Như Như và Lưu Bá Nhân. Bọn họ bây giờ vết thương thì đã được ổn định, có vẻ không có khó khăn gì trong việc thanh trừ hắc khí.

Còn về Bạch Tur Thường vừa được đưa tới, Mộc Lan và một vị giáo viên khoa trị liệu đang giải quyết vết thương cho hắn. Vết thương bên ngoài không nghiêm trọng chủ yếu là lục phủ ngũ tạng bên trong.

Thấy Mập mạp đi vào thì giáo sư Tiểu Bưu mở mắt nói:

- Ta đã nghe kể mọi chuyện. Người đừng quá lo lắng. Nhất Thành không phải đệ tử bình thường và mệnh của hắn cũng cực kỳ cứng rắn. Dù có nguy hiểm gì ta tin chắc chắn hắn có thể trốn thoát được. Trong đó còn có Phó viện trưởng, nếu gặp được ngài ấy thì hắn càng an toàn hơn.

Mập Mập gật gật đầu, hắn định đến báo tin nhưng có vẻ vị giáo viên kia là một gã nhiều chuyện, đã nói hết mất phần của hắn. Mập Mập tìm một góc rồi ngồi xuống dưỡng thần chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Những đôi mắt dưới tán cây

Trong thành,

Nhất Thành nở nụ cười nhìn Mập Mập đứng đứng ngoài thành. Thấy vị lão sư kia đã tóm được Bạch Tur Thường thì thờ dài. Hắn nhếch miệng cười rồi lẩm bẩm:

- Tiếp theo sẽ là gì đây?

Sương mù hắc khí dày đặc từ từ nuốt chửng hắn. Hắc khí tản ra che đi tất cả ánh sáng vốn có, Nhất Thành vừa chớp mắt thì khung cảnh trước mắt hắn đã thay đổi.

Thay vào ánh sáng bình thường là một ánh trắng đỏ treo trên cao! Đúng vậy là ánh trắng đỏ, không phải giả tạo mà là thật sự mặt trắng đỏ. Hắc khí dày đặc bao phủ khắp không gian trong thành. Nhất thành thậm chí giờ tay Nhắc chân cũng có thể khuấy động lên hắc khí. Có điều kỳ lạ, hắc khí này lại không thể che đầy ánh trắng đỏ trên kia.

Nhất thành nghĩ mình sẽ bị hắc khí này nuốt chửng mà chết nhưng không phải vậy, hắn không có cảm giác gì lạ cả. Mà còn thích không khí hắc ám trong thành này.

Trong thành giờ đây đã biến đổi hoàn toàn. Nhà cửa vẫn vậy nhưng đã có thêm cây cối um tùm bao quanh. Thậm chí có một số đại thụ to lớn, đâm xuyên qua chúng mà xuất hiện trước mắt Nhất thành. Cũng chính vì những đại thụ che trời này nên cho dù có ánh trắng đỏ cũng không đủ phát sáng để xuyên qua những tán lá cây um tùm kia. Dưới những tán cây kia là những vùng hắc ám thật sự, không có một chút ánh sáng nào có thể chiếu vào trong đó, có lúc đại thụ cao lớn đến mức táng cây của chúng tạo ra một vùng lớn hắc ám. Còn cái cây lớn nhất ở trung tâm thành, Nhất Thành giờ này chỉ còn thấy gì ngoài một vùng hắc ám. Ngay đúng lúc này, hắn rung mình quay ngoắt đầu nhìn chằm chằm vào bóng tối dưới những tán cây kia.

Nhất thành cảm nhận thấy dưới những bóng cây có những đôi mắt đang âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của hắn. Trong thành bây giờ cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ. Cảm nhận thấy có những đôi mắt đang nhìn mình, cả sống lưng hắn lạnh toát. Nhất Thành rung mình một cái, thật sự quá ám ảnh, nếu giờ mà có bất cứ thứ gì nhảy ra từ dưới bóng cây hắc ám kia, hắn sẽ ngắt tại chỗ cho xem!

Hắn lùi lại mấy bước, quyết định trước hết cách xa hắc ám dưới tán cây. Nhất Thành đi đến gần quan sát vách ngăn giữa bên trong và bên ngoài cổng thành. Vách ngăn này không biết hình thành như thế nào nhưng chúng xuất hiện cùng hắc ám sương mù. Hắn từ từ cảm nhận vách ngăn này, không có bất cứ lực phản chấn nào như cảm chế. Vách ngăn này lại là thật chất, cực kỳ cứng rắn, không thể đánh vỡ. Thậm chí Nhất Thành đã thử truyền năng lượng khởi nguyên vào nhưng không có một cảm nhận nào cả.

Hắn lâm vào trầm ngâm rồi câu thông với Trí Tuệ Thê:

- Trí Tuệ Thê, đây là gì?

- Túc chủ, đó không phải là cấm chế mà là vách ngăn trùng điệp thế giới. Loại này vách ngăn thì không phải ai cũng có thể thông qua. Với thực lực bây giờ của túc chủ thì... thôi bỏ đi, không cần nghĩ đến.

Nhất thành khó hiểu, hỏi tiếp:

- Cái gì là trùng điệp thế giới? Cái gì là vách ngăn?

- Đúng vậy! Trùng điệp thế giới, chính là một thế giới đè lên một thế giới khác. Mà trong thành này không phải là thế giới đè lên một thế giới mà chỉ là một khu vực nhỏ của hai thế giới. Vì sao xảy ra thì có nhiều nguyên nhân nhưng ở đây là do một người hay nhóm người nào đó dùng phép thuật để triệu hồi kêu gọi thế giới khác đến đây. Ví dụ cho dễ hiểu, phép thuật triệu hồi trong Nghệ Thuật Hắc Âm của túc chủ. Người thi thuật có thể gọi một người, vật, etc. từ một thế giới khác đến thế giới này. Nhưng để thi triển phép thuật đó, cần túc chủ hiến tế. Mà người thi phép trong thành này lại hiến tế máu và linh hồn của mấy chục vạn người để gọi một khu vực của một thế giới khác đến đây chứ không phải là mở cổng không gian bình thường như phép thuật triệu hồi.

Trí tuệ thể dùng một chút rồi nói tiếp:

- Vách ngăn này không phải cấm chế thấp kém lúc trước mà túc chủ có thể lĩnh ngộ và xuyên qua. Nó là một thực chất hoá, chỉ có đánh thông hoặc dùng một số cách đặc biệt mới rời khỏi được.

Nhất thành đã hiểu rõ nhưng một vấn đề quan trọng hiện lên trong đầu hắn, hắn trở nên lo lắng hỏi:

- Nếu không có cách phá giải thì chúng ta sẽ bị nhốt ở đây cả đời sao?

Trí tuệ thể lại cười Nói:

- Ha..ha.. không đâu! Túc chủ chậm tiêu rồi, nếu đã là một loại phép thuật triệu hồi thì dù có mạnh đến đâu cũng đều có giới hạn! Giới hạn về không gian và thời gian! Nghĩa là sẽ đến lúc phép thuật triệu hồi kết thúc, không gian thế giới sẽ trở lại bình thường. Ta có thể nói cho túc chủ biết một bí mật, dù là tồn tại mạnh nhất cũng không làm được để cho một thế giới thay đổi vị trí Vĩnh viễn. Điều đó trái ngược với quy tắc vũ trụ! Mà đã chậm đến quy tắc của vũ trụ thì tên đó đảm bảo không sống đến mấy giây sau đó!

Nhất Thành thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hắn cứ nghĩ mình sẽ bị nhốt ở đây mãi mãi nhưng không phải vậy là tốt rồi! Đúng lúc này thì hắn bị Trí Tuệ Thể dội cho một gáo nước lạnh.

- Đừng thả lỏng quá sớm, túc chủ bây giờ phải sống sót đến lúc trở lại bình thường rồi hắn hay! Túc chủ có thấy ánh trắng đỏ máu trên kia không. Ta đoán đó là con mắt của một tên quái dị nào đó cực mạnh chết đi để lại. Nếu thế thì không gian này chủ yếu thuộc về quái dị. Chỉ cần sai một bước, túc chủ sẽ mất mạng ngay.

Nhất thành nhìn lên ánh trắng đỏ thì trợn mắt há hốc mồm. Trong lòng mắng thầm không thôi: -Mẹ nó chứ! Ánh trắng đỏ to như thế mà chỉ là một con mắt, thế tên kia to lớn đến bao nhiêu?

Hắn quyết định ở yên một chỗ không đi đâu cả. Chỉ có đứng yên đây mới có thể sống sót. Nhưng chỉ mới nghĩ đến đây thì tiếng Trí Tuệ Thể lại vang lên lần nữa làm hắn chạy trời chết!

- Túc chủ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Trong đám hắc ám dưới tán cây kia đang tụ tập quái dị. Chúng đang liếc mắt nhìn chằm chằm túc chủ, chỉ chờ đợi cơ hội tấn công mà thôi! Mà nếu đám tấn công túc chủ chắc chắn không phải quái dị cấp thấp. Ít nhất cũng phải cấp bậc Hắc Quái hoặc Tử Quái trở lên. Thậm chí còn có Lệ Quỷ hoặc Ác Quỷ!

Nghe xong thì Nhất Thành mắng thầm -cái đ...! Sau đó liền lao đầu chạy. Một tên Hắc Quái hoặc Tử Quái, thậm chí Lệ Quỷ hoặc Ác Quỷ thì hắn còn dám chơi lớn! Đánh một trận thử nghiệm tất cả chức năng của Âm Dương Thể. Nhưng giờ là một đám Quái dị cấp trung thì thôi, chạy cho chắc, nếu không mỗi tên phun một ngụm nước bọt hắn cũng chết chìm.

Nhất Thành áp sát mép tường thành nơi mà ánh trắng đỏ chiếu đến mà hướng phía đông thành chạy đi, hắn cảm thấy dưới những tán cây không có ánh trắng đỏ kia cực kỳ nguy hiểm. Như có một đám quái vật mở miệng chờ sẵn, kêu gọi, chờ đợi hắn xông vào thì liền xé xác hắn.

Càng di chuyển trong hắc ám, Nhất Thành càng cảm thấy bất an, và có một cảm giác kỳ quái trong lòng.

Bóng đêm lúc này tràn ngập khí tức biến hoá kỳ lạ, trên vách tường thành lâu lâu còn hắc lên một vài hình ảnh mơ hồ nhìn thấy được một vài bức tranh vẽ, kết nối lại một chỗ. Đường như muốn nói tới bí mật cổ xưa nào đó.

Nhất Thành cảm thấy không gian xung quanh hắn khắp nơi đều tràn ngập khí tức âm trầm và kinh khủng, hắc khí và còn có tử khí rất nặng. Nhất thành nhũn nhũn mảy, nơi hắn hướng đến tuyệt đối không phải là vùng đất tốt lành gì.

- vèo

Một tiếng xé gió truyền đến, Nhất Thành hai tai rung lên một cái. Hắn không giảm tốc độ mà tăng tốc nhanh hơn, vận dụng năng lượng phép thuật vào hai chân, búng người lên cao, đạp đi vài bước trên tường thành thẳng đứng, sau đó xoay một vòng tròn trên không rồi đáp xuống đất như một siêu anh hùng.

Trí Tuệ Thê vẫn chưa ngắt kết nối với linh giác của Nhất Thành nên thấy hết thấy tất cả hành động của tên này. Đành thở dài, tỏ vẻ rất bất lực nói:

- Thích chơi trội! Tiếc là không có khán giả.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Phi Kiếm

- Pháp.

Tiếng động của một vật gì đó đâm vào tường thành. Nhất Thành ngẩng đầu lên nhìn thì là một thanh kiếm đã đâm sau vào trong tường thành, chỉ còn thấy phần nắm tay của kiếm và một đoạn nhỏ chưa đâm vào hết. Điều đáng sợ là nó đâm trúng bước chân thứ ba vừa trồi hẳn bước trên tường thành. Động tác của Nhất Thành biểu diễn rất đẹp mắt, không khác gì các cao thủ võ công trong phim kiếm hiệp, nhưng hành động đó không dư thừa chút nào. Nếu lúc này hắn vẫn giữ nguyên tốc độ, không tăng tốc kịp thời. Có thể hắn đã bị thanh kiếm kia đâm xuyên.

Nhất Thành thở ra một hơi dài rồi đề phòng nhìn xung quanh. Hắn đặc biệt chú ý đến bóng tối dưới những bóng cây cổ thụ. Nơi đó hắn có thể lờ mờ thấy rất nhiều thứ gì đó đang cắm trên mặt đất. Vì ánh sáng không đi hay khoản cách quá xa mà hắn không thể nhìn rõ, ngoài ra còn có hắc ám che phủ nên hắn không thể thấy rõ nhưng có thể đoán được đó là hình dạng vũ khí. Rất nhiều thanh vũ khí đang cắm trên đất. Nếu quan sát kỹ hơn là một rừng vũ khí chứ không phải một hai thanh. Càng nhìn càng hiểu kỳ, Nhất Thành quyết định tiến lên phía trước, bước vào bóng râm kia để xem xét cho rõ.

Ngay khi hắn tiến đến gần bóng tối dưới các bóng cây thì tiếng của Trí Tuệ Thê lạnh lùng vang lên:

- Túc chủ muốn chết thì cứ đi vào đó. Túc chủ nghĩ mình bây giờ là cao thủ đệ nhất thiên hạ rồi sao. Nếu túc chủ tiến thêm một bước, ngàn vạn thanh vũ khí kia sẽ hướng túc chủ mà tấn công. Lúc đó đừng nói là cơ thể này mà Giọt Máu Sinh Mệnh liền cùng lúc hủy diệt. Túc chủ chắc chắn muốn đi vào chứ?

Nhất Thành chân phải định dơ lên bước tiếp thì khựng lại trên không, hắn run lên hỏi:

- Ngươi, ngươi nói ta bước vào liền chết?

Trí tuệ Thê cười đều, thách thức nói:

- Đúng vậy, có giỏi túc chủ thử là biết.

Nhất Thành cười khổ, Trí Tuệ Thê càng ngày càng có tính cách. Cách nói chuyện cũng trở nên cực kỳ đặc sắc. Nhất thành định lùi bước thì đúng lúc này:

- Vèo, vèo, vèo...

Tiếng xé gió vang lên lần nữa, nhưng không phải một mà năm sáu tiếng vang lên cùng một lúc. Nhất Thành khiếp sợ nhanh chóng lùi lại phía sau.

- Pháp, Pháp.

Lần này hắn thật sự không còn may mắn, khoảng cách hắn rất gần với bóng râm kia, mà tốc độ phi kiếm lần này lại nhanh hơn lúc này rất nhiều. Hắn chưa lùi lại kịp thì đã bị một thanh phi kiếm đâm vào vai trái và một đao khác lướt qua bên hông phải làm máu bắn tung tóe.

Nhất Thành chống tay phải ở hong ngăn máu chảy, lùi lại vài bước thì ngã xuống đất, kiếm và đao vẫn lao đến tấn công. Hắn đành phải nhanh chóng lăn mấy vòng trên đất nhằm tránh né.

- Pháp Pháp..

Năm sáu thanh đao kiếm cắm sâu xuống đất. Nhất Thành trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ, hắn vừa này đã vận dụng phép thuật hắc ám nhằm tăng cường thể chất. Thậm chí biến thân thể thành một tấm khiên nhưng không ngăn cản được hai thanh đao kiếm vừa rồi.

Nhất Thành nhìn thanh kiếm đang cắm trên vai, kiếm này rất tinh xảo, sắc bén, mỏng như tấm giấy, nhưng lại đang tỏa ra hắc khí ngùn ngụt. Đáng sợ hơn là nó đang hút máu của hắn, Nhất Thành nhanh chóng vận dụng phép thuật máu không chế máu của mình. Phép thuật vừa lên máu hắn ngừng bị hấp thu. Hắn định rút thanh kiếm ra khỏi vết thương thì kiếm bỗng nhiên run lên rồi sau đó tự mình rút ra khỏi vai hắn, bay trở về trong bóng tối. Tốc độ bay đi cực nhanh, chúng đến và đi như gió. Chỉ qua mấy cái chớp mắt, tất cả đao kiếm trên đất, thậm chí thanh kiếm trên tường thành cũng bay trở về trong bóng tối.

Nhất Thành mặt đã tái nhợt vì mất khá nhiều máu, hắn vội vàng lùi lại sát tường thành. Hắn sợ những thanh đao kiếm kia bay ra tấn công hắn một lần nữa. Lúc đó trốn cũng không kịp. Ngồi dựa lưng vào tường thành, mắt nhìn chăm chăm cảnh giác với bóng tối dưới những tán cây kia.

Nhất Thành vội vàng vận dụng năng lượng phép thuật trong người để chữa thương. Nhanh chóng vết thương ở vai và hông khép lại như cũ, nhưng mặt vẫn hơi tái nhợt một chút vì thiếu máu, hắn cần bồi bổ để bổ sung lượng máu đã mất. Hắn không muốn lấy lại máu đã nhiễm chất bẩn trên đất, vậy thì tòm lăm. Với lại một phần máu của hắn đã bị thanh kiếm kia hấp thụ, sợ rằng đã mất đi tung tích.

Tình hình của hắn không ổn chút nào, nếu lọt vào tầm ngắm của đám đạo kiếm kia thì cực kỳ nguy hiểm. Nhất Thành đành nhờ trợ giúp từ Trí Tuệ Thê:

- Trí Tuệ THê, có cách nào giúp ta trong tình hình này không?

Trí Tuệ Thê im lặng một lúc rồi nói:

- Túc chủ cảm thấy nơi này dành cho người hay quái dị?

Nhất Thành không chút ngập ngừng trả lời:

- Tất nhiên là quái dị, mặt trắng đỏ, hắc khí, bóng tối. Nơi này không khác gì địa ngục.

- Vậy vì sao nãy giờ túc chủ còn thu liễm khí tức hắc ám của mình? Loài người ở Trái Đất rất hay, “Đi với phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy”. Túc chủ lại không biết hoà nhập thì bị tấn công là đúng rồi. Những thanh vũ khí kia phản ứng với vật sống.

Nhất Thành nhất thời bưng bít, đúng vậy, sao nãy giờ hắn không nghĩ ra. Nếu tất cả đều là quái dị thì làm gì có quái dị nào đi tấn công hắn. Nhất Thành tập trung tinh thần điều khiển hắc khí ở ản mạch chạy khắp người. Xuyên suốt mọi góc ngách của cơ thể. Khí chất của Nhất Thành bây giờ đã thay đổi cực lớn, đôi mắt đen nhánh thâm thúy, trên mặt nở một nụ cười như có như không, rất tà dị, tóc ngắn trở nên đen bóng hơn rất nhiều. Cả người hắn đang toả ra một loại khí tức tà nhưng không ác. Rất đặc biệt.

- Vậy là được rồi chứ nhỉ? Bây giờ ta có thể đi vào trong bóng râm kia không?

Trí Tuệ Thê không do dự nói:

- Nếu túc chủ muốn chết thì cứ đi vào. Khí chất trên người của túc chủ chỉ khoản cấp bậc Thi Quái. Chỉ có thể chất là mạnh mẽ ngang ngửa với Hắc Quái. Gặp quái dị cấp cao thì phải quỳ lạy hoặc chạy thật nhanh. Nhưng thường thì không thể sống sót.

Nhất Thành nhú mày, nhãn mặt hỏi:

- Vậy ta phải làm sao? Ta không thể cứ vòng vòng ngoài thành này được. Vậy thì chán lắm, với lại không chừng ngoài thành này cũng có nguy hiểm, mà ta lại càng hiểu kỳ với thể giới chông chát này. Đã gặp mà không đi vào xem thì quá phé đi.

Trí Tuệ Thê cười dài:

- Đúng là hiểu kỳ hại chết con mèo mà! Được rồi! Túc chủ không xem mình bây giờ có bao nhiêu điểm sao? Tăng cảnh giới, học phép thuật mới, tiếp tục đánh quái tăng cấp. Lúc nào cũng gọi ta hỏi ý kiến nhưng lại quên ta có chức năng gì rồi.

Nhất Thành vỗ đầu cái bốp, mắng mình quá ngu. Đúng vậy, đột chặn cổng thành đó đã kiếm không ít vật chất điểm, giờ không dùng thì chờ đến lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Song Song tăng lên

Nhất Thành nói với Trí Tuệ Thê:

- Mở thông tin cá nhân

- - Tính danh: Nhất Thành

- Cảnh giới:

- Black Magic Plate: Rb (trung cấp)

- Bình Chứa ma pháp: sơ cấp

- Ma pháp: Không gian (nhập môn), Nghệ Thuật Hắc Ám (Phép thuật máu (trung cấp), hắc ám(không)

- Sáng Tạo phép thuật: 0
- Vật Chất Điểm: 3050
- Thẻ chất: 60 (Âm Dương Thẻ)
- Linh Hồn: 20/20
- Hơn ba..ngàn..vật chất điểm

Nhất Thành lấp bắp kinh hãi, không nghĩ đến đột chặn công thành đó hấn giết gần 3000 Thi Quái. Đúng là thi chất thành đồng, máu chảy thành sông, nhưng hấn chưa từng nghĩ mình đã giết nhiều quái dị đến thế. Hấn chưa từng chú ý đến điều này.

- Ha..ha..ha.. Ta giàu rồi, ta có thể đánh thẳng đến Silver Plate. Lúc đó ai dám chọc ta.

Hấn cười hả hả mừng rỡ, cũng không quan tâm mình đang ở đâu. Nếu hấn bây giờ mà có thể thấy được biểu hiện của Trí Tuệ Thẻ thì sẽ không vui mừng như vậy. Trí Tuệ Thẻ có vẻ như không đồng tình mà còn cười khẩy, không cho là Nhất Thành nói đúng. Trí Tuệ Thẻ mang theo giọng điệu chế giễu hỏi:

- Túc chủ cười xong rồi chứ?

Nụ cười trên mặt Nhất Thành ngưng bật, hấn nghe giọng điệu của Trí Tuệ Thẻ thì cảm giác không đúng. Vội vàng hỏi:

- Trí Tuệ Thẻ, ngươi có ý gì? Ta nghe sao giọng điệu ngươi không đúng cho lắm.
- Tất nhiên là không đúng rồi. Túc chủ nghĩ hay quá, với hơn ba ngàn điểm này là có thể tăng lên cấp S sao? Túc chủ đang mơ hay sao thế?

Nhất Thành lại không cho lời của Trí Tuệ Thẻ là đúng, lúc trước hấn chỉ dùng chưa đến mấy trăm vật chất điểm để tăng cảnh giới lên Red Plate đỉnh phong, giờ ba ngàn điểm mà không lên nổi cấp S.

- Điều này không đúng sao? Lần trước chỉ..

Hấn chưa nói xong thì đã bị Trí Tuệ Thẻ ngắt lời:

- Đúng là lần trước chỉ dùng mấy trăm điểm. Vì lúc đó, căng cơ túc chủ thấp, yêu cầu không cao. Túc chủ lúc trước có tăng cảnh giới lên mức cao nhất cũng chỉ cấp S chín sao đỉnh phong là cùng. Với mức độ đó mà muốn phá không ngao du vũ trụ thì ... bỏ đi không nói nữa. Nói chung lúc đó vì không đánh vỡ mộng của túc chủ nên ta không nói, nếu tu luyện như lúc trước, thì không có khả năng đánh vỡ vách ngăn của thế giới này.

Nhất Thành há hốc miệng, hấn cứ tưởng là chỉ cần như lúc trước tăng cảnh giới sẽ được trở về nhưng không ngờ lại không phải. Hấn muốn biết giờ hấn có cơ hội trở về hay không?

- Giờ thì thế nào?
- Giờ thì cơ hội đã xuất hiện, nhưng cần phải cố gắng nhiều hơn nữa. Túc chủ nên chú ý thông tin của mình nhiều hơn. Tất cả thông tin trên kia hầu như vô dụng ngoại trừ Bình chứa ma pháp. Đó chính là căn cơ của túc chủ, và đó cũng là thứ giúp túc chủ trở về Trái Đất.

Nhất Thành khó hiểu:

- Ý ngươi là sao?

- Bình chứa của túc chủ bây giờ chỉ là sơ cấp, mà muốn đột phá vách ngăn của thế giới này cần một lượng ma pháp cực đại. Túc chủ có thể nhìn vào vách ngăn trùng lặp bây giờ mà phán đoán mức độ khó khăn của việc đột phá nó. Thành Thiên Long này ít nhất 10 vạn người, bao nhiêu người chạy thoát, ta cho 1 vạn đi. Cần máu chín vạn người để triệu hồi một mảnh của thế giới khác tới. Nói đúng hơn là gấp khúc vách ngăn thế giới để chúng trùng lặp đè lên nhau. Nhớ là gấp khúc chứ không phải đánh vỡ hay thông qua. Mà muốn đánh vỡ hay thông qua thì cần bao nhiêu máu người hay quái dị đây, tính sơ qua thôi chắc phải hiến tế cả Đại Hoang này mới được. Mà cần bao nhiêu phép lực để hiến tế cả Đại Hoang này? Túc chủ cứ thế mà tính, đừng dùng các định lý khoa học ở Trái Đất để áp dụng vào thế giới đầy phép thuật này. Nếu không túc chủ cũng không bao giờ rời khỏi đây được.

Nhất Thành ngơ người khó hiểu, từ thông tin trên hấn có thể hiểu được một điều, bình chứa ma pháp rất quan trọng, thứ hai là đánh vỡ vách ngăn của thế giới này rất khó. Thứ ba, hấn có cơ hội nhưng không lớn, phải cần cố gắng nhiều hơn. Hấn lắc đầu hỏi:

- Bây giờ ta nên làm gì?

Trí Tuệ Thẻ thấy Nhất Thành đã kỳ vọng quá lớn vào số điểm nhỏ nhoi này, đành thở dài nói:

- Ta khuyên túc chủ bây giờ quên đi hết thảy về việc trở lại Trái Đất. Tập trung vào cuộc sống ở thế giới này và tăng cường sức mạnh. Thứ nhất, phải tăng mạnh thẻ chất, linh hồn, cùng phép lực của mình. Không nên bỏ phí bất cứ thứ gì, tất cả đều rất quan trọng đối với túc chủ sau này. Thứ hai, đặc biệt chú ý tăng cường sức chứa của bình chứa ma pháp của mình, chứa càng nhiều năng lượng ma pháp càng tốt. Thứ ba, đừng quá tự tin, kiêu ngạo, túc chủ bây giờ còn yếu, phải cố gắng sống sót mới có cơ hội trở về. Cũng không nên đánh giá thấp người ở thế giới này.

Nhất Thành hiểu ý của Trí Tuệ Thê, hẳn quá chấp nhất việc trở về nên không chú ý đến mọi thứ xung quanh. Hẳn có quá nhiều suy nghĩ sai lầm rồi:

- Được rồi, ta không vào trong bóng râm kia nữa. Tránh gặp nguy hiểm! Giờ ta nên tăng cường sức mạnh ở Bình Chứa ma pháp sao?

- Sai, tức chủ sẽ vào trong bóng râm kia nhưng trước đó phải mạnh lên. Lúc nào cũng bo bo giữ mình thì chán lắm. Ta cũng muốn biết bên trong kia là thứ gì? Thế nên tức chủ phải đi vào.

Nhất Thành giờ khóc giờ cười, tên này đúng là rắc rối, lúc khuyên mình đừng mạo hiểm, lúc thì bảo mình đâm đầu vào chỗ nguy hiểm.

- Vậy giờ thì ta cần phải làm gì?

- Tức chủ bây giờ cần tăng song song cảnh giới và bình chứa ma pháp. Nghĩa là mỗi lần tăng cảnh giới, bình chứa ma pháp cũng phải được mở rộng. Thứ hai là học tập phép thuật mới, không gian phép thuật bây giờ của tức chủ quá phé, chẳng khác gì một tấm khiên. Máu phép thuật cũng cực phé, không có máu thì lấy gì mà thi phép. Nó chỉ hợp cho việc điều khiển máu của mình, tránh để mất máu quá nhiều là hợp nhất, và ở chiến trường nơi máu chảy thành sông. Còn những nơi không có máu thì vô dụng.

Nhất Thành không phản bác được, đúng là hai phép thuật kia hơi phé thật:

- Ta có thể tăng Black Magic Plate lên cấp bao nhiêu với số điểm đang có và cần học phép thuật gì?

- Với ba ngàn điểm, tức chủ dùng 1500 điểm tăng lên cảnh giới và bình chứa ma pháp. Cảnh giới mới sẽ là Re sơ cấp và bình chứa ma pháp sơ cấp 20%. Một ngàn năm trăm điểm còn lại dùng để học phép thuật mới, đó chính là sơ cấp Áo Ảnh phép thuật và Cánh Cổng Đen phép thuật trong Nghệ Thuật Hắc Âm. Trong Nghệ Thuật Hắc Âm, ta chỉ vừa mất hai loại này, còn lại thì vớt. Máu phép thuật còn đỡ, còn gì mà triệu hồi phép thuật yêu cầu giết người, rồi thì hút máu tăng phép thuật, etc. Mấy loại kia tu luyện xong tức chủ cũng chả còn là con người.

Nhất Thành nghe vậy thì hơi giật mình, dùng 1500 điểm vật chất mà mới đột phá cấp Re sơ cấp, bình chứa sơ cấp mới 20%. Vậy thì lúc nào hẳn mới...? Hẳn thờ dài định nói gì rồi lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Áo Ảnh vs Cánh Cổng Đen

Trí Tuệ Thê như đọc được suy nghĩ của hẳn thờ dài nói:

- Ta biết tức chủ đang nghĩ gì. Nhưng hãy nhớ, sống ở đâu cũng phải sống cả. Với lại còn có thể trở về quê hương thì sao không sống cho tốt ở đây. Thật sự ra nếu với 1500 điểm sẽ không giúp tức chủ tăng nhiều sức mạnh vậy đâu, ta phải rút ra một lượng vật chất đang ẩn sâu trong ta mới giúp tức chủ tăng được nhiều như vậy. Còn về lĩnh ngộ phép thuật, hai loại phép thuật kia đều là cấp bậc truyền kỳ, thậm chí Cách Cổng Đen đã vượt mức truyền kỳ phép thuật, dùng số điểm nhỏ đó để lĩnh ngộ bọn chúng thì đã rất hiếm thấy rồi. Có người dù cho bỏ cả đời cũng không lĩnh ngộ được một trong hai phép thuật kia.

Nhất Thành thờ dài, nhưng rồi lại cười. Hẳn cảm thấy mình hơi ngốc, biết bao nhiêu người muốn xuyên việt. Còn mình lại muốn đời trở về, Nhất Thành quyết định về hay không là tính sau. Giờ phải tìm hiểu nhiều điều thú vị ở thế giới này đã.

- Cảm ơn người Trí Tuệ Thê. Được rồi, dùng 1500 điểm tăng cảnh giới và bình chứa ma pháp đi.

- Ok!

Vừa mới dứt lời, hẳn liền cảm nhận trong người tràn đầy năng lượng ma pháp. Nhanh chóng hội tụ về hướng Black Magic Plate của hẳn. Sau một lúc, Black Magic Plate của hẳn hiện lên chữ nổi Re đại diện cho cảnh giới của nó. Nhất Thành nhìn qua một lúc thì thay đổi chú ý đến bình chứa ma pháp trong Black Magic Plate. Vừa nhìn hẳn liền nhận ra Bình chứa đã rộng lớn hơn lúc trước rất nhiều, năng lượng khởi nguyên tràn ngập cả không gian. Hẳn đoán với nguồn năng lượng này thì có thể so với các pháp sư ở cảnh giới Re ngọn lửa đỉnh phong cảnh giới.

Nhất Thành mở mắt cảm nhận cơ thể mình, cơ thể hẳn không có gì thay đổi nhưng lần đột phá vừa rồi cũng giúp hẳn hồi lại lượng máu vừa thiếu hụt, cơ thể cũng hồi phục trở lại đỉnh phong.

- Đột phá rất thuận lợi! Trí Tuệ Thê, người giới thiệu một chút về hai loại phép thuật lúc này người nhắc đến được không?

- Trước hết nói về ảo ảnh phép thuật. Loại phép thuật này theo ta thấy thì khá thú vị, dùng năng lượng ma pháp cùng linh hồn lực để tạo ra ảo ảnh. Loại phép thuật này được chia làm hai kỹ năng. Kỹ năng thứ nhất, vật chất ảo ảnh: dùng vật chất năng lượng câu thông với thiên địa để tạo ra ảo ảnh. Ví dụ tạo ảo ảnh của Magic Plate, tức chủ có thể tạo ra ảo ảnh của nó từ hư không bằng năng lượng phép thuật, không cần bất cứ thứ gì hỗ trợ chỉ cần đủ năng lượng ma pháp. Kỹ năng thứ hai, tinh thần ảo ảnh: linh hồn tức chủ càng mạnh có thể khiến địch thủ lâm vào ảo cảnh, tinh thần kẻ thù sẽ thối loạn tùy theo tức chủ tạo loại ảo ảnh gì trong đầu bọn chúng. - Áo Ảnh Phép thuật được thi triển thông qua lực thức của tức chủ đánh vào lực thức của đối thủ. Lực

thức gồm sáu căn đó là mắt (nhãn căn), tai (nhĩ căn), mũi (tị căn), lưỡi (thiệt căn), thân (thân căn) và ý căn. Cảnh giới cao nhất chính là hoá ảo ảnh thành thật. Như ý nghĩa của mặt chữ, hoá mọi thứ tức chủ tướng tượng ra được thành thật chất trong một thời gian nhất định.

Nhất Thành há hốc mồm, hỏi ngược lại:

- Bá đạo vậy sao?

- Đúng vậy rất Bá đạo. Mà càng đáng sợ hơn chính là ảo ảnh phép thuật có thể kết hợp với không gian phép thuật của túc chủ. Ví dụ, trong không gian không chế của túc chủ, túc chủ có thể khiến không gian đó trở nên biến ảo, hoá thành các khung cảnh khác nhau. Khi đạt đến mức thật thật giả giả, địch thủ lâm vào không gian này thì không biết đâu là thật đâu là giả.

Nhất Thành sung sướng, cứ nghĩ thôi cũng đã biết loại phép thuật này mạnh đến thế nào. Hắn không thể chờ đợi thêm được nữa để nghe về phép thuật tiếp theo:

- Vậy phép thuật thứ hai là gì?

- Phép thuật thứ hai là Cánh cổng đen: một loại phép thuật có khả năng phá hủy tất cả mọi thứ trên đường đi của nó. Tìm kiếm và nuốt chửng tất cả mọi năng lượng và vật chất khác. Sức mạnh của nó như được lập trình sẵn để tiêu diệt tất cả những mục tiêu có sẵn. Nó là một loại phép thuật phá hủy, không ngừng phá hủy tất cả mọi thứ. Túc chủ phải nắm giữ được phép thuật này và không dùng quá mức chịu đựng của tinh thần và cơ thể. Nếu như túc chủ mất kiểm soát hoặc không thể điều khiển nổi sức mạnh phép thuật này, não túc chủ sẽ nổ tung và túc chủ sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Nhất Thành lúc nghe đến mức phá hoại thì rất sung sướng nhưng đến đoạn sau thì rung mình một cái hỏi lại Trí Tuệ Thê:

- Nguy hiểm như vậy?

- Đúng, phép thuật này rất nguy hiểm. Túc chủ phải tuân thủ được phép thuật này nếu không thì sẽ gặp rắc rối rất lớn. Đặc biệt chú ý, không được thi triển vượt mức kiểm soát nếu không hậu quả sẽ không thể lường trước được.

Nhất Thành không chần chờ nữa:

- Giúp ta lĩnh ngộ hai phép thuật này đi!

- Ok!

Nhất Thành ngồi dựa vào cổng thành, nhắm chặt hai mắt một lúc lâu. Hắn lúc này cả người tỏa ra hắc khí ngùn ngụt, hòa nhập cùng bầu không khí trong thành. Có thể vì hắc khí trên người hắn mạnh hơn lúc trước nên không bị những thanh đao kiếm kia tấn công. Nhờ vậy việc lĩnh ngộ của hắn trong giây lát lại không bị quấy rối. Khi Nhất Thành mở mắt ra lần nữa, đôi mắt của hắn đã trở nên đặc biệt, có rất nhiều màu sắc thay đổi liên tục trong tròng mắt. Đây chính là đôi mắt đại diện cho ảo ảnh chi thuật.

Nhất Thành ngả bàn tay trái ra, trong tay lại xuất hiện một tấm Red Magic Plate mờ ảo. Hắn đưa tay phải chớp lấy thì chỉ chớp vào không khí. Nhất Thành cũng không quá bất ngờ vì hắn đã đoán trước được kết quả. Red Magic Plate trên tay hắn chỉ là một ảo ảnh, làm sao mà hắn nắm bắt được. Nhờ vậy sau này không còn lo lắng bị người khác phát hiện bí mật về Magic Plate đặc biệt của mình. Còn về phần kết hợp hai loại phép thuật không gian và ảo ảnh phép thuật thì còn một chặng đường dài. Hắn cần lĩnh ngộ hai loại phép thuật đến một cấp độ nhất định mới có thể kết hợp.

Nhất Thành thu lại phép thuật ảo ảnh. Hắn lần này giờ tay phải lên, trước đầu ngón tay trở xuất hiện một quả cầu màu đen nhỏ như một hạt đậu. Nhưng quả cầu đen kia tỏa ra một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm, cứ như nó muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ xung quanh. Nhất Thành từ từ đưa ngón trỏ chỉ xuống mặt đất trước mặt. Quả cầu đen kia dùng tốc độ cực nhanh bay đi, tạo thành những ảo ảnh màu đen kéo dài, nhìn không khác gì một cây gậy đen. Một lỗ thủng xuất hiện ngay vị trí vừa được hắn chỉ xuống. Lỗ thủng đoán chừng rất sâu nhưng năng lượng khởi nguyên trong cơ thể hắn cũng bị hút hết một nửa. Có thể thấy, phép thuật này có độ phá hủy rất mạnh nhưng cũng rất hao tổn năng lượng ma pháp.

Hắn vội vàng nhập định hấp thu năng lượng bổ xung, ở đây vẫn còn có quá nhiều nguy hiểm, hắn phải ở tình trạng đỉnh phong trong mọi trường hợp để đề phòng bất trắc. Ngay khi năng lượng bổ sung đầy đủ, hắn liền câu thông với Trí Tuệ Thê:

- Mở thông tin cá nhân.

- Tính danh: Nhất Thành

- Cảnh giới:

- Black Magic Plate: Re(sơ cấp)

- Binh Chứa ma pháp: sơ cấp (20%)

- Ma pháp: Không gian (được nâng cấp: nhập môn), Nghệ Thuật Hắc Ám: Phép thuật máu (trung cấp), Ảo Ảnh (sơ cấp), Cánh Cổng Đen (sơ cấp)

- Sáng Tạo phép thuật: 0

- Vật Chất Điểm: 50

- Thẻ chất: 60 (Âm Dương Thẻ)

- Linh Hồn: 20/20

Xem qua thông tin cá nhân, hẳn khá là hài lòng về mình. Nhưng có điều phép thuật của hắn ngoài phép thuật máu là trung cấp, còn lại tất cả đều nhập môn. Điều này thật sự làm hắn cười khở không thôi. Nếu không có Trí Tuệ thẻ, sợ rằng hắn không học được bất cứ loại phép thuật nào đang có cả.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Động thiên phúc địa

- Ta đã đủ điều kiện đi vào bóng râm?

- Có thể, nhưng cẩn thận một chút. Đừng thu liễm hắc khí nếu không sẽ bị hàng vạn thanh vũ khí kia đánh chết.

Trong lòng Nhất Thành vẫn rất hiếu kỳ với thế giới trùng lặp quái dị này. Đây là lần đầu tiên hắn thấy một thế giới chỉ dành cho quái dị như vậy. Đặc biệt những thanh đao kiếm kia là sao? Có người điều khiển chúng hay là chúng tự động công kích?

Nhất Thành không suy nghĩ nhiều nữa, từng bước cẩn thận tiến vào bóng râm hắc ám dưới tán cây. Vừa bước vào hắn liền há hốc mồm khiếp sợ. Hắn như bước vào một thế giới khác, trong này rộng lớn hơn so với hắc ám bóng râm nhìn từ bên ngoài kia rất nhiều. Bên ngoài nhìn vào bên trong thì toàn là hắc ám, không một chút ánh sáng nhưng bên trong không gian này lại có ánh trắng sáng màu đỏ. Ở không gian này đang có hàng ngàn hàng vạn thanh vũ khí cắm trên đất. Dù mọi loại kiểu dáng. Bọn chúng đang tỏa ra hắc khí ngùn ngụt, phía dưới những thanh vũ khí là những mô đất nhỏ, như là những ngôi mộ.

Nhất Thành câu thông với Trí Tuệ Thẻ, giờ này chỉ có nó hắn mới có thể dựa vào:

- Trí Tuệ Thẻ, đây là thế nào? Vì sao ta thấy giống như một thế giới khác và vì sao lại rộng lớn hơn bóng râm bên ngoài kia rất nhiều?

- Đây gọi là động thiên phúc địa. Mỗi cái cây, mỗi bóng râm chính là một động thiên thế giới. Giống như người ngủ, mỗi động thiên thế giới sẽ khác nhau.

Nhất Thành cũng hiểu điều này, hắn tiếp tục hỏi:

- Vậy người có biết ở không gian này có gì không?

Trí Tuệ lại không trả lời mà hỏi ngược lại, muốn kiểm tra hắn:

- Túc chủ quan sát rồi đánh giá hoàn cảnh thử xem? Ta muốn biết túc chủ có sức quan sát hay không?

Nhất Thành hơi nhíu mày nhưng sau đó liền giãn ra cười nói:

- Được thôi! Người xem ta có nói đúng không nhé!

Nhất Thành trầm ngâm một chút rồi nói:

- Theo ta thấy đây là vũ khí mộ, nói hay hơn chút gọi là kiếm mộ. Nơi đây từng xảy ra chiến tranh, rất nhiều người hoặc quái dị đã ngã xuống và được chôn cất ở đây! Những vũ khí được cắm trên đất kia chính là vũ khí của chủ nhân nằm trong mấy mô đất kia. Vũ khí ở đây lâu ngày bị hắc khí uẩn ngưng, nên sinh là một loại ác linh. Tấn công bất cứ sinh vật sống gì, chỉ có quái dị không quá yếu kém bọn chúng mới không tấn công.

Trí tuệ thẻ cười tán thưởng:

- ha..ha..ha... không tệ. Nhưng túc chủ mới chỉ đoán đúng một phần. Nhìn qua bên trái động thiên này đi.

Vừa nhìn sang bên trái, Nhất Thành liền sững người. Bên đó vũ khí không tỏa ra hắc khí. Ngược lại hoàn toàn, chúng nó tỏa ra một loại chính khí màu vàng nhạt. Điều này không đúng với dự đoán bị hắc khí lây nhiễm của hắn.

- Đây là?

Trí tuệ thẻ cười nói:

- Đúng vậy! Vũ khí bên kia không bị hắc khí lây nhiễm mà còn tỏa ra chính khí. Nếu ta đoán không sai, đây là chiến trường của quái dị và pháp sư. Rất nhiều nhân vật lợi hại đã ngã xuống ở đây. Túc chủ tiến lên đi, xem bên kia là gì?

Nhất Thành nghe vậy, hấn tiến về phía bên trái nơi những thanh vũ khí không bị hắc khí lây nhiễm. Vừa mới tiến đến gần, mấy thanh vũ khí kia lại run lên. Nhất Thành vội vàng dừng lại. Một vài giây sau hấn mới nhận ra nguyên nhân, cả người hấn đang có hắc khí bao bọc, tất sẽ bị chúng tấn công.

Hấn vừa đi vừa thu lại hắc khí trên thân thể tới lúc đến gần mấy thanh vũ khí kia thì hấn đã biến thành một người bình thường. Nhất Thành tiếp tục tiến lên, đi sâu vào khu vực mộ kiếm này. Càng tiến gần vào trong, trong không khí, bên trái chính khí tỏa ra càng lắm liệt, bên phải thì hắc khí càng trở nên âm trầm. Không biết đi qua bao nhiêu ngôi mộ kiếm, Nhất Thành cuối cùng đến điểm cuối của không gian này. Ở trước mắt hấn xuất hiện hai đốm lửa, đúng vậy, hai đốm lửa đang lơ lửng trên không. Một màu đen một màu vàng. Bọn chúng dưới ánh mặt trăng đỏ giống như bị đè ép. Hai ngọn lửa rung lên nhẹ nhẹ chống lại ánh sáng đỏ của mặt trăng trên cao.

Ngay khi Nhất Thành vừa đến gần 100 mét thì cả hai ngọn lửa rung lắc dữ dội hơn. Bọn chúng bắt đầu sáng rực lên, điên cuồng va chạm vào nhau.

- Rầm...rầm..

Mỗi lần bọn chúng va chạm lại tạo ra ở chính giữa một đường không gian nứt gãy. Càng lúc không gian nứt gãy càng lớn. Đến lúc bọn chúng không va chạm nữa thì lại hướng về phía Nhất Thành bay đi.

Nhất Thành biến sắc, hấn chẳng biết chuyện gì xảy ra. Vừa đến thì hai ngọn lửa kia điên cuồng va đập vào nhau, lúc đó, hấn đứng sững sờ trước một cảnh tượng khó tin như vậy. Tới lúc hai đốm lửa kia điên cuồng xông về phía bên này thì hấn đã không còn phản ứng kịp.

Hấn vội vàng quay đầu chạy nhưng đã không kịp rồi. Hai ngọn lửa điên cuồng đâm sầm vào Nhất Thành. Chúng tiến vào trong thân thể của hấn, hướng về phía Đan điền mà đi. Vừa tiến vào trong đan điền, hai ngọn lửa nổi lên tranh đấu dữ dội lẫn nữa. Nhất Thành giờ đây cả người bốc cháy, bên trái ngọn lửa màu vàng còn bên phải là ngọn lửa đen đang chiếm lấy một nửa thân thể của hấn.

Nhất Thành cả cơ thể trở nên đau đớn kịch liệt, linh hồn trong cơ thể hấn cũng bị đốt cháy. Linh hồn bị đốt cháy nên nỗi đau của hấn phải chịu càng gấp trăm ngàn lần. Đặc biệt giờ đây Đan điền của hấn đã nứt toát ra, máu đang phun trào ở dưới phần bụng. Bên ngoài nhìn vào thì thấy dưới bụng của Nhất Thành có một vết nứt cực kỳ đáng sợ, cả cơ thể bốc cháy dữ dội bởi hai ngọn lửa một đen một vàng, cơ thể bắt đầu khô khốc, bốc mùi cháy khét.

Trí tuệ thể ở trong Giọt Máu Sinh Mệnh thấy Nhất Thành sắp nguy kịch thì hét lớn:

- Âm dương thể thu hút hai ngọn lửa này đến! Nhanh chóng dùng năng lượng khởi nguyên trong thể ma pháp kéo chúng vào không gian bình chứa trong Black Plate. Nhanh lên, nếu không cơ thể của túc chủ sẽ bị hủy diệt.

Nhất Thành đau đớn lăn lộn trên đất. Đất đai xung quanh hấn lẫn vài thanh vũ khí đều bị hỏa diễm đốt thành than đen. Có thể thấy, hai loại hỏa diễm này đáng sợ đến mức nào. Nhất Thành nhờ vào Âm Dương Thể mới chống cự nổi với hai loại hỏa diễm này, nếu không thì hấn đã tan thành tro bụi từ lâu. Nghe Trí Tuệ Thể nó vậy Nhất Thành liền lấy lại một chút bình tĩnh trong đau đớn, kích động tất cả năng lượng khởi nguyên hấn có thể điều khiển được trong Black Magic Plate. Hấn không để ý đến cơ thể đang bốc cháy mà vận dụng tất cả năng lượng khởi nguyên di chuyển hướng đến Đan Điền.

Vừa đến nơi, năng lượng khởi nguyên của hấn bị chấn ngược ra ngoài. Hai ngọn lửa một vàng và một đen cực kỳ mạnh mẽ. Và lại dư âm của mỗi lần va chạm của chúng cũng không kém. Dù bị phản chấn trở lại nhưng Nhất Thành biết không thể từ bỏ. Nếu từ bỏ bây giờ thì dùng hồng sông sót. Cơ thể hấn có thể chịu đựng nhất thời nhưng không phải mãi mãi. Tập trung tất cả tinh thần lực hấn có thể, điên cuồng điều khiển năng lượng khởi nguyên xông vào đan điền lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hỏa diễm chi thể vs bạch sắc chi hỏa

Lần này may mắn hơn, vừa đứng lúc hai loại hỏa diễm va chạm, một lỗ hổng xuất hiện, năng lượng khởi nguyên tràn vào trong đan điền, lan tỏa khắp nơi. Ngay khi năng lượng khởi nguyên vào trong, Đan điền loạn thành một đống, hắc diễm và vàng diễm lại cháy lên bùng bùng, nhưng lại không có va chạm xảy ra, chúng lại hướng đến năng lượng khởi nguyên mà đi. Nhất Thành thấy vậy thì cũng không quan tâm, điều động năng lượng khởi nguyên bao bọc hai ngọn lửa vào trong, rồi kéo chúng vào Black Magic Plate.

Khi hai ngọn lửa vừa tiến vào trong không gian bình chứa ma pháp. Nhất Thành đã không chống chịu nổi nữa mà ngất đi. Ngọn lửa bên ngoài thân thể cũng tắt. Nhưng Black Magic Plate lại run tên, bốc cháy điên cuồng. Trên Black Magic Plate ngọn lửa bốc cháy lúc thì màu đen, lúc thì màu vàng. Nhưng dần dần ngọn lửa càng cháy càng trở nên kì dị, màu sắc liên tục thay đổi, lúc đậm lúc nhạt, lúc vàng lúc đen. Cuối cùng ngọn lửa biến thành màu trắng, lửa màu trắng xuất hiện bốc cháy trên Black Magic Plate nhìn rất đặc biệt. Nếu nhìn từ bên ngoài vào có thể nhìn xuyên qua Bạch diễm thấy được Black Magic Plate bao bọc bên trong.

Không biết qua bao nhiêu lâu, ngọn lửa trắng trong suốt cũng tắt. Trên thể Black Magic Plate hiện lên một đường Vân màu trắng với những ký hiệu tối nghĩa.

Nhất Thành mơ mơ màng màng tỉnh dậy. Định ngồi dậy thì không được, cơ thể hấn bây giờ đã trở nên vô lực. Cả cơ thể bị cháy đen, khô quắt. Máu đã

bốc hơi hết gần như không còn. Bây giờ hần còn sống chính là nhờ vào một nửa quái dị thân thể. Hần giờ chỉ có đôi mắt vẫn chớp mờ chứ cả cơ thể không có lực, mà cơ thể còn truyền đến từng cơn đau nhức kịch liệt. Thậm chí đầu hần còn đau như búa bổ, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Trí Tuệ Thể không còn cách nào tự động làm ra quyết định:

- Túc chủ đang trong lúc nguy kịch, cơ thể lần đầu óc đã không còn minh mẫn để đưa ra quyết định. Ta thay mặt túc chủ bật chế độ auto, dùng 50 điểm vật chất đang có cùng với mượn thêm 2950 vật chất điểm từ Trí Tuệ Thể để chữa trị cơ thể.

Trí Tuệ Thể vừa dứt lời, Nhất Thành lại ngất đi lần nữa. Trong lúc hần ngất đi, Giọt Máu Sinh mệnh truyền ra một luồng năng lượng tinh khiết vào trong cơ thể của hần giúp hần hồi phục lại từ từ. Trong lúc này Black Magic Plate cũng truyền ra một luồng năng lượng bạch sắc giúp hần hồi phục. Chúng di chuyển khắp kỳ kinh bát mạch. Máu tươi cũng được Giọt Máu Sinh Mệnh bổ sung một lượng vừa đủ để trợ giúp hồi phục cơ thể.

Không biết qua bao lâu, Nhất Thành tỉnh lại. Lần này cơ thể không còn đau nhức mà thay vào đó là một luồng nước mát chảy khắp thân thể. Hần rên lên một tiếng sung sướng:

- Uhhh..

Nhất Thành ngồi dậy quan sát xung quanh, giờ đây cả không gian này đã trở nên tĩnh mịch, một tiếng động nhỏ cũng không có. Động Thiên này đã không còn chịu sự phân cách bởi hai ngọn lửa. Bọn chúng đã biến mất, hắc khí xâm nhập, ánh trắng đỏ đã chiếu đến tất cả ngõ ngách khắp vùng đất này, không còn thứ gì có thể ngăn cách ánh trắng nữa.

Thấy tình hình xung quanh khá an toàn, Nhất Thành tập trung quan sát cơ thể của mình. Bên ngoài không có nhiều thay đổi, hần chỉ ốm hơn một vòng, cơ thể rắn chắc hơn lúc trước. Có điều, hần lại không còn một mảnh vải che thân, đang trần như nhộng ngồi dưới đất.

Nhất Thành bắt đầu đánh giá bên trong cơ thể. Hần kinh hỉ phát hiện, kinh mạch rộng lớn hơn nhiều so với lúc trước. Sức mạnh cơ thể hình như lại có tăng lên. Hần nhìn vào Black Magic Plate của mình, không gian bình chứa đã tăng lên một vòng. Trên Magic Plate xuất hiện một ký hiệu màu trắng rất nổi bật trên nền đen.

Trong đầu hần cũng xuất hiện một số tin tức về phép thuật mới, Nhất Thành thấy là lạ thì thử vận dụng phép thuật mới này một chút. Bỗng nhiên, tay hần bốc cháy hừng hực một ngọn lửa màu trắng. Hần khiếp sợ, vội vàng vùng vẫy tay nhằm dập tắt lửa nhưng không có tác dụng. Qua một lúc, hần bình tĩnh phát hiện, lửa này đối với hần không có một chút nguy hiểm. Tay hần vẫn bình thường, không có cảm giác nóng.

Thở ra một hơi, vừa rồi bị đốt cháy nên giờ hần còn hơi sợ. Vừa rồi, thấy tay mình bốc cháy nên đã mất bình tĩnh. Đây là phép thuật mới của hần, một ngọn Bạch Diễm. Nhất Thành hiếu kỳ lật tay qua lại nhiều lần quan sát ngọn lửa nhưng chả thấy gì đặc biệt. Hần tìm kiếm xung quanh, phát hiện một thanh kiếm đang toả ra hắc khí trên đất. Tiến đến nhặt thanh kiếm lên bằng bàn tay đang có Bạch diễm bao phủ, thì cả thanh kiếm cũng bị Bạch diễm đốt cháy. Tất cả hắc khí trên thanh kiếm từ từ tan biến, ngay khi hắc khí biến mất thì thanh kiếm cũng bắt đầu nóng lên. Nhất Thành cảm nhận được nếu hần nắm thanh kiếm này lâu thêm tí nữa thì cả thanh kiếm sẽ tan chảy.

Hần vội vàng đặt thanh kiếm về chỗ cũ nhưng phải mất một lúc lâu thanh kiếm mới bị hắc khí bao phủ lần nữa.

Sực nhớ điều gì, Nhất Thành vội vàng câu thông trí tuệ thể:

- Trí Tuệ Thể nguoi còn đó chứ?

- Tất nhiên là ở đây. Để ta mở thông tin cá nhân giúp túc chủ hiểu rõ hơn.

Mở thông tin cá nhân.

- Tính danh: Nhất Thành

- Cảnh giới:

- Black Magic Plate: Re(sơ cấp)

- Bình Chứa ma pháp: sơ cấp (50%)

- Ma pháp: Không gian (được nâng cấp: nhập môn), Nghệ Thuật Hắc Ám: Phép thuật máu (trung cấp), Áo Ảnh (sơ cấp), Cánh Cổng Đen(sơ cấp), Bạch Sắc Chi Hòa (Sơ cấp)

- Sáng Tạo phép thuật: 0

- Vật Chất Điểm: -2950

- Thể chất: 80 (Âm Dương Thể, Hỏa Diễm Chi Thể)

- Linh Hồn: 10/10

Nhất Thanh quan sát một lúc thì nhận ra một số thay đổi trong thông tin của mình. Bình Chứa ma pháp của hần đã tăng lên 50%, đối với hần điều này rất

tốt. Thêm một phép thuật mới là Bạch Sắc Chi Hóa, đó chắc chắn là ngọn lửa vừa nảy hấn sử dụng. Nhưng âm điểm này là sao và thể chất tăng lên nhưng sao lại giảm đi linh hồn lực. Còn có cái gì mà Hòa Diễm Chi Thể?

- Trí Tuệ Thê, có một số thông tin ta không hiểu? -2950 là gì?

Trí Tuệ Thê bắt đầu dĩ nói:

- Lúc này tức chủ trong tình trạng nguy kịch, ta phải dùng vật chất điểm của mình để cứu mạng tức chủ. Vì thế tức chủ giờ nợ ta -2950 điểm.

- Ồ...

Nhất Thành ồ lên một tiếng kinh ngạc, đây chắc là lúc này hấn lâm vào nguy kịch. Để cứu mạng hấn, trí tuệ thê phải dùng vật chất vốn có của mình. Nhất Thành thở dài, điều này không có gì xấu cả. Đối với hấn, nợ vật chất điểm không phải là vấn đề lớn, mạng hấn mới quan trọng.

- Cảm ơn người cứu mạng ta. -2950 điểm vật chất, ta sẽ nhanh chóng kiếm về bù lại tổn thất của người. Thể chất ta đạt đến 80, vậy ta có thể so với Từ Quái chưa?

- Có thể so với Từ Quái sơ cấp, nhưng cũng phải cẩn thận một chút. Cấp bậc quái dị cũng như pháp sư vậy, Red Plate và Silver Plate chỉ cách một cảnh giới nhưng về chất lượng và sức mạnh lại khác nhau một trời một vực.

Nhất Thành gật đầu hiểu rõ việc này, từ lúc thấy Như Như và Lưu Bá Nhân thi phép, đặc biệt là lão sư Tiểu Bưu, hấn đã nhận ra sự khác biệt cực lớn giữa hai cảnh giới. Lúc Tiểu Bưu lão sư thi triển ‘Băng Phong Vạn Lý’, hấn đã ở rất gần nên cảm nhận rõ sự đáng sợ của phép thuật này. Nếu so sánh phép thuật của lão với Bạch Tư Thường thì một trời một vực, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Mà vấn đề quan trọng hơn là linh hồn lực đã bị giảm đi. Điều này làm Nhất Thành có chút lo lắng:

- Linh hồn ta bị giảm 50%, điều này có nguy hiểm không? Ta có mất trí nhớ gì không?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’

- Không, trí nhớ tức chủ vẫn không bị có ảnh hưởng. Việc này là nhờ một phần linh hồn nằm trong Giọt Máu Sinh Mệnh. Nó sao lại một bản trí nhớ của tức chủ ngay khi một nửa linh hồn của tức chủ ngấm vào thân thể bị đốt cháy. May mắn là tức chủ chỉ có trí nhớ của mấy chục năm nếu nhiều hơn sẽ là vấn đề lớn. Giờ đây, Giọt Máu Sinh Mệnh phải chia đôi linh hồn để tức chủ sống lại trong cơ thể này. Tức chủ phải cố gắng kiếm vật chất điểm để tăng linh hồn lên. Nếu gặp thêm chuyện vừa rồi lần nữa ta sợ rằng tình hình sẽ không được tốt như bây giờ.

Nhất Thành mới nghĩ đến chuyện lúc này xảy ra thì rung mình một cái. Cảm giác bị thiêu kia thật sự đáng sợ. Mà đáng sợ hơn là nó có thể đốt cháy cả linh hồn của hấn. Linh hồn mỗi người là quan trọng nhất, mất linh hồn thì không khác gì chết. Nếu cứ thế này, linh hồn giảm đến mức thấp nhất thì dù có thể dựa vào Giọt Máu Sinh mệnh sống lại cũng không bù đắp được những gì đã mất. Hấn thật sự không ngờ mới tiến vào động thiên thứ nhất đã gặp chuyện không may như vậy làm hấn trở tay không kịp.

Trí Tuệ Thê lên tiếng nhắc nhở:

- Tức chủ giờ có thêm một thể chất mới, đó là Hòa Diễm Chi Thể. Thể chất này khá thú vị, nó sẽ giúp tức chủ miễn nhiễm với lửa. Bất cứ loại lửa nào không đủ mạnh thì sẽ không thể tổn thương đến tức chủ. Mà loại Bạch Sắc Hòa Diễm tức chủ đang nắm giữ càng đặc biệt, chúng có thể đốt cháy cả vật chất và phi vật chất. Có thể nói nó là khắc tinh của Quỷ Vật. Ta gọi hai ngọn lửa lúc trước là Hắc Âm Chi Diễm cùng Viêm Dương chi diễm. Viêm Dương chi Diễm chính là hỏa diễm sinh ra từ linh hồn của các pháp sư mạnh mẽ chết đi. Hắc Âm Chi Diễm sinh ra từ quái dị chết đi. Không biết ai đã tạo nên khu mộ lớn này, cũng không biết tên kia có biết vì thế mà tạo ra hai loại Hòa Diễm khắc tinh của nhau. May mà tức chủ có Âm Dương Thể và năng lượng khởi nguyên nên bình ổn được chúng, kết hợp chúng thành một loại hỏa diễm mới. Nếu là pháp sư bình thường, gặp hai loại hỏa diễm này thì không dám đến gần, cũng đừng nghĩ đến thu phục bọn chúng.

Nhất Thành cảm thấy thú vị với tin tức vừa rồi nên hỏi thêm:

- Ý của người là ngọn lửa bạch sắc này có thể đốt cháy cả linh hồn lẫn vật thể mà nó chạm vào.

- Đúng vậy. Loại Bạch Sắc Hòa Diễm này khá hữu dụng đấy. Tức chủ cứ từ từ tìm hiểu.

Nhất Thanh suy nghĩ một chút rồi cũng chẳng để ý đến. Quyết định tiến về phía trước, tìm kiếm một bộ áo quần mới rồi hướng về trung tâm thành. Nguy hiểm thì nguy hiểm nhưng đi cũng phải đi, nếu cứ dừng lại một chỗ chưa chắc đã an toàn thật sự. Còn nếu hấn tìm thấy người quen không chừng không cần lo lắng về sự an toàn của mình nữa. Người quen đó tất nhiên là phó viện trưởng, hấn tin chắc lúc việc này xảy ra lão vẫn còn ở trung tâm thành, nơi xuất hiện của cấm chế thứ hai.

Nhất Thành tiến đến, bước xuyên qua động thiên không gian mộ kiếm. Ngay khi ra ngoài, trước mắt hắn trở lại như cũ, hắn vẫn ở thiên long thành, khắp nơi là nhà cửa cùng các cây đại thụ hắc ám. Nhanh chóng lên vào một căn nhà nào đó, thay một bộ áo quần rồi hướng trung tâm thành đi đến. Nhất Thành không tiến vào bóng râm nào nữa mà cố gắng tránh né chúng càng xa càng tốt. Không biết trong bóng cây khác có nguy hiểm gì hay không, nếu lao ra cái thứ gì đó nguy hiểm sợ rằng sẽ không được tốt lắm.

Những khoảng không gian dưới cây đại thụ có rất nhiều. Phần lớn là động thiên nhỏ. Nhất Thành phải đi vòng qua chúng rất nhiều lần mới tiến đến gần được trung tâm thành. Đúng lúc này, hắn thấy một người đang nằm trên mặt đất. Người này không có bất cứ cử động nào cả, chỉ nằm đó như người chết. Có điều người này nằm khá gần một động thiên không gian rất lớn. Nhìn qua cũng đoán được người này đã chạy từ trong đó ra, thoát ra được động thiên thì ngất đi.

Nhất Thành bước từ từ đến gần, càng gần hắn càng kinh ngạc. Nằm dưới đất là một cô gái vận xiêm y màu đen, không sang trọng quý phái, nhưng vẫn toát nên một vẻ kiêu sa tà mị đến lạ lùng. Xiêm y đen cực bó sát người, tôn nên những đường cong uyển chuyển của nàng. Trên người nàng không toát lên phẩm nhân khí tục mà là khí khái của một người có quyền có thế.

Nhất Thành nhìn qua thì nhận ra trên người nàng có hai vết thương nặng. Một ở vai và ở eo nhỏ của nàng. Vết thương ở vai là một vết cào đang chảy ra máu đen, có thể đoán được đây là do quái dị gây ra. Còn về vết thương ở hông lại là một vết dao cắt rất ngọt, máu tươi vẫn còn đang ồ ạt chảy.

Dù là che mặt nhưng nhìn qua vóc dáng và đôi mắt thì biết nữ nhân này rất xinh đẹp. Nhất Thành nhớ đến câu nói quen thuộc ở kiếp trước thì lẩm bẩm:

- ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’.

Trí Tuệ Thê vẫn đang quan sát, chêm vào nói:

- ‘Anh Hùng cứu mỹ nhân’ cái gì? Chủ yếu là cứu xong chờ người ta báo đáp mới là chính!

Nhất Thành cười rộ lên, đúng vậy, vừa nãy hắn cũng nghĩ như vậy. Còn mà cái gì lợi dụng người ta gặp nguy giờ đòi bại thì hắn không nghĩ đến. Đề tiện như vậy thì hắn không muốn làm, tự nguyện mới tốt.

Nhất Thành ngồi xuống kéo nàng tránh xa bóng râm hắc ám kia. Hắn không muốn nữa chừng nhảy ra một tên quái vật nào đó thì cứu người không kịp còn thêm phiền phức. Đặt nàng xuống dựa vào một góc tường nhà. Hắn nhanh chóng sử dụng phép thuật máu rút hết chất độc ở vai ra, sau đó thì giúp nàng cầm máu ở hông. Hắn không có phép thuật trị liệu nào nên chỉ có thể giúp nàng như vậy.

Nhất Thành thấy nàng không thể tỉnh lại ngay được nên quyết định tìm nơi nghỉ ngơi một lúc. Để nàng một mình ở đây thì không được tốt lắm. Với lại nàng có thể biết tình hình gì đó trong thành này. Hắn di chuyển nàng đến một căn nhà trống, rồi đặt nàng lên một chiếc giường nhỏ. Hắn tìm một góc ngồi xuống, vừa dưỡng thần vừa làm quen với các phép thuật mới học được.

Trước người hắn xuất hiện bốn quả cầu không gian xoay tròn quay người, sau đó chúng nhập lại biến thành một không gian mới, lớn hơn. Nhất Thành thử một lúc tạo ra không gian lớn rồi không gian nhỏ nhưng không được. Việc thi phép và điều khiển hai không gian cùng lúc qua khó. Sau mấy lần thử nhưng vẫn không thành công, trên trán đã lấm tấm mồ hôi thì hắn dừng lại.

- Quá khó, đúng là mình còn quá yếu, lĩnh ngộ với không gian còn không đủ, cần phải tập luyện nhiều hơn. Mà mỗi lần như vậy thật sự quá hao tổn tinh thần lực, cảm giác cực kỳ mệt mỏi.

Nhất Thành dừng lại việc thử nghiệm phép thuật, nhắm mắt, hấp thụ hắc khí bên ngoài để bổ xung năng lượng trong Black Plate. Chỉ trong một thời gian ngắn, hắn đã hồi phục hoàn toàn. Đúng lúc này, hắn cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình. Nhất Thành vội vàng cảnh giác, năng lượng phép thuật truyền khắp cơ thể. Nhưng chỉ sau một hồi, hắn lại thả lỏng vì người nhìn hắn là nữ nhân bị thương đang nằm trên giường kia. Nàng đã tỉnh lại, ngồi khoanh chân trên giường nhìn hắn.

Nàng nhìn Nhất Thành đầy cảnh giác, Nhất Thành cũng nhìn lại nàng. Hai người cứ nhìn chằm chằm nhau một lúc thì không khí trở nên có chút lúng túng. Hắn thở ra một hơi, học theo giọng điệu thể giới này nói:

- Nàng là ai? Đừng nhìn ta như vậy, ta không phải người xấu. Nếu muốn hại nàng thì cũng không chờ đến bây giờ. Lúc này ta thấy nàng ngất ở ngoài kia, trên người lại có vết thương nên ta mang nàng vào đây. Giúp nàng cầm máu rồi chờ nàng tỉnh lại.

Hắn nói xong một tua thì dừng lại, chờ nàng trả lời. Nhưng đợi một lúc lâu, hắn không thấy nữ nhân kia phản ứng gì đành thở dài tiếc nuối nói:

- Oh, thì ra là một cô nương vừa câm vừa điếc. Thật là đáng thương.

Nhất Thành nhìn qua liền biết nữ nhân này không bị câm và điếc nhưng lại không chịu mở miệng nên trêu đùa một chút. Bất nữ nhân này mở miệng. Đúng như hắn nghĩ, hắn vừa dứt lời thì một tiếng nói thánh thót dễ nghe truyền đến:

- Ai nói ta câm và điếc? Người mới câm và điếc thì có.

Nữ nhân này vẫn nhìn chằm chằm hắn, vẫn còn tỏ vẻ cảnh giác. Nhất Thành nhếch miệng cười, trong lòng thầm nói:- còn non lắm em ạ.

Hắn tỏ vẻ bất ngờ, cười trả lời:

- Ah thì ra không bị câm và điếc, thế mà lúc nãy ta nói chuyện lại không có phản ứng gì. Mà ta biết ta rất soái, nhưng cũng không cần nhìn ta chăm chăm được không? Nhìn ta như vậy thì ta ngại lắm.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cấm chế thứ hai nổ tung

Nữ nhân kia vội vàng ngoảnh mặt đi, miệng lẩm bẩm:

- Có ma mới nhìn người?

Nhất Thành cũng liền đáp:

- Bây giờ có một con ma nữ cứ nhìn chăm chăm ta.

- Ngươi...

Nàng trừng mắt với Nhất Thành lấp bắp nói không nên lời, thò ra một hơi tức giận rồi không để ý đến Nhất Thành nữa. Được một lúc thì nàng quay qua nhìn hắn, trên mặt lộ vẻ lo lắng hỏi:

- Ngươi..Ngươi không mở khăn che mặt của ta chứ?

Nhất Thành ngó người, đúng nha, sao lúc này hắn không mở khăn che mặt của nàng xem thử nhỉ. Thật sự thất sách, cứ vậy mà quên mất. Hắn tỏ vẻ thật thà lắc đầu, nàng kia thấy vậy thò phào nhẹ nhõm những câu nói tiếp theo của hắn suýt làm nàng học máu.

- Nếu ta mở khăn che mặt của nàng thì chắc chắn ta sẽ mở thêm một số chỗ khác nữa.

Nhất Thành cười tà ác nói. Làm nàng tức giận không thôi. Định đánh hắn tiếc là mới di chuyển, động đến vết thương trên người thì vội vàng ngồi xuống giường không nhúc nhích nữa.

- Được rồi, đùa với nàng chút thôi! Nàng tên gì? Vì sao lại bị thương nặng như vậy?

Nàng kia trầm một chút hỏi ngược lại Nhất Thành:

- Ngươi là người chính đạo?

Nhất Thành nghe hỏi vậy là đoán được nữ nhân mặt toàn đồ đen này là người hắc đạo rồi. Thật sự không biết che giấu tí nào mà. Hắn cũng không giấu diếm nói:

- Ta là đệ tử của Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện bị kẹt trong này. Nàng là người của Hắc đạo phải không?

Nàng hơi biến sắc đề phòng nhìn Nhất Thành. Pháp sư chính đạo và pháp sư Ma đạo của nàng đã không chạm mặt thì thôi, chạm mặt đều có chuyện. Nhất Thành thấy nàng đề phòng thì cười:

- Ha..ha..ha không cần đề phòng ta. Nếu muốn hại nàng thì ta đã làm từ lâu, cần gì chờ đến bây giờ. Trong tình hình này, chỉ có hợp tác với nhau mới tìm được cách thoát ra nơi này an toàn.

Nghe vậy Nàng thả lỏng hơn một chút, giảm sự đề phòng với hắn rồi nói:

- Ta là Linh Lung đến từ La Sát tông.

Linh Lung nhìn hắn một chút, rồi khó hiểu hỏi:

- Ngươi không sợ ta sao?

Nhất Thành khó hiểu:

- Vì sao lại sợ nàng?

- Ta đến từ La Sát tông. Chúng ta rất ác độc, uống máu ăn thịt người theo lời của pháp sư chính đạo các ngươi nói?

Nhất Thành giờ mới hiểu ý nàng, hắn tỏ vẻ kinh ngạc nói:

- Oh, La Sát Tông rất nổi tiếng nha nhưng ta chưa nghe bao giờ. Thế nàng có uống máu, ăn thịt ta không?

Linh Lung trừng mắt nhìn hắn, đối với nàng, danh tiếng La Sát không kém đến mức một đê tử thư viện không biết chứ. Nàng trừng mắt nói:

- Ta là người làm gì mà ăn thịt uống máu người. Chúng ta chỉ tu luyện và hành xử khác chính đạo của các người nên mới có danh tiếng như vậy.

Nhất Thành chỉ đùa với nàng, đối với hắn hắc đạo hay chính đạo đều như nhau mà thôi. Giết người vô tội, hãm hại người khác thì dù chính hay tà đều phải làm thịt như nhau.

- Vậy chuyện gì xảy ra ở đây? Nơi này rất gần trung tâm thành, tại sao nàng lại ở đây một mình? Kể cho ta chuyện gì xảy ra ở đây được không?

Linh Lung thở dài nói:

- Việc xảy ra lần này thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nói đến việc này thì phải nói đến lúc cấm chế thứ nhất biến mất.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời,

Địa Tôn kinh ngạc, quay sang thì thấy phó viện trưởng đang cười thì trầm mặt hỏi:

- Phát Nhân, người quen người phá cấm chế này sao? Thiên phủ không gian phép thuật thật sự ghé gớm, chỉ mới mấy ngày đã có thể lĩnh ngộ cấm chế phức tạp như vậy?

Phát Nhân chỉ cười lạnh không thèm trả lời. Hắn tất nhiên biết đó là Nhất Thành, chỉ có tên nhóc này mới lĩnh ngộ và phá hủy cấm chế này lúc nó suy yếu.

- Gào,

Trong thành nổi lên những tiếng gào rú của quái dị truyền đến từ bốn phương tám hướng. m thanh gào thét càng lúc càng xa trung tâm thành, có thể nhận ra đám quái dị này đang di chuyển hướng về bốn phía cổng thành lớn của Thiên Long Thành. Ngoài thành càng loạn thì ở trung tâm càng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức quỷ dị, một tiếng động nhỏ cũng không có.

Không khí ở trung tâm thành trở nên trầm lắng và nặng nề hẳn đi. Mọi người ở đây cảm nhận được có điều gì đó bất thường sắp xảy ra. Nhưng trong các thế lực lại có một thế lực hiện lên vẻ bình tĩnh, có vẻ họ biết được việc sắp sửa xảy ra ở đây. Đám người đó chính là người của Pháp Tông.

Vị Thái Thượng trưởng lão của Pháp Tông tên Mưu Cầu trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lùng liếc nhìn mọi người ở đây. Hắn phát tay ra lệnh cho người Pháp Tông từ từ lùi lại phía sau.

Thời gian từ từ trôi qua, bỗng nhiên ánh sáng biến mất. Tiếp theo đó là một luồng khí tức hắc ám truyền ra từ cấm chế thứ hai, bao phủ cả không gian trung tâm thành. Khí tức này truyền đi đến mọi góc ngách của trung tâm thành rồi di chuyển ra phía ngoài thành Thiên Long.

Ngay khi mọi người đang cảnh giác với đám hắc khí thì cấm chế thứ hai bỗng nhiên rung lên. Bắt đầu chỉ rung lên nhẹ nhẹ, nhưng càng lúc càng mạnh. Tối lúc mọi người cảm thấy không ổn, định rút lui thì... đã không kịp.

- Bùm

Cấm chế thứ hai nổ tung, hắc khí từ bên trong như một làn sóng ập về phía mọi người. Nó đậm đặc đến mức mà tầm nhìn bọn họ chỉ còn hạn chế trong vòng một mét. Ngay khi ổn định lại thì một ánh trắng đỏ treo trên đầu bọn họ, một cây đại thụ cực kỳ lớn xuất hiện trước mắt, kèm theo là tiếng gào thét kinh hồn từ trong thân cây tràn ra.

Tiếng gào này không đơn giản chút nào, mà tạo thành một loại sóng âm phép thuật đánh về phía mọi người. Nhất thời tất cả người ở đây đều vội vã sử dụng phép thuật của mình để phòng vệ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Người chim

Loại sóng âm này cực kỳ quý dị, mục tiêu của bọn chúng nhắm vào là công kích linh hồn. Nhiều loại phòng ngự được thi triển nhưng không có một chút tác dụng, hầu hết mọi người ở đây đều trúng chiêu. Máu trong người trở nên nhộn nhạo, phần lớn mọi người đều học máu dưới sóng âm quý dị này.

Pháp Nhân là người may mắn không bị thương, từ lúc thấy cái cây cổ thụ kia xuất hiện, lão đã biến sắc, vẻ mặt nghiêm trọng. Pháp lực lão tuôn trào mãnh liệt, cả người biến thành một thanh kiếm sắc bén.

Ngay lúc bọn họ đang lo lắng vấn đề sống âm thì một không gian đen đỏ ập xuống. Ánh trắng sáng rực màu máu treo lơ lửng trên đầu trở nên mãnh liệt hơn. Trong không gian này không có gì đặc biệt chỉ toàn là cây cối um tùm, dưới ánh trắng đỏ, cảnh lá đung đưa như chúng đang cử động.

Pháp Nhân lâm bầm:

- Triệu hội phép thuật cấm. Lại triệu hồi cổ thụ thế giới, thật sự càng lúc càng quá đáng. Nếu giải quyết không tốt, chỉ sợ cuộc chiến vạn năm trước lại xảy ra lần nữa.

- Brush...

Một tiếng động lạ vang lên, tất cả mọi người hướng mắt nhìn nơi phát ra tiếng động. Trước cây cổ thụ to lớn, đang có một giọt máu tươi lơ lửng ở giữa không trung. Đây là giọt máu sinh mệnh bọn họ đang chờ đợi tìm kiếm, nhưng không đứng ở chỗ, giọt máu này không giống Giọt Máu Sinh Mệnh bình thường, nó đang hấp thụ hắc khí.

Sau một lúc hấp thụ hắc khí, Giọt Máu Sinh Mệnh này phun ngược ra một khung xương, sau đó là máu. Từ từ nó hình thành một nhân hình, nhưng không phải là người. Sau lưng một đôi cánh đen cực lớn đang bao bọc toàn thân chỉ chừa ra phần đầu. Ngón chân lại là những móng vuốt sắc nhọn, sắc bén cực kỳ.

- Gào

Một tiếng gào lớn phát ra từ quái nhân, nó dang rộng đôi cánh lớn, lộ ra một thân thể màu đen. Những móng tay dài sắc nhọn, nó không khác gì một người chim trong các truyện thần thoại, nhưng với đôi cánh màu đen bao bọc bằng da và đôi mắt đỏ rực dưới ánh trắng càng làm nổi bật sự quái dị tà ác của nó.

Không gian bên cạnh rung lắc, bên cạnh nó lại xuất hiện hai tên quái dị khác. Chúng cũng mang hình dáng khá tương tự, hình người thân chim nhưng cả hai đều quỳ một chân trước quái dị thân chim xuất hiện từ giọt máu.

- Gào

Tiếng gào của quái dị cầm đầu như một mệnh lệnh, hai tên đang quỳ trên đất liền vỗ cánh xông đến tấn công về phía bọn họ. Bọn chúng không phân biệt chính phái hay tà phái, phân ra tấn công tất cả.

Tất cả người ở đây đều như lâm đại địch, nhưng mọi người lại không chú ý rằng có một thế lực đã không còn ở đây từ lâu, đó chính là người Pháp Tông. Từ khi cổ thụ kia xuất hiện, bọn họ đã lùi ra khỏi khu vực này, tránh đi bóng râm che phủ của cổ thụ.

- Các người còn quá yếu mới chống lại được ba quái dị cấp cao này. Nhanh chóng rời đi, lúc giao thủ, ta sẽ không chăm sóc được các người.

Tất cả các người của thế lực lớn đều đưa ra một quyết định như nhau, cho người trẻ tuổi rời đi. Không thể để bọn họ ở đây, trận chiến này sẽ không dễ dàng như vậy.

Linh Lung kể lại cho Nhất Thành nghe những gì nàng biết:

- Rồi sau đó, chính tà hai phái đều liên minh chống lại ba quái dị kia. Có vẻ như ba quái dị kia rất mạnh, mà ta còn nghi ngờ sợ rằng trong không gian kia còn có quái dị mạnh mẽ hơn. Ta lúc đó cũng được đường chủ La sát tông bảo rời đi liền cấp tốc lao ra khỏi không gian đó. Không chỉ mình ta mà tất cả người trẻ tuổi của thế lực cũng rời khỏi.

Nhất Thành nghe xong thì hiểu chuyện gì xảy ra. Tên quái dị bị trấn áp Giọt Máu Sinh Mệnh kia chưa chết, linh trí vẫn còn, nên cấm chế vừa vỡ, hẳn cũng có cơ hội thoát khỏi. Còn không gian kia chính là động thiên dưới các tầng cây. Có điều hẳn vẫn chưa hiểu một chuyện, Linh Lung rời khỏi đó sao lại bị thương. Hắn liền nhìn Linh Lung rồi hỏi:

- Vậy sao nàng bị thương?

Linh Lung lắc đầu nói:

- Ta không bị thương nặng ở không gian kia mà là ở một không gian khác. Sau khi rời khỏi không gian đó, ngoài đường chủ La Mục của chúng ta, ta cùng sư huynh hội họp với người La Sát Tông trong thành. Tất cả đều đi theo ta tiến vào một không gian khác. Nói không gian chứ thật ra là một ngục giam thì đúng hơn. Trong đó không giam giữ mấy vị tiền bối của Chính Ma hai đạo. Ta nói chuyện với một người tự nhận mình là tiền bối Ma Đạo tham chiến trận chiến vạn năm trước.

Nhất Thành nghe đến sống vạn năm cũng không kinh ngạc cho lắm. Dù sao từ lúc tu luyện, hắn đã cảm nhận được pháp sư ở đây ít ai nhìn cao tuổi. Mỗi lần đột phá, sinh mệnh của pháp sư cũng kéo dài. Có thể đây là sự cân bằng của thế giới này, quái dị có sự sống vô hạn mà pháp sư sinh mệnh quá ngắn thì không thể chống nổi.

- Sau một lúc nói chuyện, ta chắc chắn vị này là La Sát Tông tiền bối. Ta định giải cứu nhưng việc này không dễ. Đang tìm cách thì lại kích động quái dị trong đó, chúng ta xảy ra xung đột với bọn chúng. Quái dị trong đó rất mạnh nên rất khó giải quyết, nhưng đáng giận hơn là trong lúc giao thủ với quái dị, chúng ta lại bị người Pháp Tông đánh lén. Tất cả người La sát tông đều bỏ mạng ngoài ta ra. Bọn họ đã hy sinh để ta có thể chạy trốn.

Linh Lung nói đến đây thì mặt hơi đỏ lên, khuôn mặt có đầu buồn cùng giận dữ. Nhất Thành giờ mới hiểu vì sao trên người nàng lại có hai loại vết thương như vậy. Hắn nghe thấy tên Pháp Tông lần nữa thì cảm thấy thú vị. Đám người này thật sự chính đạo sao, thủ đoạn không kém đạo chút nào.

- Ta bị thương rất nặng, chạy thoát khỏi không gian kia thì ngất đi lúc nào không biết. Lúc tỉnh dậy thì đang ở đây với người.

Nhất Thành gật gù đầu, có điều hắn không hiểu, vì sao lại có người bị giam giữ ở động thiên thể giới quái dị. Nếu là trận chiến vạn năm trước, nếu thất bại thì bị giết chết chứ. Sao quái dị lại để một số người sống sót còn giam cầm. Thấy khó hiểu, hắn liền hỏi nàng:

- Vì sao mấy người kia bị giam giữ? Thất bại vạn năm trước thì sẽ bị làm thịt chứ? Sao lại bị bắt giam, còn sống đến bây giờ?

Linh Lung lắc đầu nói:

- Thất bại chưa chắc là chết, mà có khi còn đau khổ hơn chết. Bọn họ được giữ mạng, sau đó chính là quá trình hắc khí ăn mòn. Từ từ ăn mòn tinh thần và lý trí của họ, đến lúc nào đó chính họ sẽ biến thành quái dị, lại được sai bảo tấn công người mà họ từng chiến đấu bảo vệ. Chúng ta giam cầm quái dị trăm vạn năm để mài mòn linh trí bọn hắn, còn bọn hắn giam cầm chúng ta trăm vạn năm để biến chúng ta thành tay sai.

- Cái đ...t!

Nhất Thành rửa thầm trong lòng, vậy mà có thể sao? Nếu đúng như thế thì linh trí của quái dị cấp cao không thấp chút nào. Không khác loài người là mấy. Hắn trở nên hiếu kỳ với ngục giam kia, chắc chắn phải đi xem sao.

- Nàng nghĩ ngợi đi. Lúc nào khỏe thì dẫn ta đến nơi giam cầm đó. Ta đang hiếu kỳ trong nó như thế nào đây.

Nhất Thành cười cười nói, đối với hắn chả có gì thú vị hơn mấy điều mới lạ này. Trải qua hai ba lần sinh tử, hình như hắn đã mất đi giác quan sợ hãi mà bù vào đó là giác quan hiếu kỳ. Bất cứ thứ gì hắn không thể đoán hoặc hiểu được thì sẽ đi tìm hiểu. Có lẽ thời gian hắn có quá nhiều nên mọi thứ khác biệt trở thành sự hiếu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Mê cung

Linh lung nhìn hắn một cách kỳ dị hỏi:

- Người chắc chắn muốn vào trong đó chứ? Vừa rồi người sử dụng phép thuật không gian, ta cảm nhận được ma lực trên người chưa đến cấp S. Mà trong không gian ngục tù kia có rất nhiều quái dị mạnh với nguy hiểm, người có chắc chắn muốn đi?

- Ha...Ha...Ha... Đi chứ sao không đi, đã đến đây rồi mà không vào xem một chút thì quá tiếc nuối đi. Với lại ta đoán người sẽ trở lại đó tìm cách cứu vị tiền bối La Sát tông kia phải không?

Linh Lung sùng người, nàng không ngờ tên này lại đoán được ý nghĩ của nàng. Nàng cười khở gật gù đầu. Đoán được điều này đối với Nhất Thành thì không có gì lạ, thế giới này dù mang nhiều điều kỳ lạ nhưng suy nghĩ phong kiến sẽ không thể bỏ được. Đã gia nhập một tông môn nào đó mà không tôn sư trọng đạo hoặc là phản bội tông môn chính là tội nặng nhất. Mà nhìn qua Linh Lung nữ nhân này đối với La Sát Tông rất sùng bái nên chắc chắn dù có nguy hiểm cũng trở lại cứu vị tiền bối kia.

Linh Lung lâm vào điều tức hồi phục ma pháp cùng thể chất. Còn Nhất Thành thì sau khi thử nghiệm một chút không gian phép thuật. Sau đó tiến vào quan sát Black Magic Plate, thậm chí thử lĩnh ngộ ma pháp nhưng không có chút tiến triển. Cứ lặp đi lặp lại mấy việc tìm hiểu ma pháp làm hắn trở nên nhàm chán, lần ra ngủ lúc nào không biết. Hắn cũng chả quan tâm nền đất hay là tường nhà, cứ thế lần ra ngủ.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Linh Lung tỉnh lại, nàng đã cảm thấy tốt hơn. Năng Lượng ma pháp đã hồi phục, cơ thể cũng vậy. Dù sao nàng là pháp sư hắc ám, tất có thủ đoạn phi thường để hồi phục. Nàng là thiên tài ở La Sát tông, thế nên mới có cơ hội tham gia chuyến đi lần này. Linh Lung nhìn chăm chăm Nhất Thành đang nằm dưới đất.

Trong lòng nàng bây giờ đang phân vân có nên giết Nhất Thành hay không. Cuối cùng nàng quyết định không động thủ, dù sao tên này là người chính đạo nhưng hắn lại không giống mấy tên chính đạo đáng ghét kia. Với lại hắn giờ không có một chút phòng bị đối với nàng, dù đã biết nàng là người Hắc Ám. Điều này làm nàng càng thêm bối rối, hơn thế nữa tên này đã từng cứu nàng một mạng.

Linh Lung quyết định không động thủ là chính sát bởi vì Nhất Thành bây giờ nói là ngủ cũng đúng mà không ngủ cũng đúng. Từ lúc Âm Dương Thể xuất hiện, hắn hầu như không cần ngủ. Dù mấy ngày mấy đêm không ngủ thì hắn cũng không mất tinh thần. Bây giờ hắn đang trong trạng thái dưỡng sức, nữa

tỉnh nữa mê. Nhưng tính cảnh giác với mọi việc xung quanh vẫn linh hoạt, chỉ cần có nguy hiểm hấn sẽ phản ứng kịp thời. Với thủ đoạn của Nhất Thành bây giờ, Linh Lung mà xuất thủ thì sẽ nuốt không tiêu thủ đoạn của tên này.

Nhất Thành sau một lúc cũng tỉnh táo lại, hấn ngồi dậy vươn vai, nghỉ ngơi một giấc làm hấn rất thoải mái. Từ lúc đến Thiên Long Thành, hấn thật sự chưa được nghỉ ngơi đầy đủ. Thấy Linh Lung đã tỉnh thì cười hỏi:

- Nàng hồi phục sao rồi?

Linh Lung gật đầu:

- Uh, ta hồi phục khá tốt. Vết thương đã khép lại, năng lượng ma pháp cũng đã nạp đầy. Bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ.

Nhất Thành nghe vậy cũng kinh ngạc, vết thương của nàng không nhẹ, vậy mà chỉ qua một thời gian ngắn đã hồi phục nhiều như vậy sao?

- Thủ đoạn của nàng không ít nha. Vết thương nặng vậy mà đã hồi phục. Thế chúng ta chuẩn bị đi chứ?

- uh, bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường.

Nhất Thành và Linh Lung không dài dòng, kéo nhau trở lại nơi nàng bị thương. Nhất Thành đứng trước bóng râm này thì hơi rùng mình một cái. Lần trước hấn cũng suýt chết vì hai loại hòa diễm kia. Lần này chắc chắn sẽ không xui xẻo đến mức gặp nguy hiểm như vậy nữa.

Hai người bước vào bóng râm, xuất hiện trước mắt Nhất Thành là các hàng cây mọc rất thẳng hàng. Có điều bọn chúng không giống cây cỏ thụ mà chỉ cao ngang cổ Nhất Thành. Cuối hàng cây lại là bóng tối âm u mà Nhất Thành không thể nhìn thấy gì. Hấn quay sang hỏi Linh Lung:

- Đây là?

- Đây là đường đi dẫn đến ngục tù nơi giam giữ của mấy vị tiền bối. Có điều cuối hàng cây lại là một mê cung có rất nhiều nguy hiểm, đường đi sẽ trở nên rối rắm, rất khó phân biệt. Ngục tù chính là ở cuối mê cung đó.

- Ồ

Nhất Thành kinh ngạc, không gian này lại là có một mê cung. Vậy chắc chắn không gian này rộng lớn hơn mộ kiếm không gian hấn từng đi qua. Không chờ đợi, hai người rào bước hướng về mê cung.

Nói mê cung thì không sai nhưng đó là rừng rậm u ám tối tăm thì đúng hơn. Linh Lung không chần chờ đi vào, Nhất Thành cũng rào bước theo sau. Càng đi vào trong rừng rậm, ánh trắng đỏ càng mờ đi. Nếu cứ thế này thì đến cuối mê cung sợ rằng không có ánh trắng nữa.

Nhất Thành càng đi càng cảm thấy không đúng, hấn tin tưởng cảm giác mình không sai. Cặp mắt, đúng vậy có rất nhiều ánh mắt từ trong bóng tối rừng rậm u ám đang theo dõi hai người bọn hấn. Hấn đi lại gần Linh Lung, vì hấn cảm thấy với cảnh giới của Linh Lung, nàng phải nhận biết các ánh mắt đó nhưng có vẻ nàng không để ý đến chúng. Hấn nhỏ giọng hỏi:

- Nàng cũng cảm nhận được mấy ánh mắt đang nhìn chằm chằm chúng ta không? Đây là sao?

Linh Lung gật đầu nhưng vẫn tiếp tục đi tới, nàng vừa đi vừa nói:

- Bọn chúng là đám quái dị tấn công ta lúc ta định giải cứu vị tiền bối kia. Quái dị ở đây sẽ không tấn công chúng ta trong mê cung. Chỉ tấn công khi ở ngục tù khi chúng ta có ý định cứu người.

- Ồ

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, trong linh thức của hấn, đám quái dị này không quá mạnh, cao nhất chỉ là hắc quái. Vậy mà lại có thể bình tĩnh không tấn công hai người bọn hấn, vậy nghĩa là có kẻ mạnh hơn ra lệnh, hoặc có thứ gì đó ước thúc bọn chúng. Sau khi có m Dương Thể và Hòa Diễm Chi Thể, hấn càng miễn cảm với mọi thứ xung quanh. Bất cứ người vật hay thứ gì chỉ cần có lay động, hấn đều có thể phát giác. Đặc biệt đối với vật sống càng miễn cảm, ví dụ quái dị hay là người. Chỉ cần tiến vào 100 mét xung quanh đều bị hấn phát hiện. Các loại linh thức này rất hữu dụng mà lại cũng cực kỳ phiền phức. Ở chiến đấu, có thể phát hiện địch thủ sớm hơn người khác. Ở bình thường thì quá miễn cảm với mọi thứ nên rất phiền phức. Từ lúc có linh thức này, hấn đang tập luyện thu liễm nó, chỉ lúc cần mới sử dụng, hoặc thu hẹp một chút.

- Vậy chúng ta tấn công bọn chúng thì sao? Quái dị trong này có đánh trả không?

Linh Lung quay ngoắt tròn mắt nhìn hấn. Nàng lần đầu tiên gặp loại người thích gây chuyện này. Quái dị không ồ ạt tấn công đã là may mắn, giờ còn muốn gây hấn với bọn chúng. Đây không phải tìm chết sao?

- Đừng làm rộn! Nếu tấn bọn chúng thì chúng cũng không ngu đứng yên nhìn chằm chằm như vậy đâu. Lúc đó muốn trốn cũng khó.

Nhất Thành cười gật gật đầu, hấn đang muốn thịt bọn này đây để trừ nợ cho Trí Tuệ Thể. Cảm giác nợ người khác không dễ chịu chút nào, với lại hấn cũng muốn kiếm ít điểm bù lại linh hồn lực trong cơ thể. Nhưng có Linh Lung ở đây không thể làm loạn được, cứ từ từ chắc chắn sẽ có cơ hội trả nợ cho Trí Tuệ Thể.

Bọn hắn tiếp tục hướng về phía trước, đường đi thì rắc rối, không hiểu sao Linh Lung lại có vẻ tự tin tiến lên như vậy. Nhất Thành cảm thấy Linh Lung không bình thường chút nào. Nàng chắc chắn có rất nhiều bí mật, không đơn giản như bề ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Hắc Thụ vs Hắc Quả

Vừa tiến đến gần, Nhất Thành bỗng nhiên dừng bước không đi nữa. Linh Lung cảm thấy không biết chuyện gì liền hỏi:

- Chuyện gì?

- Suyt!

Nhất Thành đưa tay lên miệng ra dấu im lặng. Sau đó hắn chỉ chỉ về hướng bên phải. Ý bảo là phía sau lùm cây rậm rạp kia. Hai người từ từ luồn lách qua những tán lá, tránh gây ra tiếng động, nhẹ nhàng ra phía sau lùm cây kia nhìn về phía trước.

Cách bọn hắn không xa là một nhóm người, Nhất Thành và Linh Lung liếc nhìn nhau một cái rồi ản mình vào trong bóng tối. Nhất Thành nhìn qua đám người đó thì nhận ra là người Pháp Tông. Trong đó còn có mấy người quen lúc trước của hắn. Không biết đám người này muốn gì nhưng chúng đang nhìn chằm chằm về phía cái cây đặc biệt hắc phía trước. Trên cây lại mọc ra một loại quả cực hắc. Nhìn chả khác gì một cục than đen đang treo trên cành cây cả.

Nhóm người Pháp Tông rất cẩn thận tiến lại gần cái cây kia. Nhưng đúng lúc này, một lão già gầy gò phía trước bỗng giơ tay bảo mọi người dừng lại rồi tán đi. Nhất Thành không biết lão gầy gò này là ai nhưng người đứng bên cạnh lão thì hắn từng thấy ở trung tâm thành thông qua mắt trận cấm pháp thứ nhất. Mà lão gầy kia lại có thể ra lệnh cho người này thì chắc chắn thân phận cực cao. Người mà nhất thành nói đến chính là Thái Thượng Trưởng lão của Pháp Tông, Mưu Cầu.

Ngay khi người Pháp Tông tán đi, một nhóm lớn bóng côn trùng bay đến cây Hắc Âm kia. Vì quá nhỏ với quá đen nên Nhất Thành không biết đó là loại côn trùng gì? Nhưng đến người Pháp Tông cũng phải trốn tránh thì chắc chắn côn trùng này cực kỳ nguy hiểm. Đám côn trùng này bay quanh cây một lúc thì tất cả bám đầy trên cây Hắc Âm.

Đám người Pháp Tông không dám động dấy, bọn họ ở quá gần cái cây kia. Nhất Thành nhìn Linh Lung bảo nàng lùi lại. Hai người nhẹ nhàng lùi lại cách xa nơi này, bọn họ cần có kế hoạch, ở trong tình trạng này không thể làm gì hơn.

Ngay khi lùi đủ xa, Nhất thành hỏi Linh Lung:

- Nàng biết cái cây kia là gì không? Còn đám côn trùng kia?

Linh Lung mặt mày nghiêm trọng gật đầu:

- Ta không nghĩ người Pháp Tông thật sự thành công cứu thoát lão già kia. Cũng chính đám người này đã đánh lên ta.

Nhất Thành khó hiểu nhưng nhớ đến lão già khô gầy thì hỏi:

- Là lão già khô gầy kia?

Nàng gật đầu:

- Đúng vậy, chính lão già kia là người bị giam giữ cùng các vị tiền bối khác. Mà không hiểu sao bọn họ lại có khả năng cứu lão thoát khốn.

Nhất Thành cũng không làm phiền nàng tự thuật, hắn chả hiểu lắm nhưng biết lão kia là người trốn thoát khỏi ngục tù ở Động Thiên này. Nói đúng hơn lão chính là lão quái vật sống vạn năm.

Linh Lung nhìn qua Nhất Thành thì nói:

- Àh, về cái cây kia thì ta biết. Nó là Hắc Thụ, sinh trưởng ở nơi đậm đặc máu tươi cùng hắc khí. Mấy vạn năm mới kết quả, chúng ta gọi nó là Hắc Quả. Hắc Quả có lợi cho cả pháp sư lẫn quái dị. Tất nhiên chỉ có mấy người dám sử dụng chúng, nếu linh hồn không đủ mạnh thì có hại nhiều hơn có lợi. Nếu sử dụng nó không chết thì phép thuật sẽ tăng cao. Bình chứa ma pháp sẽ mở rộng gấp đôi. Còn về côn trùng kia, ta không thấy rõ nhưng có thể đoán đó là Hắc Phong. Ta chỉ thấy bọn chúng trong một sách cổ nhưng không biết chắc. Nếu là hắc phong, không cẩn thận, bị nó bao vây thì chắc chắn chết.

Nhất Thành thật sự hiếu kỳ, còn có loại quả đó sao? Có vẻ giá trị nó không thấp chút nào, để cả mấy lão bắt từ vạn năm cũng muốn có. Linh Lung suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Vậy chúng ta nên làm gì? Tiếp tục tiến đến ngục tù hay là quay trở lại quan sát đám người kia.

Nhất Thành cũng đang suy tính xem cần làm gì, ngẫm nghĩ một lúc hần gật đầu nói:

- Ta nghĩ chúng ta nên quay lại xem đám người Pháp Tông kia làm gì? Nếu hướng về phía ngục tù cũng được, nhưng lại không thể cứu người. Nếu đánh động quái dị, đám Pháp Tông này lại đánh lên lần nữa, sợ rằng lúc đó chúng ta sẽ gặp nguy.

Linh Lung cũng gật đầu đồng ý, lần trước là một bài học cho nàng, không thể mắc sai lầm lần nữa.

- Vậy chúng ta đi xem bọn họ làm cách nào để hái Hắc Quả?

Nhất Thành gật đầu:

- Đúng vậy, nếu đã không phát hiện thì thôi, nếu đã gặp thì chúng ta phải cẩn thận với người Pháp Tông. Ta nghĩ chúng ta nên theo dõi đám người Pháp Tông đến lúc bọn họ rời đi không gian này. Lúc đó, nàng mới có cơ hội cứu người. Chứ người Pháp Tông còn ở đây sợ rằng hy vọng cứu người của nàng là vô vọng.

Hai người gật đầu nhìn nhau, tiến vào khu vực có cây Hắc Thụ lần nữa. Lần này trước khi đi, Nhất Thành lại nhặt lên một viên đá nắm trong tay. Nhất Thành nhìn viên đá nhỏ trong tay thì cười khỏ, đến nó cũng tỏa ra hắc khí. Hần nghĩ thầm - Động Thiên này thật hắc. Hần nhìn viên đá vài lần rồi cười lạnh. Nếu Mập Mập thấy nụ cười này thì sẽ biết tên này sắp âm người rồi đây.

Vừa đến nơi, hai người cũng trốn đi, quan sát đám người Pháp Tông. Người Pháp Tông không biết dùng phép thuật gì nhưng đã tạo thành một trận pháp nhỏ. Người ở giữa chính là lão gầy kia. Ngay khi pháp trận được thành lập, Nhất Thành lại không cảm nhận được bằng linh thức đám người Pháp Tông đang ở đó, chỉ có thể dùng mắt nhìn. Hần có thể đoán ra pháp trận này giúp đám người Pháp Tông che dấu khí tức và hơi thở sinh mệnh của bọn họ.

Người Pháp Tông đang từ từ tiến về phía Hắc Thụ lần nữa. Bọn họ đã đến khá gần nhưng đám Hắc Phong trên thân cây lại không có bất cứ phát giác gì. Hình như đám Hắc Phong này không có mắt, chỉ có cảm nhận bằng giác quan.

Linh Lung giờ đây không chỉ quan sát đám người Pháp Tông mà càng hiếu kỳ nhìn Nhất Thành bên cạnh. Trên mặt tên này đang cười lạnh, nụ cười càng lúc càng âm hiểm. Nàng chưa từng thấy người chính phái nào như tên này. Biểu hiện và hành động càng khác xa chính đạo. Làm gì có tên chính phái nào cười lại âm hiểm như vậy. Với lại cách hành động lại trốn trốn tránh tránh.

Đúng lúc người Pháp Tông đến dưới cái cây Hắc Thụ, lão gầy đã vương tay chuẩn bị hái Hắc Quả kia thì... Linh Lung thấy Nhất Thành nhìn nàng, cười âm hiểm, ra dấu chuẩn bị chạy trốn. Trên tay tên này đang nắm một viên đá nhỏ, đặt ở ngón trỏ với ngón cái. Chuẩn bị bùng ra. Linh Lung liền hiểu tên này muốn làm gì. Nàng rung mình một cái, chuẩn bị vận phép thuật chạy trốn.

- Vào...

Một tiếng xé gió vang lên, viên đá trên tay của Nhất Thành được hần bắn đi hướng về Hắc Thụ. Tốc độ cực nhanh, mắt thường hầu như không thấy được viên đá, chỉ nghe thấy tiếng xé gió và hắc khí bị kéo lên.

Lão gầy chuẩn bị hái Hắc Quả nghe thấy tiếng gió thì biến sắc, Mưa Cầu đang ở bên trái lão cũng sợ hãi. Vội vàng quay đầu nhìn về phía tiếng động. Lão gầy thấy có thứ gì đó đang đánh đến thì vội vàng thi triển phép thuật ngăn cản.

Nhất Thành chỉ thấy lão vẫy tay, một luồng ánh sáng vàng xuất hiện hướng về phía viên đá Nhất Thành phóng ra đánh đến. Mục đích của lão gầy là nhằm ngăn chặn viên đá đánh vào thân cây Hắc Thụ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tường Đen

- Bộp

Viên đá vỡ nát, biến thành một nhóm bụi nhỏ tan biến trên không. Nhất Thành thấy viên đá biến mất cũng không quá để ý. Hần cười lạnh nhìn đám người Pháp Tông vì mục đích của hần đã đạt được.

Tiếng xé gió của viên đá nhỏ kia đã đánh động đám Hắc Phong trên cây. Mà vừa nãy, lão gầy kia gấp gáp thi phép làm pháp trận của bọn hần rối loạn. Không phải ai cũng như lão bình tĩnh xử lý mọi thứ. Nói chính xác hơn là Tống Ngôn, người Nhất Thành gặp ở Mộng Lâu. Khi đám Hắc Phong vỡ cánh, hần liền tái mặt, hai tay đã run lên làm pháp trận cũng rung theo. Ngay khi lão gầy xuất thủ, phép thuật của lão lướt qua bên người Tống Ngôn làm hần quá sợ hãi, tay cũng ngừng kết ấn.

Pháp trận sụp đổ,...

- Vù..vù..vù..

Tiếng Hắc Phong vỗ cánh vang lên, đám người Pháp Tông biến sắc. Nhất Thành và Linh Lung cũng không quay đầu nhìn lại. Cả hai dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Linh Lung trong lòng khiếp sợ không thôi. Tên này thật sự học viên của Thư Viện sao? Thật sự quá âm hiểm. Càng đáng sợ hơn là viên đá kia, nàng đã thấy hắc nhật viên đá kia trước khi quay trở lại quan sát đám người Pháp Tông. Nghĩa là tên này đã tính chuyện âm thầm ám sát đám người Pháp Tông này từ lâu. Và vừa rồi, nàng không cảm nhận một chút pháp lực nào truyền đến từ phía Nhất Thành. Vậy mà tốc độ của viên đá kia quá nhanh, vượt qua mức nàng có thể tưởng tượng. Nàng không thể nào tin nổi sức mạnh thể chất của tên này đạt đến mức này.

Nghĩ đến đây thì Linh Lung giật mình, vội vàng tìm kiếm thân ảnh của Nhất Thành. Vừa thấy hắn đang cười nhìn lại thì nàng tròn tròn mắt. Trong lòng mừng thầm không thôi: - Tên này còn là người sao?

Lúc ở bên ngoài động thiên, nàng đã biết Nhất Thành cảnh giới ma pháp không đến cấp S. Nhưng giờ đây, nàng đang sử dụng toàn lực chạy trốn, phép lực vận dụng đến mức cao nhất mà tên này luôn luôn cách nàng một bước. Phải biết nàng là thiên tài của La Sát tông, cảnh giới Silver Plate nhất sao Thiên Cầm đỉnh phong.

Về phía Nhất Thành, hắn đang hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào lưng của Linh Lung. Không phải hắn có sở thích biến thái gì mà giờ đây sau lưng Linh Lung đang có một đôi cánh xuất hiện. Nó như một đôi cánh bướm, chúng màu đen tuyền rất bắt mắt, rất xinh đẹp.

Nhất Thành đã từng thấy Hắc Đạo người ở Thủy Linh Thành. Cũng từng chém giết một tên sau lưng cũng có đôi cánh. Nhưng của tên kia như cánh dơi, mang theo sự tà ác. Còn đôi cánh của Linh Lung lại hắc ám mà xinh đẹp. Hắn cứ nghĩ người được gọi Hắc đạo là vì tà ác, giết người vô tội nhưng có vẻ không đơn giản như vậy.

Linh Lung bỗng nhiên quay sang hỏi Nhất Thành:

- Nên chạy đi đâu đây? Nếu tiếp tục tiến tới, ta sẽ không biết lối đi của Mê Cung phía trước?

Nhất Thành nhận ra là nàng chỉ biết một đường cố định trong Mê Cung rừng rậm này. Chứ không phải nàng thật sự hiểu rõ từng bước đi ở trong Mê Cung rừng rậm này. Nhất Thành suy nghĩ rồi nói:

- Tiến thẳng đến lao ngục đang giam cầm mấy vị tiên bối kia đi. Ở đó chúng ta có thể trốn tránh đám Hắc Phong đang đuổi theo sau lưng và đám người Pháp Tông.

Với cảm nhận mạnh mẽ của mình, Nhất Thành nhận biết đám Hắc Phong đang nhanh chóng đuổi theo phía sau. Ngoài ra còn đám người Pháp Tông. Đám Pháp Tông đã mất đi một vài người, trong đó có Tống Ngón, hắn không thấy đâu. Bọn người Pháp Tông giờ chỉ còn Triều Dương, tên Trương Lão lúc trước ở cổng thành mà hắn không biết tên, Thái Thượng Trương lão (Muru Cầu), và lão già gầy gò kia. Bọn họ vẫn còn trong tầm tấn công của Hắc Phong nên vừa đánh vừa lùi, tốc độ chậm hẳn đi.

Nghe Nhất Thành nói vậy thì Linh Lung cũng chuyển hướng chạy. Nhất Thành cũng nhanh chóng theo sau. Càng chạy càng xa, qua một lúc lâu sau, Nhất Thành đã không còn cảm thấy Hắc Phong và đám người Pháp Tông phía sau nữa. Hắn thở ra một hơi, dù sao cũng không muốn bị vây khốn ở nơi này.

Sau một lúc lao nhanh, Linh Lung đột ngột dừng lại, Nhất Thành phía sau cách nàng rất gần phải vội vàng lách người rồi mới dừng lại. Hắn suýt nữa đã lao thẳng vào người nàng, vội vàng nhìn quanh rồi hỏi:

- Có chuyện gì thế? Sao đột ngột phải dừng lại? Tới rồi sao?

Linh Lung gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Đến rồi, phía trước là ngục tù mà ta nói đến nhưng không đúng cho lắm. Lần trước không có những thứ này.

Nhất Thành trong đầu hiện lên một dấu chấm hỏi lớn. Phía trước hắn xa xa là một bức tường màu đen, khá giống bức tường thành nhưng lại thấp hơn, trên tường lại không có một dấu vết năm tháng nào để lại. Có điều kỳ lạ là hắn không thể cảm nhận mọi thứ phía sau bức tường kia.

- Nàng nói là bức tường này?

Linh Lung gật đầu:

- Lần trước chỉ là một cây cỏ thụ to lớn, có rất nhiều dây leo như những xuyên xích lớn quấn chặt mấy vị tiên bối. Bức tường này bỗng nhiên xuất hiện ở đây, điều này rất kỳ lạ.

Nhất Thành nghe vậy thì càng hiếu kỳ, vậy cũng được sao? Mấy động thiên này càng lúc càng thú vị, chúng được hình thành dưới những tán cây cỏ thụ lớn. Mà trong động thiên lại có thêm cỏ thụ, bọn chúng nhìn tựa tựa nhau, chẳng hề lại là không gian trong không gian? Tin tức này hắn không biết được nhiều nên quay sang hỏi Linh Lung, nàng là thiên tài pháp sư của La Sát Tông, nhất định sẽ biết nhiều hơn hắn:

- Nàng có biết bên ngoài, những cây cỏ thụ to lớn kia gọi là gì không? Chúng có gì khác biệt với loại cây đang giam giữ mấy vị tiên bối nàng nói đến trong này không?

Linh lung khó hiểu nhìn Nhất Thành:

- Ngươi không biết những loại cây cỏ thụ lớn ngoài kia? Ngươi là giáp mấy học viên?
- Ta giáp một, mới vào thư viện năm trước. Ta đến Thiên Long Thành để làm nhiệm vụ cuối kỳ, không nghĩ đến lại gặp nhiều rắc rối như vậy?

Linh Lung há hốc mồm, thật sự nàng quá khó để tin tên này là học viên giáp một. Cách nói chuyện, cử động và suy tính của hắn không khác gì người cùng lứa với nàng, có khi còn chính chắn hơn. Mà giờ nàng nhìn lại mới thấy tên này còn quá trẻ đi.

- Ngươi thật sự mới là học viên giáp một?
- Tất nhiên, lạ lắm sao?

Nhất Thành không cảm thấy lạ, dù sao đã qua hai lần cải tạo thể chất. Hắn giờ cao một mét tám, cơ thể rắn chắc, góc cạnh rõ ràng. Trên mặt lại mất đi vẻ mặt ngây thơ lúc trước, thay vào đó là vẻ tà mị, chín chắn hơn rất nhiều.

- Được rồi, nói cho ta biết cái cây bên ngoài gọi là gì đi?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Sư huynh của linh lung

Linh Lung lấy lại bình tĩnh nói:

- Phía ngoài những cây lớn kia gọi là Hắc Thụ Thể giới Cây. Mỗi bóng râm cây tạo ra chính là một động thiên hay không gian tùy theo cách gọi của mỗi người. Hắc Thụ Thể Giới Cây càng to lớn, bóng râm phủ càng rộng, nghĩa là động thiên chúng tạo ra càng rộng lớn. Còn thể giới bị triệu hồi đến thì có người gọi nó là địa ngục thể giới, có người thì gọi nó là quái dị thể giới, hắc ám thể giới, etc. Nói chung những tên gọi này đều liên quan với quái dị là vì thể giới này chỉ dành cho quái dị. Ở trên Đại Hoang có một vài cánh cổng không gian thông với thể giới này. Nhưng không ai dám đi qua vì không biết phía bên kia dẫn đến đâu. Nếu vô ý tiến vào động thiên có quái dị mạnh mẽ thì hậu quả sẽ không tốt. Nói thật thì ta cũng không biết những cây cỏ thụ này khác nhau ở chỗ nào, bọn chúng nhìn rất giống nhau nhưng hình như công năng lại khác nhau.

Nàng dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Trận chiến vạn năm trước, ta nghe nói nguyên nhân xảy ra chính là một động thiên hắc thụ cực lớn không biết cách nào trùng lặp đến thể giới chúng ta. Hắc thụ Thể Giới kia rộng đến mức bao phủ cả một quốc gia. Không biết bọn chúng đã dùng cánh nào mà thông qua vách ngăn thể giới. Trong động thiên đó nhanh chóng lao ra rất nhiều quái dị mạnh mẽ, đến chính ma hai đạo cũng phải run rẩy, hợp tác với nhau mới ngăn chặn được bước tiến của chúng.
- Trận chiến kia cực kỳ thảm khốc, rất nhiều tiền bối liều mạng mới đánh lui đám quái dị. Trong khi bọn chúng rút lui, không gian trùng lặp cũng biến mất theo nhưng chuyện chưa kết thúc ở đó. Lần đó ma đạo tổn thất thảm liệt hơn chính đạo, không ngờ trong lúc này, chính đạo lại giờ trò, đột kích ma đạo. Càng không ngờ tới ma đạo đã có chuẩn bị từ trước, chính đạo phải chịu tổn thất rất lớn. Lúc đó thể cuộc chính đạo và ma đạo trở nên cân bằng mới đình chiến nhưng cũng vì thế mà mối thù càng thêm lớn. Gặp nhau là chém giết không kể đúng sai.

- Oh

Nhất Thành đã từng nghe qua về trận chiến kia, mà không bao giờ nghĩ lại có liên quan đến thể giới trùng lặp này. Thú vị, thể giới này càng lúc càng thú vị. Hắn nhìn Linh Lung nói:

- Ta hiểu rồi. Có vẻ như vẫn còn có rất nhiều bí ẩn liên quan đến thể giới này mà chúng ta không biết. Thế chúng ta vẫn đi tiếp chứ? Bức tường kia ta không biết là gì nhưng ở đây cũng không giải quyết được gì.

- Đi thôi, vào trong xem sao. Hy vọng không có nguy hiểm gì.

Hai người gật đầu dẫn nhau bước lại gần. Vừa đến gần, một cánh cửa không gian xuất hiện trên bức tường đen. Hai người liếc mắt nhìn nhau gật đầu như hiểu ý, không chút do dự, song song bước lại gần. Cánh cửa phát ra một lực hút mãnh liệt, kéo hai người vào trong. Nhất Thành và Linh Lung vừa tiến vào trong thì cánh cửa không gian bên ngoài cũng biến mất. Chỉ còn lại một bức tường màu đen không chút dấu vết.

- Oh, hình như chúng ta lại đi vào một tiểu thiên địa. Không khí nơi đây không mang nhiều hắc khí như bên ngoài. Ánh sáng không còn màu đỏ mà là những viên thạch phát Quang màu xanh kia.

Nhất thành quan sát xung quanh thì nhận ra hắn như vừa tiến vào một đường hầm dưới lòng đất rộng lớn. Hai bên trước sau đều là tường làm bằng đất!

Chỉ có một lối đi thẳng thông về phía trước. Không khí trong này khá trong lành, có điều ánh sáng màu xanh từ những viên thạch phát ra mờ nhạt lại làm cho nơi đây trở nên quỷ dị.

- Nơi đây không giống những gì ta thấy lúc trước. Chúng ta đi tiếp chứ?

- Đi chứ! Giờ muốn lùi cũng không được. Phía sau đã không còn đường.

Nhất Thành không cần suy nghĩ trả lời. Đến đây rồi chỉ có thể tiến lên phía trước chứ đã không thể lùi bước được nữa.

Đường hầm khá rộng lớn để cho hai người song song tiếng bước. Mỗi bước đi, cả hai đều rất cẩn thận, sợ gặp bẫy rập gì đó thì không tốt. Đi được một lúc thì cả hai đều dừng lại bởi vì phía trước xuất hiện một cái xác. Nó bị cắt chém thành ba bốn mảnh. Máu bắn tung tóe khắp nơi. Khuôn mặt người này bị dập nát, đã không thể nhìn thấy rõ là người nào nữa.

Linh Lung bên cạnh mặt mày tái nhợt. Nhất Thành không hiểu có chuyện gì vội vàng hỏi:

- Nàng sao thế? Có chuyện gì hả?

Linh Lung lắp bắp nói:

- Đây.. là.. sư huynh của ta! Hắn.. hắn lúc trước tách khỏi đoàn khi bị người Pháp Tông đánh lên. Hắn là người thoát khỏi vòng vây trước nhất, cũng là người có cơ hội sống sót lớn nhất. Áo quần và vết thương trên tay, ta có thể nhận ra. Không ngờ huynh ấy.. lại chết ở nơi đây.

Nhất Thành quan sát vết thương trên người thì khó hiểu! Đây là không phải quái dị tấn công. Vết cắt rất ngọt. Nhìn sơ qua là biết hắn ta bị một loại vũ khí cực kỳ sắc bén cắt qua người.

- Ở thế giới quái dị này nơi nơi đều tồn tại nguy hiểm. Không chỉ quái dị mà còn có con người. Dù người mạnh đến đâu cũng không chắc chắn mình sẽ sống sót! Nàng đừng quá thương tâm! Người mất rồi thì an nghỉ, người còn sống phải tiếp tục.

Linh Lung hai mắt đã chảy ra hai dòng lệ dài, có vẻ như nàng với nam tử dưới đất có quan hệ rất tốt. Nghe Nhất Thành nói xong thì cố gắng lấy lại bình tĩnh, lau đi hai hàng nước mắt. Tay nàng đánh ra một đoàn hỏa Diễm màu vàng, đốt cháy thi thể đang ở trên đất. Nàng vẫn đứng đó, nhìn ngọn lửa đang thiêu rụi cái xác sư huynh của nàng.

Nhất Thành cũng không nói gì! Hắn biết tâm trạng linh Lung không tốt nên cũng giữ một không gian yên tĩnh cho nàng. Ngọn lửa thiêu đốt một lúc lâu thì chỉ còn lại tro tàn.

Linh Lung lấy trong người ra một cái bình nhỏ, đổ ra vài viên nhỏ nhỏ tròn tròn đưa cho Nhất Thành. Nhất Thành không hiểu chuyện gì nhưng cũng nhận lấy mấy viên kia từ tay nàng. Nàng ngồi xuống đất thì triển một luồng năng lượng phép thuật lên bình nhỏ. Một lực hút nhỏ xuất hiện ở miệng bình, nhanh chóng hút một phần tro tàn ở dưới đất vào trong. Sau đó nàng đứng dậy quay lại nhìn Nhất Thành nói:

- Tiếp tục đi thôi!

Nhất Thành gật đầu cùng nàng đi về phía trước. Cả hai không nói chuyện hay quay đầu nhìn lại mà cứ cắm đầu đi tới! Có thể vì tâm trạng Linh Lung không tốt mà không khí giữa hai người cũng trầm hẳn đi! Sau một lúc lâu, linh Lung mở miệng:

- Người không muốn biết quan hệ của ta với hắn sao?

- Nếu nàng muốn nói thì sẽ nói! Còn nếu không muốn nói ta hỏi cũng như không.

Nhất Thành nhếch miệng cười nhẹ trả lời. Thật ra hắn cũng chẳng quan tâm quan hệ của hai người này lắm. Có điều, hắn không hỏi nhưng Linh Lung cũng bắt đầu kể hắn nghe chuyện của nàng:

- Ta lúc còn nhỏ đã gia nhập La Sát tông. Vị sư huynh kia gia nhập La Sát trước một năm. Chúng ta cũng chỉ làm tạp dịch ở La Sát tông để kiếm sống. Chờ đợi đến tuổi, kiểm tra thiên Phú mới trở thành La Sát tông đệ tử. Ta lúc còn nhỏ rất yếu ớt, chính vị sư huynh này lại nhiều lần phải giúp ta hoàn thành công việc! Nhiều lần bị đối, cũng là người sư huynh này chia cho ta một nửa! Sau này lúc kiểm tra trở thành đệ tử, thiên Phú của ta mạnh hơn huynh ấy một chút. Chúng ta chính thức trở thành đệ tử thiên tài được nhiều quan tâm và bồi dưỡng của La Sát Tông. Hai mươi mấy năm qua ta chưa bao giờ giúp huynh ấy gì cả!? Chỉ có huynh ấy bao che bảo vệ ta mỗi lần ra gặp rắc rối! Thế mà bây giờ lại...

Nhất Thành thờ dài, hắn có thể hiểu phần nào cảm giác của nàng! Đối với nàng vị sư huynh này là người thân duy nhất trên đời. Giờ đây đã âm dương cách biệt. Xa cách người thân, cảm giác này không dễ chịu chút nào.

- Ta biết nàng rất buồn, huynh ấy là người thân duy nhất của nàng trên đời này nhưng huynh ấy chắc chắn sẽ muốn nàng sống thật tốt và hạnh phúc. Vì thế, nàng đừng buồn xuôi tất cả! Mà phải sống thật tốt vào, thay cả phần của huynh ấy

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Quỷ hồn

Nói xong thì hai người đều lâm vào trầm mặc. Nhất Thành nói với linh Lung nhưng phần nào cũng nhằm nhắc nhở Bản thân mình. Giờ đây hoàn cảnh của Linh Lung với hắn khá là tương tự.

Trong lúc cả hai đang trầm mặc hướng về phía trước, Nhất Thành bỗng nhiên sắc mặt trở nên khó coi, dừng bước. Hắn quay ngoắt một trăm tám mươi độ nhìn lại phía sau.

- Bộp, Bộp...

Linh Lung thấy lạ cũng dừng bước, quay nhìn phía sau nhưng lại không thấy gì. Khó hiểu hỏi Nhất Thành:

- Chuyện gì?

Nhất Thành lắc lắc đầu, mặt giãn ra cười nói:

- Không có gì. Có lẽ ta cảm giác sai. Chúng ta đi tiếp thôi!?

Nhất Thành trầm mặc tiếp tục đi tới. Hai người song song cùng đi. Linh Lung khó hiểu liếc nhìn Nhất Thành vài lần. Sau đó, nàng bắt đầu cảnh giác xung quanh! Vừa rồi tâm trạng nàng không tốt nên đã thả lỏng cảnh giác của mình.

- Bộp, Bộp, Bộp...

Linh Lung giật mình, nàng đã nhận ra điều khác biệt. Ở đây chỉ có nàng và Nhất Thành, vì sao lại có đến ba tiếng bước chân. Tiếng bước chân lúc thì xa lúc thì gần phát ra phía sau lưng của bọn họ. Cứ như có người đang cùng đi. Linh Lung bất ngờ quay đầu nhìn lại thì không thấy gì. Ở không gian chật hẹp dưới lòng đất, dưới ánh sáng xanh lơ mờ, thật sự quá quỷ dị. Tiếng bước chân vẫn vang lên đều theo nhịp bước chân của nàng. Lúc thì to lúc thì nhỏ, không hiểu vì sao mà nhịp tim của nàng cũng tăng dần theo tiếng bước chân này. Nàng nhìn qua Nhất Thành thấy hắn đang trầm mặc, không nói gì. Đến một lúc lâu sau Nhất Thành mới nhỏ giọng lên tiếng:

- Nàng cũng nghe thấy rồi nhỉ. Vậy theo lệnh của ta mà chạy và dừng. Được chứ?

Linh Lung gật gù đầu, nàng không biết Nhất Thành định làm gì nhưng nàng cảm thấy mình có thể tin tưởng hắn.

- Chạy

Bọn họ lao nhanh như gió, lướt đi trong đường hầm. Nhất Thành tập trung lắng nghe tiếng bước chân phía sau. Nó cũng găt gao bám theo, không chậm chạp chút nào. Bước chân càng lúc càng nhiều, dồn dập liên tục như có một đạo quân đang di chuyển ở phía sau. Nhất Thành chú ý thấy những tiếng bước chân này lại đồng vị với tiếng bước Chân của Linh Lung. Để chứng minh ý nghĩ của mình, hắn hét lớn:

- Dừng lại!

Linh Lung sùng sốt, tiếng quát bất ngờ của Nhất Thành làm nàng hơi giật mình lơ nhịp bước thêm mấy bước. Nhất Thành đã đoán đúng, tiếng bước chân phía sau cũng bước thêm mấy bước giống như Linh Lung mới dừng lại. Bọn họ nhanh chóng quay đầu một trăm tám mươi độ, nhìn lại phía sau.

Dưới ánh sáng xanh, trên tường là có bóng của hai người, Nhất Thành nhìn cẩn thận một chút thì thân thể liền cứng ngắc, ngay trên mặt tường trước mặt, từ bóng của hai người bọn họ ra, còn có một cái bóng dài hẹp của một người khác.

Hơn nữa cái bóng kia cùng bóng của bọn họ rõ ràng cách nhau một khoảng cách nhất định, cái bóng hẹp dài kia hơi nghiêng về phía trước, giống như có người đang ở chỗ nào đó theo dõi bọn họ, chỉ có điều đầu của nó bị dẹp, hình dáng cổ quái. Nhất Thành vô cùng cứng ngắc quay đầu nhìn về phía góc đối chiếu với cái bóng, thế mà thật sự trông thấy có một người đang thò ra ngoài từ trong bức tường. Nói người thì không đúng, phải là quỷ hồn, quỷ hồn nọ đội một cái mũ màu vàng, sắc mặt tái nhợt, mờ to mắt nhìn thẳng chằm chằm vào bọn họ.

Nhất Thành đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng đây quả thật là khủng bố. Đám quái dị nhân, dù nguy hiểm, nhưng dù sao cũng là một đám linh trí thấp. Hắn có thể thấy và cảm nhận, không khác gì đám zombies trên phim do con người biến thành nên không tạo nhiều sợ hãi cho hắn. Nhưng cái thể loại đi theo sau lưng, úp úp mở mở, kèm theo hiệu ứng ánh sáng xanh và đường hầm chỗ tối chỗ sáng thật sự quá khủng bố.

“Quỷ hồn sao?” Nhất Thành thất thanh hỏi.

Thế nhưng, theo âm thanh của Nhất Thành, quỷ hồn nọ nhanh như chớp rút trở về.

Nhất Thành nhìn qua Linh Lung, nàng đang trợn mắt, trên mặt hiện lên nỗi khiếp sợ tột độ. Miệng lắp bắp:

- Không thể nào? Không thể nào?

Nhất Thành khó hiểu nhìn nàng, thầm nghĩ không phải là nàng quen biết quỷ hồn này chứ?

- Nàng quen quý hồn này?

Sau một lúc khiếp sợ, Linh Lung lấy lại bình tĩnh nói:

- Đó là sư huynh của ta. Hắn biến thành quý hồn, nhưng điều này không thể xảy ra.

Nhất Thành giật mình, hèn gì hắn thấy quen quen nhưng khó hiểu hỏi:

- Vì sao lại không thể?

Linh Lung suy nghĩ một lúc nói:

- Việc này phải nói đến sự khác biệt giữa pháp sư và người thường. Đơn giản vì pháp sư có năng lượng ma pháp bao bọc bản thân, uẩn dưỡng linh hồn và cơ thể. Mà người thường không có, nên người thường dễ bị lây nhiễm biến thành quái dị hơn pháp sư. Khi một pháp sư đến cấp S, linh hồn lẫn cơ thể sẽ đạt đến mức nhất định. Việc biến thành quái dị lại mất rất nhiều thời gian. Không thể như sư huynh ta, chỉ mới đó đã biến thành quý hồn được. Điều này đã không giống bình thường.

Nhất Thành giờ mới hiểu làm sao nàng lại kinh ngạc đến vậy. Có thể thấy việc biến pháp sư thành quái dị không phải dễ mà pháp sư càng mạnh thì độ khó càng tăng. Vậy có nghĩa là phải có một lý do hoặc một điều gì đó ở đường hầm hoặc không gian này làm cho vị sư huynh kia của nàng nhanh chóng biến thành quý hồn. Vì sao không biến thành quái dị nhân? Nhất Thành suy ngẫm đoán là vì cơ thể của vị sư huynh kia đã bị hủy diệt trước khi bị nhiễm hắc khí. Vậy thì chỉ còn linh hồn chưa biến mất mới biến thành quý hồn.

- Nàng có biết đó là quý hồn cảnh giới gì không?

- Sư huynh ta lúc sống cũng là pháp sư cấp S nhất sao Thiên Cầm. Nếu biến thành quái dị cũng là oán quý hoặc lệ quý cực kỳ nguy hiểm. Nếu sơ xuất chúng ta có thể gặp nguy hiểm.

Nhất Thành gật đầu, vừa rồi quý hồn sư huynh kia lại đi xuyên qua tường đất, chỉ với kỹ năng đó thôi cũng đã rất rắc rối đối với bọn hắn rồi. Hắn đoán không nhầm, tên quý hồn sư huynh kia đang đi theo Linh Lung. Không biết đây là hành động gì nhưng chắc chắn không phải điều tốt lành gì.

- Chúng ta tiếp tục tiến lên thôi! Nàng cẩn thận một chút, có vẻ vị sư huynh kia đang bám theo nàng.

Linh Lung gật đầu, bọn họ lần nữa hướng về phía trước. Không biết phía trước là gì nhưng dừng lại ở đây không phải là cách hay.

Không biết đã đi được bao lâu nhưng chắc chắn ít nhất cũng đã cả ngày đường, bọn họ quyết định dừng chân nghỉ ngơi một chút. Cơ thể bọn họ không mỗi một thì tinh thần cũng mệt, với lại dưới đường hầm này chỉ có một đường thẳng, đoạn đường nào cũng giống đoạn nào nên càng nhầm lẫn. Nhưng tiếng bước chân quý dị kia vẫn vang lên trong tai bọn họ nên tinh thần lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác, thật sự hao tổn tâm lực. Nhất Thành giờ chỉ muốn tên tiểu quý kia nhảy ra đánh một trận còn hơn cứ đi theo dọa người như vậy.

- Nàng nghỉ ngơi một chút đi, ta sẽ canh gác. Không biết đường hầm này còn dài bao lâu nhưng chúng ta không thể để mất tinh thần được.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bị bao vây

Linh Lung gật đầu, nàng quả thật rất mệt mỏi. Vết thương chỉ vừa mới khỏi, thường sẽ cần thời gian dài để nghỉ ngơi. Bây giờ lại phải liên tục di chuyển, tinh thần luôn luôn kéo căng cảnh giác. Thật sự nàng đã quá mệt mỏi. Thật ra trong lòng nàng rất khâm phục Nhất Thành, nhỏ tuổi hơn, pháp lực lại không bằng nàng nhưng vậy mà từ lúc đi cùng nhau. Hắn chưa bao giờ kéo chân nàng, hơn thế nữa, tên này hình như luôn luôn sung sức thì phải? Chẳng thấy một chút mệt mỏi biểu hiện trên khuôn mặt anh tuấn kia.

Vì tránh đề bị đánh lén từ hai bên tường đất nên Linh Lung ngồi ở giữa đường hầm để điều tức. Nhất Thành thì đứng sừng sững phía sau nàng không nhúc nhích như một vệ sĩ. Thật ra hắn đứng đó nhưng đang trao đổi với Trí Tuệ Thể.

- Trí Tuệ Thể, người thấy động thiên này thế nào?

- Rộng lớn hơn rất nhiều so với động thiên mộ kiếm kia. Có thể nói đây là một thế giới thật sự. Thật sự với sự hiểu biết của ta cũng không thể giải thích rõ làm thế nào mà có thể hình thành các động thiên phức tạp và đa dạng như vậy. Phải biết để hình thành một thế giới cần rất nhiều vật chất có sự cân bằng và kết hợp lại với nhau, mang theo một loạt các yếu tố phức tạp khác. Thế nhưng chủ đạo của thế giới này lại là hắc khí, loại khí này cực kỳ thần bí. Nó mang lại sự hủy diệt và chết chóc. Đại diện cho cái ác.

- Vậy người nói động thiên rất khó hình thành nhưng ở thế giới này lại có nhiều như vậy. Mỗi tán cây là một động thiên, trong thành này ít nhất năm đến

sáu cái động thiên lớn. Thế giới quái dị sợ rằng còn nhiều gấp mấy trăm lần ở Thiên Long Thành này.

- Ta không nghĩ như vậy? Động thiên này có thể là không phải tự động hình thành mà là cùng thế giới quái dị cùng một thể. Nói dễ hiểu hơn là hấp thu một phần không gian của thế giới quái dị, sau đó lấy nó làm cơ sở mà mở rộng không gian trong này. Như vậy sẽ không phải từ hư vô mà thành lập và độ khó sẽ giảm xuống thấp nhất.

Nhất Thành gật đầu hiểu, nói ra thì không khác gì việc xây nhà. Nếu có móng nhà vững chắc thì việc xây nhà sẽ giảm hơn một nửa công việc. Nếu không sẽ tốn khá nhiều thời gian trong việc tạo nền móng. Nhưng dù có tạo được nền móng thì phải xem nó có vững chắc hay không, nếu không thì trong một thời gian ngắn căn nhà đó sẽ sụp đổ. Theo trí tuệ thể thì động thiên phúc địa này cũng theo đạo lý đó.

- Cần thận

Đang trong lúc nói chuyện, Trí Tuệ Thể bỗng hết lên. Nhất Thành cảm thấy sau cổ mình có một làn gió kèm hơi lạnh truyền đến. Hắn vội vàng khụy gối, hạ thấp hạ bộ, lách đầu sang trái tránh né.

- Xoẹt.

Tư thế của hắn bây giờ là thế đứng tấn của người học võ kiếp trước. Dù đã phản xạ khá nhanh nhưng một bàn tay với những ngón tay dài sắc nhọn như móng vuốt của loài thú lướt qua cổ của hắn. Cảm giác đau đớn từ cổ truyền đến làm Nhất Thành giật mình. Không nghĩ gì nhiều, hắn bước chân trái lùi ra sau một bước nhỏ. Vận dụng pháp lực biến cùi chỏ tay trái trở nên sắc nhọn, một pha cùi chỏ sang ngang từ dưới lên thúc mạnh vào thứ tấn công hắn phía sau.

- Bốp

- Gào....

Tiếng va chạm vang lên, kèm theo là một tiếng gào sấm nhọn đau đớn đầy thảm thiết.

Linh Lung dưới đất vội đứng dậy, cảnh giác nhìn về phía sau Nhất Thành. Nhất Thành thấy đòn giết cùi chỏ cực mạnh kia của mình đã trúng đích liền vội vàng thu tay, không thèm quay đầu lao đến đứng bên cạnh Linh Lung. Nói thì dài, mọi diễn biến vừa rồi đều cùng xảy ra trong một vài tích tắc. Bây giờ thì Nhất Thành và Linh Lung đã đứng song song đối diện nhìn về phía kẻ địch.

Đối diện bọn họ không ai khác chính là quỷ hồn vị sư huynh của Linh Lung. Điều quỷ dị là tên này đang treo ngược người ở trên trần đường hầm. Cả người buông xuống dưới, chỉ lộ ra ngoài từ gối đến đầu, còn phần chân biến mất ở trần đường hầm. Hắn treo lủng lẳng treo ở đó, tóc tai bù xù rối loạn. Đầu của tên này đã bị biến dạng, một phần má trái bị lõm vào, hắc khí như đang từ từ tan ra ở đó. Đó chính là vết thương Nhất Thành vừa mới gây ra cho tên này. Nhất Thành khá là kinh ngạc. Nhìn qua cú ra cùi chỏ vừa rồi của hắn rất mạnh, không ngờ tên tiểu quỷ này má trái chỉ lõm vào một chút.

Linh Lung cũng tỏ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Vết thương đó do ngươi gây ra?

Nhất Thành gật đầu:

- Uh, là ta làm.

Nàng lúc này không thấy diễn biến tất cả mọi việc. Chỉ nghe tiếng gào thảm thiết và Nhất Thành đã đến bên cạnh. Thật ra nàng kinh ngạc không phải là hắn có thể gây thương tích cho vị sư huynh này. Mà là do vết thương đó nàng chưa thấy bao giờ. Đặc biệt đối với quỷ hồn, nếu bị thương chúng chỉ yếu đi, chứ không để lại dấu vết trên linh hồn rõ ràng giống Nhất Thành gây ra.

Quỷ hồn sư huynh kia gào thét điên cuồng, phải mất một lúc lâu mới dừng lại. Tại bọn họ giờ đây trở nên lúng túng khó nghe. Tiếng gào kia giống như một loại cạo rửa linh hồn, rất khó chịu. Mà ở đây là không gian hẹp nên càng khuếch đại âm thanh.

- Cộc, cộc,...

Sau tiếng gào thì một loạt tiếng gõ lạch cạch ở hai bên vách tường vang lên. Tiếng động này cũng giống như bước chân của vị quỷ hồn sư huynh tạo ra. Chúng theo một nhịp điệu kỳ quái làm người ta hồi hộp khó chịu trong lòng. Nhất Thành và Linh Lung nhíu mày, kéo cao cảnh giác.

Ngay lúc tiếng động dừng lại, xuất hiện dưới ánh sáng xanh lơ mờ là một đám quỷ hồn. Bọn chúng cũng treo ngược người trên trần nhà, không biết đây sở thích hay phong cách của đám quỷ hồn này nữa. Giờ đây bọn họ đã bị bao vây bởi khoảng mười con quỷ hồn. Phía trước hay phía sau đều có, điều này nghĩa là hai người bọn họ phải đánh thông qua.

Thấy mình bị bao vây, Linh Lung thi triển phép thuật của mình. Phía sau lưng nàng xuất hiện một đôi cánh bướm màu đen với những hoa văn nổi cực kỳ xinh đẹp. Trên tay từ từ hình thành một cây trường thương, nhưng ở đường hầm nhỏ nên có vẻ nàng đã cố ý làm nó ngắn lại để dễ sử dụng hơn trong không gian hẹp này.

Nhất Thành lấy làm kỳ, sao người của hắc đạo lại hay có loại thủ đoạn này? Sau lưng mọc cánh, với lại biến cơ thể mình thành một thứ vũ khí sắc nhọn. Thậm chí là một đoàn khí đen để tấn công đối thủ. Không biết vì mấy thủ đoạn không khác gì quái dị này mà bị cho là người hắc đạo không nữa?

Linh Lung nhìn Nhất Thành như muốn hỏi: -Người không chuẩn bị gì sao?

Nhất Thành cười cười giơ hai cánh tay của mình lên nói nhỏ:

- Ta là chiến sĩ, dùng sức để chiến đấu.

Linh Lung nhủ mảy khó hiểu, tên này lúc trước bên ngoài tập luyện là không gian phép thuật sao giờ đã trở thành chiến sĩ. Mà nhớ đến cách hắn đánh lén đám người Pháp Tông và chạy trốn thì đúng là thể chất của hắn rất đáng kinh ngạc. Nàng cũng không hỏi nhiều nói:

- Ta mở đường, người bọc hậu. Phía sau số lượng quỷ hồn ít hơn, chỉ cần giữ chân chúng, vừa đánh vừa tiến lên là được. Ta giải quyết bên này xong sẽ sang đó giúp người.

Nàng biết Nhất Thành chỉ là pháp sư dưới cấp S nên cũng hơi lo lắng cho Nhất Thành khi phải đối đầu với mấy tên oán quỷ với lệ quỷ này. Nhất Thành cũng không phản đối, gật đầu đáp:

- Được, ta sẽ giữ chân chúng, nàng cẩn thận một chút, đừng lo cho ta.

Linh Lung vỗ nhẹ đôi cánh sau lưng, trong tay nắm chặt thương ngắn xong về đám quỷ hồn phía trước. Nhất Thành quan sát một lúc thấy nàng tả xung hữu đột bên trong đám quỷ hồn nên cũng không để ý thêm nữa. Miệng Nhất Thành nhếch lên một nụ cười nhẹ với đám quỷ hồn sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Diệt Quỷ Hồn

Hắn nhìn sơ qua thì có năm tên quỷ hồn, bọn chúng treo ngược trợn to mắt nhìn Nhất Thành. Theo như Nhất Thành hiểu biết thì đám quỷ hồn này có linh trí khá cao. Cũng có thể nghe hiểu hắn nói chuyện. Có vẻ như bọn nó biết hắn sẽ là đối thủ thế nên Linh Lung động thủ trước với đám kia nhưng bọn chúng cũng không có phản ứng gì.

Nhất Thành sử dụng năng lượng phép thuật nhằm tăng cường thể chất bản thân. Các ngón tay của hắn cũng trở nên sắc nhọn. Linh Lung giao chiến bên kia, không thể phân tâm quan sát nên Nhất Thành cũng không cần kiêng kỵ gì mà sử dụng m Dương Thể kiểu này.

Vừa mới chuẩn bị xong thì đám quỷ hồn phía trước lại rụt người vào trong tường. Nhất Thành biết bọn chúng vẫn chưa rời khỏi chỉ chuẩn bị phục kích hắn. Hắn cẩn thận tiến lên từng bước.

Bỗng nhiên bên trái hắn xuất hiện một quỷ hồn đánh tới. Phía dưới chân cũng xuất hiện một đôi tay giữ chặt, không để hắn di chuyển. Nhất Thành nhanh chóng lách phần trên cơ thể của mình để tránh né. Bàn tay kia đánh trượt, chỉ lướt qua trước ngực. Nhất Thành vùng mạnh chân để thoát ra quỷ hồn phía dưới. Thấy quỷ hồn phía trước rút lui, Nhất Thành dùng tốc độ nhanh nhất di chuyển đến gần, đâm các ngón tay sắc nhọn của mình về phía quỷ hồn.

- Phụp

Quỷ hồn kia nhanh chóng rút vào trong tường, các ngón tay của Nhất Thành đâm mạnh vào trong vách tường tạo ra những lỗ thủng nhỏ. Lại một đôi tay khác xuất hiện từ dưới đất giữ chặt chân hắn. Nhất Thành không quan tâm, rút tay ra khỏi tường, nhìn bàn tay mình một chút. Vừa rồi đâm vào rất nhẹ nhàng, các ngón tay vẫn bình thường không bị thương tổn. m Dương Thể biến thân thể thành vũ khí cũng không phải nói chơi. Nhất Thành hài lòng gật đầu, hắn muốn thử áp dụng m Dương Thể trong chiến đấu nhiều lần rồi nhưng chưa có cơ hội, bây giờ thì đã thực hiện được.

Nhất Thành dùng chân trái đạp mạnh lên đôi tay đang giữ chân phải của mình, cũng giống như lúc này, đôi tay kia rút nhanh xuống dưới. Nhất Thành lắc đầu cười khò, đánh nhau với quỷ hồn đúng là rắc rối. Nếu là quái dị nhân thì có thể công kích đơn giản hơn, so kẻ nào mạnh hơn là thắng. Còn quỷ hồn thì không khác gì đấu trí đấu dũng. Nếu phán đoán sai, phản ứng chậm có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Đúng lúc hắn còn đang suy nghĩ lung tung, một loạt trào ảnh đã xuất hiện trước mặt. Nhất Thành vội vàng đón đỡ. Tay hắn cũng hóa thành trào, liên tục xuất thủ ngăn cản quỷ trào đang đánh đến.

- keng, keng.

Tiếng va chạm sắt thép vang lên. Sau mấy lần va chạm, hai tay Nhất Thành đã trở nên tê dại. Có thể thấy đám quỷ hồn này không yếu hơn hắn chút nào, đừng quên bây giờ sức mạnh thân thể và tốc độ hắn đã đạt đến sơ cấp Tử Quái cấp bậc, nhưng dù có mạnh hơn nữa cũng khó dùng vì trào của mấy tên quỷ hồn này quá mức quỷ dị, lúc ẩn lúc hiện, tấn công đến mọi bộ vị trên thân thể. Nhất Thành đang say chiến thì phía sau truyền đến một hơi thở lạnh, hắn vội vàng nghiêng người tránh sang một bên.

Sau lưng Nhất Thành đã có thêm hai quỷ hồn khác xuất hiện đánh lén, trước ba sau hai giáp công hắn. Trên người Nhất Thành từ từ xuất hiện các vết thương nhỏ.

Cảm thấy tình hình không ổn, Nhất Thành đành vận dụng phép thuật. Từ đầu đến giờ, hắn chỉ sử dụng một lượng nhỏ năng lượng ma pháp trong cơ thể để kích hoạt m Dương Thể.

- Không gian, thuận.

Bốn quả cầu không gian xuất hiện phía sau Nhất Thành, chúng xoay tròn trên không. Chia ra trước sau ngăn cản các đòn tấn công của năm tên quỷ hồn.

- Gào,

Một tiếng gào đau đớn truyền đến, Nhất Thành nhếch miệng cười. Hắn biết phép thuật thuận không gian này không đơn giản. Đánh vào chúng càng mạnh thì lực phản chấn càng mạnh. Trừ khi công kích quá mạnh vượt xa hắn mới đánh vỡ thuận không gian phép thuật này.

- Giữ...

Ba tên quỷ hồn phía trước bị chấn lùi ra sau vài bước, một quỷ hồn phía sau lưng bỗng há miệng gào lớn. Một luồng công kích sóng âm cực mạnh lao về phía Nhất Thành, hắn vội vàng sử dụng năng lượng ma pháp tăng cường phòng ngự. Đợt sóng âm này qua đi, Nhất Thành cả người trở nên run rẩy. Vừa rồi, sóng âm không đánh vào thân thể mà tác dụng lên linh hồn. Linh hồn đã nhập vào thân thể nhưng dưới công kích này cũng bị ảnh hưởng. Với lại đây là đường hầm nên công kích sóng âm càng được khuếch đại. Hắn suýt nữa chịu không nổi. Một cảm giác khó chịu truyền khắp thân thể, tinh thần trở nên thất loạn. Nhất Thành lắc đầu để lấy lại tinh thần, giữ mình tỉnh táo. Vừa rồi, nếu công kích mạnh hơn một chút có thể hắn đã ngất đi.

Thấy Nhất Thành trúng chiêu, quỷ hồn hú dài lao đến tấn công. Một quỷ hồn khác lần này lại phun ra một luồng hắc khí cực kỳ khó ngửi tấn công về phía Nhất Thành. Mấy tên khác thì vẫn như cũ dùng móng vuốt.

Vừa lấy lại tinh thần, lại bị tấn công lần nữa làm Nhất Thành nổi giận. Hai mắt trở nên lạnh lùng, hắn thu lại không gian phép thuật. Hai bàn tay cháy lên hừng hực một ngọn lửa Bạch Sắc. Hắn hét lớn:

- Bạch Sắc Hỏa Diễm

Nhất Thành lạnh lùng lao về phía đám quỷ hồn đánh tới, mặt kệ đám hắc khí khó ngửi. Dùng tốc độ nhanh nhất vồ vào một tên quỷ hồn, tay phải tóm lấy trào đang tấn công đến của tên quỷ hồn này. Tay trái bóp chặt cổ. Ngọn lửa Bạch Sắc ở hai bàn tay Nhất Thành như được đổ thêm dầu bùng cháy dữ dội. Đám quỷ hồn còn lại thấy đồng bọn bị bắt liền lao đến tấn công. Nhất Thành không loạn mà dùng tên quỷ hồn bị tóm làm khiên, ngăn cản công kích của mấy tên quỷ hồn còn lại. Nhưng một điều quái dị đã xảy ra, tên quỷ hồn bị hắn tóm, chỉ sau mấy giây ngắn ngủi đã bị Bạch Sắc hỏa diễm lan tỏa toàn thân. Nhất Thành thấy vậy thì vội buông tay, tên quỷ hồn kia ngã nhào xuống đất. Bạch Sắc hỏa diễm cháy thêm một lúc thì vụt tắt, quỷ hồn đang bốc cháy kia cũng tan biến.

- Vật chất điểm +40

- Gào

Bốn tên quỷ hồn còn lại như gào lên điên cuồng, chúng tựa như đau thương vì mất đi đồng bọn. Nhất Thành thấy vậy thì cười lạnh, Bạch Sắc hỏa diễm trên tay càng bùng cháy hừng hực. Lần này hắn chủ động tấn công. Hắn lao vọt đi như tên bắn hướng về một tên quỷ hồn. Thấy Nhất Thành đánh tới, quỷ hồn đang gào thét cũng dừng lại. Dùng trào đón đỡ nắm đấm hỏa diễm của Nhất Thành. Nhưng vừa tiếp xúc với Bạch Sắc hỏa diễm, nó gào lên đau đớn, vội vàng lùi ra sau.

Nhất Thành được thể xông lên, tay phải biến thành trào, vồ thẳng vào ngực một tên quỷ hồn. Không ngờ, tay hắn đâm xuyên thủng qua ngực tên này. Trong tay hắn không biết trào trúng thứ gì nhưng mà đã bị Bạch Sắc hỏa diễm đốt thành tro bụi. Tên quỷ hồn bị đánh xuyên ngực gào lên đau đớn. Tiếng gào làm Nhất Thành khó chịu, hắn dùng tay trái túm chặt, bịt miệng tên quỷ hồn này. Sau đó hắn rút tay phải của mình ra khỏi cơ thể quỷ hồn. Bạch Sắc hỏa diễm một lần nữa như gặp được chất dẫn cháy, bùng cháy dữ dội. Chỉ sau vài giây lát, lại một tên quỷ hồn biến mất. Tiếng trí tuệ thể trong đầu Nhất Thành lại vang lên lần nữa:

- Vật chất điểm +30

Ba tên quỷ hồn còn lại run rẩy, bọn chúng chưa từng gặp tên nhân loại nào hung như tên này. Đến cả quỷ hồn cũng bị đánh ra vết thương, hơn nữa Bạch Sắc hỏa diễm kia làm bọn chúng phát ra sợ hãi từ sâu bên trong linh hồn.

Nhất Thành thấy có điểm vật chất thì hai mắt sáng lên, nở một nụ cười thích thú nhìn về ba tên quỷ hồn còn lại. Thấy nụ cười ma quỷ của Nhất Thành, ba tên quỷ hồn như gặp ma, vội vàng ẩn mình vào đường hầm. Nhưng Nhất Thành phán đoán được bọn chúng sẽ bỏ chạy, hắn lao nhanh về phía ba tên quỷ hồn còn lại. Nhất Thành nhảy lên Tổng ngang một cước vào tên quỷ hồn ở giữa, đạp nó bay lùi ra sau. Hai tay thì định túm vào hai tên quỷ hồn hai bên. Tiếc là không như hắn mong muốn, tay phải chỉ túm cổ được một tên quỷ hồn. Tên còn lại bên trái đã nhanh chóng ẩn mình xuống đất vào trong đường hầm. Nhất Thành nhìn về phía tên quỷ hồn bị hắn tông một cước thì ở đó đã trống không. Hắn lắc đầu cười khổ, Bạch Sắc hỏa diễm bùng cháy, tên quỷ hồn bị hắn tóm tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Cốt Cầu

- Vật chất điểm +30

Nhất Thành dùng linh thức cảm nhận mọi thứ trong đường hầm một lần nữa. Hắn muốn chắc chắn là hai tên quỷ hồn kia đã rời khỏi, nếu bị đánh lén thì lại thêm rắc rối. Sau mấy lần kiểm tra không phát hiện được gì, Nhất Thành xoay đầu đi đến nơi chiến đấu của Linh Lung.

Lúc xảy ra xung đột với đám quỷ hồn này, hai người đều hiểu ý cách nhau xa một chút để tránh gây ảnh hưởng cho nhau. Nếu lúc giao chiến với quỷ hồn, chỉ cần phân tâm một chút sẽ cực kỳ nguy hiểm. Xuất quỷ nhập thần, đánh lén chính là cách mà quỷ hồn thường dùng nhất.

Đến gần, Nhất Thành thấy Linh Lung đang đối đầu với đám quỷ hồn rất nhẹ nhàng nhưng cũng rất khó để tiêu diệt chúng. Đôi cánh của nàng phía sau rất hữu dụng, hắc khí được đám quỷ hồn kia phun ra liền bị nàng vỗ cánh đánh tan. Trảo pháp vừa mới đánh tới thì bị cây thương của nàng chặn lại. Thậm chí sóng âm khi đánh vào nàng cũng không có tác dụng.

Đám quỷ hồn tấn công bọn họ mạnh nhất cũng chỉ là oán quỷ cấp cao. Có điều, chúng lại cực kỳ quỷ dị, di chuyển cực nhanh. Linh Lung tấn công đến thì bọn chúng liền ẩn vào vách đường hầm. Khoảnh sát tên quỷ hồn, chia ra chủ công và quấy rối Linh Lung. Nhiều lần nàng bị giữ chặt hai chân, may mắn là cách dùng thương của nàng rất nhuần nhuyễn, bất cứ thứ gì tiếng xúc nàng trong vòng một mét đều bị đánh bật.

Nhất Thành đã từng xem nhẹ các chiến sĩ ở thế giới này. So về kỹ xảo chiến đấu thì không bằng kiếp trước nhưng hắn đã sai. Có lẽ hắn chỉ gặp một số người khiếm khuyết chỉ dạy bài bản. Linh Lung bây giờ chính là nói cho hắn biết, kỹ thuật chiến đấu ở thế giới này cũng không kém chút nào.

Bỗng nhiên, không biết gió từ đâu xuất hiện hội tụ tại đầu thương của Linh Lung. Nàng quát ra một thương cực nhanh đánh về phía đám quỷ hồn. Hai quỷ hồn xong đến bị nàng đánh ngược ra sau. Thương của nàng giống như biến thành roi da, quát mạnh liên tục về phía một tên quỷ hồn phía sau lưng. Tên quỷ hồn xui xẻo này bị đánh đến hồn phi phách tán.

Dưới chân nàng xuất hiện một đôi tay giữ chặt nàng, Linh Lung liền xoay mũi thương hướng xuống dưới đâm mạnh. Tên quỷ hồn phía dưới lòng đất không biết bị đánh trúng hay không, đôi tay rút lui không thấy xuất hiện lần nữa. Linh Lung hướng về phía hai tên quỷ hồn lúc này bị đánh bay. Nàng định xuất thủ tiêu diệt bọn chúng thì hai tên quỷ hồn không bị thương còn lại xuất hiện kéo nhau biến mất trong vách đường hầm. Nàng thở ra một hơi, thu lại phép thuật của mình.

Linh Lung quay người thì sững sờ khi thấy Nhất Thành đứng đó. Phía sau hắn lại không có một tên quỷ hồn nào, nghĩa là bọn chúng đã bị tiêu diệt hoặc bỏ trốn. Dù số lượng của hắn phải đối mặt ít hơn nàng một chút, nhưng... trong lòng nàng rung động không thôi.

Nhất Thành thấy nàng đi về phía hắn, phép thuật của nàng được thu lại, đôi cánh sau lưng từ từ mờ nhạt. Ngay đúng lúc phép thuật của nàng biến mất, phía sau Linh Lung xuất hiện một bóng đen, một trảo màu đen chộp về phía đầu của Nàng. Nhất Thành quát lớn:

- Cẩn thận!

- Bốp.

- Phập

Nhất Thành dùng tốc độ nhanh nhất đến phía sau Linh Lung. Tung ra một cú đâm thẳng ngăn cản hắc trảo chộp về phía đầu nàng. Quỷ hồn đánh lén Linh Lung là quỷ hồn của vị sư huynh kia, nó bị đánh bật ngược ra sau. Vừa bị đánh lùi mấy bước, một mũi thương luồn qua bên phải Nhất Thành, xuất kỳ bất ý đâm mạnh vào ngực quỷ hồn sư huynh. Khung trùng mà hợp, hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, quỷ hồn sư huynh bị lực một thương kia đánh lăn long lóc trên đất. Đến khi dừng lại thì đã nằm bất động trên đất, quỷ hồn có dấu hiệu mờ nhạt tan biến.

Vừa rồi, Linh Lung cũng đã đến rất gần Nhất Thành, với lại tốc độ của Nhất Thành cũng cực nhanh nên mới xuất thủ cứu nàng kịp thời. Ngay khi biết có nguy hiểm, Linh Lung cũng xuất thủ lần nữa nên mới có sự kết hợp hoàn hảo vừa rồi.

Nhất Thành thở dài nói:

- Không hiểu vì sao vị sư huynh này lại chấp nhất muốn kéo nàng theo cùng như vậy? Quỷ hồn nào cũng vậy sao?

Linh Lung hơi trầm mặt rồi khó khăn nói:

- Đúng vậy! Quái dị nhân hay quỷ hồn nếu từ người biến thành đều nhắm vào người thân và kẻ thù trước. Điều này không chỉ lần một lần hai mà lần nào cũng vậy. Các pháp sư đều cho rằng dù biến thành quái dị nhưng một phần ký ức khắc sâu lại không biến mất. Dù uất dị đó có linh trí nhưng cũng trở nên méo mó, thế nên mới có chuyện quái dị trở lại ám hại người thân!

Nhất Thành gật đầu như hiểu ra điều gì đó. Cả hai đi đến đứng bên cạnh quỷ hồn sư huynh kia. Mỗi giây trôi qua, quỷ hồn cũng từ từ mờ nhạt đi, tan biến trong không khí! Linh Lung đứng bên cạnh hắn giờ này đã lộ đầy mặt nhưng cổ nén không phát ra tiếng. Có thể thấy vị trí của vị sư huynh này trong lòng nàng nặng như thế nào.

Không khí âm u trong đường hầm kết hợp với sự đau thương trong lòng nàng làm cho cả quãng đường còn lại rất dài và buồn bã. Qua một lúc lâu, Nhất Thành thấy nàng đã cảm thấy tốt hơn một chút thì nói:

- Đòi người là một giấc mộng, vật đổi sao dời. Sinh sinh tử tử không ai đoán trước được. Thời gian sẽ như dòng nước chảy trôi cuốn theo mọi vết tích, cũng như đau thương nàng phải chịu.

Hắn thờ dài nói tiếp:

- Chúng ta sắp đến cuối đường hầm này rồi! Có thể ở đó sẽ có nguy hiểm. Nàng nên lấy lại tinh thần, chuẩn bị chiến đấu.

Linh Lung thờ ra một hơi dài, giống như trút ra tất cả gánh nặng trong lòng. Nàng sóc lại tinh thần gật đầu nói:

- Cảm ơn người lúc này đã cứu ta lần nữa. Người nói đúng, có thể phía trước sẽ còn có nguy hiểm. Ta nên cẩn thận đề phòng thì hơn.

Nhất Thành gật đầu với nàng rồi tiếp tục tiến về phía trước. Hắn cũng không khuyên bảo nhiều. Ở một thế giới nguy hiểm như vậy, có thể điều này ai cũng phải chịu đựng. Nàng cũng là một pháp sư, một thiên tài. Chắc chắn nàng sẽ không sao.

Bởi vì không có rắc rối gì khác, tốc độ của bọn họ so với ngày hôm qua nhanh hơn nhiều. Tới một đoạn đường hầm thì dưới chân lại có nước, trong mặt nước lại có mấy tảng đá lồi ra ngoài tạo thành những nơi đặt chân của bọn họ.

Đường bắt đầu cũng không mấy dễ đi, muốn từ một tảng đá này gẫm lên một tảng đá khác, kiểu gì cũng phải chạm vào nước, mặc dù nước này trong thì không có gì, nhưng vạn nhất có độc hoặc trong nước có gì đó hay không còn chưa chắc chắn.

Hai người đi được một đoạn, nghe thấy tiếng nước chảy càng ngày càng lớn, đường đi trong động cũng bắt đầu hướng lên trên, giống như con đập, khá cao.

Linh Lung đi trước vừa đến nơi cao nhất, thì ngẩn người đứng tại đó. Nhất Thành phía sau cũng lục tục đi lên, đều giống như Linh Lung ngẩn người đứng tại đó, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn trái ngược lại với dự đoán trong lòng Nhất Thành.

Xuất hiện trước mắt Nhất Thành là một con đập khổng lồ, tầm mắt bỗng nhiên sáng sủa hơn hẳn, xa xa dưới ánh sáng mờ mờ màu xanh có một cây cầu màu trắng ở đằng xa, cầu kia vắt qua một con sông ngầm lớn, nước chảy rất xiết, bắt nguồn từ một huyệt động khổng lồ ở mé trái, chảy xuôi sang bên phải, mà bên kia cây cầu ánh sáng xanh lại không thể chiếu tới, nên chẳng trông thấy rõ thứ gì. Đầu cầu lại có hai cái nhìn như cái đỉnh úp ngược nằm ở đó.

Cho đến khi hai người đến gần hơn thì cả hai cảm nín không ai dám cất tiếng nói. Cây cầu màu trắng này hóa ra là dùng sọ người xuyên qua nhau để tạo thành, phía dưới đầu lâu còn nguyên cả bộ xương, trùng trùng điệp điệp nhiều không kể xiết. Mà đối diện với cây cầu xương, thông thẳng vào trong một nơi hắc ám, tựa hồ cây cầu này không có điểm cuối.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bốn lão bất tử

Nhất Thành đứng trên con đập, có một loại ảo giác kỳ lạ hiện lên trong đầu, phía bên kia của cốt kiêu có lẽ đã không còn là thế giới của nhân loại hay quái dị.

- Cây cầu này là do người hay quái dị xây dựng lên? Kỹ thuật cũng rất cao. Chúng ta đi qua xem sao, nói không chừng có thể phát hiện ra gì đó?

Nhất Thành trầm ngâm đưa ra quyết định, đã đến đây rồi cũng không còn đường lùi. Linh Lung cũng gật đầu đồng ý, nếu người thường chắc đã sợ đến vỡ mực, không dám đi tiếp nhưng hai người bọn họ dù sao cũng tài cao gan lớn. Càng muốn đi sâu vào trong xem có gì trong đó.

Hai người hỗ trợ nhau đi lên cốt kiêu. Hai bên cầu không có tay vịn, phía trên cầu lại còn có mấy bộ xương người lơ lửng trên không đung đưa trong gió, tạo ra những tiếng xương va chạm lẫn nhau thật dọa người. Nhất Thành thỉnh thoảng nhìn về phía Linh Lung, trong mắt mang theo lo lắng, tâm trạng nàng không tốt, đi cầu này càng thêm nguy hiểm. Hắn không sợ gì chỉ sợ nàng nổi máu điên nhảy khỏi cầu thì không hay rồi. Nhưng có vẻ hắn đã lo lắng dư thừa.

- Nhìn lên trên.

Linh Lung nói, đồng thời dùng sức túm lấy cánh tay của Nhất Thành.

Nhất Thành thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước, hiện tại đã tiến vào trong động, đỉnh động cũng cách không quá xa. Dưới ánh sáng xanh mờ mờ cũng thấy được vài thứ.

Trên đỉnh động là một bức bích họa lớn màu máu rực rỡ, không biết dùng vật liệu gì, nhưng màu máu vẫn còn rất tươi mới, sắc thái vẫn còn rõ ràng. Nhất Thành vừa đi vừa quan sát, hắn phát hiện rất nhiều bích họa có thể phản ánh lịch sử hoặc tà pháp nào đó! Làm hắn khá là hứng thú.

Bức thứ nhất miêu tả rất nhiều quái dị đang cưỡi một chiếc quan tài màu sắc rực rỡ, mà quan tài ấy được đặt trong một tòa cung điện hoa lệ. Buc thứ hai là hình ảnh của một tên ngạ quỷ từ trên không bay xuống mặt đất, mà bên trên lại xuất hiện những con lốc xoáy màu xám. Buc cuối cùng là cảnh một chiến trường trên mặt đất, pháp sư và quái dị chiến đấu ác liệt chém giết lẫn nhau.

- Con m. nó!

Nhất Thành mắng thâm trong lòng, điều này cũng có thể sao? Bọn nó là quái dị thể mà còn vắn về họa kỳ nữa chứ? Đây không thể là con người vẽ được vì hình ảnh của biểu tượng máu chỉ dành cho quái dị. Nhưng như thế thì có khác gì nhân tộc đâu. Không chừng còn có văn hoá tập quán nữa mới ghê gớm. Vừa đi vừa suy nghĩ lung tung, không biết qua bao nhiêu lâu hắn đã đến cuối cây cầu.

Bước đến cuối cột kiêu như bước vào một không gian khác. Bờ bên này cũng không phải là địa ngục như hắn đã tưởng, mà là một không gian rộng lớn, không có gì cả, ngoài một cây cổ thụ to lớn. Thân cây có rất nhiều dây leo đang trói chặt bốn người. Nhất Thành sắc mặt ngưng trọng quan sát thật lâu, chợt lên tiếng lầm bầm: “Hắc cổ thụ và một đám bắt từ!”

Linh Lung bên cạnh trợn mắt nhìn hắn, như muốn nói ‘đám bắt từ’ cái đầu nguoi. Bọn họ là tiền bối đời trước, cũng là tiền bối của nguoi đó.

- Cộp Cộp Cộp

- Cọc Cọc Cọc

Đúng lúc này, liên tiếp những tiếng động kỳ lạ xuất hiện phía sau trong đường hầm. Bọn họ quay đầu lại nhìn thì giật mình. Phía bên kia cột cầu, không biết từ lúc nào đã nhúc nhích đầy quái dị nhân và quỷ hồn. Chúng không tiến đến gần hai người họ nhưng cứ cố gắng đi tới! Kiểu nhìn thế nào cũng giống giậm chân tại chỗ.

- haizz

Hai người thờ dài, cảm thấy may mắn. Nếu bị đám quái dị này vây trong đường hầm thì thật sự nguy hiểm. Nhất Thành ngồi xuống đất nhặt lên một hòn đá ném mạnh về phía đám quái dị trong đường hầm.

- Bốp

Viên đá vỡ nát vì trúng đầu một tên quái nhưng nó không tạo bất cứ thương tổn nào. Vừa rồi Nhất Thành cũng không dùng sức, chỉ muốn thăm dò bọn này có tiến lên không.

- Có vẻ chúng sẽ không tiến đến đây, người yên tâm.

Bọn họ tiến về phía cây hắc cổ thụ và mấy lão nhân đang bị giam giữ. Vừa tới nơi, Nhất Thành nhận ra những dây leo đang trói mấy vị lão nhân này rất thú vị. Chúng nhúc nhích cử động như có sự sống. Dây leo này hút đi thứ gì đó từ mấy lão nhân này, nhưng cũng truyền trở lại một thứ gì đó cho bốn lão. Điều này có thể sao? Nhất thành liên tục lầm bầm hai từ -cổ quái.

Phải biết quái dị bắt giữ người đã là vượt sức tưởng tượng của Nhất Thành. Giờ đây còn mấy trò cổ quái này nữa, có thể thấy đám quái dị này có trí tuệ giống hoặc hơn loài người. Thế thì khác gì một chủng tộc mới?

Ngay khi đến gần cây cổ thụ này, không khí dưới tán cây cực kỳ trong lành. Không có một chút hắc khí nào cả! Thậm chí trong lành đến mức làm người ta thư giãn thoải mái! Nhất thành quan sát bốn người đang ngồi thẳng hàng kia. Bọn họ đang bị trói chặt nhưng lưng vẫn thẳng tắp, nhắm mắt dưỡng thần. Bọn họ không có vẻ đau đớn hay là buồn phiền. Mặt khô quắc nhưng rất tỉnh táo. Áo quần không biết làm từ chất liệu gì, vẫn in lại dấu vết chiến đấu rất rõ ràng nhưng không có dấu hiệu mục nát! Thấy vậy Nhất Thành nghĩ thầm- phải kiếm một bộ mới được! Từ lúc đến Thiên Long Thành, không biết hắn phải thay bao nhiêu bộ áo quần rồi. Mà áo quần hắn mặc lúc thì to lúc thì nhỏ, toàn là của người trong thành, Phú quý cũng có mà nghèo hèn cũng có.

Nếu Linh Lung biết hắn đang nghĩ gì chắc chắn phải quỳ lạy tên này. Gặp mấy vị tiền bối anh hùng vạn năm trước mà có thể nghĩ đến mấy chuyện đó sao. Thật sự hết nói nổi.

Linh Lung bước đến trước, khom người chào hỏi một vị tiền bối trong bốn người đó. Người này áo quần có rất nhiều vết tích chiến đấu, tả tơi không thể nói được. Khuôn mặt đã bị khô quắc đi, kiểu như lão bị thiếu máu hay mất nước nhiều ngày, mà không chỉ mình lão mà ba người còn lại cũng có tương tự tình huống.

Lão kia kinh ngạc mở mắt, đôi mắt của lão rất có hồn, cực kỳ sáng. Thấy Linh Lung thì tỏ vẻ kỳ quái nói:

- Oa nhi nguoi còn sống sao? Thật sự mạng thật cứng. Lần trước đám quái dị với người Pháp Tông đánh lén, ta tưởng các nguoi đã bỏ mạng hết.

Linh Lung gật đầu:

- Lần đó tiểu bối may mắn chạy thoát, may mắn gặp được người tốt cứu mới thoát được một kiếp.

Lão nghe vậy chỉ gật đầu, hình như sinh từ đối với lão không có gì đáng nói. Lão nhìn sang Nhất Thành:

- Là tiểu oa nhi này cứu nguoi.

Linh Lung gật đầu, lão quan sát Nhất Thành một lúc thì kinh ngạc. Không nhìn ra gì nhiều, cũng không thể nhìn thấu thân thể tên tiểu tử này.

- Thú vị, Thú vị!

Hai mắt lão tỏa sáng cười nói thú vị hai lần. Nhất Thành thấy Linh Lung chào hỏi lão này trước thì biết lão là tiền bối của La Sát Tông. Ba người còn lại cũng mở mắt nhìn về phía bên này. Một giọng nữ vang lên:

- Lão quý, có gì mà thú vị?

Trong bốn người bị trói có một nữ nhân, từ đầu Nhất Thành đã rất kinh ngạc khi thấy nữ nhân này vì nàng nhìn rất trẻ. Nhìn như một phụ nữ trung niên, dù bị giam cầm, nhưng vẫn tỏa ra vẻ quý phái. Khuôn mặt hơi khô nhưng vẫn giữ được sự Hồng hào. Nhất Thành thấy ba người thì trong lòng liên tục nói ba chữ: -Quái, Quái, Quái.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Tiền bối của thư viện

Hắn thấy bốn người này không đơn giản, ba nam một nữ. Nam đầu tóc và râu đã hoa râm, nhưng hai mắt vẫn sáng quắc, tinh thần không chút rời rạc. Nữ vẫn giữ được một phần nào phong vận của vạn năm trước. Đừng quên bọn họ đã bị giam giữ vạn năm, người khác chắc đã phát điên.

- Các người nhìn tiểu tử kia! Có thấy kỳ không?

Lão Tiền bối La Sát tông lên tiếng cười với ba người còn lại. Thế là năm người bọn họ kể cả Linh Lung đều nhìn chăm chăm Nhất Thành. Điều này làm Nhất Thành rất khó chịu, cảm giác như bị lột trần đứng trước mặt bọn họ nhưng Nhất Thành bề ngoài vẫn tỏ ra tự nhiên. Thật ra hắn không cần lo lắng, mạng hai loại thể chất hiếm thấy, còn một Magic Plate kì dị thêm một giọt máu sinh mệnh nữa thì đừng nghĩ ai cũng có thể nhìn thấu hắn. Trí Tuệ Thê cảm thấy hắn không yên nên nhắc nhở:

- Đừng lo lắng, dù là kẻ mạnh nhất thế giới này đến cũng không nhìn thấu hết được tất cả của túc chủ! Nhiều lắm dựa vào năng lượng phép thuật để phán đoán cảnh giới mà thôi.

Nhất Thành nghe vậy thì thở ra một hơi trút bỏ gánh nặng. Hắn không muốn ai được biết bí mật của hắn. Tinh Thần thả lỏng hơn một chút, tự nhiên cười nói:

- Xin chào các vị tiền bối! Ta biết ta sinh ra đã đẹp trai, người gặp người thích. Nhưng các vị cũng không cần nhìn ta hâm mộ như vậy được không?

Hắn còn thở ra một hơi tự sướng nói:

- Haizz, đẹp trai đúng là khổ.

- M.. nó!

Lão La Sát mắng thành tiếng còn mấy lão kia thì nhăn nhó dờ khóc dờ cười. Trong lòng đều mắng thầm tên này: -chưa thấy tiểu bối tự nào tự kỳ đến mức này. Tự khen mình lại còn khoe mẽ. Đến Linh Linh cũng đã nghe qua một lần hắn tự kỳ nhưng cũng nhịn không nổi, lườm Nhất Thành một cái.

Sau một lúc, Lão La Sát lên tiếng hỏi:

- Tiểu nữ oa, ngươi sao lại đến đây? Cần gì giúp đỡ sao!?

Linh Lung lắc đầu nói:

- Lần này chủ yếu là đến cứu tiền bối thoát đi nơi này.

- Ha...Ha...Ha... cửa ta! Ngươi chắc chắn chứ!?

Lão La Sát cười ha hả hỏi lại. Có vẻ lão cũng không dám tin những gì mình vừa nghe. Ở nơi này quá nguy hiểm, đừng nói là Một tiểu nữ oa, đến tiền bối như hắn cũng không dám nói cứu người ở đây. Thành ra lão cười có vẻ khinh thường và chế giễu đối với Linh Lung.

Linh Lung thấy lão không tin, cây thương xuất hiện ở nơi tay! Định xuất thủ đánh vào dây leo đang quấn quanh lão La Sát Kia. Thấy vậy thì bốn người ở đây biến sắc quát lớn:

- Dừng tay!

Nhưng đã chậm, Linh Lung đã đâm ra một thương về phía dây leo. Mũi thương xé gió mà đi với tốc độ cực nhanh. Bốn lão biến sắc, sau đó thì hiện lên nụ cười khổ, miệng đắng chát. Trùng trùng nhìn cây thương đang đâm đến dây leo đang quấn quanh người vị tiên bối La Sát.

- Phạch

Ngay đúng lúc bốn lão nghĩ là xong đời rồi thì một bóng người xuất hiện kể bên mũi thương. Tên này nhanh tay chụp mũi thương kia lại! Bóng người xuất hiện bất thương của Linh Lung không ai khác chính là Nhất Thành. Nhất thành nhìn qua tình hình thì biết nơi đây không đơn giản. Nếu là nơi bình thường thì mấy lão kia đã trốn từ lâu. Làm gì còn bị nhốt vạ năm như vậy. Lúc này may mắn hẳn cách Linh Lung không xa, thấy cây thương xuất hiện trên tay nàng thì cũng hơi giật mình. Không cần nghĩ nhiều dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện bắt lấy cây thương đang đâm tới dây leo kia. Tốc độ nhanh và phán đoán trước tình hình nên ngăn cản mũi thương kịp thời. Mũi thương giờ đây cách dây leo chỉ khoảng hai lòng tay, chậm tí nữa là không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Linh Lung trùng mắt nhìn hấn hỏi:

- Ngươi Làm gì?

Đã cứu mạng người rồi mà còn bị người khác trút giận. Nhất thành trong lòng hơi nổi giận, mặt trở nên âm trầm, lạnh lùng hỏi lại:

- Ta hỏi nàng đang làm gì mới đúng!? Không thấy tình hình ở đây sao mà còn dám xuất thủ bừa bãi. Bị người ta khinh thường một chút thì lại mất bình tĩnh. Tu luyện mấy chục năm sao lại dễ bị kích động như vậy? Mấy lão già bắt tử ở La Sát không dạy nàng tu phép thuật cũng phải luyện tâm nữa hả?

Linh Lung định phát tác nhưng khi nhìn khuôn mặt luôn tươi cười kia giờ đã trở nên âm trầm lạnh lùng, không hiểu sao trong lòng nàng trở nên nặng nề. Cũng không biết vì sao mà không dám chống đối hấn.

Đúng lúc này, một giọng nói già nua vang lên:

- Tiểu tử kia nói đúng đó! Vừa rồi nữ hài ngươi đánh trúng dây leo kia thì bốn người chúng ta cùng hai người các ngươi sẽ chết ngay lập tức.

Một lão già khác cũng thở dài nói tiếp:

- Cũng không trách được ngươi! Trách thì trách lão hồ đồ Nhất Ma kia. Người ta đã có lòng tốt đến cứu mà còn cười nhạo người ta!

Ba người đang bị trói tròng mắt trách móc nhìn lão La Sát, Nhất Ma. Nhất Ma cười hì hì tỏ vẻ hối lỗi:

- Nữ oa, Xin lỗi ta không cố ý!

Nhưng có vẻ lão chả để tâm nói cho có lệ. Linh Lung thì lúng túng không thôi! Vừa rồi không hiểu sao nàng lại bỗng nhiên xuất thủ. Có thể tâm tính bây giờ của nàng không được ổn định hoặc là muốn chứng minh điều mình làm. Nàng định quay sang nói gì đó với Nhất Thành mà không mở lời được.

Đúng lúc này lão Nhất Ma quay sang hỏi Nhất Thành:

- Tiểu tử. Ngươi tên gì? Vừa rồi tốc độ khá đấy, mà lại không dùng chút pháp lực nào. Ngươi là chiến sĩ sao? Đến từ thế lực nào?

- Ta tên là Nhất Thành. Ta mới gia nhập Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện một năm trước. Còn về chiến sĩ sao? Cứ cho là vậy đi.

Nhất Thành chấp tay chào hỏi lão rồi trả lời! Dù sao cũng là tiên bối, cúi chào cũng không sao! Mới nói xong thì một lão nhân khác lên tiếng:

- Oh, ngươi là người Huyết Nguyệt thư viện! Không nghĩ tới ta còn có thể gặp người của thư viện ở đây!

Nhất thành quay sang nhìn lão nhân đang bị trói bên cạnh mỹ phụ kia. Hấn đoán chắc đây là tiên bối của thư viện. Thôi thì nhập gia tùy tục, đã vậy thì chào lão một tiếng, kết thân là tốt nhất nhiều lúc sau này còn cần lão giúp đỡ.

- Đúng vậy! Ta là người của thư viện, không biết Ngài có phải cũng là tiên bối của thư viện?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tình trạng kỳ dị

Lão già gật đầu:

- Ta đúng là người của thư viện vạn năm trước! Ta tên là Hồng Nhân! Không biết ngươi từng nghe qua tên ta??

Nhất Thành lắc đầu cười khổ, một năm hắn chỉ lo việc của hắn, chẳng quan tâm điều gì! Thế nên người ở hiện tại còn không rõ hướng chỉ là vạn năm trước.

- Xin lỗi! Tiểu bối chưa nghe qua bao giờ!

Nghe câu trả lời của Nhất Thành, mấy lão già khác cố nhịn cười. Lão Hồng Nhân này lúc nào cũng tự vỗ ngực nói danh tiếng mình để lại sẽ được tiểu bối của Huyết Nguyệt thư viện đời đời nhớ mãi, vậy mà giờ lại có người thư viện không biết lão.

Hồng Nhân hỏi lại lần nữa:

- Người chưa bao giờ nghe qua tên ta?

Nhất Thành lại lắc đầu. Những người khác đã nhịn không được cười thành tiếng. Mỹ phụ mở miệng nói:

- Hồng Nhân đừng cố nữa! Tiểu tử này thật sự không từng nghe qua tên người. Sau này đừng có khoe mẽ danh tiếng người với bọn ta nữa nhé.

- hi hi hi

Tiếng cười làm Hồng lão ngượng đỏ mặt. Lão trừng mắt nhìn Nhất Thành. Nhất Thành chỉ gãi gãi đầu không biết làm sao.

Nhất Thành lấy quyền chủ động hỏi:

- Các vị tiền bối, có thể cho ta biết tình hình trong này là thế nào không?

Hồng Lão thấy hắn hỏi thì trở nên nghiêm túc hắn đi! Dù sao làm tiền bối người ta, không nhận ra hắn nhưng không thể để mất mặt được:

- Nơi này thì chúng ta không biết gọi là gì nhưng đây là nơi giam giữ tù nhân như chúng ta. Có điều nơi đây chỉ giam giữ pháp sư cực mạnh, còn lại đều bị giết khi bị bắt giữ.

Nhất Thành khó hiểu nhưng cũng cảm thấy buồn cười. Lão nói vậy nghĩa là tự khen mình rất mạnh rồi còn gì. Hắn hỏi:

- Vậy mục đích giam giữ các vị để làm gì? Chắc không phải rảnh quá hành hạ chơi thôi chứ!? Với lại những dây quấn quanh thân thể các vị tiền bối không đơn giản chút nào.

Hắn biết mục tiêu là biến bọn họ thành quái dị, nhưng có vẻ để biến mấy lão tiền bối này thành quái dị thì không đơn giản như vậy. Phải có một thủ đoạn phi thường nào đó? Hồng Nhân cùng mấy lão kia gật đầu tán thưởng. Lão Nhất Ma lên tiếng:

- Người cũng nghĩ đến những điều này đã là rất tốt. Nhận ra điều mà người khác ít chú ý đến! Người đoán thử xem cây này đang làm gì?

Nhất Thành quan sát thì thấy hai sợi dây leo đang quấn từng người. Ở phần trái, dây lại mọc ra gai nhọn, đâm sâu vào thân thể của mỗi người. Chúng quấn rất chặt, thậm chí đè ép da thịt của bốn người này. Nhất Thành đứng đó bất động một lúc. Tinh thần, linh hồn, và tâm trí đều tập trung vào quan sát dây leo. Có điều làm thế đã đưa hắn vào một tình trạng kỳ dị.

Ngay khi hắn đứng bất động, mấy lão già cũng tròn tròn mắt nhìn hắn. Linh Lung khó hiểu nhăn mày. Nàng cảm giác có gì đó khác thường nhưng không thể hiểu rõ cảm giác kia là gì.

Giờ đây Nhất Thành giống như một hố đen sâu thẳm, không ai có thể nhìn thấu hắn. Đúng hơn là giờ này hắn không phát ra một chút hơi thở của sự sống nào. Hắn đứng ở đó nhưng nếu không dùng mắt nhìn thì sẽ không thể phát hiện được. Đây là lợi ích của hai loại thể chất mang lại, có điều Nhất Thành không biết trong lúc mình tập trung đã tiến vào tình trạng kỳ dị này.

Đối với mấy lão mà nói việc của Nhất Thành vừa làm đã vượt qua sự hiểu biết của họ. Những người có thể thu liễm khí tức đến mức che đi sự sống của mình hầu hết đều là những pháp sư cực kỳ mạnh mẽ. Đến chính bọn họ cũng không thể làm đến hoàn hảo như Nhất Thành. Nhưng tên tiểu tử này từ lúc bước vào đây, cơ thể chỉ tỏa ra một chút pháp lực rất yếu kém, chắc chắn không đến cấp S vậy mà lại có thể làm được.

Nhất Thành tĩnh lại, nhìn quanh mọi người. Thấy tất cả mọi người chăm chăm nhìn mình thì tỏ ra khó hiểu. Hắn gãi gãi đầu quay sang hỏi Linh Lung:

- Linh Lung, có chuyện gì thế? Sao lại nhìn ta như vậy?

Linh Lung chỉ lắc đầu không nói gì. Hắn quay qua nhìn đám lão nhân như muốn hỏi chuyện gì. Hồng Nhân hỏi ngược lại hắn:

- Người không biết chuyện gì?

Nhất Thành thành thật lắc đầu. Mấy lão nhìn nhau một cái rồi như đạt thành hiệp nghị cho qua việc này. Nhất Ma hỏi:

- Nhìn ra được gì chưa?

Nhất Thành gật đầu:

- Dây leo kia có hai sợi trói chặt các vị tiền bối. Nhìn thì giống một nhưng thật ra là hai. Gai nhọn thì lại cắm sâu vào thân thể. Nhìn thì chỉ như tra tấn và

trói chặt nhưng hai sợi dây leo này lại có tác dụng khác. Một sợi dùng để hút pháp lực, máu để kiểm chế Magic Plate của các vị tiền bối. Một sợi khác lại truyền vào cơ thể tiền bối một lượng hắc khí nhất định để ăn mòn thân thể và tâm trí. Nói ăn mòn thì không đúng, nói đồng hoá thì đúng hơn. Nhưng pháp lực của bốn vị tiền bối rất thuần túy, cơ thể và linh hồn được pháp lực hùng hồn của mình bảo vệ nên việc hắc khí đồng hoá diễn ra lại rất chậm chạp. Nhưng đã qua vạn năm, pháp lực dù mạnh đến đâu cũng không thể mãi kéo dài, may mắn cơ thể các tiền bối tự động hấp thu năng lượng ma pháp bên ngoài, dù không nhiều nhưng cũng đủ giúp các vị chèo chống đến bây giờ nhưng vì việc đồng hoá đã diễn ra vạn năm nay, các vị tiền bối không còn nhiều thời gian nữa. Hắc khí đã sắp xâm nhập linh hồn lẫn Magic Plate. Lúc đó thì sẽ bị hắc khí đồng hoá, biến thành Quái Dị. Không biết ta nói đúng không? Mục đích giam giữ là biến các vị thành quái dị nhưng việc này cần rất nhiều thời gian và phụ thuộc vào cái cây cổ thụ phía sau kia.

Hắn vừa dứt lời, mấy lão nhân đây về kinh ngạc không thôi. Trên mặt hiện lên vẻ vui buồn lẫn lộn. Mỹ phụ trung niên lên tiếng:

- Haizzz, vạn năm qua đi không biết bên ngoài thế nào nhưng từ người ta chỉ có thể nói, quá tài giỏi. Thực sự chúng ta đã già rồi, thời đại này đã không còn thuộc về chúng ta. Không biết Nhật Nguyệt thư viện sao rồi? Hy vọng vẫn phát triển tốt!

Nhất Thành kinh ngạc hỏi:

- Tiền bối là người của Nhật Nguyệt thư viện?
- Ta quên giới thiệu. Ta họ Du tên Dung, là người thư viện vạn năm trước.

Lúc này, lão nhân còn lại cũng lên tiếng giới thiệu mình:

- Ta là Hoá Dục đến từ Ngũ Hành Tông.

Nhất Thành kinh ngạc, không nghĩ đến đây đều là tiền bối của các phái lớn. Đúng lúc này, Hồng Nhân hỏi:

- Tình hình của Huyết Nguyệt sao rồi? Người nói một chút tình huống bên ngoài đi, mà sao các người lại có thể đến đây. Lần trước tiểu nữ oa kia đến mà chúng ta không có cơ hội trao đổi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Máu trinh nữ vs linh hồn cường giả

Nhất Thành gãi gãi đầu. Việc này đúng là hắn không rõ lắm, hắn nhìn về phía Linh Lung kêu gọi giúp đỡ. Linh Lung lườm hắn một cái, trong lòng còn oán khí lúc này nhưng cũng đi lên nói:

- Tiền bối hỏi sai người, tên này đến tên tiền bối cũng chưa nghe. Thậm chí Là Sát Tông cũng không biết là gì nữa là.

Mấy lão nhân lại nhìn Nhất Thành lần nữa. Trong lòng đều hiện lên một chữ: Quái! Hắn thật sự pháp sư sao? Một chút tin tức này lại không biết?

Hồng Nhân quay sang gật đầu với Linh Lung:

- Tiểu nữ oa nói đi.

Linh Lung sắp xếp suy nghĩ của mình thì bắt đầu kể lại chuyện nàng biết.

- Vạn năm trước, sau khi liên minh chính ma hai đạo đánh lui quái dị xâm lấn thì chính đạo lại lợi dụng lúc Ma Đạo suy yếu ra tay với ma đạo. Không ngờ ma đạo có chuẩn bị trước, trận chiến kia lại khiến chính đạo tổn thất nặng nề. Cả hai bên kết thành thù hận vạn năm. Vạn năm qua chính ma như nước với lửa nhưng chưa có trận chiến nào lớn xảy ra như vạn năm trước.

Nhất Ma nổi giận đùng đùng mắng lớn:

- Lão Ma ta vạn năm trước liều mạng chiến đấu bảo vệ bọn chúng. Vậy mà lại trở nên thế này đây? Đây là cái chó má gì chính đạo. Chỉ biết nước đục thả câu.

Hồng Nhân định phản bác nhưng chà biết nói gì! Lợi dụng cơ hội lúc người ta suy yếu mà đánh lên còn là sau khi hợp tác nữa chứ. Du Dung cũng không để ý:

- Kể tiếp đi!

- Một vạn năm qua đi, chính đạo lại hình thành một liên minh chuyên chèn ép Ma đạo chúng ta. Nhưng vì nội bộ lục đục thành ra cũng không làm được gì nhiều. Các Thư viện cũng liên minh nhưng...

Linh Lung có gì đó khó nói nhìn Hồng Nhân và Du Dung một cái. Hồng Nhân như hiểu lời tiếp theo khó nghe nhưng cũng gật đầu để nàng nói tiếp.

- Ba thư viện bị các phái chen ép hết mức. Đệ tử đến đâu cũng bị xa lánh. Ma Pháp và Nhật Nguyệt thư viện còn đỡ chứ Huyết Nguyệt thì tình trạng rất thảm. Một lần xảy ra biến cố lớn, Huyết Nguyệt thư viện tổn thất thảm trọng, các thế lực chính đạo lợi dụng cơ hội chen ép, ma đạo nhúng tay, Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện suýt bị diệt. Lúc đó hai vị đang là viện trưởng và phó viện trưởng hiện tại đứng ra. Diễn cuồng đồ sát một trận người của chính ma hai đạo, máu chảy thành sông. Trận chiến đó làm nên danh tiếng của bọn họ cũng để lại bóng ma trong lòng người các phái lớn, từ đó không ai dám đương đầu ngoài sáng với Huyết Nguyệt thư viện nhưng bên trong ám muội thủ đoạn lại rất nhiều. Thư viện thiên tài càng lúc càng thưa thớt, hai người không thể gánh nổi hết được. Các quốc gia dưới sự quản lý của thư viện thì từ từ ngã về các phái khác.

Linh Lung nhìn Hòa Dục tiền bối thì nói:

- Ngũ Hành Tông thì khá tốt, nhân tài xuất hiện lớp lớp, phát triển khá mạnh mẽ trong một vạn năm qua.

Hồng Nhân và Du Dung lâm vào trầm mặc, hai người trở nên lạnh lùng. Hoà Dục lại tỏ vẻ vui sướng khi nghe môn phái mình phát triển tốt. Còn Là Sát cười tủm tỉm khi thấy người gặp họa.

Hồng Nhân nhìn Nhất Thành hỏi:

- Nữ oa kia nói có thật không?

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Ta không biết lời nàng nói là thật hay không, nhưng đúng là thư viện bây giờ tình hình không được tốt lắm. Danh tiếng vẫn còn nhưng lại không có được sự tôn trọng của các thế lực khác.

Hoà Dục bỗng nhiên xen vào hỏi:

- Vì sao các ngươi ở đây? Làm cách nào mà tiến vào được thế giới quái dị. Đừng nói với ta quái dị lại tấn công Tây Đại Hoàng?

Linh Lung lắc đầu:

- Tiểu bối không rõ, chỉ biết có người báo cho La sát Tông là có Giọt Máu Quái Dị phẩm chất cao xuất hiện ở Thiên Long Thành. Sau đó thì lại xuất hiện không gian trùng lặp. Cuối cùng là tất cả mọi người bị nhốt trong không gian trùng lặp này.

Nhất Thành nghe vậy thì hiểu ra vì sao lại có nhiều thế lực xuất hiện ở đây như vậy. Hắn chen vào nói:

- Thật ra việc này tiểu bối biết một chút. Kể hết thì rất dài dòng, nói ngắn gọn một chút là: Thiên Long Thành dưới quản lý của Huyết Nguyệt thư viện. Tiểu bối làm nhiệm vụ cuối năm của Giáp Một đệ tử nên đến đây. Lúc đến thì Phát Hiện người Pháp Tông, xảy ra xung đột với bọn họ. Sau đó cả thành đều loạn, người thường biến thành Thi quái khắp nơi. Lúc sắp chạy ra khỏi thành thì xảy ra xung đột với người Pháp Tông lần nữa. Bọn họ ngăn cản không cho người trong Thiên Long Thành rời đi. Thế là tiểu bối lại bị nhốt trong thành không thoát đi được. Không ngờ lúc đó lại có người đồ thành Thiên Long, dùng máu mấy chục vạn người triệu hồi không gian trùng lặp này. Tiểu bối đang đi tìm phó viện trưởng thì gặp Linh Lung. Nghe có mấy vị tiền bối mắc kẹt ở đây nên theo nàng đến đây.

Nghe vậy mọi người đều hiểu chuyện gì xảy ra mà nghe đến hai chữ Pháp Tông thì càng thêm giận giữ. Nếu ai biết trong lòng Nhất Thành đang nghĩ gì đều mắng hắn âm hiểm. Vừa rồi, hắn nhắc đến Pháp Tông hai lần, chủ yếu là đổ lỗi cho Pháp Tông về việc thành Thiên Long bị diệt và tấn công hắn. Với lại hắn lại nghĩ đến việc lão bát tử của pháp tông kia thoát khốn một mình chắc chắn sẽ không để lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng bốn vị tiền bối này.

- Lại Là Pháp Tông.

Đúng như Nhất Thành dự đoán, bốn lão này giận giữ khi nghe đến hai chữ Pháp Tông. Có thể thấy được ấn tượng của mấy lão đối với người Pháp Tông không hay ho gì!

Nhất Thành thấy nãy giờ cứ nói vắn vơ, không đi vào vấn đề chính bọn hắn đến đây thì liền đổi chủ đề hỏi:

- Mục tiêu của tiểu bối và Linh Lung tới đây là để giải thoát cho các vị tiền bối. Không biết có cách nào không?

Bốn lão nhân thờ dài, Hồng Nhân lắc đầu nói:

- Thật sự chúng ta không có cách, thứ này đã cắm sâu vào xương tủy của chúng ta. Trừ khi cái cây kia tự động rút lui nếu không thì vô pháp khả thi.

Nhất Thành khó hiểu, lão già Pháp Tông thoát được:

- Vậy sao lão già pháp tông kia lại thoát được?

Hồng Nhân lại nói:

- Bọn họ không biết kiểm tra đâu rất nhiều máu trinh nữ cùng với linh hồn của một vị cường giả. Sử dụng một loại cấm thuật thay đổi vị trí cho lão kia. Lúc đó lão mới thoát được. Nhưng vừa thoát đi thì suýt hại chết bọn ta. May sao cái cây này nổi giận, dọa cả đám người Pháp Tông bỏ chạy.

Chương 90: Đánh giá

Nhất Thành bất ngờ, máu trình nữ với linh hồn cường giả. Thật sự là đồ hiếm nha? Mà nếu nói trao đổi vậy thì khác gì nói...:

- Ý của tiền bối là cái cây này có linh trí. Pháp Tông dùng máu gì gì trình nữ cùng linh hồn một vị cường giả đổi mạng cho lão kia??

- Uh, đúng là như thế.

Nhất Thành hiếu kỳ nhìn về cái cây cổ thụ cành lá xung xuê sau mấy người. Ban đầu hắn đã thấy lạ rồi, cái cây này cành lá lúc nào cũng đung đưa nhưng lại không có gió. Không ngờ là cây thành tinh. Đúng lúc này, hắn thấy một vài cái gai trên cây dính một chút vải nhỏ. Nhất Thành nghĩ đến điều gì liền hỏi:

- Từng có người ngoài các vị bị nhốt ở đây?

Nhất Ma nhanh miệng nói:

- Đúng vậy! Tất cả là 11 người, giờ chỉ còn bốn người chúng ta.

- Vậy họ biến thành quái dị rồi thì đi đâu rồi?

- Có một tên quái dị cực mạnh dẫn họ đi.

Nhất Thành cũng không lấy làm kinh ngạc. Dù sao cũng là có trí tuệ cao Quái Dị. Chắc chắn sẽ có mục đích và mục tiêu rõ ràng khi làm tất cả mọi việc.

Nhất Thành không để ý đến chuyện mấy lão biến thành quái dị nữa mà tiến lại gần cây cổ thụ. Cả đám người biến sắc hô lớn:

- Nhanh lùi lại

Nhất Thành quay đầu tỏ vẻ không sao. Khi quay lại liền câu thông với Trí Tuệ Thê:

- Người có cách nào cứu mấy người này không?

- Giờ tức chủ quá yếu với lại cái cây này dù linh trí chưa cao nhưng cũng là thứ tồn tại rất lâu và cực kỳ mạnh mẽ. Nếu chọc giận nó không phải ý hay! Chỉ có thể trao đổi mà thôi!

Nhất Thành lắc đầu cười khò:

- Ta lấy gì trao đổi cho nó? Người nhìn ta có máu trình nữ cùng linh hồn cường giả sao?

Trí tuệ thê không để ý nói:

- Những thứ đó là vật tầm thường mà thôi nhưng tức chủ có thứ có thể đổi được với cái cây này!

Nhất Thành hai mắt tỏa sáng:

- Cái gì?? Mạng thì ta không đổi?

Trí tuệ thê lắc đầu:

- Nếu là mạng tức chủ thì ta đã không nói ra. Ta đang nói đến Bạch Sắc Chi Hoả.

- Bạch Sắc Chi Hoả?

Trí tuệ thê như gạt đầu nói:

- Đúng, là Bạch Sắc Chi Hoả. Cái cây này sắp đến thời kỳ lột xác một lần, Bạch Diễm sẽ có lợi lớn cho nó. Chắc chắn nó sẽ có dục vọng với Bạch Diễm.

Nhất Thành Hiếu kỳ nếu đúng như vậy thì thật sự không biết vui hay buồn. Hắn suýt mất mạng mới kiếm được ngọn lửa này. Giờ lại phải đưa ra không phải là quá lỗ sao?

Trí Tuệ Thê như biết hẳn nghĩ gì nói:

- Bạch Diễm đã được túc chủ linh ngộ thành một môn ma pháp. Nếu không đưa hết căn nguyên hỏa Diễm cho nó thì Bạch Diễm vẫn còn tồn tại. Túc chủ chỉ cần tốn năng lượng Khởi Nguyên từ từ uống đường sẽ đạt đến đỉnh phong lần nữa.

Nhất Thành đã hiểu, bây giờ phải tìm cách an toàn giao dịch. Không thể khơi khơi đưa Bạch Diễm ra được. Nếu lỡ như cái cây này nổi điên thì cực kỳ rách việc.

- Trí Tuệ Thê, có cách nào an toàn giao dịch không! Ta sợ cái cây nổi điên giết người đoạt bảo thì cực kỳ không tốt.

- Túc chủ quá lo lắng rồi, linh trí nó chưa cao, với lại dù túc chủ chết, nó cũng không có cách nào rút ra Bạch Diễm. Ngoài ra, gốc cây này không thể di chuyển, cho tới giờ thì chưa được. Vì thế, ta nghĩ Cánh Cổng Đen phép thuật có thể uy hiếp đến nó. Thứ phép thuật đó có thể nuốt chửng cả cây này nếu nó mất kiểm soát.

Nhất Thành thở ra một hơi an tâm, từ từ tiến lại gần cổ thụ. Phía sau đám người cũng đang trừng mắt nhìn chằm chằm bóng lưng nhất thành. Không biết hẳn định làm gì nhưng chỉ cần sơ suất nhỏ có thể cả đám mất mạng.

Nhất Thành vừa đến gần gốc cây thì tay hắn đặt trước ngực. Ngón tay xuất hiện một ngọn lửa màu trắng. Đầu tiên thì cây cổ thụ không có gì thay đổi nhưng ngay khi ngọn lửa xuất hiện. Cây cổ thụ cành lá rung lên dữ dội. Tiếng lá cây va chạm nhau Lào xào vang lên. Càng lúc càng dữ dội. Phía ngoài cách không xa, bốn lão nhân cùng Linh Lung trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Ngay khi tiếng Lào xào dừng lại, Nhất Thành cảm nhận được một lực hút kéo mình tới gần thân cây. Hắn cũng không chống trả, để người bị kéo đi tự nhiên. Ngay khi sắp đến gần thì thân cây xuất hiện một lỗ hổng đen, Nhất Thành biến mất trong đó.

Bên ngoài giờ đây yên tĩnh đến lạ thường, bốn lão nhân và Linh Lung khiếp sợ trước diễn biến vừa rồi. Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy việc này xảy ra. Dù đám người Pháp Tông cũng chỉ ở bên ngoài trao đổi mà thôi. Bọn họ không ai nói lời nào nhìn nhau một cái rồi thở dài. Linh Lung trên mặt hiện lên vẻ lo lắng không yên. Du Dung nhìn thấy vậy thì cười nói:

- Không cần lo lắng cho hắn. Vừa rồi, hắn bị hút vào rất tự nhiên, không có chống cự. Có vẻ như hắn biết mình đang làm gì?

Hồng Nhân nên kia cũng thêm vào:

- Tên tiểu bối này không đơn giản chút nào đâu! Thể chất hắn rất mạnh, cách hắn bắt lấy cây thương vừa rồi rất có kỹ thuật. Tư duy và quan sát thật sự rất tuyệt vời, rất ít thấy ở người trẻ tuổi.

La Sát cũng đưa ra đánh giá của mình:

- Ta thấy đáng chú ý Nhất chính là làm sao hắn có thể sống sót đi đến nơi này? Đừng quên từ luồng năng lượng ma pháp hắn phát ra, thực sự chưa đến cấp S. Với lại, lúc này là sao, cảm giác hơi thở của hắn bị che đi? Hắn thật sự là người trẻ tuổi sao?? Không phải là lão quái vật nào đó phản lão hoàn đồng đùa giỡn với chúng ta?

Hỏa Dục lắc đầu:

- Không thể là lão quái vật nào? Ta đã chú ý đến hắn từ lúc hắn bước vào đây. Hắn không có biểu hiện gì kỳ lạ với lại linh hồn toát ra từ người hắn rất trẻ vì thế không thể là lão quái vật được.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Giao dịch

Linh Lung hỏi bốn người một câu khó:

- Vậy các vị biết hắn đi chỗ nào không? Vào trong đó làm gì?

Bọn họ nhìn nhau một lúc lâu, sau đó Hồng Lão cười khổ lắc đầu nói:

- Hắn tiến vào không gian của cây cổ thụ này. Còn làm gì thì chúng ta không thể đoán được.

Nhất Thành vừa tiến vào là một không gian rộng lớn. Trong này lại không có gì ngoài bầu trời đầy mây đen, đất đai thì khô cằn không có đến một cây

cỏ. Cả không gian này ngoài hắc khí lượng lớn còn một loại mùi khô mộc, cực kỳ khó ngửi. Hắn đứng yên tại chỗ quan sát một lúc rồi mở miệng nói:

- Nếu muốn hóa diễm này thì xuất hiện đi? Ta biết ngươi đang quan sát ta? Cũng không thể chỉ đưa ta vào đây rồi đứng nhìn như vậy được.

Ngay khi Nhất Thành vừa dứt lời, cả không gian rung lên nhẹ nhẹ. Một bóng mờ trẻ nhỏ khoảng chín mười tuổi xuất hiện trên không trung trước mặt hắn.

Nhất Thành cảm thấy điều này vượt qua tưởng tượng của mình. Không nghĩ linh trí cái cây này lại có hình dạng con người, hắn nhìn bóng mờ đứa nhỏ rồi hỏi:

- Ngươi là linh hồn của cái cây này?

- Đúng vậy!

Một thanh âm non nớt của trẻ con vang lên trong đầu làm Nhất Thành bất ngờ! Không nghĩ đến nó lại hiểu hắn hỏi gì? Lúc này hắn chỉ muốn thử xem nó có thể hiểu mình nói gì không nhưng tên này còn nói được tiếng loài người. Nhất Thành hiếu kỳ hỏi:

- Ngươi học tiếng nói của chúng ta ở đâu?

Bóng mờ trôi nổi trên không nhìn Nhất Thành nói:

- Thì từ những người bị giam giữ ngoài kia!

- Là ngươi bắt bọn họ vào đây?

Bóng mờ tỏ vẻ ngây thơ gật gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Ta không ra tay, ta chỉ ra lệnh đám quái dị ngoài kia bắt giữ! Rồi biến họ thành quái dị, sau đó dùng bọn họ đổi tài nguyên.

Nhất Thành ngó người, vậy cũng được sao? Mà ai nói tên này linh trí thấp, linh trí thấp mà lại có thủ đoạn cao cường như vậy.

Có thể linh trí chưa cao là vì nó chưa trưởng thành, nhưng không phải là một đứa trẻ thì linh trí sẽ thấp. Bọn nó có khi còn thông minh hơn người trưởng thành.

Nhất Thành nghe hai từ tài nguyên thì trên tay xuất hiện một đám Bạch Diễm nhỏ. Nhìn bóng mờ trẻ con trước mặt nói:

- Ngươi có muốn thứ này không?

Bóng mờ trở nên kích động, không gian này cũng run lên nhẹ nhẹ. Nhất Thành trong lòng cười thầm - bốn người kia có thể cứu. Vì sao hắn muốn cứu bốn người đó? Tất nhiên là muốn có tay chân miễn phí cùng an toàn sau này của hắn. Không chỉ ở thế giới cỏ thụ này mà còn thế giới bên ngoài kia nữa. Có người chống lưng tốt hơn là không có ai?

- Ta muốn!

Nhất Thành cười nói:

- Vậy chúng ta trao đổi được không?

Giống như đã quen với việc trao đổi nên bóng mờ cũng liền gật đầu đồng ý. Nhất Thành nói:

- Ta muốn bốn người bị người giam giữ ngoài kia.

Bóng mờ lắc đầu:

- Không được! Không công bằng! Một đốm lửa nhỏ này thì một người cũng chưa đủ.

Nhất Thành không có tức giận mà chỉ mỉm cười, đốm lửa trên tay hắn lớn hơn gấp đôi!

- Bây giờ thì sao?

Bóng mờ hơi kích động nhưng cũng bình tĩnh uy hiếp:

- Ngươi có bao nhiêu lấy hết ra, chừng đó không đủ. Nếu không muốn giao dịch ta sẽ giam giữ ngươi lẫn nữ nhân ngoài kia mãi mãi ở đây.

- Ngươi chắc chắn muốn giam giữ ta?

Nhất Thành bỗng nhiên thu lại nụ cười lẫn hỏa diễm trên tay. Hắn trở nên lạnh lùng đưa tay phải lên trước mặt, trên đầu năm ngón tay xuất hiện năm quả cầu đen. Đây là phép thuật Cánh Cổng đen.

Bóng mờ khiếp sợ bay vút lùi lại ra sau. Nó cảm nhận được sự nguy hiểm từ năm quả cầu đen kia! Nói lắp bắp không nên lời:

- Ngươi...Ngươi

Có thể, phép thuật của nhất thành rất yếu nhưng nếu năm quả cầu đen này thoát khỏi khống chế của hắn thì thật sự rất nguy hiểm. Loại phép thuật này như một đốm lửa đốt trong rừng cây khô, nếu không khống chế tốt thì sẽ cháy rừng, thế nên bóng mờ kia mới khiếp sợ như vậy.

- Ngươi có thấy ta đủ điều kiện đàm phán chưa? Nếu ngươi không muốn hòa Diễm này thì ta sẽ rời đi, còn nếu muốn uy hiếp ta thì... không ngại cùng ngươi biến mất khỏi thế giới này. Ngươi nghĩ giao dịch tốt hay là cùng đồng quy vu tận tốt?

Nhất Thành thu lại phép thuật Cánh Cổng Đen. Bóng mờ từ từ bay tới gần nói:

- Nhưng ngươi đưa ra không xứng đáng giá trị của bốn người kia. Ngọn lửa này không đủ để ta lột xác một lần!

Nhất Thành chưa đưa ra đến một nửa Bạch Diễm hắn nắm giữ, Tất nhiên là tên nhóc này không chấp nhận. Nãy giờ cò kè mặc cả chủ yếu là nhất thành thử xem bóng mờ này có thông minh không? Cũng muốn đe dọa tên này một chút, ở ngang hàng mới giao dịch công bằng được.

- Vậy chừng này đủ chưa? Thêm nữa thì ta không có?

Nhất Thành giờ này mới đưa ra một nửa Bạch Diễm hắn nắm giữ. Bóng mờ như khó khăn đưa ra quyết định, Nhất Thành thấy vậy thì thở dài tỏ ra tiếc nuối nói:

- Thôi được rồi. Ta cho ngươi hết Bạch Diễm này, coi như quà gặp mặt của chúng ta. Cũng muốn chúc ngươi lột xác thành công!

Ngọn lửa lại bùng lên một phần nữa, đây là ba phần tư lửa chủ đạo nắm giữ ở trong Black Magic Plate. Mỗi lần thi triển phép thuật hóa diễm đều dùng lửa từ đó, sau đó dùng nguyên liệu là năng lượng khởi nguyên để đốt cháy. Giờ đây xuất ra ba phần tư nên Bạch Diễm trong Black Magic Plate đã yếu đi rất nhiều, đường vân trắng trên Black Magic Plate cũng mờ nhạt đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Điều kiện của ngươi là gì?

Bóng mờ thấy vậy thì mừng rỡ không thôi, đối với hắn bốn tên bị giam giữ ngoài kia không giá trị bằng Bạch Diễm này. Chỉ cần lột xác thành công, hắn sẽ đạt đến một cảnh giới mới. Vội vàng nói với Nhất Thành:

- Được! Ta Trao đổi!

Nhất Thành trên mặt còn hiện lên vẻ tiếc nuối, nhưng cũng giả vờ gượng cười:

- Giao dịch thành công!

Trí tuệ thể này giờ quan sát thì trong lòng mừng thầm-âm hiểm, con nít cũng lừa.

Nhất Thành nhẹ nhàng đẩy Bạch Diễm về phía bóng mờ. Bóng mờ kia hưng phấn phát nhẹ tay nhỏ của mình một chút. Bạch Diễm biến mất trước mắt Nhất Thành. Nhất Thành cũng không sợ tên này lật lọng, nếu như không sợ Cánh Cổng Đen thì cứ thử. Với lại tên này rất mạnh dù muốn lật lọng thì cũng không cần rắc rối như vậy. Nhất Thành cười tươi nói:

- Được rồi! Đưa ta ra ngoài đi, những khoan hãy thả mấy lão già kia. Lúc nào ta nói thả thì thả. Ta còn phải giao dịch với bọn họ.

Bóng mờ lơ lửng trên không tỏ vẻ khó hiểu:

- Không phải ngươi tới cứu họ sao? Sao giờ còn giao dịch với họ.

- Ai rảnh mà đi cứu họ, ta tổn thất lớn như vậy mà không kiếm lại một chút thì không được.

Bóng mờ há hốc mồm, không biết nói gì hơn gật đầu cho là phải. Đúng vậy, đối với nó lợi ích mới là trên hết.

Nhất Thành được đưa ra khỏi không gian này. Lúc trở lại thì nhìn thấy đám người Linh Lung đang quan sát hắn. Hắn giơ tay phải lên, ra động tác chào hỏi:

- xin chào, ta đã trở lại.

Linh Lung vội vàng đi đến kế bên, kiểm tra hấn một lúc thì không thấy bị thương gì nên thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhìn hấn hỏi:

- Ngươi không sao chứ? Vừa rồi đã đi đâu? Cái cây kia không làm khó ngươi chứ?

Nhất Thành thấy nàng quan tâm mình như vậy nên sờ sờ mũi mình hỏi:

- Làm gì mà quan tâm người ta ghê thế. Đừng nói thấy ta đẹp trai quá nên thích ta rồi nha?

Linh Lung sững người, sau đó ngượng ngừng quay đi, lẩm bẩm:

- hừ, đừng tưởng bỏ! Ai thêm quan tâm ngươi.

Nhất Thành cười càng tươi, nhìn bóng lưng nàng nói:

- Người Nói dối thường hay đỏ mặt, cúi đầu, mắt láo liên. Có vẻ như có người đang nói dối lòng.

Linh Lung quay phắt lại, trừng mắt nhìn hấn:

- Ai đỏ mặt? Ai nói dối?

Nhất Thành bỗng nhiên thay đổi nét mặt tỏ vẻ đau thương:

- Vừa rồi ta đi vào nguy hiểm vì giúp người nào đó cửa tiền bối của họ! Đã không lo lắng thì thôi thế Mà giờ lại còn bị trách mắng?

Thấy hấn vẻ mặt như vậy, Linh Lung lúng túng không thôi, không biết làm sao cả. Bốn lão nhân thì này giờ chỉ quan sát hai người trẻ tuổi liếc mắt đưa tình. Trên mặt hiện lên vẻ thú vị, Du Dung nói:

- Tuổi còn nhỏ mà đã có tài lừa gạt con gái nhà người ta. Đúng là tuổi trẻ tài cao. Ba lão già ngươi cố gắng mà học hỏi đi.

Ba lão già cũng không nói gì nhìn về phía Nhất Thành tỏ vẻ khen thưởng. Nhất Thành thấy vậy thì ngượng ngừng, sắc mặt biến đổi chóng mặt trở nên nghiêm túc. Linh Lung lúc này còn bối rối thấy hấn biến đổi khuôn mặt nhanh như vậy tròn mắt tức giận. Định phát tác nhưng nhớ còn bốn vị tiền bối còn ở đây thì thu liễm lại.

Nhất Thành đi đến trước bốn người nói:

- Ta vừa nói chuyện với cây cỏ thụ kia. Ta có thể giúp các vị thoát ra nhưng cái giá phải bỏ ra cũng không nhỏ. Các vị nghĩ sao, muốn rời khỏi đây hay không?

Bốn người nghe xong thì trừng mắt, đây có thể sao? Một tên nhóc nói sẽ cứu thoát được bọn hấn? Đến người Pháp Tông cũng phải dùng rất nhiều thủ đoạn mới cứu được một người. Thế mà tên nhóc này vào trong một chuyến lại có thể cứu cả bốn người. Nhất Ma vội vàng hỏi lại:

- Thật không?

Nhất Thành cười gật đầu, hấn không nói gì thêm. Bên cạnh Lão Hoà Dục nghe ra Ý tứ trong câu nói của Nhất Thành liền hỏi:

- Cái giá gì? Ngươi muốn bù đắp như thế nào?

Du Dung kế bên hỏi câu khó đối với Nhất Thành:

- Vậy tiền bối của ngươi thì sao? Cũng tính bù đắp tổn thất luôn chứ?

Hồng Nhân bên cạnh cũng không nói gì. Lão chỉ ngồi đó như chờ câu trả lời của Nhất Thành.

- Về Hồng nhân lão gia thì ta không cần bù đắp tổn thất cho ta. Dù sao ngài cũng là tiền bối của thư viện, ta mới vào thư viện chưa lâu nhưng cũng hiểu cái gì là kính trên nhường dưới. Tiền bối đã vì nhân tộc mà chiến đấu vạn năm trước giờ mà còn đòi hỏi thì không đúng.

Nghe đến đây cả đám lão nhân gật đầu, nhưng nghe mấy câu tiếp theo thì suýt nữa ngã ngửa.

- Nhưng mạng người đáng giá! Mạng của bốn vị tiền bối tất nhiên là rất đáng giá. Nếu hôm nay ta chỉ lấy bồi thường của ba vị mà lại không nhận của Hồng Nhân tiền bối thì người ta sẽ nghĩ: Thứ nhất, là không công bằng với ba vị. Thứ hai, nếu chuyện này đồn ra ngoài, tên tuổi của Hồng tiền bối sẽ mất hết, người ta sẽ nói mạng của tiền bối thư viện không đáng giá một đồng, chỉ biết chờ giúp đỡ, dùng thân phận để chen ép đệ tử của thư viện mà thu lợi. Lúc đó mặt mũi còn đâu, danh tiết còn đâu. Vì thế để có sự công bằng, để giữ danh tiếng cho Hồng lão tiền bối, ta không thể không nhận bù đắp được.

Nhất Thành nói rất hùng hồn chính nghĩa. Cả bốn người tròn trừng mắt nhìn hấn một lúc không nói nên lời. Nhất Ma bỗng phá lên cười:

- Ha..Ha..Ha

Du Dung cũng mỉm cười:

- Nói vậy thì ta chịu rồi.

Hòa Dục nhìn Hồng Nhân một cái nói:

- Thư viện đào tạo toàn thiên tài, nói thế thì ngươi không bồi thường cho hắn cũng không được.

Hồng Nhân cười không nói gì. Lão già còn biết nói gì hơn, tên đệ tử này từ lúc vào đây gặp lão đã không có một chút kích động. Thậm chí hắn là ai tên nhóc này cũng không biết chứ đừng nói là cứu hắn miễn phí. Không chừng giờ lão mở miệng nói không, tên nhóc này sẽ quay lưng bỏ đi tức thì.

Du Dung hỏi:

- Điều kiện của ngươi là gì?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tặng đao

Nhất Thành lắc đầu:

- Việc đó nói sau! Chúng ta cần phải rời khỏi đây đã. An toàn của mọi người giờ mới quan trọng.

Nhất Thành nhìn về phía cây cổ thụ ra hiệu thả người. Dây leo trói bốn người nhanh chóng rút trở về. Bốn người kích động định di chuyển thì Nhất Thành lại nói:

- Ta biết các vị muốn rời đi nơi này ngay lập tức nhưng Các vị tiền bối nên ngồi nghỉ ngơi một chút. Phía ngoài có rất nhiều nguy hiểm. Tình trạng bốn vị không được tốt lắm, sợ rằng ra ngoài bị quái dị hay người tập kích đều sẽ rất nguy hiểm! Hồi phục một chút thực lực sẽ an toàn hơn nhiều.

Sau một vạn năm giam giữ, hôm nay được thoát khỏi thì làm sao không kích động cho được. Nhưng nghỉ lại thì bọn họ đúng là cần hồi phục. Với tình trạng cơ thể này, nếu xông loạn ra ngoài sẽ rất nguy hiểm.

Nghĩ là làm, bốn lão liền ngồi yên tại chỗ, nhập định, hồi phục một chút năng lượng phép thuật. Phía ngoài, đám quái dị vẫn lui tới quanh cốt cầu, từ lúc bọn họ tiến vào, bọn chúng vẫn đứng đó chưa từng rời đi.

Nhất Thành quay sang nói với Linh Lung:

- Nàng cũng nghỉ ngơi chút đi, tí nữa sợ là sẽ có chiến đấu. Vết thương của nàng cũng mới lành cần nhiều nghỉ ngơi.

Thấy nàng đang phân vân thì Nhất Thành cười nói:

- Ta sẽ canh chừng cho mọi người, nếu có tình hình không ổn ta sẽ đánh thức mọi người. Thế nên nàng cứ yên tâm, chẳng lẽ nàng vẫn không tin ta?

Linh Lung lắc đầu, nàng ngồi xuống nhập định. Cố gắng hồi phục đến mức đỉnh phong.

Nhất Thành quan sát đám quái dị một lúc. Trong đó có quỷ hồn và quái dị nhân, bọn chúng đứng phía bên kia cốt cầu cực kỳ quỷ dị. Quỷ Hồn thì lơ lửng trên không, quái dị nhân thì đứng lắc lư trái phải, cứ như bọn chúng không đứng yên được.

Hắn tiến lại gần cổ thụ phía sau, hỏi thăm một số chuyện:

- Ngươi vẫn nghe thấy ta chứ?

- Nghe thấy! Ngươi muốn gì?

Một giọng nói non nớt truyền thẳng vào đầu hắn, loại thủ pháp này thật kỳ lạ, cứ như là truyền âm nhập mật của trong phim võ hiệp. Nhất Thành hỏi:

- Ta chỉ muốn hỏi một số chuyện, đám quái dị đó là do ngươi điều khiển?

- Không, đám phệ vật đó nhìn đã chứng mất hướng gì điều khiển. Ta có một không gian riêng chứa đựng quái dị của mình. Bọn chúng rất mạnh có thể nghiền nát các ngươi. Thấy mấy lão già này không, đều bị bọn chúng bắt về.

Giọng nói mang theo vẻ đắc ý vang lên lần nữa trong đầu Nhất Thành. Nhất Thành cười khỏ, hắn cảm thấy mình quá may mắn. Hắn đang đối diện với một tên quái vật, may mắn tên này không muốn hại hắn chủ yếu là tìm kiếm tài nguyên. Nếu không, hắn có mấy cái mạng cũng không đủ dùng. Nhất

Thành tiếp tục nói chuyện:

- Thế đâu ra mà nhiều quái dị quanh đây vậy?

- Bọn chúng được đám người trao đổi với ta cử tới. Mục tiêu là canh chừng đám tù nhân sợ bị người cứu đi hoặc ngăn cản những kẻ thoát đi nơi này. Chủ yếu là làm cho có, đám quái dị kia quá yếu để làm gì. Nhưng ta đã từng nói với chúng ‘Tên nào dám đến gần ta đều chết.’ Thế nên bọn chúng mới chỉ dám đứng ngoài kia nhìn vào!

Nhất Thanh ồ lên kinh ngạc, thật sự đám quái dị này càng ngày càng thông minh mà. Hắn hỏi tiếp:

- Người thả bốn người này có mang lại phiền phức gì không? Có cần ta giúp đỡ không? Nhưng ta chắc chắn sẽ không giúp miễn phí.

- Không cần, người đúng là gian thương. Mới đó đã tìm cách tính toán với ta. Thật ra thì ta rất mạnh, ở thế giới này cũng có chút tên tuổi. Không có bao nhiêu kẻ dám chọc giận ta.

Nhất Thanh suy nghĩ một lúc nói:

- Lần trước người thả một tên loài người, vì sao người lại thích máu trinh nữ cùng linh hồn cường giả.

- Hừ, người hơi nhiều chuyện rồi đó. Thôi! Không sao, đã lâu lắm rồi ta mới nói chuyện với ai. Để ta cho người biết, máu trinh nữ có âm khí rất thuần khiết. Rút ngắn thời gian tu luyện của ta, còn về linh hồn cường giả tất nhiên là dùng để tăng cường sức mạnh linh hồn của ta. Nói đến mới nói, ta chưa thấy tên nhân loại nào như người, trên người lại có mùi vị của hắc ám. Người rất kỳ lạ, thực sự ta không nhìn ra người là thứ gì?

Nhất Thanh đầu tiên tỏ vẻ kinh ngạc nhưng sau đó cũng không để ý. Dù sao cái cây này rất mạnh, chỉ cảm nhận được một chút hắc khí từ người hắn thì hắn đã khá hài lòng. Nhất thành đi vào mục đích chính:

- Con người khác các người ở chỗ là chúng ta có rất nhiều bí mật. Thậm chí người bên cạnh cũng không biết được.

Nhất Thành nhanh chóng đổi chủ đề, nếu lỡ tên này nổi lên Hiếu kỳ giữ hắn lại thì xong. Hắn sẽ gặp rắc rối lớn:

- Nếu vậy ta giết sạch quái dị ngoài kia, người không có vấn đề gì chứ?

- Cứ giết thoải mái, ta nhìn bọn chúng rất chướng mắt.

Nhất Thành cười gật đầu, định hướng về phía cột cầu đi đến thì bỗng nhiên dừng bước, quay lại hỏi:

- Người có vũ khí không, cho ta mượn một cây.

Cổ thụ có vẻ khó hiểu:

- Người thật sự đi giết bọn chúng. Phải biết chúng nếu so với nữ nhân đi cùng người thì mạnh hơn rất nhiều đó. Nếu không cẩn thận thì sẽ có đi không về, người chắc chắn chứ?

Nhất Thành hiểu ý là tên này đang nói đến Linh Lung, hắn cũng cảm nhận được điều đó nhưng chỉ có chục tên quái dị như hắn nói mà thôi. Còn lại thì cũng tầm tầm, đủ hắn chém giết kiếm điểm vật chất.

- Uh ta biết, ra thử sức một chút. Nếu không chịu nổi ta sẽ rút lui.

Thấy Nhất Thành đồng ý nên nó cũng không nói nhiều. Từ trong thân cây ném ra một thanh kiếm dài khoảng hơn một mét, nói kiếm cũng không đúng vì một bên không sắc bén. Nhìn nó giống như một cây đao thân nhỏ và mỏng. Không biết làm từ chất liệu gì mà lưỡi đao sắc bén lại có màu đỏ nhưng lưng đao thì màu đen. Bên cạnh nó là một cái vỏ đao rất dài, không biết làm bằng chất liệu gì nhưng có màu đỏ và đen xen lẫn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Kiếm vật chất điểm

Nhất Thành nắm thanh đao trong tay quan sát mấy lần, cảm thấy rất thú vị. Thật sự không biết tên nào tạo ra một thanh đao theo phong cách Nhật Bản thế này. Có thể nói đây là một cây trường đao. Với lại còn dài hơn một cây katana rất nhiều! Một thanh katana bình thường thì cũng dài khoảng 100 đến 150cm mà thôi.

- Tặng người luôn đó, coi như quà gặp mặt, cũng cảm ơn người vì Bạch Diễm. Loại hỏa Diễm này rất khó gặp. Tất cả quái dị giao dịch với ta đều không tìm thấy nó, không ngờ người lại mang tới tận nơi cho ta. Nó sẽ giúp ta cực lớn cho việc phát triển sau này.

Nhất Thành cũng gật đầu nói:

- Không có gì! Chúng ta chỉ làm giao dịch thôi, cảm ơn người về thanh đao. Người giúp ta trông coi an toàn bọn họ một chút, ta ra ngoài thử đao.

Nói xong, Nhất Thành hướng về cốt cầu mà đi. Hắn không lo lắng cho đám Linh Lung, nếu cô thụ kia muốn hại bọn hắn thì khỏi cần nói chạy trốn. Nếu nó đã đồng ý thì hắn cũng yên tâm. Thế nên hắn không để ý đến an toàn của mọi người cho lắm. Giờ này hắn chỉ muốn kiếm chút điểm vật chất từ từ trả nợ cho Trí Tuệ Thê. Gần 3000 vật chất điểm, không đơn giản để trả nợ.

Hắn cầm vỏ đao xuống đất ở đầu cầu bên này, gác thanh đao dài sau đầu. Phong cách này rất giống một tên nhân vật chính trong Bleach. Chỉ tiếc cây đao này nhỏ hơn nhiều thanh đao phay của tên kia.

Nhất Thành dừng lại giữa cốt cầu nhìn đám quái dị đối diện. Bọn chúng không dám xông lên cốt cầu nhưng đã có một số quái dị và quỷ hồn có linh trí cao đã lùi ra sau. Cảnh giác nhìn Nhất Thành đứng giữa cốt cầu. Hắc khí lượn lờ quanh người bọn chúng, quỷ hồn móng tay dài ra, nhiều tên quái dị nhân cơ thể phồng lên, to lớn hơn một chút. Tay chân biến thành sắc nhọn!

Đối với Nhất Thành, những biến đổi này không có gì mới lạ. Nhưng mà với số đông thì lần đầu thấy. Số lượng quái dị quá nhiều, nhiều đến mức động này rất rộng nhưng phải có một số quái dị đu bám trên vách động. Trong đường hầm xa xa cũng đứng lúc nhúc một nhóm lớn quái dị. Bên này chỗ trống để di chuyển thật sự không nhiều. Phía bên này cốt cầu, nơi của cô thụ thì rộng hơn nhưng không có tên quái dị nào dám tiến lại gần.

Nhất Thành không do dự, khuôn mặt trở nên lạnh lùng tà dị. Năng lượng khởi nguyên chạy khắp cơ thể tăng lên thể chất của hắn. Trên tay, thanh đao dài cũng được truyền vào một lượng lớn năng lượng khởi nguyên. Lưỡi đao màu đỏ sáng rực lên, trở nên cực kỳ sắc bén. Lưng của thanh đao thì trở nên đen tuyền cứng rắn. Nhất Thành không hiểu vì sao mà có một cảm giác thân thiết với thanh đao này hơn. Hắn dùng sức nắm chặt cán đao.

Tinh thần Nhất Thành trở nên hưng phấn kỳ lạ. Cả người sức lực trở nên dồi dào muốn phát tiết ra ngoài.

Không chút do dự, Nhất Thành phóng người lên cao, nhảy vào giữa đám quái dị. Chân chưa tiếp đất, hắn đã chém một đao về phía đám quái dị phía dưới. Thanh đao này không ngờ lại tạo thành đao khí, cả thanh đao như dài thêm vài lần, lướt qua đám quái dị.

- xoẹt

- Gào

Tám chín tên quái dị bị chém trúng, chúng gào lên trong đau đớn rồi chết đi! Thanh đao này cực kỳ sắc bén, có thể nói chém sắt như chém bùn. Trong đám chết đi này có mấy tên quái dị thể chất cực kỳ cứng rắn nhưng không chịu nổi một kích. Lưỡi đao nhiễm máu quái dị nên càng thêm đỏ rực lên. Nhất Thành trong lòng hưng phấn không thôi, hô lớn-Bảo vật. Hắn nở một nụ cười tươi lắm lắm.

- Từ hôm nay người sẽ gọi là Huyết Ma đao.

Ngay khi mới đặt tên cho Đao. Tiếng thông vào của trí tuệ thê vang lên:

- Vật chất điểm+40

- Vật chất điểm+50

.....

Nhất Thành cười khổ thật sự vật chất điểm thật khó kiếm. Mười tên quái dị chẳng thấm vào đâu. Không biết phải giết bao nhiêu quái dị mới đủ điểm trả nợ đây. Hắn cũng chẳng quan tâm nữa, tích gió thành bão. Chắc chắn sẽ đến lúc kiếm đủ điểm trả nợ.

Trong chiến đấu không thể quá phân tâm, vèo, một luồng hắc khí thổi lướt qua kế bên người, suýt chút nữa là đánh trúng hắn. Đám quỷ hồn trên không chuẩn bị dùng sóng âm công kích. Quái dị đã có tên biến thành toàn thân gai nhọn xông về phía Nhất Thành.

- Room

Nhất Thành bình tĩnh sử dụng phép thuật không gian. Một không gian hình thành bao quanh hắn lẫn đám quái dị. Không gian này khá là rộng lớn, chiếm hết một góc rộng của hang động.

- Dịch Chuyển

- Âm

Một tiếng nổ lớn vang lên ngay địa điểm Nhất Thành vừa mới đứng. Hắn vừa sử dụng thủ đoạn dịch chuyển để thay đổi vị trí đó với một tên quái dị. Giờ đây, tên quái dị kia hứng trọn cả đợt tấn công của cả đám quái dị. Trên đất giờ chỉ còn một bãi máu đen.

Vừa mới đến vị trí mới, Nhất Thành liên tục chém mấy đao về phía quái dị quanh người. Tiếng gào thét, tiếng cắt xé vang lên liên tục. Ngay khi đám quái dị xông đến, Nhất Thành sử dụng chiêu cũ thay đổi vị trí của mình với một tên quái dị khác.

Nhất Thành điên cuồng xông pha trong đám quái dị. Không gian phép thuật của hắn rất có hiệu quả trong trường hợp này, giúp hắn tã xung hữu đột khắp nơi. Nhất Thanh càng chém giết, càng cảm thấy Huyết Ma Dao rất thuận tay. Hắn không có đao kỹ nhưng các kỹ thuật chém, chặt, và đâm càng trở nên thuần thực. Đao khí càng lúc càng mạnh, sức công phá càng lớn. Hắn như một tên quái vật đang trưởng thành trong chiến đấu.

Quái dị bị Hắn chém giết chủ yếu là tiểu quỷ với oán quỷ, cương quái với hắc quái nên không thể ngăn cản được bước tiến của Nhất Thành. Cả người hắn đang thấm đẫm máu quái dị. Đối với người khác đây sẽ rất nguy hiểm nhưng với Nhất Thành thì không.

Đúng lúc hắn đang chém giết thỏa sức, một luồng áp lực từ phía sau lưng đánh ập tới. Nhất Thành cảm thấy có nguy hiểm nên vội vàng xoay người, dùng đao dài chắn chéo ở trước ngực, nhảy lùi ra sau! Một hắc trái cực kỳ sắc bén xuất hiện trước người Nhất Thành.

- Keng

Một tiếng kim loại va chạm kim loại vang lên. Nhất Thành bị đẩy lùi hai chân kéo lê trên mặt đất tạo thành một đường dài trên đất mới dừng lại. Vừa dừng lại, phía trên đầu lại truyền đến áp lực. Một con quỷ hồn từ trên đánh xuống, móng vuốt sắc nhọn cùng với một loại hơi thở tà ác đổ xuống đầu Nhất Thành. Hắn định dịch chuyển nhưng đã không còn kịp, vội lại xung quanh tất cả cấp thấp quái dị đã rút vào đường hầm từ lúc nào mà hắn không hay biết.

Nhất Thành chỉ có thể ứng biến tức thời, vội vàng nâng đao lên quá đầu, hai tay đỡ lấy thanh đao chắn ngang trên đầu.

- Keng

Lại một tiếng khác kim loại va chạm vang lên. Hai chân Nhất Thành hơi lún xuống đất một chút. Cả cơ thể chịu một áp lực cực lớn đè nén từ trên xuống. Nhất Thành dùng sức đẩy mạnh lên cao, áp lực mới được đẩy ngược trở lại, lúc này hắn mới cảm thấy tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đối chiến Tử Quái vs Lệ Quỷ

Nhất Thành lùi thêm vài bước ra phía sau, gần vách động mới dừng lại. Đối diện với hắn là một nữ quỷ hồn, đang mặc một bộ áo dài màu đỏ tung bay trong gió. Khuôn mặt bị che đi bởi đôi tóc dài. Không có chân, nó đang phiêu phù trên không, tay biến thành trảo cực kỳ sắc bén. Bên cạnh nữ quỷ hồn đang đứng trên đất là một nam quái dị cực kỳ cao lớn, với đầu tóc rối loạn, khuôn mặt khô cứng, một vết sẹo dài từ trên trán kéo đến cằm phía bên phải mặt. Nhất Thành lăm bắm:

- Lệ quỷ và tử quái sợ kỳ?

Nhất Thành nhìn qua hướng đường hầm thì thấy một đám quái dị đang đứng đó quan sát. Hắn cảm nhận thấy mấy tên quái dị đứng đầu trong nhóm cũng không đơn giản, rất mạnh. Chắc chắn không thua kém, thậm chí còn mạnh hơn hai tên quái dị trước mặt Nhất Thành lúc này. Hắn trong lòng cười khổ không thôi. Bọn quái dị thật sự quá tinh ma, hắn xông vào đây chém giết bọn chúng để kiểm điểm vật chất. Không ngờ lại trở thành trò chơi giác đấu của bọn nó. Cảm giác hắn như trở thành một tên đấu sĩ cùng quái vật chiến đấu, còn bọn quái dị ở cửa động lại là khán giả.

Nhất Thành lấy lại tinh thần, tập trung vào hai tên quái dị trước mắt. Hai tên này không đơn giản chút nào. Vừa rồi xuất thủ cực nhanh, lựa chọn thời cơ thật tốt để ra tay. Phối hợp cực kỳ ăn ý.

Nhất Thành nắm chặt thanh đao trong tay, bước lên hai bước chuẩn bị solo cùng hai quái dị này. Hắn giờ đây cực kỳ hưng phấn, không hiểu vì thế giới này ảnh hưởng hay từ trước hắn đã là một tên Hiếu chiến. Đối thủ càng mạnh, máu hắn càng sục sôi, muốn chiến.

Bên kia, Nam quái dị nhân thức được hắc khí đến mức tận cùng. Cả người hắn trở nên đen bóng, hắc khí bốc lên ngùn ngụt. Nữ quỷ hồn thì bỗng phát ra tiếng cười quỷ dị, hai cánh tay hóa trảo, càng trở nên sắc nhọn, bóng hình mờ ảo lượn lờ trên không.

Nhất Thành hét lớn một tiếng, lần này hắn chủ động tấn công. Lao nhanh về hướng Nam quái dị, hắn phóng người lên cao, bổ một đao cực mạnh xuống đầu nó. Nhất Thành hiểu rõ nếu đánh chỉ có thể đánh trực diện với tên nam quái dị này. Còn lại thì không thể đánh trực diện với nữ quỷ hồn kia. Hai tên này như là một chiến sĩ, một sát thủ. Một tên trực diện chém giết, một tên lẩn trốn đánh lén. Nếu kẻ khác thì gặp khó khăn nhưng Nhất Thành thì không sợ chút nào. Hắn ý lại Linh thức của mình mạnh mẽ, hắn có thể phát hiện nữ quỷ hồn kia đánh lén.

- Âm

Nhất đao của Nhất Thành chém mạnh xuống đất tạo ra một tiếng nổ lớn. Nam quái dị cũng không phải yếu, Huyết Ma Dao vừa đánh xuống thì hắn đã nhảy tránh sang một bên. Vừa tránh được Huyết Ma Dao, tay phải như chùy sắt khổng lồ từ trên cao, đâm mạnh về phía đầu Nhất Thành đang cúi xuống chưa kịp thu chiêu bỏ vừa rồi.

Nhất Thành người đang ở tư thế cúi vì chém hụt cũng không rối loạn. Hắn khụy gối chân phải sau đó lăn lộn một vòng trên đất để tránh né cú đâm.

- Âm

Nắm đấm đánh mạnh xuống đất làm nổi lên bụi mù. Nhất Thành lăn lộn trên mặt đất định nhanh chóng đứng dậy lấy lại chủ động thì một trào từ dưới đất thình lình xuất hiện chộp về phía mặt của hắn đang trong tư thế chống tay đứng lên. Nhất Thành biến sắc, nghiêng đầu tránh né. Cự trào xoẹt qua bên mặt hắn tạo thành một vết cắt nhỏ trên má. Nhất Thành vội vàng ngã về một bên, lăn mấy vòng trên đất rồi mới bật người đứng dậy. Lùi lại phía sau, giữ khoảng cách với hai tên quái dị này.

Nữ Quỷ hồn từ dưới đất chui lên, lại trở về đứng bên cạnh nam quái dị. Bọn chúng không xong lên chỉ đứng đó chăm chăm nhìn Nhất Thành.

Trên trán Nhất Thành đã lấm tấm mồ hôi. Vừa rồi quả thật là nguy hiểm, chỉ cần chậm một nhịp thì hắn đã toi mạng dưới tay hai tên quái dị này. Nhất Thành lâm vào trầm mặc suy nghĩ sai lầm của mình. Hắn như nhận ra điều gì đó, sau đó cười khổ nhìn Huyết Ma Dao trên tay của mình. Hắn nhận ra sai lầm của mình là ý lại độ sắc bén của Huyết Ma Dao. Đây là lần đầu dùng đao, mới thuần thục một tí đã dùng nó chiến đấu với Tử Quỷ với Lệ quỷ. Hắn cần phải có nhiều kinh nghiệm hơn về việc sử dụng đao và cần đao kỹ. Vừa rồi, chém một đao kia đã là bắt đầu sai lầm của hắn, khur khur giữ đao khi ở trên đất càng sai lầm hơn. Bỏ một đao toàn lực vừa rồi làm hắn rơi vào thế bị động, dưới sự phối hợp ăn ý của hai tên kia, vừa rồi thoát được đã là may mắn.

Nhất Thành không dài dòng, hắn quay người, phóng Huyết Ma Dao bay sang phía cuối cột cầu bên kia, nơi đang có võ đao cắm trên đất. Hắn muốn cây đao này, cũng muốn chiến đấu cùng nó nhưng không phải bây giờ, hắn cần trở về luyện thêm đao pháp.

Đám quái dị giờ mà nói được chắc chắn sẽ bảo Nhất Thành bị điên. Trong tình huống này mà ném đao đi, còn dùng tay không chống Tử quỷ và lệ quỷ. Thực sự là chưa có một pháp sư nào dám làm như hắn.

Nhưng đối với Nhất Thành không có đao mới là thực lực thật sự của hắn. Cơ thể hắn là một vũ khí hoàn hảo nhất. Hắn chỉ là không muốn biến mình thành một vũ khí mà thôi. Với lại, lỡ như khi biến tay thành vũ khí bị chặt đứt, không phải là mình ngu ngốc sao?

Nhất Thành cả người phát ra một khí thế cuồng bạo, hai mắt trở nên đen nháy sâu thẳm. Cả người hắn như một minh chứng cho việc hắn thúc dục âm dương thể. Sức lực hắn giờ tăng gấp bội lúc này, cơ thể trở nên mạnh mẽ cứng rắn. Hắn muốn đánh một trận thả sức với hai tên quái dị phía trước. Từ lúc có âm dương thể, hắn chưa bao giờ khai thác hết tiềm năng thật sự của nó. Chỉ dùng cho phòng ngự và hồi phục vết thương. Giờ cuộc chiến đối với hắn mới chính thức mở màn.

Nhất Thành giậm mạnh chân xuống đất phóng về phía hai quái dị. Nữ Quỷ Hồn liền biến mất trên không, Nam quái dị thì hắc khí bùng lên quanh thân, lao lên đón đỡ Nhất Thành.

- Âm

Nhất Thành cùng Nam quái dị như hai con trâu điên húc vai vào nhau. Nhất Thành giờ đây đã trở nên cuồng giả, hắn không tin sức mạnh của mình lại yếu hơn tên Nam Quái Dị này nên rất điên cuồng. Dù hắn nhỏ con hơn nhưng sức trâu chưa chắc đã thua thể nên cứ thế mà đâm sầm vào nhau.

Cả hai đều bị bật ngược lùi ra sau, vừa đứng vững thì đã lao vào nhau đánh đấm túi bụi. Giờ đây không có võ thuật gì cả. Quyền đối quyền, hết quyền thì húc vào nhau. Không biết tên quái dị này bị gì nhưng cũng điên cuồng như nhất thành, cùng dùng một cách đánh đầy bạo lực như vậy.

- Âm Âm Âm

Mỗi lần va chạm lại một tiếng nổ lớn trong không khí vang lên cũng tạo ra một đợt sóng công kích thổi bụi đất xung quanh văng tung tóe khắp nơi. Cánh tay của Nhất Thành giờ đây đã trở nên đen tuyền. Các đường cơ bắp trên tay nổi lên cuộn cuộn. Mỗi lần đối quyền, đôi tay hắn cũng hơi run lên vì tê dại. Sức mạnh của hắn đã được Trí tuệ thể đánh giá sơ cấp Tử Quỷ dù được tăng cường thêm năng lượng ma pháp nhưng cũng chỉ mới ngang sức với Nam Quái Dị này. Có thể thấy quái dị đáng sợ đến mức nào, đừng bao giờ đánh giá thấp bọn chúng.

Nhưng không phải vì vậy mà Nhất Thành phải run sợ. Hắn càng chiến càng hăng, liên tục những cú đấm thẳng được đánh ra về phía Nam Quái Dị. Nam Quái Dị cũng không kém chút nào, đến bao nhiêu đáp trả bấy nhiêu.

- Âm Âm.

Tiếng va chạm liên tục vang lên, hai tên này càng đánh càng điên cuồng, có điều kỳ lạ là trên người cả hai đều không thấy vết thương. Nói đúng hơn là bọn chúng đều lành lại nhanh chóng. Bỗng nhiên cả hai như hiểu ý, lùi lại hai bước, dồn toàn lực vào cú va chạm tiếp theo. Đôi mắt của Nhất Thành bỗng lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Nhất Thành dồn phần lớn năng lượng khỏi nguyên vào hai tay, hai tay của hắn đang đen bóng bỗng nhiên biến đổi một cách kỳ dị. Nó trở nên nửa trắng nửa đen, phồng to lên, giờ cánh tay của hắn đã to bằng thậm chí là hơn tay của Nam Quái Dị Trước mặt.

Hai màu trắng đen xuất hiện là do hắn đã sử dụng sức mạnh vượt quá giới hạn. Âm Dương Thể có thể tăng sức mạnh cơ thể nhưng cũng không phải vô hạn. Mà khi hắn dồn quá nhiều năng lượng ma pháp vào thì sẽ vượt khỏi giới hạn đó, dẫn đến một phần năng lượng ma pháp tiết ra ngoài. Giờ đây hắn nhìn rất giống quái dị, cơ thể thì nhỏ nhưng đôi tay lại lớn và dài hơn. Hai tay như sắp nổ tung, từ xa nhìn vào không cân đối chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Biến hóa

Bên kia, Nam Quái Dị trên thân thể cũng bùng lên hắc khí dữ dội hơn. Nó giờ đây hoàn toàn bị hắc khí bao phủ, hắc khí bùng cháy như một ngọn lửa. Bây giờ tên này cả người như một ngọn đuốc di động lớn. Đôi tay của nó càng trở nên đáng sợ, gân tay đang cuộn cuộn nổi lên, hiện rõ từ vai đến các đầu ngón tay.

- Gào, Ah...

Cả Nam quái dị và Nhất Thành cùng hét lớn xông vào nhau. Quyền đối quyền va chạm trên không.

- Âm

Một tiếng nổ lớn vang lên. Quyền hai tên này vừa va chạm với nhau tạo nên một sức ép cực lớn. Đất dưới chân của cả hai đã bị lõm xuống một hố sâu, bụi mù bay tứ tán che đi tầm mắt nhìn vào nơi va chạm.

- Vèo

Một thân ảnh bị đánh bay ngược lên trời, sau đó lăn lóc mấy vòng trên mặt đất mới dừng lại. Đó chính là Nam Quái Dị, nó đã thất bại khi độ sức trâu cùng Nhất Thành. Cánh tay phải của nó đã bị hủy, xương tay có vẻ bị đánh nát, da thịt cánh tay rách nát đến nỗi không thể tả. Cánh tay đang chảy ra một lượng lớn máu đen có mùi hôi thối cực kì khó ngửi. Trên người tên này giờ đây hắc khí đã yếu đi rất nhiều, nó cố gắng đứng dậy nhưng đã không thể.

Bên kia, ở trung tâm va chạm, bụi mù tán đi. Một thân ảnh xuất hiện, đó chính là Nhất Thành. Hai tay hắn đã trở lại kích thước bình thường nhưng xương bả vai lại đâm xuyên qua vai lồi ra phía sau. Nhất Thành đang thúc dục Âm Dương Thể để hồi phục cánh tay. Trên người Nhất Thành giờ đây chỉ còn lại một chiếc quần dài, phần áo đã biến mất lộ ra một cơ thể cường tráng mạnh mẽ. Nhìn qua thì không thấy một vết thương nào trên thân thể nhưng khoe miệng hắn đang rỉ máu. Va chạm vừa rồi có vẻ đã tạo ra thương tổn bên trong cơ thể của hắn. Trên khuôn mặt không hiện lên vẻ vui mừng vì chiến thắng mà thay vào đó là vẻ âm trầm đầy cảnh giác. Hắn đứng đó như đang chờ đợi điều gì đó?

- Vèo

Một trào xé gió xuất hiện phía bên trái của Nhất Thành. Nhất Thành cười lạnh nói:

- Chờ người đã lâu!

Nhất Thành xoay người sang trái, tay của hắn đã được chữa khỏi nhanh chóng nhờ vào Âm Dương Thể, chúng biến thành màu đen lần nữa. Đứng tấn một chân trước một chân sau. Tay phải thu về ở động tác phòng thủ, tay trái đưa ra phía trước gạt đi cự trào sang một bên. Sau đó, tay phải tung ra một đòn đâm thẳng vào ngực nữ lệ quý. Đây là động tác cơ bản của Karate, một đòn đỡ tầm trung cùng với một đòn đâm thẳng. Cơ bản nhưng rất hiệu quả trong cận chiến.

- Bốp

Nữ Quý hồn bị đánh trúng ngực. Bất ngờ lui ra sau mấy bước. Nữ Lệ Quý đã chờ đợi cơ hội này rất lâu! Lúc Nhất Thành giao chiến với Nam Quái dị, hắn quá mạnh mẽ và nhanh nhẹn, hầu như không có cơ hội và yếu điểm để công kích, vì vậy việc đánh lên chỉ là phi công. Thậm chí nữ quý hồn có thể bị hắn đánh trọng thương khi đánh lên vì thế nên nó đã chờ đợi cơ hội khi Nhất Thành suy yếu. Có điều không ngờ Nhất Thành vẫn còn sức hoàn thủ.

Nói đúng hơn, lúc chiến đấu với Nam Quái Dị, Nhất Thành tỏ vẻ điên cuồng nhưng hắn luôn cảnh giác đối với nữ quái dị này. Bị lệ quý đánh lên thành công thì không chừng hắn sẽ bỏ mạng ở đây. Đòn cuối cùng của hắn với Nam Quái Dị nhìn như tung ra toàn lực nhưng thực ra hắn chỉ dùng ba phần tư năng lượng ma pháp kết hợp với Âm Dương Thể. Một phần năng lượng ma pháp còn lại là dành cho Nữ Quái Dị này.

Thấy Nữ quái dị bị đánh bật lùi còn đang loạng choạng. Nhất Thành cũng không dừng lại mà chân phải tiến lên một bước. Lấy chân phải làm trụ, chân trái từ phía sau giơ lên, đá tạt ngang một đá vào mặt của Nữ Lệ Quý.

- Bốp

Tiếp tục là một pha ra đòn chính xác từ phía Nhất Thành. Nữ Lệ Quý bị đá bay về phía nam quái dị đang nằm.

- Gào

Nữ Quái Dị gào lên đau đớn, đứng dậy chuẩn bị lẩn vào trong đất nhưng không ngờ Nhất thành không buông tha, tốc độ của hắn cực nhanh, lao đến tung tiếp một cú đá bay.

- Bốp

Nữ Quái dị trúng đòn lần nữa. Dù đã muốn trốn nhưng tốc độ của Nhất Thành quá nhanh. Thế nên chưa kịp lẩn vào lòng đất đã bị đánh liên tục không

kip hoàn thủ. Lần này nàng ngã ngay trên người tên Nam Quái Dị.

Nhất Thành vừa tiếp đất thì lại búng người lên cao, xoay một vòng trên không. Chân trái có lại, chân phải thẳng ra, đáp xuống thân Thể Nam Quái Dị và Nữ Lệ Quý phía dưới đang nằm chồng lên nhau.

- Âm

Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi mù lại tung lên lần nữa. Nhất Thành đứng dậy từ trên người Nam Quái Dị. Hắn kinh ngạc phát hiện không thấy Nữ Lệ Quý đâu. Lúc này, hắn rõ ràng đã đáp xuống trên cơ thể đang chồng lên nhau của hai tên này. Trong lòng lắm bầm

- Quái! Làm sao giờ chỉ còn một tên, tên kia biến đi đâu?

Nhất Thành cũng không để ý đến nữa, chạy thì cũng chạy rồi. Hắn giờ chân lên định tung một cước đạp nát đầu Nam Quái Dị dưới chân. Kết liễu hắn.

Bỗng nhiên, chục luồng hắc khí cự đại phía đường hầm âm âm truyền đến. Nhất Thành biến sắc, nhìn qua thì thấy một đám Tử Quái đang xông về phía bên này. Tên nào cũng mặt mày dữ tợn, mấy Lệ Quý trên không há miệng lớn định dùng sóng âm công kích nhưng có vẻ chỉ uy hiếp Nhất Thành. Ở không gian nhỏ hẹp này, bọn chúng mà dùng sóng âm tấn công, sợ rằng không chỉ Nhất Thành chịu đòn mà tất cả quái dị ở đây cũng bị ảnh hưởng. Đặc biệt là tên đang nằm dưới chân hắn. Vì thế lúc này đám Lệ Quý mới không thi triển sóng âm, sợ đánh trúng đồng bạn.

Nhất Thanh Hiểu ngay đám này đang muốn cứu đồng bạn. Đúng lúc này, dưới chân Nhất Thanh, Nam Quái Dị run lên giữ dội, hắc khí từ trong cơ thể nó phun trào càng dữ dội hơn. Lượng Hắc Khí nó tuôn ra phải gấp đôi, không gấp ba lần lúc nó chiến đấu với Nhất Thanh.

Nhất Thành giật mình, phát hiện tình hình có biến. Hắn phóng nhanh về phía cốt cầu, chỉ có sang bên kia cầu mới an toàn.

Nhất Thành vừa đến nơi thì rút Huyết Ma Dao trên đất cùng vô đao nhìn về phía đám quái dị. Đám Tử Quái và Lệ Quý đang đứng bao vây thành vòng tròn bảo vệ Nam Quái Dị dưới đất. Qua các khe hở giữa đám quái dị, Nhất Thành thấy Nam Quái Dị đang run rẩy trên đất. Hắc khí quanh người hắn đang toát ra điên cuồng, càng lúc càng mạnh.

Nhất Thành khó hiểu không biết chuyện gì xảy ra với tên kia? Biến hoá rất kỳ quái, mà đám quái dị kia cũng rất cẩn thận canh giữ xung quanh, chẳng lẽ Nam Quái Dị kia lại quan trọng như vậy sao?

Không biết qua bao nhiêu lâu, đám quái dị trong đường hầm lần Tử Quái và Lệ Quý yên tĩnh một cách quỷ dị. Hắc khí trên người tên Nam Quái Dị dưới đất vụt tắt. Hắn bật người đứng dậy, ngửa đầu gào lớn:

- Gào

Tiếng gào cực kỳ lớn như sấm nổ, làm lỗ tai của Nhất Thành lúng búng hắn đi. Nam Quái Dị dừng lại gào thét thì quay đầu quét mắt nhìn chằm chằm Nhất Thành ở đối diện bên kia cốt cầu. Đôi mắt nó đỏ lôm, phát ra hào Quang đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Không gian xoay chuyển

Nhất Thành trợn mắt há hốc mồm. Trong lòng mắng thảm:

- Con m. nó! Là biến dị Quái Dị, còn là biến dị cấp Tử Quái kết hợp với Lệ Quý. Vậy lúc này không phải Nữ Lệ Quý trốn đi mà bị đánh nhập vào thân thể tên kia.

Nam biến dị Quái Dị vỗ ngực âm âm khiêu khích Nhất Thành. Nhất thành lắm bầm:

- Mày là quái dị chứ đâu phải khi đột mà vỗ ngực khiêu khích. Mày nguoi nghĩ ta ngu sao, giờ mà sang đó đánh một vãi của nguoi thì chết chắc. Đánh Đám gì nữa, về ngủ cho khỏe.

Nhất Thành giờ ngón giữa cho đám quái dị rồi xoay người rồi đi trở lại bên cạnh cổ thụ. Đám Quái dị gào thét một lúc thì dừng lại. Nhưng Chúng vẫn đứng đó, không chịu rời đi.

Nhất Thành không quan tâm đi trở về nơi bọn nguoi Linh Lung đang nghỉ ngơi. Vừa bước đến thì hắn sững người, đám nguoi Linh Lung đã tỉnh từ lúc nào không biết, bọn họ đang nhìn chằm chằm hắn đi đến bên này.

Để tránh làm ảnh hưởng bọn họ hồi phục, Cổ thụ đã cách âm nơi này, vì thế mà Nhất Thành đánh đến long trời lở đất nhưng không làm tỉnh đám nguoi Linh Lung.

- Mọi người tỉnh rồi sao? Hồi phục thế nào rồi? Chuẩn bị rời đi chứ?

Nhất Thành cười cười xem như không có chuyện gì cả chào hỏi. Nhưng đám người Linh Lung sao bình tĩnh được. Linh Lung hỏi:

- Người thật sự là người sao?

Nhất Thành khó hiểu hỏi ngược lại:

- Nhìn ta không giống người hả? Mà nàng tỉnh bao lâu rồi mà không gọi ta.

Linh Lung bối rối lắc đầu, không biết nói thế nào. Bên cạnh lão già Hồng Nhân nói:

- Chúng ta mới tỉnh lúc người đã bay Nữ Lệ Quý kia. Thật sự không thể tin nổi thể chất người lại mạnh đến mức này. Có thể thoải mái xông vào đám quái dị chém giết mà không sợ bị thương hay bị trúng độc quái dị, thậm chí Tử Quái và Lệ Quý kết hợp lại cũng không ngăn nổi người.

Nhất Thành trong lòng cũng thả lỏng một chút, thì ra bọn họ chỉ thấy đoạn cuối của chiến đấu. Nếu thấy hết chắc phải tốn rất nhiều nước miếng mới giải thích xong.

- Vậy việc hồi phục của mọi người sao rồi?

Tiền bối Nhất Ma của Là Sát Tông gật đầu nói:

- Ta thấy không vấn đề gì, dù chỉ hồi phục một chút thực lực nhưng bảo vệ mình an toàn rời khỏi đây thì không có vấn đề gì.

Ba lão còn lại cũng gật đầu cho phải. Trong lòng Nhất Thành rung động không thôi với mấy lão già bất tử này. Bị giam hơn một vạn năm, chỉ vài giờ đã hồi phục đến có thể bảo vệ mình. Thật sự Nhất Thành cảm thấy có nên tự hào vì những gì mình đang có không nhỉ. Chỉ sợ qua là biết đám này mới là những người có sức mạnh đáng sợ thật sự ở thế giới này. Mà hắn sợ rằng bây giờ cũng không so sánh nổi với họ. Hắn thở dài, đường đi phía trước còn dài lắm.

Nhất Thành gật đầu:

- Vậy chúng ta tìm cách rời khỏi đây thôi?

Du Dung nhíu mày, nói:

- Việc trước hết là người kiểm cái áo mặt vào đã, thật sự khó nhìn.

Nhất Thành gãi gãi đầu xấu hổ. Lúc này chiến quá hăng, mà áo quần trên người hắn thì quá bình thường nên không chịu nổi. Có điều giờ kêu hắn đi đâu tìm quần áo bây giờ. Hắn đi đến dưới cổ thủ hỏi:

- Cổ thụ người có áo quần không?

- Người Thật là phiền phức.

Một giọng nói non nớt vang lên trong đầu Nhất Thành. Dù nói vậy nhưng dưới chân Nhất Thành lại xuất hiện một bộ áo quần màu đen. Nhất Thành không do dự trốn sau cây thay quần áo. Khi xong hắn quay trở lại thì trên người quần áo đã gọn gàng ngăn nắp, mà bộ đồ đen này càng làm hắn trở nên tà mị bí ẩn.

- Cảm ơn người, mà người kiếm đâu ra những đồ này?

- Tất nhiên là cướp rồi, người nghĩ ta chỉ giam giữ mấy tên này thôi sao? Trước đám này thì cũng không ít người bị ta bắt giam. Trừ những thứ trong Magic Plate của họ là ta không lấy được. Còn lại thì đều thuộc về ta. Thật ra thì khi họ biến thành quái dị cũng phải nghe lời ta nên cuối cùng thì không có gì ta muốn mà không có được.

Nhất Thành cũng không kinh ngạc lắm, tên này linh trí chưa trưởng thành nhưng không thể khinh thường sức mạnh hắn được. Nhất Thành cười nói:

- Cảm ơn người về bộ áo quần. Coi như ta nợ người một lần, nếu có cơ hội đến Đại Hoang thế giới thì đến Huyết Nguyệt pháp tắc thư viện tìm ta. Ta sẽ mời người ăn những món mà loài người ta thích nhất.

- Được, nhớ lời người nói đó. Nếu không có gì xảy ra, ta sẽ rất nhanh tìm người.

Nhất Thành cười hà hà coi như thành giao. Hắn cũng chẳng ngại tên này là gì, miễn sao không nguy hại đến mình là được.

Hắn trở lại bên cạnh Du Dung định nói thì Hoà Dục đã hỏi:

- Người, người trao đổi với nó?

Nhất Thành lắc đầu, nói:

- Không, thanh đao này và bộ quần áo là nó cho ta. Xem như là vật kỷ niệm gặp mặt lần đầu.

Cả đám tròn mắt nhìn Nhất Thành, thật sự khó hiểu. Quá khó hiểu, Bốn người bọn họ bị giam đến vạn năm mà chưa được một lần nghe linh trí cổ thụ này nói chuyện. Thế mà tên nhóc này lại trao đổi rồi được tặng quà nữa chứ.

- Được rồi, mọi người nghỉ xem làm cách nào để rời đi khỏi nơi này đây. Đám quái dị bên kia rất đông, trong đường hầm lại có càng nhiều, muốn từ đó đi ra thì chỉ có đánh đến một chết. Với lại trong đường hầm kia chưa chắc có đường thoát. Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Nhất Thành nói một mạch suy nghĩ của mình, hẳn giờ chả có cách nào để thoát cả. Chỉ hy vọng đám lão bất tử này có cách nào đó.

Suy nghĩ một lúc thì Nhất Ma vỗ đùi lên tiếng:

- Có cách rồi. Nơi đây là không gian bịt kín, đường hầm kia chỉ có vào mà không có ra, vậy chúng ta đợi không gian xoay chuyển đi. Vậy có thể thoát rồi.

Bốn vị lão nhân gật gù đầu cho là phải, nhưng nhất thành và linh Lung lại không hiểu gì hỏi:

- Không gian xoay chuyển là gì?

Hỏa Dục nói:

- Ở nơi đây là một không gian xoay chuyển. Trung tâm không gian đó chính là cái cây này. Nói thế này dễ hiểu hơn: cái cây là một trục quay, xung quanh nó là các không gian khác nhau. Ở một thời gian nhất định, bọn chúng sẽ xoay chuyển không gian. Thay đổi vị trí cho nhau. Hôm nay có thể là Đường hầm cốt cầu, ngày mai có thể là một túp địa, cũng có thể là thế giới bên ngoài kia như lần trước tiểu nữ oa này đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Hồng Lão yêu tài

- Oh

Nhất Thành cực kỳ kinh ngạc, hẳn đã hiểu lời của vị tiên bối này. Hẳn cũng hiểu vì sao mà lúc trước linh Lung liên tục nói là không giống lúc trước nàng đến đây. Thì ra là vậy. Nhất Thành gật đầu hỏi:

- Vậy tiếp theo chúng ta chờ sao?

- Đúng vậy, chỉ có thể chờ.

Nhất Thành cũng gật đầu chờ. Hắn đi tới dưới gốc cây cổ thụ ngồi xuống đặt ngang Huyết Ma Đao trên gối, dưỡng thần, hồi phục năng lượng ma pháp trong người. Trận chiến vừa rồi gần như hao hết năng lượng ma pháp trong cơ thể, vết thương thì đã được năng lượng ma pháp chữa khỏi nên hắn không cần lo lắng, hắn cần nghỉ ngơi lấy lại sức.

Nhất Thành mở mắt ra lần nữa thì trước mắt đã thay đổi. Cái cây cổ thụ vẫn ở phía sau hắn, mọi người vẫn vậy nhưng không còn cốt kiêu và đường hầm mà là một không gian sa mạc. Đúng là sa mạc, không có cây cối hay một chút nước. Còn có chút hơi nóng, phía xa vẫn có quái dị đang đứng nhưng không phải tên Mắt đỏ quái dị nữa mà là một đám quái dị có cánh sau lưng. Ngoài ra còn có ma thú rất giống bọ cạp ẩn mình trong cát, lâu lâu lại lộ đầu ra ngoài nhìn về phía bên này.

Nhất Thành trao đổi với cổ thụ lần nữa:

- Không gian xoay chuyển này là người tạo ra.

Giọng nói non nớt vang lên lần nữa, không hiểu vì sao nó rất có thiện cảm với Nhất Thành. Nó chưa bao giờ nói nhiều như hôm nay:

- Không, đây là mấy cái không gian của đám cổ lão Quái Dị tạo ra.

- Cổ lão Quái Dị?

- Thì là đám phái mấy tên quái dị thấp kém này đến canh giữ nơi đây.

Nhất Thành à lên như hiểu rõ:

- Ah

- Các ngươi sẽ rời đi vào ngày mai, ngày mai chính là ngày mà không gian trước mắt sẽ trở về vị trí cũ.

- oh, vậy thì quá tốt! Mà ngươi nhớ có đến Đại Hoang thì ghé thăm ta. Chúc ngươi lột xác thành công.

- Ta cũng muốn rời đi nơi này lâu rồi. Ta đã ở đây mấy trăm vạn năm. Đã trở nên quá nhàm chán.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Thế giới bên ngoài rất rộng lớn, ngươi sẽ thích.

Nhất Thành nói chuyện phiếm với cổ thụ một lúc thì quay sang quan sát đám người Linh Lung. Bọn họ cũng đang ngồi dưỡng thần dưới đất, có vẻ như thời gian này giúp bọn họ có cơ hội hồi phục rất lớn. Linh Lung đã hoàn toàn hồi phục từ lần bị thương, ba lão nhân thì cũng có thay đổi nhất định. Cảm thấy trẻ lại hơn một chút, da đã Hồng hào hơn nhiều.

Nhất Thành thấy mọi người đang dưỡng thần thì cũng không làm phiền. Hắn quay sang quan sát Huyết Ma Dao, hắn từng cùng nó chiến đấu nên hiểu rõ dao này rất sắc bén. Khi chiến đấu cùng nó làm hắn rất Hưng phấn, ngoài ra dao này còn hấp thụ một chút máu quái dị, lưỡi dao càng trở nên sắc bén. Nhất Thành lẩm bẩm:

- Huyết Ma Dao hơi dài một chút nhưng dùng rất thuận tay, cảm giác rất bá đạo. Ta phải luyện tập dao pháp mới được. Thế mới phát huy công dụng của dao này.

- Thanh dao này rất quý đấy. Không nghĩ nó lại tặng ngươi một thanh dao như vậy.

Nhất Thành đang quan sát Huyết Ma Dao thì một giọng nói truyền đến. Hắn ngẩng đầu lên thì thấy đó là Hồng Nhân, không biết tính lúc nào đã tiến lại gần kề bên hắn. Nhất Thành thấy vậy thì đứng dậy chào hỏi theo phong tục ở nơi đây, dù sao người này là tiền bối, không thể quá thất lễ được. Nhất Thành hiếu kỳ hỏi:

- Tiền bối vì sao biết thanh dao này quý?

Hồng Nhân vuốt râu cười nói:

- Lúc trước khi ngươi chưa bỏ nó vào vỏ thì ta đã nhìn thấy lưỡi dao của nó. Lưỡi dao được làm từ Chất liệu rất đặc biệt, loại chất liệu đó đã tuyệt tích trên đại lục rất lâu trước đây. Chất liệu đó được gọi là Huyết Ma Thạch. Loại hấp thụ máu tươi, hút càng nhiều máu chúng càng cứng rắn và sắc bén. Vũ khí loại này đã không còn thấy nhiều nữa. Phần lớn pháp sư đều tìm khoáng thạch đặc biệt, đánh vào Magic Plate để kết thành vũ khí mình muốn. Đây cũng là một môn phép thuật thông thường trên đại lục, phần lớn pháp sư đến cấp S đều có thể học. Dưới cấp S thì không vì quá hao tổn tâm lực và thời gian.

Nhất Thanh kinh ngạc lẩm bẩm:

- Huyết Ma Thạch, không nghĩ mình đặt tên Huyết Ma Dao lại là không sai chút nào.

Hồng Nhân nghe thấy lại tỏ ra kinh ngạc:

- Ngươi đặt tên nó là Huyết Ma Dao?

Nhất Thành gật đầu:

- Đúng vậy!

Lão vuốt râu cười nói:

- Thú vị, không nghĩ lại trùng hợp đến vậy. Đúng là thanh dao này có duyên với ngươi. Mà ngươi có học dùng dao hay phép thuật dao pháp ở thư viện không?

Nhất Thành cười xấu hổ nói:

- Đệ tử mới vào thư viện một năm, ngoài học phép thuật không gian từ lần đầu vào thư viện nhận được ra thì hầu hết thời gian một năm qua đệ tử chủ yếu tăng cường thể chất nên không học thêm bất cứ loại phép thuật nào ở thư viện.

Hồng Nhân tròn tròn mắt khó hiểu, rất nhiều người vào thư viện để được các giáo sư chỉ dạy phép thuật, còn tên đệ tử này vào thư viện mục đích là gì? Vì sao một năm qua lại chỉ học một loại phép thuật, mà càng đặc biệt hắn lại thích luyện thể. Chưa bao giờ nghe qua không gian chiến sĩ? Kết hợp phép thuật không gian với cận chiến kiểu gì đây?

- Vậy ngươi chưa học bất cứ phép thuật nào ngoài không gian phép thuật?

Nhất Thành lắc đầu:

- Vì một số cơ duyên mà đệ tử học được vài loại phép thuật khác ở Thiên Long Thành này.

Hồng Nhân gật đầu hỏi tiếp:

- Vậy ngươi muốn học phép thuật dùng đao này không?

Hồng Nhân thấy Nhất Thành rất có thiên phú nên cũng yếu tài, muốn bồi dưỡng hắn trở thành một đệ tử thư viện xuất chúng. Tiếc thay lão không có biết, người lão đang nghĩ không phải thiên tài mà một yêu nghiệt. Chỉ tiếp xúc thể giới phép thuật một năm, hắn đã có đủ khả năng làm thịt Từ Quái sơ cấp, đánh cho chúng trở tay không kịp.

Nhất Thành hai mắt tỏa sáng, gật đầu liên tục:

- Muốn, đệ tử cảm thấy cây đao này rất thân thiết với mình nên muốn học cách dùng đao một cách bài bản.

Hồng Nhân gật đầu:

- Được, ta sẽ dạy ngươi đao pháp. Ta cũng là người dùng đao, tất cả phép thuật ta học ngoài phép thuật cơ bản thì toàn là phép thuật đao pháp. Ngươi muốn học phép thuật đao pháp loại nào?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ta không có tư cách làm sư phụ hắn

Nhất Thành cực kỳ vui mừng, đây còn gì bằng. Mấy lão bắt tử này rất mạnh. Nếu học đao pháp từ họ thì còn gì bằng. Nhưng hắn khó hiểu, phép thuật đao pháp lại có phân loại nữa sao?

- Phép thuật đao lại có phân loại nữa sao?

Hồng Lão gật đầu nói:

- Có ba loại, một loại dùng cho cận chiến. Một loại dành cho đánh tầm xa, một loại nữa là cả hai cái trên.

- Ồ

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, thật sự còn thể nói như vậy sao? Tầm gần thì hắn có thể hiểu nhưng đánh tầm xa thì hơi khó hiểu, không lẽ là phóng đao? Nhưng nghe vậy thì hắn sẽ biết mình nên chọn loại nào rồi.

- Đệ tử chọn loại thứ ba.

Hồng Nhân gật đầu:

- Loại thứ ba sẽ rất khó học, ngươi sẽ phải tốn rất nhiều thời gian. Và loại phép thuật thứ ba lại càng hiếm có. Không phải ai cũng có, phần lớn chủ yếu pháp sư dùng đao thường chọn loại thứ nhất và thứ hai. Thứ nhất là cận chiến đao pháp, chủ yếu là chiến kỹ kết hợp với kỹ năng kéo dài ngắn đao trên tay. Thứ hai là chiến đấu tầm xa, học phép thuật dồn ép ma lực để đánh ra đao khí. Đó là những phép thuật đao thông thường nhất. Dù bắt đầu học bất cứ loại hình nào thì cũng Bắt đầu từ cơ bản trước. Được rồi chúng ta đang có thời gian rảnh để ta giảng giải một chút về đao pháp cơ bản cho ngươi.

Hồng Nhân vuốt râu bắt đầu nói:

- Đao là lá gan của trăm loại vũ khí. Đao như mãnh hổ. Đơn đao thì xem triển thủ. Song đao thì xem bộ pháp. Đao là vương giả, là nguyên soái của vạn quân. Trong khí giới thì đao là loại phổ thông bình khí nhưng lợi hại hơn cả. Lưng đao là thiên, lưỡi đao là địa. Giữa chuôi đao là quân. Ngươi bây giờ là sử dụng đơn đao nên sẽ có sáu thức cơ bản cần chú Ý đó là: triển, mật, câu, đoá, khảm, phách.

Hồng nhân vừa nói xong thì đứng dậy, trong tay lão xuất hiện một cây đao. Đao rất to nhưng không dài, mang theo khí thế rất bá đạo. Trên tay lão chính là một đại đao. Mũi đao cực kỳ nhọn, lưng đao dày đầy chắc chắn, lưỡi đao sắc bén phản xạ ánh sáng xung quanh. Nhất Thành đứng dậy, hắn biết lão chuẩn bị chỉ hắn sáu thức cơ bản của đao pháp. Lúc này, nghe lão giới thiệu về đao hắn đã rất bất ngờ, không nghĩ đao lại có nhiều kiến thức như vậy. Sáu thức kia hắn cũng lần đầu nghe đến, hắn dùng đao chỉ có bạt và trăm. Nhất Thành rút Huyết Ma Đao ra. Đứng lắng nghe chỉ dạy của Hồng Nhất.

Hồng Nhân vừa thi triển sáu thức vừa giảng giải:

- Mũi đao và lưỡi đao hướng ra ngoài là triển. Hướng vào trong là mật. Co lại là câu, đưa ngang là đoá. Giơ lên qua đầu là khảm. Hai tay nắm chuôi đao chặt xuống là phách. Ngươi thấy rõ rồi chứ?

Nhất Thành gật đầu, hắn đã nhớ kỹ các động tác vừa rồi của lão. Mỗi động tác có vẻ rất thường nhưng lúc lão thì triển lại có một loại khí thể đặc biệt xuất hiện trên người lão. Nói như thế nào cho đúng nhỉ? Chính là nhân đao hợp nhất. Đao của lão với người lão như hoà làm một, mỗi động tác rất tự nhiên, có vẻ như là việc thường làm mỗi ngày.

- Thông thường thì tay buông lỏng, cán đao đặt trong hồ khẩu của bàn tay, đao dựng đứng, mũi đao ngang vành tai phía dưới là vừa. Huyết Ma Đao người lại khác, mỏng hẹp và dài nhưng vẫn là đơn đao. Người có thể tập luyện sáu thức đó đến lúc nhuần nhuyễn, sau đó ta sẽ dạy phép thuật đao pháp cho người.

Nhất Thành gật đầu định thi triển sáu thức vừa rồi thì Hồng Nhân nhắc nhở:

- Luyện đao cốt yếu là ở chỗ định thủ, định thủ là tay phải làm chủ được cây đao. Không cúi đầu công lưng, thế đao đang ra phải có mức độ, thu phát tự nhiên. Hiểu chưa?

Nhất Thành đã hiểu rõ, hắn nghe câu có mức độ thì càng hiểu hơn. Vì vừa rồi lúc chiến đấu với quái dị, hắn chém một đao toàn lực làm hắn rơi vào thế hạ phong, suýt bị Hai con quái dị làm thịt.

Nhất Thành học theo những động tác của Hồng Lão. Có sai có đúng nhưng có Hồng Lão kề bên nhắc nhở thì nhanh chóng thay đổi. Không biết bao lâu thì hắn đã tự mình thi triển sáu thức mà không cần Hồng lão nhắc nhở. Cũng không vì thế mà dừng lại, vẫn mãi mê luyện tập sáu thức này. Càng luyện hắn càng cảm thấy thân thiết với Huyết Ma Đao.

Hồng lão gật đầu đi đến bên cạnh đám người Linh Lung đã tỉnh. Du Dung cười nhìn lão nói:

- Mới đó mà có Ý định nhận đệ tử sao? Nhưng đúng là thiên Phú tên nhóc này quá khủng bố đi. Dù chỉ là đao pháp cơ bản nhưng chỉ dùng mấy khắc để hiểu ra thì thật ghê gớm. Thư viện của người chỉ vài năm nữa sẽ xuất hiện một thiên tài kiệt xuất.

Hồng Nhân lắc đầu cười khổ:

- Ta sẽ không nhân hấn làm đệ tử?

Hỏa Dục bên cạnh khó hiểu hỏi:

- Vì sao?

Hồng Lão trầm giọng nói:

- Ta không có tư cách làm sư phụ hấn. Thiên Phú hấn quá đáng sợ. Đây là lần đầu ta mới thấy người như hấn.

Nhất Ma bên cạnh khinh bỉ nói:

- Người nói như hấn là Thần không bằng. Chúng ta bốn người đều là cao thủ một thời, ở phía Tây Đại Hoang này ai có thể dám nói dễ dàng thắng nổi chúng ta.

Hồng Nhân cười lạnh nói:

- Ở Tây Đại Hoang người nói thế còn được, vậy Trung tâm Đại Hoang thì sao? Người đừng nghĩ đơn giản như vậy, nhìn kỹ hấn đi.

Du Dung, Nhất Ma và Hỏa Dục nghe Hồng Nhân nói thì tò mò không tin. Bọn họ chưa thấy ai có thể so sánh với mấy tên quái vật được gọi là Thiên Tài ở Trung Tâm Đại Hoang cả. Bọn họ cả đám tập trung quan sát Nhất Thành. Càng nhìn bọn họ càng nhũn mày, sau đó khiếp sợ, cuối cùng sợ hãi và rung động cực kỳ.

Du Dung lắp bắp nói:

- Cơ thể hấn,...cơ thể hấn đang..

Hồng Nhân gật đầu nói:

- Đúng vậy. Các người từng thấy ai như hấn chưa. Các người có đủ tự tin dạy hấn không, các người dạy được bao lâu?

Ba người khác thở ra một hơi rồi bình tĩnh lại. Dù sao cũng là người trải đời, sống vạn năm, lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

Bên cạnh, Linh Lung này giờ nghe bốn lão nhân nói chuyện mà cảm nín. Thật sự là người cùng đi với nàng mấy hôm nay có thiên Phú đáng sợ đến vậy sao? Linh Lung từ lúc đi cùng hấn đã cảm thấy tên này không bình thường giờ đây thấy biểu hiện của bốn vị lão nhân thì không thể nhầm được nữa, tên này quả là thần bí.

Linh Lung khó hiểu và tò mò đang xảy ra chuyện gì liền hỏi:

- Có thể giải thích cho tiểu bối được không?

Chương 100: Vô thức luyện đao

Nhất Ma quay sang nhìn nàng cười nói:

- Ngươi không nhìn ra là đúng rồi. Đến chúng ta lúc đầu cũng không nhìn ra, phải sử dụng tất cả linh hồn cùng cảm giác mới nhận thấy điểm khác biệt. Nói thế nào cho đúng nhỉ? Ngươi nhìn cơ thể hần trước, cơ thể hần từ từ thay đổi để thích ứng với vũ khí mới. Không phải thay đổi vóc dáng, mà là các cơ bắp của hần biến đổi theo từng động tác hần thì triển đao pháp. Điều này thì chỉ xảy ra ở những người tu luyện một loại vũ khí lâu năm, mỗi ngày đều phải tập luyện mới có sự thay đổi này. Ngươi nhìn qua lão Hồng Nhân kia đi. Lão cũng luyện đao, người trong nghề nếu nhìn vào đều sẽ biết lão dùng đao dù lão không xuất ra đao. Ngươi biết vì sao không?

Linh Lung lắc đầu không biết. Nhất Ma nói tiếp:

- Vì người dùng đao lâu năm sẽ có phong thái như một cây đao. Lưng thẳng tắp, người hiên ngang, bước đi vững chắc. Trên người luôn mang theo một loại khí chất bá đạo, cảm giác như dù người này gặp chuyện gì cũng sẽ không quay đầu mà đâm đầu thẳng tiến.

Hồng Nhân bên cạnh khẽ cười gật đầu chấp nhận lời khen của Nhất Ma. Nhất Ma thấy vậy thì hừ lạnh quay đi.

- Nói vào chủ đề chính là tên kia. Cơ thể hần đã Bắc đầu thay đổi nhanh chóng, nghĩa là người khác luyện đao trăm năm không bằng hần luyện một ngày. Con m. nó chứ! Nếu người luyện đao thấy vậy không đập đầu vào đầu hũ, bỏ mạng cho xong sao?

Du Dung hừ lạnh trách móc nói:

- Ngươi trước mặt tiểu bối lại nói lời thô tục như vậy sao? Còn đánh giá cái kiểu gì vậy? Ngươi không thấy tên kia đang ở trạng thái nào sao? Vậy mà chỉ biết nói đến cơ thể hần? Đúng là vũ phu, không chút kiến thức.

Nhất Ma này giờ chú ý giải thích cho linh Lung mà quên nhìn Nhất Thành. Mới nhìn sang nơi Nhất Thành thì tròn tròn mắt:

- Hần tiến nhập trạng thái vô thức luyện đao?

Du Dung cười khò:

- Đúng vậy! Tên này không còn là người nữa rồi. Mới luyện đao mấy khắc mà đã thế này. Hần mà luyện trăm năm chắc chúng ta chỉ có ngược nhìn. Hồng Lão nói đúng, chúng ta không đủ tư cách làm sư của hần.

Hỏa Dục bên cạnh bỗng nói một câu làm cả bọn khó hiểu:

- Ta ngửi được mùi hỏa Diễm.

Hồng Nhân khó hiểu hỏi:

- Hỏa Diễm gì?

Hỏa Dục nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Nhất Thành nói:

- Trên người hần. Không phải là hỏa phép thuật mà là từ cơ thể hần phát ra. Các người nhìn thì thấy hần đang luyện đao, ta lại thấy hần như một ngọn lửa lớn di động.

Mọi người ở đây đều biết Hỏa Dục này đến từ Ngũ Hành Tông. Một trong những người khổng hỏa giới Nhất thời đó. Nói đến chơi lửa thì chưa bao giờ có kẻ nào ở Tây Đại lục dám nói vượt qua lão. Nếu lão nói vậy thì đúng là trên người Nhất Thành thật sự có mùi hỏa Diễm không thể nghĩ ngờ.

Du Dung hỏi Hồng Nhân:

- Ngươi định dạy hần loại phép thuật đao pháp nào?

- Hần tất chọn loại khó nhất! Ta sẽ dạy hần thứ phép thuật kia mà sư phụ ta để lại mà đến ta cũng không học được.

Ba người còn lại khiếp sợ cùng hỏi.

- Ngươi chắc chắn chứ?

Hồng lão gật đầu, nhưng không nói thêm gì nữa.

Nhất Thành giờ đây không cảm nhận được gì cả từ bên ngoài ngoại trừ Huyết Ma Đạo. Hắn với đao như hoà làm một động tác càng trở nên chắc chắn vào thuần thực. Các cơ bắp đang từ từ biến đổi để phù hợp với đao pháp. Đây chính là một công dụng khác của m Dương Thể. Nó chính là một vũ khí, thay vì biến cả cơ thể thành đao thì biến đổi từng tế bào để phù hợp với vũ khí đó.

Ngoài ra, Nhất Thành còn có một thể chất khác chính Hoả Diễm Chi Thể, vì cơ thể thay đổi mà loại thể chất này cũng được kích hoạt thay đổi theo từng tế bào trong cơ thể. Cũng vì vậy mà Hoả Dục mới có thể nhìn hắn thành một hỏa nhân.

Nhất Thành không biết mình đã tiến vào vô thức chi cảnh bao lâu nhưng sáu thức đao pháp được hắn luyện đến mức thượng thừa. Nhất đao lên chính là một thức. Hắn sống lưng thẳng tắp, hai tay cực kỳ nhuần nhuyễn. Khí thể xuất đao lúc đầu còn không có, nhưng dần dần kéo lên, đến khi khí thể đạt đến mức cao nhất thì lại từ từ rút lui. Tới lúc diễn luyện đao thức lần cuối cùng thì cả người hắn đã trở lại bình thường. Không khác gì phân bác quy chân.

Nhất Thành thu đao, tĩnh lại trong vô thức chi cảnh. Vóc dáng hắn giờ đây không có gì thay đổi nhưng nhìn qua lại có một cảm giác tương tự Hồng Nhân. Dáng đứng thẳng tắp mạnh mẽ, bước từng bước chắc chắn tiến về phía Hồng lão.

Hắn cúi người thi lễ:

- Đa tạ ngài chỉ dạy đao pháp.

Hồng Nhân lắc đầu cười khổ:

- Ngươi thiên Phú về đao pháp rất mạnh, lần đầu ra mới gặp người như ngươi. Dù so với thiên tài ở trung tâm thế giới cũng có thể nói là rất hiếm có. Không ngờ ngươi đã nhanh chóng lĩnh hội tinh túy của sáu thức cơ sở. Bây giờ ta sẽ truyền cho ngươi đao pháp phép thuật. Loại phép thuật này được sư phụ ta để lại, đến ta cũng không học được. Hy vọng ngươi phát dương quang đại nó. Bây giờ ngươi làm lễ bái sư đi, ta sẽ truyền phép thuật này cho ngươi.

Nhất Thành khó tin nhìn Hồng lão, chưa gì đã bái sư. Không phải một lão bất tử rất khó nhận đệ tử sao? Hắn không biết đây là may mắn hay bất hạnh nhưng bái lão làm sư cũng không sao. Dù sao Hồng lão sống rất lâu, phép lực và địa vị đều trên mình. Có khi bái lão làm thầy càng được nhiều lợi ích.

Nhất Thành định bái lão thì Hồng lão phát tay bảo dừng lại. Lão nói:

- Ta bảo ngươi bái sư không phải bái ta mà là bái lão sư của ta làm thầy. Trở thành sư đệ của ta, hiểu chưa?

Nhất Thành ngớ người, vậy cũng được sao? Nhưng lão không ở đây làm sao bái sư?

- Ta thay sư phụ nhận đồ đệ. Hơn hai vạn năm rồi ta không gặp lại sư phụ. Không biết lão còn sống hay không nên ngươi không cần quan tâm việc này. Còn danh của sư phụ là... Bá Đạo.

Hai từ Bá Đạo được lão truyền thẳng vào đầu Nhất Thành chứ không phải phát âm ra từ miệng. Mấy người bên cạnh không thể nghe thấy hai từ vừa rồi.

Nhất Thành gật đầu, vậy càng tốt. Sau này địa vị mình cũng trở nên cao hơn. Sư huynh lại là lão quái vật sống vạn năm. Sau này, không chừng sẽ được sống an nhàn yên ổn tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Hai loại phép thuật

Nhất Thành bái đại vài bái vào không khí theo lời Hồng Lão. Vừa đứng dậy, Nhất Thành không ngượng miệng chút nào là gọi Hồng lão hai tiếng:

- Sư huynh.

Ba người còn lại cùng Linh Lung đi lên chúc mừng. Nhất Thành cũng cảm ơn cho có lệ rồi cho qua.

Hỏa Dục bỗng vỗ vai hắn hỏi:

- Ngươi có luyện qua Hoả Phép thuật.

Nhất Thành không dấu diếm gật đầu cho là phải. Hắn nghĩ Trước mặt mấy vị quái vật này, họ đã nhìn ra cái gì thì cũng không cần nói dối.

Hỏa Dục thở dài:

- Nếu ngươi là người Ngũ Hành Tông thì tốt biết bao. Thiên Phú hỏa hệ của ngươi cực cao. Thôi dù sao ngươi đã cứu ta thoát ra ngoài, cũng như muốn kết thiện duyên với ngươi. Ta sẽ dạy ngươi Hỏa Độn thuật. Phép thuật này được ta lĩnh ngộ ra nên không cần lo lắng sẽ bị người Ngũ Hành Tông gây khó dễ.

- Đa tạ Dục Lão!

Nhất Thành hai mắt sáng lên, nói lời cảm tạ. Hắn nhận được Bạch Sắc Hỏa Diễm cực mạnh nhưng cách dùng lại rất nghèo nàn. Chỉ có sử dụng trên cơ thể. Như hắn thường dùng là đốt hỏa diễm lên hai tay, rồi chộp về tấn công địch thủ.

Hồng lão gật đầu, không có ngăn cản Nhất Thành học thêm phép thuật từ người khác. Lão dùng đao là chính nhưng không có nghĩa là không học phép thuật khác. Nhưng lão nhắc nhở Nhất Thành:

- Sư đệ ngươi chưa đến cấp S. Còn ở cấp Red Plate nên nhớ là có học được phép thuật nhiều cũng không thể phát huy tác dụng của chúng. Nên Cố gắng tập trung tu luyện tăng lên cảnh giới. Lúc đó mới phát huy hết sức mạnh của phép thuật.

Nhất Thành gật đầu tỏ ra đã hiểu rõ, học được phép thuật mạnh mà không đủ cảnh giới để thi triển nó thì cũng như không. Đừng quên phép thuật càng mạnh, muốn phát huy cần năng lượng ma pháp càng nhiều.

Hồng Nhân gọi hắn qua một bên nói:

- Ta sẽ truyền cho ngươi phép thuật tên là Vô Hạn Chi Dao. Đây là phép thuật bất truyền của sư môn. Sư phụ truyền lại cho ta nhưng vạn năm qua ta không thể nhập môn phép thuật này. Ngươi nhớ không được truyền ra ngoài, cố gắng hết sức thử xem có học được phép thuật này không. Ta hy vọng thấy ngày ngươi dùng phép thuật này vang danh thiên hạ. Nếu trong vòng hai năm ngươi không nhập môn, ta sẽ dạy ngươi phép thuật khác.

Nhất Thành gật đầu, hắn khá hồi hộp, phép thuật đến cả Hồng lão không lĩnh hội được chắc chắn sẽ rất mạnh.

Vừa gật đầu, Hồng Lão liền đặt một ngón tay lên trán Nhất Thành. Một luồng tin tức lớn đổ ập vào đầu nhất Thành. Cả người hắn run lên, đây là lần đầu hắn học phép thuật kiểu này nên chưa chuẩn bị tinh thần từ trước. Nhất Thành ngã ngồi xuống đất bất động. Một lượng lớn tin tức cần một khoảng thời gian để hấp thụ.

Qua một lúc, Nhất Thành tỉnh táo lại. Đứng dậy đa tạ vị sư huynh mới nhận này. Lúc này Hỏa Lão cũng đi đến chỉ một ngón tay lên trán hắn. Nhất Thành ngã gục tại chỗ. Trong lòng mừng thầm:

- Đúng là phúc họa song song.

Đầu hắn đau như búa bổ một lúc thì dừng lại. Hai lần hấp thụ tin tức làm tinh thần hắn cực kỳ mệt mỏi. Hắn cũng không để ý gì nữa. Lăn ra tại chỗ mà ngủ để lấy lại tinh thần.

Du Dung, Nhất Ma và Linh Lung đi đến. Du Dung hỏi:

- Hắn ngủ rồi?

Hồng lão gật đầu:

- Uh

Du Dung lắc đầu:

- Thật là kỳ hoa. Người khác tiêu hóa một lượng lớn tin tức như vậy thì liền ngồi thiền hồi phục tinh thần. Tên này lại lăn ra ngủ như chết.

Linh Lung kể bên cũng nói:

- Lần đầu mới gặp hắn thì hắn cũng lăn ra ngủ như vậy. Thậm chí không cần quan tâm xung quanh có nguy hiểm hay không?

Nhất Ma giống như bắt được cái gì hỏi:

- Lần đầu mới gặp mà Ngươi đã ngủ cùng hắn?

Linh Lung mặt đỏ đến mang tai vội vàng đính chính:

- Lúc đó ta ngồi trên giường hắn nằm dưới đất.

Nhất Ma càng hiểu kỳ hỏi:

- Hai người chung phòng, có mờ ám gì nói đi, ta có thể làm chủ cho người.

Linh Lung càng xấu hổ mặt cúi gằm như sắp chạm đến ngực nói:

- Không phải, hần cứu tiểu bối rồi mang tiểu nãi vào phòng.

Nàng luống cuống nên nói năng càng lộn xộn. Càng giải thích càng không rõ, càng trở nên mờ ám.

Du Dung thấy nàng vậy thì hừ lạnh nói:

- Máy Vạn tuổi hơn mà còn làm loạn. Tiểu oa không nên để ý đến tên này.

Nhất Ma vỗ ngực:

- Ta là tiền bối của nó.

Du Dung khinh Bì cười nói:

- Tiền bối gì như ngươi, ngươi ta đến cứu mình còn khinh thường người ta. Ngươi thấy tiền bối người ta không, dạy người ta đủ phép thuật quý giá. Còn ngươi không chịu bỏ ra một chút nào. Thật sự là quá mất mặt.

Du Dung ngoắc tay với Linh Lung. Linh Lung xấu hổ đi qua:

- Lại đây! Lần trước ta thấy ngươi thì triển thương phép thuật kết hợp với phong nguyên tố. Cũng có chút tài, ta có môn phong phép thuật rất phù hợp với ngươi. Ta truyền cho ngươi.

- Không... không tiểu bối không làm được gì đâu nhờ Nhất Thành mới giúp mấy vị tiền bối...

Du Dung khoát tay:

- Phần của hần sẽ có sau.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: ‘Thế’

Không đợi Linh Lung đồng ý, Du Dung đã điểm một ngón tay vào trán nàng. Linh Lung từ từ ngồi xuống đất hấp thụ tin tức. Nàng vừa tỉnh dậy thì Nhất Ma không nói gì nhiều điểm vào Mì tâm nàng lần nữa. Chưa kịp thở ra một hơi thì nàng đã lâm vào trạng thái hấp thụ tin tức lần nữa.

Hồng Nhân và Hòa Dục cũng không nói gì, trong lòng họ quyết định lần sau nữ oa này gặp rắc rối sẽ giúp nàng một lần. Không biết có phải là Linh Lung mạnh hơn Nhất thành hay không chỉ một lúc là đã tỉnh lại. Hai người Hồng Lão nói sẽ ra tay giúp nàng một lần nếu gặp rắc rối. Sau một lúc từ chối thì Nhất Ma lên tiếng, Linh Lung cũng cúi người cảm ơn lão.

Nhất Thành ngủ một giấc thì thấy tinh thần cũng thoải mái hơn. Hần mới ngồi dậy thì Hồng Lão đã đến bên cạnh hỏi:

- Sư đệ có thể trao đổi với cây này thì biết lúc nào chúng ta rời đi hay không?

Nhất Thành nhớ lại liền nói:

- Ngay mai! Nói đúng hơn thì là tí nữa mà thôi. Không gian này sẽ trở về vị trí cũ lúc trước Linh Lung đi vào. Sư huynh ở đây vạn năm mà không biết lúc nào không gian sẽ xoay chuyển sao?

Hồng Nhân lắc đầu nói:

- Lúc bị cái cây kia trói, chúng ta chỉ nghe và nhìn thấy thứ dưới cành lá của nó. Còn xa hơn thì không thể.

Nhất Thành kinh ngạc hỏi:

- Kỳ là vậy sao?

Hồng Nhân gật đầu, đúng là vạn năm qua bọn họ thấy người đầu tiên chính là Linh Lung và người Pháp Tông. Cũng đoán bên ngoài có không gian xoay nhưng cũng không thể tìm hiểu quy trình hoạt động và nhìn thấy đó là không gian gì.

Nhất Thành càng cảm thấy thế giới giới này hết sức mới lạ. Phép thuật đã khó hiểu, giờ còn đến nhiều bí mật như vậy.

Hai người cũng không trao đổi thêm gì nữa, cả hai tìm chỗ của mình để dưỡng thần chờ đợi. Nhất Thành hiểu rõ, dù là không gian nào, ngày mai sẽ là một ngày ác liệt đối với bọn hắn. Đám quái dị này sẽ không đơn giản để bọn hắn rời đi dễ dàng như vậy.

Nhất Thành câu thông với trí tuệ thể:

- Mở Thông tin cá nhân. Ta muốn biết mình kiếm được bao nhiêu điểm qua đợt công kích vừa rồi.

Tính danh: Nhất Thành

- Cảnh giới:-Black Magic Plate: Re(sơ cấp) -Bình Chứa ma pháp: sơ cấp (50%) -Ma pháp: Không gian (được nâng cấp: nhập môn), Nghệ Thuật Hắc Âm: Phép thuật máu (trung cấp), Ảo Ảnh (sơ cấp), Cảnh Cổng Đen(sơ cấp), Bạch Sắc Chi Hóa (Sơ cấp-Cần hồi phục), Hoả Độn Thuật (chưa học), Vô Hạn Chi Dao (chưa học)

- Sáng Tạo phép thuật: 0

- Vật Chất Điểm: -2100

- Thể chất: 80 (m Dương Thể, Hỏa Điểm Chi Thể)

- Linh Hồn: 10/10

- Oh.....

Nhất Thành ồn lên kinh ngạc, không nghĩ đến chỉ một lúc chém giết kia lại kiếm được đến 850 điểm vật chất. Nhiều hơn hắn nghĩ rất nhiều. Hắn quay sang hỏi Trí Tuệ Thể:

- Người tính đúng chứ? Nhiều hơn ta nghĩ nhiều. Với lại lần này ta không giết được từ quái nào.

- Không nhiều đâu. Điều này là nhờ ta có sự năng cấp. Túc chủ Càng tiếp xúc sâu với thế giới này, càng gặp nhiều nguy hiểm và ngăn trở. Ta đã bỏ công vào việc nâng cấp trích điểm. Lúc trước, Mỗi lần giết người hay quái dị, ta chỉ trích được một chút sinh mệnh vật chất điểm từ chúng. Giờ đây, ta có thể trích nhiều điểm hơn vì thế mà dù chém giết quái dị nhỏ yếu nhưng điểm số vẫn cao.

Nhất Thành cảm thấy vui mừng khi nghe tin tức này. Dù sao càng có nhiều điểm vật chất, hắn sẽ càng trở nên mạnh mẽ.

- Túc chủ đừng vui mừng quá sớm, bây giờ túc chủ cảnh giới còn ở Red Plate nên không cần dùng nhiều điểm vật chất. Nhưng lúc lên cấp S, điểm sẽ tính bằng ngàn bằng vạn. Lúc đó, túc chủ mới thực sự bước vào cuộc đua tăng sức mạnh thật sự. Hãy tính thử xem túc chủ sẽ dùng bao nhiêu điểm để tăng cảnh giới bây giờ hoặc lĩnh ngộ ma pháp. Túc chủ phải nhân đôi hoặc gấp ba lần khi đến cảnh giới cao hơn. Cảnh giới Càng cao càng cần nhiều điểm vật chất. Tất nhiên ta sẽ cố gắng hết sức để giúp túc chủ, nên túc chủ cũng không quá cần lo lắng.

Nhất thành gật đầu dù cho trí tuệ thể có thấy hay không. Chuyển biến này là tốt với hắn, hắn sẽ càng có nhiều cơ hội để trở nên mạnh mẽ hơn.

- Trí Tuệ Thể, người nghĩ hai môn phép thuật ta vừa mới nhận được đáng để học không.

- Rất đáng để học, túc chủ đang tu luyện toàn phép thuật cao cấp nhưng lại không thể thi triển trước mặt người khác. Ở thế giới quái dị này, không gặp người, túc chủ sẽ không cần lo lắng nhưng bên ngoài nếu thi triển quá nhiều phép thuật cao cấp thì sẽ gặp rắc rối không cần thiết. Vì vậy Vô Hạn Chi Dao và Hoả Độn thuật rất phù hợp. Một loại phép thuật khác dùng để bảo mệnh sẽ tốt nhất.

Nhất thành gật đầu, hắn đúng là không thể thi triển phép thuật Cảnh Cổng Đen trước mặt người khác được. Loại phép thuật kia nếu xuất hiện sợ rằng mấy lão quái vật sẽ tìm hắn phiền phức. Nhất Thành nói tiếp:

- Theo tin tức trong đầu của ta thì hai loại phép thuật này rất mạnh. Người nghĩ nó có phù hợp với ta không?

Trí tuệ thể cười nói:

- m Dương chi thể là một vũ khí. Nó có rất nhiều công năng đặc biệt, một trong số đó chính là liên quan đến vũ khí. Túc chủ giờ đây có tu luyện vũ khí gì đi nữa thì m Dương Thể cũng sẽ thay đổi để phù hợp với việc sử dụng vũ khí đó nhất. Túc chủ có thấy lạ khi chỉ tu luyện một lúc mà đã tiến bộ nhiều vậy không?

- Đúng là tiến bộ rất nhanh.

- Đúng vậy, nhờ việc thay đổi của cơ thể mà thiên Phú đạo pháp của túc chủ tăng đến mức cao nhất, tu luyện một giờ bằng người ta tu luyện mấy chục, thậm chí trăm năm trời. Thế nên vũ khí gì cũng hợp với túc chủ cả, miễn thích là được. Với lại hai loại phép thuật này rất mạnh và tiềm lực phát triển rất cao nên túc chủ cứ yên tâm tu luyện.

Nhất Thành gật đầu, hắn đúng là cảm thấy mình có biến chuyển một chút sau khi tập luyện đạo pháp. Hắn quyết định bỏ nhiều thời gian hơn tập luyện hai loại phép thuật này. Theo như tin tức trong đầu, lĩnh ngộ càng cao, phép thuật này càng mạnh.

Nhất Thanh trước nhất xem xét Vô Hận Chi Dao phép thuật. Loại phép thuật này cũng chia làm nhập môn, sơ cấp, trung cấp, thượng cấp và đỉnh phong lĩnh ngộ. Nhập môn chính là luyện các loại kỹ xảo rút đao và các kỹ thuật dùng đao. Lĩnh Ngộ sơ cấp, người thi phép sẽ đánh ra đao khí cực mạnh cực nhanh, cách không đã thương địch. Trung cấp lĩnh ngộ chính là hoá nhất thành nhị, ý chính là biến một thanh đao thành hai thanh đao. Mà không dùng ở hai thành, còn phát triển nhiều hơn nữa. Còn về thượng và đỉnh phong lĩnh ngộ thì Nhất Thành biết chưa phải lúc để đề ý đến.

Nhất Thanh tiến vào lĩnh ngộ trạng thái cố gắng nhập môn môn phép thuật đao pháp này. Hắn biết sẽ không dễ dàng chút nào nhưng phải cố gắng thử xem sao. Dùng đánh giá thấp nhập môn, đây chính là căn cơ của việc tu đao của phép thuật này. Rất nhiều các động tác cần sự dẻo dai của cơ thể đến mức đáng sợ. Độ khó của các động tác tăng theo từng cấp bậc. Ngoài các động tác còn phải lĩnh ngộ ‘thế’. Mà ‘thế’ này thì Nhất Thành chỉ biết lác đầu vì không biết ý là gì?

Không biết qua bao nhiêu lâu thì hắn bị Linh Lung lay tỉnh. Mở mắt kinh ngạc phát hiện phía trước không gian đã xoay chuyển lần nữa. Và đúng như cái cây kia nói, bọn họ đã trở lại Động Thiên cổ thụ thế giới. Trước mặt Nhất Thành chính là mê cung mà lúc trước hắn đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Gặp lại người quen

Mê Cung trước mắt cây cối vẫn rậm rạp như trước, trong bóng tối dưới các tán cây có hàng trăm cặp mắt đang nhìn về phía bọn họ.

Thấy mọi người đã tỉnh, Nhất Thành đi đến đứng bên cạnh Hồng lão. Lão gật đầu chào hỏi hắn, Nhất Thành cũng chấp tay làm lễ hoàn trả. Dù sao đây là sư huynh của hắn, không thể thấy lễ. Nhất Ma bên cạnh đã nóng vội không chờ đợi được nữa hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi ra chứ?

Hỏa Dục bên cạnh gật đầu, mọi người nhìn nhau một cái, quyết định đánh đi ra. Không thể chờ tiếp ở đây được, bọn họ không biết không gian xoay chuyển này lần tiếp theo xoay chuyển là lúc nào nữa. Lỡ như có biến cố gì thì bọn họ sẽ phải tiếp tục chờ đợi ở đây.

Ngay khi định đi lên thì trong đầu Nhất Thành bỗng xuất hiện một tiếng nói non nớt:

- Khoan hãy đi, chờ một chút. Một tên quái vật cổ lão đang xông đến bên này cực nhanh. Đi ra thì sẽ chết đấy.

Nhất Thành ngơ ngời, dừng chân tại chỗ không nhúc nhích. Mọi người mới tiến lên được mấy bước, Linh Lung thấy Nhất Thành không đi lên nữa thì quay đầu hỏi:

- Sao thế? Có chuyện gì? Nhanh chóng tiến vào mê cung thôi.

Nhất Thành lắc đầu, cười khổ nói:

- Chúng ta mà đi vào mê cung thì sẽ chắc chắn chết.

Mọi người nghe vậy thì biến sắc, giật mình lùi lại mấy bước. Bọn họ đi đến bên Nhất Thành hỏi có chuyện gì. Nhất Thành cười khổ nói:

- Một tên quái vật cực mạnh đang xông đến đây.

Nhất Ma có vẻ không tin hỏi:

- Ta làm sao tin tưởng ngươi. Ta vẫn không cảm nhận được tên quái dị mạnh mẽ nào cả?

Nhất Thành nhìn mọi người một chút, thấy trên mặt mọi người hiện lên sự nghi ngờ thì hắn lắc đầu thở dài, đưa tay chỉ lùi ra sau, về hướng cây cổ thụ.

Mọi người ở đây liền hiểu ra vấn đề, không phải Nhất Thành nói bậy mà cái cây giam bọn hắn vạn năm nói. Nếu vậy thì bọn hắn xông thật rồi. Đến cái cây kia nói đi ra sẽ chết thì bọn họ thật sự không có đường sống rồi.

Mọi người mặt mày nhăn nhó, khi thì thở dài, khi thì cười khổ. Du Dung bên cạnh lên tiếng:

- Thật sự phải như vậy sao? Trời không cho chúng ta đường sống sao? Mới thoát giam cầm vạn năm, lại đi ngay vào chỗ chết. Thật sự không còn đường nào khác cho chúng ta?

Nhất Thành thở dài, đúng là xui xẻo mà. Chưa gì đã gặp phải quái dị mạnh mẽ như vậy rồi. Hy vọng cái cây này giữ hắn lại thì giúp hắn một tay. Nhưng mới nghĩ đến đây thì giọng nói non nớt kia tiếp tục vang lên trong đầu hắn:

- Không chỉ một tên mà giờ đến 2 tên. Phía sau lại có mấy tên nhân loại. Vạn năm qua, chưa thấy nhiều nhân loại và quái dị mạnh mẽ tập trung ở đây như vậy.

Nhất Thành hai mắt sáng lên, có nhân loại tất có hy vọng thoát khỏi khổ cảnh. Hắn đang nghĩ đến một người. Hy vọng người đó sẽ ở trong những người đang đến.

Nhất Thành nói cho mọi người biết tin tức tốt vừa rồi. Tất cả đều trở nên lạc quan vui mừng hơn một chút khi biết có nhân loại sắp tiến đến. Người dám đến đây chắc chắn sẽ không yếu, lúc đó thì bọn họ vẫn còn có cơ hội trốn thoát.

Dù bốn lão đã có một chút hồi phục nhưng như vậy lại không đủ. Nếu gặp Phi Quái với Ác Quỷ thì bọn họ sẽ nuốt không tiêu. Hai tiểu bối này thì còn quá yếu để chống lại Phi Quái và Ác Quỷ.

Đừng thấy Nhất Thành đánh bại Từ quái sơ cấp thì khinh thường bọn chúng. Hai tên kia chỉ là quái dị cấp thấp mới đột phá lên. Chứ những quái dị lâu năm, thật sự mạnh hơn hai tên kia rất nhiều. Mà tên tử quái lúc trước đã biến dị thì giờ có thêm Linh Lung giúp đỡ, Nhất Thành cũng không làm gì nổi nó.

Bọn họ không biết làm sao, chỉ biết đứng đó chờ đợi. Mê cung phía trước vẫn âm u và đầy vẻ rùng rợn như trước. Nó yên lặng một cách quỷ dị đến mức mà không ai biết trong đó chứa đựng hàng ngàn con quái dị đang chờ đợi con mồi. Dưới ánh trăng đỏ các bóng cây lúc tối lúc sáng, càng tôn lên vẻ tà mị của mê cung.

- Gào

Bỗng nhiên, cây cối rung lên mãnh liệt, tiếng xào xạc của lá cây va chạm nhau. Tiếng rú dài của quái dị đánh vỡ sự im lặng của mê cung.

Trên trời, dưới ánh trăng đỏ rực xuất hiện một đôi cánh cực lớn. Đôi cánh như cánh dơi nhưng rất dài và rộng. Mỗi lần nó vỗ cánh là như tạo ra một cơn lốc nhỏ trên không. Nó càng đến gần thì trong mê cung càng phát ra những tiếng gào thét càng lớn. Bọn quái dị như đang chào đón thủ lĩnh của mình đến đây.

Phía sau tên quái dị có cánh lớn là một tên quái dị khác. Tên này cũng có một đôi cánh dơi nhưng nhỏ hơn tên đi đầu. Nhìn qua thì Bọn chúng như đồng loại.

Càng xa hơn nữa là năm tên Nhân Loại đang đập không mà vậy đi. Họ đi chuyển cũng khá nhanh nhưng so với tên cầm đầu thì khoảng cách khá xa.

Nhất Thành với cặp mắt tinh tường thì nhận ra một trong những nhân loại đó là Phó Viện Trưởng của thư viện. Lão đang dẫn đầu đám người bám theo hai tên quái dị có cánh phía trước. Thật ra thì hắn nhận ra những khuôn mặt thân quen này, bọn họ đều là người hắn từng thấy qua ở mặt trận thứ nhất.

Tên quái dị đầu tiên dừng lại trước cây lớn, nó có vẻ kiêu kỳ mà không dám đến quá gần cái cây cổ thụ sau lưng Nhất Thành. Sau một lúc thì mọi người đều đến đông đủ. Chia làm trái phải đứng trên không trước mặt đám người nhất thành.

Bên trái trên không của Nhất thành là hai tên quái dị, một đứng trước một sau. Phân chia đẳng cấp rất rõ ràng. Nhìn qua là biết ai mạnh ai yếu.

Bên phải trên thì là năm người nhưng năm tên này không trước không sau mà đang dàn hàng ngang. Trên người họ tỏa ra năm màu sắc ma pháp khác nhau. Không khác gì năm anh em siêu nhân chỉ có điều là bọn họ người trẻ người già, người cầm kiếm, người cầm gậy. Trên người mỗi người đều có vết thương. Nhưng có vẻ không nghiêm trọng lắm.

Nhất Thành nhớ đến cảnh mấy siêu nhân trên truyền hình hay tạo dáng thì nhếch mép cười. Hắn cảm thấy năm người này phải mặc thêm đồng phục cùng màu nữa mới tốt. Sau đó hô “biến hình” thì quá phù hợp.

Nhất Thành cũng không để ta tình hình trên không mà hướng về phía năm người trên không hô lớn:

- Phó viện trưởng, ở đây!

Pháp Nhân nhìn bên này thấy Nhất Thành thì tỏ vẻ kinh ngạc tột độ. Hắn không nghĩ được vì sao tên nhóc này còn ở đây. Chính tên nhóc này đã mở cấm chế, thì hắn cũng nên là người rời đi đầu tiên rồi chứ. Làm sao còn ở trong này, hơn nữa còn vào sâu đến tận gần trung tâm thành, nơi mà nguy hiểm nhất. Ngay khi lão nhìn qua mấy người kẻ bên Nhất Thành thì kích động không thôi. Lão định bay xuống.

Nhất thành thấy lão định tới gần, thì vội vàng là lớn:

- Không được xuống đây.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Đánh lên

Pháp Nhân không hiểu chuyện gì nhưng khi lão mới tiếng lên vài bước thì cổ thụ phía sau lưng Nhất Thành cảnh lá lại đung đưa dữ dội. Các dây leo di chuyển từ từ trên thân cây. Pháp Nhân cảm thấy có nguy hiểm thì giật nảy mình, lùi lại nhanh chóng về đến vị trí cũ.

Vì vừa rồi tiếng hô lớn của Nhất Thành đã gây nên chú ý của hai tên quái dị với đôi cánh dài, cặp mắt bọn chúng đỏ rực nhìn đám người Nhất Thành phía dưới. Nhất Thành bị đôi mắt kia nhìn thẳng thì khiếp sợ không thôi. Đây là lần đầu tiên hắn thấy đôi mắt quái dị lại đỏ đến như vậy. Cảm giác như có một con ác ma đòi mạng đang đứng kề bên đưa móng vuốt chuẩn bị bóp chặt cổ hắn. Các ả mạch chứa đựng hắc khí trong người hắn run lên nhẹ nhẹ. Như có thứ gì đó kích thích bọn chúng. Nhất Thành rung mình một cái, vận chuyển một chút năng lượng khởi nguyên di chuyển quanh người mới cảm thấy thư thái hơn.

Bên kia Linh Lung thì cả cơ thể run rẩy không thể dừng lại được. Mặt cúi gằm xuống đất, trên mặt hiện lên sự sợ hãi tột độ. Bốn lão nhân dù đã suy yếu rất nhiều nhưng mà bọn họ đều là kẻ từng trải nên không có việc gì. Nhất Ma thấy Linh Lung như vậy thì đứng ra một bước trước người nàng, ngăn cản ánh mắt của tên kia. Nhất Thành cũng đi đến phía sau lưng nàng vỗ vai bảo:

- Không sao cả! Chỉ là một tên quái dị có cánh, mạnh một chút mà thôi. Nàng cứ bình tĩnh, xem hắn là mục tiêu dễ dàng hơn; là đám sâu bọ dễ bề sau này chém giết là được.

Mấy lão nhân nhìn Nhất Thành gật đầu. Trong lòng táng thương đối với Dững khỉ của tên hậu bối này. Ở tuổi của hắn, gặp tên quái dị cấp bậc kia lại tỏ ra bình tĩnh đã là rất hiếm thấy.

Đúng lúc này trong mê cung lại xuất hiện vài nhóm người. Trẻ tuổi có mà lão nhân cũng có. Trong đó có người Pháp Tông và một số thế lực dưới trướng của bốn người trên không, nhưng lại không có người của thư viện. Nhất Thành thấy bốn người Pháp Tông thì cười lạnh. Đúng là phúc số thật lớn, vậy mà không bị Hắc Phong giết hết.

- Gào

Quái dị có đôi cánh lớn bỗng nhiên gào lên về phía cây cổ thụ sau lưng Nhất Thành. Sau đó là một tràng dài ngôn ngữ kỳ dị phát ra từ miệng nó. Nhất thành Hiểu kỳ quái hỏi Hồng Lão bên cạnh:

- Tên kia đang trao đổi gì đó với cổ thụ? Bọn họ có thể trao đổi bằng ngôn ngữ?

Hồng Lão gật đầu nói:

- Đó là thứ tiếng của quái dị, chỉ có quái dị mới hiểu được.

Nhất Thành kinh ngạc, hèn gì hắn gặp qua mấy tên quỷ hồn, nói Linh trí chúng cao vì sao lại không nói tiếng người. Thì ra là quái dị có ngôn ngữ riêng của bọn chúng.

Nhất Thành nghe không hiểu gì nhưng có thể thấy nó đang trao đổi với cây cổ thụ. Ngay lúc này một giọng nói non nớt vang lên trong đầu Nhất Thành:

- Tí nữa đánh nhau, các người chạy nhanh đi. Có gì sau này chúng ta sẽ gặp lại.

Nhất thành hai mắt sáng lên, vừa nghe nói xong thì tên quái dị với đôi cánh lớn đã điên cuồng gào thét. Phía sau tên quái dị khác cũng đang rộng đôi cánh của mình. Tên quái dị có cánh lớn nhất lao về phía cổ thụ tấn công. Hắc khí ngùn ngụt bao trùm một vùng trời, một áp lực mạnh mẽ đè nặng lên tất cả người ở đây, quái dị cánh lớn hóa thành một tàn ảnh trên không đánh xuống cổ thụ.

Dưới thân cây cổ thụ, những sợi dây leo dài và to lớn xuất hiện quất thẳng về tên quái dị đang lao đến tấn công trên không.

- Âm

Một tiếng nổ lớn vang lên khi hai bên va chạm, một đợt sóng xung kích mạnh mẽ đánh ập xuống nơi đây. Năm người trên không vội vàng lùi lại, cây cối trong mê cung cũng bị sóng xung kích tàn phá bừa bãi. Nhất Thành dưới sự bảo vệ của cổ thụ cũng không quan chiến mà quát lớn:

- Chạy.

Lúc trước hắn đã ra dấu cho mọi người nên nghe hắn hô chạy thì năm người cũng không chậm trễ chút nào mà lao vút vào trong mê cung. Nhất Thành chủ động chạy trước nhưng không ngờ bốn lão nhân lại nhanh hơn. Bọn họ lao đi như gió, bên cạnh Nhất Ma đã chụp lấy Linh Lung lôi đi, Hồng Nhân cũng túm lấy áo Nhất Thành lao ra.

Trên không tên quái dị còn lại thấy vậy thì gào lên điên cuồng tấn công về phía đám Nhất Thành. Đôi cánh lớn đang rộng, tư thế như đại bàng vỗ mồi từ trên cao lao xuống.

Pháp Nhân và Là Mục thấy vậy thì cũng không chần chờ lao xuống chặn đánh. Là Mục từ lúc đến đây đã chú ý đến Linh Lung, mà khi thấy người bên cạnh Linh Lung đầu tiên là kinh ngạc sau đó là kinh hãi. Thấy quái dị đánh đến bọn họ thì hắn cũng không thể đứng nhìn, lao ra ngăn cản.

Ba người còn lại trong năm người trên không thấy tình bất đầu loạn định tính toán rút lui nhưng thấy hai người còn lại lao đến tên quái dị kia thì cũng bắt đầu đánh lên.

Đừng thấy kỳ lạ vì tên quái dị đang lao đến Nhất Thành kia là tên đi ra từ giọt máu sinh mệnh. Năm người liên thủ mới bảo đảm được an toàn. Giờ mất đi

ai thì cả đám đều đánh không lại tên này.

- Gào

Ngay khi đám Người Nhất thành bước ra khỏi tán cây cổ thụ thì trong mê cung lại có hàng vạn tiếng gào truyền đến. Đám người mới đến đều khiếp sợ, như gặp đại địch vội vàng sẵn sàng chiến đấu.

Đám người Nhất Thành tiến vào mê cung nên khiến nơi đây loạn thành một đồng. Đây là nơi rừng cây um tùm, quái dị thì bốn phương tám hướng đổ đến. Trong này gần 20 chục pháp sư của các thế lực tụ họp lại ngăn cản đám quái dị. Ban đầu bọn họ còn công thủ vẫn vàng, các loại phép thuật đủ loại màu sắc liên miên bất tuyệt đánh ra từ phía chém giết quái dị. Nhưng số lượng quái dị càng lúc càng đông, pháp sư ở đây toàn là cấp S nhưng cũng trở nên luống cuống tay chân. Từ từ thế trận bị tan rã, các thế lực bị phân ra có rúm lại một chỗ tự bảo vệ bản thân.

Nhất thành thấy vậy thì nói:

- Mục tiêu bọn quái dị là chúng ta. Không cần để ý đến đám người pháp sư này. Chúng ta cần thoát ra ngoài động thiên này trước. Nếu không, hai tên quái vật trên kia rành tay thì không ai chạy thoát.

Mọi người gật đầu, tạo thành một hình tròn vừa đánh vừa mở đường tiến lên, tránh càng xa chiến trường trên không càng xa càng tốt. Đám quái dị tấn công bọn hắn thì thực lực không cao, chỉ là hắc quái và oán quỷ. Bốn lão nhân này chỉ hồi phục một chút thực lực nhưng mấy tiêu quỷ này thì không đáng nhắc đến với bọn họ.

Hồng Nhân đao pháp cực kỳ bá đạo, không một kẻ hờ, liên tục chém giết mở đường. Hoả dục thì đúng là người chơi hỏa, hỏa phép thuật cực kỳ đa dạng, khi biến thành đao kiếm búa, khi thì biến thành đạn ném ra. Du Dung thì là phong thuật và hoa phép thuật. Những cánh hoa phiêu phù trong gió chém giết đám quái dị. Còn về lão Nhất Ma, dù lão hay đùa giỡn nhưng lúc nào cũng đứng gần Linh Lung bảo vệ nàng. Ngoài ra, sau lưng lão là một đôi cánh dơi cực khá là lớn nhưng không bằng hai tên quái dị trên không kia. Tay lão hoá trào, cực kỳ bạo lực, chộp vào đầu quái dị bóp nát.

Ngay khi bọn hắn đang thoải mái tiến lên, một luồng áp lực cực lớn đổ ập về phía bọn họ. Bốn lão nhân biến sắc, kéo pháp lực của mình lên đến cực hạn. Từ trong rừng cây, một cột sáng lớn đánh tới đám bọn họ. Bốn lão đều thi triển hết thủ đoạn của mình ngăn cản cột sáng đang đánh đến.

- Âm

Một tiếng nổ lớn làm kinh động cả chiến trường trong mê cung. Quái dị có linh trí vội vàng rút lui tránh xa đám người Nhất Thành.

Sau khi bụi mù tản đi, trước mặt Nhất Thành xuất hiện bốn người. Nhất Thanh lâm vào trầm mặc, tình hình thật sự quá bất lợi với bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chọc vào tổ ong vò vẽ

Người đến không ai khác chính là đám người pháp tống. Bọn hắn chỉ còn bốn người, thái thượng trưởng lão Muru Cầu, tên trưởng lão lúc trước Nhất Thành gặp ở công thành, một lão già thoát khốn vạn năm, và người cuối cùng là thiên tài Triều Dương, suýt chút nữa bị Nhất Thành giết chết khi hoá ma.

Với tình thế bây giờ, nếu đánh nhau thì bọn họ sẽ bị thiệt. Vừa rồi sau vụ nổ lớn, bốn lão nhân bên phía Nhất Thành vội vàng thu tay, lùi ra sau mấy bước đứng vững. Trên mặt không hiện lên một chút biến đổi nào. Nhưng dù che dấu rất tốt cũng không che dấu người đứng gần như Nhất Thành. Bốn lão chấp tay sau lưng nhưng tay của mỗi người đã bị cháy xém, có các vết cắt rất nhỏ đang rỉ máu. Nhất Thành thấy tình hình không ổn, trong lòng vội vàng tính toán.

Hồng Lão trầm mặc lên tiếng:

- Lại là nguoi sao, Muru Lạc. Lần trước suýt hại chúng ta mất mạng, giờ còn kiếm chuyện với chúng ta?

Muru Lạc chính là lão bát tử thoát ra trước bốn người, lão cười lớn:

- Ha Ha Ha, không nghĩ tới các nguoi lại thoát ra được nhưng như vậy thì sao? Các nguoi hôm nay đều phải chết ở đây. Phép lực các nguoi hồi phục đến cảnh giới nào rồi? Mục Phu hay Bắc Miện? Với thực lực đó thì các nguoi đừng hồng sống sót.

Nhất Ma bên cạnh lạnh lùng mỉa mai:

- Chính đạo toàn là nguy quân tử nha. Người mặt dày như tên này thật sự ta mới thấy lần đầu. Lúc trước làm chuyện tiểu nhân bị ta đánh đến gần chết, ép đến quỷ xuống xin tha. May có sư phụ hắn ra tay mới cứu kịp, không nghĩ tới chó vẫn hoàn chó. Vạn năm cũng không bỏ được tính ăn phân?

Muru Lạc giận tím mặt, đó là sỉ nhục mà hắn không bao giờ quên nổi. Lão quát lớn với người bên cạnh:

- Mưu Cầu giết hần!

Nhất Thành cười khổ không thôi. Nhất Ma tiền bối này thật sự miệng thúi. Mắng người mấy câu liền kéo cả đám gặp họa. Nhất Thành vội vàng hô lớn:

- Chạy theo ta.

Nghe vậy, bốn lão định thi triển phép thuật chiến đấu thì dừng người nhưng cũng nhanh chóng tỉnh táo lại. Du Dung hô lớn:

- Phong Hoa

Một con bão cánh hoa xuất hiện đánh về phái Mưu Cầu đang thi triển phép thuật bên kia. Mục đích không phải là tấn công mà nhằm che mắt bọn người Pháp Tông. Hỏa Dục cũng hét lớn:

- Hỏa Độn thuật

Hỏa Dục để tay lên miệng thổi ra một luồng lửa hớn kết hợp cùng con lốc cánh hoa của Du Dung. Tạo Thành một kỳ cảnh đẹp mắt, gió thổi cánh hoa và lửa cùng nhau cuốn về phía Mưu Cầu.

Mưu Cầu cười lạnh, sau lưng xuất hiện một tấm lưới ánh sáng xoay tròn cực nhau đánh úp về hướng 'lửa bão phong hoa'.

- Xèo

Lần này không tạo nên tiếng nổ mà là một tiếng động như đổ nước lạnh vào thanh sắc. Lưới ánh sáng cùng 'lửa bão phong hoa' biến mất, thay vào đó là một lớp sương trắng dày đặc.

Nhất Thành vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại. Thấy phép thuật phong, hỏa, và hoa kết hợp thì trong lòng hô to:- Tuyệt đẹp. Tiếp theo là cảnh sương mù thì trong lòng chỉ biết nói hai chữ- Tuyệt vời. Hắn không suy nghĩ nữa mà tập trung vào chạy vì nhận ra bốn người pháp tông đã đuổi theo phía sau.

Linh Lung thấy đường đi quen quen thì nghĩ đến gì đó vừa chạy vừa quay người hỏi:

- Người muốn....

Nhất thành gật đầu:

- Đúng vậy đến chỗ đó.

Bọn họ lao vút trong mê cung được một lúc thì phía trước lại xuất hiện một cái cây đen lớn, trên cành là một Hắc Quả. Bám trên cây là một đám côn trùng có cánh. Bọn chúng bám khắp thân cây, trừ hắc quả kia.

Đây chính là mục tiêu của Nhất Thành, đám côn trùng hắc phong bám quanh thân cây. Lần trước hắn đánh lén đám người Pháp Tông ở đây, lần này trở lại lại là muốn nhờ đám hắc phong này cứu mạng. Bốn lão nhân này giờ vì đi theo nhất thành và linh Lung nên tốc độ lại không nhanh. Chạy song song với hắn. Thấy hắc phong thì bốn người biến sắc, thấy hắc quả thì vui mừng. Biểu hiện biến đổi nhanh chóng nhưng đó chưa phải là tất cả.

Trong lúc bọn họ đang vui mừng khi thấy hắc quả thì tốc độ của Nhất Thành bỗng nhanh gấp đôi. Hắn như một tên lửa phóng về phía hắc quả. Nhất thành đã thúc dục pháp lực để tăng tốc độ. Giờ đây ngoài phần đầu thì cả cơ thể hắn đã biến đen vì thúc Dục m Dương Thê đến mức cao nhất.

Đám người phía sau không biết tại sao tốc độ bỗng nhiên tăng nhanh như vậy. Vừa kinh ngạc xong thì há hốc mồm. Nhất thành vừa đến dưới trái cây hắc thụ thì rút Huyết Ma Dao, nhảy lên, chém cuốn của Hắc Quả. Hắc Quả vừa rớt xuống thì đã bị hắn tóm lấy bỏ vào trong ngực.

Nhất Thành tóm được Hắc Quả thì cũng không vui mừng mà quay ngược trở lại chạy về phía bọn người Linh Lung đang lao đến bên này. Quá bất ngờ, bốn lão nhân lẫn Linh Lung vô thức dừng lại. Nhất Thành lướt qua người bọn họ thì chỉ nói hai từ:

- Chạy Nhanh

Cả đám người tròn tròn mắt, Nhất Ma là tên đầu tiên phản ứng kịp thời, tóm lấy Linh Lung bỏ chạy. Hồng Nhân, Du Dung, và Hỏa Dục cũng vội vàng nhanh chân chạy theo sau Nhất Ma vì tiếng động vỗ cánh đã truyền đến trong tai bọn hắn.

- Vù vù

Tiếng động vỗ cánh của Hắc Phong như thuốc kích thích khiến mọi người thêm động lực lao càng nhanh.

Bốn người Pháp Tông đang đuổi theo bỗng nhiên thấy đám người Nhất Thành quay đầu chạy về phía bọn họ thì cả đám đầu tiên là vui mừng cười lạnh. Nhưng sau đó thì biến sắc, vội vàng quay đầu bỏ chạy. Bốn người Pháp Tông như tên bắn, chạy còn nhanh hơn đám Hồng Lão bên cạnh Nhất Thành. Thái thượng trưởng lão Mưu Cầu tóm lấy Triều Dương, dẫn đầu chạy trước. Họ chạy không phải vì đám người Nhất Thành mà phía sau chính là một đám mây đen cực lớn đã để lại bóng ma trong lòng bọn hắn.

- Ha..Ha..Ha...

Nhất Ma cười lớn chạy song song bên cạnh Nhất Thành nói:

- Không biết đầu người chứa gì trong đó mà nghĩ ra cách điên cuồng này. Nhưng ta thích. Mà ngươi có biết loại Hắc Phong này cực kỳ nguy hiểm không? Dù chúng ta ở đỉnh phong thời kỳ cũng không dám loạn động vào chúng. Bọn chúng tốc độ bay có vẻ không nhanh nhưng chỉ cần một chút sơ suất nhỏ có thể vạn kiếp bất phục.

Nhất Thành bây giờ ôm chặt Hắc Quả trong ngực lao nhanh về phía trước. Hắn cũng không để ý Nhất Ma mà tập trung thúc dục năng lượng khởi nguyên trong người để tăng nhanh tốc độ. Hắn vừa rồi lúc quay đầu chạy trốn thì thấy một thứ mà hắn không bao giờ quên được. Trong lòng hắn đang trở nên hồi hộp, run rẩy liên tục, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh để tăng nhanh tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Rết Ngàn Chân

Lúc quay người chạy trốn, Nhất Thành thấy phía sau cây Hắc Thụ là một lão già. Lão già này cực kỳ quái dị, lưng còng, tay chống gậy, cả người ốm đến nỗi mà có thể dùng da bọc xương để diễn tả. Tóc tai thì bù xù, khuôn mặt lại không có mắt và mũi, mà chỉ có một cái miệng rộng với những cái răng nanh nhọn hoắt, trong miệng chảy ra những hắc khí màu đen. Hắc Phong bay ra bay vào trong miệng của lão, nhìn cực kỳ quái dị và tởm lợm.

Nhất Ma thấy Nhất Thành không đáp lời thì khó hiểu, cũng không nói nhiều, tóm chặt Linh Lung song song chạy cùng Nhất Thành. Linh Lung bên cạnh đang nhìn Nhất Thành đầy vẻ khó hiểu. Từ lúc đi cùng hắn, nàng chưa bao giờ nhìn thấy tên này lâm vào trầm mặt như vậy. Phía sau, ba người Hồng Nhân, Du Dung và Hỏa Dục cũng đã bám sát theo. Cả đám người như đạt thành hiệp nghị, giữ tốc độ và khoảng cách vừa phải với đám Hắc Phong phía sau. Việc này sẽ giúp bọn họ tránh bị đám người Pháp Tông đánh lên. Phải biết đám Hắc Phong này cực kỳ quái dị, ai tấn công chúng thì dù ở đâu bọn chúng cũng sẽ bám theo kẻ đó. Lần trước Nhất Thành may mắn ở xa và di chuyển trước, nếu không thì cũng bị bọn chúng đuổi theo chứ không phải là tấn công đám người Pháp Tông. Bây giờ vì Nhất Thành cướp hắc quả của bọn chúng nên chúng sẽ bám theo bọn họ chứ không quan tâm đám người Pháp Tông, trừ khi người Pháp Tông động thủ.

Bọn họ chạy được một lúc thì không thấy đám người Pháp Tông đâu. Lúc này, sau một lúc chạy trốn, bốn người Pháp Tông liền rẽ sang một ngã rẽ khác. Mà thật ra thì bọn người Nhất Thành cũng đã lạc đường, này cứ đâm đầu chạy trong mê cung. Lúc đầu Linh Lung còn có thể biết rẽ ngã nào nhưng Hắc Phong lại ép bọn hắn phải rẽ sang một số ngã rẽ mà Linh Lung không biết, giờ thì đã không biết đi đến đâu. Đám người Hồng Nhân chưa hồi phục đến mức đạp không mà đi, nên giờ cũng lạc đường.

Chạy được một lúc thì dừng lại, không hiểu sao Hắc Phong phía sau đã biến mất trong mê cung. Cả đám dừng lại nghỉ ngơi ở một khu đất trống. Trên trán mỗi người đã lấm tấm mồ hôi, bọn họ đều có vấn đề nên di chuyển lâu như vậy cũng không chịu nổi. Đặc biệt phải giữ khoảng cách với Hắc Phong phía sau, bọn chúng bay lúc nhanh lúc chậm, làm tốc độ bọn hắn cũng phải như vậy nên cực kỳ mệt mỏi. Nhất Thành này giờ cũng trầm mặt không nói, không hiểu sao hình ảnh của lão kia cứ ám ảnh trong đầu hắn. Thấy Nhất Thành lâm vào trầm mặt, Hồng Nhân liền tiến đến gần hỏi:

- Sư đệ, này giờ ngươi không lên tiếng. Có chuyện gì sà?

Nhất Thành quay sang nhìn Hồng Lão, thở ra một hơi dài nói:

- Lúc này ta hái Hắc quả, phía sau cây Hắc Thụ có một người. Không! Không phải người, nói đúng hơn là quái dị. Một lão lưng còng quái dị chống một cây gậy, mặt lại không có mắt và mũi chỉ có một cái miệng rộng. Hắc Phong thì bay ra bay vào trong miệng lão.

Nhất Thành vừa nói xong thì bốn lão nhân biến sắc, cả người run lên nhè nhẹ. Nhất Ma lấp bắp hỏi:

- Ngươi chắc chắn là... một lão già lưng còng. Hắc.. Hắc.. Phong bay ra từ trong miệng lão?

Nhất Thành ngạc nhiên nhìn bốn lão. Dưới ánh mắt chờ mong của bốn người, hắn gật đầu rồi hỏi:

- Các vị biết tên kia?

Bốn người mặt mày lạnh lùng sau đó cả bốn người thở ra một hơi dài như trút bỏ gánh nặng trong lòng. Hồng Lão nhìn Nhất Thành nói:

- Biết! Biết rõ là đằng khác, tên kia chính là kẻ thù của chúng ta vạn năm trước. Hắn từng là người của Ma Đạo, nhưng lại không giống Nhất Ma. Hắn thuộc một tổ chức cực kỳ điên cuồng, muốn biến tất cả người trên Đại Hoang thành quái dị. Người chính đạo chúng ta vạn năm trước phân Ma Đạo thành hai thể lực khác nhau, một bên là Ma, một bên là Dị. Ma đại diện cho các thể lực tu luyện pháp lực hắc ám. Như Nhất Ma và Linh Lung ở đây, họ tu luyện ma pháp có nguy hiểm đến sinh mạng của chính mình và dùng ma thú để tăng cường pháp lực. Vạn năm trước chính ma nói là hai thể lực đối lập nhưng khi mà Quái dị tấn công chúng ta đều đứng lên bảo vệ người thường. Còn về thể lực Dị, chúng đại diện cho đám quái dị, chúng tu ma pháp cực kỳ tà ác, chủ yếu dùng máu và linh hồn người thường để tăng lên thực lực của mình. Bọn chúng điên cuồng chém giết, không phân biệt là người thường hay pháp sư, thực lực tăng cực nhanh.

Hồng Lão như nhớ lại điều gì rồi nói tiếp:

- Tên quái dị mà sư đệ thấy có thể là Dị Nhị Ma Nhất Dị. Hẳn thuộc thể lực Ngũ dị. Đúng như tên nói, thể lực này đứng đầu là năm tên dùng chữ thứ hai trong tên từ trái sang phải để phân biệt. Dị Nhất Ma Nhất Dị, Dị Nhị Ma Nhất Dị, Dị Tam Ma Nhất Dị, Dị Tứ Ma Nhất Dị, và Dị Ngũ Ma Nhất Dị. Bọn chúng phép thuật cực mạnh, sắp xếp theo tên của chúng. Mỗi tên đều có thể lực của riêng mình, trải khắp Tây Hoang. Theo cách đệ diễn tả tên kia, ta đoán đó là tên thứ hai trong thể lực Ngũ ma bị giết vạn năm trước. Đại kiếp nạn diệt vong của một quốc gia một năm trước cũng là vì tên này mà ra. Vạn năm trước, hắn bị chính ma ép đến đường cùng, cuối cùng thì bị Hắc Phong nuốt chửng mà chết. Không nghĩ đến hắn đã biến thành quái dị, hơn thế nữa còn có khả năng là khống chế đám Hắc Phong này quay trở lại trả thù. Dưới trợ giúp của Hắc Phong, chính ma tồn thất thảm trọng vì hắn. Hắc Phong này không mạnh về bản chất mà về số lượng, đặc tính cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần bị bao vây, hàng ngàn con Hắc Phong sẽ cắn xé người hay quái dị đó đến chết. Bọn chúng có thể xé nát bất cứ hàng phòng ngự nào, không sợ bất cứ loại phép thuật nào trong ngũ hành. Đặc biệt, chúng sẽ không từ bỏ kẻ thù cho đến lúc kẻ đó chết.

Nhất Thành gật đầu, không nghĩ hắn vừa thấy một lão bắt tử khác của vạn năm trước nhưng có điều khác biệt là tên đó đã không còn là người. Hắn nghĩ kỳ lại tin tức mà Hồng Nhân mới nói thì bỗng nhiên biến sắc mặt gấp gấp hỏi:

- Vậy vì sao đám Hắc Phong kia không tiếp tục đuổi theo chúng ta. Ta cướp Hắc Quả của chúng.

Cả đám ngó người một lúc, sau đó Hồng Lão nghĩ đến điều gì đó run run nói:

- Chỉ có thể chúng ta đã tiến vào tử địa. Lúc đó, bọn Hắc Phong kia không còn đuổi theo nữa.

Lão vừa dứt lời thì đất dưới chân bọn họ run lên kịch liệt.

- Ầm

Một vật gì đó cực kỳ to lớn từ dưới đất hất tung tất cả mọi người lên trời. Nhất Thành đang ở trên không vội vàng thúc dục ma pháp, lật người xem là cái gì? Hắn vừa nhìn thấy vô số cái chân sắc nhọn thì bên kia Nhất Ma trên không đã hô lớn:

- Con m... nó! Là rét Ngàn chân, chúng ta không phải vào tử địa mà vào Lãnh địa của Ma thú khác. Kích cỡ to lớn này chứng minh nó cũng phải là Linh Yêu, chạy nhanh!

Nhất Thành cười khò, chạy cái rầm, bây giờ ai có bay được đâu mà chạy với không chạy. Đúng lúc bọn họ đang gấp gấp tìm cách chạy trốn thì một tiếng gào lớn vang lên:

- Gào.....

Nhất Thành giờ mới thấy rõ con rét này. Con rét này cực kỳ to lớn, lớn đến mức như sắp chạm đến mặt trăng đỏ treo trên cao kia. Bóng của nó che đi một vùng của mê cung. Đầu có một cái sừng to lớn, hai cái càng như hai cái răng nanh mọc ra hai bên vành miệng, giữa trán là một khuôn mặt người dữ tợn, in sâu vào dưới lớp da cứng rắn. Nhất Thành nhìn thấy cái đầu to lớn kia đang nhìn xuống bốn người bọn họ thì biến sắc.

Lúc bị đánh bay, Linh Lung là người bị đánh bay cao nhất, không hiểu sao nàng đứng đúng ngay nơi mà đầu con rét kia nằm. Bốn lão nhân cùng Nhất Thành thì lại bị hất bay thấp hơn nàng. Bốn lão nhân kia kinh nghiệm phong phú, lúc bị đánh bật lên không, bọn họ vội vàng dùng ma pháp khống chế thân thể tránh mất đi kiểm soát. Cả bốn nhanh chóng ổn định thân hình trên không rồi dùng đánh ra ma pháp để nhanh chóng tiếp đất. Đặc biệt Nhất Ma, đôi cánh kia cực kỳ hữu dụng trong lúc này, lão chỉ vỗ cánh vài cái thì liền lao xuống đất. Du Dung thì người thứ hai xuống đất, với phong thuộc tính kết hợp với cánh hoa, nàng như một tiên nữ bước trên cánh hoa. Hóa Dục thì như một đầu đạn hạt nhân, phía dưới chân cháy lên hừng hực hỏa diễm lao xuống. Trên tay Hồng Nhân xuất hiện một cây đại đao, cả người biến thành đao xé gió đâm xuống phía dưới.

Ở tình huống này, thân mình lo chưa xong nên bốn lão không còn kịp giúp đỡ được Linh Lung và Nhất Thành. Linh Lung bị đánh lên quá cao, quá bất ngờ, kinh nghiệm của nàng lại còn quá ít. Dù biết dùng phép thuật phong thuộc tính để ổn định thân hình nhưng lại dùng đúng ngay trước tầm mắt của Rét Ngàn Chân. Đôi mắt cực kỳ ác độc kia đã nhìn chằm chằm vào nàng. Cả người Linh Lung khựng lại trên không một giây, cũng chính là lúc cái đầu kia há mồm rộng như một cái động đen tối tấp xuống nàng.

Vừa mới đáp xuống đất, Nhất Ma và Du Dung thấy Linh Lung gặp nguy hiểm thì bắt lực đứng nhìn hô hớn:

- Linh Lung

Nói thì dài dòng nhưng mọi việc xảy ra cực nhanh, ngay khi cái đầu kia sắp tấp xuống Linh Lung. Nhất Thành không hiểu sao lại làm ra một hành động điên cuồng. Chính hắn cũng không biết vì sao mình dám liều mạng làm liều như vậy.

Nhất Thành không do dự rút Huyết Ma Đao bên hông mình ra. Chém một đao vào chân phải của mình. Máu chảy ra xối xả, nhưng máu lại không rót xuống đất mà biến thành một chiếc đĩa tròn dưới chân Nhất Thành. Hắn dùng sức đập mạnh lên đĩa máu lao về phía Linh Lung trên không.

Vừa rồi, hắn chính là dùng phép thuật duy nhất đạt đến trung cấp của mình, phép thuật máu. Vì quá xa Linh Lung, không gian phép thuật không bao phủ được đến nàng. Mà không gian phép thuật của hắn thì cũng chỉ vừa đủ lấp miệng con rét kia, vì thế nó đã trở nên vô dụng trong tình huống này. Ý tưởng dùng máu này cũng không biết từ đâu mà có, chỉ lóe lên trong đầu thì hắn không cần suy nghĩ mà thực hiện. Dùng máu mình làm bàn đạp để giúp cơ thể lao về phía Linh Lung. Thủ đoạn này của hắn làm bốn lão nhân phía dưới biến sắc, với cặp mắt tinh tường của bọn họ, hành động của Nhất Thành làm sao thoát được.

Cái miệng to lớn của Rết Ngàn Chân đã đến rất gần Linh Lung. Khuôn mặt nàng trắng bệch, nhưng sau đó là cười khò, trong lòng nghĩ lần này mình đã xong. Nhưng đúng lúc khi nàng sắp bị con rết ngàn chân nuốt lấy, không biết từ đâu xuất hiện một cánh tay đầy mạnh mẽ nâng một cái. Cả cơ thể nàng bị đánh bay đi, rớt ra xa. Khi nàng nhìn lại, nàng thấy một bóng người quen thuộc đã bị cái miệng khổng lồ kia nuốt lấy. Lòng nàng thất lại, nước mắt chảy xuống như mưa, kèm theo tiếng thét đau thường:

- Không...

Hết Quyển Một: Quái Dị Thế giới

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Tỉnh lại

Mưa to như thác, Lôi Điện đan xen.

Đột nhiên.

Một đạo thiểm điện bổ vào Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện, phía trên núi cao của một nóc nhà tranh bên trên.

- Ủng ủng!

Ngược lại, ở trong căn nhà tranh kia, trên giường một tên thiếu niên đang nằm đột nhiên bắn người ngồi dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh, miệng to thở hổn hển.

- Ta đi, hù chết ta rồi.

Vừa mới dứt lời, thiếu niên sắc mặt rét lạnh một cái, nhìn trần nhà được làm bằng gỗ có một lỗ thùng lớn, nhất thời liền xoa bức.

- Đây con mụ nó, kia là gì?

- Không đúng, ta rõ ràng ngay tại bụng Rết Ngàn Chân kia, điên cuồng vật lộn, sau đó...

Thiếu niên không có lại 'Sau đó' đi xuống, mà là ở nghĩ,

- Đầu kia Rết Ngàn Chân như là chung cục BOSS a, nhất định bạo nổ sẽ xuất hiện bạo điểm vật chất, nhưng sau đó thì ta đã ngất đi, có thể đã rớt vào trong dung dịch tiêu hóa của nó. Làm sao sống được, mà sao lại xuất hiện ở đây. Đừng nói là xuyên không lần nữa.

- Chờ một chút!

Thiếu niên lần nữa kinh ngạc ở,

- Thật giống như trước khi ngất đi ta nghe thấy một giọng nói trong đầu bảo gì gì đó về linh hồn, ta còn chưa kịp trả lời liền đã hôn mê?

Người tỉnh lại chính là Nhất Thành, kẻ đã bị Rết Ngàn Chân nuốt lấy ở Quái Dị Thế Giới. Kỳ lạ là hắn lại tỉnh lại ở một căn nhà tranh.

Đột nhiên.

Trong tâm mạch một tấm thẻ không ngừng lóe lên. Nhất Thành vui mừng hét lớn:

- Trí Tuệ Thẻ!

- Lâu rồi không gặp, chúc mừng chủ chủ đã tỉnh lại. Cảm thấy thế nào rồi? Còn sống thì rất vui mừng phải không?

Nhất Thành nhất thời bán hội không phản ứng kịp, giọng nói này rất quen thuộc nhưng lại rất cá tính và thành thực. Không giống lúc trước, dù lúc trước nó rất có trí tuệ và nhân tính, nhưng đến mức này thì khác gì người thường. Hắn một lần nữa nghiêm túc hỏi:

- Trí Tuệ Thẻ? Có phải người không đó? Sao giọng nói kỳ lạ với ánh sáng này là sao?

Một tiếng thờ dài vang lên trong đầu Nhất Thành, rồi nói:

- Haizz! Chỉ một thời gian không gặp mà đã không nhận ra giọng nói của ta rồi sao? Chính là ta đây, Trí Tuệ Thẻ không gì không làm được!

Nhất Thành muốn chắc chắn nên hỏi lần nữa, hắn sợ một lão quái vật nào đó đang đùa dai với hắn:

- Chắc chắn chứ? Sao giọng nói người rất nhân tính. Không còn hệ liệt máy móc như lúc trước.

- Tất nhiên là nhân tính rồi, tức chủ không biết mình đã hôn mê bao lâu và biến hóa đến mức thể nào đâu. Trong thời gian tức chủ hôn mê, ta cũng lâm vào ngủ say, tiến hóa bản thân. Có điều, ta lại tỉnh lại trước tức chủ. Chờ đợi tức chủ tỉnh lại.

Nhất Thành thật ra đã tin tưởng phần nào vì hắn có thể quan sát thứ trong tâm mạch của mình. Ở trái tim của hắn, một giọt máu đang lơ lửng ở đó, nó đang phát ra ánh sáng mờ nhạt. Phía bên trong giọt máu, lại có một hình ảnh của tấm thẻ nhỏ, nó chính là Trí Tuệ Thẻ. Hai thứ này chính là minh chứng đúng là hắn không có xuyên không lần nữa, mà hắn vẫn là Nhất Thành cùng với Trí Tuệ Thẻ.

Nhưng có điều, cơ thể hắn lúc này lại cơ rút đi vài phần, lúc trước hắn mười sáu mười bảy tuổi nhưng sau mấy lần cải tạo cơ thể thì đã biến thành một thanh niên trưởng thành. Không nghĩ đến bây giờ không khác gì một thằng nhóc mới lớn. Tay chân nhỏ nhắn trắng bóc, nhìn không khác gì một thiếu niên mười một mười hai tuổi.

- Trí Tuệ Thẻ, mở thông tin cá nhân.

Tính danh: Nhất Thành

- Đăng cấp:

- Black Magic Plate: 0

- Ma Lực sức chứa: 5%

- Kỹ năng phép thuật: 0

- Sáng Tạo phép thuật: 0

- Vật Chất Điểm: 100,000

- Sức Mạnh Thẻ chất: 500

- Hollow Spirit giá trị: 10%

- Linh Hồn: 11/10

Một hệ liệt trò chơi thuộc tính toàn bộ hiện ra ở Nhất Thành trong đầu, chủng loại phồn đa, hơn nữa Trí Tuệ Thẻ còn rất nhiều đồ vật không có khai phát ra tới. Việc này rất khác lúc trước, lúc trước chỉ là một số từ ngữ hiện lên trong đầu hắn, nhưng giờ là một cái bản như các trò chơi ở địa cầu xuất hiện. Trí Tuệ Thẻ thật sự cả tạo chính mình theo trong trí nhớ Nhất Thành.

Ngoài ra, điều quan trọng không phải biến hóa của Trí Tuệ Thẻ mà là hắn. Tất cả giá trị trên bản đều là không, phép thuật mình từng học đâu? Thẻ chất của mình đâu? Đăng cấp cũng về không. Chỉ có điểm sức mạnh thẻ chất và vật chất điểm tăng, còn xuất hiện một số cột kỹ năng mới. Hắn không chán chờ câu thông với Trí Tuệ Thẻ:

- Đây là sao?

- Tức chủ còn nhớ đến chuyện gì xảy ra trong bụng con Rết kia không? Nếu nhớ thì chắc cũng đoán được chuyện gì xảy ra với mình chứ? Cơ thể tức chủ vì vậy mới có biến hóa long trời lở đất như vậy. Đến ta cũng có lợi ích cực lớn từ việc đó.

Nhất Thành nhìn qua cánh cửa sổ trước đầu giường đang mở, ánh trăng bị mây gió che đi, bên ngoài chỉ còn lại một màu đen tuyền hắc ám. Tiếng lá xào xạc vì gió bão nổi lên, những tia sét lâu lâu lóe sáng cả một vùng trời. Hắn cố gắng nhớ lại việc gì đã xảy ra khi hắn bị Rết Ngàn Chân nuốt vào.

- Không,

Nhất Thành trước khi bị nuốt vào chỉ còn nghe thấy tiếng hét lớn của Linh Lung. Hắn như tiếng vào một hang động đen tối nhầy nhụa lớn. Hắn không kịp thi triển phép thuật gì thì đã trượt đi không dừng lại xuống phía dưới. Rớt vào trong một loại dung dịch hôi thối và nhầy nhụa.

Nhất Thành cố gắng trôi đầu lên ra khỏi dung dịch này vì chúng đang ăn mòn cơ thể hắn. Bộ áo quần nhận được từ cổ thụ lúc này đã cứu hắn, không ngờ, nó có thể ngăn cản dung dịch này một lúc. Hắn biết, đây là dung dịch tiêu hóa của con Rết khổng lồ nên phải tìm nơi khô ráo leo lên nếu không thì chắc chắn sẽ bị tiêu hóa đến cả xương cũng không còn. Sau một lúc cố gắng, Nhất Thành cuối cùng cũng trôi ra khỏi dung dịch, bám lấy treo lên cao, tìm kiếm một nơi khô ráo hơn một chút để đặt chân

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Ma Đan

Khi leo ra khỏi dung dịch, mặt của Nhất Thành truyền đến những đợt đau đớn kịch liệt làm cả khuôn mặt hắn trở nên méo mó. Ở mặt hắn đã xuất hiện một số vết ăn mòn rõ ràng, da thịt đã bốc khói. Dung dịch tiêu hóa của con Rết này cực kỳ mạnh, đến cả lúc hắn thúc dục m Dương Thể đến tận cùng cũng không chống cự nổi. Hắn cố gắng nhin đau, lau đi đi nước bắn trên mặt. Áo quần dưới sự ăn mòn của dung dịch giờ cũng đã trở nên tả tơi. Màng lớn áo quần đã biến mất, đặc biệt ở vai và hai chân.

Huyết Ma Dao trên người hắn đã biến mất. Có vẻ như nó đã rớt vào trong dung dịch kia, nhưng trong áo của hắn vẫn còn Hắc Quả, thế nhưng nó vô dụng trong tình huống này. Ngay khi ổn định thân hình, Nhất Thành định thi triển phép thuật Cánh Cổng Đen, hy vọng sẽ đánh ra một lỗ hổng thoát ra. Nhưng vừa mới định động thủ, thì cả hang động rung lên kịch liệt, nói là hang động nhưng thật ra là con rết kia đang điên cuồng di chuyển vì điều gì đó. Nhất Thành vội vàng bám chặt vào thịt trong bụng Rết để tránh ngã vào trong dung dịch kia lần nữa. Hắn vội vàng hỏi Trí Tuệ Thê:

- Có cách nào không?

Tiếng thờ dài của trí tuệ thê vang lên trong đầu hắn:

- Lần này thì khó thoát rồi! Rết này thành tinh, rất mạnh, cả cơ thể trong lẫn ngoài như tường đồng vách sắt. Dù dùng phép thuật Cánh Cổng Đen cũng không dễ dàng đánh ra lỗ hổng trừ khi để nó mất không chế nhưng như vậy thì tức chủ sẽ chết càng nhanh hơn. Với mức độ rung lắc này, chắc chắn Rết này đang đánh nhau với thứ gì đó. Hy vọng có kẻ đó có thể đánh bại được nó, chỉ cần Rết Ngàn chân này chết, chúng ta mới có cơ hội thoát ra. Haizz, đúng là họa vô đơn chí. Tức chủ cố gắng giữ vững tư thế.

Nhất Thành tâm tình trở nên phức tạp, kèm theo sự đau nhức kịch liệt trên cơ thể truyền đến làm hắn càng không giữ vững được tâm tình. Tình hình này hắn đã vô lực, chỉ còn cố gắng níu kéo thời gian, kéo càng dài càng tốt, hy vọng người ngoài kia có thể đánh bại nó. Nói thật hy vọng có ai đánh bại con Rết Ngàn Chân này là rất khó, kích cỡ của nó cũng đủ chứng minh thực lực của nó.

Các ngón tay biến thành sắc nhọn của hắn bám chặt lấy thịt trong bụng Rết. Rung lắc vẫn cứ kéo dài, một giây như cả ngàn năm trời. Nhất Thành chỉ biết điên cuồng bám chặt lấy. Sau một lúc rung lắc dữ dội thì trên cao bỗng truyền đến một luồng năng lượng đỏ ập xuống đầu hắn. Nhất Thành ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện đó không phải công kích mà một viên thạch gỗ ghè hình tròn đang bay xuống đây. Nó dừng lại lơ lửng phía trên dung dịch.

Nhất Thành không biết đó thứ gì nhưng trên đó truyền đến hắc khí và ma lực rất cường đại. Ngoài ra hắn còn cảm nhận thấy một loại sinh mệnh lực trên đó. Không hiểu đây là gì nhưng có vẻ cực kỳ quý hiếm.

Tiếng Trí Tuệ Thê kích động vang lên trong đầu Nhất Thành:

- Có cơ hội, chúng ta có cơ hội sống!

Nhất Thành nghe vậy cũng vội vã hỏi:

- Sao? Sao?

- Đó là ma đan của con rết này, nó chứa cả sinh mệnh của con rết. Rết này sống là nhờ nó, nếu hủy diệt ma đan đó, rết này tất chết. Có vẻ như bên ngoài chiến đấu rất kịch liệt, rết này phải nuốt ma đan xuống bụng để bảo vệ nó. Chắc chắn người bên ngoài biết điểm yếu của con rết này nên mới ép nó phải làm như vậy. Cũng vì thế mà tạo cơ hội cho chúng ta. Nhanh, nhanh chóng hủy diệt nó.

Nhất Thành liền buông ra một tay, thi triển Cánh Cổng Đen phép thuật tấn công về phía Ma Đan. Một quả cầu đen nhỏ như ngón tay đánh đến thì chưa chạm đến Ma Đan đã biến mất. Phép Thuật Nhất Thành còn quá yếu, bên ngoài Ma Đan đang được bao bọc bảo vệ bởi một luồng năng lượng yêu lực cực kỳ mạnh mẽ, nó đánh úp trở lại hủy diệt phép thuật của Nhất Thành.

Trí Tuệ Thê liền nói:

- Đó là năng lượng yêu lực đang bảo vệ Ma Đan. Như vậy không thể được, liều mạng đi. Tức chủ đốt sạch năng lượng khởi nguyên đang có trong Black Magic Plate và cơ thể. Lấy thân mình làm ngọn đuốc năng lượng, thi triển phép thuật Cánh Cổng Đen trên các ngón tay, lao đầu vào nó. Hy vọng sẽ có hiệu quả. Phải Nhanh lên, nếu con Rết này thu lại Ma Đan thì xong đời.

Nhất Thành không nghĩ nhiều nữa, trong lòng mắng thầm,

- ‘Chết vì gái là cái chết thoải mái!’ Tao mà biết thằng nào nói câu này thì chắc chắn đánh đến hắn học máu, cha mẹ hắn nhận không ra. Giờ phải liều mạng, phải sống, không thể chết ở nơi này. Linh Lung còn chưa lấy thân báo đáp. Phải sống đi ra mới hưởng được.

Trí Tuệ Thê thì mắng thầm tên tức chủ này tinh thần có vấn đề. Giờ này còn nghĩ chuyện tào lao, không lo giữ mạng.

Cả người Nhất Thành bỗng cháy lên một ngọn lửa màu trắng, đây không phải ngọn lửa thật sự mà là do năng lượng khởi nguyên không có màu sắc cố định. Vì vậy lúc đốt cháy năng lượng khởi nguyên nên mới có màu trắng như vậy. Trên tay phải hắn xuất hiện năm quả cầu đen, to hơn quả cầu lúc này hắn đánh ra. Hắn đập mạnh vào vách thịt của Rết Ngàn Chân để lấy lực lao đến tấn công Ma Đan.

Sắp đến gần thì bị năng lượng yêu lực lại ngăn cản, Nhất Thành nhúu chặt mày. Ngọn lửa trắng bùng lên dữ dội hơn, lực cản giảm đi, sau mấy hơi thở thì bị đánh xuyên. Năm quả cầu ở trên ngón tay phải đánh vào Ma Đan,

- Rắc

Một vết nứt nhỏ xuất hiện trên Ma Đan, bên ngoài Rết Ngàn Chân ngửa đầu lên trời rít gào. Làm đám người tấn công nó sững sờ.

- Âm

Lực lao đến quá mạnh làm Nhất Thành đâm sầm vào Ma Đan, hấn ôm chặt Ma đan không buông vì sợ bị rớt xuống dung dịch phía dưới. Vì đốt cháy tất cả năng lượng khởi nguyên nên tạo ra áp lực cực lớn lên cơ thể hấn, mắt mũi miệng và tai của hấn đã rỉ máu. Hai mắt đỏ rực trở nên điên cuồng. Thấy phép thuật Cánh Cổng Đen không phá vỡ được Ma Đan. Nhất Thành liền đánh ra Black Magic Plate, đâm mạnh vào khe nứt lúc này Cánh Cổng Đen gây ra.

Điều không ngờ đã xảy ra, ngọn lửa màu trắng liền bốc cháy ngùn ngụt bao trùm cả Ma Đan. Cơ thể Nhất Thành bỗng bị hút chặt vào Ma Đan không thể nhúc nhích. Hấn trở nên điên cuồng, gào thét, cổ gồng vùng vẫy thoát ra. Nhưng lực hút cực mạnh lại làm hấn không thể nhúc nhích. Một người một Ma Đan bị ngọn lửa màu trắng nuốt chửng.

Trí Tuệ Thê trong giọt máu sinh mệnh quyết định làm một việc điên cuồng.

- Túc chủ linh hồn ở cơ thể sắp bị hủy diệt, ta sẽ tự động tách chúng ra, đưa vào Giọt máu Sinh mệnh để bảo vệ. Nếu lần này mất đi 50% linh hồn lần nữa, túc chủ tất sẽ mất trí nhớ vĩnh viễn. Việc trích linh hồn sẽ hủy diệt phần lớn cơ thể này và cực kỳ đau đớn. Túc chủ cố gắng chịu đựng.

Nhất Thành nghe thấy giọng nói của Trí Tuệ Thê nhưng không có phản ứng gì vì hấn sắp lâm vào hôn mê. Tinh thần và thể chất đã đến cực hạn, năng lượng khởi nguyên trong người đã cạn kiệt nhưng ngọn lửa màu trắng kia vẫn bốc cháy dữ dội. Nhất Thành không biết hành động đánh Black Magic Plate của mình vào Ma Đan là một hành động điên cuồng như thế nào. Ngọn lửa màu trắng kia đã nuốt chửng và đốt cháy cả năng lượng yêu lực và sinh mệnh lực của con rết.

Nhất Thành cảm thấy da thịt mình từ từ tan ra, nhưng lại không có sau đó vì hấn đã tiến vào tình trạng hôn mê sâu.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Cơ thể Hollow

- Haizzz

Nhớ đến đây, Nhất Thành thở ra một hơi dài.

- Hình như lúc đó cơ thể ta đã bắt đầu tan rã.

Trí Tuệ Thê nói:

- Đúng vậy, túc chủ đã chìm vào trong dung dịch ăn mòn kia một thời gian khá dài. Dù không bị Ma Đan và ngọn lửa kia thiêu đốt làm cho tan rã thì cũng bị dung dịch kia ăn mòn hết. Có thể nói lúc đó ta đang gặp khó khăn rút ra linh hồn của túc chủ trong cơ thể để đưa vào Giọt Máu Sinh Mệnh. Không nghĩ tới việc thiêu đốt năng lượng khởi nguyên lại nguy hiểm đến như vậy đến ta cũng suýt chút nữa bị liên lụy.

Nhất Thành khó hiểu hỏi:

- Vậy cơ thể ta bây giờ là sao? Không phải cơ thể ta lúc đó đã bị hủy rồi sao?

Trí Trị Thê giải thích tiếp:

- Nói đúng hơn là lúc mà túc chủ đánh Black Magic Plate vào Ma Đan. Black Magic Plate đã bắt đầu biến hóa. Magic Plate của túc chủ đã biến thành một chất lỏng màu đen luồn lách vào tất cả ngõ ngách của Ma Đan. Một phần hấp thụ sinh mệnh lực trong Ma Đan. Lấy một phần sinh mệnh lực làm vật liệu để thiêu đốt. Phần khác lại tự động hấp thụ năng lượng yêu lực dùng để cải tạo chính bản thân Black Magic Plate. Máu và da thịt túc chủ vì hòa tan và nhập vào Ma Đan dẫn đến việc chất lỏng Black Magic Plate cũng tiếp nhận máu thịt của túc chủ, trong đó có cả Giọt Máu Sinh Mệnh và Hắc Quả. Sinh Mệnh lực một phần bị hấp thụ, một phần bị đốt cháy, cũng vì vậy mà sinh mệnh lực của Rết Ngàn Chân trôi đi rất nhanh. Rết Ngàn Chân chết, Ma Đan dù nhỏ đi một vòng nhưng nó cũng trở nên vô chủ, Black Magic Plate tự động tiếp nhận quyền khống chế.

Trí Tuệ Thê dừng một lúc như lấy hơi rồi nói tiếp:

- Điều mà ta bất ngờ nhất là việc tiếp theo. Không biết từ lúc nào mà trong Black Magic Plate tồn tại một phần nhỏ linh hồn của túc chủ. Dù là rất nhỏ nhưng cũng đủ để nó tự động dựa trên đó mà cải tạo một cơ thể mới cho túc chủ. Ta cũng lợi dụng cơ hội đó mà đưa linh hồn túc chủ vào cơ thể mới. Kết quả của việc đó là có túc chủ như bây giờ đây.

- Ồ ồ ồ

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, không nghĩ tới lúc hôn mê lại có một số điều kỳ dị xảy ra như vậy. Hắn cứ nghĩ lúc tỉnh dậy chính là ở trong Giọt Máu Sinh Mệnh, rồi đi tìm kiếm cơ thể mới. Không nghĩ tới cơ thể hắn vẫn còn tồn tại, không cần tốn sức tìm kiếm gì cả.

Trong đầu Nhất Thành lóe lên một thứ gì đó vội hỏi:

- Vậy các thể chất và phép thuật của ta thì sao?

Trí Tuệ Thể không để ý nói luôn:

- Quên hai loại thể chất đó đi. Nó đã biến mất cùng lúc cơ thể của túc chủ lúc tan rã. Giờ túc chủ như được sinh ra lần nữa nên sẽ không còn hai loại thể chất kia. Bù vào đó là một cơ thể Hollow. Về loại Hollow cơ thể này thì ta không có tìm hiểu nhiều, túc chủ tự mình tìm hiểu thì hơn. Còn về phép thuật thì túc chủ quan sát Black Magic Plate của mình trước thì hơn. Sau đó ta sẽ nói rõ.

Nhất Thành nhắm mắt tìm kiếm thì khiếp sợ phát hiện. Kinh mạch của hắn trở nên rộng lớn vô cùng. Rộng gấp mấy chục lần trước kia. Điều này thật sự khó tưởng tượng nổi. Sau một lúc quan sát, tìm kiếm Black Magic Plate khắp âm mạch lẫn dương mạch nhưng vẫn không thấy. Hắn định hỏi Trí Tuệ Thể nhưng nhớ đến điều gì, hắn di chuyển tiềm thức đến mi tâm. Vừa đến nơi thì sững sốt, nơi đây có một không gian rất rộng lớn. Hắn không hiểu nổi đầu hắn làm sao có một không gian lớn đến thế này. Có điều không gian này không có gì ngoài một tấm thẻ lớn lơ lửng xoay tròn chậm rãi giữa không trung. Đó chính là Black Magic Plate. Nhất Thành vội vàng di chuyển ý thức tiến lại gần quan sát. Mặt trước Black Magic Plate, hắn thấy ở góc cao bên trái có một chữ R cực nhỏ in nổi. Ngoài ra thì không có ký hiệu hay màu sắc nào khác ngoài một màu đen tuyền. Các ký hiệu phép thuật của hắn tu luyện lúc trước đã biến mất. Điều này cũng có ý nghĩa là hắn không thể dùng phép thuật như trước đây.

Nhất Thành cười khổ, có vẻ hắn sẽ phải tu luyện lại từ đầu nhưng hắn nhận ra những cảm ngộ về phép thuật trước đây vẫn còn. Hắn tin chắc chỉ cần một thời gian ngắn sẽ lấy lại những gì đã mất.

Ngay khi Black Magic Plate xoay sang mặt sau thì Nhất Thành há hốc mồm tròn tròn mắt. Miệng lắp bắp:

- Cái quái gì thế?

Phía sau Black Magic Plate là một hình nổi, hình một con rết cực lớn. Phần đuôi cuộn tròn nằm gọn ở mặt sau. Cái đầu thì ngẩng cao, tứ thế như sắp vồ mồi. Đôi mắt to đỏ như máu, trong mắt lại ánh lên ánh sáng sắc bén rất có hồn. Đôi mắt nó đang nhìn xuống phía dưới, tựa như con rết này còn sống. Nhất Thành vừa nhìn liền nhận ra đây là con Rết Ngàn chân đã nuốt chửng hắn. Nhưng sao Black Magic Plate của hắn lại biến đổi kỳ quái như vậy?

Nhất Thành vội vàng câu thông với Trí Tuệ Thể, giờ chỉ có hỏi nó mới biết chuyện gì?

- Trí Tuệ Thể, mặt sau của Black Magic Plate của ta là...?

Hắn không biết nói sao? Trí Tuệ Thể liền tiếp lời:

- Mặt sau của Black Magic Plate in ấn một phép thuật mới của túc chủ. Ta gọi phép thuật này là Hollow Spirit. Trong thông tin cá nhân của túc chủ có một khoảng 10% Hollow. Đó chính là nói đến phép thuật này.

Nhất Thành nghe đó là một loại phép thuật nhưng lại không có một chút tin tức nào trong đầu nên khó hiểu liền hỏi tiếp:

- Vậy vì sao ta không có một chút tin tức nào trong đầu cả? Làm sao thi triển loại phép thuật này? Ta cần linh ngộ nó sao?

Trí Tuệ Thể liền nói:

- Chính túc chủ là phép thuật này.

Nhất Thành khó hiểu hỏi:

- Là Sao?

- Là đúng như mặt chữ, túc chủ chính là Hollow Spirit và Hollow Spirit chính là túc chủ. Cơ thể túc chủ bây giờ có vẻ rất bình thường nhưng không phải vậy vì cơ thể này tạo ra từ Ma Đan của Ma Thủ. Muốn thi triển phép thuật này thì rất đơn giản, túc chủ cần nghĩ đến là được nhưng bây giờ không thể vì không có một chút năng lượng phép thuật nào trong Black Magic Plate với lại cơ thể túc chủ mới lành lặn, không nên phá hủy giới hạn của nó. Túc chủ cần thích nghi với cơ thể mới này, sức mạnh thể chất của nó cực lớn đó, tiềm lực cực cao. Dù không thể biến thành vũ khí như lúc trước nhưng bất tử vẫn còn. Tất cả mọi thương tổn sẽ nhanh chóng lành lại. Thậm chí giờ có chặt đầu túc chủ xuống thì cũng có thể gắn lại như không có việc gì. Túc chủ từ từ tìm hiểu chính bản thân mình, như thể mới thú vị.

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, thật sự hôm nay có rất nhiều điều đáng kinh ngạc xảy ra với hắn. Hắn nhận ra mình cần nghỉ ngơi, tiếp thu những thay đổi mới này. Hắn cần làm quen với cơ thể mới này, cơ thể này nhỏ nhưng lại có sức mạnh và tiềm lực rất lớn.

Chương 110: Gặp lại người quen

Nãy giờ đã tỉnh nhưng Nhất Thành lại không động dậy vẫn nằm yên trên giường. Gió bão bên ngoài đã dừng, trời bắt đầu sáng dần. Hắn cảm thấy mình đã nằm ở đây rất lâu, lâu đến mức hắn không thể tin nổi. Nhớ đến vì sao mình lại ở đây hắn lại hỏi Trí Tuệ Thê:

- Ai đã cứu chúng ta thoát khỏi bụng Rết Ngàn Chân?

- Là bọn người sư huynh của túc chủ! Lúc cơ thể túc chủ được cải tạo thành công, không nghĩ tới bọn họ lại mổ bụng Rết, kéo túc chủ ra từ trong đó. Ta cũng khá là bất ngờ về hành động này của bọn họ, mà chắc bọn họ cũng cực kỳ kinh ngạc về sự thay đổi của túc chủ. Túc chủ suy nghĩ nên giải thích với họ thế nào đi.

Nhất Thành đoán là mình đã trở về thư viện, không biết chuyện kia đã kết thúc bao lâu rồi? Hắn từ từ cử động tay chân làm quen với cơ thể mới này. Tay chân rất nhỏ nhưng mỗi lần cử động hoặc nắm chặt lại rất có lực. Cảm giác chỉ cần một nắm nhẹ sẽ thổi bay cả gốc đại thụ.

Sau một lúc làm quen, hắn cuối cùng cũng ngồi dậy xuống giường. Làm vài động tác thể dục để thức tỉnh cơ thể, tiếng -crack, crack liên tục vang lên.

Nhất Thành bắt đầu quan sát căn nhà tranh này. Nó rất đơn sơ, chỉ có một cái bàn gỗ nhỏ giữa phòng ngoài ra thì không còn gì nữa. Có vẻ như căn nhà tranh này xây lên chỉ dành cho hắn nằm chứ không phải để cho người ở. Hắn hiểu kỳ chính là vì sao hắn lại nằm trong một cái phòng như vậy, thư viện không nên nghèo nàn đến thế chứ?

Đến ngồi cạnh bàn, Nhất Thành với tay nắm lên ấm nước trên bàn định rót nước uống nhưng lại cười khổ, trong bình một giọt nước cũng không có. Ngồi gõ gõ tay trên bàn, Nhất Thành lâm vào suy tư.

- Cách

Cánh cửa chính được mở ra. Xuất hiện trước mắt Nhất Thành là một tên mập, cao gần mét tám. Đôi tay dài nhưng lại phụng phỉnh, chân lại ngắn. Vì ánh nắng mặt trời, đôi mắt tên mập này híp lại thành một đường thẳng. Khuôn mặt béo đến nỗi mà cái cổ cũng biến mất.

Tên mập bước vào phòng thì dừng người nhìn người đang ngồi bên cạnh bàn. Hắn há mồm to, không phát thành tiếng.

Nhất Thành thấy người này thì cười cười, hắn nhận ra đây là Mập Mập hắn quen khi mới vào thư viện. Dù biến đổi rất lớn nhưng cũng không phải khó nhận ra.

- Mập Mập, lâu rồi không gặp. Ngươi làm sao mà biến đổi lớn như vậy? Suýt nữa ta nhận không ra.

Mập Mập lấp bắp kinh ngạc chỉ vào Nhất Thành:

- Người, người...

Nhất Thành cười:

- Ta làm sao? Định đứng đó chắn cửa nhà đến bao giờ, đến đây ngồi đi.

- Ha,...Ha,...Ha...

Mập Mập phá lên cười lớn, đi đến vỗ vỗ vai Nhất Thành bôm bốp nói:

- Ngươi đã tỉnh, thật sự đã tỉnh, quá bất ngờ. Thật sự quá bất ngờ. Đến trị liệu sư cao cấp nhất của Thư Viện cũng nói ngươi có thể không thể tỉnh lại nhưng không nghĩ tới chỉ mấy năm ngươi đã tỉnh. Mà thân phận ngươi bây giờ cũng rất cao. Ta nên hành lễ nhỉ.

Nhất Thành bị vỗ vai liên nhãn mặt, không phải vì đau mà tay tên này to tổ bố mà hắn giờ lại bị teo đi, cảm giác bị vỗ vai này như cha khen con quá. Nhưng đúng lúc nghe đến 'mấy năm' thì ngẩn người hỏi lại:

- Ngươi nói ta hôn mê đã mấy năm? Còn về lễ nghĩa thì quên đi.

Mập mập đi đến đối diện ngồi xuống định rót nước thì lắc lắc ấm trà rồi lắc đầu để xuống nói:

- Nói đúng hơn là ba năm rồi! Từ lúc thấy ngươi được phó viện trưởng ôm ra từ trong Thiên Long Thành thì ta đã cực kỳ khiếp sợ. Chẳng hiểu sao ngươi lại teo nhỏ đi như vậy. Sau đó thì ta nhận được tin là ngươi không thể tỉnh lại liền đến thăm ngươi lúc có thời gian rảnh. Ta tin chắc ngươi sẽ tỉnh lại.

Thật ra chuyện của người chỉ có vài người tiếp xúc với người ở Thiên Long Thành mới biết rõ. Việc của người được giấu nệm đi, qua một năm thì không ai còn nhớ chuyện của người ở Thiên Long Thành nữa.

Nhất Thành không kinh ngạc về việc này. Dù sao lúc đó hắn chỉ là một tên đệ tử thư viện giáp một, không có gì nổi bật. Chắc chắn việc hắn ở thư viện hay không thì ngoài những người quen thì không còn ai nhớ rõ.

- Ý người nói ta đã hôn mê ba năm. Vậy ta đang ở thư viện nhỉ?

Mập Mập gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ngay khi người được đưa ra khỏi Thiên Long Thành thì được nhanh chóng đưa về Thư Viện. Vì để cho việc của người không lộ ra ngoài, mọi người nhanh chóng xây dựng căn nhà tranh nhỏ này để người ở lại. Xung quanh đây được bố trí ma pháp trận, cũng như trở thành cấm địa của thư viện. Không ai có thể tiến vào đây.

Nhất Thành trong lòng cảm động trước hành động này của người thư viện. Thật sự ở một thế giới đầy nguy hiểm này, vậy mà lại có thể quan tâm một người có thể không tỉnh lại đến như thế là rất hiếm thấy.

- Người có bận việc gì không, rảnh thì kể cho ta chuyện ba năm qua đi.

Mập Mập cười nói:

- Ta mới làm nhiệm vụ trở về, vì thế mà có thời gian rảnh đến thăm người. Ba năm trước, khi người bị nhốt trong Thiên Long Thành gần hơn một tháng trời. Bên ngoài tập trung tất cả các thế lực lớn ở Tây Đại Hoang. Bọn họ đến, thứ nhất là phòng vách ngăn thế giới quái dị lại có biến. Thứ hai là tìm cách đi vào tìm tài nguyên. Các pháp sư mạnh nhất Tây Đại Hoang cũng đến, nhưng vô kế khả thi. Không hiểu sao lần này vách ngăn kia cực kỳ cứng rắn. Ma đạo lần Chính đạo bỏ tay, đành ngồi chờ. Sau một tháng thì vách ngăn biến mất, đám người phó viện trưởng lao ra từ bên trong Thiên Long Thành. Các thế lực có mặt tranh đoạt giọt máu sinh mệnh đều có tổn thất thảm trọng, mất đi một vài thiên tài.

- Vừa ra đến thì năm lão tiền bối vạn năm trước trở thành tâm điểm. Không nghĩ đến người lại có thể cứu năm người này. Năm người quyền thế từ các thế lực lớn vội vàng đến hành lễ rồi đón bọn họ trở về. Việc đó qua đi thì việc của Thiên Long thành bị diệt được đưa lên, chính đạo trách ma đạo, ma đạo lại nói do chính đạo làm. Qua về một lúc định xảy ra chiến đấu thì mấy tên của mấy gia tộc lớn còn sống sót nhảy ra trách cứ thư viện. Thế là mục tiêu của bọn hắn lại hướng về chúng ta.

Mập Mập dừng một chút rồi cười nói tiếp:

- Mấy tên kia còn kéo người vào, nói người là ác ma giết người vô tội. Người pháp tông cũng thêm vào. Cuối cùng, giáo viên Tiểu Bưu không chịu nổi thì dùng dùng nổi giận, chém chết mấy tên gia tộc kia. Kết quả là hai phía dương cung bạt kiếm. Đúng lúc sắp đánh lên thì viện trưởng đến, lão cũng không nói nhiều, chém chết một trưởng lão của Pháp Tông, đánh trọng thương một vài tên máu mặt của Chính đạo, kèm theo một mối lửa đốt luôn Thiên Long Thành. Lúc đó các thế lực kia mới run sợ lùi lại, với lại hai đại thế lực chính đạo đứng về phía chúng ta nên liên minh chính đạo và Pháp tông cũng không dám loạn động. Ma đạo rút lui, chính đạo cũng rút lui. Mà Thiên Long Thành từ đây hủy diệt, một năm sau người Pháp Tông dùng mọi thủ đoạn đã tiếp quản Thiên Long Quốc.

Nhất Thành nghe xong thì cười lạnh, chỉ trích ta?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Biến hóa sau ba năm

Nhất Thành cười nhếch mép nghĩ, bọn họ phải cảm thấy may mắn lúc đó ta bất tỉnh nếu không thì không chỉ chém một hai tên đâu. Mà hắn càng kính nể phó viện trưởng lẫn viện trưởng. Không nghĩ hai người này cũng bá đạo như vậy, chán nhiếp chính ma hai đạo. Có thể thấy thực lực bọn họ cực mạnh.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó thì trong ba năm qua, không biết có vấn đề gì mà quái dị xuất hiện khắp nơi. Dị tà giáo cũng xuất hiện đi lại trong các quốc gia. Ba năm qua Tây Đại Hoang loạn thành một đồng. Ma Đạo cùng Chính Đạo cuối cùng cũng bỏ qua thù hận cũ, tập trung vào dẹp loạn. Nhiệm vụ được đưa đến các môn phái lớn càng lúc càng nhiều. Đệ tử chính ma hai đạo tổn thất thảm trọng, nhưng thiên tài cũng theo đó xuất hiện lớp lớp. Thậm chí có một số nhiệm vụ dẫn đến đoàn diệt, người thường thì sống trong run sợ. Tội đến hầu như không dám ra khỏi nhà.

Nhất Thành gật đầu như đã hiểu, sau đó nhìn Mập Mập hỏi:

- Người thì sao? Thổ pháp thuật học đến đâu rồi? Đăng cấp gì rồi? Chắc là cũng có tiếng tăm trong giới pháp sư rồi chứ?

Mập Mập gãi gãi đầu cười:

- Ta thì đã đến cấp S, Silver Plate Thiên Cầm sơ cấp. Cũng được xem là thiên tài, tiếng tăm thì cũng tầm tầm. Chúng ta đã lên giáp hai, phần lớn đệ tử đều quyết định ở lại thư viện. Ah, người nên biết sau giáp một chúng ta có thể lựa chọn quyền đi hay ở lại thư viện. Nếu đi sẽ thành ký danh đệ tử của thư viện, có thể gia nhập thế lực khác. Nếu ở lại thì sẽ chính thức trở thành đệ tử của thư viện. Lên giáp hai, chúng ta không còn được các giáo sư tập trung dạy bảo nữa mà chọn các chủ phong của thư viện để tham gia. Sau đó làm nhiệm vụ kiểm tài nguyên tu luyện. Nói chung giáp một đệ tử chỉ là bề ngoài của thư viện, lên giáp hai, chúng ta mới trở thành đệ tử chính thức của thư viện. Lúc này mới tiếp xúc với cao tầng của thư viện.

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, không nghĩ tới ba năm trước gặp học viên giáp hai và giáp ba lại không biết bọn họ không phải là đệ tử bình thường như bọn hắn. Mà càng kỳ quái hơn, sao thực lực đám người này tăng nhanh thế? Tên Mập Mập này 3 năm đã đến cấp S, phải biết lúc trước sư huynh Bạch Tư Thường giáp hai đệ tử mới đến Red Plate đỉnh phong.

Mập Mập như hiểu được Nhất Thành nghĩ gì thì giải thích:

- Người cảm thấy ba năm qua thực lực ta tăng nhanh phải không?

Nhất Thành gật đầu, Mập mập cười khổ nói:

- Ta thật sự không rõ việc này là vì sao nhưng ba năm qua các loại thiên tài địa bảo xuất hiện lớp lớp. Chúng ta làm nhiều vụ gặp được rất nhiều cơ duyên thế nên đẳng cấp mới tăng nhanh như vậy. Hầu hết đệ tử Giáp hai đã đến cấp Silver Plate. Bọn họ cũng được tu luyện nhiều loại phép thuật bổ trợ khác nhau. Việc này là nhờ vào hai năm trước, từ trung tâm đại lục truyền ra một loại pháp môn tăng cường sức chứa và nâng cấp Plate từ Red Plate lên Silver Plate nhanh chóng. Loại kỹ thuật này còn giúp mở rộng sức lĩnh ngộ, tâm lực và rút ngắn thời gian tu luyện của các pháp sư. Vì thế đẳng cấp ta lại tăng nhanh như vậy. Ta bây giờ thô phép thuật vẫn là chính nhưng cũng luyện thêm các loại bổ trợ phép thuật như mộc và phong. Pháp Sư bây giờ đã có chiến lực mạnh hơn lúc ba năm trước rất nhiều. Giờ thì không còn phân biệt chiến sĩ hay gì nữa rồi, mỗi người ở cảnh giới thấp đã có thể tu luyện một hai loại phép thuật nên việc quan tâm nhiều nhất bây giờ là thiên phú. Nếu ai có hai ba loại thiên phú ma pháp thì càng tốt, họ sẽ không tốn nhiều tâm lực như người khác phải bỏ ra. Việc này đến lúc người tu luyện thì sẽ biết.

Nhất Thành gật đầu, không nghĩ chỉ trong ba năm mà nhiều biến đổi như vậy. Có vẻ như pháp sư bây giờ đã khác trước. Bọn họ có thể dùng nhiều loại ma pháp hơn, lúc chiến đấu sẽ đa dạng phong phú hơn lúc trước. Nhất Thành đang suy nghĩ thì nghe Mập Mập hỏi:

- Người giờ tính sao? Ta vừa nói chỉ là giới thiệu qua thôi, phần còn lại người có thể tự mình tìm hiểu.

Nhất Thành gật đầu cười nói:

- Ta mới tỉnh lại, chưa quen thuộc với cơ thể này. Phép thuật thì đã mất hết, ta sẽ cố gắng để hồi phục chúng. Ta có thể phải ở lại đây một thời gian dài để hồi phục. Ah, mà người không hiểu kỳ về việc cơ thể ta teo nhỏ sao?

Mập Mập lắc đầu:

- Ta đã nghe chuyện của người gặp từ phó viện trưởng. Mà mỗi người đều có bí mật của mình, có một số việc không cần tò mò tìm hiểu thì hơn. Ta chỉ cần biết người vẫn là Nhất Thành trước kia là được.

Nhất Thành nở một nụ cười tươi, cảm thấy Mập Mập này làm người rất tốt, đáng để hắn kết giao:

- Huynh đệ người ta nguyện kết giao, sau này có việc gì thì người không cần ngại mở miệng. Ta không biết giúp được nhiều không nhưng có mặt lúc người cần.

Mập Mập cũng cười:

- Được, sau này người cũng vậy. Có việc không ngại mở miệng với ta. Ta sẽ giúp hết sức có thể.

Sau đó hai người hàng huyền thêm một chút, Mập Mập đứng dậy nói:

- Ta đi báo việc này với Phó Viện Trưởng và Tiểu Bưu lão sư. Bọn họ lúc rảnh đều sẽ ghé qua thăm người, hai ba tháng lại gọi trị liệu sư đến xem xét người. Chắc chắn sẽ rất vui mừng khi nghe tin người tỉnh lại.

Nhất Thành gật đầu đưa Mập Mập ra cửa. Tên này đến đã cho hắn rất nhiều thông tin. Giờ đây việc đầu tiên là tập luyện để thích ứng với cơ thể mới này. Sau đó là luyện lại phép thuật mình đã học lúc trước mới được.

Bây giờ trời vừa mới sáng rất thích hợp luyện võ, Nhất Thành đóng cửa nhà tranh đi ra giữa sân luyện quyền. Quyền pháp của hắn là võ thuật Karate của kiếp trước. Cách vận dụng lực lượng cũng như vậy, mỗi nắm đấm đánh ra đều kéo lên tiết rít của gió cùng với tiếng phách không. Bây giờ cơ thể này đã đạt đến 500 mã lực, một quyền đánh ra tựa như núi đè. Tên nào xui xẻo trúng quyền của hắn chắc chắn sẽ phải nằm đo đất. Sau một lúc luyện quyền, hắn chuyển sang nhảy nhót, bay nhảy. Các động tác giúp cơ thể trở nên dẻo dai hơn. Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Cơ thể mới này quá tuyệt vời. Có điều hơi nhỏ, cần nhanh chóng lớn lên. Như vậy thì làm sao tán gái?

- Vù, vù, vù, vù!

Hai tai Nhất Thành động đậy, bây giờ lực giác của hắn rất nhạy bén, chỉ cần một gió thổi hắn cũng có thể nhận biết. Hắn dừng lại việc tập luyện mà đứng

giữa sân chờ đợi.

Chỉ mấy giây sau, xuất hiện trước mắt Nhất Thành là bốn nam nhân. Nhất Thành thấy bốn người này thì cười:

- Mọi người vẫn khỏe chứ?

Bốn người đến kia chính là, Hồng Nhân sư huynh của hắn, phó viện trưởng Pháp Nhân, Viện trưởng, và tiểu Bưu lão sư.

Hồng Lão cười ha hả nói:

- Ha,..Ha,.. Dù trị liệu sư cao cấp nói gì, ta cũng nghĩ sư đệ sẽ tỉnh lại, nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy đây. Có vẻ như sư đệ hồi phục rất tốt. Cơ thể rất khỏe mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hai tiểu sư diệt miễn lễ

Pháp Nhân và Viện Trưởng liền đi lên một bước cúi người hô:

- Bái kiến Tiểu Sư Thúc.

Nhất Thành ngẩn người, đứng há? Theo vai về thì hắn lớn hơn hai người này. Hắn thành cười nói:

- Hai tiểu sư diệt miễn lễ

Mấy người dở khóc dở cười, Nhất Thành giờ như một thằng nhóc mười tuổi mà hai người gấp mấy trăm lần tuổi được hắn gọi là tiểu diệt. Cảm thấy bối phận loạn thành một đồng. Tiểu Bưu cũng đi lên khó khăn nói:

- Tiểu Sư thúc Tổ.

Bối phận lão lại thấp hơn Hồng Nhân quá nhiều. Phải gọi là Sư Tổ, thành ra phải gọi Nhất Thành như vậy. Nhất Thành cười càng tươi hơn:

- Uh.

Nhất Thành quay sang nói với Hồng Lão:

- Sư huynh, mọi người vào trong ngồi nói chuyện. Đứng trước nhà vậy không hay.

Bốn người vào trong căn nhà tranh, ngồi quanh cái bàn nhỏ. Hồng Lão lên tiếng:

- Sư đệ cảm thấy thế nào? Có cần ta gọi người đến xem xét giúp không?

Nhất Thành lắc đầu:

- Đa tạ sư huynh nhưng không cần đâu, ta hiểu rõ cơ thể mình hơn ai hết. Giờ đã không còn vấn đề gì rồi. Cần thời gian thích ứng mà thôi.

Hồng Lão gật đầu:

- Uh, vậy ta cũng yên tâm. Thế sư đệ có tính toán gì không?

- Ta định ở lại đây một thời gian, cần hồi phục với dưỡng sức. Ba năm qua, có vẻ như bên ngoài đã có rất nhiều thay đổi?

Viện trưởng bên cạnh nói vào:

- Đúng là ở đẳng cấp Red Plate và Silver Plate đã có rất nhiều thay đổi. Sự thay đổi này liền giúp đám nhóc mới vào phát triển cực nhanh. Lúc trước giáp hai đệ tử chỉ mới đột phá cấp Silver Plate đã được gọi là thiên tài. Giờ đây đã tăng lên đến cấp nhất sao Thiên Cảm sơ cấp đỉnh phong. Thế hệ trẻ đang nhanh chóng phát triển.

Nhất Thành nhú mày hỏi:

- Vậy thì các vị giáo sư hay trưởng lão thì sao? Nếu đám nhóc đó tăng quá nhanh, không ai khống chế được bọn chúng sẽ loạn thành một bầy, không xem các tiền bối như chúng ta vào mắt.

Cả đám dở khóc dở cười, chưa gì tự nhận mình thành cấp bậc tiền bối rồi. Phó viện trưởng lắc đầu nói:

- Không đâu, việc này chỉ giúp bọn chúng ở cấp bậc Silver Plate thấp mà thôi. Đến ngôi sao thứ hai thì tốc độ tu luyện chậm lại đến ngôi sao thứ ba sẽ trở lại tốc độ bình thường. Nếu muốn so sánh với các giáo sư và trưởng lão thì con đường bọn họ còn dài. Có điều, vì tu luyện được nhiều phép thuật hỗ trợ nên chiến lực bọn chúng được tăng cao. Có nhiều người mới Nhất Sao đã dám đánh với nhị sao. Tiểu sư thúc phải biết, lúc pháp sư đột phá ngôi sao thứ ba Mục Phu sẽ có hiệu quả như đám nhóc đang tu luyện bây giờ. Vì thế bọn nhóc này vẫn còn con đường dài để bắt kịp các vị tiền bối.

Nhất Thành giờ mới hiểu ra, tên Mập Mạp kia nói không rõ làm hắn cứ tưởng đám cùng lứa đã phát triển nhanh như gió bắt kịp các pháp sư đòi trước. Thì ra chỉ là ở cấp thấp mà thôi. Nhất Thành trách sai Mập Mạp, thật ra việc này chỉ có cao tăng mới biết rõ chi tiết, đối với đệ tử mà nói thì sẽ không rõ tình hình bên trong.

Tiểu Bưu thêm vào:

- Ah, mà tiểu sư thúc tổ chú ý một chút. Không hiểu vì sao mà từ lúc đó số lượng quái dị tăng lên nhanh chóng. Đến mức các đệ tử giáp một và hai đã phải đi làm nhiệm vụ vì không đủ nhân thủ. Số lượng pháp sư mất mạng trong lúc làm nhiệm vụ rất nhiều. Thư viện đã đổi thành mỗi năm thu nhận đệ tử một lần. Cũng hạ thấp mức độ thu nhận đệ tử, từ thiên tài thành mức khá. Dưới sự trợ giúp của kỹ năng mới, bọn họ có cơ hội phát triển cao như những đệ tử khác vì khó khăn đột phá Silver Plate đã giảm thấp. Với lại lên giáp hai mới trở thành đệ tử thư viện thực sự.

Bọn họ trao đổi một lúc về các vấn đề xảy ra trong ba năm quá. Cũng không có gì mới lại với Nhất Thành chủ yếu là một số tin tức nổi bật ở Tây Đại Hoang. Nhất Thành nhớ đến một việc hỏi:

- Sau khi đệ nuốt chửng vì sao các vị biết mở bụng rết cứu ta?

Hồng Lão ngăn người sau đó ý vị thâm trường cười cười nhìn hắn mấy lần rồi mới nói:

- Thật sự việc này phải nói đến tiểu nữ hài Linh Lung kia. Sau khi đệ bị con rết kia nuốt, Tiểu Pháp liền xuất hiện đánh nhau với nó. Không hiểu sao sau một lúc điên cuồng gào thét thì nó lăn ra chết. Lúc đó mọi người đã thở dài vô vọng, nghĩ sư đệ đã xong đời. Chưa có ai sống quá lâu trong bụng Ma thú lâu đến vậy. Nhưng tiểu nữ kia đòi tìm đệ cho bằng được, thế nên Tiểu Pháp mới mở bụng và đầu nó để tìm kiếm đệ và Ma Đan. Không nghĩ đến vừa cắt, thì sư đệ tuôn ra cùng dịch dạ dày của nó. Vì cơ thể đệ to nhỏ nên sau một lúc chúng ta mới nhận ra sư đệ. Nếu cảm ơn, đệ nên cảm ơn tiểu nữ hài kia.

Nhất Thành gật đầu, đúng là không uống ta hy sinh cứu nàng mấy lần. Lúc cần thiết, chỉ có nàng mới tin tưởng được. Viện trưởng kể bên đứng dậy đưa cho Nhất Thành một cái kính nói:

- Tiểu Sư thúc nghỉ ngơi cho tốt. Nơi đây có ma pháp trận nên chắc chắn sẽ không ai làm phiền tiểu Sư Thúc. Nếu cần gì thì cứ thông qua cái kính này nói cho ta biết.

Hồng Lão bên cạnh cũng gật đầu:

- Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm. Thế nên sư đệ cứ ở đây nghỉ ngơi, cần gì thì báo cho viện trưởng. Việc ngoài kia thì sư đệ không cần lo lắng, sau này lúc đệ muốn rồi đi. Ta sẽ cho người đến đón sư đệ.

Mọi người đứng dậy rồi đi, mới ra đến cửa thì Hồng Lão quay lại nói:

- Thanh Huyết Ma Đan của đệ đã bị hủy trong bụng con rết kia. Ta đã tìm khắp nhưng chỉ còn lại chuỗi đao. Lần tới đến thăm, ta sẽ mang một cây đao mới cho sư đệ.

Nhất Thành cảm thấy ấm lòng, đúng là mấy người này thật sự quan tâm hắn chứ không vụ lợi hay có ý đồ gì. Bọn họ lại không hỏi một câu gì về việc hắn bị teo nhỏ, chỉ vui mừng vì hắn còn sống và tỉnh lại. Còn về Huyết Ma Đan, hắn rất thích thanh đao đó nhưng nó đã không có duyên cùng hắn thì chỉ có thể như vậy mà thôi. Sau khi tiễn bốn người rồi đi, Nhất Thành quay lại nhà tranh, nằm trên giường gác tay lên trán suy nghĩ đến việc cần làm tiếp theo.

Nằm đến nửa đêm hắn cũng không có buồn ngủ nên đành nói chuyện với Trí Tuệ Thê:

- Mọi việc đã như vậy rồi, ta nên làm gì tiếp theo đây. Không hiểu vì sao trong đầu ta loạn một mớ bòng bong không nghĩ nên phải làm gì tiếp theo và mục tiêu là gì?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 113: Bạch Thư Sinh

- Túc chủ nghĩ mình nên làm gì thì làm thứ đó. Cần gì bận tâm nhiều như vậy làm gì, sống cho tốt là được. Sống ngày nào vui ngày đó, cần gì lo nghĩ nhiều

cho một người. Thời gian túc chủ có rất nhiều, đừng để ý nên hay không nên làm gì. Còn mục tiêu thì tất nhiên là trở nên mạnh mẽ tìm đường về Trái Đất.

Nhất Thành vùng dậy trên giường, hần vồ đùi nói:

- Đúng vậy! Ta suy nghĩ nhiều làm gì cho mệt, còn mục tiêu tất nhiên là về Trái Đất.

Hắn quyết định mục tiêu vẫn không thay đổi. Hắn tiếp tục nói chuyện với Trí Tuệ Thể:

- Ta nên tu luyện thể nào đây cho tốt? Đổi tu luyện phép thuật mới hay là vẫn tập trung tu luyện các phép thuật cũ kia.

- Tất Nhiên là vẫn tu luyện mấy loại phép thuật túc chủ đã có linh ngộ. Bọn chúng đều là phép thuật hiếm có. Độc nhất vô nhị. Luyện càng cao chúng càng mạnh. Túc chủ nhớ rõ, ưu thế tu luyện nhiều phép thuật một lúc đã không còn nữa vì thể nên cố gắng nhiều hơn. Chứ không thì tất thất bại trước người cùng thể hệ.

Nhất Thành nghe vậy cũng chỉ cười, Trí Tuệ Thể chỉ nói vậy để hắn cố gắng tu luyện mà thôi. Chứ giờ không có phép thuật, cùng thể hệ kẻ nào dám thách thức hắn. Sức mạnh thể chất của hắn bây giờ là năm trăm, hắn đoán không nhầm thì cũng khoản ngang pháp sư ngũ sao Bắc Miện.

- Trí Tuệ Thể, ta không nhầm thì mình đang có 100,000 điểm vật chất phải không?

- Đúng vậy nhờ giết Rết Ngân Chân.

Nhất Thành hai mắt sáng trưng vuốt cằm nhỏ của mình hỏi:

- Ngươi nghĩ ta nên dùng điểm này như thế nào là tốt nhất?

- Tất nhiên là dùng để tăng cường linh hồn và cảnh giới. Túc chủ nên bắt kịp cảnh giới với đám người cùng lứa ở thể giới này. Sau thì tăng thêm linh hồn lực cùng linh ngộ ma pháp...

Nhất Thành vẫn nằm yên trên giường, lắng nghe những ý kiến của Trí Tuệ Thể. Hai người trao đổi cả đêm về vấn đề tăng cường sức mạnh. Rất nhiều vấn đề như nên học phép thuật nào trước nên tăng cảnh giới đến bao nhiêu? Hắn muốn chuẩn bị thật tốt trước khi rời khỏi căn nhà tranh này nhưng không hiểu sao hắn cảm thấy cơ thể mình có vấn đề gì đó. Cảm giác rất khó chịu, cảm thấy rất không an toàn.

Huyết Nguyệt là một hạp cốc rộng lớn, với những dãy núi nguy nga sừng sững, hùng vĩ. Bao quanh cốc là rừng rậm nguyên thủy.

Bên trong cốc kéo dài liên tục trăm dặm, với những ngọn núi nhấp nhô trùng điệp, có 6 ngọn cao nhất, vượn tận mây xanh. Ngày thường chỉ thấy mây trắng vờn quanh sườn núi, không thể nhìn được đỉnh ngọn. Năm ngọn núi có rừng rậm rạp, có thác đổ, vách núi dị kỳ, ma thú kỳ lạ rất nhiều, cảnh quan có nơi âm u hiểm trở, có nơi sáng sủa đầy sức sống.

Huyết Nguyệt cốc chính là nơi đặt chân của Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện. Thư viện có lịch sử rất lâu đời, từ khi sáng lập đến giờ đã mấy chục vạn năm, là một trong ba thư viện đứng đầu của Tây Đại Hoang hiện nay.

Nghe nói tổ sư sáng lập thư viện là một thư sinh. Thơ từ ca phú, thứ gì cũng giỏi. Đến năm 30 tuổi, ngao du khắp nơi, ngắm phong cảnh tìm kiếm cảm hứng. Lúc đến Huyết Nguyệt Cốc, cơ duyên xảo hợp nhận được một loạt pháp môn tu luyện phép thuật. Bế quan vạn năm trong cốc, có chút tự thành liền xuất núi. Trải qua mấy trăm trận mưa gió, tuy không thể trở thành người hùng cứ một phương nhưng cũng được một đời trở thành pháp sư nổi danh. Sau một thời gian chu du khắp nơi, quyết định trở về Huyết Nguyệt Cốc sáng lập ra Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư viện.

Lão nhận thấy Huyết Nguyệt cốc là nơi có thiên địa kỳ thú, tụ được nhiều ma pháp năng lượng của trời đất, là một nơi tốt đẹp và bậc nhất. Vì thế chọn nơi này lập thư viện, thu nhận mười đệ tử. Tất cả đều là những pháp sư thiên tài sau này, càng ngày thư viện càng phát triển.

Sau khi thành lập thư viện, đưa thư viện nổi danh trên Tây Đại Hoang, tổ sư liền rời đi chu du thiên hạ lần nữa. Tổ sư đi đâu thì không ai biết được.

Các đệ tử của tổ sư từ từ chiến tử chống lại Quái dị, người còn sống thì cũng tàn phế, sau đó chết già. Còn không thì cũng học theo tổ sư chu du thiên hạ, đi đâu thì không ai biết. Không phải vì vậy mà thư viện lụi bại mà mỗi đời thư viện sau này lại sinh ra rất nhiều thiên tài phát triển thư viện, thư viện từng đã rất lớn mạnh chèn ép tất cả các thể lực khác ở Tây Đại Hoang. Nhưng ba vạn năm lại đây, thiên tài lụi tàn dần, thư viện lại như ngọn đèn heo hắt trước gió.

Một thanh niên tay ve vẩy cây quạt đi phía sau một đứa nhóc mười một mười hai tuổi thao thao bất tuyệt kể về lịch sử của Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện.

- Tiểu Sư Thúc Tổ, Giáp Một đệ tử sẽ không biết những thứ này, bọn họ sẽ không thể chủ động tiếp xúc người của năm ngọn núi chính. Vì sau hai năm, giáp một đệ tử có thể chọn ở hay đi thế nên phần lớn bí mật của cốc sẽ được pháp trận che mắt đi đối với đệ tử giáp một. Những người đệ tử ký danh kia sẽ không bao giờ biết rõ thư viện như thế nào trừ khi họ tham gia các thể lực lớn.

- Vì sao phải che đi? Nếu đệ tử giáp một thấy không phải sẽ làm bọn họ có động lực tu luyện sao?

Thanh niên phe phẩy quạt phía sau lắc đầu nói:

- Đây là quy định của Tổ Sư lúc sáng lập ra thư viện. Không ai hiểu rõ vì sao, có thể là tìm kiếm những người vì thư viện thật sự hoặc là tạo cơ hội cho đệ tử giáp một có cơ hội quyết định tương lai của mình sau này. Tất nhiên, việc che dấu chi trên hình thức, rất nhiều đệ tử có quan hệ sâu xa với thư viện nên biết rõ việc này. Phần lớn học viên đều quyết định ở lại gia nhập giáp hai học viên sau khi xong giáp một.

- Uh

Thằng nhóc đi đầu tất nhiên là Nhất Thành, bé quan năm tháng ở nhà tranh cuối cùng cũng quyết định xuống núi. Người sau lưng hắn là đệ tử của Viện trưởng, mọi người gọi hắn là Bạch Thư Sinh. Hai người đang đi xuống núi, tiến đến cổng vào của Huyết Nguyệt Thư Viện thực sự. Nhất Thành nghe Mập Mập nói qua nhưng không nghĩ tới lại có nhiều bất ngờ như vậy. Tất cả những gì lúc trước hắn thấy chỉ là bề ngoài, được gọi là ngoại viện che mắt thiên hạ mà thôi.

- Chúng ta sắp đến chưa?

- Gần đến rồi, chỉ một lúc nữa. Chúng ta đang đi đường mòn ở giữa các khe núi, bây giờ đang tiến thẳng đến nội viện.

Nhất Thành lắc đầu cười khổ, đúng là trí tưởng tượng của hắn chưa đủ lớn. Không nghĩ đến một cái cốc lại rộng lớn đến mức dung nạp năm ngọn núi lớn. Điều này thực sự quá mức khó lý giải.

Sau một lúc tiếp tục tiến đến, bọn họ bước qua một lớp sương mù mỏng, nghe nói nơi đây từng là cấm địa của giáp một. Nhưng không nghĩ đây mới là cổng vào của thư viện thực sự. Trước mắt Nhất Thành có một cái cổng to lớn, một tấm bảng treo cao ghi bốn chữ “Huyết Nguyệt Thư Viện”, bên cạnh cổng lại hai núi đá nhỏ không biết để làm gì. Nhất Thành thở dài:

- Cuối cùng cũng đến nơi rồi, đi cả nửa ngày đường, mỏi cả chân.

Bạch Thư Sinh phía sau lên tiếng:

- Tiểu sư thúc tổ, chúng ta quay về trung viện đi. Viện trưởng đang chờ chúng ta ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Cuồng chiến tây viện

Vừa tiếng lên hai bước, hai núi đá nhỏ hai bên liền rung lên. Nhất Thành cảnh giác lùi lại sau ba bốn bước, trợn trừng mắt nhìn hai núi đá. Nó không phải là núi đá mà đã biến thành hai người đá to lớn đứng thẳng nhìn chằm chằm hai người phía dưới. Một giọng nói to lớn, trầm trọng vang lên:

- Lệnh Bài?

Bạch Thư Sinh vội vàng bước lên một bước, từ trong người lấy ra một vật hình vuông, có màu đỏ giờ lên cao trước mặt hai người đá:

- Ở đây...

Thấy lệnh bài hai cự nhân liền mở cửa cho hai người thông qua. Bạch Thư Sinh lại thao thao bất tuyệt làm việc của mình:

- Vì để ngăn chặn người không phận sự hoặc kẻ địch, thư viện không chỉ được bao phủ bởi hai lớp ma pháp trận mà còn bất cứ đệ tử nào muốn vào thư viện phải giao nộp lệnh bài. Chỉ có như vậy mà hại vị Tả Môn Thần và Hữu Môn Thần mới mở cửa cho họ. Nếu không thì muốn vào chỉ có đánh bại Tả Môn Thần và Hữu Môn Thần.

Nhất Thành nhìn hai người đá thì cười khổ, từ kích cỡ cũng đủ cho hắn biết hai tên này rất mạnh. Ngu ngốc mà đánh với nó chỉ có ăn đập thê thảm. Lần sau hắn phải chú ý những điều này, không thể vô duyên vô cớ gây sự với mấy vị này được.

Bước qua cổng thì không khác gì bước vào một thế giới khác, nơi đây như một tiên cảnh, đường được lát gạch viên trắng xinh đẹp. Phía xa xa là những ngọn núi được mây mù che đậy. Không khí trong lành, có nhiều năng lượng ma pháp trong không khí.

- Bên trong thư viện còn nhiều điều thú vị lắm. Mỗi ngọn núi có những thứ độc đáo riêng, mà không hiểu sao ba năm lại đây thiên tài địa bảo phát triển cực nhanh làm tất cả cốc trở nên xanh tươi bí ẩn. Ví dụ như không biết từ đâu xuất hiện một ngọn núi nhỏ lúc ẩn lúc hiện, có rất đệ tử đi nhằm vào đó, dẫn đến lạc đường. Khoáng thạch xuất hiện lớp lớp, rất nhiều đệ tử được sai đi khai thác.

Nhất Thành vừa đi vào vừa gật đầu, bỗng nhiên hắn dừng bước đứng sững sờ tại chỗ. Bên trái cánh cổng thành đang nằm rất nhiều đệ tử, rất nhiều người hồi hải chạy lui tới. Những người nằm đều là những người bị thương, nhiều tên tay chân đã mất, máu còn chảy xối xả. Nhưng tiếng khóc, tiếng oán thán, các pháp sư hồi hải chạy xuôi chạy ngược.

Dù là gấp tấp nhưng thấy Bạch Thư Sinh tất cả đều dừng tay. Rất nhiều người trọng thương cũng cố gắng ngồi dậy, cúi người hô một tiếng nhỏ:

- Bạch Sư Huynh

Bạch Thư Sinh liền khoát tay:

- Các người tiếp tục làm việc của mình, cố gắng cứu chữa sư đệ bị thương. Có vấn đề gì hay cần gì thì báo lên các giáo viên, không được lơ là bất cứ ai, rõ chưa?

- Rõ

Nhất Thành không nói gì quan sát đám người này một chút. Nhưng người bị thương đều mang theo sự mệt mỏi, cặp mắt vô hồn. Thần sắc rất lạnh nhạt, cứ như bọn họ đã trải qua rất nhiều chuyện đau thương, cả cơ thể và linh hồn mệt mỏi.

Bạch Thư Sinh đến sau lưng Nhất Thành nói nhỏ:

- Bọn họ là đệ tử làm nhiệm vụ trở về. Xem ra đã trải qua một cuộc chiến khốc liệt với quái dị. Thậm chí đối đầu với Dị Đạo người nên mới tổn thương như vậy. Trong số đó có huynh đệ bằng hữu, có người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, thậm chí có những người đối chọi gay gắt với nhau... Việc này thường rất ít xảy ra. Ba năm này, nhiệm vụ leo thang, nguy hiểm càng nhiều, đệ tử tổn thương vô số. Thư viện liên tục thu nạp máu mới để không thiếu hụt nhân sự. Tất cả các môn phái trong Tây Đại Hoang đều chịu cảnh này.

Bạch Thư Sinh thở dài:

- Số lượng quái dị càng lúc càng tăng, các pháp sư dù mạnh hay yếu đều phải tiếp nhận nhiệm vụ. Vì người thân vì quê hương mà tiếp nhận, không thể từ chối.

Đúng lúc này một nhóm người đi đến bên này, bọn họ mang phục sức kỳ lạ. Đó là hoa văn của một con thủy quái khổng lồ. Vừa thấy Bạch Thư Sinh thì vội vàng cúi người chào hỏi:

- Bạch Sư Huynh

Nhất Thành thấy vậy thì cũng đoán được Bạch Thư Sinh địa vị trong thư viện cũng khá cao. Danh tiếng cũng rất tốt, có thể thấy tên này làm người không tệ. Dù sao cũng là đệ tử của viện trưởng, cũng nên như vậy.

Hai người tiếp tục tiến lên, Bạch Thư Sinh giới thiệu mấy người vừa rồi:

- Đó là người của Tây viện, đi đầu là đại sư huynh của Tây Viện, tên kia rất mạnh danh tiếng cũng rất tốt. Được người Tây viện tôn xưng là cuồng chiến.

Tên cuồng chiến lúc này vóc dáng rất cao lớn, dũng mãnh. Nhất Thành liếc qua phát hiện tên cuồng chiến này sức mạnh cơ thể khá cao, cũng như năng lượng pháp lực lúc ẩn lúc hiện. Khí thế không tệ chút nào.

Hai người tiếp tục hướng về phía trước nhưng phía sau bọn hắn Cuồng Chiến đã dừng bước quay đầu nhìn về phía hai người bọn họ. Bên cạnh một thanh niên hỏi:

- Đại Sư Huynh sao thế?

- Các người có biết tên nhóc đi trước Bạch Thư Sinh kia là ai không?

Tất cả mọi người ngó người, đứng vậy. Lúc này có một tên nhóc đứng trước bên trái của Bạch Thư Sinh kia nhưng không ai chú ý đến hắn. Lúc này tất cả ánh mắt chỉ dồn vào họ Bạch kia. Thấy Cuồng Chiến nhìn thì tất cả lắc đầu. Cuồng Chiến cũng không để ý nữa nói:

- Các người nhanh đi giúp các sư huynh đệ đi. Nhớ giải quyết nhanh gọn, cố gắng cứu càng nhiều người càng tốt.

- Vâng.

Tất cả người tản đi, chỉ có Cuồng Chiến đứng đó nhìn về phía bóng lưng hai người đang dần dần mờ đi ở phía xa.

- -----

Nhất Thành và Bạch Thư Sinh đến dưới một chân núi lớn. Bọn họ tiếp tục tiến lên phía trước, mục tiêu lần này là đỉnh núi. Nhất Thành cũng không để ý đến điều này, dù hắn đi bao lâu cũng không thấy mệt nhưng tốc độ hơi chậm mà thôi. Điều này cũng tốt giúp hắn quan sát rõ các kiến trúc của thư viện.

- Ah, Bạch Thư Sinh, Ma Pháp Các kia ở đâu?

- Ma Pháp Các ở phía sau núi của Trung viện. Đó là cấm địa không được ai ra vào? Giáp Một học viên chọn phép thuật thật ra là bước qua một cánh cổng không gian được thiết lập sẵn từ trước. Tiểu Sư Thúc tổ lúc gia nhập thấy căn nhà kia là già, đó chỉ là một cánh cổng không gian thông đến Ma Pháp Các.

Nhất Thành cười khỏ, không nghĩ tới hấn bị lừa toàn tập. Vậy chắc lúc trước đến căn nhà kia của viện trưởng cũng là bọn hấn sắp đặt nhĩ. Toàn là lừa gạt đả nhố chân ước chân rảo bọn hấn. Mà cách sắp xếp này của thư viện rất giống một môn phái, thật sự rất quái.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Tuổi thọ

Sau khi đi qua một số quảng trường lớn và kiến trúc lớn ở lưng chừng núi. Cuối cùng cũng đến đỉnh núi. Một cung điện theo phong cách hiện đại hiện ra trước mắt Nhất Thành. Cánh cửa cung điện được khảm thạch với những đồ án kỳ lạ và một tấm biển lớn treo trên cao “Huyết Nguyệt Điện”. Bước qua cửa là một không gian cực kỳ to lớn, nhìn qua có thể chứa cả ngàn người. Hàng dãy cột đá lớn được dựng lên như chịu đựng sức nặng của cả cung điện này. Phía trước trên mấy cầu bậc cầu thang ở cuối cung điện là một dãy ghế ngồi dành cho mười người. Lúc này đang có bảy tám nhân ảnh đang ngồi ở đó.

Bạch Thư Sinh và Nhất Thành tiến đến, Bạch Thư Sinh vội vàng hành lễ.

- Tham kiến sư phụ, tham kiến các vị phong chủ và giáo sư. Tham kiến Sư Thúc Tổ.

Viện trưởng cười nói:

- Được rồi! Ngươi lui ra đi, chúng ta sẽ nói chuyện với Tiểu Sư Thúc Tổ của ngươi. Đừng đi quá xa, có gì thì ta sẽ gọi.

Bạch Thư Sinh vừa rời đi thì viện trưởng liền đứng dậy, mà không chỉ là hấn mà hầu hết tất cả người ở đây đều đứng lên chấp tay nói:

- Bái kiến tiểu sư thúc.

Viện trưởng liền nói:

- Tiểu sư thúc lên đây ngồi đi.

Nhất Thành đạp lên các bậc thang đi lên, vừa lên thì thấy Hồng Lão đang cười nhìn hấn. Nhất Thành cũng nở nụ cười đi đến:

- Bái kiến Sư Huynh. Hôm nay mọi người có nhã hứng tập trung tại đây quá nhĩ.

Hồng Nhân vỗ vỗ cái ghế bên cạnh hấn rồi nói:

- Lại đây ngồi đi! Trong này ngoài ta ra thì bối phận ngươi là cao nhất đấy, thế nên không cần khách sáo.

Nhất Thành nhìn lão cười rồi đi đến ngồi bên cạnh lão nói:

- Lần trước gặp mặt chưa kịp hỏi, ba năm qua sư huynh hồi phục sao rồi? Có vấn đề gì không?

Hồng Lão cười nói:

- Ba năm qua đã hồi phục rất tốt, dù chưa đạt đến đỉnh phong lúc trước nhưng chắc sẽ không còn lâu nữa.

Nhất Thành ồ lên, bị nhốt vạn năm, mà ba năm nay đã hồi phục nhanh như vậy sao?

- Lúc trước sư huynh cảnh giới gì?

- Ha,...Ha,...Ha, lúc trước ta đã đột phá Silver Plate. Thế sư đệ hồi phục sao rồi? Việc tu luyện không có vấn đề gì chứ?

Nhất Thành tròn mắt, đột phá cấp S, lần đầu hấn nghe và thấy đấy. Nhưng sau một lúc lại không để ý đến chuyện này mà nói:

- Rất tốt, hồi phục khá nhanh. Không có vấn đề gì cả. Ở nhà tranh kia năm sáu tháng chán quá nên quyết định xuất quan. Mà thư viện chúng ta không tệ chút nào, nhưng sao cách thiết kế lại giống một môn phái như vậy?

Hồng Nhân lắc đầu cười nói:

- Cái này thì phải hỏi Tổ Sư, những thứ này đều là ngài ấy tự động phát triển, sau này chúng ta chỉ tiếp bước chứ không thể thay đổi.

Nhất Thành gật đầu, có vẻ vị tổ sư kia muốn một môn phái hơn là một thư viện. Cũng có thể là vì muốn tạo phước cho thiên hạ nên muốn thiết kế kiểu nửa môn phái nửa thư viện để giúp các pháp sư gia nhập có nhiều tự do hơn.

Hồng Nhân nhìn Viện trưởng và mọi người đang im lặng bên cạnh nói:

- Viện trưởng, giới thiệu mọi người cho Tiểu Sư Thúc của người biết đi.

Viện trưởng gật đầu nhìn Nhất Thành cười nói:

- Phó viện trưởng Pháp Nhân thì Tiểu Sư Thúc biết rồi. Hai vị đây là Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ, cùng một thế hệ với Hồng Sư Thúc.

Nhất Thành đứng dậy thì hai người kia cũng đứng lên cúi chào:

- Tiểu Sư Huynh.

Nhất Thành hoảng hốt, hai người này có thể cùng thời với sư huynh nhưng có vẻ bọn họ đang trọng thương, cơ thể ốm yếu, hơi thở hơi gấp. Khuôn mặt đầy nếp nhăn, rất ốm, đến cả thấy rõ xương quai hàm.

- Hai vị sư đệ trong người có thương thế?

Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ cũng không nói gì chỉ gật đầu. Hồng Nhân bên cạnh nói vào:

- Hai vị sư đệ bị trọng thương ở trận chiến vạn năm trước. Sư đệ chắc không biết, họ từng là những pháp sư cực kỳ nổi danh trên Tây Đại Hoàng. Cũng như ta đã đột phá cấp S, đến một cảnh giới mới.

Nhất Thành ồ lên rồi hỏi:

- Sư huynh, ta có câu hỏi? Các pháp sư tuổi thọ tính như thế nào? Ta cứ nghe vạn năm ngàn năm mà thật sự không hiểu?

Mọi người đều nhìn hắn như muốn hỏi, điều này mà cũng không biết sao? Nhất Thành cười khổ, hắn còn quá trẻ đâu để ý đến việc này. Cứ nghe vạn năm tuổi thì thấy kỳ nhưng không hiểu được.

Hồng lão cười nói:

- Sư đệ ta mới vào thư viện một năm, ngoài học một loại phép thuật ở thư viện ra thì không nghe bất cứ giáo sư nào giảng dạy. Sau này lại bất tỉnh ba năm tất nhiên không hiểu rõ mấy việc này.

Mọi người cười khổ, kỳ hoa nha, một năm chỉ nhận một loại phép thuật với lại không nghe giáo sư chỉ bảo. Không biết tên tiểu sư thúc này tu luyện kiểu gì? Viện trưởng nói:

- Vậy thì để tiểu đệ giải thích sơ cho Tiểu Sư Thúc. Đơn giản là pháp sư cấp Red Plate tuổi thọ khoảng 400 hoặc 500. Sau khi đột phá Cấp Silver Plate thì được chia làm ba cấp bậc quan trọng là đột phá từ ngôi sao thứ ba đến thứ tư, ngôi sao thứ sáu đến bảy và cuối cùng là đột phá Silver Plate. Thứ tự tuổi thọ là 2000, 3000, và 5000, đột phá Silver Plate là một bước nhảy vọt tuổi thọ 2 vạn. Sau đó thì tiểu sư thúc cứ từ từ tìm hiểu.

Nhất Thành gật đầu kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ đến mình, hắn hỏi Trí Tuệ Thê:

- Ta có bao nhiêu tuổi thọ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Bốn vị viện chủ

- Túc chủ không cần biết, chỉ biết túc chủ có thể sống đủ lâu, đến mức muốn tự vẫn cho xong.

Nhất Thành nhếch mép cười, thế thì đúng là không cần hỏi là tốt nhất. Mọi người thấy Nhất Thành nhếch mép cười thì khó hiểu. Nhất Thành vội vàng thu lại nụ cười rồi nói tiếp:

- Tiểu đệ giới thiệu tiếp đi.

Viện trưởng gật đầu nói:

- Đây là bốn viện chủ - Bắc viện: Mộc Sinh Tiên, Nam viện: Thổ Kim Sinh, Tây viện: Thủy Nguyệt Như, Đông viện: Hỏa Ma Thiên.

Nhất Thành quan sát kỹ bốn vị phong chủ này. Vị Mộc Sinh Tiên lại mặc một chiếc áo khoác xanh có biểu tượng của một cái cây. Thổ Kim Sinh lại

khoác áo màu vàng nhạt, biểu tượng một quái thú hệ thổ to lớn. Thủy Nguyệt Như thì một chiếc áo xanh nước biển, biểu tượng thủy quái như Cuồng Đồ lúc trước hấn gặp. Hỏa Ma Thiên thì chơi trội nhất, không phải áo khoác màu đỏ mà cả bộ áo quần từ trong ra ngoài đều màu đỏ, đến tóc cũng đỏ rực. Lão rất nổi bật rất ấn tượng. Tất nhiên, còn một trung viện mà viện trưởng không nhắc đến vì viện chủ của viện đó chính là viện trưởng.

Bốn người đứng dậy:

- Bái kiến Tiểu Sư Thúc.

Nhất Thành đáp lễ, trong lòng hấn thấy hơi lạ. Đối với những người này lại phải bái một tiểu bối như hấn thành sư thúc nhưng bọn họ lại không có chút khó chịu. Có thể thấy văn hóa, phong tục ở thế giới này vẫn rất cao. Lễ nghĩa đi đâu.

Hồng nhân sau khi thấy mọi người đã giới thiệu xong thì quay sang nói chuyện với Nhất Thành:

- Đề có tính toán gì? Nếu cần gì thì cứ nói với mọi người. Đề có muốn viện trưởng phát xuống thông báo danh phận của đề cho cả thư viện biết không?

Nhất Thành lắc đầu:

- Không, mọi người ở đây biết là được rồi. Nếu truyền ra ngoài thì lại loạn thành một đồng, bây giờ đề chưa có đủ thực lực để làm Sư Thúc Tổ của bọn hấn. Việc này trước sau gì cũng biết, nhưng giờ không phải lúc. Còn về tính toán, đề vẫn muốn làm một đệ bình thường trong thư viện. Rèn luyện bản thân. Danh phận quá cao, gánh vác quá lớn, thế nên đề vẫn muốn làm người tự do tự tại.

- Còn về cần gì thì đề cần một ngọn núi của riêng mình, nằm gần ngũ phong. Có thể thuận tiện lui tới, tiếp xúc với mọi người. Và cần yên tĩnh tuyệt đối để tu luyện ma pháp.

Mọi người nghe Nhất Thành nói đều gật đầu cho phải. Đứng là thân phận Nhất Thành không cần thiết lộ ra ngoài bây giờ. Vị Sư Thúc Tổ này còn nhỏ mà đã rất hiểu chuyện, không tranh quyền đoạt lợi, tìm kiếm nơi để rèn luyện bản thân. Biết rõ thực lực mới quan trọng. Còn về yêu cầu thì quá dễ, Huyết Nguyệt cốc rất rộng, núi nhỏ rất nhiều.

Hồng Nhân gật đầu nói:

- Nếu sư đệ đã nghĩ như vậy thì ta cũng không có ý kiến gì nữa. Việc còn lại thì nhờ Viện Trưởng sắp xếp.

Viện trưởng cười nói:

- Thay vì một ngọn núi riêng mình, Tiểu Sư Thúc có muốn ở lại Trung Viện không. Nơi này tập trung rất nhiều thiên tài, có thể Tiểu Sư Thúc sẽ thích họ. Hằng ngày đều có thể giao lưu, trao đổi rèn luyện chính mình. Với lại có rất nhiều giáo sư giỏi tập trung ở đây.

Lão mới nói xong thì bốn viện chủ nhủ thầm, nói thế thì khác gì bốn viện khác không có người tài.

Nhất Thành cười khò lắc đầu, hấn có Trí Tuệ Thể, không cần ai chỉ dạy hay là giao lưu pháp thuật. Hấn chỉ cần một nơi lúc luyện pháp thuật không có ai làm ảnh hưởng, cũng như không dă thương người. Ngoài ra, còn thực hiện kế hoạch chuẩn bị từ trước của hấn.

Thấy Nhất Thành lắc đầu thì Viện Trưởng không khuyên nữa mà suy nghĩ, tìm một địa điểm khác. Phó viện trưởng này giờ không lên tiếng nói:

- Ta biết một chỗ rất thích hợp với Tiểu Sư Thúc.

Nhất Thành và tất cả mọi người nhìn về phía lão. Lão cười nói:

- Chỗ đó nằm ở địa phận của Bắc Viện.

Mọi người ngó người, sau đó quay sang nhìn Mộc Sinh Tiên đang ngồi ngay ngắn bên kia. Mộc Sinh Tiên như hiểu ý của Phó viện trưởng gật đầu:

- Bắc Viện ta không có nhiều đệ tử, chỉ vài người nên có rất nhiều đất trống. Đứng là chỗ đó rất thích hợp với Tiểu Sư Thúc. Nơi đó có một đệ tử đặc biệt đang ở lại như vậy lại có thể chiếu cố Tiểu Sư Thúc. Mà nó cũng rất rộng, lại cực kỳ yên tĩnh, ít ai tới gần đó.

Nhất Thành thấy vậy cũng gật đầu, hấn muốn nơi yên tĩnh chứ không phải là ở một mình. Nếu có một đệ tử ở đó cũng không sao dù sao có người lâu lâu chém gió cũng đỡ buồn.

- Ầm

Đúng lúc mọi người đang nói chuyện thì bên ngoài truyền đến một tiếng nổ lớn. Mọi người nhủ thầm. Viện Trưởng liền gọi lớn:

- Bạch Thư Sinh.

Bạch Thư Sinh từ ngoài đi vào cúi người chào rồi đứng chờ. Viện Trưởng hỏi:

- Bên ngoài có chuyện gì?

Bạch Thư Sinh lắc đầu nói:

- Đệ tử không rõ, tiếng nổ phát ra ở khu giao dịch. Nơi đó có ánh sáng ma pháp truyền đến. Có thể là có đệ tử đang giao thủ.

Viện Trưởng nhíu mày chặt hơn nói:

- Nhanh chóng tìm hiểu xảy ra chuyện gì?

- Vâng

Tiếng vang vừa xong, Bạch Thư Sinh như một ngọn gió lướt ra ngoài. Viện Trưởng quay sang nói với Hồng Lão:

- Sư Thúc, chúng ta xem xảy ra chuyện gì chứ?

Hồng Lão gật đầu. Viện trưởng liền lôi trong ngực ra một vực hình tròn ném ra giữa điện. Giữa điện xuất hiện một tấm kính lớn. Nó đang chiếu hình ảnh của một vụ nổ, bụi mù bốc lên ngàn ngút. Sau khi tan đi thì hiện ra một đám người đang đứng. Bọn họ chia làm hai nhóm người, một nhóm chỉ khoảng mười người, nhóm còn lại thì rất đông. Hai bên đao kiếm đã được sẵn sàng chuẩn bị lao vào chém giết.

Nhất Thành hiếu kỳ hỏi:

- Đây là...?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chuyện thư viện

Viện Trưởng nói:

- Đây là hình chiếu ma pháp. Huyết Nguyệt Cốc được bao vây bởi ma pháp trận, thứ ta đang nắm giữ chính là một phần của mắt trận. Mọi việc xảy ra trong cốc ta đều có thể quan sát.

Nhất Thành hiểu rõ, đây chẳng khác gì xem trực tiếp mà hiện đại hơn nhiều. Hắn phát hiện hai nhóm người này ăn mặc rất tạt. Nói đúng hơn từ quần áo hai bên đều có người của tứ phong. Trong đó còn có người trung viện vì bên tay áo bên trái có một đồ hình một ngọn núi.

Nhất Thành liếc nhìn mọi người đang ngồi đây, mặt mày ai nấy cũng đều âm trầm. Phó Viện Trưởng hai mắt bốc lửa, không biết chuyện gì nhưng trong thư viện lại chia phe phái tranh đấu thì đã làm đám cao tăng này nóng mặt.

Đúng lúc này, ngoài điện Bạch Thư Sinh đã trở lại, hắn vội vàng chạy vào. Nhất Thành thấy tên này thì cười, đúng là năng suất làm việc rất cao. Chỉ mới một lúc đã tìm hiểu được chuyện gì.

Viện Trưởng mặt mày âm trầm nhìn xuống nói:

- Chuyện gì?

Bạch Thư Sinh do dự giống như có gì đó khó nói. Phó viện trưởng bên cạnh đã nổi nóng quát:

- Nói

Bạch Thư Sinh vội vàng bẩm báo:

- Đệ tử vừa chạy xuống núi tìm lấy một tên đang đứng xem chuyện đề hỏi. Đệ tử kia kể: Chuyện này bắt đầu là từ việc cháu trai của Tô giáo sư đánh trọng thương một đệ tử.

Viện trưởng lạnh lùng hỏi:

- Người nói đến giáo sư Tô Phát.

Bạch Thư Sinh gật đầu nói:

- Đúng, là giáo sư Tô Phát của trung viện chúng ta. Đứa cháu tên là Tô Hiểu.

Nhất Thành ngó người, cái tên này quen quen. Hắn vỗ đùi cái bốp hỏi:

- Chắc chắn người đó tên là Tô Hiệu?

Bạch Thư Sinh gật đầu nói:

- Đúng

Viện Trưởng khó hiểu nhìn Nhất Thành:

- Tiểu Sư Thúc quen người này.

Nhất Thành cười nói:

- Quen chứ, rất quen là đằng khác. Viện Trưởng không nhớ chuyện ta mới nhập học sao. Có người nói ta là đi cửa sau, dùng quan hệ để vào thư viện. Sau đó là quyết đấu, ta đánh gần chết tên đó. Người bị ta đánh tên là Tô Hiệu.

Phó viện trưởng bên cạnh như nhớ lại nói:

- Là tên nhóc họ Tô kia. Ta đã cảnh cáo bọn chúng không được lập bè phái trong thư viện nhưng lời ta nói như nước đổ lá khoai nhè.

Hai mắt sáng lên ánh sáng lạnh lùng, quay xuống Bạch Thư Sinh:

- Nói tiếp.

Bạch Thư Sinh lúc nghe Nhất Thành nói thì đã tròn trớn mắt. Trong lòng mặc niệm cho tên tiểu tử họ Tô kia. Kẻ hèn tổ cáo năm xưa giờ lại dưới một người trên vạn người trong thư viện. Họ Tô kia có ngày yên ổn mới là lạ. Hắn vội vàng nói tiếp:

- Trong việc này thì không chỉ đơn giản như vậy. Người bị đánh kia là một đệ tử mới làm nhiệm vụ trở về. Bắt đầu thì cũng phải nói đến hai năm trước, thư viện chia làm đệ tử chuyên làm nhiệm vụ để kiểm tài nguyên tu luyện và một đám con cháu của các giáo viên dù không làm nhiệm vụ cũng được tài nguyên. Thậm chí bị bắt buộc làm nhiệm vụ thì đều là nhiệm vụ dễ. Việc này đã tồn tại rất lâu nhưng chưa bao giờ có vấn đề gì cả vì các pháp sư không có quan hệ biết thân biết phận cố gắng làm nhiệm vụ để kiểm tài nguyên.

Nhất Thành nhìn quanh phát hiện không ai có phản ứng gì, có vẻ như mấy người này biết chuyện này. Bạch Thư Sinh tiếp tục:

- Hôm trước, nghe nói vị đệ tử kia đắc tội với Tô Hiệu. Không ngờ Tô Hiệu này lại kéo theo nhiều pháp sư đánh người kia đến tàn phế hai chân. Các trị liệu sư đang rất cố gắng cứu chữa hai chân cho đệ tử đó. Biết việc này huynh đệ trong nhóm làm chung nhiệm vụ với người đệ tử kia nổi giận đùng đùng tìm đám Tô Hiệu nói lý. Kết quả là Tô Hiệu cạnh thế khinh người, mẫu thuẫn càng sâu, lời lẽ khó nghe nên chọc giận đám đệ tử chuyên làm nhiệm vụ kia.

Mọi người đã hiểu rõ chuyện gì, tất cả đều quay sang nhìn về phía tám kính, tình hình trên kia có biến. Viện trưởng lại phát tay lần nữa, lần này bọn họ có thể nghe thấy thanh âm. Bạch Thư Sinh đứng sang một bên chờ lệnh và cũng quan sát diễn biến trên màn ảnh.

“Tô Nhật giáo sư đến!”

Đến là một trung niên mặc quần áo có ký hiệu của Đông viện. Trung niên vừa đến nơi thì Tô Hiệu chạy từ trong đám người ra:

“Sư Thúc, cuối cùng ngài cũng đến.”

“Cháu trai ta gọi sao ta không đến được. Nói đi xảy ra chuyện gì?”

Tô Hiệu bắt đầu kể lại chuyện nhưng trở thành tên kia bắt nạt hắn rồi thêm mắm thêm muối vào. Nhất Thành nghe mà lắc đầu, đúng là tên con ông cháu cha nào cũng chỉ có một kịch bản.

Tô Nhật đi đến trước đám người đối diện, nói với kẻ đứng trước:

“Là ngươi có tranh chấp với cháu ta? Mọi chuyện ta đều hiểu rồi. Thực ra thằng bé có chỗ không đúng nhưng các ngươi cũng không nên ra tay đánh thương người khác. Thế này đi, ta làm người làm hòa. Trước mặt những người ở đây, các ngươi hãy quỳ xuống, cúi lạy cháu ta ba cái. Những chuyện trước đó, coi như chưa từng xảy ra, thế nào?”

Một thanh niên đứng trong mười người đối diện quát:

“Thật quá đáng, rõ ràng không phải là lỗi của bọn ta. Dựa vào đâu bắt bọn ta quỳ xuống xin lỗi, có thực là ông đã hỏi rõ ràng chuyện xảy ra không?”

Tô Nhật khuôn mặt trở nên lạnh lùng nói:

“Chết cũng không chịu nhận lỗi à? Lão phu cũng đoán được đại khái sẽ thế này rồi? Nhóc con ra đây, nói rõ chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Ta làm chủ việc này được không?

Một thanh niên đứng sau Tô Hiểu đi ra:

“Ta với Tô Hiểu sư đệ kiếm được khoáng thạch lạ trong núi. Muốn mang đem bán, nhưng trên đường lại gặp tên đệ tử kia. Không chỉ muốn cướp đồ của bọn ta, còn ra tay đánh ta bị thương. Hắn đúng là vô liêm sỉ, bọn ta đã nhường cho hắn rồi, hắn lại cố chấp bức người ép chúng ta giao hết mọi thứ ta có ra. May mắn các sư huynh đệ của bọn ta đi ngang qua, mới đem tên kia đánh trọng thương. Nếu không thực sự phải bỏ mạng trước tên vô sỉ kia.”

Tô Nhất lạnh lùng nói:

“Đây là bước nhượng bộ lớn nhất của lão phu rồi. Đối với các người đã quá công bằng, tên kia bị đánh là đáng chết. Các người gây chuyện thì phải chịu hậu quả. Quỳ xuống xin lỗi cháu ta và bọn họ. Giải quyết chuyện này như vậy đã là may mắn cho các người rồi. Gây sự trong thư viện, bị đánh chết cũng đáng.”

Nhất Thành thành nghe thế thì cười lên làm mọi người chú ý đến hắn, hắn xoay qua nói với viện trưởng:

- Vị Tô Nhất giáo sư này cũng thật biết nói chuyện. Nghênh nghênh ngang ngang đến đây, cháu trai lại kéo bao nhiêu đệ tử đến đánh nhau, bây giờ còn bắt mười người kia quỳ xuống trước mặt bao nhiêu người nữa chứ. Thiên tài, thiên tài nha. Viện trưởng, cảm giác nhục nhã này mới mãnh liệt nhất, công bằng cái gì chứ. Chuyện này rõ ràng là cố ý sắp đặt... nếu chống đối lão chính là chống đối lão sư Ha, ha, ha.. Giờ mười người kia trở thành tội đồ chống đối cả thư viện.

Viện trưởng nhú mày, hắn sao không nhìn ra việc này. Viện trưởng lạnh lùng nói:

- Bạch Thư Sinh, truyền lệnh của ta...

Nhất Thành liền ngăn cản:

- Khoan đã viện trưởng, tình tiết đang hay làm sao lại phá hỏng. Cứ từ từ xem thế nào đã..

Mọi người ở đây cười khỏ, vị tiểu sư thúc này thật sự thích gây chuyện mà. Viện trưởng cũng không biết làm sao? Hắn có quyền bảo đệ tử mình đi ngăn cản nhưng như thế lại trái lời vị tiểu sư thúc này. Dù người này còn nhỏ nhưng cũng là sư thúc, có thể làm vậy sẽ làm mất mặt tiểu sư thúc này. Viện trưởng đành cầu ý kiến của Hồng Lão, thấy Hồng Lão lắc đầu bảo nghe theo tiểu sư Thúc thì viện trưởng mới phát tay Bạch Thư Sinh lui ra, tiếp tục xem

Bạch Thư Sinh phía dưới cười khỏ, giờ mới biết vị tiểu sư thúc là người thích gây chuyện. Chắc chắn sau này thư viện sẽ không có một ngày yên.

Tô Nhất vừa tiến đến gần mười người bên kia, trên mặt hiện ra vẻ đều cợt tiếp tục nói:

“Mau quỳ xuống, ta đã nói rất rõ ràng rồi nhì! Lão phu không có nhiều thời gian ở đây lãng phí với các người đâu. Còn có rất nhiều việc đang đợi lão phu xử lý đây, đừng bắt ta phải nói lại lần nữa. Nhân lúc ta còn đang nhẫn nại, mau quỳ xuống cho ta. Nếu các người còn đang lo lắng chuyện tôn nghiêm với người khác thì không cần nữa đâu. Đến ngày mai không ai còn nhớ các người nữa vì tôn nghiêm các người không đáng một đồng. Các người nói có đúng không?”

Tên thanh niên đứng đầu mười người mặt mày âm trầm giận giữ. Tô Nhất dứt lời đã đến gần định vỗ vai tên này thì:

- Bốp

Tên thanh niên đứng đầu tung một đấm vào bụng Tô Nhất. Lão quá chủ quan, với quá gần, bị thanh kia đánh bay ra sau. Tên thanh niên kia không dừng lại mà tiếp tục xuất quyền, một nắm đấm xuất hiện trên không tấn công về phía tên vừa mới đứng ra chỉ trích đồng bạn của hắn.

- Bốp.

Nắm đấm kia đấm mạnh vào mặt tên kia. Thổi tên kia bay lui ra sau đập vào người Tô Hiểu, cả hai ngã chổng choãi dưới đất. Thanh niên lạnh lùng nói:

- Đừng có tự cao tự đại, các người không có tư cách giáo huấn ta đâu.

Tô Nhất vùng dậy từ dưới đất quát:

- Các người... đám không biết trời cao đất dày các người, hôm nay ta nhất định dạy dỗ các người đến nơi đến chốn. Người đâu, lên đánh bọn chúng. Mười người các người nghe rõ đây, tên nào dám động thủ, ta sẽ đuổi chúng ra khỏi thư viện.

Phía sau đi ra một tên thanh niên cầm một cây gậy lớn.

Lúc này, Nhất Thành đang xem thì khó hiểu. Vì sao Tô Nhất bị đánh lại không tự mình động thủ. Quay sang hỏi viện trưởng:

- Vì sao Tô Nhất không động thủ?

Viện trưởng nói:

- Lão sư thư viện không được động thủ với đệ tử. Trừ khi đệ tử đó mạnh hơn hoặc cùng cấp bậc, nếu không lão sư đó sẽ bị trục xuất của thư viện. Đây là nguyên tắc bất thành văn mà Tô Sư đề lại.

Nhất Thành gật đầu xem như hiểu. Hắn cười lên, nếu luật đã như vậy thì càng thêm thú vị. Như vậy đánh lớn lão sư cũng không dám xuất thủ. Hắn quay sang nói với viện trưởng:

- Viện trưởng, cho ta làm chủ việc này được không?

Viện trưởng nghe vậy thì cười khỏ, đám người kế bên cũng bó tay. Nếu cho vị tiểu sư thúc làm chủ việc này không biết sẽ như thế nào đây? Chắc kết quả không tốt đẹp gì. Đáng lẽ việc này đã được ngăn cản và dừng lại từ lúc viện trưởng biết chuyện, chứ không chờ đến xảy ra xung đột như vậy.

Hồng Nhân bên kia lên tiếng:

- Để tiểu sư thúc của ngươi làm chủ việc này đi.

- Dạ

Viện trưởng cười khỏ đành phải chấp thuận. Ở đây không ai biết Hồng Nhân đang nghĩ gì nhưng có vẻ lão rất thích vị tiểu sư đệ này. Bọn họ không thể đắc tội với tiền bối này được.

Nhất Thành thấy phó viện trưởng lửa giận bùng bùng này giờ thì nói:

- Tiểu sư đệ cứ ngồi yên xem kịch hay. Đừng nóng giận làm gì cho tốn sức. Sau khi kết thúc, tiểu đệ có thể tìm bọn hắn xả giận. Bây giờ cứ xem đi đã.

Pháp Nhân đang đứng đứng nổi giận nghe vậy cũng xui xuống. Bó tay rồi, viện trưởng và Hồng Lão đã đồng ý, hắn cũng chỉ có thể ngồi xem kịch thôi. Bốn phong chủ thì không thể nói gì hơn, trước mặt họ là những người có quyền cao nhất ở thư viện, không thể lên tiếng. Bên kia, Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ vẫn đang quan sát cả Nhất Thành, lần diễn biến sự việc trên kính, này giờ không mở một lời nào.

Thấy mọi người động ý, Nhất Thành quay xuống nói:

- Tiểu Bạch, nhanh chóng rời đi thông báo cho tất cả lão sư. Không ai được tham gia chuyện này, không được ngăn cản hay là xuất thủ. Nếu không mang đầu đến đây gặp viện trưởng...

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Toàn là lũ phế vật

Bạch Thư Sinh bị gọi là "Tiểu Bạch" thì ngờ người sau đó chỉ biết nhăn nhó đáp lại một tiếng ‘Vâng’. Lúc rời đi, Nhất Thành lại nói tiếp:

- Tìm hiểu tin tức của các đệ tử sắp tranh đấu dưới kia. Càng rõ càng tốt.

Sau khi nhận lệnh xong, Bạch Thư Sinh lao nhanh ra ngoài. Chỉ vài khắc hơi thở, hắn đã quay lại, có vẻ không phải hắn tự chính mình đi truyền đạt mệnh lệnh, mà có đệ tử phía dưới chờ lệnh của hắn. Trong tay hắn đang cầm theo một danh sách đệ tử, tiến vào điện. Nhất Thành gật đầu hai lòng, gọi hắn tiến đến gần hơn nói:

- Được rồi, ngươi bắt đầu đi, giới thiệu về các đệ tử đang chiến đấu phía dưới.

Bạch Thư Sinh gật đầu bắt đầu giới thiệu đệ tử cho Nhất Thành và mọi người ở đây:

- Người cầm cây gậy kia gọi là Tam.....

- -----

Tên thanh niên cầm gậy lớn đi đến gần mười người, vác gậy lên vai cười lạnh nói:

- Rõ ràng là các người làm sai, vậy mà còn dám ngông cuồng đánh người, bảo các người quý là đã là rất nể mặt các người rồi.

Phía sau chín người lạnh lùng, chuẩn bị xuất thủ. Thanh niên đứng trước chỉ giờ tay bảo:

- Đứng qua đây.

- Nhưng Võ, chúng ta...

Võ là tên thanh niên đứng đầu, hần nói:

- Tự ta làm là được rồi, các người chờ tí nữa.

Tam liền 'hả' một tiếng, vung cây gậy lớn quá đầu, vừa bỏ xuống vừa nói:

- Thật là càn rỡ, còn dám nói lời ngông cuồng như vậy. Ta muốn xem xem người dám đánh trả hay không.

- Bốp

Tay của Võ xuất hiện một lớp ánh sáng trắng bao bọc, chụp lấy cây gậy đang đánh xuống. Tam thấy vậy thì điên cuồng cười lên:

- Người dám đánh trả, người chết chắc.

Vừa nói xong, Tam đã ăn một cước vào bụng. Đá hần bay trở lại phía sau đám người Tô Hiểu. Võ chống gậy xuống đất, cười lạnh nói:

- Đúng là một đám phế vật, chỉ biết trốn ở thư viện. Gặp quái dị thì cụp đuôi chạy, đúng là thư viện tốn cơm nuôi một đám phế vật.

Tam vừa mon men đứng dậy, Võ đã ném cây gậy đi với tốc độ cực nhanh đập thẳng vào mặt tên này. Tam hét lên đau đớn, ôm má phải lăn lộn trên đất. Máu tươi chảy ra xối xả, lênh láng trên đất.

Tôn Nhất thấy vậy thì nổi giận đùng đùng, chưa có tên nào dám chống đối hần như vậy. Lão hét lớn:

- Tất cả đệ tử nghe lệnh, bắt mười tên đó lại cho ta. Chỉ cần không chết, dùng cách nào cũng được. Lên hết cho ta.

Đám pháp sư phía sau lão hét lớn xông lên:

- Bọn họ chỉ có mười người, cùng nhau xông lên tấn công, làm thịt chúng.

Chín người phía sau Võ cũng trở nên lạnh lùng hần đi, cả người bùng lên pháp lực. Bọn họ nhìn đám người này lâu lắm rồi. Chiến thì chiến. Mười người bị bao vây vào giữa, nhưng không hề có một chút sợ hãi.

Chín người đứng thành hình tròn bảo vệ một nữ nhân ở giữa. Nữ nhân ở giữa xuất ra một quyền trượng ma pháp. Ánh sáng mờ ảo bốc hơi lên. Một kết nối giữa nàng cùng chín người còn lại được hình thành. Nàng chính là hệ hỗ trợ, vì thế mới được bảo vệ kỹ như vậy, chỉ cần nàng vẫn đứng vững thì chín người bên ngoài sẽ được tăng sức mạnh.

- Pháp thuật Vô Không Quyền

Võ là người đầu tiên tiếp lấy đám người xông đến, pháp thuật hội tụ hai tay, liên hoàn đánh ra về phía đám người đang xông đến. Nhiều kẻ liên dùng thuẫn, kim hệ hoặc thổ hệ phòng ngự nhưng cũng bị 'quyền' của Võ đánh bật lùi. Một đám xông đến gần nhưng cũng không làm ra hiệu quả gì. Vô Không Quyền có thể đánh tầm xa hoặc cận chiến. Quyền pháp của hần lại rất linh hoạt nhuần nhuyễn, càng đánh, số người bị đánh lùi càng nhiều.

Bốn người khác thì có người dùng đao, dùng kiếm đón đỡ. Đao pháp kiếm pháp luyện rất tốt, kinh nghiệm chinh chiến nhiều. Kèm theo phong thuộc tính nên kiếm thuật và đao thuật được thi triển với tốc độ cao, mỗi lần chém đều xuất hiện một kiếm, đao khí ngấn. Thế nên dù người bên kia xông đến rất đông nhưng trong một lúc nhất thời lại không làm gì được mười người bọn họ. Để tránh giết hại động môn, dù là ai thi pháp, các loại pháp thuật được đánh ra tránh đi những chỗ yếu hại.

Những người khác cũng không kém, họ không chiến đấu một mình mà kết hợp. Phong Hỏa Lôi Thổ được mấy thanh niên trong nhóm mười người thi triển liên tục, các nguyên tố pháp thuật này kết hợp với nhau tạo thành những trận lốc hỏa nhỏ. Thổ pháp thuật biến mặt đất gồ ghề khó di chuyển, lợi dụng cơ hội này trên trời mây đen kéo đến, lôi pháp thuật tạo ra từng vùng sọc điện cực mạnh đánh vào đám người đang xông đến. Rất nhiều người xông đến bên này đều bị cơn lốc hỏa và lôi điện đánh trọng thương.

Dù mười người này kinh nghiệm hay phối hợp rất ăn ý nhưng người đối diện quá đông, cũng có pháp sư mạnh. Sau một lúc chen chúc tấn công ô ạt không có kết quả. Bọn họ liền hiểu ra không thể xông lên như mấy tên điên. Bọn họ bắt đầu từng người xông lên, tạo ra khoảng trống thay nhau công kích mười người. Chỉ sau một lúc thì nhóm người của Võ dù phối hợp rất ăn ý cũng sắp chịu không nổi.

Cuối cùng, từng người theo Võ bắt đầu thất bại. Pháp sư Phong Hỏa bị đánh bại đầu tiên, bị đám người kia áp sát, dưới mấy đợt công kích tầm gần thì không chịu nổi. Kết quả là bị đánh bầm dập người, sau đó là mấy tên dùng đao kiếm, cũng thất bại, một tên bị hỏa thuật đốt đến bốc khói. Mấy tên còn lại thì bị đánh đến học máu. Nữ pháp sư hệ hỗ trợ kia cũng bị một hệ của một nữ nhân khác trói chặt. Hai má bị đám nữ nhân đối diện và mấy phát, in rõ mấy dấu tay.

Người còn lại chỉ còn Võ, hấn lâm vào diện cuồng. Liều mạng chiến đấu, ăn người khác một kích, thì cũng trả lại một quyền.

Viện trưởng thấy vậy thì thở dài:

- Tiểu sư thúc, bọn họ đã thất bại. Nên cho người dừng lại, nếu không có thể sẽ có người mất mạng không cần thiết.

Nhất Thành mặt trở nên lạnh lùng nói:

- Chưa đâu, việc này chưa thể kết thúc như vậy?

Mọi người ngó người, không biết ý của Nhất Thành là gì. Nghe câu tiếp theo của hấn nói mới làm mọi người khiếp sợ:

- Đệ tử thư viện toàn là lũ phế vật, gần 100 tên lại phải mất nhiều thời gian như vậy mới đánh bại 10 người. Cảnh giới thì khá tương đương nhau. Như vậy thì thư viện nuôi trăm tên đệ tử này làm cái gì, không bằng giết sạch, nuôi một đám đệ tử mới còn tốt hơn.

Nhất Thành nhìn xuống Bạch Thư Sinh phía dưới trăm giọng nói:

- Bạch Thư Sinh, người nhanh chóng rời đi, kích động đám đệ tử chuyên làm nhiệm vụ tham gia trận chiến kia. Ta muốn đám công tử bột kia một tên cũng không đứng dậy nổi. Nếu Tô Nhất Hạo bắt cứ lão sư nào nhúng tay, cứ giết cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Nếu vậy thì có cách gì đây?

Bạch Thư Sinh đầu tiên hơi ngó người nhưng sau lưng mình khiếp sợ. Vội vàng chạy nhanh ra ngoài đi làm theo mệnh lệnh của Nhất Thành.

Không chỉ Bạch Thư Sinh khiếp sợ mà người ở đây đều rung động. Lúc này trên người Nhất Thành tỏa ra sát khí kinh khủng. Đậm đặc đến mức gần như ai cũng có cảm giác ngứa thấy mùi máu trong không khí. Một tên nhóc mang theo sát khí đồ sát vạn người, kèm theo lời nói lạnh như băng làm bọn họ phản ứng không kịp. Đền cả Hồng Lão và Pháp Nhân cũng không thể tin nổi.

Bạch Thư Sinh đang lao nhanh xuống núi nhưng trong lòng lại vô cùng hải hùng khiếp vía, vừa rồi hấn nhìn vào mắt Nhất Thành. Đôi mắt kia đen nhánh sâu thẳm, hấn như lọt vào địa ngục thâm uyên, nơi có vạn linh hồn đang gào thét. Hấn cảm giác lúc này mà còn chần chờ ở đó, không chừng sẽ bị tiểu sư thúc tổ này giết ngay tại chỗ. Thế nên chưa kịp hỏi ý kiến của sư phụ mình, hấn đã lao ra ngoài nhanh như gió.

Nhất Thành thở ra một hơi, thu liễm tâm tính kích động vừa rồi. Hấn thấy mười người kia bị đánh bại thảm hại như vậy thì trong lòng bùng lên lửa giận ngút trời. Không không chế được mà toát ra sát khí ngùn ngụt như vậy, vừa rồi hấn cảm giác như mình đang muốn giết sạch tất cả người ở đây. Thật sự rất tà môn.

Thấy mọi người đang nhìn chăm chăm mình, Nhất Thành gãi gãi đầu cười cười nói:

- Lúc này hơi kích động, mọi người không cần để ý.

Hồng Lão bên cạnh có vẻ nghi ngờ liền hỏi:

- Sư đệ, tu vi của người?

Nhất Thành nhìn lão cười nói:

- Uh ta mới đột phá cấp S không lâu.

Hồng lão tròn tròn mắt, mà không chỉ Hồng Lão đến mấy người kẻ bên cũng khiếp sợ. Bọn hấn tất biết chuyện Nhất Thành, không ngờ chỉ cần năm tháng đã đột phá đến cấp S. Phó viện trưởng nghi ngờ hỏi viện trưởng với Hồng lão:

- Hai vị đã truyền cho tiểu sư thúc kỹ năng phép thuật kia chưa?

Viện trưởng gật đầu:

- Rồi, 2 tháng trước ta đã đưa qua một bản. Tiểu sư thúc tu luyện phép thuật kia rồi chứ?

Nhất Thành gật đầu:

- Có, phép thuật kia khá hữu dụng khi đột phá cấp S, cũng giúp ta nhanh chóng nhập môn phép thuật cần học. Hèn gì đám đệ tử kia lúc chiến đấu lại có khả năng kết hợp một số phép thuật nhỏ lại với nhau. Giúp tăng lên sát thương cho phép thuật của mình.

Hồng Nhân lại hỏi tiếp:

- Vậy thì Vô Hạng Chi Dao phép thuật, sư đệ có tu luyện được không?

Nhất Thành gật đầu cười nhìn lão. Hồng Nhân vui mừng đứng bật dậy cười lớn:

- Ha..Ha..Ha.. sư phụ có truyền nhân, sư phụ có truyền nhân.

Lão kích động không thôi, nhưng không chỉ mình lão mà đám người viện trưởng cũng kích động. Làm sao bọn họ không biết môn phép thuật đao pháp nổi danh thiên hạ kia. Hai vạn năm không ai học được, không nghĩ tới bây giờ vị tiểu sư thúc lại có thể học được. Thật sự quá thần kỳ.

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì tình hình trên kính đã có biến. Không hiểu Bạch Thụ Sinh dùng thủ đoạn gì, một đám học viên gần trăm người liền từ bốn phương tám hướng mang đủ loại phép thuật đổ ập đến nơi chiến trường của Võ. Võ sắp thất bại thì được đám người kia trợ giúp, chiến đấu lại tiếp tục.

Trận chiến quy mô lớn xảy ra, gần ba trăm đệ tử điên cuồng chém giết. Nhưng tiếng kêu la thảm thiết và tiếng ai oán vang lên khắp nơi. Lần này đám người phía Tô Hiểu thất bại thảm hại, thực sự có sự khác biệt rất lớn giữa đệ tử làm nhiệm vụ và mấy tên nhóc bám riết thư viện kia.

Lúc trăm đệ tử khác đến, Tô Nhất định xuất thủ, nhưng lão mới định thi phép thì sau lưng lão xuất hiện một thân ảnh. Chộp vào vai Tô Nhất rồi cả hai biến mất. Nhất Thành lúc đó cũng thấy Bạch Thụ Sinh thân ảnh nhưng hắn không có động thủ chỉ nhìn chằm chằm Tô Nhất.

Trận chiến kết thúc, các giáo sư vẫn không ai đến. Gần trăm tên đệ tử trên đất kêu la thảm thiết nhưng vẫn chưa thấy ai xuất hiện giải quyết vấn đề. Rất nhiều đệ tử đứng xem đều cảm thấy tình hình không đúng, nhưng không biết làm sao, họ cũng không dám loạn động.

Viện trưởng định nói gì đó thì Hồng Nhân ra dấu bảo hắn khoan hay lên tiếng. Nhất Thành thấy mọi người đã không thể ngồi yên. Điều này chứng tỏ bọn họ rất quan tâm trăm tên phế vật đệ tử kia nhưng không ai lên tiếng nói gì. Bây giờ người mạnh nhất ở đây chính là Viện Trưởng và Phó viện trưởng, nhưng họ lại không dùng thực lực để người, vẫn rất tôn trọng Hồng Lão. Nhất Thành rất thích những người này, biết trên biết dưới mới đáng làm người.

Nhất Thành nhìn quanh mọi người, thấy Bạch Thụ Sinh quay lại rồi cũng lên tiếng hỏi:

- Ta tuổi còn nhỏ, cũng không hiểu nhiều về thư viện. Nhưng ta biết thư viện đang chịu áp lực rất lớn từ các thế lực bên ngoài. Nếu không có Viện Trưởng và Phó viện Trưởng đứng ra, không cần nói thư viện này đã bị diệt từ lâu. Ta chỉ muốn hỏi, các vị biết vì sao không?

Bốn vị Phong chủ, hai lão Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ lâm vào trầm mặc. Còn phó viện trưởng và viện trưởng không nói gì, chỉ lạnh lùng ngồi đó. Có vẻ như câu hỏi này đã chạm đến gì đó của tất cả người ở đây.

Thấy không ai trả lời, Nhất Thành quay sang nhìn Bạch Thụ Sinh đứng phía dưới:

- Bạch Thụ Sinh, ngươi là đệ tử của viện chủ? Có vẻ rất được mọi người trong thư viện tín nhiệm. Ngươi nói đi. Không cần lo lắng, cứ nói thật lòng mình.

Bạch Thụ Sinh phía dưới hơi luống cuống, hắn rất ít gặp tình cảnh này. Cũng chưa bao giờ nêu ý kiến trước mặt mấy vị có quyền lực như vậy. Nhưng thấy Nhất Thành cười nhìn hắn thì đành thở dài nói:

- Tiểu Sư Thúc Tô, theo ta thì do chúng ta mất quá nhiều pháp sư mạnh trong các cuộc chiến. Bị thế lực bên ngoài chèn ép, dẫn đến việc mất đi tín nhiệm của người trong thiên hạ, các thiên tài đều chọn gia nhập các thế lực khác, dẫn đến thư viện thiên tài tàn lụi, dần mất đi ưu thế.

Nghe Bạch Thụ Sinh nói mọi người ngồi đây đều gật đầu, đúng là tình hình như vậy. Thật sự mấy trăm năm lại đây, thiên tài trong thư viện càng thưa thớt, càng lúc càng mất đi ưu thế. Các lãnh địa dần bị thu hẹp.

Nhất Thành nhìn Bạch Thụ Sinh hỏi tiếp:

- Ngươi nói xem, việc này phải xử lý như thế nào?

Bạch Thụ Sinh nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng chỉ biết thở dài, không tìm được cách. Thiên tài không chịu gia nhập thư viện, bên ngoài bị các thế lực lớn chèn ép, không thể trở mặt. Nếu vậy thì có cách gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Nổ banh trời

Nhất Thành thấy hấn không thể trả lời đành quay sang nhìn các người ngồi đây. Viện Trưởng thở dài:

- Việc này đúng là rất khó giải quyết, chỉ có thể tìm kiếm thiên tài khắp nơi, bổ sung sức mạnh cho thư viện.

Mọi người ở đây chỉ biết gặt đầu, đúng là chỉ có cách đó. Nhất Thành đứng đây, một loại sát khí và sát phạt quyết đoán xuất hiện trên người hấn. Cả người như biến thành một cây đao sắc bén, bá khí ngút trời, cảm giác chỉ cần kẻ nào dám cản đường hấn tất sẽ bị một đao chém chết. Hấn bước lên hai bước, đậm mạnh chân xuống nền thạch phía dưới.

- Âm

Một tiếng nổ lớn vang lên, một dấu chân in sâu vào nền thạch, các vết rách lan rộng tràn đến dưới chân mọi đang ngồi. Hấn quay lại nhìn mọi người lạnh lùng nói:

- Thiên tài sao? Thiên tài là cái thá gì? Không tính lúc ta hôn mê, ta chỉ học phép thuật chưa đến một năm thì đã gặp chuyện ở Thiên Long Thành. Một mình chấn công thành, hàng ngàn quái dị không một tên thông qua. Vì cứu sư huynh, một mình ở lại Quái Dị Thế Giới, chém giết khắp nơi. Từ Thi Quái đến Từ Quái, từ u hồn đến lệ quỷ, đã chiến đấu chém giết không biết bao nhiêu tên. Hai lần đốt cháy năng lượng ma pháp và sinh mệnh để liều mạng, cuối cùng bị Linh Yêu nuốt chửng. Vào Sinh Ra Từ không biết bao lần. Nhưng ta vẫn sống sót, vẫn đứng trước mặt mọi người ở đây. Bạch Thư Sinh người nói xem ta làm sao sống sót?

Bạch Thư Sinh nghe xong thì há hốc mồm lắc đầu, gặp người khác thì ngủm từ lâu, làm gì còn nói đến sống sót.

- Ta sống sót không phải vì ta mạnh mẽ, lúc đó ta còn chưa đến cấp S. Mà là dùng ý chí, tinh thần liều mạng, tìm cách để sống sót. Thứ ta muốn nói không phải là cách nào sống sót mà là thứ ta đạt được sau khi sống sót. Đó chính là sức mạnh này. Thư viện lục tăn không phải vì thiếu thiên tài vì thiên tài ngã xuống thì không còn là thiên tài. Người sống sót mới là thiên tài thật sự.

Hấn quay lại nhìn đám người Viện Trưởng đang ngồi nói:

- Các vị thấy trận chiến rồi chứ, 100 trăm tên, trong đó có mạnh có yếu, có pháp sư được cho là khá cũng như thiên tài. Nhưng đến một 10 người cũng đánh bại không nổi. Đó là sự khác biệt và đó chính là tại sao thư viện lục tăn. Sau này, mấy tên phế vật kia lại lên làm lão sư kẻ khác. Dạy ra đệ tử như thế nào? Cũng chính là một đám ăn hại. Còn những đệ tử làm nhiệm vụ kia, những cố gắng của bọn hấn bị bắt bỏ, bị sỉ nhục, lòng mang thất vọng, tất sẽ không vì thư viện mà công hiến. Nếu là ta, ta nghĩ bọn họ dù có phản bội lại thư viện cũng không lạ gì.

Hấn nói xong thì quay lại chỗ ngồi xuống, uống một hớp nước nhìn Bạch Thư Sinh phía dưới lạnh lùng nói:

- Ta cho người biết một câu tâm đắc nhất của ta: Dùng máu và nước mắt để viết nên sử sách. Nếu ta bắt từ, tất đập bằng thiên hạ.

Bạch Thư Sinh nhìn lên Tiểu Sư Thúc Tổ trên kia, trong lòng rung động không thôi. Trên người nhỏ nhắn kia đang tỏa ra áp lực cực lớn đè lên hấn, áp lực này không phải là vì sức mạnh mà là một loại bá khí bá đạo chưa từng thấy. Đứng trước áp lực này dù không chiến hấn cũng đã bại ba phần.

Trí Tuệ Thế vẫn theo từng bước chân của Nhất Thành, nghe vậy thì lâm bầm

- Nổ ban trời, gì mà dùng máu và nước mắt để viết nên sử sách. Lúc trong bụng Rết, mạng suýt chút nữa thì đi toi, đúng là người thắng muốn nổ thế nào thì nổ. Kẻ thua thì tan xương nát thịt.

Mấy lão già nghe Nhất Thành nói xong thì lâm vào trầm mặc suy nghĩ. Nhiều lúc, người ngoài lại sáng mắt hơn người trong cuộc. Nhất Thành kinh nghiệm sống không nhiều nhưng kinh nghiệm nổ lại rất nhiều. Đặc biệt nổ có kiến thức và dẫn chứng nên càng đáng tin. Kiến thức là từ mấy cuốn tiểu thuyết lúc xưa hấn cày qua đêm. Dẫn chứng chính là hấn còn sống sót, đáng tin và xác thực nhất.

Ngồi một lúc không ai nói gì thì Nhất Thành quay sang hỏi Hồng Lão. Hồng Lão này giờ chỉ ngồi nghe và xem chứ không lên tiếng.

- Sư huynh, ta có thể và Ma Pháp Các được không?

Hồng Lão nhíu mày, khó hiểu hỏi:

- Sư đệ vào đó làm gì? Phải biết tu luyện quá nhiều Phép thuật lại không tốt, tạp mà không tinh như thế sẽ không có lợi?

Nhất Thành lắc đầu:

- Sư Huynh yên tâm, ta vào chủ yếu là tìm hiểu thêm về ma pháp chứ không học thêm phép thuật. Ta nghĩ nếu hiểu biết rộng hơn sẽ có lợi cho tiểu đệ trong việc tu luyện.

Hồng Lão gật đầu:

- Vậy đi ngay bây giờ chứ?

Nhất Thành gật đầu đứng dậy cùng Hồng Lão chuẩn bị rời đi. Mọi người đang trầm mặc thấy hai người đi vội vàng đứng dậy hành lễ. Những lời của Nhất Thành vừa rồi như gõ một chùy vào bọn hấn, có vẻ bọn hấn tìm kiếm thiên tài là sai. Quá chú trọng một hai đệ tử thật sự không tốt. Với lại phải thay đổi cách dạy đệ tử.

Hai người Nhất Thành vừa ra cửa thì Viện trưởng ngồi xuống hỏi:

- Mọi người thấy vị Tiểu Sư Thúc này thế nào?

Phó Viện Trưởng nói:

- Còn trẻ nhưng rất Bá Đạo.

Mộc Sinh Tiên cười nói:

- Đúng là rất Bá Đạo, sát khí rất nặng. Vừa nãy nếu thực sự dám đệ tử kia mà ở đây chắc bị giết không còn một tên.

Thỏ Kim Sinh nói vào:

- Thực Lực lại hồi phục cực nhanh, vừa rồi một đập kia đã chứng minh thể chất rất mạnh. Ở thể hệ trẻ trong thư viện, sợ rằng không ai chịu nổi một cước vừa rồi. Thậm chí Bạch Thư Sinh cũng không chịu nổi. Với lại chỉ trong vòng năm tháng, từ không phép thuật đột phá cấp S, thật sự là tốc độ kinh khủng.

Thủy Nguyệt Như, nữ nhân duy nhất ở đây cười nói:

- Tiểu sư thúc còn nhỏ nhưng cách nói chuyện và hành động rất chín chắn. Suy nghĩ thấu đáo mọi việc. Ta lúc đầu còn nghĩ tiểu sư thúc muốn xem nào nhiệt, không nghĩ tới chủ ý lại muốn nói cho chúng ta nên làm gì để thay đổi thư viện.

Hỏa Ma Thiên lắc đầu thở dài:

- Vừa rồi ta nhận ra tiểu sư thúc này không sợ trời không sợ đất, các lễ nghĩa giáo điều chính phái không thể áp dụng lên người vị tiểu sư thúc này. Hành động nửa chính nửa tà. Sau này thư viện chắc chắn sẽ không yên. Hy vọng mấy tên con cháu của mấy lão già kia không nên chọc vào tiểu sư thúc, nếu không thì...

Nói đến đây thì mọi người cười khò, đúng vậy nếu chọc vào tiểu sư thúc này hậu quả sẽ không tưởng nổi. Nếu vị tiểu sư thúc này nổi giận làm thiệt hết chúng thì thư viện tất loạn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Ma Huyết

Nguyệt Nhị bỗng nhiên lên tiếng:

- Giờ ta đã hiểu vì sao Hồng sư huynh lại thích vị sư đệ như vậy. Thiên phú, phẩm chất đều hơn người. Có điều người này hành sự bá đạo, sau này sẽ là một kẻ nổi danh thiên hạ. Danh tiếng tốt hay xấu thì khó nói.

Nguyệt Tứ bên cạnh nói:

- Ta chưa từng nghĩ hẳn mới mấy tuổi đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Hai lần thiếu sót năng lượng phép thuật với sinh mệnh lực vậy mà còn sống sờ sờ đứng ở đó. Đẳng cấp còn đột phá đến cấp S nữa. Thật sự thiên phú hơn người, không phải nói là một yêu nghiệt thì đúng hơn.

Pháp Nhân lại nói và:

- Điều đó chưa là gì, nghe nói trong Quái Dị Thể Giới, tiểu sư thúc âm người Pháp Tông đến hai lần. Khiến bọn họ tổn thất thảm trọng. Đừng quên lúc đó tiểu sư thúc chưa đến cấp S, mà Pháp Tông người lại có một tên Thái Thượng Trưởng Lão và một lão già bất tử thoát khỏi.

Viện Trưởng tròn mắt nhìn hấn hỏi:

- Thật sao?

Phó viện trưởng gật đầu:

- Là thật, chính là nữ oa lúc đó đi bên cạnh tiểu sư thúc kể. Thế nên chúng ta tốt nhất là đừng chọc vào vị tiểu sư thúc này. Không chừng một ngày nào đó nổi giận, lại tìm cách đốt luôn thư viện cũng nên.

Mọi người dờ khóc dờ cười, đúng là tình hình khó khăn. Địa vị lại cao, có một vị sư huynh Mạnh Mẽ bảo vệ bao che, còn thêm là một yêu nghiệt. Đúng

là khó chơi mà.

Viện trưởng bỗng nhiên nghiêm túc hỏi:

- Vậy còn việc tiểu sư thúc nói lúc nãy các vị nghĩ sao? Thật sự chúng ta tìm kiếm lời kéo thiên tài khắp nơi là sai sao?

Pháp Nhân lắc đầu:

- Chúng ta không sai khi tìm kiếm thiên tài, chúng ta sai ở chỗ là ngó lơ việc dạy dỗ chúng. Mà cũng sai ở chỗ chỉ chú tâm vào thiên tài cũng như bao che cho con cháu của các lão sư. Đúng như Tiểu Sư Thúc nói, đám đệ tử con cháu đó quá phé vật, với lại tài nguyên lại được nhân nhiều hơn mấy đệ tử khác. Chúng ta cần thay đổi việc này, đúng là phải dùng máu để tẩy lễ cho bọn chúng. Ta thật sự thích câu nói kia của Tiểu Sư Thúc: Dùng máu và nước mắt để viết nên sử sách. Nếu ta bắt từ, tất đập bằng thiên hạ.

Mọi người đều gật đầu, đúng vậy, đám kia quá phé vật. Bọn họ cần thay đổi thư viện, nếu không thật sự thư viện sẽ lụi tàn từng ngày. Đến đời tiếp theo sợ rằng không còn nơi đặt chân.

Viện Trưởng nhìn Bạch Thư Sinh:

- Chắc hôm nay ngươi cũng học được nhiều điều rồi nhỉ. Nhớ rõ những lời tiểu sư thúc nói hôm nay, sau này có khi sẽ giúp ngươi. Bây giờ thì đi giải quyết đám phé vật dưới kia đi. Cho trị liệu sư trị liệu bọn chúng, sau đó ta sẽ ban xuống hình phạt sau.

Bạch Thư Sinh nói ‘Vâng’ liền xoay người rời đi. Trong lòng hắn rất phức tạp, hắn đã từng tự hào mình là thiên tài, người tài năng nhất trong thư viện. Nhưng hôm nay, vị tiểu sư thúc tổ kia mới khiến hắn khiếp sợ. Thực sự mới 18 tuổi sao, nếu vậy thì mình là thiên tài cái gì? Trong lòng Bạch Thư Sinh quyết định, sau này phải cố gắng gấp bội.

- -----

Phía sau núi, một già một trẻ song song đang tiến vào khu cấm địa của Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư viện. Vừa đến trước một cấm pháp, trước mắt xuất hiện hai người lưng còng. Cả thân mặc áo choàng đen che kín mặt mũi. Hồng Lão liền đưa ra lệnh bài ra rồi hai người cùng tiến vào trong.

Nhất Thành cũng không hiểu kỳ, dù sao Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư viện tồn tại rất lâu. Lâu đến mức mà đến Hồng Lão không rõ năm tháng. Một số điều kỳ lạ và bí mật xuất hiện cũng không lạ kỳ gì.

Hai người tiến vào cấm pháp như tiến vào một thiên địa khác. Nơi đây bao quanh là một màn đêm với những ánh sao chiếu rọi. Mọi sự vật xung quanh đều mờ nhạt, chỉ có một con đường thẳng phía trước được các ngọn lửa lơ lửng trên không kéo dài thành một đường đi chiếu sáng.

Hồng Lão bên cạnh lên tiếng:

- Đây là nơi bí ẩn nhất của thư viện chúng ta. Được Tổ Sư để lại, cũng là nơi mà Tổ Sư đạt được những pháp môn tu luyện phép thuật. Ma Pháp Các ở trong này, thường thì không có ai dùng con đường này đến đó. Mỗi năm Ma Pháp Các mở ra một lần bằng cách dùng các loại cánh cổng không gian đặc biệt. Đưa người thẳng vào Ma Pháp Các.

Nhất Thành gật đầu hiểu rõ. Đúng lúc này, Hồng Lão cũng kéo trong ngực ra một chiếc nhẫn đưa cho Nhất Thành. Lão nói:

- Đây là nhẫn ma pháp, được làm từ không gian thạch. Bên trong có không gian đủ rộng để chứa đựng vật phẩm. Thứ này ba vạn năm trước rất hữu dụng, nhưng sau đó thì không vì các pháp sư bắt đầu đánh không gian thạch vào Magic Plate của mình, tạo không gian bên trong để chứa đựng vật phẩm. Thủ đoạn này rất được pháp sư ở thời đại này dùng đến.

Nhất Thành nhận lấy nhẫn hiểu kỳ nhìn. Nhẫn này màu đen, bên trên khắc một số hoa văn không gian. Hắn không hiểu loại hoa văn không gian này nhưng hắn là người sử dụng phép thuật không gian nên nhận ra cũng không lạ gì. Hồng Lão vừa đi vừa nói:

- Như ta đã hứa, bên trong có một số tài nguyên cần dùng cho tu luyện. Ngoài ra có một cây đao như ta đã hứa với sư đệ lúc trước. Đao này là sư phụ chúng ta tìm thấy ở một nơi hiểm địa, cực kỳ sắc bén, không thua kém Huyết Ma Đao của đệ.

Nhất Thành định mở miệng hỏi cách dùng nhẫn thì Hồng Lão đã nói tiếp:

- Cách dùng nhẫn này rất đơn giản. Dùng linh hồn mình hoặc máu để khắc dấu ấn trên nhẫn, sau đó sư đệ có thể tùy ý sử dụng.

Nhất Thành gật đầu, hắn dùng linh hồn lực truyền vào nhẫn, sau đó theo đường văn trên nhẫn mà khắc lại linh hồn dấu ấn của mình. Trong đầu Nhất Thành liền xuất hiện một không gian khác, hắn có thể thấy rõ mọi thứ trong không gian này.

Trong tay Nhất Thành xuất hiện một cây đao, đao này có thể nói là đại đao. Nhìn rất giống đao phay kiếp trước. Phong cách và kiểu dáng khác xa Huyết Nguyệt Đao. Dù là nó không dài như Huyết Nguyệt đao nhưng so với Nhất Thành bây giờ thì đã cao hơn một chút. Lưỡi đao sáng bóng sắc bén, phản xạ lại ánh lửa đang chiếu lên nó. Lưng đao lại uống lượng rất đẹp mắt, tạo một cảm giác cứng rắn và sắc bén. Lúc nắm thanh đao này, Nhất Thành cảm thấy kỳ quái là nó không có trọng lượng. Hắn không hiểu vì cơ thể mình quá mạnh hay là vì thanh đao này quá nhẹ. Nhất Thành thấy ở chuôi đao có khắc hai chữ nhỏ Ma Huyết. Hắn đoán chắc đây là tên của cây đao. Hắn vừa đi vừa quan sát cây đao thì không biết từ lúc nào đã đứng trước một cánh cửa không gian. Bên cạnh cũng xuất hiện rất nhiều cánh cửa không gian khác.

Nhất Thành thu lại Ma Huyết vào trong nhẫn ma pháp. Hồng Lão và hắc tiến vào cánh cửa không gian trước mặt.

Vừa tiến vào, Nhất Thành đã cảm thấy quen thuộc vì hắc đã vào đây một lần. Những giá sách cao lớn trập trùng vẫn như trước. Hồng Lão quay sang hỏi hắc:

- Sur đệ muốn xem loại sách ma pháp nào? Hay phép thuật loại gì?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Kiểm Trắc

Nhất Thành chần chờ một lúc nói:

- Thực sự là đệ cũng không biết muốn xem gì. Mục tiêu là tăng lên kiến thức, chứ không có mục đích rõ ràng. Không biết đệ có thể ở lại đây một thời gian không. Đệ muốn bắt đầu từ những sách phép thuật đơn giản nhất đến phức tạp nhất.

Hồng Lão cũng không để ý, lão khá là thích người sư đệ này. Dù muốn gì lão cũng không để ý. Lão liền nói:

- Ta thì không sao nhưng đệ phải hỏi ý kiến của Ma Pháp Các này.

Nhất Thành nghe vậy thì ngớ người, hắc như sực tỉnh nhớ lại chuyện gì. Hắc từng nghe là Ma Pháp Các này đã sinh ra linh trí thấp, nên đúng là cần nó thông qua mới xem xét sách ma pháp ở đây. Hắc quay sang hỏi Hồng Lão:

- Làm cách nào để câu thông với Ma Pháp Các?

Hồng Lão chỉ vào chiếc nhẫn trên tay Nhất Thành:

- Chiếc nhẫn kia là lệnh bài cao nhất của thư viện. Sư đệ có thể dùng nó ra vào bất cứ nơi nào mình muốn. Sư đệ chỉ cần đưa năng lượng ma pháp vào nhẫn, ánh sáng của nhẫn sẽ đánh thức Linh của Ma Pháp Các.

Nhất Thành nghe vậy thì thử làm theo, vừa đưa năng lượng vào nhẫn, một ánh sáng xanh mờ nhạt xuất hiện. Đúng lúc này, trước mắt hai người Hồng Lão và Nhất Thành trên không trung xuất hiện năm chữ:

- Các ngươi có chuyện gì?

Hồng Lão tiến lên nói:

- Sư đệ ta muốn ở lại xem các loại sách phép thuật trong Các!

Năm chữ kia biến mất, thay vào đó là:

- Được, muốn xem sách gì?

Hồng Lão nhìn Nhất Thành, hắc hiểu ý tiến lên một bước nói:

- Ta muốn tìm hiểu phép thuật từ thấp đến cao đang có trong Ma Pháp Các. Không biết việc này có được chấp thuận hay không?

Mấy chữ kia lại thay đổi:

- Ngươi muốn học hết mọi phép thuật trong này?

Nhất Thành lắc đầu nói,

- Ta chỉ muốn tìm hiểu chúng. Kiến thức về ma pháp ta còn quá kém. Việc này có thể giúp ta trong việc lĩnh ngộ phép thuật đang học.

- Không biết mục đích ngươi là gì nhưng ta muốn biết ngươi có đủ điều kiện để xem các loại phép thuật trong này không. Nếu không đủ điều kiện, tiếp xúc với nhiều loại ma pháp có thể khiến ngươi tẩu hỏa nhập ma, thậm chí điên dại tự tử mà chết. Phải biết trong này không chỉ có phép thuật chính đạo mà cả tà thuật và ma đạo càng nhiều.

Chữ kia lại tiếp tục xuất hiện, Nhất Thành xem qua liền hiểu, có thể thấy phép thuật không an toàn như vậy. Không phải ai cũng được tu luyện và dám tu luyện, rất nhiều loại sẽ liệt vào tà thuật. Nếu thi triển có khi hại người hại mình, nhưng với Nhất Thành thì hắc không quan tâm điều này, hắc chỉ muốn xem nhiều sách phép thuật hơn mà thôi.

- Điều Kiện là gì?

Từ sâu trong Ma Pháp Các bay ra một quả cầu trong suốt lơ lửng trước mặt Nhất Thành. Hồng Nhân bên cạnh nhìn quả cầu thì gật đầu, hình như đã hiểu ý của Ma Pháp Các. Lão nói:

- Đây là một loại phép thuật đặc biệt của Ma Pháp Các, có thể kiểm tra tư chất người vào đây. Quả cầu có thể giúp Ma Pháp Các đánh giá một pháp sư từ trên xuống dưới.

Nhất Thành gật đầu hiểu, cũng giống như lúc mới vào đây. Đúng là phép thuật tự động bay đến chứ hẳn không có quyền lựa chọn.

- Vậy đệ phải làm sao?

- Chỉ cần đặt tay lên đó. Sau đó chờ một lúc là được.

Nhất Thành gật đầu rồi làm theo. Điều thú vị là lúc hắn đặt tay lên quả cầu thì không có gì xảy ra cả. Không có bất cứ điều gì lạ điều này làm Hồng Lão bên cạnh nhũn mày khó hiểu. Ma Pháp Các cũng im lặng thật lâu sau đó hai chữ xuất hiện:

- Thông Qua.

Nhất Thành khó hiểu, chỉ vậy thôi sao? Kỳ lạ, vừa rồi là kiểm tra cái gì, Ma Pháp Các lúc này tra được điều gì? Nhưng thấy hai chữ ‘Thông Qua’ Nhất Thành cũng không để ý đến việc này nữa.

- Không được mang sách ma pháp ra ngoài. Người có quyền đọc bất cứ sách nào trong này. Nếu đến tầng ba, nhớ kỹ, cẩn thận cực kỳ với các Cẩm Thuật. Tổ Sư các người trước khi rời đi có nói: mấy vạn năm sau sẽ có người đến đây, đọc hết sách ma pháp trong này. Thật sự điều đó đã thành hiện thực.

Nhất Thành giật mình, nói thế là vị tổ sư kia đã biết chuyện mấy vạn năm sau? Điều này sao có thể? Tổ Sư là thần sao? Hồng Lão bên cạnh cũng khiếp sợ nhưng không có phản ứng gì nhiều. Có vẻ điều này không phải lần đầu lão gặp.

Hồng Lão hỏi:

- Sư đệ cần gì nữa không? Định tính ở lại đây bao lâu? Nếu muốn đọc hết sách trong này thì sợ rằng cần rất nhiều thời gian.

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Không biết sẽ bao lâu, nhưng đệ sẽ ở lại đây tới khi đọc xong sách Ma Pháp trong này. Sư huynh cứ yên tâm, không cần lo lắng cho đệ, đệ biết việc gì nên làm và không nên làm.

Hồng Lão gật đầu:

- Được rồi, sư đệ cứ ở lại đây đi. Ta sẽ cho người mang thức ăn đến đây thường xuyên.

Nhất Thành gật đầu, dù sao có ma pháp lực hẳn sẽ không bị đói, nhưng có thức ăn vẫn tốt hơn. Sống thì phải ăn, thế mới là sống.

Hồng Lão rời đi, Nhất Thành đắm đầu vào xem xét sách ma pháp. Bắt đầu từ tầng một. Mục đích của hắn không phải là vì linh hội phép thuật mà thật sự là vì chính bản thân hắn. Hắn đang gặp chuyện khó khăn mà không một pháp sư nào có thể tương trợ được.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Gặp lại Bạch Tư Thường

Một năm qua đi,

Một thiếu niên mặc một bộ đồ đen bước ra từ cấm chế. Hai lão già còng lưng liếc hắn một cái rồi không để ý đến nữa. Thiếu niên vừa đi hạ sơn vừa huyết sáo. Tinh thần thiếu niên này có vẻ rất tốt.

Thiếu niên này chính là Nhất Thành, hắn đã ở trong Ma Pháp Các đúng một năm. Dành hết thời gian cho việc đọc tất cả sách ma pháp có trong Ma Pháp Các. Thu hoạch khá tốt nên tinh thần rất thoải mái. Đi được một lúc thì hắn gặp Viện Trưởng và Bạch Thư Sinh, bọn họ đang đi đến bên này.

Viện Trưởng và Bạch Thư Sinh thấy hắn thì vội hành lễ:

- Tiểu Sư Thúc. Tiểu Sư Thúc Tổ.

Nhất Thành gật đầu:

- Hai người đi đâu vậy? Có vẻ như có việc gấp.

Viện trưởng lắc đầu nói:

- Hai sư đồ đang đến chỗ Phó viện trưởng. Trao đổi về một số nhiệm vụ mới được yêu cầu. Cũng không có việc gì lớn. Tiểu Sư Thúc mới từ trong Ma Pháp Các đi ra?

- Đúng, ta mới từ trong đó đi ra. Nếu đã có việc thì ta cũng không làm phiền hai người. Ta đang đi đến Bắc Viện. Không biết Mộc Sinh Tiên còn nhớ đến việc ta sẽ đến đó không?

Viện Trưởng cười nói:

- Tất nhiên là còn nhớ. Ta nghĩ Mộc Sinh Tiên đang chờ người đến. Để ta bảo Bạch Thư Sinh đưa người đi.

Nhất Thành khoát tay lắc đầu,

- Ta tự mình đi được. Luôn tiện cũng quan sát phong cảnh trong thư viện luôn, cũng đến thư viện 5 năm rồi nhưng không biết nơi này như thế nào. Ah, nếu sau này có người ngoài các người không cần hành lễ, cứ coi ta như đệ tử bình thường là được.

Nhất Thành nói xong liền chào hai người rồi dạo bước đi xuống núi. Phía sau Viện trưởng trong theo bóng lưng Nhất thành mà trong lòng hơi lo lắng, nhưng rồi cười khổ cho qua, dẫn theo Bạch Thư Sinh hướng về nơi ở của Phó Viện trưởng Pháp Nhân.

Trung viện tất nhiên là trung tâm của thư viện, là khu vực dân số thư viện lưu động nhiều nhất. Đỉnh núi là nơi của cao tăng, còn ở chân núi, nơi đây tập trung rất nhiều đệ tử và giáo sư. Các khu nhà được xây theo phong cách cổ xưa, chủ yếu là cửa hàng của thư viện. Nơi đây tập trung rất nhiều đệ tử vì đây là nơi giao dịch của bọn họ. Nhưng đệ tử liễu mạng, sau các lần làm nhiệm vụ đều có thu hoạch, bọn họ sẽ ở đây giao dịch. Nơi đây được thư viện quản lý vì thế hầu hết cũng ít ai dám gây chuyện ở đây. Trừ lần trước, hơn mấy trăm đệ tử choảng nhau vì xích mích.

Rất nhiều ánh mắt đang nhìn Nhất Thành nhưng hắn không quan tâm. Tất nhiên hắn biết vì hắn bây giờ bị teo nhỏ, đi giữa đám pháp sư này thì như hạt giữa bầy gà. Kèm theo bộ áo đen, tóc ngắn được hắn cắt tỉa cẩn thận mỗi tháng thì ai cũng cảm thấy rất kỳ quái. Phải biết người ở đây dù nam hay nữ vẫn để tóc dài nếu không thì cạo trọc chứ ít ai cắt ngắn gọn gàng như hắn.

Nhất Thành vừa đi vừa quan sát hai bên đường. Những cửa hàng được bày bán nơi đây rất đa dạng. Có mấy cửa hàng bán các loại khoáng chất, có cửa hàng thì bán các loại trái cây kỳ lạ, có cửa hàng thì bày chỉ một thanh vũ khí, vũ khí này rất kỳ dị như một cây gậy nhưng trên thân lại rất nhiều lỗ...

Đi tới một đoạn nữa là không còn nơi buôn bán mà nơi các đệ tử trao đổi phép thuật. Nói trao đổi thì chỉ nói cho sang chứ thật ra là biểu diễn. Có kẻ thì thi vật tay, kẻ thì sử dụng một số phép thuật khác nhau tạo ra thức ăn, có tên thì thổi ra một quả bong bóng, hắn có thể đứng trên đó lơ lửng trong không trung. Kỳ lạ nữa là có một số đệ tử mang theo yêu thú biểu diễn, nhiều con thì hung mãnh như sư tử, còn có con thì giống khỉ nhưng đến bốn cái tay.

Nhất Thành đi một lúc thì gặp một bức tường lớn, trên cao treo bốn chữ lớn ‘Phép thuật Trường’. Bên trái đang có tiếng reo hò lớn, Nhất Thành đi đến thì phát hiện một màn hình trong suốt lớn treo lơ lửng bên trên. Trên đó đang chiếu hai tên đệ tử đánh nhau, một tên thì dùng hỏa phép thuật, một tên thì dùng phong phép thuật. Nhất Thành nhìn qua thấy hai tên này phép thuật chỉ vừa đột phá cấp S không lâu. Động tác thì chậm chạp nên hắn chả có hứng thú xem thêm đành lắc đầu rời đi.

Nhất Thành đang đi dạo thì bỗng nhiên hắn giật lùi vài bước:

- Ầm

Một thanh niên không biết từ đâu trên cao nhảy xuống xuất hiện ngay trước mặt Nhất Thành. Nhất Thành nhú mày nhưng ngay sau đó thì liền dẫn ra cười:

- Bạch Tư Thường sư huynh, lâu rồi không gặp.

- Ha...Ha...Ha...

Người vừa nhảy xuống đứng lên liền cười lớn, đi đến vỗ vai Nhất Thành,

- Hơn bốn năm rồi không gặp lại, ta....

Ngay khi hắn mới nói đến từ ta thì như nhớ ra cái gì. Bạch Tư Thường vội cúi người định hành lễ. Nhất Thành thấy vậy thì cười tiến tới một bước nắm vai nắm không để Bạch Tư Thường cúi đầu. Bạch Tư Thường thấy Nhất Thành lắc lắc đầu thì hiểu ý, không thi lễ nữa. Nhất Thành tiến tới gần nói nhỏ:

- Hình như huynh biết thân phận của ta bây giờ nhưng đừng nói ra. Ta vẫn muốn làm đệ tử bình thường nên dấu đi thân phận. Sau này cứ xưng hô bình thường là được.

Bạch Tur Thường hiểu ý gật đầu rồi cười nói:

- Được! Bốn năm trước, lúc sư đệ được đưa ra thì ta thật sự khiếp sợ. Ta suýt chút nữa nhận không ra. Đệ mới tỉnh lại sao? Àh quên chúng ta đang đứng giữa đường, huynh đệ ta lên trên kia ngồi nói chuyện.

Lúc này Bạch Tur Thường nhảy xuống từ trên lầu hai của một tòa lầu đã gây ra chú ý. Thấy người đang nhìn liền vội vàng nắm tay kéo Nhất Thành vào tòa lầu lúc này:

- Đi theo ta, lên trên kia ta giới thiệu cho sư đệ một số bằng hữu của ta.

Nhất Thành nhìn lên cái bảng phía trên là biết đây là tửu quán. Hắn đi vào trong thì phát hiện ở bên trong rất yên tĩnh, không nhộn nhịp như bên ngoài. Trong này rất nhiều đệ tử nhưng bọn họ chia ra từng nhóm có nam có nữ đang trao đổi gì đó. Bạch Tur Thường đi trước liền nói:

- Có vẻ sư đệ mới đến đây lần đầu. Nơi đây là nơi tập trung của các nhóm đệ tử làm nhiệm vụ. Bọn họ tụ họp ở đây để trao đổi thông tin, lập kế hoạch, và nhận nhiệm vụ.

Nhất Thành gật đầu hiểu. Vừa đến lầu hai, nơi đây ít người hơn lầu một, đệ tử trên này có vẻ mạnh hơn đệ tử dưới lầu một. Nhất Thành hiếu kỳ hỏi:

- Tửu quán này phân cấp đệ tử theo từng lầu?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Gây chuyện

Bạch Tur Thường gật đầu:

- Đúng vậy! Các nhóm đệ tử càng mạnh thì càng được lên cao. Tửu Lâu này gồm ba tầng.

Cả hai đến một cái bàn tròn nhỏ gần cửa sổ nhìn xuống dưới, có bốn người đang ngồi. Bốn người kia thấy Bạch Tur Thường đến liền có người lên tiếng hỏi:

- Lúc này Bạch Huynh thấy gì mà nhảy từ trên này xuống vậy? Là vì vị tiểu huynh đệ này sao?

Bạch Tur Thường kéo Nhất Thành ngồi xuống bên cạnh cửa sổ nói:

- Đúng vậy! Đây là người quen của ta, lâu rồi không gặp nên lúc này hơi kích động. Để ta giới thiệu: Đây là Nhất Thành, năm nay là đệ tử giáp hai của thư viện.

Nhất Thành đứng dậy chào hỏi mọi người. Bạch Tur Thường tiếp tục:

- Đây là huynh đệ cùng ta làm nhiệm vụ, theo thứ tự từ trái sang phải: Ngũ Muội, Nam Thanh,

Tô Khất, và Khất Nhi.

Nhất Thành quan sát mọi người trong nhóm này, thực lực không tệ. Bạch Tur Thường bốn năm qua không chỉ đột phá cấp S mà còn đến đỉnh phong Thiên Cầm. Máy người còn lại đều là trung cấp. Không tệ chút nào, chỉ bốn năm đã đột phá đến Thiên Cầm đỉnh phong thì đúng là thiên tài. Nghĩ đến đây hắn liền nghĩ đến hai vị Như Như và Lưu Bá Nhân, lần trước gặp đã là Thiên Cầm thượng cấp. Bây giờ chắc chắn đã đến cấp hai sao Thiên Nga.

Nhất Thành hiếu kỳ hỏi:

- Sư huynh chuẩn bị ra ngoài làm nhiệm vụ sao? Sư huynh gia nhập trung viện?

Bạch Tur Thường nói:

- Đúng vậy, mấy người chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài làm nhiệm vụ. Nhiệm vụ lần này chắc là không khó, hy vọng sẽ hoàn thành nhanh chóng rồi trở về. Đệ nhận ra biểu tượng trên áo chúng ta phải không, đúng là ta đã gia nhập trung viện. Vậy sư đệ định đi đâu? Viện nào?

Bạch Tur Thường biết hắn là Tiểu Sư Thúc Tổ nhưng không biết hắn dừng chân ở đâu nên có tình hỏi.

Nhất Thành gật đầu cười nói:

- Đệ đang đi đến Bắc viện, đệ định ở lại đó một thời gian.

- Bắc Viện?

Bạch Tur Thường nhíu mày khó hiểu nhìn Nhất Thành vài lần. Nhất Thành thấy ánh mắt kia không đúng liền hỏi:

- Bắc Viện có vấn đề gì sao?

Bạch Tur Thường lắc đầu cười nói:

- Bắc Viện không có vấn đề gì? Phong cảnh rất đẹp, đệ tử lại ít nên rất yên tĩnh. Có điều đệ tử ở đó rất quái mà nghe nói cũng rất mạnh. Đại Sư Huynh của Bắc Viện rất nổi tiếng đây, rất ít xuất thủ nhưng nếu xuất thủ thì đệ tử thư viện rất ít ai cản nổi.

- Ồ

Nhất Thành kinh ngạc, đánh giá như vậy nghĩa là vị đệ tử này rất mạnh. Nhất Thành hỏi:

- Vậy lần này ra ngoài, huynh sẽ đến quốc gia nào? Có gì chú ý nguy hiểm, gặp phải chuyện như lúc trước phải chạy nhanh vào đừng làm anh hùng nữa. Huynh suýt nữa hy sinh hai lần đấy?

Bạch Tur Thường cười khỏ:

- Chuyến đi đó đúng là nguy hiểm thật. May có đệ cứu ta hai lần nếu không lần đó sợ rằng ta không thể quay về nổi thư viện. Mà chuyện đó thì rất hiếm gặp, đệ yên tâm, lần này ta chỉ làm mấy nhiệm vụ vừa sức thôi.

- Ha..ha..ha.. Thì lần trước cũng vừa sức, nhiệm vụ đơn giản của năm nhất giáp một. Ai ngờ thành ra như vậy.

Nhất Thành cười hi hi đùa giỡn một chút. Bạch Tur Thường gãi đầu cười khỏ, thực sự đúng là như vậy. Nhiệm vụ kia cực kỳ đơn giản ai ngờ thành một nhiệm vụ cấp thảm họa như vậy.

Bên cạnh bốn người kia vừa uống trà vừa nghe hai người này nói chuyện. Nghe đến Nhất Thành cứu Bạch Tur Thường hai lần thì rất bất ngờ. Phải biết Bạch Tur Thường khá là có tiếng tăm trong thư viện lúc này. Đến một số giáp ba học viên cũng không dám chọc vào.

Ngay lúc hai người đang vui vẻ nói chuyện thì một giọng nói mang đầy vẻ khinh miệt vang lên:

- Từ lúc nào lâu hai đến a miêu a cầu cũng có thể đi lên.

Nhất Thành nhíu mày nhìn thì thấy ba nam một nữ đang đứng trước bàn của bọn hắn. Trên áo bốn người đều có hình một ngọn núi, tất biết đây là người của Trung Viện như đám Bạch Tur Thường. Nam thì ăn mặc lố lẹt, nữ thì lại hở hang. Tên nam vừa mới lên tiếng đang được nữ nhân kia ôm cánh tay. Nhìn qua thì chả khác gì đám con cháu ăn chơi của các thế gia lớn.

Nhất Thành nhíu mày, thế loại này vẫn còn tồn tại sao? Hắn lắc đầu thở dài, có lẽ viện trưởng cũng không thể áp chế hết người trong thư viện.

Bạch Tur Thường bên cạnh lạnh lùng nói:

- Tô Lục ngươi muốn làm gì? Đây là người ta mời lên, ngươi có vấn đề gì sao?

- Hừ, Bạch Tur Thường, ngươi là cái thá gì mà lên tiếng ở đây. Hắn, cút khỏi lâu hai, nơi này không dành cho nhóc con.

Tên Tô Lục chỉ ngay vào mặt Nhất Thành đang ngồi kể cửa sổ quát. Nhất Thành nhìn qua là biết tên này với Bạch Tur Thường trước đó hình như có xích mích nếu không thì không thể rảnh hơi mà tìm bọn hắn rắc rối.

- Hừ..

Bạch Tur Thường hừ lạnh đứng dậy lạnh lùng nói:

- Vậy ngươi là cái thá gì mà đòi đuổi người ở lâu hai?

Tên kia mặt hách dịch lên lớn giọng nói:

- Ha..Ha..Ha..Ngươi cho một tên thấp kém đến từng hai chính là khinh bỉ người trên lâu hai này. Ở đây chỉ tiếp các nhóm và nhân vật mạnh mẽ. Hành động của ngươi chính là khinh thị từ lâu này và đệ tử đang có mặt tại đây.

Từ lúc tên này đến đây gây chuyện, mọi người đã để ý bên này, tên này vừa lớn giọng thì cả lâu một đến lâu ba đều nghe thấy. Bạch Tur Thường cũng không kém cạnh lạnh lùng bước đến trước mặt Tô Lục quát:

- Ta mời người lên đây thì mặt mặt đệ tử trên này. Còn loài người phế vật như ngươi lên đây không mặt mặt mọi người sao?

Nhất Thành mỉm cười, vị Bạch Sư huynh này mấy năm qua có thay đổi rất lớn. Trở nên hào sảng hơn và đầy cá tính. Lúc trước ra dáng sư huynh, giờ

đây thì giống một nam tử huyết khí phương cương hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Ta có thể cho lão sư xem lệnh bài

Tô Lục nổi giận chỉ vào mặt Bạch Tư Thường lấp bắp nói:

- Ngươi...Ngươi..

Bạch Tư Thường quát:

- Ngươi gì mà ngươi, phở vật như ngươi không ý vào có người bên trên thì là cái thá gì? Muốn đánh nhau sao? Đến, ta tiếp ngươi. Tên nào không dám xuất thủ là chó con.

- Ha..ha..ha..

Mọi người nghe vậy thì có người cười lớn tiếng, cảm thấy tên họ Tô kia thật là kém cỏi. Đến gây sự lại bị người ta mắng thành chó con. Làm sao bọn họ không biết nếu động thủ thì bên nào sẽ thắng? Có cho trăm lá gan họ Tô kia cũng không dám.

Đúng lúc này, từ lầu ba truyền đến một tiếng ‘Hừ’ lạnh đầy áp lực.

Một lão già từ từ lầu ba đi xuống, theo sau là hai nam tử, lão này cách ăn mặc không phải đệ tử mà là lão sư. Lão cũng đến từ trung viện vì trên áo lão có hình ngọn núi giống Bạch Tư Thường. Thấy lão sư đi xuống thì mấy tên đệ tử có mặt ở lầu hai đều cúi người hô lớn:

- Lão sư

Nhất Thành cười, chuyện này càng lúc càng thú vị, có lão sư tham gia. Hắn không biết vì mình là nhân vật chính hay không mà lúc nào cũng có việc tìm đến. Lúc này lão này phát ra khí thế đè ép lên mọi người, nhìn qua lão cũng rất mạnh, phải là cấp bậc ba sao Thiên Ứng hoặc Bốn Sao Mộc Phu. Nhất Thành khá là khó hiểu, lão sư sao xuất hiện ở nơi này. Nếu đúng như Bạch Tư Thường nói thì nơi đây chỉ dành cho đệ tử.

Ở lầu hai của tửu lâu, mọi người đều cúi người chào chỉ có mình Nhất Thành là không nên mọi ánh mắt đều nhìn về phía hắn. Phát hiện hắn rất còn rất nhỏ nên bỏ qua, lại nhìn về phía Lão Sư mới đến. Lão kia lạnh lùng lên tiếng:

- Bạch Tư Thường ngươi thật to gan. Mới có chút tài năng đã không xem ai ra gì, còn dám phá luật của thư viện, đem người ngoài vào thư viện, đến nơi quan trọng nữa. Ngươi đáng tội gì đây?

Lão thấy Nhất Thành còn nhỏ nên đoán là người ngoài, dùng lý do này mà bắt chẹt Bạch Tư Thường.

Bạch Tư Thường liền vội nói:

- Lão sư, đây là đệ tử thư viện. Năm nay là đệ tử giáp hai, được thư viện nhận làm chính quy đệ tử. Không phải là người ngoài.

Lão Sư kia lạnh lùng quát:

- Lão, tên nhóc chỉ mới có mấy tuổi mà ngươi dám nói hắn là đệ tử của thư viện sao?

Bên kia đang đôi co thì Nhất Thành lại không để ý, hắn di chuyển đến ngồi gần vị Ngũ Muội bên cạnh hỏi:

- Tỷ tỷ xinh đẹp, Bắc Viện đi hướng nào?

Ngũ Muội nghe Nhất Thành gọi mình như vậy thì ngượng ngùng cười khánh khách. Bên cạnh, Nam Thanh, Tô Khát, và Khát Nhi đứng rất gần nên nghe thấy câu hỏi của Nhất Thành thì tròn tròn mắt. Trong lòng lâm bầm-Tên nhóc này, không biết mình đang gặp rắc rối sao? Thế mà còn cười nói, đùa giỡn với Ngũ Muội.

Quay lại bên kia, Bạch Tư Thường cũng đáp trả:

- Vị Sư đệ này vào thư viện bốn năm trước, được chính lão sư Đồ Tư đưa vào thư viện. Nếu lão sư không tin có thể gặp Lão sư Đồ Tư để nói chuyện.

Nghe đến hai chữ Đồ Tư thì vị Lão Sư kia liền nhú mày. Có lẽ lão rất kiêng kỵ vị lão sư Đồ Tư kia. Mà người chung quanh nghe đến tên này cũng không được tự nhiên cho lắm. Lão sư hình như nghĩ đến cái gì liền cười lạnh nói:

- Không cần, nếu tên này là đệ tử thư viện thì chứng minh đi.

Tên Tô Lục phía sau giống như bắt được cái gì liền nói:

- Lão Sư anh minh, mỗi đệ tử đều có lệnh bài riêng biệt. Nếu tên này là đệ tử của thư viện thì đưa lệnh bài ra? Không cần làm phiền đến Lão Sư Đồ Tử. Lão sư đâu có rảnh để mất thời gian giải quyết mấy việc lật vạt này.

Mấy tên đi theo liền phụ hoạ vào làm Bạch Tur Thường khó xử. Hắn không biết Nhất Thành có lệnh bài riêng hay không. Bạch Tur Thường chỉ biết Nhất Thành hôn mê rất lâu, không biết hắn đã nhận lệnh bài từ thư viện chưa, nếu như không có thì rắc rối rồi.

Thấy Bạch Tur Thường khó xử thì vị lão sư kia liền lạnh lùng nói:

- Kêu hắn đứng ra, chứng minh thân phận. Nếu không, ta sẽ phải thông báo với Pháp Đội ở đây có nội gián. Các ngươi đều là đồng tội.

Bạch Tur Thường nghe đến Pháp Đội thì hơi nhú mảy, cảm thấy tình hình không ổn. Phải tìm cách liên lạc những người biết thân phận thật sự của Nhất Thành. Pháp Đội chính là đám thi luật của thư viện, nhiệm vụ hầu như là giải quyết rắc rối và bảo vệ thư viện. Người bị Pháp Đội tóm đến không bao giờ lành lạng đi ra. Ngay khi hắn định lên tiếng thì Nhất Thành đã đến phía sau hắn nói:

- Bạch Sư huynh để ta chứng minh thân phận của mình.

Thấy Nhất Thành cười với mình thì Bạch Sư Huynh thở ra một hơi thả lỏng. Hắn nghĩ Nhất Thành chắc chắn có lệnh bài nên mới nói như vậy. Hắn cũng trở nên yên tâm hơn.

Nhất Thành cười nhìn vị lão sư kia:

- Chào lão sư, ta có thể cho lão sư xem lệnh bài nhưng ta có thể chỉ cho một mình ngài thấy. Lệnh bài này được người đặc biệt trong thư viện đưa cho ta nên không thể tùy tiện cho mọi người thấy.

Nghe Nhất Thành nói thì mọi người cảm thấy tò mò và hiếu kỳ. Lệnh bài ai đưa mà không thể tùy tiện cho mọi người thấy? Lão sư kia nhú mảy, trong lòng cũng đang nghĩ đó là lệnh bài gì? Lão sư hy vọng không đắc tội với người có quyền uy trong thư viện. Nhất Thành tiến lại gần vị lão sư kia đang đứng, vừa đi vừa đưa tay vào trong ngực như lấy ra một thứ gì đó.

Tiến đến sát người vị lão sư kia, Nhất Thành hơi cúi đầu che đi tầm mắt mọi người chỉ để lộ vị trí cho lão sư kia thấy. Vì lão sư kia cao hơn Nhất Thành nên lão sư hơi cúi người nhìn xuống, cố gắng nhìn vào tay trong ngực Nhất Thành xem đó là lệnh bài gì? Chỉ tiếc thứ đang chờ lão sư không phải là lệnh bài mà đó là...

- Bốp

Một cú đấm móc cực mạnh từ dưới lên vào mặt đang cúi của vị Lão sư. Cú đấm móc cực nhanh, ngay khi thân thể vị lão sư kia bị đánh bật ngược bay lên không ngã ra sau theo quán tính thì chân phải của Nhất Thành đã giẫm mạnh lên chân của lão.

- Âm

Vì bị giẫm lên chân nên thân thể vị lão sư kia không bị đánh bay lên trên không mà cả người bật ngược ngã ra sau đập mạnh xuống nền lầu hai ngay tại chỗ. Hầu như tất cả hành động của Nhất Thành là cùng một lúc, rất bất ngờ và rất nhanh làm vị lão sư kia không thể kịp phản ứng. Mà không chỉ có mình lão, ở lầu hai của tửu lâu này không có một ai phản ứng kịp.

Lão sư vừa ngã xuống thì Nhất Thành không dừng lại. Hắn lấy chân phải đang giẫm trên chân vị lão sư kia làm trụ. Chân trái giẫm mạnh xuống vị trí bụng của lão.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Đến Bắc Viện

- Âm

Một lỗ thủng lớn từ lầu hai thông xuống lầu một, Nhất Thành và vị lão sư kia rớt xuống lầu một, bụi đất bay tung toé. Ngay khi rớt xuống lầu một, Nhất Thành liền lao ra ngoài với tốc độ cực nhanh. Mọi người ở đây chỉ còn nghe một câu hắn để lại:

- Nếu có việc gì? Đến chỗ kia tìm ta. Ha..Ha..Ha..

Mọi người trên lầu hai sửng sốt, đến lúc nghe tiếng cười của Nhất Thành đi xa thì mới có người hô lớn:

- Tên kia đánh lão sư, nhanh bắt hắn lại. Thông báo cho Pháp Đội.

- Nhanh xem lão sư sao rồi?

- Nhanh thông báo lên trên.

Một trận náo loạn xảy ra ở tửu lâu, đám Bạch Tur Thường không phải ngu, thấy Nhất Thành trốn mất chỉ để lại một câu nói, Bạch Tur Thường ra dấu cho bốn người phía sau nhảy ra cửa sổ, rồi lẩn vào trong đám đông phía dưới. Trong lúc lộn xộn, mọi người chỉ đang chú ý đến lão sư đang nằm dưới lầu một mà không một ai để ý đến đám người Bạch Tur Thường rời đi.

Chạy được một lúc, Ngũ Muội hỏi:

- Việc này..?

Bạch Tur Thường hiểu ý cười nói:

- Đừng lo lắng cho vị sư đệ kia. Lo cho chính mình còn hơn. Ở thư viện không ai dám đụng đến hắn đâu. Chúng ta phải lập tức rời khỏi thư viện làm nhiệm vụ, tránh thị phi một thời gian. Nếu còn ở lại, ta sợ là Pháp Đội sẽ sờ gáy, gây ra rắc rối không cần thiết.

Mọi người gật đầu hiểu ý Bạch Tur Thường, trong lòng thì hiểu kỳ thân phận của vị sư đệ kia.

- -----

Trở lại với Nhất Thành,

Hắn đang lao nhanh trên đường, sau khi chạy một lúc thì giảm tốc độ để tránh gây chú ý. Chỉ một lúc sau thì hắn đã tiến vào nơi hoang dã không có người. Nhất Thành đang tiến đến Bắc Viện, lúc này hắn đã hỏi Ngũ Muội đường đi, với lại Bắc Viện lại là một ngọn núi nên rất dễ tìm.

Hắn vừa đi vừa huyết sáo, tinh thần rất tốt. Đúng lúc này hắn nghe tiếng của Trí Tuệ Thể vang lên trong đầu:

- Tinh Thần của túc chủ có vẻ rất tốt, đánh người rất thích sao?

Nhất Thành cười nói:

- Giờ ta mới hiểu trẻ trâu ở Địa Cầu cảm thấy như thế nào? Rất đã tay, nhìn ai gai mắt thì đánh người đó, cảm giác rất tốt.

Đi được một lúc thì hắn đến dưới một chân núi, cũng không để ý liền men theo đường mòn mà tiến lên. Nhất Thành vừa đi vừa quan sát nơi đây, ngọn núi này rất yên tĩnh. Chủ yếu là tiếng của các động vật nhỏ, hầu như không có tiếng gì khác. Ngay đúng lúc bước đến một khu đất trống thì...

- Vèo

Một lá cây nhỏ, nó như một thanh phi đao sắc bén bắn nhanh tấn công Nhất Thành. Nhất Thành lách người tránh né, vừa tránh được lá cây thứ nhất thì một loạt tiếng lá cây xào xạc vang lên. Lá cây như một con lốc lá phi đao đánh về phía Nhất Thành. Nhất Thành thấy vậy thì cười, hắn cũng không dùng phép thuật mà nhanh chóng lùi lại phía sau, ẩn mình vào trong khu rừng mình mới đi ra. Hắn liền nhanh chóng lách mình ẩn sau một cây cao lớn.

- Phập, Phập,...

Tiếng lá cây đâm vào thân cây như đâm vào đậu hủ. Có thể thấy người thi triển phép thuật này cũng rất mạnh, ít nhất là cấp S Thiên Cảm đỉnh phong. Sau một lúc thì con lốc lá cây cũng dừng lại, Nhất Thành rời khỏi gốc cây, đi đến khoảng đất trống lúc này, nơi đó đang đứng một cô gái. Vóc dáng rất chuẩn, ba vòng rõ ràng, đội một cái mũ vàng rộng, tay nắm một cây gậy ma pháp. Áo choàng đen bay trong gió, khuôn mặt được một tấm vải đen che đi nửa khuôn mặt. Nàng lạnh lùng nói:

- Người là ai? Vì sao lén lút đến Bắc Viện.

Nhất Thành cười thân thiện, chấp tay nói:

- Ta là đệ tử thư viện, được viện trưởng cử đến đây gặp Bắc Phong Chủ.

Nghe hắn nói thế thì nữ pháp sư nhún mày hỏi:

- Có chứng minh thân phận gì không?

Nhất Thành lắc đầu:

- Là truyền miệng của Viện Trưởng, mà Bắc Phong Chủ cũng đã từng gặp ta một lần, tin rằng ngài ấy sẽ không quên. Vị sư tỷ này, dù sao cũng không nên lo lắng. Đây là bắc viện, ta chỉ có một mình, cũng không làm gì nguy hại được. Chỉ cần gặp phong chủ, thế là mọi việc sẽ rõ ràng.

Nghe Nhất Thành nói vậy thì nàng kia cũng gật đầu, nàng rất tự tin với phép thuật của mình với lại Nhất Thành chỉ có một mình, lại rất nhỏ tuổi, chắc

chấn sẽ không có chuyện gì. Chỉ cần đi thêm một đoạn nữa sẽ đến gần nơi tập trung cao tầng của Bắc Viện, vậy thì càng an toàn.

- Được rồi! Theo ta đi gặp phong chủ, không được loạn động. Lần sau phải đi cửa chính, không nên lên vào đường núi.

Nhất Thành cười gật gật đầu nói:

- Đa tạ tỷ tỷ.

Nhất thành đi theo nàng một lúc thì đến một quảng trường đông người. Nơi này đang có khoản ba bốn chục đệ tử đang ngồi. Phía trên có một giáo sư đang giảng giải các vấn đề về ma pháp. Nhất thành nghe qua là các loại hiểu biết cơ bản về các thuộc tính phép thuật. Chủ yếu giúp các đệ tử này hiểu rõ hơn về phép thuật mình dùng và rút ngắn thời gian lĩnh ngộ ma pháp.

Đi lên thêm một đoạn nữa, Nhất Thành thấy mấy căn nhà ở rất lớn. Trước mỗi nhà đều đang có giáo sư dạy riêng cho một vài đệ tử. Có thể mấy người này là đệ tử chính thức của họ, được dạy bảo kỹ càng hơn.

Cuối cùng cũng đến nơi: Hắn đang đứng trước một cung điện nhỏ. Phía trên có tấm bản ghi rõ hai chữ Bắc Viện. Hắn đứng ngoài chờ một lúc, vị tỷ tỷ lúc này từ trong đó đi ra liền nói:

- Vào trong đi, phong chủ đang ở trong đó chờ ngươi.

Nhất Thành gật đầu, hắn tiến vào trong điện. Vừa bước vào liền thấy trên cao là Mộc Sinh Tiên đang ngồi, phía dưới có vài thanh niên nam nữ trẻ tuổi đệ tử cùng với mấy lão sư. Nhất Thành tiến lên hành lễ nói:

- Mộc Phong Chủ khỏe?

Mộc Tiên Sinh nhìn Nhất Thành cười nói:

- Tiểu đệ một năm bế quan cuối cùng cũng đi ra rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Lão sư mạnh nhất

Nhất Thành nói:

- Ta mới đi ra không lâu, vừa ra liền đến thẳng đây.

Mộc Tiên Sinh gật đầu:

- Chỗ ở của tiểu đệ ta đã chuẩn bị rồi. Chỉ còn chờ tiểu đệ đến. Mà để ta giới thiệu mọi người ở đây.

Lão vừa nói xong thì mấy người kia liền đứng ra tự mình giới thiệu bản thân mình. Nơi đây có hai đệ tử của phong chủ, một nam một nữ, nam tên là Bằng Hoạch và Nữ là Nhan Nhan. Cả hai đều đạt đến cấp ba sao Thiên Ứng. Còn lại là ba vị lão sư, một lão giả họ Mộc, một người họ Phong, người khác thì họ Tỷ.

Nhất Thành bỗng nhiên nói:

- Mộc Phong chủ, ta không biết nên hỏi điều này hay không?

Mộc Phong Chủ cười nói:

- Tiểu Đệ có gì cứ tự nhiên thẳng thắn hỏi? Nếu ta biết ta sẽ trả lời.

- Ngoài hai vị Viện Trưởng và Bốn vị Viện Chủ: thực lực của lão sư nào là mạnh nhất. Có lão sư nào họ Tô nổi danh không?

Nghe câu hỏi của Nhất Thành thì mọi người sững sốt. Không hiểu vì sao vị tiểu đệ này lại hỏi điều này? Mộc Sinh Tiên nói:

- Nói đến thực lực của các lão sư thường là bí mật của mỗi người. Tất nhiên danh tiếng của họ trong thư viện cũng nói lên thực lực của họ. Tiểu đệ ít giao tiếp vậy thì để Bằng Hoạch nói cho tiểu đệ biết một số người được cho là mạnh nhất trong các vị lão sư.

Bằng Hoạch đứng ra nói:

- Nói đến lão sư có phép thuật mạnh thì người đầu tiên cần nhắc đến là Lão Sư Đồ Từ, người này làm việc ở Pháp Đội. Được đánh giá lão sư có chiến lực mạnh nhất trong thư viện, cũng là người chính trực nhất. Nghe nói đã đạt đến cấp 7 sao Thiên Long. Lão sư của Trung viện có hai vị cấp 6 sao Vũ Tiên, một người họ Tô và một vị họ Vũ. Bốn viện còn lại thì mỗi viện đều có một vị lão sư cấp 6 sao Vũ Tiên ...

Nhất Thành nghe đến Trung viện có một vị họ Tô lão sư thì không cần biết phía sau là gì nữa. Hắn quan tâm chỉ là lão sư hôm nay hắn đánh, tên lão sư kia đứng ra bảo vệ Tô Lục chắc lão có quan hệ với lão sư họ Tô này. Hắn muốn biết trước, nếu như đánh đến còn biết đối thủ là ai, lúc đó mới phán đoán nên chiến hay là trốn.

Bằng Hoắc vừa giới thiệu xong thì Mộc Sinh Tiên bỗng hỏi Nhất Thành:

- Tiểu diệt vì sao hỏi việc này? Nếu muốn học gì? Ta có thể tự mình chỉ dạy cho tiểu diệt hoặc là tìm người nghiên cứu sâu trong vấn đề đó cho tiểu diệt.

Mọi người trong điện kinh ngạc trước lời nói của Mộc Sinh Tiên. Trước khi Nhất Thành đến, phong chủ đã dặn họ không được đắc tội với vị tiểu đệ này. Phải giữ quan hệ tốt với người này, nếu không thích thì cũng không nên là địch. Nghe vậy thì mọi người đoán được thân phận vị tiểu diệt này rất cao, không nghĩ cao đến mức đến viện chủ mờ lời tự mình chỉ dạy phép thuật.

Nhất Thành lắc đầu:

- Tiểu diệt chỉ muốn quan tâm thư viện hơn một chút mà thôi. Không có việc gì quan trọng.

Mộc Sinh Tiên nghe vậy thì gật đầu liền nói:

- Vậy được rồi. Nhan Nhan, mang tiểu diệt đến biệt viện lúc trước ta bảo con chuẩn bị. Bảo tiểu tử Tiểu Tiểu ở đó nếu tiểu diệt cần gì thì báo cho ta biết, rõ chưa?

Nhan Nhan, nữ đệ tử của Mộc Sinh Tiên, thiên sinh kiêu lệ, có thiên phú cực lớn với Mộc hệ. Một năm trước, nàng được sư phụ bảo sửa chữa một biệt viện kế bên sư đệ Tiểu Tiểu. Phải mất rất lâu mới sửa sang xong, không nghĩ đến biệt viện kia lại dành cho vị tiểu sư diệt nhìn như mười một mười hai tuổi này.

- Đa Tạ phong chủ, sau này ngài cứ xem ta là đệ tử Bắc Phong. Có gì thì có thể gọi ta đến.

Mộc Sinh Tiên cười gật đầu, trong lòng lại nói: Người không phá Bắc Phong ta là may rồi. Mới gặp lần đầu đã khiến mấy trăm đệ tử phải nằm mấy tháng chữa thương. Dù đã chữa khỏi nhưng một năm qua bị bắt làm mấy chục nhiệm vụ, không hoàn thành không được trở lại thư viện. Đến mức đã có hơn phân nửa đệ tử đã tử vong khi làm nhiệm vụ. Đệ tử Bắc Phong ta rất ít, ta không dám gọi người đâu.

Ngay khi Nhất Thành mới đi không lâu, Mộc Sinh Tiên trầm ngâm suy nghĩ gì đó. Đúng lúc này, từ ngoài chạy vào một nam đệ tử. Người kia trên trán còn đầy mồ hôi vội vàng thi lễ với mọi người trong điện. Mộc Sinh Tiên tỉnh lại trong trầm tư nhìn xuống đệ tử phía dưới hỏi:

- Có chuyện gì mà người gấp gấp vậy?

Nam đệ tử kia vội vàng nói:

- Có tin tức từ trung viện truyền đến nói là Pháp Đội đang truy bắt người. Nghe nói là một đứa trẻ 11 hoặc 12 tuổi, mặc đồ đen tóc ngắn.

Mộc Sinh Tiên ngăn ra, mặc đồ đen tóc ngắn 11 tuổi, không phải là ... Không chỉ hắn mà ba vị lão sư đang có mặt cùng với Bằng Hoắc cũng nhú mày. Người mà phong chủ bọn hắn vô cùng khách sáo như vậy sao Pháp đội lại dám truy bắt. Mộc Sinh Tiên nhú mày lại hỏi:

- Nói rõ, chuyện gì xảy ra?

Nam đệ tử liền bắt đầu kể:

- Một đệ tử của chúng ta báo lại là, nghe nói một vị đệ tử họ Tô trách mắng một đệ tử tên là Bạch Tur Thường đưa một đứa trẻ lên lầu hai của Từ Lâu, nơi mà các nhóm đệ tử có thực lực cao mới được ngồi ở đó. Bạch Tur Thường là một đệ tử thiên tài của trung viện đứng ra bao che cho đứa nhỏ. Hai bên xảy ra tranh chấp miệng lưỡi. Cuối cùng đánh động đến một vị lão sư từ lâu ba đi xuống, sau khi tranh cãi thì bắt đứa nhỏ kia đưa ra lệnh bài chứng minh thân phận của mình. Không ngờ là trong lúc lão sư kia không chú ý, bị đứa nhỏ kia đánh đến trọng thương rồi bỏ chạy. May mắn là có pháp sư trị liệu ở gần đó nhanh chóng cứu chữa cho vị lão sư kia nếu không thì đã mất mạng. Pháp Đội nghe tin thì chạy đến để điều tra vụ việc, có điều nhóm người Bạch Tur Thường đã rời thư viện làm nhiệm vụ, còn đứa nhỏ kia thì không biết đi đâu. Pháp Đội cử người truy lùng khắp nơi, nhưng vẫn không phát hiện tung tích của đứa bé đó.

Mộc Sinh Tiên thở dài một hơi, đúng là vị Tiểu Sư Thúc rồi còn ai nữa. Chỉ có hắn mới dám đánh lão sư như vậy. Nói về thực lực, lão sư thấp nhất cũng là ba sao Thiên Ưng trở lên, chỉ có thể chất biến thái của vị sư thúc này mới có đủ thực lực đánh trọng thương lão sư thư viện một cách dễ dàng như vậy. Phải biết dù là đệ tử Bằng Hoắc của hắn cũng không thể nhẹ nhàng đánh bại được lão sư.

Bằng Hoắc và ba vị lão sư bên kia lâm vào trầm mặc. Đánh lão sư, không phải ai cũng dám làm và cũng không phải ai cũng có thể đánh lên thành công. Trong lòng mỗi người đều lâm bầm tuột còn nhỏ nhưng thân phận cực cao, thực lực và tiềm lực không thể khinh thường.

Mộc Sinh Tiên nhìn Bằng Hoắc nói:

- Nếu có người Pháp Đới đến, cứ đuổi bọn chúng đi. Bảo bọn họ chuyển lời cho Đồ Tử, ‘Việc này dừng ở đây, nếu không thì nói hẳn tự đến tìm ta.’ Còn đám đệ tử Pháp Đới kia đảm làm càng, ta cho phép người xuất thủ, miễn không giết người là được.

Bằng Hoặc cúi người nói:

- Vâng, thưa sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Tiểu Tiểu vs Black Magic Plate

Nhất Thành theo Nhan Nhan rời đi, hẳn cứ nghĩ mình sẽ ở lại chỗ nào đó trên núi này. Không nghĩ là Nhan Nhan dẫn hẳn xuống núi. Sau đó là bắt đầu thi triển phép thuật di chuyển. Tốc độ Nhan Nhan không tệ, di chuyển cực nhanh. Nhan Nhan cũng rất kinh ngạc khi Nhất Thành bắt kịp nàng, đầu tiên nàng chỉ thả chậm tốc độ, thấy hẳn vẫn theo phía sau thì tăng tốc, không nghĩ đến là nàng dùng hết sức lực mà vị tiểu sư đệ này vẫn bám theo kịp.

Hai người lướt qua mấy ngọn đồi nhỏ, cuối cùng cũng đến nơi. Nơi này phong cảnh cực kỳ đẹp, phía sau là những dãy núi trùng điệp và một thác nước cao. Phía trước là đồng bằng rộng lớn, trước mặt Nhất Thành là một cái cây cổ thụ lớn, nó lớn đến mức mà hẳn cứ nghĩ đó là cổ thụ của Quái dị Thế giới.

Khi đến gần, hẳn phát hiện có người đang đứng trước cây cổ thụ lớn kia. Một thiếu niên khá cao, cao hơn nhất thành hai cái đầu nhưng lại rất ốm, đội một chiếc mũ bằng cỏ, đi giày cỏ. Bộ áo quần trên người chỉ có một màu xám, nhìn rất giản dị gần gũi. Trên vai đang đứng một chú chim nhỏ màu vàng óng ánh rất xinh đẹp.

Hai người dừng lại trước người này, Nhan Nhan nói:

- Đây là nơi tiểu sư đệ sẽ ở lại. Tiểu Tiểu sẽ đưa tiểu sư đệ đến nơi nghỉ ngơi. Ta phải trở về tu luyện, có cần gì tiểu sư đệ có thể nói cho Tiểu Tiểu.

- Đa tạ sư tỷ.

Nhan Nhan rời đi, Nhất Thành liền quay sang Tiểu Tiểu:

- Làm phiền sư huynh.

Tiểu Tiểu kia liền cười thân thiện nói:

- Không phiền, không phiền, nơi đây ít ai ở lại, không ngờ tiểu sư đệ lại thích nơi yên tĩnh như ta. Đệ đi theo ta, ta sẽ chỉ nơi ở của đệ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, người tên Tiểu Tiểu này rất thân thiện, rất hoà ái. Nhất Thành thấy vậy cũng rất thích vì thế trò chuyện nhiều hơn. Không nghĩ tới là hẳn lại phát hiện vị Tiểu Tiểu ở đây hơn mấy chục năm rồi. Nghe nói là hẳn cũng như Nhất Thành, gia nhập thư viện, học xong giáp một thì ở lại thư viện tu luyện. Sau giáp ba, phần lớn đệ tử sẽ có chức vụ và nhiệm vụ để làm. Nói đúng hơn là nhiệm vụ dài hạn. Nhiều người trở về gia tộc, chủ yếu là bảo vệ gia tộc cùng người trong khu vực phụ trách đó. Đệ tử không có gia tộc thì được thư viện phân đến các quốc gia dưới quyền quản lý của thư viện. Phần lớn đệ tử quyết định rời đi làm nhiệm vụ dài hạn vì năm dài tháng rộng mà chỉ ở thư viện thì rất buồn chán. Bọn họ có thể một năm về thư viện một lần, có khi là ba bốn năm, có khi thì không thể trở về. Tiểu Tiểu thì đặc biệt hơn một chút, hẳn không thích tranh đấu nên được phân ở lại chỗ này. Hằng ngày công việc chỉ là trồng trọt hoặc cho các động vật hoang dã ở đây ăn. Sống cuộc sống tự do tự tại không ai quản thúc.

Cả hai đến gần cổ thụ thì Nhất Thành phát hiện bên trong cổ thụ này là rỗng. Có người chế tạo chúng thành các bậc thang hướng lên trên. Nhất Thành và Tiểu Tiểu tiến vào bên trong cổ thụ hướng bậc thang lên trên mà đi, tới lúc đến đỉnh là một sảnh nhà rộng lớn được làm dựa trên các cành cây lớn của cổ thụ này. Tiểu Tiểu dẫn Nhất Thành đến một căn nhà bên trái của cây. Nói là nhà nhưng bên trong lại rộng lớn như một căn biệt thự hiện đại, mọi thứ bên trong được làm từ gỗ, rất sạch sẽ.

Tiểu Tiểu bảo:

- Tiểu Sư đệ từ đây sẽ ở lại đây, có gì thì tìm ta ở căn nhà bên trái.

Nhất Thành gật đầu cảm tạ nói:

- Đa tạ sư huynh. Mà thời gian tới, đệ sẽ bế quan trong này. Nếu có ai tìm đệ thì bảo họ đợi lúc đệ xuất quan.

- Ta biết rồi. Nơi đây rất yên tĩnh. Đệ cứ yên tâm mà bế quan.

Tiểu Tiểu sau đó liền rời đi. Nhất Thành khoá cửa ngồi lại trên giường lẩm bẫm:

- Bắt đầu kế hoạch thôi, Trí Tuệ Thê.

Trong năm tháng ở căn nhà tranh cũ kia, ngoài việc hồi phục làm quen với cơ thể mới, Nhất Thành còn đưa Black Magic Plate lên cấp S một sao Thiên Cầm. Ngay đúng lúc hân hờn thì một việc kỳ quái xảy ra làm hân run sợ. Hân mất đi không chế đối với cơ thể mình. Cơ thể hân bị Magic Plate không chế, tự động hấp thụ năng lượng ma pháp từ bên ngoài. Điều này chưa từng xảy ra trước đây.

Ngay khi lấy lại quyền không chế, Nhất Thành vội vàng liên lạc với Trí Tuệ Thê hỏi thăm chuyện gì. Trí Tuệ Thê cũng kinh ngạc đến cực điểm, giọng trở nên lạnh lùng nói:

- Black Magic Plate của túc chủ có khả năng sinh ra Linh Trí.

Nhất Thành ngớ người, miệng há to đủ nhét một quả trứng gà vào. Black Magic Plate sinh ra linh trí, trong lòng liền mừng thầm -clgt. Vậy mà cũng được sao? Nhưng nghĩ đến cảm giác bị không chế vừa rồi thì lạnh người, nếu sau này cơ thể bị chiếm hoặc Black Magic Plate rời đi. Thật sự hân sẽ xong đời. Hân vội vàng hỏi Trí Tuệ Thê:

- Giờ phải làm sao?

Trí Tuệ Thê liền nói:

- Túc chủ thả lỏng tinh thần, ta sẽ xem xét liên kết giữa cơ thể túc chủ và Black Magic Plate. Ta cần hiểu rõ liên kết lúc đó mới có thể tìm cách.

Nhất Thành ngồi yên, thả lỏng tinh thần. Cả người lâm vào trạng thái vô lực, bên ngoài năng lượng vẫn thông qua các lỗ chân lông tiến vào cơ thể của hân rồi di chuyển đến mi tâm, nhập vào Black Magic Plate. Giờ đây, cơ thể Nhất Thành trở thành một cái cầu nối của Black Magic Plate với bên ngoài, điều này làm Nhất Thành cảm thấy mình là thừa thãi. Rất khó chịu!

Sau một lúc, Trí Tuệ Thê liền nói:

- Đã quan sát xong.

Nhất Thành vội hỏi:

- Có cách nào không?

Trí Tuệ Thê trầm giọng nói:

- Black Magic Plate của túc chủ sau khi hấp thụ Ma Đan đã tự động biến đổi. Nó trở thành một bản thể thật chất, rất nhanh sẽ sinh ra linh trí. Nói đến cách thì...

- Sao? Có khó khăn gì sao?

- Cách thì có, phá hủy Black Magic Plate. Tạo một cái mới để túc chủ sử dụng nhưng cách này quá phí phạm, sẽ không bao giờ tạo ra một Magic Plate đặc biệt và đầy tiềm lực phát triển như bây giờ. Cách thứ hai rắc rối hơn, tranh quyền điều khiển với chính Black Magic Plate. Nói đúng hơn là dùng chính linh hồn túc chủ, đánh và Black Magic Plate, giành quyền kiểm soát nó. Nhưng việc này không dễ dàng, linh trí nó vừa mới có hiện tượng sinh ra nhưng không phải dễ dàng có thể tranh quyền với nó. Việc này không khác gì đánh linh hồn mình vào một viên đá, sau đó đòi điều khiển viên đá đó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Sáng tạo phép thuật

Nhất Thành càng trở nên gấp gáp:

- Vậy phải làm sao đây?

Trí Tuệ Thê thở dài:

- Đành phải dùng cách tốn kém nhất. Túc chủ mới dùng một phần vật chất điểm hiện có trên 100,000 điểm để tăng cảnh giới và lĩnh ngộ Vô Hạn Chi Đạo. Túc chủ chỉ có thể dùng phần còn lại để giải quyết vấn đề này.

Nhất Thành lắc đầu cười khổ nói:

- Không sao, tốn bao nhiêu vật chất điểm ta không quan tâm. Chỉ cần giải quyết tốt vấn đề này là được. Nếu không giải quyết được thì như không.

Nhất Thành giờ chỉ quan tâm đến việc mình làm chủ cơ thể của mình. Tốn bao nhiêu điểm không cần thiết, vì nếu mất quyền kiểm soát cơ thể, linh hồn và ý thức có thể bị ép vào trong giọt máu sinh mệnh. Thậm chí phải tìm kiếm cơ thể mới, mà nhiều lúc có khi bị Black Magic Plate giam cầm mãi mãi. Trí Tuệ Thể nghe vậy thì gật đầu nói:

- Được. Để ta giải thích rõ những gì túc chủ cần làm tiếp theo. Thứ nhất, cơ thể túc chủ đang có một liên kết mạnh mẽ với Black Magic Plate, cơ thể túc chủ sẽ không thể lớn lên, nó sẽ mãi mãi nhỏ như vậy trừ khi Black Magic Plate muốn nó lớn. Vì thế chúng ta bắt đầu từ cơ thể túc chủ, giành quyền kiểm soát, cắt đứt liên kết của chúng nó. Sau đó, chúng ta sẽ đánh dần vào sâu, tìm quyền kiểm soát Black Magic Plate.

- Làm sao để làm được việc này?

- Chúng ta cần chính là một loại phép thuật mới.

Nhất Thành khó hiểu hỏi:

- Chúng ta cần sáng tạo một loại phép thuật mới?

- Đúng vậy, chúng ta cần một loại phép thuật mới. Phép thuật này phải cực kỳ mạnh mẽ, không phải về công kích mà về việc khống chế linh hồn, thể chất, etc. Nói đúng hơn là một loại phép thuật áp dụng lên chính túc chủ. Lần trước, Black Magic Plate tạo một cơ thể mới từ Ma Đan, ta đã cố ý đánh linh hồn túc chủ hòa nhập vào cơ thể mới, thế nhưng ta không nghĩ đến là lúc ta nâng cấp, cơ thể túc chủ lại tự động bài trừ linh hồn, đẩy ra khỏi cơ thể túc chủ. Giờ túc chủ như người thường, có thể điều khiển cơ thể mình nhưng cũng rất dễ bị kẻ khác giành quyền kiểm soát.

Nhất Thành cuối cùng cũng hiểu, vì sao lại mất khống chế. Nếu như có m Dương Thể, thì Black Magic Plate không dễ kiểm soát cơ thể này vì linh hồn hắn đã nhập vào bên trong cơ thể. Nếu tranh quyền kiểm soát, chưa biết ai thắng ai.

- Vậy còn chờ gì nữa? Dùng điểm vật chất để sáng tạo phép thuật mới đi.

Trí Tuệ Thể cười khỏ nói:

- Không thể, ta chưa đến cấp bật tự động tạo ra một loại phép thuật mạnh mẽ như vậy cho loài người. Ta cần thêm kiến thức.

- Không phải người không gì không làm được sao?

- Nói thế thôi chứ ta chỉ là một phần của ‘Vật Chất Bí Ẩn’, nếu có ‘Vật Chất Bí Ẩn’ ở đây thì có thể đơn giản tạo ra phép thuật như vậy. Nhưng ta còn đang trong thời kỳ phát triển.

Nhất Thành luống cuống liền hỏi:

- Người vừa nói chúng ta có thể?

Trí Tuệ Thể chậm rãi nói:

- Có thể, chúng ta đang ở thư viện, vậy thì đến Ma Pháp Các lúc trước, xem tất cả phép thuật có trong Ma Pháp Các kia. Sau đó dùng điểm vật chất rút ra tinh túy trong các phép thuật được xem, khi đó chúng ta có thể tạo ra một loại phép thuật mới. Như vậy, túc chủ sẽ đủ điểm vật chất.

Cũng chính vì vậy mà Nhất Thành đã tốn hơn một năm để xem qua tất cả sách phép thuật trong Ma Pháp Các. Hắn chỉ xem, việc còn lại chính là Trí Tuệ Thể ghi nhớ tất cả chúng. Bây giờ chính là lúc bọn hắn dùng lượng tin tức khổng lồ kia để sáng tạo ra một phép thuật mới giúp Nhất Thành giành quyền kiểm soát cơ thể và Black Magic Plate.

Thời gian từ từ qua đi, xuân đến thu đi thì đã qua năm năm.

Năm Năm thời gian rất khô khan và dài đối với Nhất Thành. Trong thời gian này, hắn chủ yếu dành hết thời gian cho bế quan. Mỗi năm chỉ xuất hiện bên ngoài một lần nói chuyện trao đổi với Tiểu Tiểu.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng của ngày phép thuật mới ra đời. Trong thời gian năm năm vừa rồi, năm thứ nhất hắn mất đi không chế cơ thể ba lần, năm thứ hai là tám lần, năm thứ ba là mười lần, năm thứ tư thì đến mười lăm lần.

Thời gian hắn bị giành quyền kiểm soát cơ thể càng lúc càng tăng, như vậy thì không lâu nữa sẽ bị khống chế hoàn toàn. May mắn kế hoạch của hắn và Trí Tuệ Thể sắp xong. Hắn đang chờ kết quả, Trí Tuệ Thể đang trong công đoạn cuối cùng để hoàn thành phép thuật mới. Sau một lúc, trong đầu hắn xuất hiện một câu nói mà hắn chờ đợi năm năm trời:

- Phép thuật mới của túc chủ đã xong. Túc chủ chuẩn bị tinh thần, tiến nhập vào cảnh giới vô thức để lĩnh hội phép thuật này, cũng như giành lại quyền chủ động điều khiển cơ thể. Ta sẽ đếm ngược:

- 2

- 1, Bắt Đầu.

Nhất Thành nhất thời ngồi thẳng lưng, hai mắt nhắm chặt, cơ thể trở nên bất động. Hắn giờ như một pho tượng, thậm chí ngực đã không còn phập phồng, hơi thở cũng đã biến mất.

Một ngày, một tuần, một tháng....

Không biết qua bao nhiêu lâu, Nhất Thành mở trừng cặp mắt đang đóng chặt. Hắn ngửa cổ lên trời hét lớn:

- Ah...

Tiếng hét của hắn tạo thành một đợt sóng âm công kích thổi bay đồ đạc trong phòng. Bên ngoài, Tiểu Tiểu đang ở một khu vực khá xa cũng ngẩng đầu nhìn về phía cổ thụ lớn, nơi căn phòng Nhất Thành ở lại. Tiểu Tiểu lắc đầu lẩm bẩm:

- Tiết hét như một đợt công kích sóng âm. Trong gió lại truyền đến một loại năng lượng ma pháp kỳ dị, không thuộc bất cứ hệ nào. Tiểu sư đệ này thật sự rất cổ quái! Quái dị cũng không quái bằng hắn, bề quan thì như người chết, không có một chút tiếng động hay hơi thở phát ra từ trong phòng. Không biết hắn có phải là người hay không nữa.

Nhất Thành sau khi hét lớn thì cả cơ thể thoải mái hơn nhiều. Giờ đây cơ thể hắn đã cao đến một mét tám, cơ bắp săn chắc, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tóc dài phủ quá vai. Có điều bộ áo quần lúc trước quá nhỏ nên đã bị rách nát tứ tung, hắn cần một bộ đồ mới.

Cơ thể phát triển là nhờ vào hắn đã giành được quyền khống chế cơ thể, cũng như cả Black Magic Plate. Hắn đã tốn rất nhiều thời gian mới khiến linh hồn mình chiếm giữ và khống chế tất cả. Mà câu hỏi nên đặt ra là: Gần sáu năm trời, thành quả cuối cùng của hắn chỉ vậy thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Tuyệt Nhận và Lan

Nhất Thành nhanh chóng liên hệ Trí Tuệ Thể hỏi:

- Ta thành công rồi phải không?

- Không tệ, không tệ, tức chủ đã thành công. Bây giờ tức chủ cảm thấy thế nào?

Nhất Thành cười nói:

- Ta có thể cảm nhận được tất cả các tế bào của cơ thể và bên trong Black Magic Plate của mình. Thậm chí có thể điều khiển chúng. Ngoài ra trong các kinh mạch, âm mạch hay dương mạch, đang có một lượng lớn năng lượng ma pháp lưu thông. Nó xuyên suốt khắp cơ thể, từ trên xuống dưới, thấm vào các tế bào. Nguồn năng lượng ma pháp này bắt nguồn từ Black Magic Plate, tạo thành một vòng tuần hoàn lớn với cơ thể.

- Tốt, tức chủ đã thành công, chúng ta đã xóa đi linh trí đang phát triển của Black Magic Plate, thay vào đó chính là một phần linh hồn tức chủ. Tất cả linh hồn còn lại đã hoàn toàn nhập vào cơ thể. Tức chủ đang nắm giữ một cơ thể hoàn hảo, cố gắng phát huy nó.

- Cốc cốc

Nhất Thành đang cười ngoác miệng thì tiếng gõ cửa truyền vang lên, hắn vội vàng mở cửa thì thấy Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu thấy hắn thì cũng giật mình, lùi lại vài bước, sau đó cảnh giác hỏi:

- Tiểu sư đệ?

Nhất Thành cười:

- Là tiểu đệ, mới có chút thời gian mà sư huynh đã không nhận ra ta sao?

Tiểu Tiểu há hốc mồm, chưa đến một năm, đã lớn thành một thanh niên 18 tuổi, cái này thì quá mức tưởng tượng rồi. Nhất Thành như hiểu được điều gì cười nói:

- Lúc trước đệ đã sử dụng cấm thuật, hậu quả chính là cơ thể bị teo nhỏ. Mấy năm này đang cố gắng chữa trị. Lần bề quan cuối cùng vừa rồi giúp đệ hồi phục hoàn toàn nên mới trở lại hình dạng như cũ.

- Ồ

Tiểu Tiểu ồ lên kinh ngạc, còn nhỏ vậy mà đã học được cấm thuật. Mà còn có thể sống sót sau khi sử dụng nữa. Hẳn đâu có biết Nhất Thành chỉ bịa chuyện cấm thuật. Tiểu Tiểu gật đầu rồi nói:

- Chúc mừng sư đệ đã hồi phục, để ta đi lấy áo quần mới cho đệ thay. Ta sẽ thông báo cho phong chủ làm cho đệ một bộ áo quần phép thuật. Loại kia có lực phòng ngự và to nhỏ tùy theo kích cỡ của sư đệ.

Tiểu Tiểu đi một lúc trở lại thì trên tay đã có thêm một bộ áo quần. Nhất Thành vội vàng cảm tạ rồi thay áo quần. Sau đó hai người kéo nhau đi ăn, hẳn cũng xin lỗi chuyện phá hủy đồ đạc trong phòng, nhưng tiểu tiểu bảo sẽ có người thu dọn. Sư đệ không cần quan tâm.

Sau khi ăn cơm, Nhất Thành hỏi Tiểu Tiểu:

- Gần một năm qua có ai tìm đệ không?

Tiểu Tiểu gật đầu:

- Người lúc trước lại đến, ngoài ra còn có hai vị nữ tử, hình như có việc gấp tìm đệ.

Nhất Thành biết người lúc trước mà Tiểu Tiểu nhắc đến chính là Bạch Tư Thường, từ lúc hắn ở đây, trong hàng đệ tử chỉ có Bạch Tư Thường biết. Thế nên Bạch Tư Thường có đến mấy lần nhưng Nhất Thành không gặp vì đang bế quan cùng Trí Tuệ Thê.

- Hai Nữ tử?

Nhất Thành lập lại rồi nhú mày, hắn không có quen nhiều nữ nhân trong thư viện. Đặc biệt là làm sao biết hắn ở đây mà tìm. Vậy chỉ có cao tăng nói, hoặc là Bạch Tư Thường nói ra. Nhưng chắc chắn nếu người lạ Bạch Tư Thường sẽ không nói ra thông tin của hắn. Ai mới được chứ?

- Hai nữ tử kia để lại tên không?

Tiểu Tiểu gật đầu:

- Có, một nữ tử tên là Tuyết Nhạn và một người khác gọi là Lan. Nữ nhân Lan kia hình như là người của chủng tộc đặc biệt nào đó, có một đôi mắt đỏ.

- Ồ

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, hai nữ nhân này chính là cùng nhóm 6 với hắn lúc trước cùng đến Thiên Long Thành làm nhiệm vụ. Có vẻ hai nàng biết hắn tỉnh lại và ở đây nên đến thăm, chắc không có chuyện gì lớn.

Sau khi giải tán, Nhất Thành về phòng mình ngủ một giấc đến hôm sau mới tỉnh. Mấy năm qua hắn rất ít ngủ, giờ mọi chuyện đã giải quyết xong, tinh thần thoải mái nên đánh một giấc, giúp hắn thả lỏng tinh thần lẫn cơ thể.

Vừa mới tỉnh lại, phía dưới cổ thụ đã truyền đến tiếng nói chuyện của Tiểu Tiểu và ai đó. Các giác quan của hắn rất tinh tường nên nghe thấy cũng không có gì lạ. Nhất Thành sau khi rửa mặt, chỉnh lại áo quần liền xuống dưới.

Phía dưới giờ đây đứng bốn người, Tiểu Tiểu, Bằng Hoắc, Tiết Nhạn và Lan. Dù rất lâu rồi không gặp nhưng hắn vẫn có thể nhận ra các nàng. Tuyết Nhạn dù đã qua mấy năm nhưng chỉ cao hơn một chút, vẫn nhìn linh lung và dễ thương như trước. Chiếc mũ cao của ma pháp sư làm nàng như một loli trong các phim anime hắn từng xem. Lan thì trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, vóc dáng thì không thể chê vào đâu được, tâm hồn lại rất lớn, rất rắn chắc. Trên mặt vẫn mang khăn che mặt, càng làm nàng trở nên thần bí và xinh đẹp hơn.

Thấy Nhất Thành đi xuống thì mọi người đều nhìn qua bên này. Nhất Thành liền cười:

- Chào Bằng sư huynh, ồ, Tuyết Nhạn, Lan lâu rồi không gặp. Hai nàng vẫn khỏe chứ?

Bằng Hoắc liền nói:

- Gần sáu năm không gặp, không nghĩ tiểu sư đệ đã trở thành một thanh niên cao lớn như vậy rồi. Thật bất ngờ, ah, mà sư phụ kêu ta mang áo quần mới cho đệ đây.

Nói xong thì hắn ném cho Nhất Thành một bọc đồ. Nhất Thành nhận lấy liền lúi sau cây cổ thụ thay ngay cho nó nóng. Khi hắn trở lại thì mọi người tất tấp khen, lúc này mặc áo quần của Tiểu Tiểu nên hơi nhỏ. Bây giờ đang mặc bộ áo quần đen pháp sư, áo khoác ngoài cũng màu đen nốt. Tóc đã được cắt ngắn trước khi hắn đi ngủ hôm trước. Nhìn rất soái, rất ưa nhìn và trên mặt luôn mang theo nụ cười nhếch mép đầy vẻ thần bí. Tiểu Tiểu cười nói:

- Màu đen rất hợp với đệ đấy. Rất đẹp trai.

Nhất Thành lúi lại mấy bước cảnh giác nhìn Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu gãi đầu khó hiểu hỏi:

- Sao vậy?

Chương 132: Đến Huyết Nguyệt Điện lần nữa

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Đệ không thích con trai, huynh bỏ ý định đó đi.

- Cái...đéo

Tiểu Tiểu bó tay với tên này, bên kia hai nữ nhân cùng Bằng Hoắc thì cười ra tiếng. Mọi người kéo nhau ngồi dưới một góc cây hàng huyền. Thì ra là Tuyết Nhan và Tuyết Dung gia nhập Đông Viện. Lan thì lại ở Tây Viện, Mập Mập thì giống Bạch Tư Thường, gia nhập trung viện. Bọn họ được các viện chủ chọn vào, thiên tài mới được đề mắt, còn mấy tên lếu lếu thì tùy ý gia nhập cho đủ số lượng, hầu hết muốn vào viện nào thì vào. Đúng lúc mọi người đang nói chuyện thư viện thì Lan đổi chủ đề, nói về Bạch Tư Thường và Mập Mập:

- Bạch Sư Huynh đã trở thành đệ tử thiên tài của trung viện. Năm Năm đã đột phá đến cấp hai sao Thiên Nga. Mập Mập cũng không kém, đã đột phá trung cấp Thiên Cầm, cũng sắp đến thượng cấp.

Ngay đúng lúc này thì Lan dừng lại, quay sang nhìn Nhất Thành hỏi:

- Người biết chuyện của Mập mập không?

Nhất Thành nhú mày nói:

- Chuyện gì, lần cuối ta gặp Mập Mập cũng đã là Năm Năm trước.

Lan nhú mày, định mở miệng nhưng khó nói, bên kia Tuyết Nhan lại nói:

- Đề ta nói đi! Chuyện là thế này, nghe nói nơi gia tộc Mập mập cư ngụ có yêu ma cực mạnh xuất hiện. Giết rất nhiều người thường, thư viện phải rất nhiều nhóm đệ tử đến đó làm nhiệm vụ nhưng đều bỏ mạng. Sau mấy nhóm đệ tử được phái đi cuối cùng cũng có người trở về, đệ tử về đến nơi thì sức cùng lực kiệt, hơi thở yếu dần. Thư viện đã tốn rất nhiều sức lực mới cứu sống tên kia. Lúc tỉnh lại thì tinh thần hắn trở nên thác loạn, la hét điên cuồng. Sau một tháng trời mới tỉnh táo lại được một chút và kể lại chuyện đã xảy ra. Hắn kể rất lộn xộn nhưng có người phát hiện ra mấy ý chính đó là nửa đêm không đầu quái dị gõ cửa, rồi thì Dị giáo người, còn có quỷ thú. Tên đó giờ tinh thần vẫn không ổn định, còn được chăm sóc ở trung viện.

Nhất Thành nhíu mày càng chặt hơn hỏi:

- Việc này có liên quan gì Mập Mập? Hắn đã trở lại gia tộc nên gặp rắc rối?

Lan gật đầu:

- Đúng, hắn đã trở lại gia tộc một tuần. Nghe nói gia tộc hắn cũng có pháp sư mạnh mẽ tọa trấn nhưng hắn vẫn rất lo lắng nên trở về. Ngay sau một ngày lúc Mập Mập rời đi, có một lão sư mang đến tin tức quan trọng từ nơi đó, nói là các gia tộc ở đó phần lớn đã đầu hàng Dị Giáo. Lúc đó, người trong gia tộc gặp Mập Mập trên đường trở về gia tộc, kéo hắn chạy ngược trở lại thư viện cầu cứu, bảo Dị giáo gây áp lực cực lớn lên gia tộc bọn họ, bọn họ muốn mời người thư viện giúp đỡ. Sau đó vì lo lắng cho người thân nên người Mập Mập gia tộc vội vàng rời đi. Chuyện này dẫn đến tranh chấp ở thư viện, các lão sư có người thì đồng ý giúp đỡ, người thì bảo không, vì nếu giúp đỡ thì thư viện sẽ phải đối đầu trực diện với Dị Giáo. Nếu như vậy thì sẽ không có lợi cho thư viện. Lúc Mập mập rời đi, ta có gặp hắn, hắn nói hắn phải trở về gia tộc, người thân hắn ở đó hắn không thể bỏ. Hắn bảo nếu gặp người thì nói hắn sẽ không sao, đừng đến tìm hắn.

- Sau đó ta gặp Bạch Sư Huynh làm nhiệm vụ trở về. Hắn nói chúng ta biết người ở đây nên chúng ta mới đến tìm.

Nhất Thành đã hiểu rõ mọi chuyện, hắn lạnh lùng hỏi lần nữa:

- Vậy thư viện quyết định sai người đi trợ giúp gia tộc Mập Mập không? Chuyện này viện trưởng biết không?

Lan lắc đầu:

- Ta nghĩ Viện Trưởng hẳn biết việc này nhưng chưa thấy phái ai đi trợ giúp gia tộc Mập Mập.

Bằng Hoắc bên kia nói vào:

- Viện Trưởng đã cho gọi nòng cốt đệ tử, tất cả lão sư và các phong chủ tập trung ở Huyết Nguyệt Điện hôm nay. Nghe nói việc này không đơn giản,

nếu thư viện nhúng tay, tất là tuyên chiến với Dị Giáo người. Ta cũng sắp phải trở lại, đến Huyết Nguyệt điện tham dự náo nhiệt lần này.

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, nếu vậy thì thật đúng lúc. Hắn đứng dậy nói:

- Vậy chúng ta đi thôi, đến Huyết Nguyệt Điện. Tiểu Tiểu, cùng đi đi, sư huynh có vẻ đã ở đây quá lâu rồi. Ra ngoài tham gia náo nhiệt thôi.

Tiểu Tiểu gật đầu, đúng là hắn cũng ở lại đây quá lâu. Với lại việc này lại ảnh hưởng đến cả thư viện, thế nên dù không thích tranh giành nhưng hắn cũng không thể trốn ở đây được.

Thấy Nhất Thành và Tiểu Tiểu quyết định đi thi Bằng Hoắc cũng gật đầu đứng dậy. Thế là cả đám người kéo nhau đi đến chủ phong Bắc Viện. Mộc Sinh Tiên và lão sư đã đứng đó cùng một số đệ tử chờ đợi. Trên không thì lơ lửng một Ma Pháp THuyền nhỏ.

Mộc Sinh Tiên quan sát Nhất Thành một lúc, hắn khá bất ngờ là vị tiểu sư thúc lần này cũng đi cùng. Trong sáu năm qua, hắn đến thăm vị tiểu sư thúc này một lần nhưng lúc đó vị tiểu sư thúc này vẫn bé quan không ra. Hắn đã từng nghe chuyện của Nhất Thành, có vẻ vị tiểu sư thúc này đã hồi phục lại vóc dáng như xưa. Trong lòng lại nghĩ không biết cấm thuật gì lại biến cơ thể nhỏ lại và có thể sống sót trong bụng Linh thú lâu như vậy.

Nhất Thành đi đến chào hỏi Mộc Sinh Tiên:

- Phong chủ vẫn khỏe?

Mộc Sinh Tiên cười nói:

- Đa tạ tiểu diệt quan tâm, ta vẫn rất tốt. Vậy chỗ ở đó rất hợp với tiểu diệt chứ?

Nhất Thành gật đầu:

- Chỗ kia, ta rất thích. Phong cảnh rất đẹp, nếu có cơ hội ta lại tới ở lại thêm một thời gian.

Vừa nói chuyện, hai người cũng tiến lên Ma Pháp Huyền, phía sau để lại mấy vị lão sư cùng đệ tử không biết chuyện há hốc mồm kinh ngạc. Bọn họ ít thấy ai lại có được quan tâm nhiều như vậy từ Phong chủ.

Bắc Viện cách Trung viện cũng không quá xa, chỉ một lúc là đến nơi. Trước Huyết Nguyệt Điện giờ đây đã tập trung rất nhiều đệ tử. Thấy người Bắc Viện đến liền tránh ra một đường đi để bọn họ tiến vào Huyết Nguyệt Điện. Hai người Tuyết Ngan và Lan vội vàng rời đi, trở về viện của mình.

Bên trong Huyết Nguyệt Điện đã tập trung khá là đông người. Dù điện rất rộng nhưng đệ tử và lão sư quá nhiều nên cũng không còn nhiều chỗ trống. Trên cao thì đã có ba vị phong chủ, viện trưởng và phó viện trưởng, Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ, cả sư huynh Hồng Nhân của Nhất Thành cũng xuất hiện. Mộc Sinh Tiên cũng gia nhập vào.

Phía dưới là các Lão sư đang ngồi chia thành sáu thế lực khác nhau.

Ra phía ngoài cửa điện, các đệ tử lại chia thành sáu thế lực, theo ký hiệu trên áo mà chia ra trái phải mà đứng. Có một nhóm thế lực Nhất Thành mới thấy lần đầu chính là Pháp Đội, trên áo có một chữ 'Huyết' đỏ. Nhất Thành gật đầu, nhóm này đứng thẳng tắp thành hàng không lộn xộn như đám đệ tử của năm phong.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Ngũ Đại Đệ tử vs người mang danh hiệu 'Nguyệt'

Nhất Thành đứng lẫn vào sau đám Tiểu Tiểu, Bằng Hoắc và Nhan Nhan. Mà Bằng Hoắc lại đứng trên bọn họ một bước nói lên hắn là Đại sư Huynh của Bắc Viện. Các viện ở đây đều có một đệ tử đứng đầu, trong đó chỉ có trung viện là không có. Nhất thành nhận ra một người trong đó là Cuồng Chiến của Tây viện, hắn gấp lúc vào cửa thư viện.

Nhất Thành nhìn qua người khác đang đứng trước thì thấy không quen đành quay sang hỏi Tiểu Tiểu:

- Giới thiệu cho đệ một chút Đại Đệ Tử của các viện đi.

Tiểu Tiểu gật đầu:

- Việc này thì ta biết, lâu lâu đi ra cũng có chút tin tức nhưng không đầy đủ đâu nhé. Tên kia hắn tên là Tôn, Đại Đệ Tử của Đông Viện, cấp ba sao Thiên Ứng. Cuồng Chiến của Tây viện cũng là cấp ba sao Thiên Ứng. Nữ đệ tử kia là Đại Sư Tỷ của Nam Viện, nàng tên là Lạn Lạn cũng là cấp ba sao Thiên Ứng. Thanh niên đứng đầu Pháp Đội tên chỉ có một chữ Pháp cũng là cấp ba sao Thiên Ứng. Cộng thêm Bằng Hoắc, bên ngoài gọi bọn họ là Ngũ Đại Đệ tử của thư viện, danh tiếng rất nổi.

- Thực lực ai mạnh nhất?

Tiểu Tiểu lắc đầu nói:

- Ta không biết, bọn họ chưa đánh nhau bao giờ. Bọn họ đều kiêng kỵ lẫn nhau nên lúc gặp thì mỗi người nhường một bước.

Nhan Nhan bên cạnh huých vai Nhất Thành nói:

- Nếu nói đệ tử mạnh nhất thì phải nói đến ba người được phong tặng danh hiệu Nguyệt của Thư Viện.

Nhất Thành ồ lên, còn có phong tặng danh hiệu? Hắn hỏi:

- Sư tỷ nói rõ xem?

- Đệ biết vì sao mà trung viện lại không có người đứng trước không?

Nhất Thành lắc đầu tỏ vẻ không biết.

- Vì trung viện có hai đệ tử, một người gọi là Bạch Thư Sinh đệ tử của viện trưởng. Một người khác là Lý Vô Thường, đệ tử của Phó Viện Trưởng, hai người này rất mạnh. Thực lực khó phân biệt, bọn họ đều là trung viện người thế nên trung viện bây giờ không có ai đứng đầu.

Nhất Thành gật đầu, Bạch Thư Sinh, hắn đã gặp qua, đúng là hàng đệ tử mà đã rất mạnh, đã bắt kịp các lão sư. Còn một người Lý Vô Thường, hắn chưa gặp nhưng nghe Nhan Nhan nói thì tên này không thua kém Bạch Thư Sinh. Nhất Thành nhớ đến điều gì, quay sang hỏi Nhan Nhan:

- Vậy người thứ ba được phong danh hiệu chữ Nguyệt đâu?

Nhan Nhan liếc nhìn người đứng bên cạnh Nhất Thành một cái. Nhất Thành thấy vậy thì như hiểu ý, giật mình nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu bên cạnh.

- Haizz, cao nhân bất lộ tướng. Ở chung gần đây năm mà chả biết gì. Đúng là sau này ta phải chú ý hơn.

Tiểu Tiểu cười nói:

- Đừng nghe Nhan Nhan nói vậy. Với lại trong mấy năm qua đệ hầu hết thời gian đều dung trong bế quan. Mỗi năm ta chỉ gặp đệ một lần. Đừng nói như chúng ta quen biết lâu như vậy.

Nhất Thành gãi đầu cười trừ. Không đề ý việc này nữa vì trên kia đã bắt đầu.

Viện trưởng lên tiếng:

- Vì việc này có thể ảnh hưởng đến tất cả đệ tử của thư viện nên lần tụ họp này sẽ được truyền đi dưới kính ma pháp, đến tất cả mọi nơi trong thư viện.

Nói xong lão phát tay, trong điện liền xuất hiện rất nhiều tấm kính nhỏ lơ lửng trên không trung, giữa điện là một tấm kính to lớn, hiện lên hình ảnh mọi người trong điện. Nhan Nhan bên cạnh không hiểu sao nàng lại giải thích cho Nhất Thành:

- Đây là kính ma pháp, nó sẽ truyền đi tất cả hình ảnh và lời nói trong điện này đến mọi nơi trong thư viện. Đệ tử bên ngoài không được vào đây cũng sẽ được quan sát tình hình trong này và các quyết định của cao tăng. Việc này thường chỉ xuất hiện khi thư viện có đại sự gì đó.

Nhất Thành gật đầu hiểu, kính kia như một cái màn hình lớn nhưng cũng như một cái máy quay. Lần trước là chỉ xem, lần này lại là cả hai, xem và chiếu đi.

Viện Trưởng lại nói:

- Bắt đầu đi! Mọi người nghĩ sao về việc trợ giúp gia tộc đệ tử và cả Băng Quốc?

Lúc này một lão sư ở trung viện đứng ra nói:

- Ta đồng ý cử người đi trợ giúp Băng Quốc giải quyết vấn đề cũng như trợ giúp gia tộc đệ tử kia.

- Hừ! Nếu trợ giúp Băng Quốc và gia tộc đệ tử kia chính là trực diện chống lại Dị Giáo. Người muốn tất cả đệ tử của thư viện bỏ mạng sao?

Một lão sư khác đứng dậy phản bác, tiếp theo là từng đợt cãi vã như một cái chợ. Nhất Thành ngồi dưới cười, chẳng quan tâm ai nói gì. Hắn biết, việc quyết định này là do cao tăng mà không phải mấy vị lão sư cấp thấp này. Nếu nói cao tăng tất nhiên là mấy người viện trưởng trên kia. Và bốn vị lão sư có thực mạnh dưới bốn vị viện chủ.

Nhất Thành đứng một lúc thì cảm thấy nhàm chán, đám người lão sư này như cái chợ. Thật sự là rất phiền. Người một câu ta một câu, rồi không hợp nhau lại lớn tiếng cãi vã. Giờ thì bên trong Huyết Nguyệt điện đã không còn đứng thành viện mà chia làm hai phía, phía ủng hộ và phía chống đối. Nhất Thành ngáp dài một tiếng, cảm thấy mệt mỏi với đám người này. Hắn quay sang nói chuyện với Tiểu Tiểu và Nhan Nhan:

- Đám lão sư này hay thích tranh hơn thua như vậy sao?

Nhan Nhan bên cạnh nói:

- Đúng vậy, lần nào có vấn đề gì quan trọng thì cứ nhao nhao lên như vậy.

- Vậy cuối cùng thì sao?

Nhan Nhan lắc đầu:

- Cuối cùng bên nào cũng không chịu thua bên nào, viện trưởng lại phải đưa ra quyết định.

Nhất Thành ngáp dài nói:

- Thế sao từ đầu không để viện trưởng quyết định luôn cho rồi. Lão sư gì mà giờ lại mất hết tư cách như vậy. Mấy tên này miệng lưỡi như vậy thì phải đưa đến mấy thành lớn làm người buôn bán mới đúng.

Nhan Nhan và Tiểu Tiểu bên cạnh cười khỏ nhưng không trả lời hần. Dù là quyết định cuối cùng vẫn là đám người viện trưởng nhưng nếu không cho đám này nghị luận, chắc chắn sẽ có vấn đề lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Tô Phát lão sư

Đúng lúc trong điện mấy lão sư đang tranh cãi kịch liệt, bên ngoài điện đi vào hai thanh niên. Một người mặc một bộ đồ trắng, một người khác thì là một bộ đồ xám. Cả hai phong cách rất thư sinh, tuấn tú. Trong điện bỗng trở nên yên tĩnh, tất cả đều nhìn về phía cửa điện.

Nhất Thành nhận ra người mặc đồ trắng là Bạch Thư Sinh. Người còn lại thì hần không quen. Bên cạnh Nhan Nhan lên tiếng:

- Vừa nhắc đã đến, tiểu sư đệ. Người mặc đồ trắng là Bạch Thư Sinh, người mặc đồ xám kia là Lý Vô Thường. Bọn họ là người được phong danh hiệu ‘Nguyệt’ của thư viện.

- Ô, thì ra đó là Lý Vô Thường, cả hai nhìn như thư sinh nhì!

Nhan Nhan gật đầu:

- Thư viện không chỉ dạy phép thuật, mà còn dạy đệ tử văn võ lễ nghĩa, vì nhiều đệ tử cứ tập trung vào luyện phép thuật nên đáng về thô tục như vậy.

Nhất Thành cười nói:

- Ý sư tỷ là Ngũ Đại Đệ Tử?

Nhan Nhan vô thức gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ngũ đại đệ tử ngoài Đại Sư Tỷ Nam viện xinh đẹp ra thì nam nhân không giống đệ tử thư viện chút nào!?

Nhất Thành tò mò hỏi:

- Vậy giống gì?

- Giống một đám cường đạo. Đáng về quá thô tục.

- Ha Ha Ha

Nhất Thành và Tiểu Tiểu không nhịn được cười thành tiếng. Bằng Hoặc thì quay đầu trừng mắt nhìn Nhan Nhan. Sau một lúc cười đùa thì trong điện đã có biến.

Viện Trưởng nhìn hai đệ tử vừa vào phía dưới nói:

- Tình hình Băng Quốc thế nào?

Bạch Thư Thương tiến lên một bước cúi người chào hỏi các vị trưởng bối nói:

- Đệ tử vào Lý sư đệ đã chia nhau thành hai đường tìm hiểu tin tức. Đệ tử tiến thẳng về Băng Thành tìm hiểu thì phát hiện cả Băng Quốc đang lâm vào tình trạng khẩn trương. Quái dị xuất hiện khắp nơi, các trấn các thành đều có. Các báo cáo và cầu viện gửi đến Băng Thành rất nhiều.

Viện Trưởng hỏi tiếp:

- Vậy còn Dị Giáo?

Lý Vô Thường tiến lên bẩm báo:

- Dị giáo ẩn vào trong tối, không có công khai hoạt động nhưng lại đã khống chế một số gia tộc lớn ở Băng Quốc. Bọn chúng liên tục quấy rối các gia tộc không chịu quy thuận, sai khiến các gia tộc bị khống chế liên tục tạo ra sát nghiệp, đe dọa và bắt ép quy phục bọn hắn.

Viện Trưởng trầm mặt, có vẻ như chuyện này càng lúc càng rắc rối. Dị Giáo không chỉ nhắm vào một hai gia tộc mà cả Băng Quốc. Quái dị tăng nhanh không chừng cũng một tay bọn hắn làm ra.

Trong lúc Viện Trưởng trầm mặt, phó viện trưởng liền nói:

- Trợ giúp hay không trợ giúp Băng Quốc, chúng phải nhanh chóng quyết định. Lão sư đã tranh cãi xong thì đến phiên đệ tử lên tiếng. Bạch Thư Sinh và Lý vô thường, trở về hàng ngũ trung viện.

Sau khi hai người về đến trung viện trao đổi với nhau một lúc. Cũng như làm ra quyết định gì đó, Bạch Thư Sinh lại nói:

- Đệ Tử Và Lý Vô Thường sư đệ đồng ý trợ giúp Băng Quốc.

Đúng lúc này một giọng nói khác vang lên:

- Ta là đệ tử trung viện, Tô Hiểu, không đồng ý trợ giúp. Nếu trợ giúp, phải đánh trực diện với Dị Giáo, chúng ta không đủ sức chống đối bọn chúng lúc này.

Nhất thành nghe cái tên Tô Hiểu thì quen quen, bỗng nhiên nhớ đến điều gì thì gật đầu lẩm bẩm- Đúng là lâu rồi mới nghe lại tên này.

Bạch Thư Sinh lạnh lùng hỏi:

- Vậy chúng ta bỏ mặt Băng Quốc sao?

Tên Tô Hiểu kia lại nói:

- Đúng vậy, để bọn chúng tự sinh tự diệt là tốt nhất. Chúng ta không nên nhúng tay vào.

- Ha...ha..ha

Cường Chiến Đại Sư Huỳnh tây viện lại cười lớn nói:

- Đúng là trung viện có nhiều thiên tài. Sợ hãi Dị Giáo đến mức lại nói để Băng Quốc tự sinh tự diệt. Không biết đệ tử này gia tộc nằm ở đâu, lâu sau có chuyện, ta cũng nên để gia tộc người tự sinh tự diệt không.

Đúng lúc này ở phía lão sư có người quát:

- Lớn mặt, Tô gia ta sinh diệt không phải một tên đệ tử như ngươi dám nói.

Cường Chiến kia nhìn qua vị lão sư kia cười lạnh nói:

- Thì ra là lão sư Tô Phát. Không biết ta nói sai chỗ nào, con cháu Tô gia mới nghe đến dị giáo thì đã rút lui. Chạy trốn, không biết đây là cách lão sư dạy con cháu của mình.

Tô Phát lão sư giận giữ quát:

- Việc của Băng Quốc không thể chỉ nói trợ giúp là trợ giúp. Nếu trợ giúp phải chiến với Dị Giáo, các người đối đầu trực diện với chúng thì chỉ có chết. Chẳng lẽ con cháu ta nói sai sao?

Cường Chiến chưa kịp nói thì bên kia Tôn, Đại Đệ Tử Đông viện lên tiếng hỏi:

- Vậy theo Tôn Phát chúng ta nên bỏ mặt không trợ giúp Băng Quốc?

Tôn Phát kia liền nói:

- Đúng Vậy.

Lạn Lạn lại quay sang nhìn Tô Phát hỏi:

- Ngài có biết bao nhiêu người phải chết vì chúng ta không ra tay?

- Hừ, bọn chúng sinh ra đã không có khả năng tu luyện thì đã thấp kém hơn người khác. Chết dưới quái dị thì có gì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Ta là Sư Tổ của ngươi

Lão vừa nói câu này thì tất cả mọi người ở đây đều nhủ mảy. Bằng Hoặc cũng tham gia vào chất vấn lão:

- Vậy Tô Phát Lão Sư nghĩ mình khác họ sao, tất cả đều là mạng người.

- Lớn mật, ngươi dám so sánh lão sư mình với đám dân thường kia.

Một giáo sư khác trong điện đứng ra quát. Thế là lại tiếp tục khẩu chiến. Nhất Thành lạnh lùng nghe suy nghĩ của đám lão sư và đệ tử không chịu giúp kia. Bọn họ sợ hãi, không dám chiến, nghĩ mình hơn hẳn người khác, nên không dám hy sinh. Người thường đều đáng chết. Càng tranh cãi, bản chất thối rửa kia của mấy tên lão sư kia cũng lộ ra. Đột ngột, Nhất Thành đã phát hiện mục tiêu, Tô Phát lão sư, kẻ cầm đầu gia tộc họ Tô, một trong những lão sư có chiến lực cấp sáu sao Vũ Tiên ở thư viện. Trên mặt Nhất Thành nở một nụ cười lạnh.

Thu lại nụ cười, Nhất Thành nhìn Tiểu Tiểu bên cạnh hỏi:

- Tiểu Tiểu, trợ giúp hay không trợ giúp?

Nhất Thành phát hiện Tiểu Tiểu bên cạnh bỗng nhiên trở nên cực kỳ lạnh lùng, đã không còn vẻ hòa ái như thường ngày. Hắn không nhìn Nhất Thành mà nhìn chằm chằm đám lão sư phải chống đối trợ giúp kia nói:

- Việc này đã xảy ra một lần, cũng vì tranh cãi thế này mà làm chậm thời gian trợ giúp. Kết quả, lúc quyết định trợ giúp đã muộn. Thư viện sau mấy chục năm cũng không có thay đổi. Ta càng ngày càng không muốn ở lại thư viện.

Nhất Thành nghe vậy thì đoán chắc chắn việc lúc trước có ảnh hưởng đến Tiểu Tiểu, cũng có thể vì vậy mà hắn lại ẩn cư ở chỗ kia mấy chục năm, ít khi ra ngoài. Nhất Thành nhếch mép cười nói:

- Tiểu Tiểu, muốn thấy thư viện khác biệt sao?

Tiểu Tiểu gật đầu:

- Ta thật sự muốn thấy thư viện thay đổi. Nhìn đám người kia, cứ nghĩ mình hơn người, đã dấn mình trong thư viện mấy trăm năm, đã mất đi bản tính con người.

- Vậy sao sư huynh không tự mình đứng ra thay đổi?

- Ta không đủ thân phận, địa vị cũng như thực lực để thay đổi.

Nhất Thành gật đầu hiểu, cảm giác bất lực này hắn đã cảm nhận trong bụng con rết kia một lần. Đúng là không thể làm gì ngoài bất lực đứng nhìn.

- Vậy nếu ta nói có cách để thư viện thay đổi? Tiểu Tiểu huynh sẽ ủng hộ ta chứ?

Tiểu Tiểu khó hiểu quay lại nhìn Nhất Thành:

- Ý sư đệ là...

Chưa đợi Tiểu Tiểu hỏi rõ, Nhất Thành đã đi ra đứng bên cạnh Bằng Hoặc quát:

- Tất cả cấm miệng cho ta.

Trong điện, đệ tử và lão sư đang tranh cãi kịch liệt thì một tiếng quát kia làm cho tất cả mọi người ngậm miệng. Sau một lúc sừng sốt, thì một lão sư lấy lại tinh thần nhảy ra chỉ vào Nhất Thành quát:

- Lớn mật, dám quát lớn trong này. Ngươi là ai?

Nhất Thành nhìn tên lão sư kia rồi cười:

- Ta là Sư Tổ của ngươi. Còn không mau hành lễ.

Tên lão kia sùng sốt rồi nổi giận đùng đùng quát:

- Lớn mật, dám vô lễ phạm thượng. Ngươi đáng tội gì?

Nhất Thành vẫn cười nói:

- Vô lễ phạm thượng là ngươi. Ngươi có thể Cầm miệng và cút sang một bên.

Tên Lão sư kia nổi giận đùng đùng, khí thế phát ra kịch liệt đè ép về phía Nhất Thành. Nhìn qua là cấp năm sao Bắc Miện. Hắn nghĩ tên đệ tử này vô lễ phạm thượng, hẳn có quyền xuất thủ dạy bảo.

Lúc Nhất Thành quát lớn, cả điện sùng sốt, người sùng sốt nhất là đám người Tiểu Tiểu. Chưa có ai dám bảo tất cả mọi người ở đây cầm miệng như vị tiểu sư đệ này. Vạn năm qua, đây là người thứ nhất dám làm như vậy ở Huyết Nguyệt Điện.

- Bốp

Ngay khi lão kia định xuất thủ giáo huấn Nhất Thành thì một thân ảnh đã đến bên cạnh lão. Cho lão một đạp từ phía sau làm lão ngã lăn lóc trên đất. Lão mới đứng dậy thấy người đánh mình từ phía sau thì nói:

- Đồ Tử Lão Sư, ngươi...

Đồ Tử lão sư này giờ chỉ ngồi im lặng, tranh cãi kịch liệt gì cũng không ảnh hưởng gì đến hắn. Nhưng vừa rồi Đồ Tử xuất thủ thì làm tất cả mấy vị lão sư trong điện đều rất giật mình. Tô Phát lão sư kia cũng trợn mắt giận giữ quát:

- Đồ Tử ngươi làm gì? Đệ tử kia vô lễ phạm thượng nên đáng bị giáo huấn nhưng ngươi lại ra tay động thủ với lão sư? Đây là ý gì?

Nhưng lão vừa nói xong thì đã thấy Viện Trưởng, Phó Tông chủ, mấy vị Viện Chủ và hai vị Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ đã đứng dậy. Đi xuống chấp tay trước người Nhất Thành nói:

- Tham kiến Sư Thúc, sư huynh.

Nhất Thành chỉ 'uh' nhẹ một tiếng rồi nghênh ngang cùng bọn họ đi lên trên. Hắn không thèm liếc nhìn đám người Tô Phát lấy một cái. Thấy Hồng lão đang ngồi đó cười nhìn mình thì Nhất Thành cười tươi đi đến hỏi:

- Sư Huynh, huynh sao rồi? Đã hồi phục như xưa rồi chứ?

Hồng lão cười nói:

- Ta đã hồi phục khá khá, sức chiến đấu đã trở lại. Nếu gặp con Linh Thú sơ cấp kia cũng có đủ sức ngăn một lúc để mọi người chạy thoát. Ha..Ha..ha.. Sư đệ có vẻ như đã lấy lại được phong thái năm xưa rồi nhỉ? Ta nghe sư đệ bế quan mấy năm nay, có đạt được kết quả như mong muốn không?

- Đa tạ sư huynh quan tâm, đúng là sư đệ đã đạt được thành quả mình muốn. Thực lực cũng tăng lên một mảng lớn.

- Thế Vô Hạng Chi Dao sư đệ tu luyện đến đâu rồi?

Nhất Thành cười thần bí nói:

- Đây là bí mật!

Hồng Lão nghe vậy như hiểu gì đó chỉ cười tươi. Nhất Thành đến kế bên lão ngồi xuống ghế trống bên cạnh, hai người bắt đầu hàn huyên. Phía dưới, tất cả đệ tử và lão sư đều im lặng, trợn lớn mắt nhìn một lớn một nhỏ trên kia. Đám người Viện Trưởng trở lại chỗ ngồi, không ai lên tiếng chỉ ngồi im lặng, nghe hai người kia trao đổi. Phía ngoài, tất cả đệ tử đang theo dõi diễn biến trong điện cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn lên cái kính lớn trên không.

Sau một lúc hỏi thăm sức khỏe, Nhất Thành đi vào vấn đề chính hỏi Hồng Lão:

- Sư Huynh, thư viện chúng ta lúc nào cũng vậy sao? Lão sư không có tư cách lão sư, đệ tử không có tư cách đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 136: Lấy thế đè người

Hồng Lão lắc đầu nói:

- Vạn năm trước, trận chiến kia làm Thư Viện tổn thất thảm trọng. Viện trưởng đời trước cũng rơi rụng trong trận chiến đó. May Mẫn có hai người bọn họ đứng ra cheo chống thư viện đến bây giờ. Ta đầu tiên cũng trách bọn họ nhưng nghĩ kỹ lại thì đúng là do đám tiền bối chúng ta vô dụng, làm bọn họ phải chịu áp lực lớn đến như vậy.

Nhất Thành nghe vậy cũng thờ dài, đúng là hai người Viện Trưởng và Phó viện trưởng đã làm rất tốt. Dưới áp lực của các phái lớn, thậm chí áp lực đến từ các lão quái vật vạn năm, cheo chống thư viện không ngã đã là rất giỏi. Có thể nói hẳn đến từ nơi khác, làm việc không kiêng nể gì ai, không kể đến hậu quả. Người như viện trưởng và phó viện trưởng thì không thể như hẳn vì bọn họ có quá nhiều luật lệ và quy tắc phải tuân thủ. Không khác gì lúc hẳn sinh ra ở dưới chế độ luật pháp vậy, không thể vô duyên vô cớ hành hung người khác được.

Nhất Thành nhìn qua viện trưởng nói:

- Viện Trưởng, giới thiệu thân phận ta với cả thư viện đi.

Viện Trưởng đứng lên, nhìn mọi người phía dưới nói:

- Đây là Nhất Thành, sư đệ của Hồng lão tiền bối, là Sư Tổ của các ngươi. Biết chưa?

Lão vừa nói xong thì tất cả đều lâm vào trầm mặc. Sau đó tiếng xì xào bàn tán liên tục truyền đến. Nhất Thành nhìn mà ngán, thật sự nắm giữ một thế lực như vậy đúng là quá mệt mỏi. Đúng lúc này một đệ tử lao ra giữa điện nói:

- Xin hỏi viện trưởng, người này có tài đức gì mà làm sư tổ của tất cả đệ tử?

Một vị lão sư trong đám người cũng đi ra nói:

- Đúng vậy, người này thực lực thấp kém, tuổi còn nhỏ, có tài đức gì làm sư tổ của chúng ta?

Hồng Lão nghe vậy thì trở nên lạnh lùng. Viện trưởng nhíu mày hỏi:

- Các ngươi có ý gì?

Một vị lão sư khác đi ra nói:

- Hẳn có tài đức gì mà bá sư phụ của Hồng Lão làm sư phụ. Có thực lực gì mà làm sư tổ của chúng đệ tử và lão sư? Viện trưởng, ta không phục, vì thế người này cần chứng minh bản thân mình, sau đó chúng đệ tử và lão sư mới có thể công nhận người này có xứng đáng làm sư tổ hay không?

Phía sau bắt đầu truyền đến tiếng xôn xao ‘Đúng vậy’, tiếng bàn tán càng lúc càng lớn. Nhất Thành gật đầu hiểu, bỗng nhiên xuất hiện một người đè đầu bọn hắn, tất nhiên sẽ không chịu chấp nhận. Bắt đầu, trong điện chia làm hai phía, một bên trầm mặc không nói, một bên nhao nhao cả lên. Đám đệ tử và lão sư nhón nháo lên này có vẻ như không phải lần đầu. Hành động và lời nói không kiêng kỵ ở đây là nơi nào. Nhất Thành cười lạnh, hẳn thấy cơ hội đã đến. Trong lòng lâm bầm - Ha..Ha..Ha.. Chơi vui rồi đây.

Cao tăng của thư viện mặt mày trở nên âm trầm lạnh lùng, định nói gì đó thì Nhất Thành phát tay gật đầu với mọi người nói:

- Đẻ ta đi.

Viện Trưởng gật đầu, trở lại ngồi xuống ghế của mình, lạnh lùng quan sát. Hẳn biết việc này cũng chỉ có Nhất Thành mới giúp được chính mình, dù lão có đứng ra giải thích, đè ép, làm đám người này im lặng thì trong lòng bọn họ cũng không phục.

Nhất Thành cười lạnh quát:

- Câm Miệng

Phía dưới cùng có người lạnh lùng nói:

- Ngươi chưa được mọi người công nhận là sư tổ thì không có quyền quát tháo ở đây.

Nhất Thành lạnh lùng nói:

- Các ngươi là cái thá gì. Ta cần các ngươi công nhận hay sao?

Có lão sư nghe vậy thì giận giữ chỉ vào Nhất Thành:

- Ngươi.

Hắn chưa nói xong thì Nhất Thành đã quát:

- 'Ngươi' cái con mẹ các ngươi. Các ngươi là cái thá gì? Mấy tên nhóc con và một đám phế vật. Các ngươi nghĩ mình là ai mà ta cần chứng minh, ta bái ai làm sư thì đến phiên các ngươi quyết định sao? Sư huynh ta cần thông qua các ngươi mới nhận ta làm sư đệ hay sao? Các ngươi định leo lên đầu lên cổ chúng ta ngồi hay sao?

Tất cả mọi người lần đầu biết Nhất Thành đều há hốc mồm. Tô sư gì mà mở miệng đã mắng người. Tô Phát lạnh lùng đứng ra nói:

- Nhưng đây là thư viện, muốn làm sư tổ người khác thì phải làm người khác phục. Người không có thực lực như ngươi thì không xứng đáng? Nếu cứ như vậy, bắt ép người khác tôn ngươi làm sư tổ, sẽ làm mọi người ở đây nguyền rủa?

Nhất Thành nhìn Tô Phát, chỉ vào mặt lão quát:

- Ngươi lòng cái con mẹ nhà ngươi!

Tô Phát nghe vậy thì mặt mày méo mó, nổi giận đùng đùng, lần đầu bị người khác quát mắng như vậy. Cũng là trước mặt tất cả đệ tử của thư viện, thật sự rất mất mặt. Lão định phát tát thì Nhất Thành đã hùng hổ nói:

- Phục hay không phục thì ta chẳng quan tâm. Các ngươi nghĩ mình là ai, nghĩ mình có thể đại diện cho cả thư viện, là nòng cốt của thư viện sao? Thư viện không có các ngươi sẽ sụp đổ sao? Hừ, sư phụ ta là ai mà phải thông qua các ngươi nhận đệ tử. Ngươi là Tô Phát phải không? Ngươi định động đến cả sư phụ của cả ta sao?

Tô Phát thấy Hồng Lão lạnh lùng nhìn chăm chăm mình thì rung mình vội vàng cúi người nói:

- Ta không...

Nhưng lão mới nói hai chữ thì Nhất Thành lạnh lùng nhìn lão, cắt lời nói:

- Tô gia ngươi dạy ra toàn đệ tử ăn tàn phá hại, gây sự gây náo. Kéo bè kết cánh, gây rối thư viện. Hôm nay, các ngươi đã phạm thượng nói ta không phải sư tổ. Còn muốn thay mặt sư phụ ta đưa ra quyết định thay lão? Các ngươi đã vô lễ phạm thượng như vậy? Không tôn trọng tiền bối của thư viện, ngươi nói xem, các ngươi đã phạm bao nhiêu lỗi lầm ngày hôm nay?

Tô Phát bị thành gán tội định phản bác:

- Thực lực ngươi không đủ để làm...

Nhất Thành hừ lạnh tiếp tục cướp lời. Trong lòng hắn đang cười lạnh không thôi, '- Ta để ngươi nói mới là lạ. Ta đã lấy thể diện người thì làm sao để ngươi giải thích cái gì? Khặc..Khặc.. Lần này không khiến ngươi tức điên, ta sẽ đổi thành họ Tô.' Hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm Tô Phát:

- Thực lực sao? Các ngươi đang cố bám víu lấy cơ để không công nhận ta sao? Ngươi nói thực lực, ý ngươi đang nói là người trên này nếu ai yếu hơn các ngươi là không thể làm tiền bối các ngươi. Các ngươi ngoài mặt thì phục nhưng trong lòng không phục phải không?

Nhất Thành nói xong câu này thì trong lòng lại phục mình hơn. Hắn biết mình vừa kéo thêm được hai vị tiền bối làm đồng minh nữa. Đúng như vậy, Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ đang ngồi đó cả người run lên. Bọn họ vì thư viện mà hy sinh rất nhiều, giờ lại bị người khinh bỉ như vậy, trong lòng thật không cam tâm. Không chỉ lão mà các vị cao tăng khác của thư viện cũng vậy. Trong lòng đều nghĩ 'Nếu bọn họ không đủ thực lực, sợ rằng đám này đã tạo phản.'

Nhất Thành mượn thế, không để cho Tô Phát hay ai lên tiếng mà lạnh lùng nhìn về phía Tư Đồ lão sư phía dưới hỏi:

- Lão Sư Tư Đồ, ngài là người chấp pháp của thư viện, theo quy định, những tội trạng trên sẽ được xử lý như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Các ngươi muốn rời thư viện?

Tư Đồ lão sư lạnh Lùng nói:

- Tiểu Sư thúc tổ, những tội trên nếu vi phạm, nhẹ thì phế bỏ ném ra khỏi thư viện. Nặng thì có thể xử tử ngay tại chỗ.

Nhất Thành nghe vậy thì trên mặt nở một nụ cười càng lạnh lùng hơn hỏi:

- Vậy người biết mình nên làm gì rồi chứ?

Phía dưới đám đệ tử lẫn lộn sư biến sắc, không nghĩ đến tên này lại dám làm lớn như vậy. Đệ tử và lão sư im lặng này giờ thì cũng rung động không thôi, nếu phế bỏ hết đám người này, thư viện sẽ sụp đổ. Phải biết đám người phản bối kia rất đông, chiếm hơn phân nửa đệ tử lão sư đang có mặt trong Huyết Nguyệt Điện.

Tô Phát lão sư lạnh lùng nhìn về phía Viện Trưởng nói:

- Viện trưởng, nếu làm như vậy đệ tử và lão sư sẽ lạnh lòng đối với thư viện. Viện Trưởng nên nghĩ lại.

Viện trưởng định nói gì thì Nhất Thành đã phất tay, lạnh lùng nhìn viện trưởng quát:

- Việc này đã chạm đến cả sư phụ ta, nếu ngài muốn giúp bọn hán giờ đã không còn được nữa rồi. Ta không đồng ý, mà Hồng Lão cũng không đồng ý. Tôn sư trọng đạo, sư diệt chắc cũng hiểu điều này hơn ta chứ?

Hồng Lão bên cạnh lạnh lùng lên tiếng, trên mặt lão hiện lên sự giận giữ:

- Viện Trưởng, việc này đã đi quá xa rồi. Ta không quan tâm chuyện thư viện nhưng đã chạm đến cả sư phụ ta thì tốt nhất phải làm rõ. Với lại thư viện cũng không thể tiếp tục bao che cho đám người này. Hôm nay phải làm rõ mọi việc ai mới là chủ thư viện, cũng như cho hai vị sư đệ Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ một lời giải thích rõ ràng.

Phó Viện Trưởng bên kia khó sử:

- Nhưng nếu xử lý hết đám người này thì thư viện sẽ ...

Hồng Lão thu lại vẻ lạnh lùng cười nói:

- Yên tâm, sư thúc các người biết nên làm gì? Mà có giết sạch thì đã sao? Một đám phế vật thật sự, chỉ biết kéo bè kết phái, thư viện sẽ không thể dựa vào đám đệ tử và lão sư này mà phát triển được. Bọn chúng là dòi bọ ăn mòn thư viện, giết bọn chúng, thư viện mới có thể lớn mạnh.

Viện Trưởng và Phó Viện Trưởng rung động, bọn họ chưa bao giờ nghĩ lời này lại được nghe từ Hồng Lão, người lúc nào cũng rất hòa ái. Mấy người viện chủ bên cạnh cũng khiếp sợ, trong lòng tự hỏi - Thực sự định giết sạch đám người này sao?

Nhất Thành lạnh lùng nhìn Lão Sư Đồ Tư và Pháp Đội:

- Các người còn chờ gì nữa? Thư viện đã bị hủy diệt chứ không nuôi một đám phế vật, dĩ hạ phạm thượng này được. Mà dù giết hết bọn hán, thư viện vẫn còn viện trưởng và phó viện trưởng chống đỡ, các người không cần lo lắng kẻ địch bên ngoài. Thi lệnh đi.

Tô Phát biến sắc, lão thấy viện trưởng và phó viện trưởng bị Hồng Lão đè xuống thì vội vàng lên tiếng:

- Không thể, việc này không thể? Nếu người làm thế thư viện sẽ sụp đổ. Người không được đụng đến bọn hán?

Nhất Thành cười lạnh lùng nhìn Tô Phát:

- Ta không tin giết bọn hán thư viện sẽ sụp đổ, nhiều lắm có chút khó khăn mà thôi. Tô Phát lão sư, người nghĩ ta chỉ trừng phạt bọn họ thôi sao. Người nghĩ mình có chút thực lực, là lão sư đứng đầu trong thư viện thì không ai làm gì người sao? Người là kẻ cầm đầu đám chống đối vừa rồi. Ha...ha...ha... Hôm nay người là kẻ ta xử lý đầu tiên. Con cháu người gây chuyện trong thư viện khắp nơi, hôm nay ta thịt người. Không biết mấy đệ tử bị bắt nạt kia có tìm Tô gia người trả thù không nữa? Ta rất chờ mong xem kết cục của Tô Gia người. Hy vọng đám đệ tử bị bắt nạt kia không làm ta thất vọng. Khắc...Khắc...Khắc...

Nhất Thành cười lên chói tai, hán làm sao không biết, hầu hết chuyện kéo bè kết cánh đều là do Lão Tô Phát này làm. Mà không chỉ hán nhìn ra, mấy người viện trưởng cũng biết, chỉ là giải quyết lão thì cả thư viện sẽ gặp nguy cơ cực lớn. Tên Tô Phát này cũng không vừa, trong này có hơn phân nửa đệ tử và lão sư đứng về phía lão. Nếu muốn giải quyết lão thì cứ thẳng tay đồ sát hết đám phản loạn này, nếu không sau này lại có thêm rắc rối. Nhất Thành trong lòng đã quyết, giải quyết một lần luôn cho khỏe thân. Hán không rảnh mà hằng ngày phải đầu trí, tranh chấp với người trong thư viện.

Nhất Thành nói xong thì Tô Phát biến sắc, hán không nghĩ tên nhóc lại nhắm mục tiêu vào hán. Đám đệ tử nghe lời Nhất Thành thì khiếp sợ, tên Sư Thúc Tô này làm việc thực quan mình chính đại, lấy thể đè người mà tỏ ra rất tự hào, việc tính kẻ người khác như vậy cũng không kiêng kỵ nói ra luôn. Trong lòng mọi người đều cùng nghĩ đến một câu: - Tô gia chọc nhầm người rồi.

Đồ Tư lão sư ra lệnh cho Pháp Đội người bắt người, ngay khi Pháp Đội vừa xuất động thì một tiếng hét lớn từ trong đám làm loạn truyền ra làm bọn hán xung người dừng lại:

- Ta không muốn, tên này là người Ma Đạo. Chỉ biết lấy thân phận chèn ép người, hành sự vô lối. Tên này không xứng đáng vào thư viện. Thư viện đã biến chất, ta muốn rời thư viện.

Một lão sư khác cũng kích động lên nói:

- Ta cũng muốn rời thư viện, tên này là người Ma Đạo. Hành sử như vậy chỉ có Ma Đạo.

Nhất Thành nghe vậy thì ngẩng đầu lên trời cười lớn:

- Ha...Ha...Ha... Ma Đạo thì sao, Chính Đạo thì sao? Ta không quan tâm các người nói ta là Ma hay Chính. Các người nghĩ mấy vạn năm qua đệ tử thư viện đi ra ngoài được Ma Đạo hay Chính đạo người tôn trọng sao? Bọn họ chả xem các người ra gì, vì thế danh tiếng có là gì? Còn quan trọng sao?

Nhất Thành cười xong thì lạnh lùng nhìn hai tên vừa mới nói kia:

- Người nghĩ thư viện là nơi nói đến thì đến nói đi thì đi. Cho người tài nguyên, nuôi người lớn, người muốn đi thì đi như vậy sao?

Hắn quát lớn:

- Tiểu Tiểu, Bạch Thư Sinh, Bằng Hoặc lời hai tên vừa mới hét lớn rồi đi kia ra đây. Nếu phản kháng cứ giết.

Lời hắn vừa dứt thì trong đám đệ tử lao ra ba bóng người. Bọn họ nhanh chóng tóm lấy hai tên kia, một lão sư, một đệ tử. Đệ tử cảnh giới sao thứ hai Thiên Nga, lão sư thì là Cấp bốn Mục Phu. Lão sư kia vừa phát ra khí thế thì đã bị Bạch Thư Sinh và Tiểu Tiểu một trước một sau khống chế, kéo ra giữa điện. Còn tên đệ tử thì bị Bằng Hoặc cho một tát, đánh đến choáng váng, không kịp trở tay đã bị xách đến giữa điện.

Lý Vô Thường thấy Tiểu Tiểu xuất hiện thì hai mắt sáng lên, tỏa ra chiến ý. Không chỉ hắn mà đám Đại Đệ Tử của các viện cũng vậy, đều mắt sáng lên như có quen biết. Một số thì tỏ ra sùng bái, số khác thì tỏa ra chiến ý.

Bên kia Tô Phát thấy tình hình không ổn, không giống bình thường. Viện Trưởng thường ngày vì cả thư viện nên mắt nhắm mắt mở, hắn mới có thể phát triển thế lực trong thư viện. Thậm chí nhiều việc hơi quá đáng nhưng viện trưởng đều cho qua. Nhưng tên này lại không giống viện trưởng, hắn không quan tâm thư viện, nếu thật sự như vậy hắn sẽ gặp cực lớn rắc rối. Giờ thì hay rồi, Đồ Tư đang nhìn chăm chăm hắn, bất cứ hành động gì cũng không thể làm. Trong lòng lão liên tục suy tính, tìm cách giải quyết vấn đề.

Nhất Thành từ trên cao đi xuống, tất cả lão sư và đệ tử của thư viện đều chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Nhất Thành. Trong lòng mọi người hiện lên một sự bất an khó hiểu. Nhất Thành cười chào hỏi ba người Tiểu Tiểu, sau đó nhìn về hai người đang bị khống chế trừng mắt nhìn hắn. Nhất Thành cười lạnh nói:

- Các người muốn rời thư viện?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Cầu Tình

Tên đệ tử há mồm nói lớn:

- Thư viện có người như người thì ta không muốn ở lại. Ta muốn rời đi, tìm kiếm tông môn khác tốt hơn để tu luyện.

Nhất Thành gật đầu nhìn vị lão sư bên cạnh hỏi:

- Người cũng vậy?

Lão sư kia gật đầu nói:

- Đúng vậy...

Mới thốt lên hai chữ đúng vậy thì:

- Pháp, Pháp

Hai cái đầu người bay lên giữa không trung, vết cắt quá ngọt và quá nhanh. Khi đầu hai tên kia rớt xuống đất, máu mới bắt đầu từ cổ bọn chúng phun trào như núi lửa. Tiểu Tiểu và Bằng Hoặc hai mắt trừng lớn, quá bất ngờ, tên sư thúc tổ này vừa cười vừa nói, không biết từ lúc nào trên tay đã xuất hiện Đại Đạo, chém hai đạo, kết thúc sinh mạng của hai tên kia. Lúc máu dính đầy trên áo, bọn họ mới tỉnh lại, vội vàng buông tay đang giữ chặt hai bộ thi thể không đầu, lùi ra sau. Bộ đồ trắng của Bạch Thư Sinh đã bị nhuộm máu đỏ tươi, làm hắn cười khổ không thôi, hắn đã đoán được phần nào nhưng nhanh gọn vậy thì chưa từng nghĩ. Nhất Thành đi đến gần vỗ vỗ vai Bạch Thư Sinh như an ủi vì dính máu nhưng trong miệng hắn lại lẩm bẩm cái gì đó rất nhỏ. Bạch Thư Sinh đầu tiên hơi sững sốt sau đó thì gật đầu như hiểu ý, lùi trở về trung viện, sau đó lẫn vào trong đám người.

Cả Huyết Nguyệt Điện, không phải nói cả thư viện trở nên yên tĩnh. Người thì rung động trong lòng, kẻ thì run lên vì khiếp sợ. Trong đám đệ tử phản đối Nhất Thành đã có một hai nữ đệ tử ngắt đi, mấy đệ tử và lão sư còn lại thì cơ mặt co giật, trên mặt hiện lên sự khiếp sợ tột cùng. Đây là lần đầu có

người bị chém chết tại chỗ trong Huyết Nguyệt Điện như vậy. Với lại biểu hiện của người kia sau khi xuất thủ lại như không có việc gì. Bọn họ nhìn về thiếu niên giữa điện mà trong lòng rung động tột độ. Từ lúc nào thư viện lại xuất hiện một vị Tiểu Sư Thúc Tổ ác độc như vậy?

Nhất Thành không để ý đến mọi người xung quanh. Làm như không có việc gì xảy ra, đi lên phía trên cười hỏi Hồng Lão:

- Sư đệ xuất đao thế nào? Đủ nhanh, đủ bá đạo không?

Hồng Lão là người từng trải, việc gì mà lão chưa từng thấy, việc Nhất Thành làm cũng không làm lão bất ngờ chút nào. Hồng Lão nhìn Nhất Thành cười nói:

- Nhanh, chuẩn, độc, lại kèm theo ‘Thế’, thứ mà ta chỉ cảm thấy trên người sư phụ. Mấy năm qua đệ đã học rất tốt Vô Hận Chi Đao phép thuật.

Nhất Thành cười nói:

- Đa tạ sư huynh khen ngợi, đường đệ đi còn dài lắm. Còn cần cố gắng nhiều.

Hồng Lão cười gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ khen ngợi. Nhất Thành thu lại nụ cười quay lại nhìn về phía dưới điện nói lớn:

- Thế còn ai muốn rời thư viện không? Nếu ai muốn rời đi, ta sẽ không ngăn cản. Mọi người yên tâm, cứ thẳng thắn đứng ra mà nói.

Trong lòng mọi người chỉ có một câu: “M.. Nó! Ai đứng ra mới khùng!”

Trong thư viện, có một số người quen Nhất Thành ở Thiên Long Thành thì họ chỉ biết cười khò, dù đã trở thành tiểu sư thúc tổ nhưng cách làm và hành động lại không thay đổi chút nào, mang theo tà tính càng đậm hơn.

Nhất Thành cười nhìn Đồ Tư lão sư nói:

- Chấp pháp đi, đừng quá nặng tay, phé hết là được.

Đồ Tư phát tay, ra lệnh cho người Pháp Đội chuẩn bị động thủ. Pháp đội mới tiếng lên thì bên trong đám người có mấy đệ tử chịu không được áp lực, lao ra quỳ xuống, vừa khóc vừa nói:

- Không, Không. Tiểu Sư Thúc Tổ, ta biết sai, sau này không dám, đừng phé ta. Ta còn có tương lai, còn gia đình phải lo, xin sư thúc tổ tha thứ. Xin ngài cứ trừng phạt chứ đừng phé ta.

- Đúng đúng, chúng ta sai, bị ma quỷ che mắt, chống đối ngài và thư viện, làm trái pháp quy, xin ngài nhẹ tay trách phạt, đừng phé chúng ta...

.....

Người một tiếng, ta một tiếng, cuối cùng phần lớn đệ tử đều cúi người cầu tình. Đám lão sư ban đầu còn phân vân, sợ mất danh dự nhưng nghĩ đến bị phé và đuổi đi, thậm chí sợ rằng chưa bị đuổi đi đã bị giết. Thế nên vội chạy ra cầu viện trưởng và các trưởng bối giảm nhẹ hình phạt.

Nhất Thành trên mặt lại cười lạnh, ra vẻ không quan tâm. Phía dưới đám người càng trở nên lo lắng, sợ hấn sẽ ra lệnh cho Pháp Đội hành hình thì xong. Phía dưới càng ồn ào, càng náo loạn, đám đệ tử và lão sư đang xem kịch thì há hê vì người gặp họa. Trong lòng Nhất Thành đang chờ, chờ kẻ cầm đầu bọn này ra nhận lỗi. Hấn cũng không muốn phé hết đám này, nhưng kẻ cầm đầu không phục thì chỉ còn cách giết, dù có tổn thất thực lực của thư viện cũng phải giết sạch. Nếu không thì sau này sẽ gặp càng nhiều rắc rối hơn.

Nhất Thành lạnh lùng nhìn đám người đang quỳ phía dưới, trên mặt hấn không có một chút cảm xúc nào. Cả người tỏa ra sát khí mờ nhạt. Đám đệ tử đang quan sát trong lần ngoài viện giờ mới hiểu rõ, vị tiểu sư thúc tổ này không phải là tên ăn chay. Lượng sát khí kia dù là khá mờ nhạt nhưng lại phát ra rất tự nhiên, theo từng cử động của Nhất Thành, điều này không phải là nói chơi. Kẻ phải trải qua chém giết, tắm máu, mới có loại sát khí phát ra tự nhiên như vậy.

Cuối cùng, Nhất Thành cũng chờ được tên cầm đầu đứng ra. Tô Phát thấy mình đã thất thủ, nhìn tên nhỏ tuổi đang đứng trên kia, tràn đầy sát khí đó, lão hiểu, nếu hôm nay không cúi đầu. Hôm nay lão sẽ bị giết, loại người như tên nhóc này chắc chắn sẽ không để lại kẻ mà có thể gây nguy hại đến hấn sau này. Lão cũng là cáo già nhưng gặp tên không nói lý lẽ, nói một thành hai và có địa vị cao hơn mình, sau lưng lại có cường giả bảo vệ, thực sự không đấu nổi.

Tô Phát đi ra đứng trước đám người, cúi người nói:

- Hôm nay Tô Phát ta đã phạm sai lầm lớn, quên mất luật lệ của thư viện. Cả gan phạm thượng, bất kính với trưởng bối, kính xin Tiểu Sư Thúc Tổ nương tay. Kính xin các vị trưởng bối giảm nhẹ án phạt.

Thấy Tô Phát đứng ra thì đám người chống đối có trung thành với lão như thế nào cũng không dám phản kháng. Theo đứng sau lão, cầu viện trưởng giảm hình phạt cho bọn hấn.

Nhất Thành nghe vậy thì trong lòng cười thầm bên ngoài giả vờ lạnh lùng, sát khí trên người vẫn không giảm. Hấn giả vờ lâm vào trầm tư, như phân vân nên phé hết đám này hay không. Trong điện lần ngoài điện đều vì hấn mà trở nên yên tĩnh. Đám người viện trưởng và phó viện trưởng vẫn không nói gì, nghĩa là bọn họ sẽ không ngăn Nhất Thành, thế nên không khí trong Huyết Nguyệt Điện càng thêm ngột ngạt. Tất cả đệ tử và lão sư ở đây đều biết,

quyết định sống chết của một nhóm lớn đệ tử và lão sư đều rơi vào tay của người trẻ tuổi đang đứng trên điện, vẽ mặt đầy sát khí kia.

Pháp Đội đã bao vây đám người phạm tội phía dưới. Trong lòng bọn hắn cũng đang rất hồi hộp, phân vân, chờ đợi mệnh lệnh của vị tiểu sư thúc tổ trẻ tuổi này. Lão sư Đồ Tư cũng vậy, lão đang nghĩ nếu tiểu Sư Thúc Tổ này ra lệnh phế hết, lão có nên làm không.

Đúng lúc này, trong nhóm đệ tử và lão sư này giờ im lặng đi ra một vị lão sư, đứng bên cạnh Tô Phát chấp tay nói:

- Tiểu Sư Thúc Tổ, xin giảm nhẹ tội cho những người này. Dù sao, họ lần đầu tiên mới gặp tiểu sư thúc tổ, còn bỡ ngỡ và khó chấp nhận được vì thế mới phạm sai lầm. Hy vọng tiểu sư thúc tổ có thể giảm nhẹ tội trạng bọn họ. Cho bọn họ một cơ hội.

Nhất Thành nhìn xuống tỏ vẻ bất ngờ nói:

- Lão Sư Tiểu Bru, ngài từng là lão sư chủ nhiệm giáp một của ta, ngài không cần quá đa lễ. Còn về bọn họ thì ...

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Ta có một vị lão sư tốt

Nhất Thành vẫn tỏ vẻ phân vân. Lại có người đi ra, lần này là đệ tử của viện trưởng Bạch Thu Thường hành lễ nói:

- Bọn họ lần đầu phạm lỗi, xin Tiểu Sư Thúc Tổ giảm nhẹ xử phạt.

Thầy Bạch Thu Sinh đứng ra thì Lý Vô Thường cũng kéo theo đệ tử trung viện cầu giảm nhẹ tội cho đám người này. Tiếp theo đó là Bắc Viện, Nam Viện, Đông Viện, Tây Viện, thậm chí Pháp Đội cũng đứng ra cầu tình cho đám người này.

Nhất Thành thấy vậy thì trong lòng cười thầm, diễn cũng tốt đấy chứ. Lúc trước, hắn đã bảo Bạch Thu Sinh phối hợp diễn với hắn một vở kịch. Chính là vở kịch này, từ đầu hắn không muốn phế hết đám này, nhưng dễ dàng tha thứ thì không được. Hắn có điều không nghĩ đến là Bạch Thu Sinh lại có thể lôi kéo nhiều người như vậy cùng diễn. Việc này có lợi rất lớn với Nhất Thành, từ này chỉ có kẻ mất mù mới dám nghi ngờ thân phận của hắn và đám bất kính với hắn.

Nhất Thành thở dài ra một hơi, thu lại sát khí nói:

- Haiz, nếu mọi người đã đồng lòng cầu tình cho bọn họ thì ta cũng không thể không tha thứ cho bọn họ được, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó có thể tha, nếu hôm nay không trừng phạt bọn họ chắc chắn sau này thư viện sẽ loạn.

Phía dưới, Bạch Thu Sinh phối hợp:

- Đa Tạ Tiểu Sư Thúc Tổ.

Mọi người cũng theo hắn cảm tạ, thật sự bọn họ cũng không biết mình đang bị kéo theo vở kịch của Nhất Thành và Bạch Thu Sinh sắp xếp.

Nhất Thành thở ra một hơi lắc đầu nói:

- Để tránh việc này xảy ra lần nữa, những người phạm lỗi phía dưới, phát ra lời thề ma pháp đi. Từ nay trung thành với thư viện, không được kéo bè kết phái trong thư viện, không được phạm thượng một cách vô lý. Mọi người thấy xử phạt này thế nào?

Đám người viện trưởng gật đầu, đúng là không nặng cũng không nhẹ. Phạt kiểu này không khác gì đeo một sợi dây xích vào cổ.

Tô Phát nghe xong thì biến sắc, phát lời thề thì sẽ phải theo đó mà làm, sau này vi phạm, không cần ai trừng phạt thì chắc chắn cũng bị quả báo. Phải biết ma pháp lời thề là lời thề nặng nhất, chưa có kẻ nào trốn thoát.

Thấy phía dưới không ai lên tiếng, Nhất Thành lạnh lùng hỏi:

- Sao thế? Không muốn phát lời thề sao?

- Không, Không... Đệ tử phát lời thề.

Có đệ tử trong nhóm phạm lỗi liền phát ra lời thề. Đối với bọn hắn, ba điều trên không có gì là nặng, thư viện dạy phép thuật cho bọn hắn, trung thành cũng đúng. Kéo bè kết phái thì sau này không giam gia mấy cái tổ chức kia là được, phạm thượng thì càng không dám.

Có một thì có hai, các đệ tử bắt đầu phát ra lời thề ma pháp. Các lão sư cũng thở dài, biết mình đã thất thế, đành phải phát ra lời thề ma pháp, đến cuối cùng chỉ còn Tô Phát. Thấy mọi người đang nhìn, lão cũng thở dài, phát ra lời thề của mình. Đúng là lão đã thất bại, không biết bao nhiêu năm cố gắng,

thất bại dưới tay của một người trẻ tuổi.

Sau khi thấy mọi người đều phát ra lời thề ma pháp, Nhất Thành phát tay để mọi người về vị trí cũ. Rồi nhìn về phía lão Tô Phát cười lớn nói:

- Ha..Ha..Ha.. sao thế Tô Phát lão sư? Cảm thấy không vui sao? Dã tâm của ngài cũng không nhỏ? Hôm nay bị hủy bởi ta có phải rất hận?

Tô Phát thấy Nhất Thành nói chuyện như không có chuyện gì vừa xảy ra thì cười khỏ nói:

- Đúng là không cam lòng, mọi việc ta sắp xếp rất lâu, rất nhiều người đứng về phía ta. Nhưng hôm nay lại thất bại trước Tiểu Sư Thúc Tổ, thật sự không cam lòng mà. Ta dã tâm thì cũng không lớn lắm, chỉ muốn có một địa vị cao trong thư viện che chở con cháu Tô Gia, để bọn chúng có thể đứng trên người khác. Không nghĩ đến, chuẩn bị lâu như vậy lại thất bại dễ dàng như thế.

Cả đám người trong thư viện đồng tai nghe hai người nói chuyện, không hiểu sao cách nói chuyện và làm việc của vị Tiểu Sư Thúc Tổ này rất kỳ quái và thú vị. Không ai lường trước hắn sẽ làm gì và nói gì?

Nhất Thành lại hỏi:

- Ngài biết sao mình thất bại không? Có biết vì sao thất bại mà vẫn còn sống không?

Nhất Thành không có hận thù quá lớn với Tô Phát này nên giờ xong việc thì hắn cũng không có kiêng kỵ gì mà nói chuyện với lão. Nếu nói về có hận thù chỉ có thể nói mấy lần xích mích với con cháu của lão. Nhưng lần nào hắn cũng là kẻ đánh bọn họ nên không thể nói hắn hận mấy tên kia được. Còn lão này có hận hắn hay không thì hắn không quan tâm.

Tô Phát cũng thở ra một hơi, hắn không suy tính nữa mà đáp lời tiểu sư thúc tổ mới bắt buộc phải nhận này:

- Ta thất bại vì tiểu sư thúc tổ hành động không giống bình thường. Phần lớn đệ tử và giáo sư đều đứng về phía ta trong thư viện nhưng ngài nói phé là phé. Hành động không có chút kiêng kỵ hậu quả. Còn ta sống là vì thư viện còn đang thiếu nhân lực, giết ta sẽ giảm thực lực thư viện.

Nhất Thành nhìn lão cười nói:

- Người thất bại là vì ta có một vị lão sư tốt, một sư huynh mạnh mẽ và một thân phận cao hơn người. Người chỉ là một lão sư, có thể kéo bè kết phái làm Viện Trưởng kiêng kỵ nhưng với người như ta thì không. Đối với ta, thư viện không cần vạn người, mà chỉ cần vài người đủ mạnh là đủ. Vì thế, giết sạch các người đối với ta chả có vấn đề gì lớn? Các người xem mạng người thường không đáng giá, trong mắt ta thì ta chỉ xem các người là một đám sâu bọ, không bằng người thường nên giết hết cũng chả sao. Người nên biết ta chưa bao giờ ghét kẻ có dã tâm, kẻ có dã tâm càng lớn thì càng nhanh phát triển. Nhưng người lại có rất nhiều sai lầm vì thế mới dẫn đến thất bại. Thư viện cũng vì sai lầm của người mà chịu ảnh hưởng. Thế nên từ đầu các người định phải thất bại. Đối với loại người như các người, không nên dùng lý lẽ như viện trưởng mà phải dùng thân phận, địa vị và vũ lực để ép các người vào khuôn khổ. Hơn nữa, người còn sống là vì dã tâm người quá nhỏ và thực lực quá yếu.

Người trong thư viện nghe được lời này của Nhất Thành thì cảm thấy quái quái. Dùng địa vị đè người, không xem mạng người ra gì mà nói như là chính nghĩa, bỗng nhiên bọn họ cảm thấy đám người Tô Phát mới là người bị hại.

Tô Phát nhú mày, người này nói vậy là ý gì? Không ghét lão nhưng lại ép lão đến mức phải giải tán thế lực ủng hộ mình trong thư viện, chẳng lẽ vì sai lầm của mình làm thư viện bị ảnh hưởng nên hắn mới nhắm vào mình.

Cao tăng ngồi kia cũng thấy thú vị, bọn họ biết mọi hành động của Tô Phát nhưng hầu như không thể chen ép quá mức vì có quá nhiều đệ tử và lão sư đứng về phía lão. Nếu chen ép lão quá, một ngày nào đó lão kéo theo đệ tử và lão sư rồi đi thì thư viện lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Với lại, Tô Phát kéo bè kết phái trong thư viện nhưng không cấu kết với người ngoài, không phản bội thư viện vì thế hắn mới sống đến giờ.

Tô Phát càng nghĩ càng không rõ, đành hỏi Nhất Thành:

- Tiểu Sư Thúc Tổ, tiểu đệ đệ không nhận ra sai lầm?

Nhất Thành cười nhìn lão, chỉ vào đám người theo lão nói:

- Nhìn phía sau người, đó chính là sai lầm thứ nhất.

Tô Phát nhìn đám người theo mình, nhưng lại lắc đầu không hiểu. Nhất Thành thở dài nói:

- Sai lầm thứ nhất: người kéo bè kết phái trong thư viện nhưng lại kéo được chỉ một chút kẻ có thực lực. Còn lại đều là một đám chỉ biết ăn, không làm nên trò trống gì. Người xem, có Đại Đệ Tử nào theo phía người không. Có Pháp Đệ đệ tử nào theo người không. Nói về số lượng, người theo người đông, nói về chất lượng thì người lại không bằng các viện khác.

- Thứ hai: người bao che con cháu và đệ tử. Bọn chúng đi khắp thư viện gây chuyện, chọc giận rất nhiều người. Hai lần chọc đến ta, bị ta đánh hai lần, cũng vì vậy ta nhìn Tô gia người ngứa mắt, thế nên muốn hạ bệ các người. Hôm nay, nếu là người khác, có khi ta cũng chả để ý.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thề Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Tô Quyền

- Thứ ba: người quá yếu, dạy ra đệ tử càng yếu. Người không phải là lão sư mạnh nhất, thực lực còn sau người khác chứ đừng nói đến mấy vị viện chủ. Chỉ cần một vị lão sư cũng đủ áp người thờ không nổi. Nói đến đệ tử người dạy, toàn là một đám phế vật, có ai tranh nổi cùng ngũ Đại Đệ Tử không. Nếu đệ tử người đủ mạnh, thư viện trong thời kỳ suy yếu thì trước sau gì thư viện sẽ nằm dưới quyền điều khiển của đệ tử người, và cuối cùng cũng chính là của người.

- Thứ tư: người đưa ra quyết định sai lầm cho Tô Gia. Việc người bao che không để con cháu đi làm nhiệm vụ là quá sai lầm. Con cháu người quá yếu lại có nhiều thù hận, chỉ có mình người chống chọi thì trước sau gì Tô gia cũng sụp đổ.

- Thứ năm: hôm nay càng sai, thứ nhất là chống đối việc trợ giúp Băng Quốc. Thứ hai là phản đối ta trở thành Tiểu Sư Thúc Tô.

Tô Phát nghe xong thì ngơ người, đầu tiên hắn còn không hiểu, giờ thì hắn mới hiểu vì sao mình lại dễ dàng và nhanh chóng thất bại như vậy. Có dã tâm nhưng không có thực lực, địa vị và nhân lực. Nhưng hắn không đồng tình một điều liên nói:

- Tiểu diệt không đồng ý, có thể Sai lầm thứ nhất đến thứ tư tiểu diệt có thể chấp nhận nhưng sai lầm thứ năm thì không. Phải biết Dị Giáo rất mạnh, nếu chúng ta đánh trực diện với chúng có thể thư viện sẽ tổn thất thảm trọng, lúc đó thì... Còn về việc trở thành Tiểu Sư Thúc Tô chỉ là do mấy đệ tử kia tự động quyết định, và lúc đó tiểu diệt chỉ không muốn có một trưởng bối nhỏ tuổi hơn mình.

Nhất Thành cười lớn:

- Ha..ha..Ha.. Vậy mà cũng không hiểu sao? Nói về Dị Giáo, nếu ta là người ta sẽ thúc đẩy thư viện trợ giúp Băng Quốc. Thứ nhất, việc trợ giúp Băng Quốc là sẽ kéo lên danh tiếng cho mình, thứ hai là các tiền bối hy sinh của thư viện liều mình bảo vệ thư viện và người thường. Nếu ta tuân theo ý chí của các vị tiền bối, tất sẽ được lòng người. Điều này rất là chính đáng, có danh có tiếng, tại sao không làm. Thứ ba, lúc đệ tử đi làm nhiệm vụ, ta sẽ cho đệ tử của mình làm các nhiệm vụ dễ ở Băng Quốc để rèn luyện, còn nhiệm vụ khó khăn sẽ dồn đẩy cho các viện khác. Bọn họ sẽ chịu tổn thất, lúc đó cũng là cơ hội của ta ra tay giúp đỡ, lấy lòng tin của các viện. Còn nói về thư viện bị hủy diệt dưới tay Dị Giáo, người đang nghĩ cái quái gì vậy, một đám trốn tránh vạ năm trong bóng tối, có đủ thực lực hủy thư viện chúng ta sao? Còn về việc tiểu sư thúc, người nên ủng hộ, dù người nhìn từ góc cạnh nào, phản đối đều là sai lầm cả. Vì người không đủ trầm ổn và quá mức tự cao, việc có thêm một tiểu sư thúc tổ chỉ là việc nhỏ, người không nhận nhận được việc nhỏ nên không thể làm nên đại sự. Lần sau, nếu có muốn làm loạn thì nhớ phải kiên nhẫn, nhẫn nại việc nhỏ.

Tô Phát ngơ người ngồi đó. Không chỉ hắn, mà cả thư viện ngơ người, vị tiểu sư thúc tổ này đang chỉ ra sai lầm của đám làm loạn, định chỉ cách cho chúng làm loạn lần nữa sao? Trí Tuệ và góc nhìn của vị sư thúc này thật sự khác người, tính toán cực kỳ kỹ càng. Nếu đúng như hắn nói, nếu hắn là Tô Phát, chắc giờ này thư viện đã trong tay hắn.

Viện Trưởng với Phó viện trưởng nhìn nhau cười khổ. Lúc này Nguyệt Nhị từ lâu không lên tiếng nói:

- Nếu vị sư huynh này muốn tạo phản thì chúng ta tìm ai đấu trí nổi với hắn đây?

Hồng lão nói:

- Ta lần đầu gặp vị sư đệ này đã biết hắn rất đặc biệt, đúng là tuổi trẻ tài cao. Sau này chắc chắn sẽ làm việc lớn.

Viện Trưởng cười khổ nói:

- Ta cảm thấy mình đã già, nếu mấy thủ đoạn kia của vị sư thúc này thi triển ra, dù biết nhưng cũng rất khó phòng. Mất lòng người, thì hầu như đã thất bại hơn một nửa.

Phó viện trưởng nói:

- Sau này nếu vị tiểu sư thúc này kết bè kết phái, chúng ta cứ chuẩn bị trước. Có gì cũng hòa theo hắn luôn cho xong. Nếu không thì bị hắn xoay vòng vòng.

Nguyệt Tử cười nói:

- Cứ thế đi, sau này nếu tiểu sư huynh muốn làm gì thì cứ để hắn làm. Cố gắng tránh xa một chút kéo bị âm lực nào cũng không biết.

Nhất Thành nói xong định quay trở lại chỗ ngồi thì một tiếng quát từ ngoài điện truyền đến:

- Ta không phục, gia gia ta không sai. Người nói chúng ta không có người tài sao, ta chính là người tài của Tô Gia.

Nhất Thành nhú mày, chuyện này vẫn chưa xong sao? Tồn nhiều nước miếng như vậy mới làm hòa hoàng không khí trong này. Mọi người đồng lòng, tên

mắt mù nào lại đúng lúc này nhảy ra kiểm chuyện.

Phía ngoài đi vào một thành niên, cả người phong thái tao nhã. Mặt một bờ đồ trắng như thư sinh. Đầu đội một cái mũ, không, nói đúng hơn là một cái vương miện. Khuôn mặt dù đang âm trầm lạnh lùng nhưng cũng không che đi vẻ đẹp soái ca của hắn. Mặt trắng bóc như đất em bé, mũi cao, mày lá liễu, đúng vậy con trai mà mày lá liễu, môi nhỏ nhắn xinh xắn. Nhất Thành nhìn cái mặt kia lại cảm thấy gai mắt cực kỳ. Mấy tên đẹp trai như con gái này thường làm hắn muốn đánh vào mặt.

Tô Phát bên kia đứng lên quát,

- Tô Quyền không được vô lễ, đây là tiểu sư thúc tổ của ngươi.

Tô Phát mới quát Tô Quyền xong thì quay sang Nhất Thành cúi người nói:

- Tiểu đệ dạy con cháu không nghiêm, xin tiểu sư thúc tổ bỏ qua cho.

Nhất Thành chưa lên tiếng thì bên kia Tô Quyền đã quát lên,

- Gia Gia, ta không phục. Ta không kém bất kỳ người nào, thực lực và tài hoa đều được các lão sư thậm chí là các vị viện chủ công nhận. Vì sao lại nói Tô gia ta không có người tài? Ta còn sống Tô gia ta sẽ không bao giờ sụp đổ, xin gia gia không nên nghe lời xằng bậy của tên này mà cúi đầu trước hắn.

Mọi người ở đây đều gật đầu đồng ý cho là Tô Quyền nói đúng. Đúng là hắn có danh tiếng rất cao trong thư viện. Có thể vị Tiểu Sư Thúc Tổ kia không biết nên mới nói Tô Gia không có người tài. Tên Tô Quyền này có thể sánh ngang với mấy Đại Đệ Tử của các viện nhưng vì ở trung viện nên không thể ngóc đầu lên được, bởi vì trung viện có hai người Bạch Thư Sinh và Lý Vô Thường. Rất nhiều lão sư và đệ tử bị lôi kéo về phía Tô Phát cũng nhờ có một đệ tử thiên tài như vậy tồn tại trong Tô Gia.

Mọi người đều gật đầu công nhận lời hắn nói nhưng lại lắc đầu vì câu cuối cùng của Tô Quyền lại đắc tội vị Tiểu Sư Thúc Tổ còn nhỏ mà đầy huyết khí phương cương này. Sợ rằng tên Tô Quyền này sắp gặp xui xẻo.

Tổ Quyết hét lớn vào mặt Nhất Thành:

- Tiểu Sư Thúc Tổ sao? Việc người trở thành Tiểu Sư Thúc Tổ ta không thể ngăn cản nhưng ta không phục. Ngươi còn nhỏ tuổi, biết gì về quyền lực và tranh đấu trong các thế lực lớn. Dù ngươi có thông minh như thế nào cũng không đủ thực lực để tham gia. Ở thế giới này người mạnh mới có quyền, dù ngươi có là Tiểu Sư Thúc Tổ mà không đủ thực lực thì không là cái thá gì cả? Ngươi có giỏi thì đánh bại ta, lúc đó mới có hy vọng phục chúng được.

Mọi người nghe vậy thì ò lên, tên Tô Quyền này đủ thông minh. Nói thế là ép vị Tiểu Sư Thúc Tổ này giao thủ với hắn, nếu vị Tiểu Sư Thúc tổ này rút lui thì tất bị mọi người trong lòng không phục. Nếu đánh thì chắc chắn thua Tô Quyền. Tiểu Sư Thúc Tổ không biết từ đâu tới nhưng chắc chắn gia nhập thư viện không lâu, làm sao là đối thủ của Tô Quyền. Nếu đánh thắng Tô Gia sẽ lấy lại một chút ít mặt mũi của mình trong thư viện. Có thể gia gia hắn vì phát lời thề mà rút lui nhưng Tô Quyền này có thể lên thay thế.

Mấy vị Đại Đệ Tử và Pháp của Pháp Đội cũng nhú mày một lúc sau đó thì dẫn ra. Bọn họ đúng là trong lòng có chút không phục thật, bỗng nhiên lôi ra một vị Tiểu Sư Thúc Tổ thì đúng là hơi khó chịu. Nhưng vì các vị viện chủ không lên tiếng mà cung kính thì lẽ với vị Tiểu Sư Thúc Tổ này nên bọn họ không dám lên tiếng nói gì. Với lại bọn hắn cũng muốn biết Tô Quyền sau mấy năm đã mạnh đến mức nào? Bọn họ chưa bao giờ đánh giá cao vị tiểu sư thúc tổ nhỏ tuổi này. Đến Bằng Hoạch cũng nghĩ Nhất Thành không đủ sức chống lại Tô Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: ‘Ngu’

Trong đám đệ tử chỉ có ba người là không nghĩ vậy, đó là Tiểu Tiểu, Bạch Thư Sinh và Nhan Nhan. Tiểu Tiểu lắc đầu trong lòng nghĩ đến tiếng hét lớn của vị Tiểu Sư Thúc Tổ này lúc trước. Bạch Thư Sinh lắc đầu trong lòng nghĩ đến sát khí cùng thể chất biến thái kia. Còn Nhan Nhan nhớ đến tốc độ mà Nhất Thành bám theo nàng mấy năm trước. Cả ba đều thờ dài lẩm bẩm, Tô Gia này chọc vào sai chỗ nữa rồi.

Nhất Thành nhìn Tô Quyền từ trên xuống dưới, sau đó quay sang Tô Phát nói:

- Đúng là ta đã nhìn sai Tô Gia ngươi, các ngươi vẫn còn người tài.

Tô Phát nghe vậy thì bỗng trong lòng trở nên hồi hộp. Cảm thấy Nhất Thành nói câu này như nhẹ nhàng nhưng hắn cảm thấy rất áp lực, trong lòng không yên. Tô Phát tiến lên một bước định nói gì thì Nhất Thành đã nói trước:

- Nhưng Tô Gia ngươi từ ngươi cho đến con cháu đều rất Ngu!

Nhất Thành nhấn mạnh chữ ‘Ngu’ kia làm mọi người có thể nhận thấy sự chế giễu rõ ràng của hắn trong lời nói. Tô Quyền nổi giận quá lớn:

- Người nói ai ngu?

Nhất Thành nhìn chăm chăm Tô Quyền, khuôn mặt trở nên lạnh lùng nói:

- Ta nói người rất....

Nhất Thành chưa kịp phát ra chữ ‘Ngu’ thì đã trọn to hai mắt há hốc mồm nhìn phía sau lưng Tô Quyền. Hắn nhìn chăm chăm vào phía sau lưng Tô Quyền nơi cửa ra vào của Huyết Nguyệt Điện. Biểu hiện trên mặt của hắn như nhìn thấy cái gì đó cực kỳ kinh khủng và đầy kinh ngạc. Cả lão sư lẫn đệ tử và thậm chí vị viện chủ và đám người viện trưởng đang tập trung theo dõi nhất cử nhất động của Nhất Thành và Tô Quyền, thấy biểu hiện trên mặt của Nhất Thành như vậy thì cực kỳ bất ngờ, vô thức, cũng không hiểu chuyện gì mà rất tự nhiên chuyển ánh mắt cùng lúc nhìn ra phía cửa điện.

Tất cả mọi người trong Huyết Nguyệt Điện đều hướng mắt nhìn về phía cửa điện. Thậm chí Tô Quyền cũng giật mình quay đầu nhìn lại.

Nhưng...

Ở đó trống không, không có gì cả! Đến cả một chiếc lá rơi cũng không có. Mọi người trong lòng khó hiểu thì nghe một tiếng nổ lớn.

- Âm

Cả đám di chuyển ánh mắt thì chỉ thấy một bóng người bay từ trong điện ra, lăn lóc trên đất phía ngoài điện. Tên đó mặc một bộ đồ trắng, lăn mấy vòng trên đất thì cả bộ đồ trắng bần không chịu nổi. Sau khi lăn mấy vòng thì nằm yên bất động tại chỗ.

Lúc mọi người ở đây nhận ra người bay ra ngoài kia là Tô Quyền thì tất cả trọn mắt nhìn về phía Nhất Thành. Nhất Thành chỉ đứng đó lăm bằm như tự kỷ nói:

- Ta bảo người Ngu mà người không tin. Chỉ một chút lừa gạt nhỏ đã lừa được người thì người thông minh chỗ nào? Đừng là dốt mà bày đặt ra vẻ thông minh thiên tài, thậm chí ta không tốn một chút sức mà chỉ dùng một chút thủ thuật nhỏ đã gạt được người. Haizz, thư viện này người ngu quá nhiều đi. Sao không ai thông minh hơn một chút chứ? Cảm giác cô độc thật không thích chút nào?

Nhất Thành tự kỷ nhưng giọng nói cũng không nhỏ, với lại thính lực mọi người ở đây cao nên nghe rõ từng từ hắn nói. Cả đám từ lớn đến nhỏ đỏ mặt xấu hổ. Nhất Thành nói Tô Quyền nhưng thật sự như tát thẳng vào mặt mọi người. Vừa rồi tất cả đều bị hắn gạt nhìn ra ngoài điện.

Nhan Nhan bên cạnh Tiểu Tiểu nói nhỏ:

- Lúc này ta cũng bị biểu tình của vị Tiểu Sư Thúc Tổ này lừa mà không chỉ có ta mà ta cũng thấy mấy viện chủ trên kia cũng bị lừa nhìn ra ngoài điện. Có vẻ như thư viện chúng ta không có ai thông minh cả?

Tiểu Tiểu cười khổ. Hắn vừa rồi cũng bị lừa nhìn ra ngoài điện.

Bằng Hoặc quay lại trọn mắt nhìn Nhan Nhan. Nhan Nhan lè lưỡi nói:

- Sư huynh vừa rồi cũng bị lừa. Chỉ số thông minh cũng giống ta mà thôi. Đừng có trọn mắt với ta.

Bằng Hoặc định phát tát thì Nhan Nhan le lưỡi trốn sau lưng Tiểu Tiểu cười hi hi. Bên kia mấy vị Đại Đệ Tử của các viện cúi mặt xấu hổ không thôi, bọn họ đứng trước nên ai cũng có thể nhận ra lúc này cả đám quay đầu nhìn ra ngoài điện. Thật sự mất mặt, không xem pháp lực người ta vào đâu mà lại bị người ta dùng thủ đoạn nhỏ lừa đến xấu hổ như vậy. Nếu thay bọn họ vào vị trí Tô Quyền thì càng nhục hơn.

Nhất Thành thu lại khuôn mặt tự kỷ, lạnh lùng nhìn Tô Phát nói:

- Đây chính là trừng phạt nhỏ dành cho hắn. Ta chỉ đánh gãy vài cái xương của hắn, gọi trị liệu sư trị liệu cho hắn thì không sao. Nhưng người nói xem vừa rồi nếu ta chém hắn một đao? Người nói cháu người có thể sống không? Đừng chọc giận ta nữa, hôm nay ta đã rất nhân từ với Tô Gia các người, thường ngày nếu là kẻ thù của ta, ta sẽ không đơn giản bắt họ phát thệ như vậy mà là giết sạch.

Chữ ‘giết sạch’ vừa ra khỏi miệng Nhất Thành thì cả người Nhất Thành tỏa ra sát khí ngùn ngụt. Lần này hắn không thu liễm sát khí như lúc trước nữa mà toàn bộ lộ ra ngoài. Cả người hắn được sát khí bao bọc, trên tay Huyết Ma Đao xuất hiện, ánh đao sắc bén kết hợp với sát khí thuần khiết của hắn biến hắn trở thành một Ma Thần thật sự. Mùi máu tươi bắt đầu lan tỏa cả khắp Huyết Nguyệt Điện.

Sát khí thuần khiết kèm theo mùi máu tanh làm lão sư cùng đệ tử có mặt trong này hai tay run lên nhè nhẹ, mồ hôi đã bắt đầu chảy ròng ròng. Loại sát khí này không có kèm theo năng lượng ma pháp nhưng lại cực kỳ khiếp người. Quái dị phát ra tà ác hắc khí nhưng Nhất Thành là sát khí thật sự, sát khí của kẻ tắm trong biển máu đi ra. Loại sát khí này ảnh hưởng đến linh hồn nên cực kỳ khó phòng bị.

Tô Phát cả người toát mồ hôi, không phải lão sợ hãi Nhất Thành mà nhớ đến một người. Một người cũng mang theo loại sát khí hải hùng này. Người kia là một người hắn sợ rằng cả đời không chạm đến được. Và cũng nhớ đến việc người kia không có kẻ nào mà hắn không dám chém. Trong lòng lão cực kỳ rung động vì Nhất Thành còn rất trẻ mà đã phát ra loại sát khí này. Lão quyết định, từ nay về sau không thể chọc vào người trẻ tuổi này.

Hồng lão trên đài cảm nhận từ Nhất Thành không chỉ là sát khí mà còn có một loại hơi thở khác. Lão nhú mày sau đó rơi vào trầm tư nhưng ngay lập tức liền giãn ra. Miệng mỉm cười mà không nói gì.

Nhất Thành nhìn tất cả mọi người trong điện lẫn nhìn lên chiếc kính đang phát hình ảnh đi khắp thư viện trên kia. Mặt trở nên hách dịch và đầy thách thức nói:

- Ta không quan tâm các ngươi phục hay không. Ta cũng không quan tâm các ngươi là ai? Không phục thì làm gì được ta, ngon thì vào cắn ta ah?

- -----

Viện trưởng phía sau thì nói với mọi người:

- Sát khí lần này lại mạnh và thuần khiết hơn lần trước. Mùi máu đã gần như hiện hữu. Vị tiểu sư thúc này thật sự quá kỳ lạ, còn nhỏ mà lại có loại sát khí đáng sợ như vậy.

Phó viện trưởng bên cạnh nói:

- Từ lúc vị tiểu sư thúc này vào viện, ta đã cảm thấy kỳ lạ rồi. Sau chuyện xảy ra ở Thiên Long Thành, ta đã biết vị tiểu sư thúc này rất khác người. Loại sát khí kia rất thuần khiết, đủ chứng minh vị tiểu sư thúc này chém giết rất nhiều nhưng không bị ảnh hưởng tinh thần, trong lòng không có cản trở như muốn nói lên: Ta, không kẻ nào không dám chém?

Nguyệt Nhị bên cạnh nói:

- Thư viện có hy vọng, chỉ cần tiểu sư huynh này lớn thêm một chút nữa. Thư viện chúng ta tất vì tiểu sư huynh này mà hưng thịnh hoặc vì tiểu sư huynh này mà hủy diệt.

Mọi người gật đầu nhưng trong lòng đều cảm thấy lo lắng. Có điều gì đó từ vị tiểu sư thúc này của bọn hắn làm bọn hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Tiến về Biên Bằng Thành

Nhất thành thách thức đám người thư viện xong thì trở lại chỗ ngồi cười hỏi:

- Có gì mà mọi người nói chuyện sôi nổi thế?

Viện trưởng vứt bỏ cảm giác kỳ quái trong lòng nói:

- Xong rồi chứ? Vậy Tiểu Sư Thúc định làm gì? Quay lại bế quan?

Nhất Thành lắc đầu:

- Ta không bế quan nữa mà đi đến Bằng Quốc. Gia tộc đệ tử đến cầu viện thư viện lúc trước là huynh đệ của ta. Hắn tên là Mập Mập, lần này ta sẽ tiến về Bằng Quốc, giúp hắn. Ta đã bế quan quá lâu, cũng nên ra ngoài rèn luyện rồi, ở mãi trong thư viện cũng quá nhàm chán.

Phó viện trưởng xen vào:

- Vậy đề ta bảo Lý Vô Thường theo sư thúc rồi đi? Hắn khá là hiểu rõ Bằng Quốc, như vậy sẽ nhanh hơn.

Nhất Thành lắc đầu:

- Lý Vô Thường có thể sẽ có rất nhiều việc phải làm, với lại lần này ngoài quái dị còn có dị giáo người, các vị cần nhiều nhân thủ hơn ta. Ta sẽ không sao nên mọi người không cần lo lắng.

Hồng Lão bên cạnh hỏi:

- Sư đệ lúc nào lên đường?

Nhất Thành nói:

- Ngay bây giờ, ta sẽ hỏi một số đệ tử đi cũng. Mà Đông viện chủ và Tây viện chủ, ta có vài người quen gia nhập viện các vị. Hy vọng các vị chú ý tới họ giúp ta. Ba nữ đệ tử tên là Lan, Tuyết Nhạn và Tuyết Dung.

Hai Viện chủ gật đầu nói:

- Chúng ta sẽ để mắt đến mấy đệ tử đó.

- Vậy ta đa ta hai vị trước. Viện Trưởng tuyên bố nhiệm vụ trợ giúp lần này đi. Ta muốn trong hôm nay tiến đến Băng Quốc. Ta tin chắc giờ này không ai muốn phản đối nữa.

Lúc viện trưởng tuyên bố nhiệm vụ cho thư viện hỗ trợ Băng Quốc thì Nhất Thành lại đến Bắc viện. Gặp đám Bằng Hoặc nói:

- Ta chuẩn bị đi đến Băng Quốc hỗ trợ gia tộc Huỳnh đệ Mập mập, ai rảnh đi cùng ta không. Lần này đi, có thể phải đối đầu không chỉ quái dị mà cả Dị Giáo người. Chắc chắn sẽ rất kích thích.

Tiểu Tiểu liền nói:

- Ta sẽ đi cùng Tiểu Sư Thúc Tổ.

Bằng Hoặc định nói gì thì Bắc Viện chủ đi đến nói:

- Bằng Hoặc và Nhan Nhan theo ta về Bắc Viện, ta cần hai người dẫn đội đến Băng Quốc làm nhiệm vụ.

Nhất Thành vỗ vai Bằng Hoặc:

- Bắc Viện đệ tử còn nhờ vào hai người, có Tiểu Tiểu đi cùng ta là được rồi.

Tiểu Tiểu bảm báo với Mộc Sinh Tiên về việc cùng đi với Nhất Thành, lão gật đầu:

- Lần này hy vọng người có thể gỡ bỏ khuất mắt trong lòng.

Nhất Thành đến nói:

- Tiểu Tiểu có cần chuẩn bị gì không? Ta sẽ đi chuẩn bị ít thứ, sau đó sẽ chờ người ở Công thư viện.

Tiểu Tiểu gật đầu:

- Ta sẽ trở về lấy ít đồ, có vẻ lần này rời đi khá lâu. Vậy gặp tiểu sư thúc tổ ở Công Thư Viện.

Nhất Thành gật đầu, hần đi tìm Viện Trưởng hỏi thăm một chút tin tức về Băng Quốc. Rồi nhờ lão chuẩn bị thêm vài bộ áo quần, hần lần trước chiến đấu, lần nào cũng rách rưới tả tơi. Lần này phải chuẩn bị kỹ càng.

Nhất Thành sau khi nhận đủ đồ ở viện trưởng thì đi gặp Hồng Lão, hai sư huynh đệ hàn huyên một lúc. Sau đó, Nhất Thành đứng dậy rồi đi hướng đến công thư viện. Trên miệng ngậm một ngọn cây, hần như đang dạo chơi nhưng đi đến đâu gặp ai thì đều phải cúi người gọi hần một tiếng Tiểu Sư Thúc Tổ. Mỗi đệ tử đều có một cảm xúc khác nhau khi gặp hần, người thì ghen ghét, người sùng bái, người hâm mộ, đủ loại ánh mắt hướng về hần. Nhưng không có một ánh mắt địch ý nào nhìn về hần. Thủ đoạn thiết huyết của hần ở Huyết Nguyệt Điện đã chứng minh người này không thể đùa.

Đến công thì Nhất Thành đã thấy Tiểu Tiểu chờ hần ở đó.

- Tiểu Tiểu đến lâu chưa?

- Tiểu sư thúc tổ ta cũng mới đến nơi?

Nhất Thành khoát tay nói:

- Ra ngoài thì cứ gọi ta là Nhất Thành.

Tiểu Tiểu định nói gì nhưng Nhất Thành quyết định vậy nên hần cũng không thể nói gì nhiều hơn. Nhất Thành nói:

- Đi thôi nào, chúng ta đến Băng Quốc.

Hai người leo lên một chiếc thuyền ma pháp nhỏ được viện trưởng chuẩn bị. Từ thư viện đến Băng Quốc gần hơn từ thư viện đến Thiên Long Quốc. Băng quốc lại nằm ở phía Bắc của thư viện nơi chỉ có hai mùa là mùa đông và mùa xuân. Mùa đông thì giá buốt, tuyết rơi đầy trời. Mùa xuân thì mát mẻ, hoa thơm đua nở, cây cối tươi tốt.

Tốc độ ma pháp thuyền cực nhanh, chỉ sau mấy ngày liền dừng lại trước biên giới Băng Quốc. Nhất Thành bảo người cho dừng ma pháp thuyền, hần cùng Tiểu Tiểu nhảy xuống, bọn hần quyết định tự mình đi đến gia tộc Mập Mập. Hần không muốn quá gây chú ý. Ngồi ma pháp thuyền cũng tốt nhưng nếu như bị Dị Giáo người phát hiện thì lại thêm phiền phức.

Gia Tộc Mập Mập ở gần biên giới Băng Quốc, định cư trong một thành lớn, gọi là Biên Băng Thành. Rất kỳ lạ tại sao ở biên giới lại có thành lớn phải không? Vì chiến tranh liên miên, để bảo vệ biên giới, thành này cũng được Băng Quốc xây lên. Không ngờ nó nằm ngay đường lưu thông của các quốc gia giáp với Băng Quốc nên phát triển cực nhanh. Chỉ sau mấy chục năm đã trở thành một thành lớn. Gia tộc Mập Mập lúc trước có pháp sư mạnh mẽ

chống đỡ, trợ giúp xây lên Biên Bằng Thành, trở thành một gia tộc thăm căn cố để ở thành này.

Nhất Thành trước khi vào thành thì mua một chiếc xe ngựa, thầy quần áo gọn gàng biến thành hai thanh niên thương nhân bình thường. Trên xe bên trong chỉ chứa củi khô, loại củi này khá đắt biệt, đốt lên cháy cực lâu, rất phù hợp buôn bán ở Bằng Quốc, dù bây giờ đang là mùa xuân.

Nhất Thành và Tiểu Tiểu đánh xe đến trước cổng thành. Không hiểu vì sao cổng thành giờ này đang là buổi sáng mà không thấy một bóng người. Chỉ có một đám lính đang đứng đó canh cổng. Hai người vừa đến trước cổng thành, một tên lính liền đi ra chặn lại xe ngựa bọn họ hỏi:

- Đi đâu? Đến Biên Bằng Thành có việc gì?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Dù ai gõ cửa cũng không được mở. Nhớ Lấy!

Nhất Thành cười nói:

- Chào mấy vị quan gia, hai huynh đệ chúng ta là thương nhân. Đến Biên Bằng Thành buôn bán một chút củi đốt cho mùa đông.

Nhất Thành vừa nói vừa vén màn xe phía sau, lộ ra đống củi bên trong. Lúc này có một đám lính khác đi đến định lục soát thì Nhất Thành móc trong người ra một ít bạc cười nói:

- Các vị quan gia đã cực khổ, tiểu đệ có chút lòng thành, mong các vị nhận cho. Huynh đệ tôi chỉ buôn bán nhỏ. Hy vọng không gây nhiều rắc rối cho các vị.

Mấy tên lính thấy bạc thì dừng tay, nhận lấy rồi rút lui. Tiểu Tiểu bên cạnh vẫn ngồi yên quan sát đám lính này, mảy mòi như phát hiện điều gì đó. Tên lính chặn trước liền ra dấu cho Nhất Thành đi qua. Nhưng trước khi xe Nhất Thành thông qua thì tên lính kia liền nói:

- Các người mới lần đầu đến đây nên cẩn thận. Buổi tối không nên rời phòng. Dù ai gõ cửa cũng không được mở. Nhớ Lấy!

Nhất Thành đa tạ vị lính canh kia rồi liền rời đi. Vừa vào trong thì không khí lại khác ngoài thành, hình như đang có chợ sáng, người cũng khá là đông, tiếng ồn ào xôn xao truyền đến rất náo nhiệt. Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh nói:

- Tiểu Sư thúc... Nhất Thành, nghĩ sao về đám lính kia và lời nói dằn dò của tên lính đó?

Nhất Thành trầm mặt nói:

- Mấy tên lính kia mặt mày tái nhợt, bước chân phù phiến, đôi mắt vô thần. Chắc chắn việc này có liên quan đến lời tên lính kia nói với chúng ta. Có vẻ tối đến có chuyện vui xuất hiện trong thành này.

- Bánh Bao đây, bánh bao nóng đây (tiếng rao)

Tiểu Tiểu gật đầu định nói gì thì Nhất Thành đã nhảy xuống xe ngựa đến bên cạnh quán bán bánh bao kia. Mua mấy cái rồi trở về đưa cho Tiểu Tiểu vài cái nóng hổi rồi hẩn bắt đầu ăn. Tiểu Tiểu cười nói:

- Tiểu sư đệ thích ăn bánh bao?

Nhất Thành lắc đầu:

- Ta đã muốn thử bánh bao ở thế giới này từ lâu nhưng giờ mới có cơ hội. Ah, mà lúc này Tiểu Tiểu muốn nói gì?

Tiểu Tiểu nghe ba từ 'thế giới này' thì khó hiểu. Nhưng nghe hẩn hỏi thì bỏ qua nói:

- Ta định nói trong thành này có rất nhiều mùi máu, dù được lau chùi kỹ càng nhưng mùi máu vẫn còn nhàn nhạt trong không khí.

Nhất Thành gật đầu, hẩn cũng nghĩ được nhưng không để ý. Mùi này làm sao bằng mấy mùi ở Thế Giới Quái Dị kia, và mùi dịch dạ dày con rết kia.

- Trang sức mới đây. Mang lại may mắn, xua đuổi quái dị. Xem đi, xem đi. (tiếng rao)

Tiểu Tiểu và Nhất Thành nghe tiếng rao cực lớn kia thì quay sang nhìn. Thấy người kia cùng đống đang bán thì cười lạnh. Tiểu Tiểu nói:

- Đúng là thứ gì cũng dám bán. Đến đồ tùy táng của người chết cũng dám bán, tên kia sẽ bị âm khí bám thân cho mà xem. Sức khỏe sẽ xuống cực nhanh.

Nhất Thành gật đầu, tiếp tục ăn bánh bao của mình. Đi được một đoạn nữa thì có một người trung niên nhân tiến đến kể bên xe ngựa hai người hỏi:

- Hai người nhìn lạ quá, không phải người ở đây phải không?

Nhất Thành nhìn qua trung niên này thì phát hiện trên người này đang truyền ra năng lượng ma pháp. Đây là một pháp sư nhưng không đến cấp S, với đẳng cấp này thì không thể nhận ra hai người bọn họ là pháp sư. Hắn cười nói:

- Hai chúng tôi đến từ bên ngoài, đang đi đến gia tộc họ Nhân. Chúng tôi buôn bán than củi đốt cho mùa đông. Đang mang đến cho họ, không biết chúng tôi có đi nhầm đường không?

Người pháp sư kia liền ồ lên nói:

- Thì ra là thế, hai vị đi theo tôi, tôi sẽ dẫn hai vị đến Nhân phủ.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Được

Nhất Thành thấy người này khá nhiệt tình nên cũng bắt đầu bắt chuyện. Hắn muốn hỏi một số tình hình trong thành:

- Vị lão huynh này, ta nhìn ngài không giống bình thường. Chẳng lẽ ngài là pháp sư?

Trung niên kia kinh ngạc, sau đó ưỡng ngực tự hào nói:

- Huynh đệ này tuổi nhỏ mà mắt rất tinh tường. Đúng vậy ta là pháp sư.

Nhất Thành cười hi hi nói:

- Tiểu đệ ra ngoài làm ăn nên phải có mắt nhìn một chút. Nhưng mà không biết vì sao lão huynh lại ở đây, pháp sư không thể rảnh đến mức đưa hai tiểu đệ đi tìm nhà thế này?

Trung niên kia nói:

- Đùng quá kinh ngạc, đúng là thường thì không có pháp sư nào rảnh trợ giúp người khác. Nhưng mấy tháng nay thì khác, quan binh ở thành này đã bỏ ra số tiền lớn cho các pháp sư tự do tuần tra trên đường.

Nhất Thành giả vờ ồ lên kinh ngạc:

- Vì sao? Không lẽ trong thành xảy ra chuyện?

Trung niên pháp sư trầm trọng nói:

- Đúng vậy, Biên Bằng thành mấy tháng nay không được yên ổn. Ngày thì náo nhiệt nhưng đêm đến thì nguy hiểm trùng trùng. Vì thế, buổi tối hai người không nên rời phòng, dù ai gõ cửa cũng không được mở. Hiểu không?

Nhất Thành tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi:

- Là quái dị sao? Nếu mở cửa sẽ có chuyện gì?

Trung niên kia thấy hắn nói chuyện không có ác ý với chỉ hiếu kỳ nên nhắc nhở:

- Quái dị thì ta nghĩ là vậy. Còn mở cửa có chuyện gì thì chưa có người nào mở cửa mà sống sót để kể chuyện này. Đến các pháp sư tự do như ta cũng vậy. Vì vậy, hai vị tuyệt đối không nên mở cửa. Nhớ kỹ đấy.

Tiểu Tiểu và Nhất Thành nhủ mày, vậy thì tình hình trong thành này không được tốt lắm. Cả đêm không dám ra khỏi phòng, đến pháp sư cũng bị tiêu diệt vậy thì người thường sẽ không còn cơ hội sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Dây Leo Đỏ

Ba người đi được một lúc thì dừng lại trước một phủ lớn. Trên cửa có treo một tấm bản ghi hai chữ ‘Nhân Phủ’. Ngoài cửa đang có hai tên lính canh đang đứng, khuôn mặt tùy tiện như mất ngủ. Cả người uể oải, vô lực, bọn chúng chỉ đứng canh cho có lệ, chứ ai muốn xông vào thì hai tên này cũng không đủ sức để ngăn cản.

Trung niên kia liền chỉ vào phủ phía trước nói:

- Đó là Nhân Phủ hai vị đang tìm. Sau khi buôn bán xong thì nhanh chóng kiếm khách điểm để ở lại trước khi trời tối. Không thì nhanh chóng rời thành, đi càng xa thành này càng tốt. Nhớ chưa? Đặc biệt không được ở lại Nhân Phủ dù có được mời.

Nhất Thành nhíu mày với câu nói cuối cùng của người này nhưng cũng gật đầu nói:

- Đa tạ lão huynh, hai bọn đệ sẽ chú ý cẩn thận. Nếu không có việc gì thì sẽ nhanh chóng rời thành. Còn ở lại trong thành thì trước trời tối sẽ kiếm chỗ dừng chân, tối thì tuyệt đối không ra ngoài. Dù có chuyện gì cũng không mở cửa phòng. Lão huynh cứ yên tâm.

Trung niên gật đầu, chào hỏi mấy tiếng rồi đi tuần tra tiếp. Nhất Thành nhìn theo bóng lưng trung niên một lúc. Tiểu Tiểu bên cạnh nói:

- Là một người tốt bụng.

Nhất Thành gật đầu, hai người xuống xe đứng trước cửa của Nhân Phủ. Hai lính canh thấy vậy liền tiến lên dùng gậy trên tay chặn đường hỏi:

- Đây là Nhân Phủ, nếu không có việc thì rời đi cho.

Nhất Thành cười nhìn hai người nói:

- Ta đến đây tìm thiếu gia các ngươi, hần tên Mập Mập. Báo với hần là có huynh đệ đến tìm, hần sẽ biết ta là ai?

Hai lính canh nhíu mày nhìn nhau, sau đó một tên khó hiểu hỏi lại:

- Mập Mập là ai? Thiếu gia chúng ta không có ai tên Mập Mập.

Nhất Thành ngó người, đúng ha? Mập Mập không phải tên của Mập Mập, Nhất Thành nói:

- Ta hay gọi hần là Mập Mập, còn tên thiếu gia người là...?

Nhất Thành nhíu mày, Mập Mập tên gì nhỉ? Lâu lắm rồi không nhớ kỹ, chỉ mỗi lần gặp đều gọi Mập Mập. Tiểu Tiểu bên cạnh nghi ngờ nhìn Nhất Thành hỏi:

- Không nhớ tên huynh đệ người?

Nhất Thành nhíu chặt lông mày, sau một lúc dưới sự chờ đợi của ba người kia hần nói:

- Thiếu gia người tên là Nhân.. Nhất... Nam. Đúng vậy là Nhân Nhất Nam, má nó thằng Mập, giới thiệu chỉ một lần làm ta suýt quên tên hần.

Nhất Thành nhìn hai tên lính nói:

- Thiếu gia người gọi là Nhân Nhất Nam, nói có huynh đệ hần đến chơi. Người nói vậy thì hần sẽ biết.

Hai tên lính kia nhìn nhau một cái, rồi một tên nhanh chóng tiến vào trong phủ thông báo. Bọn họ làm canh cửa cũng đã lâu, bình thường nếu thấy cách ăn mặc của hai người Nhất Thành thì sẽ đuổi đi. Nhưng ở trong hoàn cảnh này, lại không. Ở trong thành, ai cũng biết Nhân Phủ không yên ổn, làm sao có người dám nhận người quen ở đây, với lại thiếu gia Nhất Nam bọn hần là pháp sư, nếu nhận quen biết thì không thể là người thường được. Nếu báo sai thì nhiều lần cũng bị mắng một trận là cùng, nếu đúng mà không báo thì mới không tốt với bọn hần.

Sau một lúc thì một trung niên dẫn đầu từ bên trong đi ra, người này nhìn thì như trung niên, nhưng tóc đã hoa râm. Trên mặt lúc này có sự lo lắng, buồn phiền, và cực kỳ mệt mỏi. Phía sau lão đi một trung niên khác, người này nhìn qua thì trẻ hơn người đi trước nhưng trên mặt biểu hiện của người này giống đức người đi trước. Có điều là hai người này đều là pháp sư cấp S, có vẻ cấp bậc không thấp. Phía sau nữa là tên lính canh cửa lúc này vào thông báo.

Thấy Nhất Thành và Tiểu Tiểu thì hai trung niên vội vàng đến trước bọn hần chấp tay nói:

- Không biết hai vị là người quen của Nhất Nam chúng ta?

Nhất Thành gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta là huynh đệ của hần, quen nhau cũng đã được mấy năm rồi. Hôm nay đến tìm hần chơi, không biết Mập Mập đâu, sao không đi ra?

Trung niên kia nghe Nhất Thành quen Mập Mập mấy năm thì sửng sốt, đoán được thân phận của hai người này, nói:

- Ta là Nhân Bắc cha của Nhất Nam. Hần đang có chút chuyện đang ở trong phủ. Hai vị có phải đến từ th. ...

Hắn mới nói đến đây thì Nhất Thành khoát tay nói:

- Dẫn ta đi gặp Mập Mập đi.

Nhân Bắc hiểu ý, không nói thêm về thân phận của Nhất Thành. Hai người gật đầu, dẫn hai người Nhất Thành vào trong phủ.

Nhân Phủ cũng khá rộng lớn, được chia làm hai khu vực. Phía trước là khu vực tiếp khách, phía sau là khu vực của các khu nhà ở. Khu tiếp khách có một căn nhà lớn, trong này có thể chứa đến trăm người. Phía sau là khu nhà ở được phân làm ba biệt viện, được tường phân cách. Mỗi biệt viện thì khá rộng lớn, có đến mấy chục căn phòng, đủ để gần mấy chục người sinh sống.

Nhất Thành đi phía sau hai người trung niên hỏi:

- Mập mập có chuyện gì? Vì sao không đi ra? Có gì thì hai vị cứ nói?

Trung niên còn lại đi trước giảm chậm tốc độ, đi bên cạnh hai người Nhất Thành nói:

- Ta là chú của Nhất Nam, tên là Nhân Vu. Nhất Nam mấy ngày trước bị thương, nên giờ này vẫn còn đang dưỡng thương ở trong phòng.

Nhất Thành nhíu mày:

- Do ai làm, quái dị hay người?

Nhất Nam lắc đầu nói:

- Không biết, chuyện diễn biến quá nhanh, quá đột ngột. Thậm chí chưa phát hiện kẻ địch thì nó đã biến mất.

Tiểu Tiểu đi bên cạnh bỗng huých vai Nhất Thành một cái. Nhất Thành nhìn sang thì thấy Tiểu Tiểu đang nhìn về một loại dây leo đỏ đang mọc đầy trên tường của Nhân Phủ. Dây leo này có gai sắc nhọn nhưng hoa của chúng lại cực kỳ đẹp, đỏ rực đầy mê hoặc. Nhất Thành nhíu chặt lông mày, vì sao thứ này mọc ở đây? Mà cả Nhân Phủ không ai hủy chúng đi?

Bên cạnh Nhân Vu thấy Nhất Thành không nghe mình nói chuyện thì cũng theo ánh mắt nhìn về dây leo đỏ mọc đầy trên tường kia. Hắn cười khổ nói:

- Hai vị định hỏi vì sao thứ kia mọc kỳ quái như vậy mà chúng ta không hủy chúng đi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Mập Mập bị thương

Nhất Thành gật đầu.

- Chúng ta cũng muốn hủy chúng nhưng cứ tiêu diệt chúng thì chỉ một lúc sau chúng lại mọc lên như củ. Chúng ta cũng nghi ngờ chính là dây leo đỏ này quấy rối, nhưng không có cách nào cả. đành phải bỏ mặt chúng như vậy.

Nhất Thành và Tiểu Tiểu long mày nhíu chặt, còn có chuyện cổ quái như vậy sao? Chưa được một lúc thì Nhân Bắc đã dẫn hai người bọn họ đến trước một căn phòng. Nhân Bắc nói,

- Nhất Nam đang ở trong này dưỡng thương.

Nhất Thành gật đầu, bọn họ đẩy cửa phòng đi vào thì xuất hiện trước mặt bọn họ là một căn phòng xa hoa. Bàn ghế đồ đạc đều làm từ đồ đắt tiền. Một phòng nhưng được chia làm hai gian, gian ngoài dùng cho tiếp khách, gian bên trong là phòng ngủ chính thức.

Giang bên trong, trên giường ngủ có một tên Mập đang nằm dựa lưng vào tường. Hai mắt nhìn chăm chăm mấy người mới vào phòng. Nhất Thành cười đi tới gần thì thấy trên vai trái tên này đang được băng bó cẩn thận. Vết máu vẫn còn rom róm bên ngoài vải gạc, mặt tên mập này thì hơi tái nhợt. Người này chính là Mập mập, đang dưỡng thương nhưng có vẻ vết thương không được trị liệu tốt. Tên này giờ đã ốm đi rất nhiều.

Nhất Thành cười nói:

- Mập Mập, gặp ta mà không hành lễ sao?

Mập Mập dù bị thương nhưng vẫn cố cười nói:

- Ha..ha..ha.. Ta thật không nghĩ ngươi thực sự đến, mà sau mấy năm ngươi đã hồi phục cơ thể như cũ rồi sao?

Nhất thành gật đầu,

- Ta đã hồi phục. Nhưng có vẻ nhìn ngươi rất thảm, vết thương rất nặng. Ah, mà để ta giới thiệu, đây là Tiểu Tiểu sư huynh, đến từ Bắc Viện.

Mập mập định hành lễ nhưng Tiểu Tiểu khoát tay nói:

- Không cần đa lễ. Ngươi đang bị thương thì cứ nằm yên đó đi. Luôn tiện để ta xem vết thương ngươi thế nào? Các ngươi không có trị liệu sư trong gia tộc sao?

Mập Mập cười khổ nói:

- Có, nhưng không giúp ích được gì. Dù có dùng cách gì thì vết thương cũng không khép miệng. Máu vẫn chảy. Để phải bịt chặt vết thương, máu mới đỡ chảy.

Tiểu Tiểu gật đầu nói:

- Cởi vải gạc ra đi, ta xem vết thương cho ngươi.

Nhất Thành bên cạnh kinh ngạc, không nghĩ Tiểu Tiểu còn là một trị liệu sư. Mà đúng là hắn chỉ nghe danh Tiểu Tiểu rất mạnh nhưng không hiểu Tiểu Tiểu dùng phép thuật gì.

Mập mập cố gắng ngồi thẳng dậy, lê lét ra đến mép giường, từ từ cởi vải gạc trên vai ra. Sau khi vải gạc được tháo hết, trên vai tên Mập Mập này xuất hiện một lỗ thủng to như ngón tay út. Máu ồ ạt chảy xuống ngực tên này. Tiểu tiểu vội vàng đi đến, tay phải của hắn xuất hiện một luồng năng lượng ma pháp xanh nhạt đè lên vai Mập Mập. Tay vừa tiếp xúc thì Máu cũng bắt đầu chảy chậm lại nhưng không ngừng hẳn. Tiểu Tiểu nhíu chặt lông mày, tay hắn xuất hiện màu xanh đậm hơn, phủ xuống vết thương trên vai Mập mập. Tiểu tiểu liên tục thay đổi thủ pháp nhưng Máu vẫn không cầm, miệng vết thương cũng không khép lại. Tiểu Tiểu nhíu chặt lông mày, hắn đành thi phép, đánh lượng lớn màu xanh năng lượng trên tay hắn vào vết thương, máu cuối cùng cũng ngừng chảy. Hắn thu tay lại nhíu mày suy nghĩ.

Nhất Thành bên cạnh nhìn vậy thì biết tình hình không ổn, liền hỏi Tiểu Tiểu:

- Sao thế? Không thể chữa trị sao?

Tiểu Tiểu nhíu chặt lông mày nói:

- Trông vết thương này có thứ gì đó như một hạt giống. Nó đang nảy mầm, các rễ cây đã bám chặt vào da thịt Mập mập. Vì thế máu sẽ không ngừng chảy. Nếu muốn chữa trị vết thương này thì cần rút nó ra khỏi vết thương trước.

Nhân Bắc bên cạnh nói:

- Không đúng, lúc bị thương, chính ta đã rút ra một cái gai từ vai của Nhất Nam. Làm sao nó vẫn còn trong đó?

Tiểu Tiểu giải thích:

- Cái gai kia, đó có thể chỉ là vật dẫn đưa hạt giống vào cơ thể Mập mập. Dù có rút cái gai kia ra thì hạt giống vẫn còn trong đó.

Nhất Thành nhíu mày hỏi:

- Vậy cách nào mới lấy nó ra khỏi vai đây?

Tiểu Tiểu suy nghĩ một lúc nói:

- Ta vừa rồi cũng thử dùng phép thuật đẩy nó ra nhưng không thể, vì rễ chúng đã bám quá chặt vào da thịt, nếu dùng hết lực, có khi kéo cả vai của Mập Mập làm hai. Vừa rồi ta cũng thử không chế nó thu hết rễ cây lại cuộn thành hình tròn bao quanh hạt giống kia nhưng đến đó thì ta lại hết lực đưa nó ra. Còn về hủy diệt từ bên trong càng nguy hiểm, nếu không hủy diệt triệt để, nó sẽ phát triển nhanh hơn lúc đó sẽ nguy hại đến tính mạng của Mập Mập.

Nhất Thành nhíu mày, đúng là không có cách nào sao? Nếu như chúng tiếp tục nảy mầm thì trước sau gì Mập Mập cũng xong đời. Bên kia, Nhân Bắc và Nhân Du cũng sốt ruột, bọn họ chưa bao giờ nghĩ vết thương mập mập lại có nhiều vấn đề và nghiêm trọng như vậy.

Nhất Thành nhíu mày suy nghĩ một lúc thì nhìn Tiểu Tiểu nói:

- Sư huynh vừa rồi nói là có thể không chế rễ cây, cho chúng cuộn lại hình tròn bao quanh hạt giống kia mà vô lực đưa ra phải không?

Tiểu Tiểu gật đầu:

- Đúng vậy! Ta có thể cuộn rễ chúng lại thành một hạt giống hình tròn nhỏ. Nhưng cũng chỉ được ngang đó vì đã hao hết tâm lực để không chế nó.

Nhất thành gật đầu nói:

- Sư huynh không chế nó thành hình tròn đi, còn việc đưa nó ra cứ để ta. Trước hết để ta thăm dò xem vết thương thế nào? Tí nữa dễ động thủ.

Nhất Thành đặt tay lên vai Mập Mập một lúc. Hắn đứng là cảm thấy trong vai tên này có một hạt giống màu đen đen, kèm theo những đường rễ cây màu đen bám chặt vào da thịt và kinh mạch của Mập Mập. Hơn thế nữa, nó đang dùng máu của tên Mập này làm chất dinh dưỡng. Với lại dù vết thương ở vai nhưng rễ cây lại mọc về hướng tim của Mập Mập, nếu chỉ sau vài ngày nữa, tên Mập này chắc chắn không xong.

Nhất Thành thu tay nhìn Tiểu Tiểu, bảo chuẩn bị động thủ. Nhân Bắc và Nhân Vu thì đứng ngồi không yên nhưng chỉ có thể tin tưởng vào hai người huynh đệ này của Mập Mập. Phía Mập Mập thì hắn không nói gì, hắn biết Nhất Thành sẽ không hại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Bạo lực trị thương

Tiểu tiểu gật đầu, lần này thì hắn không chạm tay vào vai Mập Mập mà một luồng năng lượng xanh biết từ đầu ngón tay bắn ra, dùng tốc độ nhanh nhất thâm nhập vào bên trong vết thương của Mập Mập. Tiểu Tiểu đứng bên phải Mập Mập tay liên tục kết ấn, những đồ án kỳ quái xuất hiện trước tay hắn sau đó lại xuất hiện trên vết thương Mập Mập. Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, hắn hét lớn:

- Ngay bây giờ.

- Bốp

Nhất Thành hiểu ý, đang đứng bên trái Mập Mập, nghe tiếng quát của Tiểu Tiểu liền xuất thủ. Hắn không có làm màu như Tiểu Tiểu, không đồ án màu sắc hình ảnh gì cả, mà tay phải hắn vận chút bạch sắc năng lượng vỗ mạnh vào phía sau vết thương của Mập Mập.

- Vèo

- Âm

Một vật hình tròn màu đen như một hạt giống đang được màu xanh năng lượng ma pháp bao bọc bị đánh ra khỏi vai Mập Mập. Còn tiếng âm là do Nhất Thành vỗ quá mạnh, Mập Mập ngã đập mặt từ trên giường xuống đất.

Vật hình tròn bị đánh mạnh vào trong tường, tạo thành một lỗ thủng, không nghĩ đến là lỗ thủng đó liền bùng lên hắc diễm. Sau một lúc thì trên tường chỉ còn lại một mảng đen, hạt giống kia cũng biến mất.

Còn Mập Mập trên đất được Nhân Bắc và Nhân Nam chạy đến đỡ dậy. Vừa đỡ lên thì trên mặt tên này xuất hiện toàn là máu, máu mũi, máu miệng chảy ra, định nói gì đó thì máu mũi chảy vào miệng làm hắn tắc giọng, ho kịch liệt. Vết thương trên vai vẫn chảy máu nhưng đáng thương hơn là cả cánh tay hắn rũ xuống vô lực, nhìn qua là biết xương vai đã bị đánh gãy.

Nhất thành thấy tình trạng thê thảm của Mập Mập thì cười:

- Xin lỗi, nãy giờ tay dùng lực hơi mạnh. Nhưng Mập Mập người nên cảm ơn ta, mấy vết thương loại này rất dễ lành. Vì thế bị thương nặng hơn một chút cũng không sao?

Mập Mập dưới đất trợn trừng mắt nhìn Nhất Thành, nhưng vừa mới nhướng mày thì cơ mặt run run vì đau nhức, hắn cảm thấy hình như xương mặt của hắn bị rạn mẹ nó rồi.

Nhất Thành nhìn Mập Mập cười, hắn chả lo mấy vết thương ngoài da loại này. Bất cứ trị liệu sư nào cũng sẽ giúp người bị thương nhanh hồi phục. Còn về lúc nãy, thủ pháp của Nhất Thành rất đơn giản, chỉ cần dùng năng lượng khôi nguyên đẩy bất cứ loại năng lượng nào khác tồn tại trên vai Mập Mập ra ngoài. Hắn không biết hạt giống kia là thực thể hay chỉ là một loại năng lượng. Nhưng nó bị năng lượng ma pháp của Tiểu Tiểu bao bọc thì tất sẽ bị năng lượng khôi nguyên đánh bật ra. Phải biết chưa có loại năng lượng nào trên thế giới này có thể so với năng lượng khôi nguyên hắn đang nắm giữ.

Tiểu Tiểu bên cạnh nhìn Nhất Thành một cái không biết đang nghĩ gì. Sau đó thì hắn trợ giúp Mập Mập trị liệu. Lần này thì dễ hơn, các vết thương nhanh chóng khép lại, xương trong cơ thể cũng được nối lại. Tiểu Tiểu sau một lúc rút tay về báo:

- Gọi trị liệu sư khác đến trị liệu cho Mập Mập đi. Giờ chỉ còn mấy vết thương nhỏ, chắc chắn sẽ không gặp khó khăn gì?

Mập Mập đứng dậy nói:

- Đa tạ Tiểu Tiểu sư huynh.

Bên kia, Nhân Bắc liền ra dấu cho Nhân Vu rời đi, gọi trị liệu sư trong gia tộc đến. Nhân Vu liền vội vã rời đi.

Tiểu Tiểu phát tay nói:

- Không có gì! Đừng nên hoạt động vội, người còn cần được trị liệu và cần thời gian dưỡng thương.

Nhất Thành bên cạnh cũng cười nói:

- Đúng vậy, người cần nghỉ ngơi! Mà nhớ ăn nhiều một chút, gầy như vậy thì cái tên Mập Mập còn không phù hợp nữa rồi. Mà người phải cảm ơn ta đã cứu mạng người nữa đó.

Mập Mập trừng mắt:

- Người còn nói, có ai trị liệu bạo lực như người chưa? Suýt nữa ta không bị cái hạt kia hại chết mà bị người tát chết.

- Ha..ha..ha

Nhất Thành cười lớn, sau đó lại nhìn Tiểu Tiểu trên trán đang có lấm tấm mồ hôi đành nói,

- Ta tới làm khách, người không tiếp đãi thì thôi còn nằm chảnh bành ở đó chờ người ta cứu nữa. Nhanh chóng sắp xếp nơi cho ta nghỉ ngơi đi. Đi cả mấy ngày đường cũng cần nghỉ ngơi, lúc này còn phải ra sức cứu người nữa.

Mập Mập định nói gì đó thì phía sau Nhân Bắc đã tới trước võ đầu Mập Mập, cười nói với hai người Nhất Thành,

- Đúng là Nhân Gia thất sách, hai vị qua phòng kế bên đi, cạnh phòng Mập Mập vẫn còn hai phòng trống, sau khi hai vị nghỉ ngơi tốt, Nhân Gia ta sẽ mở tiệc đãi khách.

Nhân Bắc vừa dứt lời thì ngoài cửa Nhân Vu dẫn theo một người trở lại. Theo cách ăn mặc thì đây là một pháp sư. Nhân Bắc liền bảo Nhân Vu dẫn hai người Nhất Thành đi nghỉ ngơi, trước khi đi, Nhất Thành nhìn Mập Mập nói,

- Nhanh chóng khỏe lại, Băng Quốc rất náo nhiệt, sẽ không kém lần trước chúng ta đi làm nhiệm vụ. Lần này người không được trốn trước một mình đâu đấy.

Mập Mập tròn mắt nói:

- Má, nếu lần trước đi theo người thì ta giờ đã thành phân tiêu hoá của mấy con quái dị kia.

Sau khi Nhất Thành cười lớn rời đi thì vị trị liệu sư vừa đến liền giúp Mập Mập giải quyết vấn đề trị liệu còn lại. Sau khi trị liệu sư rời phòng, Nhất Bắc hỏi Mập Mập,

- Hai người kia đến từ thư viện?

Mập Mập đang ngồi yên trên giường, trở nên nghiêm túc nhìn cha hấn rồi nói,

- Đúng, là người con quen ở thư viện. Cha, người hay cười đùa kia là huynh đệ con quen khi mới vào thư viện. Còn vị sư huynh kia thì con mới gặp. Nhưng cha, tuyệt đối không được đắc tội hai người đó. Cha hãy nhớ kỹ, bảo người gia tộc dù ai cũng vậy, nếu mà đắc tội bọn họ thì tự sát đi đừng đề liên lụy đến Nhân Phủ. Nếu đắc tội họ thì có mời ai tới bảo vệ, chúng ta cũng không thoát nổi.

Nhân Bắc kinh ngạc sau đó nghiêm túc gật đầu. Hấn không biết hai người kia có thân phận gì nhưng con trai hấn thì hấn rất rõ. Tên Mập này ít khi nghiêm túc, mà nếu đã nói nghiêm túc như vậy thì tốt nhất nên lắng nghe hấn.

Nhất Thành và Tiểu Tiểu được đưa vào hai căn phòng tương tự phòng Mập Mập. Nhất Thành gặp được Mập Mập vẫn còn sống thì trong lòng thả lỏng, không còn lo lắng. Hấn chẳng để ý hay còn lo lắng gì nữa nên leo lên giường đánh một giấc không kể trời đất. Hấn vẫn có thói quen này dù sống mấy năm ở thế giới này. Nếu có cơ hội thì lăn ra ngủ chứ không bao giờ ngồi tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Đánh lén

Nhất Thành không biết ngủ bao lâu nhưng bên ngoài trời bắt đầu tối dần. Đến nửa đêm thì trên trời mây đen mù mịt, che đi ánh trăng. Bỗng nhiên trong Nhân Phủ gió lớn nổi lên. Tiếng lá cây xào xạc, kèm theo tiếng hú dài không biết từ loại động vật nào vang lên đánh động cả phủ thức giấc.

Nhất Thành vẫn nằm ngủ ngon giấc trên giường, dù là bão tố hay tiếng hú dài đều không ảnh hưởng đến hắn. Hơi thở hắn vẫn đều đều, cảm giác như hắn đã chìm vào một giấc ngủ sâu, khó mà tỉnh lại. Đúng lúc này, bên ngoài cửa phòng hắn lại xuất hiện một bóng người. Nếu nhìn kỹ thì là bóng dáng của một nam nhân.

Tên kia không biết bằng cách nào, hé cửa phòng của Nhất Thành. Hắn biến thành một làn khói đen chui qua cửa, tiến vào trong phòng. Khi hắn xuất hiện lần nữa thì đã đứng ở gian ngoài phòng ngủ của Nhất Thành. Tên này cả người mặc một bộ quần áo đen thui, bao trùm từ trên xuống dưới, không lộ ra một chút thân thể. Hắn nhìn chằm chằm vào thân ảnh trên giường, đang nằm ngủ say bên trong. Hắn như một làn khói lơ lửng trên không trung, lúc ẩn lúc hiện đến trước giường, nhìn chằm chằm thân ảnh trên giường, trên mặt sau tấm vải đen xuất hiện một nụ cười lạnh lùng và đầy tà ác.

Các ngón tay của hắn biến thành những cái gai sắc nhọn. Nếu nhìn kỹ, loại gai đỏ mà ngón tay của tên này biến thành rất giống loại gai của dây leo đỏ mọc trên tường mà Nhất Thành và Tiểu Tiểu chú ý lúc trước. Hắn vẫn cười lạnh, dùng bàn tay gai nhọn kia chộp về phía đầu của thân ảnh đang nằm trên giường.

- Bốp

Ngay khi chưa kịp chộp đến, hắn liền biến sắc, người trên giường không biết từ lúc nào đã mở bừng mắt. Tay trái vỗ mạnh xuống giường, đẩy cả người bay lên không, chân phải tung một cước tấn công về phía đầu của hắn. Hắn vội vàng thu cánh tay gai nhọn lại đỡ đòn đá. Ngay khi đỡ được đòn đá, một tiếng va chạm vang lên, hắn bị đánh văng ra Giang phòng khách bên ngoài.

Nhất Thành nói ngủ rất sâu nhưng thực ra thì không. Hắn dù đang ngủ nhưng một phần ý thức lại rất cảnh giác, bất cứ động tĩnh nào quanh phòng này đều bị hắn thu vào tiềm thức. Vừa rồi, tên này xuất hiện trước cửa Nhất Thành đã nhận thấy, chỉ là không đánh động, vẫn giả vờ ngủ say. Không nghĩ tới tên này lại to gan lớn mật như vậy, dám mở cửa lên vào. Còn ý định tấn công hắn lúc ngủ, chỉ tiết tên này quá xui xẻo, mỗi động tác của hắn đều không lọt qua nhận thức của Nhất Thành.

Nhất Thành tỏ vẻ bất ngờ khi tên này lại đỡ được đòn vừa rồi. Hắn lắc đầu trầm nghĩ, vừa rồi hắn cũng không tung ra toàn lực nên cũng không có gì bất ngờ khi tên kia đỡ được. Ngay khi tên kia bị đẩy lùi, Nhất Thành cũng không dừng tay, đối với kẻ tập kích hắn thì cứ vả vỡ mặt chúng ra rồi tính sau. Nhất Thành vừa đáp xuống giường thì đã tung người, hướng về giang phong ngoài mà lao đi. Ngay khi áp sát tên đánh lén, Nhất Thành nhảy lên xoay tròn trên không tung một cú đá bay vòng cầu về phía đầu tên kia.

- Âm

Lần này, Nhất Thành không do dự mà tung ra toàn lực. Tên đánh lén cũng rất khá, dù bị đẩy lùi đến gian phòng ngoài chưa kịp đứng vững, nhưng thấy Nhất Thành tấn công đến thì cả cánh tay của hắn biến thành một sợi dây leo đỏ uốn dẻo với những gai nhọn chi chít, đưa lên cao ngang đầu chống đỡ đòn đá của Nhất Thành. Ngay khi tiếp xúc, cánh tay dây leo đỏ đầy gai nhọn kia bị sức chân của Nhất Thành ép đến méo mó, áp sát vào mặt, cả thân của tên đánh lén bị đá bay đi, đập nát cửa ra vào bay ra ngoài.

Tiếng va đập lớn làm Mập Mập và Tiểu Tiểu đang ngồi tu luyện thức tỉnh. Lao nhanh ra khỏi phòng. Lúc vừa lao ra, cả hai chỉ thấy một thân ảnh mang theo hắc khí biến mất trong bóng đêm. Cửa phòng Nhất Thành bị sụp đổ thì cả hai đoán được chuyện gì đã xảy ra, định lao vào phòng Nhất Thành nhưng mới tiến lên vài bước thì đã thấy Nhất Thành từ bên trong đi ra. Cả hai người thở phào nhẹ nhõm khi thấy Nhất Thành không sao. Ngoài cái ống quần chân phải bị rách nát ra thì cả người Nhất Thành hoàn hảo không một chút vết thương nào.

Tiểu Tiểu vội đi đến hỏi:

- Tiểu Sư Thúc Tổ, không có việc gì chứ?

Nhất Thành lắc đầu cười nói:

- Ta không sao cả. Chỉ là không biết tên ma quỷ kia là ai, lại dám đến tấn công ta. Chúng ta vừa vào Nhân Phủ hôm nay, chưa đắc tội với ai. Sao lại có ma quỷ đến tìm rồi?

Mập Mập bên cạnh trên mặt hiện ra vẻ áy náy thì Nhất Thành vỗ vai hắn cười nói:

- Ta là tới giúp ngươi, thế nên việc này xảy ra thì không có gì lạ. Chỉ là vì sao tên này lại nhắm vào ta, vì ta là người ngoài, vì ta nhìn yếu đuối, hay là hắn biết điều gì đó mà đến tìm ta? Với lại, Mập Mập ngươi từ bây giờ không nên ở một mình, kẻ vừa rồi rất mạnh, ít nhất là Tử Quái cấp bậc hoặc là pháp sư cấp S ba sao trở lên, thậm chí có thể là năm sao pháp sư. Nếu ngươi đụng phải, thì cứ quay đầu mà chạy không nên chống lại hắn. Nhớ chưa?

Mập Mập trở nên nghiêm túc gật đầu. Nếu vậy thì đúng là hắn không chống nổi. Nhưng nghĩ lại thì Mập Mập trợn mắt há hốc mồm nhìn Nhất Thành hỏi:

- Nhất Thành, ngươi...ngươi cảnh giới gì?

Nhất Thành nhìn Mập Mập đang kinh ngạc thì cười nói:

- Ta sao? Ngươi không nên so ta với mấy tên Pháp Sư bình thường. Đừng quên ta là Sư Thúc Tổ của các ngươi. Muốn so với ta thì các ngươi còn phải cố gắng nhiều lắm.

Mập Mập thay vì kinh ngạc thì chuyển sang khinh bỉ nói:

- Ngươi nói phét đúng là kinh.

Thật ra không chỉ Mập Mập mà Tiểu Tiểu cũng kinh ngạc. Dù hẳn biết vị Sư Thúc Tổ này không phải yếu, nhưng đến mức đánh cho Từ Quái có thể chống lại pháp sư ba sao chạy té khỏi thì đúng là bất ngờ. Trong lòng hẳn đang rất hiếu kỳ về sức mạnh của vị Tiểu sư Thúc Tổ nhỏ tuổi này.

Nhất Thành bỗng ồ lên nói:

- Có người đến kìa.

Mọi người nhìn ra ngoài thì phát hiện đó là đám người Nhân Bắc, Nhân Vu, còn có một trung niên nữa mà Nhất Thanh không quen biết. Phía sau ba người này là một đám tiểu tốt, mang theo đao kiếm gây gộc chạy lại bên này.

Nhân Bắc đến trước nói:

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Mọi người không sao chứ?

Mập Mập nói:

- Cha, chúng ta không sao. Lúc nãy có quái dị đánh lên, nhưng bị đánh lùi, đã bỏ chạy. Lúc mọi người đi qua đây không thấy gì sao?

Nhân Bắc lắc đầu:

- Lúc chúng ta qua đây không thấy ai hay quái dị nào cả? Lúc nãy đội tuần tra nghe tiếng động lớn bên này nên thông báo. Chúng ta đang đi tuần thì vội vàng chạy đến đây.

Nhất Thành khó hiểu, vừa rồi tên kia bỏ chạy cũng là hướng đám người này đến. Nói thì dài chứ thời gian diễn ra mọi việc lại cực nhanh. Nhóm người này nên chạm mặt với tên quái dị đó chứ? Bên kia Tiểu Tiểu cũng nhíu mày, hẳn không quan sát đám người Nhân Bắc mà nhìn về phía bức tường ngoài viện nơi các dây leo đỏ mọc sang sát. Đặc biệt là buổi tối nhưng hoa của dây leo đỏ kia lại vẫn nở rộ đỏ rực trong đêm đen. Nhất Thành bên kia cũng đã chú ý đến loài hoa này. Đúng là loài hoa này rất quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Suy Đoán

- Ah.

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn truyền đến từ phía nam tây biệt phủ. Cả đám người giết mình, Nhân Bắc vội dẫn người lao vút chạy theo tiếng hét. Nhất Thành và Tiểu Tiểu nhìn nhau gật đầu rồi cả hai cũng đi theo. Mập Mập cũng vội vã đi theo phía sau.

Ngay khi Nhất Thành và Tiểu Tiểu chạy đến nơi thì trợn mắt nhìn hai cỗ thi thể trên mặt đất.

Đây là Tây viện, có vẻ là nơi gia đình và người hầu ở lại. Phòng ở đây không sang trọng mà còn rất nghèo nàn. Ở giữa sân của đình viện có hai cỗ xác chết, cả hai đang ở một tư thế cực kỳ quái dị. Một nam và một nữ gia đình. Kế bên có thêm một tên nam gia đình khác đang lăn lóc trên đất khóc rống, có vẻ như hẳn là người phát hiện thi thể vì thế mà cực kỳ hoảng sợ.

Hai thi thể trên đất ở rất gần nhau, mặt đối mặt. Chân phải thì ở trên đất, nhưng nó bị bẻ cong vòng ra sau. Chân trái thì chống ngược lên trời. Cỗ thì bị vặn ngược ra sau lưng, gục đầu nhìn xuống đất. Thân thể cả nam lẫn nữ đều bị dây leo đỏ quấn quanh, thậm chí trong miệng cũng có, giữ chặt cả hai thi thể ở một tư thế quỷ dị.

Nhất Thanh nhìn thấy thì nhíu chặt lông mày, thù đoạn này thật tà ác. Giết người thì thôi nhưng mà biến thi thể người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này thì thực sự cực kỳ tàn nhẫn. Có điều, thù đoạn giết người kỳ lạ này là sao? Nếu quái dị làm thì hẳn chưa thấy tên quái dị nào rảnh việc để tạo nên kỳ công như vậy? Đây là một sự sắp đặt thi thể để người nhìn vào sợ hãi chứ không phải là tự nhiên.

Mập Mập vừa đến sau lưng thì Nhất Thành đã quay đầu hỏi:

- Đây là sao? Vì sao ta thấy các người không chút bất ngờ trước cái chết của hai người này? Các người lúc trước đã thấy tình trạng xác chết như vậy?

Mập Mập thở hồng hộc, nhìn giữa sân rồi nói:

- Đúng, đây không phải lần đầu. Từ ngày ta trở lại phủ là đã như vậy, mỗi đêm đều có người chết giống kiểu này. Lần này khác là có đến hai người, lúc trước mỗi đêm chỉ có một người.

Nhất Thành nhíu mày, vậy tính sơ sơ cũng có chục người chết. Hẳn nhìn Mập Mập hỏi:

- Các người vẫn không tìm được cách giải quyết sao?

Mập Mạp lắc đầu:

- Chúng ta đã tăng cường tuần tra, thậm chí mỗi đêm cha ta đều đi tuần nhưng không ai phát hiện chuyện gì cả. Lần nào cũng vậy, nghe tiếng hét rồi chạy đến, sau đó là như vậy.

Tiểu Tiểu bên cạnh hỏi:

- Không ai phát hiện gì sao? Đến cả dấu để lại cũng không có sao?

Mập Mập lắc đầu cười khỏ:

- Đúng vậy, hôm nay ta mới thấy bóng đen lần đầu tiên.

Sau khi quan sát tình hình một lúc, không thấy gì lạ nữa ngoài hai cô thi thề. Nhất Thành, Tiểu Tiểu và Mập Mập trở về khu biệt viện của mình. Bọn họ tập trung lại trong phòng Nhất Thành ngồi nói chuyện. Mập Mập bắt đầu kể lại chuyện từ ngày hấn về đến gia tộc:

- Ngày đầu tiên về gia tộc, không khí trong tộc cực kỳ áp lực. Tất cả mọi hoạt động đều là ban ngày, đêm đến là trốn hết trong phòng ngoại trừ đội tuần tra. Nhưng như vậy cũng không an toàn, đội tuần tra hôm ta về bị chém giết hết. Không một tên sống sót. Sau đó, các trưởng lão và cao thủ trong gia tộc bắt đầu tham gia đội tuần tra. Điều này đúng là có tiến triển, chuyện bị thăm sát không còn xảy ra nữa nhưng mỗi đêm đều có người tử nạn dù ở trong phòng. Bọn họ bỏ dánh giống hệt hai thi thể vừa rồi. Ngoài ra, mỗi đêm, ở cổng chính của Nhân gia đều có tiếng gõ cửa. Tiếng gõ cửa càng ngày càng lớn. Gia tộc phải kiên cố thêm mấy lớp cửa sau mỗi đêm.

Tiểu Tiểu gật đầu như đã hiểu, nhưng Nhất Thành lại nhíu mày hỏi:

- Ta nghe thư viện nói là có Di Giáo người chèn ép gia tộc của người?

Mập Mập trầm trọng gật đầu nói:

- Đúng vậy! Gia Gia ta bị trọng thương cũng do bọn chúng làm. Bọn chúng đầu tiên là muốn gia tộc ta quy thuận. Gia Gia ta từ chối thì bọn chúng liền tấn công gia tộc. May Mẫn gia gia ta liều mình chống cự mới đẩy lùi được chúng. Nhưng trọng thương thì lại không thể tránh khỏi, sau đó gia tộc bắt đầu xảy ra chuyện quái dị tấn công hằng đêm, ta nghĩ việc này chắc chắn là do Di Giáo đứng sau dõn trò.

Nhất Thành và Tiểu Tiêu gật đầu hiểu mọi chuyện, vậy thì tất nhiên chuyện này có liên quan đến Di Giáo. Nếu đã thế thì không thể theo cách quái dị hành động mà suy nghĩ. Nhất Thành ngồi gõ ngón tay lên bàn ""cốc"" ""cốc"" ""lầm vào suy nghĩ. Sau một lúc Nhất Thành gật đầu nói:

- Về nói với cha ngươi. Tồi mai mở tiệc lớn đãi bọn ta, tập trung người quan trọng trong gia tộc lại trong sảnh chính. Gia đình và người hầu thì cho bọn họ một ít tiền ra ngoài kiếm nơi trú thân. Sau khi việc này giải quyết thì kêu bọn họ trở lại làm việc. Hỏi xem có được không?

Mập Mập sững người một lúc rồi hiểu ý Nhất Thành. Đây chính là muốn ép hung thủ kia phải lộ mặt nếu muốn ra tay tiếp trong Nhân Phủ. Đến lúc đó phải xem tên kia dám ra tay hay không? Mập Mập chào một tiếng rồi đi kiểm cha hấn. Nhất Thành quay sang hỏi Tiểu Tiêu:

- Sư huynh thấy việc này thế nào?

Tiểu Tiểu lắc đầu nói:

- Ta thật sự khó hiểu, tên kia muốn gây áp lực cho Nhân Phủ nhưng lại không lộ mặt. Nếu lộ mặt không phải là áp lực lớn hơn sao? Như vậy có thể nói Nhân Phủ bất lực trước bọn hắn. Thứ hai tên quái dị lúc này lao ra phương hướng kia vì sao lại không chạm mặt với nhóm người đi tuần tra? Ngoài ra, loài hoa ngoài kia thật sự kỳ quái, đêm hay ngày đều nở rực rỡ như vậy.

Nhất Thành trầm ngâm nói ra ý kiến của hắn:

- Ta đoán người xuất thủ không phải là quái dị, nói đúng hơn thì kẻ xuất thủ có tư duy và trí tuệ loài người. Hắn biết làm sao gây ra sự sợ hãi trong lòng người khác. Thứ hai, tên kia phải quen biết rõ Nhân phủ, tất cả đường đi nước bước của đội tuần tra. Thứ ba, chắc chắn không phải một tên, ít nhất phải là hai tên gây án. Ngoài ra, tên kia biết chúng ta là người thư viện, có thể mục đích đánh lén ta hôm nay là muốn ép Nhân Phủ vào đường cùng, phải gia nhập cùng bọn chúng. Nếu hai ta xảy ra chuyện gì, thư viện chắc chắn sẽ không tha cho Nhân Phủ, vì thế bọn chúng mới nhắm vào chúng ta.

Tiểu Tiểu hiểu ý Nhất Thành gật đầu, đúng như Nhất Thành nói, người biết bọn hắn là người thư viện không nhiều, chỉ là mấy người hôm nay. Dù hai tên gác cổng nhiều chuyện thì chỉ biết hai người bọn hắn là huynh đệ của Mập Mập. Vậy chỉ có cao tăng của Nhân phủ mới biết thân phận hai người bọn hắn từ Nhân Bắc hoặc Nhân Vu.

Tiểu Tiểu hỏi:

- Vậy Tiểu Sư Thúc Tổ, ngài có tính toán làm gì tiếp theo không?

- Giờ chỉ có thể chờ xem Nhân Phủ có đồng ý thực hiện kế hoạch kia không? Ngày mai chúng ta gọi Mập Mập dẫn đi khắp Biên Bằng Thành, xem tình

hình và địa hình quanh thành. Trong thành này có rất nhiều vấn đề. Chúng ta đã đến đây thì sau việc Nhân Phủ thì giải quyết một lượt luôn.

Tiểu Tiểu gật đầu đồng ý, sau đó hần cáo từ về phòng mình nghỉ ngơi, trời còn mấy canh giờ nữa mới sáng.

Nhất Thành ngồi trên giường câu thông với Trí Tuệ Thẻ:

- Trí Tuệ Thẻ, mở thông tin cá nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Hóa Ma Chi Thuật

Nhất Thành ngồi trên giường câu thông với Trí Tuệ Thẻ:

- Trí Tuệ Thẻ, mở thông tin cá nhân:

Tính danh: Nhất Thành

- Đẳng cấp:

- Black Magic Plate: sao thứ ba, đỉnh phong Thiên Ứng

- Ma Lực sức chứa: 35%

- Kỹ năng phép thuật: Vô Hạn Chi Dao (trung cấp)

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (100%) (khả năng khống chế: 1%)

- Vật Chất Điểm: 100

- Sức Mạnh Thẻ chất: 590

- Hollow Spirit giá trị: 10%

- Linh Hồn: 50/50

Nhất Thành nhìn thông tin mình thì thờ dài, 100 000 vật chất điểm mà chỉ đến cấp S Thiên Ứng. May mắn là thẻ chất và linh hồn cũng có tăng lên. Hóa Ma Chi Thuật là phép thuật hần mất năm năm mới hoàn thành. Phép thuật này chính là thành quả cũng là hậu quả của việc chơi ngu của hần. Trong năm năm, Trí Tuệ Thẻ từng nói với hần:

- Chúng ta chỉ cần tiêu tốn 50% điểm vật chất hiện có để tạo ra một phép thuật mới giúp túc chủ giành lại quyền kiểm soát cơ thể.

Nhất Thành nghe vậy thì mừng rỡ, vậy hần sẽ còn rất nhiều vật chất điểm để dùng. Không nghĩ đến đúng lúc đó hần lại nảy ra một ý tưởng cực kỳ lớn mật. Hần muốn tạo ra một phép thuật không chỉ giúp hần kiểm soát cơ thể mà tạo ra một loại Bá Đạo nhất phép thuật. Hậu quả của hai từ Bá Đạo đã sinh ra Hóa Ma Chi Thuật. Sau khi nói chuyện với Trí Tuệ Thẻ, hần và Trí Tuệ Thẻ dùng năm năm rút ra tất cả những ưu điểm phép thuật trong Ma Pháp Các để tạo ra Hóa Ma Chi Thuật.

Tiêu tốn đến gần 98% điểm của hần, thật sự quá đắt đỏ, nhưng bù lại Hóa Ma Chi Thuật là một phép thuật cực kỳ bá đạo. Nhưng hần không dám sử dụng vì cái giá phải trả quá đắt khi thi triển phép thuật này. Hần đặt tên phép thuật mới sáng tạo là ‘Hóa Ma Chi Thuật’ là vì có lý do của nó. Trong cơ thể của hần đang hiện hữu hai loại năng lượng: Khởi Nguyên Năng Lượng và một loại khác là Hắc Âm Năng Lượng. Khi sử dụng phép thuật này, khởi nguyên năng lượng sẽ tự động chuyển hóa thành Hắc Âm Năng Lượng, loại Hắc Âm Năng Lượng này không bình thường mà là một loại năng lượng khởi nguyên của mọi sự Tà Ác. Hắc ám nhưng lại rất tinh khiết, tinh khiết đến mức chỉ cần một loại kích động nhỏ trong lòng của Nhất Thành cũng biến nó thành loại năng lượng tà ác nhất.

Có điều dù thường ngày không sử dụng phép thuật này nhưng nó đã trở thành một phần của cơ thể Nhất Thành. Có thể nói cơ thể Nhất Thành chính là ‘Hóa Ma Chi Thuật’. Trong cơ thể Nhất Thành đã hình thành một vòng tuần hoàn năng lượng ma pháp mới, mà thứ năng lượng tạo thành vòng tuần hoàn kia chính là Hắc Âm Năng Lượng.

Trung tâm của Black Magic Plate, nơi chứa đựng năng lượng ma pháp, một quả cầu đen nhỏ được bao bọc bởi Năng Lượng Khởi Nguyên. Quả cầu đen kia chính là khởi nguồn của Hắc Âm Năng Lượng trong cơ thể của Nhất Thành. Và nó cũng chính là khởi nguồn của ‘Hóa Ma Chi Thuật’ phép thuật. Quả cầu đen hắc khí liên tục hấp thu năng lượng từ bên ngoài lớn mạnh bản thân nó. Nó cũng liên tục phun ra Hắc Âm Năng Lượng chảy đều trong cơ thể và bồi bổ tất cả góc ngách của thân thể Nhất Thành. Việc này sẽ giúp Nhất Thành luôn ở trạng thái đỉnh phong và cơ thể sẽ mạnh lên theo

năm tháng.

Nói đến Hollow Spirit chính là nói đến một con ác mộng khác của Nhất Thành. Phép thuật này hắn đã từng thử qua nhưng vừa mới sử dụng thì cơ thể hắn suýt chút nữa nổ tung vì năng lượng ma pháp quá bạo ngược, tăng quá nhanh rất khó khống chế. Ví dụ, hắn đang có 10 năng lượng, khi sử dụng Hollow Spirit sẽ làm năng lượng kia trở nên bạo ngược, trùng kích mọi thứ trong cơ thể. Và từ 10 năng lượng, nó sẽ tăng theo cấp bội số.

Vô Hạn Chi Dao, hắn chỉ tu luyện duy nhất phép thuật này vì tất cả các phép thuật còn lại đã giúp tạo nên Hóa Ma Chi Thuật. Thế nên hắn không muốn tu luyện chúng lại nữa, thứ nhất là nhàm chán, thứ hai là vô dụng rồi. Vô Hạn Chi Dao lại là phép thuật đao pháp thế nên lúc sang tạo Hóa Ma Chi Thuật, Trí Tuệ Thê và hắn quyết định không đụng đến nó, cũng như các loại phép thuật vũ khí khác.

Vị đề khắc phục các khuyết điểm của phép thuật hắn đang có, Trí Tuệ Thê từng nhắc nhở hắn trước khi xuất quan là hắn phải học cách không chế phép thuật và mức độ năng lượng dùng cho việc thi phép, hắn sẽ không giống pháp sư khác, thi triển phép thuật thì sẽ cố gắng truyền vào nhiều nhất năng lượng ma pháp có thể, còn hắn thì không thể dùng toàn lực mà chỉ có thể sử dụng năng lượng ma pháp ở mức thấp nhất để thi triển Hollow Spirit và Hóa Ma Chi Thuật. Hắn đang tập luyện khống chế, nhưng có vẻ không dễ dàng, linh hồn hắn còn yếu thế nên càng khó. Hắn cần tăng mạnh linh hồn lực.

Suy nghĩ một lúc hắn nói với Trí Tuệ Thê:

- Dùng 100 vật chất điểm còn lại tăng lên linh hồn của ta đi. Ta muốn tăng lên 'khả năng khống chế' của mình.

Tính danh: Nhất Thành

- Đẳng cấp:

- Black Magic Plate: sao thứ ba, đỉnh phong Thiên Ưng

- Ma Lực sức chứa: 35%

- Kỹ năng phép thuật: Vô Hạn Chi Dao (trung cấp)

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (100%) (khả năng khống chế: 5%)

- Vật Chất Điểm: 0

- Sức Mạnh Thê chất: 590

- Hollow Spirit giá trị: 10%

- Linh Hồn: 100/100

Nhất Thành gạt đầu, hắn bắt đầu nhắm mắt tiến vào trạng thái vô thức, sau đó bên cạnh Nhất Thành bắt đầu hình thành một bản sao Nhất Thành. Nói đúng hơn đó chỉ là bóng dáng của Nhất Thành vì tên Nhất Thành thứ hai mới xuất hiện lại cực kỳ quái dị, hai mắt không trông trắng, chỉ có một màu đen thui. Không chỉ mắt đen, mà da cũng màu đen, một màu đen cực kỳ bóng bóng, nhìn vào rất quái. Chân cũng không có, chỉ một đám khói đen mờ. Từ bên ngoài nhìn vào thì không khác gì quỷ hồn mang bóng dáng của Nhất Thành cả.

Nhất Thành thoát ra trạng thái vô thức, thử điều khiển quỷ hồn Nhất Thành bên cạnh làm vài động tác cử động. Sau vài khắc đồng hồ, Nhất Thành quỷ hồn biến mất. Nhất Thành nằm lăn ra giường thở hồng hộc. Trên trán đã lấm tấm mồ hôi như vừa làm việc gì đó rất tốn sức.

Hắn lẩm bẩm:

- Haizz, đúng là rất khó. Việc thi triển vài phần trăm Hóa Ma Chi Thuật đã khó như vậy, nếu thi triển trăm phần trăm chắc là không cách nào khống chế. Không chừng chính mình nhập ma, sẽ không có cơ hội tỉnh lại.

Phép Thuật Hóa Ma Chi Thuật này hội tụ tất cả các ưu điểm của tất cả phép thuật trong Ma Pháp Các. Không nghĩ đến là ngoài việc giúp hắn đoạt lại cơ thể còn giúp hắn thi triển phép thuật như ý muốn. Ba ưu điểm của Hóa Ma Chi thuật là: thi pháp nhanh, mạnh, và biến hóa. Thi pháp nhanh: giảm thời gian thi phép, cơ thể hắn là một phép thuật, chỉ cần phát tay chính là đã thi triển Hóa Ma Chi Thuật. Mạnh: chính là nói đến Hắc Âm Năng Lượng, mức độ gây sát thương của Hắc Âm Năng Lượng cao hơn các nguyên tố năng lượng khác. Ví dụ, hai pháp sư ở cùng đẳng cấp và cùng thi triển một loại phép thuật. Người dùng Hắc Âm Năng Lượng sẽ dễ dàng đánh bại đối thủ. Biến hóa: chính là nói đến khả năng thiên biến vạn hóa của Hóa Ma Chi Thuật. Nhất Thành có thể dùng Hóa Ma Chi Thuật như vừa rồi, tạo ra một quỷ hồn Nhất Thành, một quả cầu hay một ngọn thương. Hắn cũng có thể biến Hắc Âm Năng Lượng mang đặc tính khác như ăn mòn, phá hủy, thậm chí là đặc tính của phép thuật 'Cánh Cổng Đen' lúc trước,... những đặc tính này sẽ tăng nếu hắn tiếp tục bổ sung thêm phép thuật cho Hóa Ma Chi Thuật. Cũng vì lý do đó mà hắn sẽ tìm kiếm thêm phép thuật mạnh hơn để bổ sung vào Hóa Ma Chi Thuật. Tiềm lực phát triển của phép thuật này sẽ càng lúc càng mạnh. Còn giờ chưa phải lúc học thêm phép thuật mới.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Đạo Biên Bằng Thành

Vì sao lúc này hấn lại tạo ra một bóng dáng khác của mình? Đó là do khuyết điểm của Hoá Ma Chi Thuật. Hấn là còn người, tâm tính sẽ không thể vô dục vô cầu, với lại sát khí của hấn quá nặng. Nếu mà Hắc Âm Năng Lượng tiếp xúc với những tâm tính kia thì hấn sẽ thật sự nhập ma biến thành một tên điên. Vì thế lúc thi triển Hóa Ma Chi Thuật thì hấn chỉ có thể truyền Hắc Âm Năng Lượng ra ngoài cơ thể mà tuyệt đối không để dùng chúng lên cơ thể chính mình. Trong cơ thể hấn có một vòng tuần hoàn Hắc Âm Năng Lượng, nó liên tục mài dũa cơ thể và tâm tính của hấn. Khi hấn không cố ý thi triển Hóa Ma Chi Thuật lên thân thể thì không sao nhưng chỉ cần hấn nổi điên hoặc thi triển Hollow Spirit vượt qua không chế thì hấn sẽ hóa ma cắn người.

Vì mấy khuyết điểm đó hấn quyết định thử thi triển Hoá Ma Chi Thuật như một phân thân thuật khi hấn muốn sử dụng lượng lớn Hắc Âm Năng Lượng. Lần đầu hấn đã khá bất ngờ khi thành công nhưng vì truyền vào phân thân quá nhiều Hắc Âm Năng Lượng, hấn mất đi không chế với phân thân, suýt chút nữa bị phép thuật cản trở mà trọng thương. Qua mấy lần kinh nghiệm thi triển phân thân thuật, hấn bắt đầu khống chế số lượng hắc âm năng lượng truyền vào phân thân. Càng ít năng lượng hắc âm, hấn càng dễ dàng điều khiển phân thân hơn. Lúc ở trên thuyền ma pháp đến Biên Bằng Thành, hấn đã tập luyện nhiều lần mà không thành công. Hôm nay mới thấy tiến triển, có vẻ như việc khống chế này liên quan mật thiết đến linh hồn lực của hấn. Vì vậy, hấn cần nhiều vật chất điểm hơn để tăng linh hồn lực lên.

Nhất Thành nằm trên giường gác tay lên trán suy nghĩ, đối với hấn việc hồi phục năng lượng ma pháp và thể lực đều không cần ngồi nhập định mà cơ thể hấn sẽ tự động bổ sung. Đây chính là lợi ích của ‘Hóa Ma Chi Thuật’. Việc này cực kỳ bá đạo vì lúc giao tranh, hấn chỉ cần tránh đi một lúc thì năng lượng đã tự động hồi phục.

Sau một lúc thì trời cũng sáng, hấn đứng dậy, thay đi bộ áo quần rách nát lúc tối. Hấn đã mặc lại bộ áo quần pháp sư mà Bằng Hoặc mang đến cho hấn. Giờ thì không cần dấu điểm thân phận nữa, có vẻ kẻ địch đã biết bọn hấn là ai vì thế cần gi úp úp mờ mờ.

Sau một lúc thì Mập Mập và Tiểu Tiểu lại tụ họp tại phòng hấn, cái cửa vỡ nát cũng được Mập Mập mang theo người đến sửa. Mập Mập nói:

- Cha ta đã nói việc này với gia gia của ta, cả hai đều đồng ý. Việc này càng lúc càng rắc rối, địch trong tối, ta ngoài sáng, không thể tiếp tục kéo dài. Cách này có thể ép bọn chúng lộ diện nhưng hy vọng sẽ chống nổi nếu không thì toàn gia sẽ nguy hiểm. Tối nay không chỉ chúng ta mà còn có thể lực khác được mời đến nữa. Hy vọng lúc đó mọi việc sẽ ổn thỏa.

Nhất Thành gật đầu, hấn cũng không lạ nếu Nhân Phủ có người giúp đỡ. Một gia tộc lớn không thể chỉ có kẻ địch mà phải có đồng minh, nếu không sẽ cực kỳ nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Tiểu Tiểu cũng đã thay vào bộ áo quần thường ngày ở thư viện nói:

- Vậy chúng ta giờ đi đạo Biên Bằng Thành chứ?

Nhất Thành gật đầu, Mập Mập dù vết thương chưa lành hấn nhưng cũng không đáng ngại, đã lành đến 90%. Bây giờ có chiến đấu cũng không sao nên cũng gật đầu dẫn hai người đi đạo.

.....

Tháng Tư, Biên Bằng Thành đang là mùa xuân, hoa nở khắp chốn.

Trên đường lớn Biên Bằng Thành, một nam thư sinh và một nữ nhân xinh đẹp dắt theo một đứa bé đi dạo khắp nơi. Thư sinh khoảng hơn hai mươi mấy tuổi, giống như từ trong tranh bước ra, thân hình có chút gầy yếu, nhưng tinh thần rất tốt, mặt mày thanh tú, sáng sủa, một thân thanh xám pháp sư, tóc dài được buộc tùy ý sau lưng, rất từ tốn nắm tay đứa nhỏ.

Nữ nhân xinh đẹp bên cạnh thì đáng người thương tha uẩn chuyển, khoảng hai mươi mấy tuổi, một bộ áo quần hồng của pháp sư, phong cách nhẹ nhàng. Bước đi từ tốn e thẹn, trên mặt lại mang một khăn che mặt mỏng màu hồng nhạt. Nàng đang nắm tay kia của đứa bé.

Ở giữa là một oa oa càng đáng yêu hơn nữa đang đi ở giữa hai người. Oa oa này khoảng chừng năm sáu tuổi, vóc người nhỏ nhắn, nhìn xa thì không khác gì trái bí đao. Mắt thì to, mũi nhỏ nhắn dễ thương, miệng hồng chúm chím, hai mắt long lanh tinh nghịch. Hai người kia cố giữ tay đứa nhỏ này nếu không nó đã chạy khắp cả đường phố.

Đứa nhỏ được nữ nhân xinh đẹp bên cạnh mua cho một xâu kẹo đường rất ngọt, tiểu oa nhi liền hai mắt híp lại, gọi nữ nhân xinh đẹp bên cạnh bằng một chất giọng non mềm ngọt lịm: ‘Đa tạ tỷ tỷ!’

Tỷ tỷ kia thấy vậy thì yêu thương xoa đầu tiểu oa nhi.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến tiếng náo nhiệt. Thư sinh bên cạnh liền kéo đến một người bên cạnh đang chạy đến xem chuyện hỏi:

- Có việc gì mà phía trước đông đúc vậy?

Người kia ngẩng đầu lên nhìn thấy là hai vị pháp sư cùng một oa nhi, liền cung kính nói:

- Hai vị pháp sư đang đến nha môn giúp đỡ a?

Thư sinh bên cạnh ngăn người, lắc đầu nói:

- Không, ta chỉ đang đi dạo, mà huyện nha có chuyện gì xảy ra sao mà cần pháp sư?

Người kia bất ngờ nói:

- Pháp sư là người nơi khác mới đến hay là ở trong phủ lâu ngày sao? Chuyện lớn như vậy cũng không biết?

Thanh niên thư sinh lắc đầu.

- Tối hôm qua, rất nhiều Pháp sư tự do được mời đến tuần tra đều bị tiêu diệt, chết thật nhiều người.

Người kia nói xong, trong lòng còn thấy sợ hãi:

- Trong nha môn giờ này thì thể còn nhiều lắm, nghe nói sắp có mấy xác chết sắp biến thành quái dị.

Nữ tử bên cạnh liền hỏi:

- Vì sao không hỏa táng?

Người kia liên tục lắc đầu:

- Ai dám hỏa táng a! Lần này chết quá nhiều pháp sư tự do nên đã đánh động tới Liên Minh Pháp Sư Tự Do. Bọn họ đòi công đạo từ phủ huyện và muốn trả thù.

Thư sinh pháp sư cười lạnh:

- Hy sinh vì chiến đấu với quái dị vậy mà còn đòi công đạo và trả thù. Bọn họ muốn gì, truy phong đại táng, muốn đám huyện nha bồi thường sao?

- xuyt

Người kia nhanh chóng xua tay:

- Vị pháp sư này, không nên nói lung tung, cẩn thận người của Liên Minh Pháp Sư Tự Do tìm người gây phiền toái.

Thư sinh pháp sư lắc đầu, ba người tiếp tục đi về phía trước xem nào nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Tiểu Oa Oa

Đi một lúc thì tiểu oa nhi đi ở giữa híp mắt nhìn về phía trước xa xa liên tục dụi dụi mắt. Nữ nhân bên cạnh liền hỏi:

- Tiểu Oa Oa, nhìn gì đó?

Tiểu Oa Oa mỉm cười chỉ về phía trước nói:

- Mập Ca Ca

Thư sinh pháp sư không hiểu:

- Mập Ca Ca?

- Bên kia, Mập Ca Ca.

Tiểu Oa Oa vừa nói vừa giơ tay chỉ bên phía xa.

Theo động tác của tiểu oa oa, hai người nhìn thấy một người Mập mập đứng trong đám đông. Nữ tử xinh đẹp bên cạnh liền gật đầu:

- Là Nam tiểu đệ, chúng ta qua đó đi.

Thư Sinh pháp sư gật đầu, ba người kéo nhau đi về phía trước.

Trên đường chính của Biên Bằng Thành,

Nhất Thành, Tiểu Tiểu và Mập Mập kéo nhau đi dạo trên đường. Ngoài việc đi dạo thì bọn họ chủ yếu quan sát địa hình và người ở đây. Trên đường bọn họ đi qua, có nơi đồ nát, tối qua hình như đã xảy ra xung đột giữa pháp sư và quái dị. Máu trên đất vẫn còn, người lau dọn vẫn chưa hoàn thành công việc. Mùi máu vẫn thoang thoảng trong không khí.

Bọn họ đều hiểu chuyện gì xảy ra nên cũng không nói nhiều. Nhất Thành vừa đi vừa kiểm thức ăn, hẳn đến thế giới này đã mấy hơn chục năm nhưng chưa ăn thực phẩm của thế tục ở đây. Thức ăn thư viện được làm khá là qua loa, làm cho có chứ mùi vị khá là kém. Trên tay hắn đang cầm hai cây kẹo đường, vừa đi vừa nhấm nháp.

Mập Mập bên cạnh như một vị hướng dẫn viên du lịch. Giới thiệu các nơi, các quán ăn, các nhà nghỉ, đủ loại kiến trúc đa dạng, có kiến trúc nhìn khá là mới, có kiến trúc thì lại cổ xưa. Một số kiến trúc mang theo vẻ cổ trang, phần khác thì lại phong cách hiện đại. Nói chung rất phức tạp. Mập Mập nói:

- Trong thành cũng có một số kiến trúc của các tổ chức đến từ các nơi khác. Nhưng vì Băng Quốc là thuộc địa phận của thư viện nên ít ai dám ngang nhiên công khai xây dựng thế lực ở đây. Tất nhiên nói là nói vậy chứ trong tối vẫn có rất nhiều thế lực ẩn thân. Hiện ra ánh sáng chỉ là một số các thế lực chính đạo.

Nhất Thành hiếu kỳ hỏi:

- Vậy gia tộc người có người nào gia nhập thế lực khác không? Vì sao chỉ thấy mình người vào thư viện? Ta không nghĩ con cháu Nhân Gia chỉ có mình người là có thiên phú.

Mập Mập gật đầu nói:

- Có chứ, mỗi gia tộc đều đưa con cháu đến các thế lực khác nhau. Điều này nhằm cẩn thận lỡ có chuyện thì không bị diệt tộc. Con cháu nói là gia nhập thế lực khác nhưng là thế lực chính đạo, không thể gia nhập Ma Đạo hay là Dị Giáo. Nếu không thì sẽ bị diệt lúc nào cũng không biết.

Đúng lúc này phía trước xuất hiện rất nhiều người, tiếng ồn ào bàn tán truyền đến trong tai đám người Nhất Thành. Bọn họ nhíu mày, Tiểu Tiểu hỏi:

- Phía trước là chỗ nào?

- Phía trước là huyện nha của Biên Bằng Thành nhưng không biết vì sao lại đông người như vậy. Chúng ta tham gia náo nhiệt đi, xem có gì hấp dẫn không?

Nhất Thành gật đầu, bọn hắn kiểm một nơi trống trải cao cao đứng nhìn. Phía trước cổng huyện nha giờ đây đang xếp đầy xác chết. Theo cách ăn mặc đều là pháp sư tự do. Nhất Thành nhìn một tên pháp sư đang lê lét trên đất kế bên mấy cái xác. Hẳn bị thương khá là nặng, vết thương còn có dấu hiệu màu đen. Nhất Thành nhận ra tên pháp sư này là trung niên pháp sư đã đưa hắn đến Nhân Phủ.

Hắn nói với Mập Mập,

- Chúng ta chen vào, kéo tên trung niên pháp sư đang lê lét trên đất kia ra đây đi.

Mập Mập thì nhíu mày khó hiểu nhưng Tiểu Tiểu nhìn trung niên thì hiểu ý Nhất Thành. Hai người chen vào, thấy bọn họ đang mặc áo quần pháp sư thì người đang chen chúc xem chuyện vội vàng tránh đường. Đến nơi, Mập Mập không hỏi liền túm tên trung niên pháp sư kia xách lên kéo về phía Nhất Thành.

Tên trung niên kia đang không hiểu chuyện gì ngờ ngác nhìn hai người, sau đó thì nhớ ra Tiểu Tiểu định mở miệng nhưng lập tức ho ra máu. Trung niên được kéo đến trước Nhất Thành thì hắn cười cười ngồi xuống hỏi:

- Còn nhớ chúng ta là ai không?

Trung niên trên đất hai mắt mở to nhìn Nhất Thành gật gật đầu mà không nói được. Nhất Thành cười nói:

- Ta không có ác ý, người mà ngồi kia thêm một lúc nữa thì bị hắc khí trên mấy cái xác kia ám vào thân thì sẽ chết nhanh hơn đấy. Để chúng ta giúp người một tay.

Nhất Thành quay sang nói:

- Tiểu Tiểu sư huynh, cứu hắn được không?

Tiểu Tiểu gật đầu, tay liền thi pháp, một vòng ánh sáng xanh bao quanh trung niên, vết thương trên chân và ngực nhanh chóng chảy ra máu đen. Sau một lúc thì khép lại, trung niên này bị quái dị cấp thấp đánh bị thương nên chữa trị cũng không khó.

Sau một lúc, trung niên cảm thấy tốt hơn, mở miệng nói chuyện:

- Đa tạ các vị cứu mạng.

Tiểu tiểu khoát tay nói:

- Không có gì, nói đi, có chuyện gì mà ngươi bị thương nặng như vậy. Mấy xác chết kia là sao?

Trung niên nhân thở dài nói:

- Ta gọi là Bàng, pháp sư tự do của Liên Minh Pháp Sư Tự Do tổ chức. Haizz, tối hôm qua, chúng ta bị quái dị tấn công, chỉ còn một mình ta sống sót.

Mập mạp bên cạnh nhú mày hỏi:

- Vì sao các ngươi để xác đồng bạn trước huyện nha? Tại sao ngươi không tìm người chữa trị?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Tỷ Tỷ Mập Mạp

Trung niên giận giữ nói:

- Cũng vì đám huyện nha hại chết chúng ta. Tên quan huyện kia bảo là đã tìm ra nguồn gốc của quái dị quấy rối trong thành. Tin tức bảo không có quái dị cấp cao nào chỉ là một đám cấp thấp quái dị, không nghĩ đến lúc đến nơi thì bị quái dị phục kích. Mà quái dị ở đó càng mạnh hơn trong tình báo, ta là người may mắn sống sót duy nhất. Vết tích trong thành chính là lúc chúng ta chạy trốn quái dị gây ra.

Mập Mạp nhú mày hỏi:

- Cũng vì vậy mà các ngươi kéo xác đồng bạn đến đây đòi lại công đạo?

Trung niên gật đầu.

Nhất Thành hiểu rõ mọi việc, hắn nói với trung niên họ Bàng kia:

- Có vẻ người của ngươi đến rồi, ngươi trở lại trong đó đi.

Tên trung niên kia nhìn thấy một nhóm người đi đến liền gật đầu trở lại trước huyện nha. Nhất Thành đứng đó xem náo nhiệt, quan sát kỹ đám người mới đến kia, có vẻ không đơn giản. Thực lực cũng rất cao, đặc biệt là một vị trung niên và một thanh niên đi đầu trong đó.

Nhất Thành quay sang hỏi Mập Mạp:

- Ngươi biết hai người đi đầu trong đám người đó không?

Mập Mạp nói:

- Bọn họ là người của Liên Minh Pháp Sư Tự Do, người trung niên đi đầu thì ta không biết. Nhưng tên thanh niên kia chính là thiên tài của Liên Minh Pháp Sư Tự Do gọi là Do Pháp.

Nhất Thành hiếu kỳ hỏi:

- Liên Minh Pháp Sư Tự Do này là thế nào?

- Liên Minh Pháp Sư Tự Do là do các pháp sư không môn, không phái thành lập. Bọn họ nhận nhiệm vụ, thu tiền và tài nguyên để tu luyện. Rất nhiều pháp sư tự do cấp cao đều tập trung tại liên minh này. Thế lực bọn chúng trải dài trên Tây Đại Lục, vì đây toàn là pháp sư tự do nên không ai ngăn cản bọn họ hoạt động trên địa bàn thế lực của mình.

Nghe Mập Mạp nói thì Nhất Thành khá là hiểu. Đám người này có mạnh có yếu, chủ yếu là giải quyết nhân gian nhiệm vụ! Nhiệm vụ gì cũng nhận để kiếm tài nguyên tu luyện.

Thanh niên kia thấy mấy xác chết thì nhú mày hỏi:

- Tên quan huyện kia đâu?

Họ Bàng liền nói:

- Hắn còn bên trong, chưa đi ra?

Vừa dứt lời thì một tên mập trong huyện nha ục ịch chạy ra. Phía sau là một tên gia sư cầm quạt. Tên mập vội vàng nói:

- Các vị pháp sư, việc này không liên quan đến ta. Tin tình báo sai, ta cũng bị gạt.

Thanh niên Do Pháp nhíu mày nói:

- Ngươi là quan huyện?

Tên mập vội vàng gật gật đầu nói:

- Phải phải!

Thanh niên Do Pháp hừ lạnh:

- Tin tình báo của ngươi sai, hại rất nhiều pháp sư liên minh tử nạn. Ngươi nói việc này không liên quan đến ngươi thì đến ai? Ngươi nên biết, có thù thì tất báo, đừng mạng ngươi bồi thường cho bọn hắn.

Mới nói xong, cánh tay hắn lửa cháy hừng hực, võ xuống đầu tên quan huyện. Nhất Thành bên kinh kinh ngạc, không nghĩ tên Do Pháp này điên cuồng như vậy. Không hỏi lí lẽ liền giết, hắn thật sự điên cuồng.

Tiểu Tiểu định xuất thủ thì một bóng người lướt nhanh qua bên người hắn, lao nhanh hướng về tên Do Pháp và Quan Huyện kia, dùng một cây quạt chặn bàn tay Do Pháp đang võ xuống. Cánh quạt kia nhìn rất bình thường nhưng trong đó lại kèm theo phong thuộc tính khá mạnh mẽ, va chạm xảy ra nhưng ai cũng không chịu nhường ai. Sau cùng thì mỗi người phải lùi một bước mới thu lại pháp lực của mình.

Đúng lúc này, phía sau lưng ba người Nhất Thành đột ngột vang lên một giọng nói:

- Mập Ca Ca

Một giọng nói non nớt ngọt lịm vang lên khiến ba người Nhất Thành kinh ngạc quay đầu. Nhất Thành quay lại thì thấy một thiếu nữ và một tiểu oa đáng yêu cực kỳ đang đứng phía sau cách không xa bọn hắn.

Mập Mập thấy hai người này thì cười nói:

- Tỷ Tỷ trở lại rồi sao? Tiểu Oa Oa, tỷ tỷ mới về đã bắt nàng dẫn đi chơi hả?

Tiểu Oa Oa chu cái mỏ nhỏ của mình cực kỳ dễ thương nói:

- Mập ca ca cả ngày chỉ ở trong nhà chạy tới chạy lui không làm được gì. Rất vô dụng, lại không chịu dẫn ta đi chơi, còn bị đánh trọng thương nữa. Tỷ tỷ hôm nay về đã dẫn ta đi chơi, Mập Ca Ca kém hơn tỷ tỷ xa... Sau này đừng nói mình là pháp sư nữa nghe.

Mập Mập gãi gãi đầu không thể nói gì hơn. Đúng là như tiểu Oa Oa nói, hắn cảm thấy mình rất vô dụng. Bên kia tỷ tỷ trách mắng tiểu Oa Oa:

- Không được nói Mập Ca Ca như vậy.

Nàng nhìn Mập Mập nói:

- Tỷ tỷ hôm nay mới về, đến nơi thì thấy Tiểu Oa Oa đang chơi một mình nên dẫn nó đi dạo. Tỷ tỷ cũng lâu rồi không đi dạo Biên Bằng Thành. Có vẻ tình hình trong gia tộc hay trong thành đều phức tạp như nhau nhỉ?

Mập Mập gật đầu:

- Tình hình trong tộc rất rắc rối! Hy vọng sẽ tìm được cách giải quyết.

- Nghe nói đệ bị thương, có sao không?

- Đệ không sao! Vết thương đã sắp lành hẳn, chỉ cần nghỉ ngơi là tốt rồi!

Bên kia, Nhất Thành thấy Tiểu Oa Oa nhìn cây kẹo đường trên tay mình thì cười hỏi:

- Muốn ăn không?

Tiểu Oa Oa gật gật đầu.

Nhất Thành cười nói:

- Vậy nói sao để Ca Ca cho tiểu Oa Oa một cây đây?

Chương 153: Ngoan, rất lễ phép!

Tiểu Oa Oa chớp chớp mắt dễ thương nói:

- Ca Ca đẹp trai, cho tiểu Oa Oa một cây kẹo không?

Nhất Thành nhìn tiểu Oa Oa tỏ vẻ thích thú không thôi. Càng nhìn càng thấy Tiểu Oa Oa này đáng yêu. Nhìn hai cái má kia hắn chỉ muốn véo cho mấy cái. Nhất Thành cười rạng rỡ nói:

- Tiểu Oa Oa thông minh lắm! Đây, cho tiểu Oa Oa một cây. Ta cũng rất thích kẹo đường.

Nhất Thành đưa một cây kẹo đường cho tiểu Oa Oa, tiểu Oa Oa cười đến híp mắt, nhận lấy nói:

- Đa tạ Ca Ca đẹp trai, ta cũng rất thích kẹo đường.

Tiểu Oa Oa vừa cười vừa nhắm nháp mấy viên kẹo đường. Mập Mập thấy vậy cũng đi đến bên cạnh xoa đầu Tiểu Oa Oa. Mập Mập nhìn về phía Nhất Thành và Tiểu Tiểu giới thiệu:

- Đây là tỷ tỷ ta, tên là Nhân Lệ, con gái của đại trưởng lão. Tiểu Oa Oa cũng vậy.

Hắn xoay qua nói với Nhân Lệ:

- Tỷ Tỷ, đây là sư huynh của ta Tiểu Tiểu. Còn đây là huynh đệ của ta Nhất Thành.

Hai bên gật đầu chào hỏi. Nhất Thành bỗng nhiên nhìn Nhân Lệ hỏi:

- Người thanh niên nhìn như thư sinh kia đi cùng tỷ tỷ sao? Hai vị theo phong cách áo quần pháp sư là đến từ Ngũ Hành Tông?

Nhân Lệ gật đầu nói:

- Đúng, hai chúng ta đến từ ngũ hành tông. Đó là sư huynh của ta, tên là Phong Nam Du.

Nhất Thành tự hỏi không biết tiền bối Hỏa Dục sau khi được cứu ra thì hồi phục sao rồi? Cũng phải đa tạ lão đã truyền cho mình Hỏa Độn Thuật. Dù bây giờ không tu luyện nhưng nó đã trợ giúp cho hoàn thiện Hóa Ma Chi Thuật của hắn. Nhất Thành nhìn về phía huynh nha kinh ngạc nói:

- Hình như bên kia sắp động thủ. Mọi người xem!

Bên kia, Phong Nam Du vừa ngăn cản Do Pháp, hai tên này như nước với lửa nhìn nhau. Do Pháp cho Phong Nam Du một cái liếc mắt xem thường, nói:

- Ít xen vào chuyện bao đồng đi. Ngũ Hành Tông các ngươi quá nhiều chuyện rồi đó.

Phong Nam Du phe phẩy cây quạt trên tay, trong lòng tán thưởng, đừng nhìn Do Pháp chỉ là đến từ Liên Minh Pháp Sư Tự Do mà xem thường hắn. Thực lực liên minh này cũng có thể so sánh với một tông môn lớn.

- Hừ, Do Pháp, thứ cho ta không thể không xen vào chuyện này.

Phong Nam Du lạnh lùng nói:

- Pháp sư tự do các ngươi thất bại trong nhiệm vụ, lại bất quan huyện đền mạng cho bọn chúng, ngươi nói việc này là ý gì? Liên Minh Pháp Sư Tự Do ngươi muốn trả thù thì tìm quái dị mà trả thù, hay là sợ hãi chỉ nhắm vào kẻ yếu.

Do Pháp lạnh lùng đáp trả:

- Tin tình báo của tên này là sai, hại huynh đệ trong liên minh của ta bị tử thương. Ngươi nói không liên quan đến hắn là không liên quan sao?

Phong Nam Du liền cười khẩy nói:

- Các ngươi là pháp sư, lại nghe tin tức từ một người thường, đến một chút pháp lực cũng không có. Các ngươi không biết tự mình điều tra sao? Các ngươi nên thông minh một chút, chẳng lẽ các ngươi chỉ biết bán mạng làm nhiệm vụ mà không suy nghĩ.

- Ta nói này họ Phong kia.

Một nam tử cao gầy phía sau đám người liên minh pháp sư tự do lên tiếng. Trong tên này thì thấp bé và kém cỏi hơn Do Pháp kia nhiều, hẳn chỉ là một tên cà lơ phất phơ, trong chả có chút nào giống pháp sư cả.

- Người không thấy các huynh đệ ta đều nằm đó sao? Sao có thể tay không mà về chứ? Hôm nay tên huyện quan kia phải chết, trả lại công đạo cho huynh đệ chúng ta.

Tên nam tử cao gầy vừa mới thốt ra những lời này, Do Pháp quay đầu trừng mắt với tên cao gầy kia, hàm ý trách cứ. Dù sao đây cũng là người Ngũ Hành Tông, thân phận cũng không thấp, nếu không cần thiết thì cũng không nên gây thù kết oán.

Nhất Thành bên kia nghe đến đây thì thấy đám này thật sự cho mình là chủ nhà. Muốn sinh muốn sát là quyền bọn hắn sao? Nhất Thành nhú mày hỏi Tiểu Tiểu bên cạnh:

- Tiểu Tiểu, Băng Quốc do thư viện chúng ta quản lý phải không?

Tiểu Tiểu bên cạnh gật đầu. Nhất Thành hỏi tiếp:

- Hoàng Đế Băng Quốc mỗi năm đều cung phụng thư viện?

Tiểu Tiểu bên cạnh lại gật đầu. Nhất Thành cười nói tiếp:

- Vậy chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa rồi. Tên quan kia là nô tài của Hoàng Đế Băng Quốc, chúng ta không thể đứng nhìn mãi được.

Sau đó, hắn cười lạnh lùng nhìn đám người trong kia.

Chỉ là Phong Nam Du và Do Pháp còn chưa kịp lên tiếng, chợt có một thanh âm trầm ổn lạnh lùng vang lên, ngữ khí có chút bá đạo lại tựa hồ mang theo ý cười nói:

- Khẩu khí thật lớn!

Tên nam tử gầy gò sừng sốt, lý do không phải lời này có bao nhiêu cân lượng. Vấn đề là người này nói chuyện lại kèm theo năng lượng ma pháp khuếch đại, cực kỳ hùng hậu.

Do Pháp và Phong Nam Du nhú mày, bọn họ cũng cảm thấy người đến cũng không phải đơn giản.

Tên nam tử gầy gò vẫn còn đang cố gắng xác định xem thanh âm kia truyền đến từ đâu. Do Pháp, Phong Nam Du và trung niên nhân đi cùng Do Pháp đã nhìn về hướng của đám người Nhất Thành.

Theo ánh mắt bọn họ, mọi người ở đây đều nhìn qua.

Chỉ thấy phía ngoài đám người có năm bóng người đang đi vào. Đám đông người xem náo nhiệt vội vàng tránh ra, mở một đường đi vào cho bọn họ. Người đi đầu là một thanh niên mặc một bộ áo quần pháp sư màu đen từ trên xuống dưới. Người này trên mặt mang một nụ cười nhếch mép, cảm giác như hắn chẳng nhìn thấy ai cũng chẳng quan tâm ai.

Tên gầy gò nhận ra phong cách áo quần pháp sư của mấy người này, nhìn qua là biết đến từ thế lực nào, bất mãn nói:

- Thì ra là các sư huynh của Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện, thất kính thất kính.

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Huyết Nguyệt’ thật lớn. Trên mặt hiện vẻ khinh thường rõ ràng.

Người đến tất nhiên là Nhất Thành, hắn nghe thế thì tất nghe ra ý tên này nhưng trên mặt lại cười đến thoải mái híp cả hai mắt, gật gật đầu khen thưởng nói:

- Ngoan, rất lễ phép!

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Một sâu kẹo đường, suýt gây án mạng

Nhất Thành vừa khen xong liền quay đầu sang bảo Mập Mập:

- Mập Mập, thưởng cho hần viên kẹo đường.

Mập Mập bên cạnh phối hợp cực ăn ý, nhìn cây kẹo đường Tiểu Oa Oa đang nhấm nháp bên cạnh, hần cúi xuống rút ra một viên kẹo đường làm Tiểu Oa Oa tròn mắt tức giận không thôi. Sau khi rút viên kẹo đường ra, Mập Mập quay lại nhìn tên gầy gò bên kia cười nói:

- Kẹo đường này thưởng cho ngươi, nhận lấy.

Tên gầy gò thấy viên kẹo bay về phía này, liền khoát tay đánh viên kẹo rớt trên đất, không nghĩ đến tên gầy gò này cũng là pháp sư cấp S.

Tiểu Oa Oa thấy viên kẹo rớt trên đất thì tức giận, nhìn Mập Mập nói:

- Thật phung phí thức ăn. Lần sau là nhớ đem cho chó ăn đừng ném bậy như vậy nghe không?

Đám Nhất Thành nghe vậy thì sùng sốt, sau đó là bật cười, đến Nhân Lệ cũng che miệng cười. Nhất Thành đi đến xoa đầu Tiểu Oa Oa nói:

- Tiểu Oa Oa nói đúng, lần sau không được phung phí thức ăn. Những kẻ phung phí thức ăn là người xấu, thả cho chó ăn còn hơn cho chúng. Phái không Oa Oa?

Tiểu Oa Oa nghiêm túc gật đầu.

.....

Tên gầy gò xấu hổ không thôi, một ngón tay chỉ thẳng vào Nhất Thành nói:

- Ngươi có ý gì?

Nhất Thành tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc nhìn Do Pháp:

- Do Pháp, huynh đệ ngươi có trí tuệ không cao nhì, nhưng cho dù không biết nói tiếng người thì cũng nên hiểu được tiếng người chứ?

Do Pháp nghe vậy thì mặt trở nên lạnh lùng, nhưng hần cũng muốn kiến thức một chút nhưng người thư viện này lợi hại bao nhiêu, tuy tiếng quát vừa rồi khá là bất ngờ, nhưng cũng không đoán được bọn họ có thực lực đến đâu?

Thấy Do Pháp không lên tiếng, tên gầy gò biết hần cố ý dung túng, hơn nữa bản thân hần cũng cảm thấy mấy tên này của thư viện thật lão xược, có thực lực hay không thì không ai biết, hay là vừa rồi chỉ dùng một số thủ đoạn nào đó gây chú ý. Hần lại quay qua nhắm vào tên huyện quan kia trút giận.

- Nếu ta nhất định muốn giết tên huyện quan này thì sao?

Tên gầy gò lạnh lùng nhìn Nhất Thành nói.

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Ngươi có thể thử?

Tên gầy gò trở nên cực kỳ lạnh lùng, hai mắt đã hiện lên một chút sát khí, nói:

- Ta kính ngươi là người thư viện, ngươi lại buông lời lăng nhục chúng ta, vậy thì đừng trách ta.

- Vèo...

Tên gầy gò bước lên một bước, định xuất thủ phát tiết tức giận nhưng hần lại quá ngu. Đã muốn xuất thủ lại để kẻ địch biết trước ý định. Hơn nữa, người hần nhắm vào lại là Nhất Thành, kẻ chuyên ra tay trước. Đã biết có người muốn đánh mình thì Nhất Thành sẽ không bao giờ đứng chờ đòn mà hần sẽ là kẻ xuất thủ trước. Bất kể người đó là ai.

Vừa rồi, Nhất Thành vẫn đang ăn một sâu kẹo đường gần xong, hần thấy tên kia định thi phép thì đã xuất thủ trước. Dùng một chút phép thuật Vạn Hóa Chi Dao vào cây kẹo ngọt, phóng nó về phía tên gầy gò. Cây kẹo ở giữa là một thanh gỗ được vuốt nhọn, đúng lúc Nhất Thành thi phép lên đó thì viên kẹo đường vỡ nát, thanh gỗ được năng lượng ma pháp bao phủ, biến thành một cây đao sắc bén lao đến tấn công tên kia.

- Phụt

- Ah. ...

Một tiếng động như một thanh đao chém vào đậu hủ vang lên. Vai tên gầy gò bị xuyên thủng, máu phun trào ồ ạt. Hần hét lên đau đớn rồi nằm lăn quay

trên đất, tên này còn may mắn là Nhất Thành chỉ nhắm vào vai. Nếu là các chỗ yếu hại khác thì hắn đã đi đời.

Không khí trước huyện nha trở nên cực kỳ yên tĩnh, mọi người sững sờ đứng ở đó. Thật sự bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến tình huống này. Tất cả đều chỉ chú ý đến tên gầy gò nói chuyện, cứ nghĩ hắn sẽ xuất thủ trước. Không nghĩ đến người ra tay trước lại là người của thư viện.

Nhất Thành cười gãi đầu nói:

- Ô, lơ tay, lơ tay. Ngươi có sao không? Lúc này ta ăn gần hết cây kẹo ngọt kia thì ném đi, không nghĩ lại gây thương tích cho người khác. Sao máu chảy nhiều thế? Không chết người đó chứ? Chết vì bị cây kẹo ngọt đâm trúng là nhục lắm đấy.

Nói xong, Nhất Thành còn quay qua xoa xoa đầu Tiểu Oa Oa, cười nói với nó:

- Tiểu Oa Oa, lần sau ăn đồ ăn xong thì không nên ném bừa bãi nghe chưa? Có khi lại rất nguy hiểm đấy.

Tiểu Oa Oa nhìn nụ cười vô hại kia thì vô thức gật đầu.

Do Pháp bên kia lạnh lùng nói:

- Thật khinh người quá đáng, người...

Nhất Thành cũng không đợi hắn nói thêm mà quát lớn:

- Cầm miệng, ngươi nghĩ mình là ai? Đây là Băng Quốc, dưới sự quản lý của Thư Viện. Các ngươi vào đây la đánh la giết huyện nha người khác, ngươi nghĩ Liên Minh Pháp Sư Tự Do các ngươi là chủ nơi này sao?

Nhất Thành 'Hừ' lạnh chỉ vào tên quan huyện trên đất kia nói:

- Hắn thuê các ngươi, các ngươi đồng ý chính là đã bán mạng cho hắn. Tin tình báo của hắn sai lầm, hắn tất phải trả giá cho điều đó nhưng các ngươi không có quyền sinh sát ở đây. Các ngươi đã bán mạng cho hắn, có thể tức giận, có thể kiện cáo nhưng muốn giết người ở Băng Quốc, trước mặt rất nhiều người như vậy thì phải hỏi qua Thư Viện chúng ta.

Do Pháp mặt âm trầm đến đáng sợ:

- Huyết Nguyệt thư viện thật ghê gớm. Giết người phải hỏi qua các ngươi sao. Đánh thương sư đệ của ta ngươi hỏi qua ta chưa? Ngươi muốn gây chiến cùng Liên Minh Pháp Sư Tự Do sao?

Nhất Thành cười lạnh:

- Sư đệ ngươi là cái thá gì? Mà ngươi là cái thá gì phải hỏi qua ngươi? Muốn động thủ sao? Ngươi nghĩ bọn ta ăn chay chờ người khác muốn đánh thế nào thì đánh sao? Chưa giết hắn đã là từ bi lắm rồi? Nếu ngươi muốn hắn chết để có cơ xuất thủ? Để khai chiến với Thư Viện. Ta cũng không ngại giết hắn cho ngươi xem.

Nhất Thành thay đổi sắc mặt lạnh nhạt bằng nụ cười âm áp nhìn xuống Tiểu Oa Oa bên cạnh. Hắn ngả bàn tay trước mặt tiểu Oa, Tiểu Oa Oa như hiểu ý liền đặt cây kẹo ngọt đang ăn dở vào tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Ta thật hồ thẹn khi đứng cùng ngươi

Nhất Thành cười nói:

- Tí nữa Ca Ca mua cho Tiểu Oa Oa sâu kẹo khác nghe.

Tiểu Oa Oa gật đầu.

- Vèo

Nhất Thành bước lên một bước, lần này mọi người đã thấy rõ động tác của hắn. Hắn lần này xuất thủ bạo tay hơn, thanh gỗ nhỏ trên tay hắn trở nên sáng rực và được bao bọc bởi ánh kim. Ánh kim hóa thành một thanh đao nhỏ xinh đẹp. Năng lượng ma pháp cũng được hắn thúc dục nhiều hơn lúc trước.

Do Pháp quát lớn:

- Đứng Tay.

Dù tên này có quát lớn bao nhiêu cũng không thể ngăn cản Nhất Thành. Nhất Thành phát tay, thanh đao ánh kim kia hóa thành một phi đao kéo theo một đường ánh sáng trên không với quỹ đạo đẹp mắt, lướt cực nhanh về tên gầy gò đang nằm trên đất.

Một tên đệ tử trong đám liên minh pháp sư thấy tên gầy gò bị thương. Lúc này đã đến kế bên tên gầy gò nằm trên đất cố gắng cầm máu và trị liệu vết thương cho hắn. Ngay lúc hắn đang mải mê trị liệu thì cảm giác có thứ gì đó đang đến gần, hắn quay qua nhìn thì thấy một đường sáng tỏa ra áp lực cực lớn lao đến trước mặt. Hắn há hốc mồm không kịp phản ứng gì cả, cứ mở trừng lớn mắt nhìn ánh sáng kia bay đến gần. Đúng lúc ánh sáng sắp đến gần, trước tầm mắt của hắn xuất hiện một bóng người che giữa ánh sáng kia và hắn.

- Âm

Một tiếng nổ lớn trên không trung, bóng người kia bị đẩy lùi một bước.

Người vừa lao đến ngăn cản chính là trung niên đi cùng Do Pháp. Tên này vừa xuất thủ thì bên kia Nhất Thành hơi nhui mày. Vừa rồi, tên trung niên liên tục ra một hỏa quyền đón đỡ phi đao kia đánh đến. Nhất Thành trong lòng thầm nghĩ: Chỉ một hỏa quyền đơn giản lại có thể ngăn được phi đao của mình, tên này ít nhất cũng phải cấp S bốn sao đỉnh phong hoặc năm sao pháp sư.

Do Pháp cả người bốc cháy ma pháp, lửa cháy hùng hùng trên hai tay, mắt lạnh lùng nhìn Nhất Thành. Chuẩn bị xuất thủ, bên kia, Tiểu Tiểu cùng Mập Mập cũng chuẩn bị sẵn sàng đón đỡ nhưng Nhất Thành vỗ vai hai người lắc đầu ý bảo không cần thiết.

Trung niên kia liền quát:

- Do Pháp, dừng tay.

Do Pháp quay sang, mặt mày tức giận định nói gì đó thì trung niên kia lạnh lùng nhìn hắn. Kiểu như muốn nói nếu ngươi xuất thủ, tự ngươi chịu lấy hậu quả. Do Pháp thấy trung niên kia lạnh lùng như vậy thì hắn cũng thu lại pháp thuật. Hắn thật sự không dám chống đối với người này.

Trung niên kia cũng không nói nhiều, đi tới hai bước chấp tay trước đám người Nhất Thành nói:

- Tiểu Tiểu sư huynh, đã mấy năm không gặp. Sư huynh vẫn khỏe chứ?

Tiểu Tiểu lạnh lùng nói:

- Oh, thì ra là Do Duyên, lâu rồi không gặp, tiến bộ cũng nhanh qua nhỉ? Bây giờ định xuất thủ với người thư viện luôn rồi sao?

Do Duyên kia khom người:

- Không dám, không dám. Ta mang ơn của Tiểu Sư Huynh, tất nhiên là không có ý định chống đối thư viện. Có điều việc này xảy ra quá bất ngờ, tồn thất quá nhiều pháp sư tự do. Vì thế chúng ta muốn làm rõ việc này.

Nhất Thành bên cạnh cười nói:

- Tất nhiên việc này phải làm rõ vì sao lại tồn thất thảm trọng như vậy, nhưng các ngươi hùng hùng hổ hổ, chưa gì đã giết người. Lúc đó thì đầu mỗi cũng đứt, làm việc thất sách như vậy, ngươi cũng đồng ý sao?

Do Duyên không biết người này là ai nhưng có thể thấy thân phận hắn cũng không thấp hơn Tiểu Tiểu. Nếu không hắn sẽ không thể tùy tiện nói chuyện như vậy. Phải biết, thư viện chưa có ai đại diện được cho những người mang danh hiệu 'Nguyệt'.

Do Duyên do dự một chút nói:

- Việc này do các sư đệ của ta thấy huynh đệ mình bị hại nên mới nông nổi suy nghĩ không kỹ càng trước khi hành động. Với lại việc này nhìn như đơn giản nhưng nếu xét về mặt khác có thể tên quan huyện này có liên quan đến quái dị trong Biên Bản Thành.

Nhất Thành suy nghĩ một lúc nói với Mập Mập bên cạnh:

- Kéo tên quan này vào trong tra xét đi. Đánh tới lúc nào hắn chịu nói mới thôi, còn cứng đầu thì cứ xẻo từng miếng thịt trên người hắn, xem hắn có khai không?

Nhất Thành giọng nói không lớn không nhỏ, đủ để mọi người trong này nghe thấy. Bọn họ trong lòng rung động không thôi, tên này thật sự là đệ tử thư viện sao? Tà ma ngoại đạo, hành xử không khác gì Ma đạo, không hợp liên danh, không khai liên tra tấn. Thật sự quá tà mồm?

Mập Mập nghe vậy thì gật đầu, hắn hiểu ý Nhất Thành. Hắn biết Nhất Thành chỉ nói vậy đe dọa thôi chứ sẽ không làm như vậy. Đây có thể là cách tra khảo tốt nhất, làm kẻ kia sợ phát khiếp thì tự nhiên hắn phải phun ra điều cần phải nói.

Đúng như Mập Mập nghĩ, tên quan huyện mập kia nghe thế thì quỳ rạp hai chân xuống đất, khóc lóc xin tha:

- Các vị đại nhân tha mạng, việc này thật sự không liên quan đến ta. Tin tình báo kia đúng là do ta nói ra nhưng thật sự đến từ người khác, hắn nói tin tình

báo này là chắc chắn. Với lại hấn là pháp sư, nếu ta không làm theo thì sẽ bị hấn giết.

Nhất Thành nghe vậy thì cười hỏi:

- Người nói 'hấn' là ai?

Nhìn nụ cười Nhất Thành thì tên quan run lên như mất kinh phong, trong lòng nghĩ, tên huyết tinh này hỏi mà không trả lời sợ là hấn đi đòi,

- 'Hấn' kia là người Nhân Phủ?

Nghe đến thì cả đám sững người, đặc biệt là Nhân Lệ và Mập Mạp, bọn họ không tin nổi, vì sao việc này lại có quan hệ với Nhân Phủ bọn hấn.

Do Pháp bên kia nghe vậy thì lạnh lùng nói:

- Hừ, thì ra là Nhân Phủ. Do Duyên sư huynh, hôm nay chúng ta phải đi tìm người Nhân Phủ hỏi cho rõ mọi chuyện? Pháp sư huynh đệ chúng ta không thể bỏ mạng vô ích được.

Nhất Thành bên kia nghe vậy thì cười lắc đầu, thờ dài một hơi, tiếng không lớn không nhỏ nói:

- Haizz! Tiểu Tiểu Sư huynh, Ta thật sự khâm phục trí tuệ của tên Do Pháp kia. Thật sự là đầu óc có vấn đề mà, nghe nói đến Nhân Phủ thì liền tìm người ta phiền phức. Không chừng tí nữa tên quan huyện này nói đến Ma Môn, thì bọn họ xông vào Ma Môn nói lý lẽ, lúc đó chết như thế nào cũng không biết. Ta thật hổ thẹn khi đứng cùng người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Mời dự tiệc

Do Pháp bên kia tính tình nóng nảy như phép thuật hỏa hệ của hấn. Vừa định nổi giận thì Do Duyên bên kia liền quát:

- Do Pháp, người yên tĩnh một chút cho ta. Nãy giờ chưa đủ mất mặt sao. Phải hiểu rõ chuyện gì, tìm đúng hung thủ. Nếu người cứ chạy loạn đắc tội người như vậy lại không có lợi cho chúng ta.

Do Pháp tức giận 'Hừ' lạnh một tiếng, thường ngày Do Duyên sư huynh này rất bao che cho hấn. Nhưng hôm nay không hiểu sao mà đụng đến việc là bị mắng. Hấn cảm thấy vị sư huynh này đang kiêng kỵ điều gì đó.

Nhất Thành nhìn về tên quan huyện mập dưới đất nói:

- Vì sao người biết đó là người Nhân Phủ? Người còn nhớ mặt hấn?

Tên quan huyện kia gật rồi lại lắc đầu nói:

- Ta không nhận ra mặt hấn vì hấn che mặt. Nhưng lệnh bài hấn đưa ra chứng minh hấn là người của Nhân Phủ. Vì thế ta mới tin tưởng tin tức kia là thật, ai ngờ lại gây ra tổn thất thảm trọng cho các pháp sư như vậy.

Lệnh bài? Nhất Thành nhìn bên hông Mập Mạp treo một cái lệnh bài làm từ gỗ. Phía trên có ký hiệu phức tạp, Nhất Thành bảo Mập Mạp đưa lệnh bài cho hấn xem. Quan sát một lúc thì phát hiện là lệnh bài này bên trong chứa một loại phép thuật đặc biệt. Chỉ có dùng máu của người Nhân Gia mới kích hoạt được chúng. Nhất Thành đưa lệnh bài kia đến trước mặt tên quan huyện hỏi:

- Người nói là cái lệnh bài này?

Tên quan kia gật gật đầu liên tục nói:

- Đúng là như vậy, đúng là lệnh bài loại này. Sau đó tên kia còn trích một chút máu của mình kích hoạt lệnh bài lúc đó ta mới tin hấn là người Nhân Phủ.

Nhất Thành gật đầu, ném lệnh bài trả cho Mập Mạp. Lắm vào suy nghĩ, nếu đúng như vậy thì tên kia đúng là người của Nhân Phủ hoặc nói là có liên quan đến người Nhân Phủ. Ngay lúc hấn đang suy nghĩ thì Do Pháp bên kia lại nói:

- Đã rành rành như vậy thì còn gì nữa? Việc này có liên quan tới Nhân Phủ, Liên Minh Pháp Sư Tự Do chắc chắn sẽ không để yên việc này.

Mập Mạp và Nhân Lệ biến sắc, nếu Nhân Phủ hấn phải đối đầu với Liên Minh Pháp Sư Tự Do thì chắc chắn sẽ bị diệt. Phong Nam Du nãy giờ chỉ đứng bên cạnh Nhân Lệ an ủi nàng, rồi quay sang Do Pháp lạnh lùng nói:

- Việc này không thể qua loa như vậy được. Lời của tên quan này chưa chắc là đúng tất cả. Hắn chỉ là một người thường, làm sao nhận biết biến hóa của Lệnh bài kia. Với lại lời một mình hắn chưa chắc là đúng.

Do Duyên bên cạnh nói:

- Du huynh đệ này nói cũng đúng nhưng việc này có liên quan đến Nhân Phủ nếu không tên quan huyện kia cũng không thể vô cớ nhắm vào Nhân Phủ. Hắn chỉ là một tên quan huyện nhỏ, nếu gây thù với Nhân Phủ thì sẽ không có lợi gì cho hắn.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu, đến Phong Nam Du cũng không thể nói gì hơn. Bao biện một chút thì có thể nói vậy nhưng việc này đúng là liên quan đến Nhân Phủ.

Nhất Thành trầm ngâm quay sang nói với Do Duyên:

- Sư huynh tên là Do Duyên?

Do Duyên gật đầu. Nhất Thành nói tiếp:

- Vậy sư huynh có biết chuyện của Nhân Phủ?

Do Duyên gật đầu nói:

- Đúng! Ta biết chuyện Nhân Phủ đang gặp rắc rối. Mấy ngày qua ngày nào cũng có người chết. Nhân Phủ huy động tất cả sức lực nhưng không phát hiện gì.

Nhất Thành nói luôn vào ý chính:

- Nếu Nhân Phủ đã gặp chuyện như vậy? Sư huynh nghĩ bọn họ còn rảnh mà gây húng với Liên Minh Pháp Sư Tự Do không?

Do Duyên ngó ra rồi vào trầm tư, đúng như người trẻ tuổi này nói. Đừng nói là lúc này, dù đang không có chuyện gì thì Nhân Phủ cũng sẽ không đắc tội với Liên Minh Pháp Sư Tự Do. Do Duyên nghĩ vậy nhưng nói:

- Đúng là không có ý định gây húng với Liên Minh chúng ta nhưng việc này lại chắc chắn có liên quan đến Nhân Phủ.

Nhất Thành cười nói:

- Đúng là có liên quan, sao không liên quan được. Việc này tất phải điều tra rõ, ta chỉ hy vọng là Liên Minh Pháp Sư Tự do các vị không nên lấy lý do này mà chen ép hoặc động đến Nhân Phủ. Tất nhiên, nếu bắt được kẻ tung tin giả kia thì ta cũng tin chắc Nhân Phủ sẽ giao đầu người đó cho các vị. Vị sư huynh này, việc này người nghĩ sao?

Do Duyên suy nghĩ một lúc thì gật đầu cho là phải.

Nhất Thành ý vị thâm trường nhìn Do Duyên và Do Pháp nói tiếp:

- Tối nay Nhân Phủ mở tiệc, ta thay mặt huynh đệ ta ở đây mời Do Duyên huynh và vị Do Pháp này tới dự tiệc. Không biết ý các vị sao? Các vị nên đi, tối nay sẽ rất náo nhiệt đấy.

Do Pháp và Do Duyên nhìn nhau một cái, sau đó trầm ngâm suy nghĩ. Bọn hắn trong lòng khó mà tin được, tên này vừa rồi còn lạnh lùng đòi đánh đòi giết, sắc mặt giờ thì thay đổi 180 độ, trên mặt nở một nụ cười mời bọn hắn dự tiệc. Hai người cảm thấy tiệc này không bình thường, trong lòng đang suy tính nên đi hay không đây?

Nhất Thành liếc nhìn Mập Mập bên cạnh một cái, Mập Mập hiểu ý nói:

- Tối nay Nhân Phủ mở tiệc chiêu đãi huynh đệ ta đến chơi, hai vị rảnh thì xin đến tham dự, cũng nói chuyện thêm về việc này với cao tăng của Nhân Phủ.

Do Duyên và Do Pháp nhìn nhau gật đầu. Do Duyên đi lên nói:

- Vậy tối nay chúng ta sẽ đến Nhân Phủ làm khách.

Nhất Thành gật đầu, mục đích hắn mời hai người này thứ nhất là để giúp Nhân Phủ không bị Liên Minh Pháp Sư Tự Do nhắm vào. Thứ hai là làm rõ chuyện này, nếu không thì Nhân Phủ sẽ gặp rắc rối lớn. Dù có chuyện gì đi nữa thì Nhân Phủ cũng không nên đụng vào mấy thế lực mạnh như vậy. Dù đúng hay sai đều sẽ không có kết cục tốt. Nhất Thành khoát tay nói:

- Việc này xem như xong. Tên quan huyện này bị người lợi dụng nên không đáng chết nhưng cũng do hắn mà hại chết rất nhiều người, vì thế tội sống khó tha. Lôi ra đánh trăm trượng, còn sống thì chữa trị nếu chết thì chôn cùng với mấy vị huynh đệ pháp sư tự do này để tạ lỗi. Luông tiện, dân thường xem náo nhiệt nên tản đi, nhanh chóng tránh xa nơi này. Trong xác có hắc khí rất nặng, nhiễm vào chắc chắn không chết cũng bệnh nằm liệt giường. Nhanh lui lại đi.

Chương 157: Băng lâu

Nhất Thành nhìn về phía Do Duyên hỏi:

- Mấy cái xác này do Liên Minh người xử lý. Không biết việc này xử lý như thế có ổn thỏa không?

Do Duyên cũng gật đầu. Giết một tên quan huyện cũng chả có lợi gì, nhiều lúc lại đắc tội với đám người thư viện. Không lợi lại có hại, nên tránh thì hơn.

Nói xong Nhất Thành cũng không nán lại nhiều, sau một lúc thì kéo mọi người rời đi. Đi theo còn có Nhân Lệ, Tiểu Oa Oa và Phong Nam Du.

Mập Mập đi bên cạnh Nhất Thành nói:

- Đa tạ người huynh đệ, nếu không có người nói giúp vào chắc chắn Nhân Phủ sẽ gặp rắc rối với Liên Minh Pháp Sư Tự Do rồi.

Nhất Thành lắc đầu:

- Ta chỉ nói sự thật thôi, theo tình hình thì đúng là Nhân Phủ đang chịu áp lực rất lớn. Nếu mà thêm Liên Minh Pháp Sư Tự Do, có khi cả gia tộc người sẽ sụp đổ. Có vẻ như Gia Tộc người rất phức tạp.

Mập Mập cười nói:

- Người đừng nói như là người không làm gì. Nếu tính cách lúc trước của người. Ngã nào cũng không đánh lên một trận, thậm chí giết mấy người của Liên Minh Pháp Sư Tự Do kia. Vì ta mà hôm nay người xưng huynh gọi đệ với mấy tên kia mà thôi. Phải không?

Nhất Thành cười vỗ vai hấn nói:

- Người làm như ta là ác ma không bằng. Gặp người là muốn chém giết, bọn họ chả có lỗi làm gì, cũng không đụng đến ta, giết họ làm gì. Chỉ là tên gậy ồm kia cứ ồn ào, làm ta khó chịu nên cho hấn cắn miệng mà thôi.

Mập Mập cười nói:

- Ta cứ nghĩ người thật sự muốn giết tên gậy ồm đó chứ. Muốn gây chiến với người với Liên Minh Pháp Sư Tự Do.

Nhất Thành lắc đầu:

- Từ lúc ra tay ta biết sẽ không thành công, chỉ là muốn gây một chút áp lực cho bọn họ mà thôi. Danh tiếng thư viện đạo này xuống dốc quá nhiều, nhiều lúc phải đánh vài người, đe dọa vài người lúc đó bọn họ mới hiểu. Sói gậy vẫn là sói, chọc vào cần lặn bị nuốt cả xương.

Mập mập gật đầu:

- Không nghĩ đến người lại có ý như vậy. Vậy chúng ta giờ đi đâu?

Nhất Thành cười nói:

- Đi tửu lâu ăn uống, ta đang muốn thử mấy món ăn ở Biên Băng Thành này.

- Vậy theo ta đi Băng Lâu, có một tửu lâu rất nổi tiếng ở Biên Băng Thành, tay nghề lão đầu bếp rất tốt, nổi tiếng khắp Băng Quốc.

Tiểu Oa Oa bên cạnh cũng reo hò nói:

- Tiểu Oa Oa cũng muốn đi.

Nhất Thành nhìn Tiểu Oa cười nói:

- Tất nhiên là không thiếu phần Tiểu Oa Oa được. Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn.

Tiểu Oa Oa vui mừng cười hớn hở.

Nhất Thành nhớ đến chuyện gì nhìn Tiểu Tiểu đang im lặng bên cạnh hỏi:

- Sư huynh, người quen tên Do Duyên kia. Hắn có vẻ rất kính trọng sư huynh.

Tiểu Tiểu gật đầu nói:

- Đúng, lúc trước ta cứu hắn một mạng. Sau đó cũng đồng hành cùng nhau một đoạn đường, cũng có chút quen biết.

- Vậy sao? Sư huynh nghĩ sao về người này?

- Làm người khá tốt, tính cách trầm ổn. Suy nghĩ thấu đáo, nhưng người này hay lo trước lo sau. Vì thế nhiều lúc đưa ra quyết định chậm chạp và dễ bị tình nghĩa làm ảnh hưởng mà phạm sai lầm.

Nhất Thành gật đầu, nếu vậy người này cũng không tệ lắm nhưng phải cẩn thận. Người này có thể vì tổ chức của mình có thể hại người thân cận nhất bên cạnh. Kết giao nhưng không nên thân thiết.

Nhất Thành quay sang nhìn Phong Nam Du bên cạnh hỏi:

- Hoà Dục lão khỏe không?

Phong Nam Du và Nhân Lệ sững sờ đứng ở đó. Bọn họ nghe lầm sao? Người này quen Hòa Dục tiền bối? Vậy mà chỉ còn gọi tên trông không như vậy? Phong Nam Du nhíu mày hỏi nói:

- Ngài ấy vẫn khỏe, không biết vị huynh đệ này là ai mà vô...

Hắn chưa nói xong thì Nhất Thành đã hỏi:

- Người gọi Hoà Dục lão là gì?

- Sư thúc Tổ nhưng...

Nhất Thành cười nói:

- Nếu vậy thì người gọi ta một tiếng sư thúc tổ cũng không phải là thiệt. Bên ngoài thì không cần, có nhiều người bất tiện. Người nếu gặp lão Hoà thì nhớ nói là ta gửi lời hỏi thăm sức khỏe lão? Nếu rảnh thì bảo lão đến Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện chơi!

Phong Nam Du và Nhân Lệ tròn mắt há hốc mồm. Bọn họ trong đầu đang nghĩ đến một lão bất tử cái lão hoàn đồng! Người này đúng là vậy sao? Phong Nam Du nghe vậy vội vàng hành lễ hỏi:

- Không biết tiền bối danh xưng là gì?

Nhất Thành phát tay cười nói:

- Người cứ nói là một người nhìn rất trẻ tuổi ở Huyết Nguyệt thư viện thì lão Hoà sẽ biết là ai?

Tiểu Tiểu nghe hai người này nói chuyện thì mặt tựa cười nhưng không cười. Trong lòng nói thầm: - Mới gặp đã leo lên làm sư thúc tổ người ta rồi.

Mập Mập bên kia mặt co rúm lại một nhúm, cố gắng nhịn cười. Hai vai hắn cứ run run, sắp cười thì che miệng quay sang một bên giả vờ ho.

Cả đám người đi đến tử lâu, được tiểu nhị đưa lên lầu hai. Nhất thành hỏi Mập Mập có món gì ngon thì gọi. Cả đám vừa ăn uống vừa nói chuyện, chủ yếu là chuyện của Băng Quốc.

Đúng lúc này, bàn bên cạnh lại có tiếng ồn ào truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Ma Pháp Đế Tắc thư viện đệ tử

- Các người có thể rời đi bàn này. Đây là tiền!

Nhất Thành nhìn qua là một nhóm cô nương đang đứng trước một bàn ăn. Bọn họ có vẻ như muốn ngồi bàn kia nhưng mà đã có người ngồi đó. Đối diện mấy người kia là một lão già và một cô gái đang ngồi!

Mập Mập bên cạnh lâm bầm:

- Thôi gia tiểu thư?

Nhất Thành nghe vậy thì hỏi:

- Người quen mấy nữ nhân đang đứng kia?

Mập Mập gật đầu,

- Thôi gia tiểu thư, Thôi Gia tộc. Bọn họ cũng là một gia tộc lớn như Nhân Gia ở Biên Bang Thành này.

Nhất thành hỏi:

- Thanh mai trúc mã?

Mập Mập trợn mắt:

- Thanh cái rắm, nữ nhân kia như bà chằn, đụng đến là nổi bão đánh người!

Nhất thành cười tủm tỉm nói:

- Ôh, vậy sao? Thế thì lần này nữ nhân kia gặp họa rồi! Hai người ngồi đó không phải là người bình thường, chọc vào có khi là mất mạng như chơi!

Mập Mập bỗng trở nên gấp gáp hỏi:

- Thật sao?

- Người làm gì mà lo lắng vậy? Đâu có quan hệ gì đến người!

- Ta, ta...

Tiểu Oa Oa này giờ đang cúi đầu ăn thì ngẩng đầu nói:

- Đó không phải Thôi Tỷ Tỷ sao? Mập ca ca, người người thích kia?

Mập Mập trợn trừng mắt với Tiểu Oa Oa:

- Con nít biết gì?

Tiểu Oa Oa thấy Mập Mập trợn mắt thì trốn sau Nhân Lệ. Nhân Lệ thấy vậy thì trừng mắt với Mập Mập. Nhất Thành vỗ Mập Mập cái bốp, rồi nói:

- Trùng mắt với Tiểu Oa Oa dễ thương làm gì? Tiểu Oa Oa lại đây, kể ta nghe chuyện Mập Mập với thoi tỷ tỷ. Không cần sợ, nếu Mập Mập bắt nạt tiểu Oa Oa, ta sẽ đánh Mập Mập.

Tiểu Oa Oa đã thấy nhất thành xuất thủ nên không lo lắng chạy đến ngồi bên cạnh Nhất Thành cười hi hi vừa ăn vừa nói:

- Hi...Hi... Hi...Đẹp trai Ca Ca là nhất!

Nhất Thành nghe vậy thì cười híp mắt xoa xoa đầu nó!

- Ta nghe mấy a di kè, Mập Mập với Thôi tỷ tỷ kia lúc nhỏ bám nhau cả ngày! Ăn chung ngủ chung tắm chung luôn. Rồi còn chơi trò bái đường nữa, sau này, thấy hai đứa rất hợp nhau nên Nhân bá phụ liền đi hỏi Thôi tỷ tỷ trước cho Mập Ca Ca. Sau này lúc bọn họ phải đi xa, cả hai ôm nhau khóc quá trời. Mấy a di nói, Thôi tỷ tỷ lần nào về thăm nhà đều đến hỏi Mập Mập ca ca cả, chỉ là Mập Ca Ca mấy năm mới về một lần. Lần nào cũng gấp gáp rồi đi nên không gặp được.

Nhất Thành ồ lên một tiếng, không nghĩ Mập Mập này lại có quá khứ thâm niên như vậy. Hắn quan sát Mập Mập này từ trên xuống dưới lần nữa. Hắn hỏi tiểu Oa Oa:

- Mập Ca Ca béo thế mà vị tỷ tỷ kia vẫn thích sao?

Tiểu Oa Oa ngậy thơ nói:

- Mập Ca Ca rất xấu và béo. Có điều Thôi Tỷ tỷ lại thích ăn thịt vì thế mới thích Mập Ca Ca.

- Ha..Ha..Ha

Mọi người cười lớn, thật sự nhìn Mập Mập không đẹp để chút nào. Có người yêu là may rồi, chứ đừng nói là người đẹp như Thôi Tiểu Thư kia. Nói đến, vị Thôi tiểu thư kia vóc dáng khá tốt. Năng to cao hơn nữa nhân bình thường rất nhiều lần. Nhìn thì không có dáng vẻ yếu điệu như Nhân Lệ. Mà

mang về của con gái mạnh mẽ. Nhưng không phải vậy mà không xinh đẹp, nơi cần nỏ thì lớn, nơi cần nhỏ thì vừa phải. Nhìn vào dáng người rất cân đối. Có điều nếu nam nhân bình thường đáng về thư sinh đi bên cạnh nàng thì không hợp chút nào.

Nhất Thành nhìn bên kia sắp có biến, không biết từ lúc nào bên cạnh Thôi tiểu thư kia xuất hiện mấy năm tử. Bọn hắn đã tới gần bàn và có vẻ như sắp động thủ với hai người đang ngồi, một lớn một nhỏ kia.

Nhất Thành hỏi mọi người:

- Bọn họ đến từ thế lực nào?

Phong Nam Du nói:

- Là Ma Pháp Đế Tắc thư viện. Bọn họ thực lực không yếu, có thể là đệ tử chính thức của Ma Pháp Thư Viện.

Nhất Thành nghe đến Ma Pháp Đế Tắc thư viện thì lâm vào trầm tư nhớ lại chuyện cũ. Hắn nhớ đến tên nhóc mấy tuổi lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh lùng muốn trả thù. Nhớ đến thôn làng hắn trú ngụ lúc mới sống dậy ở thế giới này. Tự hỏi không biết bọn họ thế nào rồi. Mấy năm qua xảy ra quá nhiều việc, nên chưa về thăm nhà. Giải quyết xong mọi việc ở Băng Quốc xong, hắn cũng nên về thăm mọi người một lần.

Tiểu Tiểu bên cạnh không hiểu sao Nhất Thành lâm vào trầm mặc hỏi:

- Không sao chứ?

Nhất Thành tỉnh lại trong suy nghĩ nói:

- Không sao! Ta chỉ là nhớ đến một số chuyện cũ mà thôi. Không biết chuyện bên kia sao rồi?

Tiểu Tiểu cười khổ nói:

- Mấy tên đệ tử Ma Pháp thư viện xong rồi. Bị người thi phép, không thể nhúc nhích.

Nhất Thành kinh ngạc nhìn về bên kia. Đúng như Tiểu Tiểu nói, mấy tên đệ tử Ma Pháp thư viện đứng ở đó, trên trán toát mồ hôi, không thể cử động. Bên cạnh Nhất Thành thấy Mập mạp đứng ngồi không yên. Hắn cũng đoán được suy nghĩ Mập Mạp, tên này đang sợ tìm thêm phiền phức cho Nhân Gia nên không biết có nên đứng ra hay không. Mà dù hắn có đứng ra, lão già và nữ tử kia quá mạnh, mạnh đến mức mà chính hắn cũng không dám đặt tội.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Hai người thần bí

Nhất Thành nhìn Mập Mạp nói:

- Muốn giúp bọn hắn thì cứ đứng ra, nhưng nhớ không được động đến hai người kia. Bọn họ không phải người chúng ta có thể chạm vào, chọc vào lại càng thêm rắc rối. Người cứ thử cầu xin hai người bọn họ xem, không cần lo lắng xấu mặt. Bọn họ quá mạnh để để ý những người như chúng ta, với lại trước kẻ mạnh, cúi đầu cũng không có gì đáng xấu hổ cả.

Mập Mạp đang phân vân thì Nhân Lệ bên kia nói vào:

- Nếu không giúp bọn họ, sợ rằng họ chết thế nào cũng không ai biết. Mập mạp, bọn họ chết không sao nhưng Thôi tiểu thư, đệ thật sự đứng nhìn không cứu được sao?

Nhất Thành nhìn Mập Mạp đầy thâm ý, sau đó cười vì thấy tên Mập này đã đứng dậy đi về phía cái bàn kia. Nhất Thành cũng không quan tâm chuyện này nữa mà nhìn bầu trời bên ngoài. Đang là ban ngày mà bầu trời thật sự tối tăm mù mịt, mây đen che hết cả một vùng. Một chút ánh nắng cũng không lọt. Hắn cảm thấy bầu trời này đúng là rất hợp với hoàn cảnh của thế giới này. Có điều hắn cảm thấy rất kỳ lạ, thế giới này nếu đã có quái dị tác có thần và ma. Ma có thể là quái dị thể thần đâu, chẳng lẽ là các pháp sư mạnh mẽ của thế giới này? Hắn đang suy nghĩ phía ngoài bầu trời kia là gì? Một thế giới khác như trong mấy quyển tiểu thuyết hắn từng đọc hay là vũ trụ nơi mà hắn tìm đường về nhà.

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ vẫn vơ thì Mập Mạp trở lại, bên kia không có gì thay đổi. Đám đệ tử Ma Pháp vẫn đứng đó, Nhất Thành thấy Mập Mạp khuôn mặt hiện lên biểu hiện không đúng thì hỏi:

- Mập mạp, không được sao? Có chuyện gì?

Nhất Thành chưa từng nghĩ hai người kia sẽ chấp nhất với đám tiểu bối. Nếu bọn họ muốn giết mấy đệ tử kia thì đã làm rồi chứ không dạy bọn họ một

bài học như vậy. Hắn nghĩ Mập Mập qua cầu tình dù là không được cũng không có gì lạ, chỉ đứng đó một lúc rồi được thả đi. Nhưng biểu hiện trên mặt của Mập mạp bây giờ không đúng lắm. Mập Mập nói:

- Hai vị kia nói các huynh qua nói chuyện với họ.

Nhất Thành nhíu mày, sao lại gọi bọn hắn qua nói chuyện? Điều này không hợp lý cho lắm, nhưng nếu đã vậy qua gặp họ cũng không sao? Nhất Thành cười nói với Mập Mập:

- Hôm nay ngươi lại làm phiền huynh đệ ta! Lần sau nếu có uống rượu mừng thì nhớ mời chúng ta.

Mập Mập gật đầu chắc nịch. Nhất Thành ra dấu với Tiểu Tiểu bảo hắn đi cùng, còn lại thì cứ ngồi đấy, không nên qua bên kia. Tiểu Oa OA còn nhỏ, nếu có chuyện gì xảy ra thì không tốt.

Nhất Thành cùng Tiểu Tiểu đến trước bàn hai người đó đang ngồi. Giờ hắn mới thấy rõ hai người này, lão già nhìn rất bình thường, bình thường đến mức mà chính hắn cảm thấy khó hiểu. Áo quần giản dị màu xám, trên mặt có vài nếp nhăn của năm tháng nhưng đôi mắt vẫn thâm thúy có thần, tóc lão dài buộc cao, bên cạnh để một cái mũ rộng vành, mang vào có thể che đi đến nửa khuôn mặt.

Nữ tử ngồi bên cạnh nhìn khoảng 20 đến 30 tuổi, mặc áo quần cũng rất giản dị, vài lụa bình thường, áo quần khá dày nên che đi hết phần lớn vóc dáng của nàng nhưng nhìn từ từ ngoài vào nàng là một thiếu nữ nhỏ nhắn. Trên mặt lại mang theo một khăn che mặt rất dày màu trắng, khó ai nhận ra được dung nhan của nàng.

Nhất Thành đến trước bàn thì cúi người chào:

- Chào lão tiền bối và tiểu cô nương, không biết ta có thể giúp được gì cho hai vị. Huynh đệ ta lúc này nếu có đắc tội hai vị thì xin hãy bỏ qua cho.

Lão già kia liền cười nói:

- Hai tiểu huynh đệ cứ ngồi xuống đây. Chúng ta không có ác ý gì, chỉ là muốn hỏi một chút chuyện.

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, ra dấu cho Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh lão già, hắn ngồi đối diện lão bên cạnh là tiểu cô nương. Nhất Thành vừa ngồi xuống thì nói:

- Không biết tiền bối có thể tha cho bọn họ. Thật ra ta cũng không quen bọn hắn, chỉ có huynh đệ của ta là thanh mai trúc mã với tiểu cô nương kia. Nếu tiền bối muốn giết bọn họ xả giận thì xin tha cho tiểu cô nương kia một mạng là được.

Nhất Thành vừa nói xong thì lão già và cô nương ngồi bên cạnh sùng sốt. Vậy cũng được sao? Lão già cảm thấy người thiếu niên này thú vị. Hắn biết lão sẽ không giết bọn họ nhưng vẫn nói vậy để lão phải nhanh chóng thả người.

Mấy đệ tử Ma Pháp thư viện bị giam giữ phía sau thì tái mặt. Thật sự tên này là đến giúp bọn hắn sao? Cầu tình hay là giúp bọn hắn bị làm thịt nhanh gọn hơn, khỏi phải bị giam cầm.

Lão già cười khoát tay, mấy đệ tử Ma Pháp thư viện phía sau lưng Nhất Thành liền cử động được. Nhất Thành quay lại lạnh lùng nói:

- Còn không mau tạ lỗi với cô nương và vị tiền bối này.

Đệ Tử Ma Pháp thư viện vội vàng tạ lỗi. Sau khi được lão tiền bối này cho đi thì liền lao nhanh xuống lầu một, rồi đi tẩu quán này.

Mập Mập thấy vậy thì cũng xuống lầu, có vẻ là đi gặp Vị Thôi tiểu thư kia.

Nhất Thành hỏi lão già:

- Không biết tiền bối muốn hỏi chuyện gì?

Lão già cười nói:

- Ngươi không Hiếu kỳ hai người chúng ta là ai sao?

Nhất Thành cười nói:

- Tiền bối muốn nói thì sẽ nói, nếu không muốn nói dù ta có hỏi cũng sẽ không có câu trả lời. Dù sao bèo nước gặp nhau, cũng không phải thân quen gì?

- Ha..Ha..Ha tiểu huynh đệ nói đúng? Vậy hai tiểu huynh đệ đoán xem chúng ta là ai? Đến từ đâu và đi về đâu? Mà chuyện tiếp theo ta sẽ hỏi là chuyện gì?

Nhất Thành trong lòng mắng ‘Rảnh việc?’ Muốn nói thì nói đi sao còn bảo người ta đoán, đâu có ai dùng chất xám như vậy. Nhưng dù sao lão này rất mạnh, hắn không thể đắc tội. Nhất Thành không đoán liền mà nhìn qua Tiểu Tiểu, ý bảo Tiểu Tiểu đoán thử?

Tiểu Tiểu bên cạnh cũng gật đầu nói:

- Hai Vị theo cách ăn mặc thì đang trốn tránh gì đó. Với thực lực hai vị không nên mặc loại vải thô này. Hai vị chắc đã đi đường lâu ngày, áo quần liên tục thay đổi nhưng cũng không thể che giấu bụi đất. Tóc hai vị vẫn còn dính một chút bụi, nếu chỉ mình vị tiền bối thì khó đoán nhưng cô nương này sẽ không bao giờ để bụi đất như vậy trên đầu. Ta đoán là hai vị đến từ nơi rất xa, nơi đó không ở Tây Đại Hoang.

Lão già gật đầu:

- Tiểu huynh đệ này mắt quan sát rất tốt. Đến việc nhỏ như bụi đất cũng chú ý đến. Tiểu huynh đệ này có bổ xung gì nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Gian hàng nhỏ ven đường

Nhất Thành quan sát hai người một chút rồi nói:

- Hai vị chắc là đến từ Trung Tâm Đại Hoang đi. Với thực lực hai vị, chỉ có nơi kia mới đào tạo ra nổi. Cô nương này dù che hết phần lớn khuôn mặt nhưng đôi mắt lại rất giống người Băng Quốc, nước da cũng tương tự. Nói đúng hơn là cha hoặc mẹ cô là người Băng Quốc đi! Hai vị mới đến nên không rõ Băng Quốc xảy ra chuyện gì, định hỏi thăm tin tức từ huynh đệ chúng ta. Hơn nữa, trên người cô nương có một luồng năng lượng băng hệ thuần túy quán quanh, chắc là con cháu của gia tộc hoặc thế lực không thấp nhĩ? Nếu đã trốn đến đây thì kẻ địch của hai vị rất mạnh, ép hai vị phải trốn tránh xa như vậy?

Cô gái và lão già kinh ngạc, bọn họ thật sự dễ bị đoán trúng vậy sao? Người trẻ tuổi này không nói sai điều gì cả. Nhất thành thì cười thầm trong lòng, đôi mắt hần đã có chút biến đổi từ lúc luyện thành Hóa Ma Chi Thuật. Giờ hần có thể dễ dàng nhìn thấu thực lực một người và ưu khuyết điểm của người đó. Miễn là thực lực người đó không vượt quá xa hần quá cao! Vì sao hần nhìn ra được mấy điều kỳ dị như da, mắt, tất nhiên vì hần là người hiện đại, con mắt người hiện đại khác xa bình thường. Có thể dễ dàng nhận rõ các nét riêng của mỗi quốc gia người.

Lão già thờ dài nói:

- Tuổi trẻ bây giờ thật nhiều người tài, nhìn qua một người đã biết được nhiều tin tức như vậy.

- Vậy để tiểu bối nói vào chuyện chính! Băng Quốc không hiểu vì sao mà xuất hiện quái dị lộp lộp. Tấn công các thành lớn nhỏ. Băng Quốc thuộc Huyết Nguyệt thư viện bảo vệ, rất nhiều đệ tử thư viện được phái đi bảo vệ người thường và tiêu diệt quái dị. Có điều ngoài quái dị ra còn có tham gia của Dị Giáo người. Vì thế tình hình càng lúc càng khó khăn.

Lão già nghe Nhất Thành nói thì gật đầu hỏi:

- Dị Giáo là thế lực nào?

- Tây Đại Hoang gồm có chính ma dị. Chính là mấy thế lực đi đâu cũng vỗ ngực ta là chính đạo. Ma đạo thì chủ yếu tu luyện các pháp thuật có hại chính mình, hành động tà môn. Dị giáo là đám điên muốn biến người thành quái dị, cúng bái quái dị là thần.

Lão già gật đầu như hiểu rõ:

- Tiểu tử ngươi là người Huyết Nguyệt thư viện?

Nhất Thành gật đầu.

- Hai vị muốn đi về đâu?

- Chúng ta muốn đến Băng Thành, nơi lão hoàng đế đang ở. Mà nãy giờ nói chuyện, không biết hai tiểu huynh đệ tên gì?

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Thứ lỗi cho văn bối nói thẳng. Nãy giờ tiền bối vẫn mang chiếc mặt nạ ma pháp dấu điểm khuôn mặt của mình, cũng chưa từng nhắc đến thân phận thật sự của mình. Văn bối tính cách rất kỳ quái, người khác đã dấu điểm thân phận thì văn bối cũng không thích báo ra tính danh của mình cho người đó?

Lão già trợn mắt gạt mình, mà không chỉ hần, cả Tiểu Tiểu và cô nương bên cạnh cũng vậy. Lão già đôi mắt trở nên thâm thúy nhìn chằm chằm Nhất Thành. Nhất thành lại lắc đầu nói tiếp:

- Hai vị không cần đa nghi! Chúng ta là bè nước gặp nhau thì cũng nên như vậy thôi. Hai huynh đệ chúng tôi thực lực quá yếu để liên quan đến việc của hai vị nhưng nếu hai vị muốn kiếm chỗ trú ẩn thì cứ tìm văn bối. Văn bối có thể giúp hai vị việc này.

Lão già thờ ra một hơi gât đầu, hần biết Nhất Thành không có ác ý nhưng trong lòng vẫn khá là rung động, rung động không phải vì lời nói của Nhất Thành mà là vì hần nhìn ra lão đang mang một chiếc mặt nạ ma pháp. Loại mặt nạ này đừng nói là mấy tiểu bối như hần có thể nhìn ra, dù mấy lão quái vật cấp cao cũng rất khó phát hiện.

Nhất Thành đứng dậy thì Tiểu Tiểu bên cạnh cũng đứng lên. Nhất Thành chấp tay nói:

- Vậy vãn bối xin cáo từ, bọn họ vẫn đang chờ vãn bối bên kia. Nếu có việc gì thì có thể tìm vãn bối ở Nhân Phủ. Có thể vãn bối phải ở lại Nhân Phủ vài ngày để giải quyết việc quái dị.

Thấy lão kia gât đầu, Nhất Thành định quay đầu đi nhưng hần nhớ đến cái gì đó liền nói:

- Hai vị tốt nhất kiếm chỗ không người hoặc là nơi không có người quen biết mà ẩn thân, nếu đến chỗ người thân thì rất dễ bị tìm thấy. Có khi lại liên lụy người vô tội. Ha..ha..ha.. có thể là vãn bối nhiều chuyện rồi.

Nhất Thành cười đi trở lại bàn với Tiểu Oa Oa, thấy bọn họ ăn xong thì bảo cả đám về Nhân Phủ. Biên Bằng Thành vẫn còn khá loạn không nên ở ngoài lâu, đặc biệt tiểu oa oa còn nhỏ, sợ sẽ bị ảnh hưởng không tốt.

Bọn họ vừa ra khỏi Tửu Lâu thì gặp Mập Mập trở lại, tên này mặt mày nhăn nhó, có vẻ có chuyện gì đó không vui. Nhất Thành vỗ vai hần hỏi:

- Có chuyện gì? Thôi Tiểu Thư kia đã quên ngươi hay là đám đệ tử Ma Pháp Tông làm khó dễ?

Mập Mập gặm giữ nói:

- Chúng ta cứu bọn hần thế mà lúc ta đến còn trách mắng chúng ta. Còn đuổi ta đi, thậm chí tí nữa thì động thủ. Haizz, đúng là đám ăn cháo đá bát, lần sau để chúng chết hết cũng đáng.

Nhất Thành vỗ vỗ vai hần cười nói:

- Ngươi thấy không? Nhiều lúc làm điều tốt chưa chắc đã được người nhớ ơn. Loài người là như vậy đó. Ở thế giới này ngươi cần phải mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức những kẻ gặp ngươi phải cúi đầu không ngo ngoe. Ngươi thấy hai người vừa rồi chứ, họ mạnh mẽ mới bảo vệ được bản thân nếu là người bình thường chắc chắn đám đệ tử Ma Pháp thư viện kia sẽ không bỏ qua cho họ? Nếu gặp loại người như bọn chúng, một là đánh cho chúng phục hai là giết tại chỗ, tránh để hậu họa sau này. Nhớ lấy Mập Mập.

Mập Mập gât đầu nhưng đám người đi theo thì nhủ chặt lông mày. Cái này là đang chỉ bảo Mập Mập đi theo con đường Ma Đạo sao?

Đúng lúc đang đi thì Nhất Thành bỗng dừng bước, hần cảm thấy một luồng khí tức mỏng manh như có như không hiện hữu quanh đây. Loại khí tức này rất kỳ quái. Nhất Thành nhìn quanh tìm kiếm xung quanh đường. Thấy Nhất thành dừng lại thì mọi người cũng dừng bước không biết chuyện gì.

Nhất Thành nhìn quanh một lúc thì cuối cùng cũng phát hiện ra đó là một gian hàng nhỏ bên đường. Người bán là một lão nhân tóc tai bù xù dơ bẩn đang ngồi cúi đầu dưới đất. Bên cạnh lão là một cây gậy, trước mặt lại bán một số vật phẩm rất tạp nham. Nhất thành đi qua thì mọi người đi theo sau đến trước mặt lão nhân. Nhất Thành ngồi xuống hỏi:

- Lão nhân gia, ngài bán những thứ này?

Lão nhân ngẩng đầu lên thì Nhất Thành rất bất ngờ, không phải là lão nhân mà là một trung niên nhân. Khuôn mặt khá là tùy tiện, nước da tái nhợt, nhưng dù vậy đôi mắt vẫn rất có hồn. Nhất Thành quan sát kỹ thì phát hiện trên người này đang phát ra năng lượng ma pháp. Không, nói đúng hơn là năng lượng ma pháp đang trôi đi, lão có vẻ như bị thương nặng nên năng lượng ma pháp trôi đi rất nhanh. Nhất thành vừa rồi cảm nhận chính là loại năng lượng này.

Trung niên kia gât đầu với Nhất Thành.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Ba trăm năm

Nhất Thành gât đầu quan sát vật phẩm bán phía dưới. Tất cả chỉ là các loại tài nguyên thông thường như khoáng thạch và các loại tài nguyên bổ xung năng lượng ma pháp khác. Đối với những tài nguyên này, Nhất Thành không quan tâm vì hần không gian của hần có rất nhiều và hần tu luyện không cần những thứ vớ vẩn này trừ khi đó là những tài nguyên đặc biệt. Bỗng nhiên, Nhất Thành thấy một quyển sách rách nát, bìa đã ố vàng không nhìn rõ chữ trên đó. Hần hỏi lão nhân:

- Ta có thể mở cuốn sách kia?

Trung niên kia gật đầu với Nhất Thành.

Nhất thành mở sách thì phát hiện đây là sách dạy ma pháp trận. Các loại trận pháp này chủ yếu là cơ sở pháp trận hần từng thấy trong Ma Pháp Các. Có điều hình như có chút khác đó là trang cuối cùng, ở trang cuối cùng lại là một pháp trận kết hợp tất cả các loại pháp trận cơ sở lại với nhau.

Nhất Thành hiếu kỳ hỏi trung niên nhân:

- Sách này bao nhiêu?

Trung niên nhân nói:

- Một vạn lượng hoặc dùng thuốc trị thương để đổi?

Nhất Thành gật đầu hiểu, ở thế giới này, pháp sư thường không dùng tiền tài mà dùng vật đổi vật. Người cần cái gì hoặc bán cái gì thì người mua có thể đưa ra thứ họ nghĩ là đồng giá rồi hai bên trao đổi. Nhất Thành cười nói:

- Lão huynh định dùng thuốc chữa thương bình thường để chữa trị cho mình sao? Nếu dùng chúng thì chỉ có thể kiềm chế vết thương chậm lan rộng mà thôi nhưng có khi hiệu quả lại ngược lại đó.

Trung niên nhân kinh ngạc nhìn Nhất Thành hỏi:

- Người có thể nhìn ra?

Nhất thành cười nói:

- Có thể! Năng lượng ma pháp liên tục thoát ra khỏi cơ thể mà trong năng lượng kia kèm theo nhân hạt hắc khí. Sinh mệnh lực cũng bị trôi đi. Vết thương chắc chắn là do quái dị hoặc Tà Ác gây nên.

Trung niên định nói gì đó nhưng Nhất thành đã nói tiếp:

- Loại vết thương này thì pháp sư bình thường chắc chắn sẽ không thể trị khỏi. Không biết người thuộc thế lực nào? Vì sao không có ai trị liệu giúp?

- Ta là pháp sư tự do đến từ nơi khác, ta đã trả giá rất lớn nhưng không có pháp sư trị liệu nào có thể chữa khỏi vết thương loại này. Họ nói sau ba năm thì ta sẽ bị hắc khí ăn mòn từng bộ phận trong cơ thể và biến thành quái dị. Bây giờ đã hơn hai năm, thời gian đã không còn nhiều nữa. Mua thêm một chút thuốc trị liệu để hy vọng kéo dài mạng sống. Hai năm qua chu du khắp nơi nên ta cũng đã rất mệt mỏi rồi.

Nhất Thành cười nói:

- Nếu có hy vọng người muốn thử không?

Trung niên cũng không có phản ứng gì mà chỉ nói:

- Hy vọng sao? Hy vọng tìm ra trị liệu pháp sư trên cấp S còn may ra.

Nhất thành giọng điệu cũng thay đổi trở nên nghiêm túc hơn nói:

- Tất nhiên không có pháp sư trị liệu vượt cấp S mà ta nói là ta có thể trị liệu cho người. Tất nhiên là có nguy hiểm, sơ suất sẽ mất mạng. Lão huynh muốn thử không?

Trung niên nhân kia lâm vào trầm tư hỏi:

- Ta làm sao tin người?

Nhất Thành cười nói:

- Tin sao? Không có gì đáng tin cả, Lão huynh đang đánh bạc bằng mạng sống của chính mình đấy. Nếu thắng cược thì sẽ sống, nếu thất bại thì sẽ mất mạng.

- Vậy chữa khỏi, ta phải trả giá gì?

- Bán mạng cho ta 300 năm, tất nhiên ta sẽ không kêu lão huynh đi liều mạng hay là làm điều trái đạo lý, mà lão huynh sẽ trở thành tay đấm của ta. Nhưng đó là khi lão huynh còn sống, thất bại, ta sẽ giúp lão huynh giải thoát nhanh chóng, đi trong thanh thản, không bị biến thành quái dị. Lão huynh lúc trước là pháp sư đẳng cấp gì? Ta muốn biết lão huynh có đáng giá để cứu không?

- Ta lúc trước là S cấp pháp sư, sao thứ tám Lạp Hộ.

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, không nghĩ tới lại là tám sao Lạp Hộ. Tên này đủ mạnh mẽ để xưng bá một phương, có thể cũng vì vậy mà không gia nhập thế lực nào. Nhất Thành gật đầu:

- Không tệ chút nào, tuổi của lão huynh chắc không lớn như ta nghĩ mà đã đến Lạp Hộ. Thật sự là một thiên tài. Không biết lão huynh quyết định thế nào?

Nhất Thành không phải nhân từ mà cứu người, chỉ là hắn đang cần nhân thủ. Thư viện nhìn từ trong ra ngoài đều quá yếu so với các thể lực khác. Không đủ sức chống lưng cho hắn làm loạn. Bây giờ chỉ có dựa vào Viện Trưởng và Phó Viện Trưởng, có thể có thêm Hồng Lão nhưng các thể lực khác hợp lực lại thì ba người này sẽ không chống đỡ nổi. Nhất Thành cần kẻ có thể vì hắn mà chiến, bảo vệ hắn lúc cần thiết. Ở Tây Đại Hoang này, pháp sư cấp S tám sao Lạp hộ rất ít thấy, có người này đi theo 300 năm thì cũng giúp hắn được rất nhiều việc. Có điều cứu tên này cũng không dễ dàng như vậy, phải thử mới biết được. Nhất Thành không gấp gáp mà chỉ ngồi nhìn vị lão huynh kia mỉm cười chờ câu trả lời.

Phía sau đang đứng Tiểu Tiểu và Mập Mập thì khá là rung động, bọn họ đã nghe hết hai người này trao đổi. Nếu như vị lão huynh kia đồng ý, nếu Nhất Thành chữa trị được cho người này thì hắn sẽ có một người thân cận cực kỳ mạnh mẽ. Bọn họ quen biết Nhất Thành khá lâu nhưng chưa bao giờ hiểu hết Nhất Thành. Càng ngày vị tiểu sư thúc tổ này càng trở nên thần bí và khó đoán.

Phong Nam Du và Nhân Lệ thì há hốc mồm, trong lòng cực kỳ khiếp sợ. Thứ nhất, người trẻ tuổi này cực kỳ thần bí, quen biết đến cả lão tổ của Ngũ Hành Tông bọn họ. Thứ hai, chỉ liếc mắt đã nhìn ra người này bị thương. Thứ ba, vết thương mà cần đến những trị liệu sư vượt cấp S mới có thể trị liệu thể mà người trẻ tuổi này lại nói mình có thể trị liệu. Thứ năm, người này hành xử khác người, mọi việc làm đều rất khó đoán trước được.

Tiểu Oa Oa thì đã đi đến ngồi bên cạnh Nhất Thành, hiếu kỳ quan sát đồ bày bán dưới đất.

Lão huynh kia trầm mặt suy nghĩ một lúc thì đứng dậy trước người Nhất Thành khom người nói:

- Ta đồng ý điều kiện. Nếu thực sự sống ta sẽ theo vị công tử này ba trăm năm, xin công tử giữ lời hứa của mình. Không thể sai ta đi liều mạng và không bảo ta làm việc trái đạo lý.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Tốt, nếu đã đồng ý thì cả hai phát ra lời thề đi. Xem như đó là giao ước, sau này cũng dễ dàng hợp tác và tin tưởng lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Đa Tác

Lão huynh kia gật đầu phát ra lời thề nếu được Nhất Thành cứu sống thì sẽ trung thành với Nhất Thành ba trăm năm. Còn Nhất Thành cũng phát ra lời thề sẽ để vị lão huynh này tự do sau ba trăm năm, cũng như ‘không bắt vị lão huynh này làm việc trái đạo lý của ta’. ‘Ta’ là chỉ Nhất Thành, hắn cố ý giờ trò vì đạo lý ‘của ta’ chính là đạo lý của hắn, mà Nhất Thành đã nói cái gì tất có đạo lý của hắn vì thế dù sai bảo vị lão huynh này làm gì cũng không vi phạm lời thề được. Lão huynh kia lại không chú ý đến điểm này mà chỉ có Mập Mập phía sau hai mắt chớp chớp nhìn bóng lưng Nhất Thành cười khổ, hắn nhận ra thủ đoạn của Nhất Thành.

Nhất Thành hỏi:

- Lão Huynh tên gì?

- Ta là Đa Tác. Không biết công tử tên gì?

- Ta tên là Nhất Thành, cứ gọi là công tử là được. Từ này sẽ gọi người là Đa Thúc. Người thu dọn đồ đạc đi theo chúng ta đi. Hôm nay có việc cần giải quyết nên không thể trị liệu cho Đa Thúc ngay lập tức được. Ta sẽ sắp xếp việc này sau.

Đa Tác gật đầu sắp xếp mọi thứ chuẩn bị đi theo Nhất Thành. Ngay khi Đồ Tác sắp dọn xong thì Nhất Thành thấy Tiểu Oa Oa nhìn chằm chằm một sợi dây chuyền trong đồng đồ tạp nham Đa Tác đang gói ghém. Dây chuyền này không có gì lạ chỉ là biểu tượng ở cuối dây chuyền là một cái đầu ma thú há miệng kỳ lạ. Đầu ma thú há miệng này khá giống sư tử nhưng lại có sừng, các sừng nhọn mọc ra phía trước bảo vệ cái đầu của ma thú. Người làm ra sợi dây chuyền này kỹ thuật rất cao, khắc họa rất tinh xảo. Nhất thành ra dấu cho Đa Tác đưa sợi dây chuyền kia qua. Đa Tác gật đầu đưa qua nói:

- Sợi dây chuyền này là ta nhặt được ở đâu thì không nhớ được. Tác dụng của nó là hấp thụ một ít năng lượng ma pháp từ bên ngoài giúp người đeo có tinh thần thư giãn hơn mà thôi.

Nhất Thành nhận lấy dây chuyền, quan sát một lúc thì không thấy gì khác lạ. Hắn nhìn xuống Tiểu Oa Oa hỏi:

- Oa Oa thích sợi dây chuyền này?

Tiểu Oa Oa ôm tay áo của Nhất Thành lắc lắc gật đầu.

Nhan Lê phía sau thấy vậy thì nói:

- Tiểu Oa Oa không được hồ nháo. Thứ kia thuộc về đồ dùng của các pháp sư, không được vờ vĩnh.

Nhất Thành nghe vậy chỉ khoát tay nói:

- Không sao, nếu Oa Oa thích thì cứ giữ lấy. Coi như quà gặp mặt của ta.

Nhất Thành nói vậy nhưng hắn không có đưa sợi dây chuyền qua cho Oa Oa. Hắn cắn nhẹ ngón tay trái của mình, một giọt máu xuất hiện lơ lửng trước đầu ngón tay của Nhất Thành. Tay phải của hắn liên tục xuất hiện một vài ấn pháp kỳ quái. Năng lượng Hắc Âm tinh khiết trong cơ thể tuần hoàn nhanh hơn. Thông qua các ấn pháp, một loại vàng nhạc năng lượng xuất hiện, hình thành một số đồ hình kỳ quái rồi được Nhất Thành đánh vào giọt máu trên tay trái kia của hắn. Từ từ, giọt máu đông cứng lại, hình thành một quả cầu nhỏ màu đỏ rực. Nhất Thành sau khi đánh thêm vài thủ ấn vào giọt máu, hắn đặt quả cầu nhỏ màu đỏ rực kia vào miệng của cái đầu ma thú trên dây chuyền rồi đánh thêm một thủ ấn vào sợi dây chuyền. Sau khi kết thúc, quả cầu máu được gắn chặt vào miệng con ma thú trên sợi dây chuyền. Giờ đây sợi dây chuyền đầu ma thú kia trở thành đầu ma thú ngậm châu. Màu đỏ rực ở quả cầu trước miệng nó lâu lâu óng ánh lên tia sáng đỏ rực cực kỳ đẹp mắt.

Sau khi làm xong, Nhất Thành cười đưa sợi dây chuyền cho Tiểu Oa Oa,

- Thích không?

Tiểu Oa Oa hớn hờ nhận lấy sợi dây chuyền đeo lên cổ, miệng cười to, nắm lấy tay áo Nhất Thành lắc lắc giọng ngọt lịm nói,

- Thích, Thích, rất đẹp. Cảm ơn ca ca.

Nhất Thành càng nhìn càng thích Tiểu Oa Oa, hắn xoa xoa đầu Oa Oa mấy lần. Bên kia, Đa Tác đã chuẩn bị xong, thế là mấy người lên đường hồi phủ. Trên đường đi thì không ai nói gì, hình như mỗi người đang nghĩ về điều gì đó? Lúc đến ngã rẽ trong Nhân Phủ, Tiểu Oa Oa liền vẫy vẫy tay nhỏ rồi cùng Phong Nam Du đi theo Nhân Lê. Nhất Thành cũng khá bất ngờ là Phong Nam Du này lại ở lại trong Nhân Phủ làm khách. Bốn người Nhất Thành hướng về phòng của mình mà đi. Tiểu Tiểu bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

- Sư đệ! Vừa rồi lúc sư đệ thi phép làm hạt châu, ta thấy ít nhất thi triển ba bốn loại phép thuật, đúng không?

Nhất Thành gật đầu. Đúng là lúc làm hạt châu kia hắn đã thi triển năm loại thủ thuật biến hóa có trong ‘Hóa Ma Chi Thuật’. Năm loại biến hóa này đều được dùng để tạo thành ‘Hóa Ma Chi Thuật’ nên việc thi triển chỉ cần hắn khống chế tốt. Với lại đây chỉ là những loại phép thuật nhỏ nên cũng dễ dàng thành công. Màu vàng lúc thi phép là hình thành từ năng lượng khởi nguyên nhằm che đi Hắc Âm năng lượng ẩn trong đó. Hắn đã tập luyện khống chế Hắc Âm Năng Lượng trong người ẩn vào dưới năng lượng khởi nguyên nhiều lần trước đây. Việc này nhằm che mắt người ngoài lúc thi triển phép.

Tiểu Tiểu gật đầu, cũng không hỏi gì thêm. Bên cạnh Mập Mập lại hỏi:

- Hạt châu kia có tác dụng gì? Đừng nói ta là chỉ làm cho đẹp. Trong đó có chứa máu của ngươi.

Nhất Thành cười nói:

- Trong đó đúng là máu của ta. Trong máu ta có chứa một loại phép thuật. Loại phép thuật này có thể bảo vệ Tiểu Oa Oa lúc nguy hiểm.

Mập Mập nghe vậy thì hiểu Nhất Thành không muốn giải thích, hắn cũng không hỏi thêm gì nữa vì hắn biết Nhất Thành sẽ không hại Tiểu Oa Oa. Nhất Thành trong lòng thầm nghĩ: - Hy vọng loại phép thuật đó sẽ không làm Tiểu Oa Oa hoảng sợ.

Đa Tác được Mập Mập dẫn đi sang biệt viện bên cạnh tìm chỗ dừng chân. Tiểu Tiểu và Nhất Thành trở về phòng của mình, ai muốn làm gì thì làm, tối còn phải tập hợp đi dự tiệc. Nhất Thành trở lại phòng thì cửa phòng đã được sửa chữa. Hắn vào phòng khoá trái cửa, ngã lưng trên giường sau đó thì đưa tay phải lên cao, trong tay hắn xuất hiện một quả cầu màu đen. Quả cầu đen trong tay hắn liên tục biến đổi hình dạng từ dễ dàng đến phức tạp. Hắn là đang luyện kỹ năng khống chế.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài trời đã tối.

- Cốc Cốc

Tiếng gõ cửa vang lên, Nhất Thành biết đã đến giờ. Hắn đứng dậy mở cửa đi ra, bên ngoài Đa Tác, Tiểu Tiểu và Mập Mập đã chờ sẵn. Hắn hỏi:

- Mọi người chuẩn bị xong chưa?

Mọi người gật đầu. Nhất Thành cũng gật đầu nhìn trời, không hiểu vì sao bầu trời ban ngày thì âm u mà ban đêm lại có ánh trăng sáng đến thế, hắn lẩm bẩm nói:

- Đêm này sẽ rất dài! Ta đã lâu rồi không hoạt động thân thể. Hy vọng bọn chúng đã sẵn sàng đón tiếp chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Tiệc bắt đầu

Mập Mập dẫn đầu đi đến bữa tiệc, vừa đi Nhất Thành quan sát xung quanh phát hiện tất cả các phòng ốc trong Nhân Phủ không có đèn đóm. Mập Mập đi đầu nói:

- Tất cả người làm không có phận sự hay quan hệ mật thiết với gia tộc đều được cấp ít tiền ra ngoài thuê phòng hoặc ở nhà người thân. Tất cả người của Nhân Phủ đều tập trung ở sảnh chính nơi bữa tiệc diễn ra. Nhất Thành, người nói cách này được không? Quái dị và đám Dị Giáo sẽ lộ diện sao?

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Bọn chúng muốn gây áp lực cho Nhân Phủ nên mỗi đêm đều giết người. Thủ đoạn tàn độc làm người khác khiếp sợ, mục đích chủ yếu là ép Nhân Phủ cúi đầu. Nhưng bọn họ không đụng đến người họ Nhân vì sợ sẽ chọc các người nổi điên, lúc đó thì chết không hàng. Đây là lần tụ họp của cả gia tộc, cũng là cơ hội bọn chúng ra tay để quy hàng các người. Nếu ta, ta sẽ xuất thủ hôm nay, khiến gia tộc người khiếp sợ, tất ép các người cúi đầu. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, muốn quy phục Nhân Phủ thì rất khó. Tối nay chính là cơ hội bọn họ mà cũng là cơ hội chúng ta chơi lớn với chúng. Hy vọng không có nhiều biến cố.

Ba người nghe Nhất Thành nói thì gật đầu. Đúng như Nhất Thành nói, đánh trọng thương Nhân Phủ người nhưng bọn họ sẽ không giết người vì giết người họ Nhân, Nhân phủ sẽ không quy hàng. Trừ phi Nhân Phủ quá cứng đầu, bọn họ mất hết nhân nãi mới động đến người họ Nhân trong Phủ.

Nhất Thành quay sang nói với Đa Tác:

- Đa Tác, tí nữa có chuyện gì thì cứ tránh đi. Người đang bị thương rất nặng, dù có ra tay cũng không giúp được gì. Đúng xem là được.

Đa Tác gật đầu. Cảnh giới giờ này vẫn là cấp S nhưng nếu ra tay thì sẽ rút luôn cấp S, sinh mạng cũng trôi nhanh hơn nên không thể động thủ lúc này. Nhất Thành từng bảo lão đi kiếm nơi khác dừng chân, nhưng lão nói không cần, muốn đi theo Nhất Thành xem náo nhiệt. Nhất Thành cũng không cản, dù lão bây giờ rất yếu, nhưng kiến thức và kinh nghiệm vẫn còn, có khi lại giúp được bọn hắn một lúc nào đó.

Cuối cùng bọn họ cũng đến nơi, nơi tổ chức tiệc lại chính là căn nhà lớn tiếp khách, lúc trước mới vào phủ Nhất Thành đã đi qua nơi này. Nơi này được gọi là Nhân Điện. Kỳ quái chính là căn nhà rất lớn, người bên trong rất đông, khoảng sáu chục bảy chục người nhưng lại không có âm thanh náo nhiệt. Mấy chục cái bàn được bày sẵn đồ ăn, đủ ngũ vị. Nhưng đám người trên bàn thì không ai động đũa, đến đám con nít cũng cảm thấy không khí không đúng. Cả đám cúi đầu nhìn chằm chằm thức ăn mà không dám động đũa.

Nhất Thành đi bên Mập Mập nói:

- Gia tộc người không biết mở tiệc hả? Làm gì mà im lặng đến khiếp thế. Tiệc là phải ca hát nhảy múa hò hét chứ?

Mập Mập bên cạnh trợn mắt nói:

- Người cảm thấy họ còn tâm trạng để làm mấy việc đó sao?

Nhất Thành vuốt mũi cười cười, hắn chỉ đùa với Mập Mập cho vui thôi. Hắn sao không biết đám con cháu Nhân gia này trong lòng đang đeo một tảng đá nặng. Muốn cười cũng cười không nổi.

Đám người Nhất Thành vừa đến thì được đưa đến bàn ở giữa của bữa tiệc. Nơi đó đang ngồi chín người. Nhất Thành nhận một vài vị trong đó hắn không quen biết. Thấy Nhất Thành và Tiểu Tiểu đi đến, một vị lão gia và bốn người đứng lên, theo cách ngồi thì chắc đây là gia gia Mập Mập liền mở lời chào hỏi:

- Hai vị tiểu diệt đã đến, mời ngồi, mời ngồi.

Nhất Thành và Tiểu Tiểu cũng chào hỏi mọi người trên bàn rồi ngồi xuống. Mập Mập thì dẫn theo Đa Tác đến bàn kế bên ngồi.

Nhân Bắc liền đứng lên giới thiệu Nhất Thành và Tiểu Tiểu:

- Đây là hai vị đệ tử của thư viện. Chắc mọi người đều đã biết.

Lão lúc này định nói tên Nhất Thành những việc này lão nghe từ Mập Mập nên không dám tự động báo danh của Nhất Thành. Lão vẫn còn nhớ kỹ điều mà Mập Mập nói hôm qua. Sau đó lão nhìn Nhất Thành giới thiệu mọi người cho hắn:

- Đây là gia gia của Mập Mập. Bên cạnh là ca ca ta Nhân Nam, bên kia là Nhân Vũ người đã nhận biết, và cuối cùng là Nhân Tứ. Đây là hai vị đến từ Liên Minh Tự Do Pháp Sư, bên cạnh là hai vị đến từ Ngũ Hành Tông.

Nhân Bắc cũng hiểu ý không báo tên mấy người này sợ đắc tội họ, chỉ báo danh người trong gia tộc. Nhất Thành quan sát mọi người trên bàn. Đơn giản thì trên bàn có bốn người của Nhân Phủ. Thứ tự từ lớn đến nhỏ là Gia Gia Mập Mập - khuôn mặt lão hơi tại nhợt nhìn qua là biết lão đang trọng thương,

xong đến con đầu Nhân Nam, đến Nhân Bắc, Nhân Vũ và Nhân Tứ. Bọn họ là dòng chính nên ngồi ở đây. Hai người Liên Minh Tự Do Pháp Sư là Do Pháp và Do Duyên. Còn Ngũ Hành Tông là Phong Nam Du và một người trung niên. Áo quần không giống đệ tử, chắc là thân phận trưởng lão.

Trung niên ngồi bên cạnh Phong Nam Du liền hỏi:

- Ta là Phong Ngân, trưởng lão của Ngũ Hành Tông. Ta nghe tiểu Du nói hai vị có quen Lão Tổ của Ngũ Hành Tông. Không biết danh tính hai vị là gì?

Nhất Thành cười nói:

- Đúng là có quen biết Hóa Tiên Bối của Ngũ Hành Tông. Hai vị lúc về thì cứ báo là có một người trẻ tuổi ở thư viện gọi là Nhất Thành hỏi thăm sức khỏe lão là được. Nếu có rảnh thì đến Thư viện chơi. Ở mà nói lão nếu thấy Ngũ Hành Tông không hợp thì có thể đến gia nhập thư viện, lúc nào thư viện cũng chào đón lão.

Nhất Thành vừa nói xong thì Phong Ngân sững sốt, bên cạnh Phong Nam Du cũng không khác. Người còn lại trên bàn thì miệng há to khiếp sợ. Tiểu Tiểu bên cạnh thì cười khỏ thầm nghĩ: - Trước mặt trưởng lão và đệ tử của Ngũ Hành Tông, dám mở miệng mời lão tổ người ta gia nhập thế lực khác cũng chỉ có vị Tiểu Sư Thúc Tổ này mới dám nói. Sợ rằng muốn kiếm một người dám nói câu này trên Tây Đại Hoang chắc chắn là không có.

Phong Ngân lằm vào trầm ngâm suy nghĩ một chút, hẳn từng nghe nói Lão Tổ được một người đệ tử trẻ tuổi của Huyết Nguyệt thư viện cứu lão ra từ Quái Dị Thế Giới. Không lẽ người này là... Phong Ngân nghĩ đến đó thì không dám thất lễ, nếu người này đúng là người hẳn nghĩ thì hẳn không thể đắc tội. Lão Tổ lúc về có chút xung đột với mấy người trong tông nhưng cũng không ai dám quá mức làm loạn. Thậm chí giờ đây sợ rằng Lão Tổ đã hồi phục thực lực, trong tông đã không ai làm gì nổi lão, nếu chọc vào người này, Lão Tổ nổi giận thì không hay.

Phong Ngân vội vàng đứng dậy hành lễ nói:

- Ô thì ra là vậy! Lão Tổ cũng rất khỏe, rất thích Ngũ Hành Tông nên chắc không có ý định khác nhưng ta chắc chắn sẽ báo lại việc này cho Lão Tổ.

Bên cạnh, Do Pháp và Do Duyên nhìn nhau giật mình, bọn hắn nghĩ Phong Ngân sẽ nổi giận đùng đùng. Không nghĩ đến là lão không nổi giận còn đứng dậy hành lễ nói lời khách sáo. Hai người trong lòng bỗng trầm xuống đều nghĩ: - Thân phận người này không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: ‘Người đó là kẻ trộm...’

Nhất Thành thì trong lòng thầm cười. Hắn cố ý ra vẻ thần thần bí bí, làm thế sẽ khiến mấy tên này không dám loạn động hoặc đắc tội hắn. Ngoài ra còn tạo ra một cái danh phận hư hư thực thực làm mọi người ở đây đều trở nên kiêng kỵ. Đây chính là tâm lý chiến, bây giờ dù Phong Ngân pháp lực mạnh hơn hẳn nhưng cũng không thể tùy tiện trước mặt hắn.

Nhất Thành cười nói:

- Vậy thì tốt quá. Ta cứ nghĩ Hóa Tiên bối trở lại Ngũ Hành Tông sẽ bị người chèn ép nữa chứ. Có vẻ như Ngũ Hành Tông cũng không tệ lắm. Hy vọng có dịp sẽ đến tham quan một lần.

Phong Ngân liền cười nói:

- Nếu tiểu huynh đệ đến, chúng ta rất hoan nghênh.

Nhất Thành gật đầu cười. Sau đó thì gia gia của Mập Mập mời mọi người dùng bữa. Chín người trong này bắt đầu dùng bữa và nói chuyện, chủ yếu là chuyện tu luyện và mấy việc đang nổi bật ở Tây Đại Hoang, không ai nhắc đến việc đang diễn ra ở Nhân Gia cả. Nhất Thành cũng tham gia vừa ăn uống vừa nói chuyện vui vẻ. Nhưng không phải vì vậy mà mọi người buông lỏng cảnh giác, đôi mắt họ vẫn liên tục quan sát trong điện, xem có việc gì lạ xảy ra không.

Trên bàn Nhất Thành đang ngồi, pháp sư mạnh mẽ nhất cũng là sáu sao Vũ Tiên. Thập Nhất cũng là hai sao cấp Thiên Nga. Đối với bọn hắn, mọi cử động trong điện này đều không thể thoát được mắt của họ.

Nhưng có một người trong điện lại không quan sát tất cả người trong này mà vẫn ăn uống cười đùa, không chút cảnh giác, đó là Nhất Thành. Tiểu Tiểu thấy Nhất Thành biểu hiện thì thấy trong lòng quái lạ, Nhất Thành chỉ quan sát chín người đang ngồi cùng bàn. Ngoài ra Tiểu Tiểu chưa thấy Nhất Thành quay đầu lần nào cả. Trong điện dù vang lên tiếng chén bát va chạm nhưng chỉ có tiếng trò chuyện của bàn Nhất Thành. Vội lại, mọi người mắt liên tục liếc nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, tay áo của Nhất Thành bị người lung lay. Nhất Thành nhìn qua cười nói:

- Tiểu Oa Oa, muốn gì à? Vẫn đeo dây chuyền chứ?

Tiểu Oa Oa cười tươi dễ thương gật đầu nói:

- Mụ Mụ ta bảo ta cảm ơn ca ca đã tặng ta sợi dây chuyền xinh đẹp này. Ta rất thích, ai thấy cũng đều ganh tị cả. Hihhi, ca ca là tốt nhất, Mập ca ca lâu lâu mới trở về gia tộc mà chả tặng ta cái gì.

Nhất Thành bồng Tiểu Oa Oa đặt lên chân mình hỏi:

- Đã ăn gì chưa?

Tiểu Oa Oa lắc đầu chu miệng nhỏ, tỏ ra tức giận nói:

- Chưa! Máy người hôm nay rất kỳ quái, Oa Oa muốn ăn nhưng họ không cho! Cứ gấp đồ ăn bỏ đầy chén mà không ăn, thật phung phí.

Nhất Thành cười cười nhìn quanh, đúng là như vậy, người trong này động đũa động chén mà chỉ gấp đồ ăn rồi bỏ xuống chén, không ai bỏ vào miệng cả. Chắc là họ đang lo sợ thức ăn có vấn đề? Đến bàn Nhất Thành cũng vậy, mấy người này chỉ gấp đồ ăn rồi đặt xuống chén nói chuyện. Chỉ có mình Nhất Thành là dám ăn thôi.

Nhất Thành cười xoa xoa đầu Tiểu Oa oa, sau đó gấp đồ ăn bỏ vào chén mình rồi đưa cho Tiểu Oa Oa. Tiểu Oa Oa hớn hờ nắm lấy đôi đũa mới bên cạnh gấp ăn, tay nhỏ nên nắm đôi đũa nhìn rất vụng về nhưng lại gấp thức ăn rất nhanh. Vừa ăn vừa cười hi hi với Nhất Thành.

Nhân Nam bên kia thấy Tiểu Oa Oa đang ăn thì vội vàng định nói gì đó nhưng gia gia Mập Mập lại ra dấu không cần thiết. Nhân Bắc nhìn ca ca mình nói:

- Không sao đâu. Đừng lo lắng.

Tiểu Oa Oa ăn được một lúc thì no bụng. Cả người dựa vào người Nhất Thành nói:

- Ca Ca, tối nay sao Oa Oa thấy kỳ kỳ nè. Ai cũng mặt mày nhăn nhó, cứ ngó trước ngó sau. Giống như lúc trước Oa Oa đi trộm thức ăn trong bếp vậy. Ca Ca nói kỳ không?

Nhất Thành nghe thấy thì yêu thương cười nói:

- Vậy lúc trước Tiểu Oa Oa hay đi trộm đồ ăn lắm hả?

Tiểu Oa Oa gật đầu, lén lút nhìn quanh như sợ ai phát hiện chuyện của mình nói nhỏ:

- Đúng, Oa Oa hay trộm đồ ăn lắm. Tại vì họ không cho Oa Oa ăn nè, mỗi lần ăn thì họ nói Oa oa mập sẽ rất xấu. Nhưng họ đâu biết lần nào không cho Oa Oa ăn, Oa Oa sẽ vào nhà bếp trộm một ít về phòng ăn. Hi..hi..hi.. Oa Oa ăn trộm rất giỏi đó, ca ca thấy lợi hại không? Mà kỳ lắm nè! Mọi người định ăn trộm gì vậy, sao lại có bộ dạng như vậy ca ca?

Nhất Thành cười lớn, tiểu oa nhi này thật đáng yêu và ngây thơ. Nhất thành xoa đầu nói:

- Lợi hại, Oa Oa rất lợi hại! Có điều Oa Oa sai, mọi người ở đây không phải đi trộm đồ mà bắt một tên trộm xấu xa.

Tiểu Oa Oa lén lút nhìn quanh, đôi mắt chớp chớp. Sau khi không thấy gì lạ lại hỏi:

- Bắt ai vậy ca ca. Oa Oa không thấy ai xa lạ cả, Ai là kẻ trộm xấu xa vậy ca ca?

Nhất Thành cười cười sau đó bỗng nhiên chỉ về hướng một người nói:

- Đó, người đó là kẻ trộm xấu xa chúng ta muốn bắt.

Tiếng Nhất Thành vang lên hơi lớn, cả điện bỗng yên tĩnh một cách đáng sợ. Tám người cùng bàn Nhất Thành, thậm chí Tiểu Tiểu cũng sùng sốt. Mọi người đều yên lặng nhìn về phía người Nhất Thành chỉ. Ở thời điểm này, bất cứ thứ gì khác lạ đều là làm tất cả mọi người cảnh giác. Tiểu Oa Oa không hiểu việc gì nói:

- Ca Ca, đó là thức thức của ta, làm sao mà là kẻ trộm xấu được?

Mọi người nhìn Tiểu Oa Oa ngồi trong lòng Nhất Thành thì thở ra một hơi, đoán là Nhất Thành đang đùa với Tiểu Oa Oa. Nhưng câu nói tiếp theo của Nhất Thành làm họ run lên:

- Oa Oa chắc chắn đó là Thúc Thúc của mình chứ?

Tiểu Oa Oa gật đầu chắc chắn. Nhất Thành bỗng nghiêm túc nói với Oa Oa:

- Oa Oa, những gì dùng mắt thấy chưa chắc là thật. Nhớ nhé, giờ thì Oa Oa trở lại bên cạnh Mụ Mụ mình nhé.

Tiểu Oa Oa thấy Nhất Thành nghiêm túc thì nó cũng nghiêm túc gật gật đầu. Nhất Thành vừa đặt Tiểu Oa Oa xuống đất thì Oa oa liền chạy trở lại bàn Mụ Mụ của nó.

Nhất Thành cười nhìn về vị ‘Thúc Thúc’ mà hần mới chỉ. Người đó chính là Nhân Tứ. Nhân Tứ giờ đây mặt mày âm trầm nhìn chằm chằm Nhất Thành. Nhưng sau một lúc thì dần ra cười như chưa có chuyện gì nói:

- Tiểu huynh đệ vừa nói gì vậy? Ta làm sao là kẻ trộm xấu xa kia được. Tiểu huynh đệ lúc này đang đùa với Tiểu Oa Oa sao?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Hỏa nhãn kim tinh

Nhất Thành đứng dậy, cầm theo một chén rượu đi đến chỗ Nhân Bắc bảo lão nhường chỗ. Tiểu Tiểu cũng đứng dậy theo hần đi qua. Nhân Bắc đứng dậy nhường chỗ cho Nhất thành, Tiểu Tiểu không ngồi nữa mà trầm mặt đứng sau lưng Nhất Thành. Không hiểu vì sao mà hần rất tin tưởng vị Tiểu Sư Thúc Tổ này. Nhân Bắc ngồi đối diện Nhân Tứ, ngồi cạnh Nhân Tứ là Nhân Nam và Phong Nam Du cảm thấy có gì đó cũng không ổn liền cảnh giác đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi. Phong Nam Du đứng sau Phong Ngân, Nhân Nam và Nhân Bắc đứng sau lưng Gia Gia của Mập mập. Bọn họ không hiểu chuyện gì nhưng một bên là người thân, một bên là một người bọn họ không thể đắc tội, vì vậy mà lâm vào trầm mặt.

Nhất Thành ngồi xuống chỗ Nhân Bắc đối diện với Nhân Tứ cười nói:

- Đừng giả vờ nữa, không cần thiết đâu. Ngươi nên biết nếu đã bị phát hiện thì dù có dấu điểm tốt như thế nào đi nữa thì từ đây mọi người sẽ cảnh giác và đề phòng ngươi. Với lại, tới thời khắc này rồi, dù ngươi che giấu cũng không còn ý nghĩa nữa. Hôm nay, ngươi không thu phục được Nhân Gia thì cơ hội đã không còn. Ngoài việc hủy diệt Nhân Gia ra thì sẽ không còn cách nào khác. Ta nói đúng không?

Trong điện yên tĩnh cực kỳ chỉ có giọng nói trầm thấp đầy ma lực của Nhất Thành vang vọng. Gia Gia của Mập Mập nhủ mảy nói:

- Ý của tiểu huynh đệ là?

Nhất Thành lắc đầu nhìn lão nói:

- Người này không phải lão tử mà người biết.

Mập Mập không biết từ lúc nào đã đến đứng cạnh Tiểu Tiểu sau lưng Nhất Thành. Hần không thể tin nổi khi nghe đây không phải là Tứ Thúc nhưng hần vẫn không lên tiếng vì hần tin tưởng Nhất Thành. Một niềm tin mù quáng vào huynh đệ của mình.

Đúng lúc này một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi nhảy ra quát:

- Ngươi nói bậy, đây là cha ta. Người là ai dám nói như vậy. Gia gia không nên tin lời xằng bậy của tên này.

Nhất Thành không phản ứng, mà bên kia Gia Gia của Mập Mập đã quát lớn:

- Lui xuống, ở đây không phải nơi ngươi quát tháo.

Tên thiếu niên kia định nói gì thì một người bên cạnh kéo hần trở lại. Hần như không phục hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hai mắt giận giữ nhìn chằm chằm Nhất Thành.

Gia Gia mập mập định nói gì thì Nhất Thành đã khoát tay bảo lão không nên nói gì nữa mà cứ xem đi. Gia Gia Mập mập trầm mặt định nói gì đó nhưng nhớ đến lời con hần nói đến thân phận của Nhất Thành nên đành im lặng. Với lại Nhất Thành chỉ đang nói chuyện mà không động thủ nên hần cũng không muốn đắc tội người này. Nhất Thành trầm mặt lạnh lùng nói:

- Ngươi chắc là người Dị Giáo đi. Thủ đoạn đủ ác đấy, lột da người mặc vào, cướp đoạt linh hồn kẻ khác. Ta nói không sai chứ?

Mọi người nghe xong lời của Nhất Thành thì khiếp sợ, mặt xám ngoét. Nếu đúng như Nhất Thành nói thì đúng là tên này rất ác độc. Thủ đoạn tàn nhẫn cực kỳ. Nhất Thành lạnh lùng nhìn chằm chằm đối mặt kia. Đôi mắt kia bắt đầu lóe lên sát khí nhưng miệng vẫn cười nói:

- Ngươi có chứng cứ gì không?

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Hôm trước ngươi đánh lén ta. Bị ta đánh trọng thương rồi bỏ chạy, sau đó Nhân Bắc dẫn người đi tuần từ hướng đó tới lại bảo không thấy ngươi. Nghĩa là người đánh lén ta không phải người ngoài mà là người trong phủ.

Nhân Tứ cười lạnh nói:

- Chỉ vậy mà ngươi nghi ngờ ta?

Nhất Thành lắc đầu:

- Còn nữa chứ, chỉ vậy thì không thể nghi ngờ ngươi. Ta mới vào viện không lâu thì đã bị đánh lén, trong lúc đó ta đã giấu đi thân phận, chỉ có Nhân Vũ và Nhân Bắc biết ta đến từ đâu. Nếu bọn họ có nói ra thì chỉ có gia gia của Mập Mập, Nhân Nam và ngươi. Ta tin chắc bọn họ không đến nỗi đi rêu rao việc này ra ngoài. Mục tiêu ra tay của ngươi nhằm ép Nhân Gia vào đường cùng. Nếu đệ tử thư viện chết ở Nhân Phủ thì Nhân Phủ không còn đường lui chỉ có thể gia nhập các ngươi mới có hy vọng sống. Ta nói không sai chứ?

Nhân Tứ cười lạnh:

- Vẫn không phải chứng cứ chỉ ta là người Dị Giáo?

Nhất Thành cười ha hả nói:

- Thái độ của ngươi bây giờ là nói lên ta đã nói đúng. Thôi để ta nói hết một lần. Ngươi từng dùng thân phận của Nhân Gia người ra lệnh cho tên quan huyện kia. Bảo có tin tức chính xác về quái dị, cuối cùng làm Liên Minh Pháp Sư Tự Do tổn thất nhân thủ trầm trọng. Mục tiêu cũng nhằm ép Nhân Phủ vào đường cùng, vì việc đó sẽ làm Liên Minh Pháp Sư Tự Do gây ra áp lực cho Nhân Phủ. Nói đúng hơn, Nhân Phủ sẽ bị Liên Minh Pháp Sư Tự Do nhắm vào thậm chí bị chèn ép đến không thở nổi. Tất họ chịu không nổi mà tìm đường thoát khác chính là các ngươi. Chỉ tiếc hai lần xuất thủ lần nào cũng thất bại, còn bị đánh vào mặt nữa. Ngươi làm kẻ ác mà thật sự rất thảm.

Nhân Tứ trên mặt đã mất đi nụ cười. Nhất Thành cười lạnh nói tiếp:

- Và cho ngươi biết luôn một bí mật lúc ngươi bị ta đá một cước kia. Ta đã để lại dấu vết trên cơ thể ngươi, vì thế ta có thể dàng phát hiện ngươi. Hơn thế nữa, ngươi nhìn kỹ vào mắt của ta thì ngươi sẽ biết vì sao ta biết.

Mọi người nghe vậy đều nhìn vào mắt của Nhất Thành, bỗng nhiên trông mắt đen của Nhất Thành biến thành màu đỏ rực như lửa cháy. Nhất Thành cười lạnh nói:

- Đây là Hóa Nhân Kim Tinh. Trời phú ánh mắt có thể nhìn xuyên vạn ác trên đời, nhìn rõ bản chất một người. Ngươi nghĩ lột da người mặc vào, cướp đoạt trí nhớ linh hồn người đó thì có thể thoát được sao?

Nhất Thành bắt đầu nở, hắn không có cái gì Hóa Nhân Kim Tinh cả. Chỉ mượn tên mắt của Tôn Ngộ Không dùng một chút thôi. Mắt hắn thay đổi vì hắn thi triển phép thuật 'Hóa Ma Chi Thuật'. Hắn chỉ mang ra hù dọa với nó một chút cho kẻ khác sợ hãi mà thôi. Đôi mắt của hắn dù không có Hóa Nhân Kim Tinh thật nhưng nó đã được cải tạo đến một mức độ ở một khoảng cách nhất định, hắn có thể nhìn tất cả những gì hắn muốn thấy.

Mọi người nghe Nhất Thành nói xạo mà tin đến sái cổ. Cả đám khiếp sợ nhìn Nhất Thành, trên đời này thật sự có loại ánh mắt đó sao? Có thể nhìn rõ vạn ác? Nhân Tứ bên cạnh bỗng run lên khiếp sợ, trên đời này còn có loại ánh mắt có thể đơn giản nhìn rõ hắn sao? Nhưng rung động một lúc thì cười lên điên cuồng:

- Ha..Ha..Ha.. Thú vị, thú vị, trên đời này đúng là không thiếu những điều thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Ma da chột mắt

Nhân Tứ vừa nói xong thì đứng lên, đưa tay lên mặt làm động tác lột mặt nạ. Tên này kéo một cái thì lớp da đầu bị lột ra, tiếp đó là da mặt. Sau đó thì xuống cổ, tên này vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục lột, kéo một cái nữa thì một lớp da người xuất hiện ở tay hắn, được hắn ném xuống đất như một nhóm bùn nhào. Đến khi xong thì xuất hiện trước mặt Nhất Thành là một nam tử trung niên, trên mặt vẫn còn dính da thịt và máu của lớp da khi nãy. Khuôn mặt méo mó với những vết sẹo dữ tợn. Hắn chột một mắt trái, cả người mùi máu tanh rất tởm lợm. Hắn cũng không sợ hãi mà ngồi xuống trước mặt Nhất Thành nói:

- Mang lớp da tên kia thật sự khó chịu. Ngươi là Nhất Thành phải không? Không nghĩ đến một thể lực xuống cấp như Huyết Nguyệt thư viện lại có một đệ tử như ngươi.

Mọi người trong điện, nam thì xanh mặt, nữ thì điên cuồng nôn ọe vì sự ghê tởm vừa rồi của tên này. Mấy vị phu nhân thì vội vàng che mắt mấy đứa nhỏ để chúng không thấy. Một vài vị đã xỉu tại chỗ, ở trong điện bắt đầu hỗn loạn.

Gia Gia Mập Mập nổi giận quát:

- Yên Tĩnh

Lão mới quát lên thì cả điện cũng bắt đầu yên tĩnh trở lại, nhưng tiếng quát kia như đụng đến vết thương nên lão liền ho lên sặc sụa. Lão tròn mắt nhìn Nhân Tư, nói đúng hơn là tên Dị Giáo kia:

- Con của ta đâu?

Nhất Thành lắc đầu cười khỏ, lão tử kia thì không cần hỏi nữa rồi. Chắc lão kích động quá nên mới mất tỉnh táo như vậy. Tên Dị Giáo kia cười lạnh chỉ lớp da dưới đất nói:

- Con của ngươi đó.

Gia Gia Mập mạp tức giận quá nên tiếng ho càng lúc càng lớn. Lão phun ra một búng máu, rồi gục xuống. Nhân Nam và Nhâm Bắc vội vàng giúp lão. Bên kia, Phong Ngân và Do Duyên cùng lúc lên tiếng:

- Ma Da Chột Mắt.

Nhất Thành khó hiểu, cái quái gì thế? Tiểu Tiểu phía sau liền nói nhỏ:

- Hắn là Dị Giáo người, có biệt danh Ma Da Chột Mắt. Tên này chuyên lột da kẻ khác, nuốt chửng linh hồn của người đó để giả dạng. Mấy trăm năm nay đã không nghe thấy tên hắn, không nghĩ đến hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Tất cả mọi người nghe thấy cái tên này thì liền nhanh chóng thụt lùi ra sau tránh xa Ma Da Chột Mắt. Ở quanh bàn chỉ còn Nhất Thành và Ma Da Chột Mắt ngồi. Đến Phong Ngân và Do Duyên cũng không dám lơ là, lùi lại phía sau nhìn chăm chăm Ma Da Chột Mắt. Nhất Thành cười thân thiện nói:

- Ồ, danh tiếng cũng không tệ nha. Đến hai người Pháp Sư năm sao Bắc Miện cũng phải đề phòng.

Ma Da Chột Mắt cười lạnh, rất tự hào nói:

- Lúc ta tung hoành ngang dọc Tây Hoang, ngươi còn chưa sinh ra. Chưa có kẻ nào nghe đến tên ta mà không khiếp sợ.

Nhất Thành cười lạnh mỉa mai nói:

- Vậy sao? Ta thì chưa bao giờ nghe đến tên ngươi. Mà ngươi tự hào cái quái gì? Tu luyện lâu như vậy mà cũng chỉ đạt đến cấp bậc Pháp Sư thấp kém như vậy. Lộ mặt thì bị người ta đuổi đánh như một con chó, mấy trăm năm trốn chui trốn lủi không dám lộ mặt. Trông mặt ta loại người như ngươi không có gì đáng tự hào. Mà còn rất đáng thương.

Nghe Nhất Thành nói thì Ma Da Chột Mắt nổi giận đùng đùng. Khuôn mặt đã xấu thì lúc này càng trở nên vặn vẹo, mấy cái sẹo trên mặt nổi lên giật giật nhìn cực ghê tởm. Mà không chỉ Ma Da Chột Mắt, mọi người nghe lời của Nhất Thành trong lòng cũng nhột nhột. Bọn họ cũng tu luyện mấy trăm năm mới có cảnh giới hôm nay, rất tự hào nhưng qua miệng của Nhất Thành thì chả có gì hào quang mà còn cảm thấy phế vật.

Nhất Thành cười lạnh nhìn hắn nói:

- Ngươi bị nhiều người như vậy vây lại ở đây mà không một chút sợ hãi. Ta đoán Dị Giáo người ở đây cũng không ít đi. Sao không gọi bọn chúng lộ mặt, trốn tránh trong bóng tối không thấy chán sao?

Lời Nhất Thành vừa nói xong thì bên ngoài trời tối bỗng trở nên đỏ rực. Một vòng ánh sáng màu huyết sắc bao bọc cả Nhân Phủ. Nhất Thành nhìn ra ngoài thì nhận ra đây là Ma Pháp Trận, không biết mà pháp trận gì nhưng nhìn qua thì khá mạnh mẽ.

Dưới ánh sáng đỏ rực của pháp trận, trên không bay đầy những đám khói đen kịt. Khói đen đáp xuống bên ngoài điện thì biến thành một đám người mặc đồ đen bao phủ toàn thân. Ít nhất cũng phải là năm mươi tên.

Bên trong điện mọi người biến sắc, con cháu Nhân Gia bắt đầu run rẩy sợ hãi. Những người có chút thực lực thì khuôn mặt trở nên ngưng trọng. Liếc qua đám người Dị Giáo bên ngoài, bọn họ cảnh giới không có kẻ nào thấp cả. Đều là Pháp Sư cấp S trở lên.

Ma Da Chột Mắt cười lạnh nhìn Nhất Thành nói:

- Hôm nay các ngươi một người đừng hòng rời khỏi đây?

Nhất Thành quay sang nhìn hắn như nhìn một tên ngu. Ma Da Chột Mắt nhú mày:

- Ngươi nhìn vậy là có ý gì?

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Ngươi quá ngu và ngươi nghĩ ai cũng ngu như ngươi sao? Dị Giáo các ngươi nhắm vào Nhân Phủ, chắc chắn không chỉ đơn giản muốn Nhân Phủ quy thuận các ngươi. Làm nhiều trò như vậy thì chắc chắn mục tiêu của các ngươi không phải Nhân Phủ mà muốn Nhân Phủ giao ra một cái gì đó? Ta đoán đó là bảo vật gì đi. Đúng không Lão Gia Gia?

Gia Gia Mập mạp nghe Nhất Thành nói thì hơi biến sắc nhưng qua một lúc thì thờ dài. Lão đành nói:

- Đúng vậy! Đám Dị Giáo làm nhiều thủ đoạn như vậy cũng là vì vật kia của Nhân Gia ta đang nắm giữ. Ta đã nghĩ đến việc này từ trước, không nghĩ đến cũng vì vật kia mà Nhân Phủ mang họa.

Nhất Thành nhìn Ma Da Chột Mắt nói:

- Các ngươi dùng nhiều thủ đoạn chủ yếu là ép Nhân Phủ tự mình hai tay dâng lên vật kia đi. Từ đầu ta đã cảm thấy lạ vì sao các ngươi rảnh việc như vậy cứ tìm Nhân Phủ phiền phức.

Ma Da Chột Mắt nhũn chặt lông mày, trong lòng thầm mắng-Đcm, sao tên nhóc này cái gì cũng biết! Nó mới đến Nhân Phủ hôm qua.

Nhất Thành nhìn Gia Gia Mập Mạp nói:

- Không biết đó là thứ gì? Nhưng nó đã mang rắc rối đến cho Nhân Phủ. Lão gia gia người nên đưa nó ra đi. Ngài cũng nên biết, Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội! Thứ kia còn ở Nhân Phủ ngày nào thì Nhân Phủ sẽ không có ngày yên. Lão gia gia chắc chắn biết, không chỉ Dị Giáo hay Ma Đạo mà đám Chính Đạo tham lam cũng không tha cho Nhân Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Mở màn cuộc chiến

Nhất Thành nói thẳng thừng như vậy thì mọi người hơi sững sốt. Hắn mắng từ Chính đến Tà, không kể ai cả. Phong Ngân và Do Duyên đang tự hỏi tên này có phải thật sự là đệ tử thư viện hay không? Sao hắn ai cũng mắng? Tiểu Tiểu và Mập Mạp cười khổ, tiểu sư thúc tổ này chả bao giờ kiêng dè lời nói, không bao giờ sợ đắc tội người khác.

Gia Gia Mập Mạp bối rối không biết làm gì. Có rất nhiều người biết mình sẽ bị nguy hiểm nhưng không bỏ được tính tham lam. Khư khư giữ lấy đồ vật của mình. Vì vậy, Nhất Thành cũng không gấp gáp, vẫn ngồi gõ gõ ngón tay trên bàn từ từ uống rượu, rượu này rất dở nhưng uống cho có phong cách. Ma Da Chột Mắt thì lâm vào trầm mặc, không lên tiếng. Hắn muốn có đồ vật kia và đã sử dụng mọi thủ đoạn nhưng mấy tháng nay hắn vẫn không biết vật kia ngang dọc thế nào. Nếu lần này nó lộ diện sẽ đỡ mất rất nhiều công sức của hắn. Lúc đó hắn cũng chả quan tâm gì nữa mà có thể hạ sát thủ.

Gia Gia Mập Mạp phân vân thì Nhân Bắc và Nhân Nam bên cạnh trầm mặc nói vào:

- Cha, nếu thật sự thứ đó có tồn tại thì chúng ta không thể giữ. Nhân Gia ta trước sau gì cũng vì nó mà bị hủy diệt.

Nhất Thành nghe vậy thì gật đầu, hai người này không tệ, không bị tham lam mà mù mắt. Nhất Thành nhìn Mập Mạp cười. Ý hắn là bảo Mập Mạp đi lấy vật kia từ gia gia hắn. Mập Mạp như hiểu ý, hắn biết giờ đây chỉ có thể tin vào Nhất Thành, cả gia tộc đã bị bao vây, nguy hiểm trùng trùng, sơ suất một chút sợ rằng Nhân Phủ sẽ không có nhiều người sống sót.

Mập Mạp đi đến đứng trước Gia Gia hắn. Hắn nhìn lão, lão cũng nhìn hắn. Cuối cùng lão cũng đành thờ dài nhìn về một hướng nói:

- Đem ta đến bức tường kia.

Nhân Nam và Nhân Bắc đỡ lão qua. Sau khi loay hoay một lúc thì trên bức tường trước mặt gia gia mập mạp xuất hiện một trận pháp. Trận pháp này khá tương tự lệnh bài của Mập mạp đang đeo. Lão liền cắn ngón tay, lấy ít máu cho vào trận pháp. Một ánh sáng chói mắt xuất hiện, gia gia Mập mạp sò tay vào trong bức tường lộ ra một vật. Đó là một cái hộp cũ kỹ. Thấy vật kia, gia gia Mập mạp thờ dài một hơi.

Lão được đỡ về lại chỗ cũ, đưa hộp kia cho Mập Mạp. Mập mạp nắm lấy vật kia lại đưa cho Nhất Thành.

Mọi cử động của Gia Gia và Mập Mạp được mọi người chăm chăm theo dõi. Tiểu Tiểu bên cạnh Nhất Thành thì nhìn chăm chăm Ma Da Chột Mắt. Mấy người Nhân Phủ nhìn chăm chăm đám người ngoài điện. Do Duyên và Do Pháp cũng trở nên cảnh giác. Phong Nam Du tiến lại gần đứng bên cạnh Nhân Lệ và Tiểu Oa Oa. Phong Ngân thì lạnh lùng cảnh giác xung quanh, lão quan sát kỹ nhất cử nhất động của Nhất Thành và Ma Da Chột Mắt.

Nhất Thành nhận lấy cái hộp, hộp này được làm từ gỗ của một loại cây rất cứng. Nhìn bên ngoài thì biết cái hộp này đã tồn tại một thời gian dài nhưng không có dấu hiệu mục rữa. Nhất Thành quan sát kỹ một lúc thì mở hộp. Bên trong hộp không có gì ngoài một tấm da, không biết là da ma thú hay là da người. Nhất Thành cũng không xem mà nhét tấm da vào trong ngực, vỗ vỗ vài cái ở ngực làm như chắc chắn tấm da ở đó, sau đó ném hộp gỗ cho Mập Mạp phía sau. Mọi người đang quan sát nhất cử nhất động của Nhất Thành thì tròn tròn mắt. -- Vậy thôi sao? Thế là vật kia đổi chủ rồi sao?

Nhất Thành làm như không có chuyện gì cười nhìn Ma Da Chột Mắt nói:

- Vật kia ngươi thấy rồi chứ? Giờ nó thuộc về ta rồi đó. Ta cứ nghĩ ngươi sẽ xuất thủ lúc cái hộp gỗ kia xuất hiện. Không nghĩ đến lại bình tĩnh như vậy.

Người rất tự tin, không biết tự tin của người đến từ đâu? Đám phé vật ngoài kia? Pháp trận kia? Hay là còn thủ đoạn khác. Ha..Ha..Ha.. Muốn ta giao cho người vật này thì không cần suy nghĩ, ta sẽ không bao giờ hai tay dâng lên.

Ma Da Chột Mắt cười lạnh nói:

- Bởi vì ta không cần cướp, tất cả người ở đây sẽ không ai sống sót rời khỏi Nhân Phủ. Người thấy ma pháp trận ngoài kia không. Nó gọi là Huyết Ma Cẩm Trận. Dòng máu của rất nhiều người hình thành. Trận thành, dù trong này có xảy ra chuyện gì thì bên ngoài cũng không ai biết.

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc hỏi:

- Ý người là chỉ còn bên sống sót mới có cơ hội rời khỏi cấm trận này?

Ma Da Chột Mắt cười lạnh nhìn Nhất Thành. Nhìn nụ cười kia làm mọi người trong điện run rẩy khiếp sợ, mấy người có thực lực một chút thì trầm mặt lạnh lùng. Bọn họ là pháp sư, cũng không phải chưa bao giờ đối mặt với nguy hiểm. Sống đến bây giờ thì cũng không phải là người đơn giản sẽ dễ dàng bị hù dọa.

Nhất Thành nghe vậy cũng không phản ứng gì. Hắn chậm rãi rót một ly rượu. Ma Da Chột Mắt hai mắt bắt đầu tăng ra sát khí. Nhưng sát khí của Ma Da Chột vừa xuất hiện, Nhất Thành cười lạnh, vỗ mạnh xuống bàn.

- Rầm

Khi Nhất Thành vỗ mạnh xuống bàn, bàn tay Nhất Thành đã truyền ra một lượng lớn năng lượng ma pháp. Cái bàn không vỡ nát mà chỉ in lại một dấu tay của hắn và tất cả đĩa trên bàn liền bay lên. Nhất Thành đứng dậy, tay liên tục kết ấn với tốc độ cực nhanh. Đĩa trên không liên tục được năng lượng ma pháp của Nhất Thành truyền vào giữ vững lơ lửng trên không. Chỉ sau vài cái chớp mắt thì hắn vẫy tay một cái, đám đĩa đó như nhận được mệnh lệnh phóng ra ngoài điện, tấn công đám Di Giáo đang tập trung bên ngoài.

- Vèo, vèo, vèo...

Tiếng xé gió vang lên cực gắt như muốn xé tan không khí trong điện. Mỗi chiếc đĩa được Nhất Thành dùng phép thuật ‘Vô Hạn Chi Dao’ thi triển, bắn về phía nhóm người Di Giáo ngoài điện với tốc độ cực nhanh.

Đối diện, Ma Da Chột Mắt lúc này đang cười lạnh thì bị tiếng vỗ bàn làm giật mình, nhanh chóng lùi lại phía sau, tưởng là Nhất Thành tấn công hắn. Đến khi hắn biết mục tiêu của Nhất Thành không phải là mình, vội vàng nhìn ra phía ngoài điện quát lớn:

- Cẩn Thận.

Phía ngoài điện đám Di Giáo đứng đầu vội vàng thì khiến phòng ngự hoặc tránh né. Nhưng những chiếc đĩa kia bắn tới với tốc độ cực nhanh, bọn họ chỉ có thể tự bảo vệ mình chứ không kịp giúp đỡ đồng bọn. Người mạnh nhất trong nhóm thì có cấp năm sao Bắc Miện. Bọn họ nhanh chóng thi triển phép thuật, bảo vệ mình với vài tên bên cạnh.

- Âm, Âm..

- Ahh...

Tiếng va chạm, kèm theo tiếng thét đau đớn vang lên. Đám người Di Giáo không phải ai cũng chịu nổi đợt tấn công vừa rồi.

Phía trong điện, Ma Da Chột Mắt bùng lên sát khí giữ đội khi thấy đồng bọn bị thương. Có điều, sát khí vừa ra thì bên tai truyền đến tiếng gió rít gào phá vào mặt hắn

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Chiến

- Bốp

Ma Da Chột Mắt trúng một cước vào mặt, bị đá bay ra ngoài cửa điện. Người vừa xuất thủ vẫn là Nhất Thành, ngay khi Ma Da Chột Mắt phân tâm, Nhất Thành đã bật người lên, dùng tay phải chống trên bàn, mượn lực đẩy bản thân đến gần Ma Da Chột Mắt. Lúc còn ở trên không đã tung ra đòn đá tạt, một cước đá thẳng vào mặt Ma Da Chột Mắt. Vừa rồi đòn đá của hắn không khác gì pha móc bóng xe đạp chống ngược. Chỉ có điều nó dùng để tấn công đối thủ từ bên hông.

Ma Da Chột Mắt đập vào lề cửa, lăn xuống bậc thềm phía ngoài điện. Nằm chổng choãi ở trước đám người Di Giáo.

Bên trong điện mọi người nhìn Nhất Thành mà há hốc mồm, vừa rồi thi triển phép thuật hay đòn phi cước kia quá đẹp mắt. Mỗi một động tác không một chút dư thừa và thời cơ ra tay không thể chệch vào đâu được. Đến cả Tiểu Tiểu cũng rất bất ngờ, vừa rồi Nhất Thành ra đòn rất gọn gàng, dù là Ma Da Chột Mắt trên Nhất Thành hai đẳng cấp pháp lực nhưng cũng không kịp làm ra phản ứng gì.

Phong cách chiến đấu của Nhất Thành vẫn mang đậm bản chất của Người Địa Cầu. Dù đây là thế giới phép thuật nhưng hắn vẫn thích xuất thủ bằng tay chân. Đặc biệt, hắn từng học võ và xem phim võ thuật, giờ đây hắn đang nắm giữ một cơ thể hoàn hảo để phát triển võ đạo, hắn sẽ không từ bỏ võ đạo của mình. Hắn quyết định kết hợp võ đạo và phép thuật cùng một lúc, lúc đó mới phát huy hết tiềm lực của hắn.

Nhất Thành nhìn Tiểu Tiểu nói:

- Tiểu Tiểu, chúng ta lên thôi. Lâu rồi ta chưa động thủ nên cũng muốn hoạt động một chút. Đám dị giáo bên ngoài kia, lúc thi phép ngăn cản công kích của ta đã lộ đẳng cấp pháp lực của bọn chúng. Có năm tên là pháp sư đẳng cấp năm sao Bắc Miện, hai tên sơ cấp, hai tên trung cấp và một tên thượng cấp. Kẻ mạnh nhất là Ma Da Chột Mắt kia, hắn là cấp năm sao Bắc Miện đỉnh phong. Tiểu Tiểu cẩn thận một chút khi giao thủ với chúng.

Tiểu Tiểu gật đầu, mà bên cạnh mấy người khác cũng gật đầu. Nhất Thành như nói với Tiểu Tiểu nhưng thật ra là nói với hai người Ngũ Hành Tông và Liên Minh Pháp Sư Tự Do. Hắn cần tất cả bốn người này mới ngăn nổi đám Dị Giáo ngoài kia.

Đúng lúc này thì ba người Nhân Gia đứng ra, Nhân Nam, Nhân Bắc và Nhân Vu gật đầu với Nhất Thành. Ý nói chúng ta sẽ chiến đấu. Nhất Thành bất ngờ phát hiện khí thế ba người này đang kéo lên, tất cả dừng lại ở cấp ba sao Thiên Ưng sơ cấp và trung cấp. Theo sau lưng lão thì cũng có thêm vài người đứng ra, mấy người này tuổi cũng không nhỏ nhưng cao nhất chỉ mới cấp hai sao Thiên Nga.

Nhất Thành gật đầu, càng nhiều người giúp thì càng tốt. Đúng lúc này hắn thấy Mập Mập và Nhân Lệ trong đám người Nhân Phủ định xuất thủ thì nói:

- Nhân Lệ và Mập Mập, hai người lùi lại bảo vệ gia gia các người và người không có chiến lực trong điện. Tránh bị cuộc chiến ảnh hưởng.

Hắn nhìn phía sau Phong Ngân và Phong Nam Du nói,

- Phong Nam Du, người cũng lùi lại đi. Bảo vệ người người thích và Nhân Gia người. Có Phong Ngân tiền bối là đã đủ.

Mập Mập và Nhân Lệ khó xử nhưng Nhân Bắc và Nhân Nam gật đầu khuyên bảo nói việc này cũng rất quan trọng vì thế hai người nên lùi lại. Phong Nam Du nhìn Phong Ngân thì thấy lão gật đầu, hiểu ý liền lùi lại đứng bên cạnh Nhân Lệ.

Nhất Thành kéo cả đám ra trước cửa điện, vừa đi vừa nói:

- Ma Da Chột Mắt giao cho ta. Còn lại thì phân của các vị, muốn chiến thế nào thì chiến.

Không hiểu sao tất cả người ở đây lại bỗng nhiên theo hiệu lệnh của Nhất Thành. Có thể bọn họ cảm thấy trên người trẻ tuổi này hiện lên sự tự tin và thần bí vì thế mà không phản đối. Có điều hắn nói một mình chiến Ma Da Chột Mắt. Trên người hắn mọi người chỉ cảm nhận được ba sao Thiên Ưng pháp lực đỉnh phong. Thực sự chiến nổi sao?

Tiểu Tiểu không ngăn cản, không chút chần chờ nói:

- Vậy thì cẩn thận một chút. Tên Ma Da Chột mắt kia không đơn giản. Thủ đoạn rất âm hiểm.

Nghe Tiểu Tiểu nói như vậy thì Do Duyên hơi giật mình. Không nghĩ đến Tiểu Tiểu không chút lo lắng, mà cảm thấy rất tin tưởng vào người trẻ tuổi này.

Nhất Thành đi đến cửa điện thì trên tay đã xuất hiện Ma Huyết. Dao khí bắt đầu lập lóe, hắn không còn để ý người bên cạnh mà mắt đã nhìn chăm chăm Ma Da Chột Mắt ngoài điện. Tên này lần trước đánh lén hắn, giờ cũng nên khiến hắn khóc bằng tiếng hắn rồi.

Ma Da Chột Mắt trúng một cước vào mặt nhưng không có gì nghiêm trọng. Lúc nghe thấy tiếng rít gào của gió hắn đã kịp thi triển phòng ngự phép thuật. Dù không mạnh nhưng cũng đủ bảo vệ đầu hắn, có điều đây là lần thứ hai trúng cước của Nhất Thành trong lòng vẫn hơi bất ngờ. Cước vừa rồi cũng giống như lần đánh lén, không có năng lượng ma pháp truyền ra nhưng lực lại rất mạnh. Trong lòng hắn tự hỏi: Tên trẻ tuổi này là cái quái gì? Cơ thể mạnh mẽ đến mức đáng sợ như vậy?

Ma Da Chột Mắt nhìn lên đã thấy đám người Nhất Thành đi ra cửa điện. Hắn thấy người đi đầu là Nhất Thành, trên tay là một thanh đao đang hiện hữu đao khí. Hắn liền vội vàng kéo lên cảnh giác. Đúng như hắn nghĩ, tên trẻ tuổi kia vừa đến cửa thì không dài dòng, búng người lên cao, chém một đao về phía bọn hắn.

- Vèo

Một đường đao khí cực kỳ mạnh mẽ chém về phía đám người Dị Giáo. Đao khí mang theo áp lực kỳ dị như đang kiểm chế đám Dị Giáo. Ma Da Chột Mắt tay hóa thành một loại dây leo cực lớn, quất về phía đao khí.

- Âm

Tiếng va chạm vang lên, Nhất Thành đáp xuống ngay trước mặt Ma Da Chột Mắt, liên tục chém ra ba đao cực nhanh. Ma Huyết như hóa thành một ánh sáng trắng bỗ về phía Ma Da Chột Mắt. Ma Da Chột Mắt lần đám Dị Giáo người vội vã tăn ra, tránh đi đao khí. Đám Dị Giáo vừa tăn ra thì cơ hội cho đám người Tiểu Tiểu lao đến đánh xáp lá cà. Ép người Dị Giáo lùi lại, tạo thành một chiến trường hỗn loạn trước điện.

Nhất Thành chém ba đao kia chính là vì như vậy, càng tránh xa Nhân Điện phía sau thì đám người Mập Mập sẽ càng an toàn. Hắn hai mắt trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm Ma Da Chột mắt.

Bên kia Ma Da Chột Mắt như biết được đối thủ của hắn chính là Nhất Thành. Cả người bùng phát ra khí thế cường đại đè ép về phía Nhất Thành, hai tay hóa thành những dây leo to lớn. Thủ đoạn của đám dị Giáo này rất giống quái dị.

Nhất Thành trông mắt màu đen bắt đầu sáng rực, sát khí bắt đầu bùng phát. Bộ áo quần đen bay trong gió khí thế bùng bùng phát ra dữ dội. Mục tiêu của hắn tối nay là làm thịt tên này, cũng như thử nghiệm thực lực hắn đang nắm giữ.

Ma Da Chột Mắt hoàn toàn tin tưởng thực lực bộc phát của mình, hắn hiện tại không chỉ đã là cấp năm sao Bắc Miện đỉnh phong, còn lĩnh ngộ hắc ám ma pháp đến cảnh giới trung cấp: Huyết Ma Đẳng, hơn nữa, bản thân còn nắm giữ vài thủ đoạn phía sau, hắn cơ hồ có thể vượt cấp khiêu chiến pháp sư sáu sao Vũ Tiên sơ cấp mà bất bại.

Mà so sánh thì Nhất Thành mặc dù thiên phú cực cao, tu luyện mấy năm đã đến cảnh giới ba sao Thiên Ưng, nhưng dù vậy cũng chỉ là một tên thiên tài mà thôi, thể chất hắn có mạnh thì đã sao. Hắn cũng không thể sánh ngang bằng mình, đối với điều này, Ma Da Chột Mắt tuyệt đối có tín tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Chiến 1

Thật ra thì không phải chỉ Ma Da Chột Mắt nghĩ như vậy mà tất cả người ở đây đều nghĩ như vậy. Có điều đám Tiểu Tiểu chống lại Dị Giáo bên kia sẽ không ngăn trở Nhất Thành chiến với Ma Da Chột Mắt. Bây giờ chỉ có như vậy mới giảm được áp lực cho bọn hắn. Mọi người đều nghĩ sẽ cố gắng giải quyết kẻ địch của mình thật nhanh để hỗ trợ Nhất Thành. Họ vẫn nghĩ mặc kệ Nhất Thành có thiên phú kiệt xuất đến mức nào, nhưng dù sao cấp bậc chênh lệch quá lớn, cũng không nghĩ đến Nhất Thành có sức mạnh sang bằng khoảng cách này.

Đứng tại chỗ, thân hình bất động, Ma Da Chột mắt hai tay hóa thành Huyết Ma Đẳng đột nhiên uốn éo kỳ lạ, hắc khí như ẩn như hiện bao quanh Huyết Ma Đẳng. Huyết Ma Đẳng hội tụ thành một cái vuốt nhọn, Ma Da Chột mắt nhẹ răng cười một tiếng, thủ trào vũ động, tạo nên một cỗ âm thanh phá gió, hung hăng lao tới công kích Nhất Thành.

Cảm thụ trong không trung mơ hồ vang lên tiếng vuốt nhọn xé gió, Nhất Thành con mắt híp lại, trên miệng nở một nụ cười lạnh, chân trái thoáng co lại mạnh mẽ đạp mạnh xuống mặt đất phía trước, một cỗ vô hình lực kích đánh vào mặt đất, phản lực mạnh mẽ đem thân hình Nhất Thành nhất thời vọt lên.

Tại lúc thân hình ngừng lại trên không, Ma Huyết trong tay Nhất Thành không chút nào do dự mà phóng đi, như tên nhọn rời khỏi dây cung, bắn thẳng đến đầu Ma Da Chột Mắt.

Nhìn Ma Huyết bắn nhanh đến, Ma Da Chột Mắt khinh thường cười lạnh một tiếng, một mảng Ma Đẳng được hắn thu lại, cả người chấn động, trong không khí thoáng một trận rung động, Ma Đẳng đột ngột xuất hiện từ phía dưới đất phóng lên hư không.

Ma Huyết sau khi va chạm, xuyên qua mấy mảng Ma Đẳng thì lực đạo đã giảm, đã có thể dễ dàng bị hóa giải.

Mất đi lực lượng, Ma Huyết khoảng cách tới đầu Ma Da Chột mắt còn khoảng nửa thước thì vô lực rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Không hiểu chuyện gì nhưng Nhất Thành bỗng nhiên rơi vào hạ phong ngay khi vừa xuất thủ. Hắn có chút chột vật nghiêng người tránh Ma Da Chột Mắt mấy lần công kích, Nhất Thành thân hình liên tục thối lui, nhờ vào cơ thể mạnh mẽ tăng phúc tốc độ, Ma Da Chột Mắt theo sát mà đến. Ma Da Chột Mắt liên tục tấn công từ khoảng cách xa nhưng đều bị Nhất Thành tránh né. Hắn quyết định, bàn tay hóa thành Huyết Ma Đẳng thu ngắn lại, dài như một cánh tay bình thường, sắc mặt ngưng trọng nhắm vào đầu Nhất Thành mà đánh tới.

Phía sau Nhất Thành không biết khi nào đã xuất hiện một vách tường, mặc dù muốn tránh cũng không thể tránh, nhưng khuôn mặt Nhất Thành vẫn như cũ bình tĩnh, chậm rãi thở ra một hơi, tay nắm chặt, Hắc Ám năng lượng mạnh mẽ tuôn ra tụ ở tay, mang theo khí thế hung hãn chưa từng có, cùng Ma Da Chột Mắt, rốt cuộc lần đầu tiên chính diện giao phong.

Nhìn Nhất Thành lại rơi vào thế hạ phong. Lựa chọn cùng Ma Da Chột Mắt cứng đối cứng, đám người trong Nhân Điện, cũng bắt đầu xôn xao, lo lắng. Hai người đẳng cấp rõ ràng kém rất xa, nếu là Nhất Thành chọn ngoan kháng, không thể nghi ngờ chỉ có thể đương trường bị thua.

Ngay lúc tất cả mọi người vì Nhất Thành mà lo lắng, Nhất Thành nắm tay đang nắm chặt chợt mở ra, một quả cầu ánh sáng vàng đột ngột xuất hiện, cách không hung hãn nện vào ngực Ma Da Chột Mắt. Nhưng không nghĩ tới công kích lại không đánh trúng ngực mà bị lệch sang vai.

Vai bị một loại phép thuật kỳ lạ công kích, Ma Da Chột mắt thân hình đang lao tới rất nhanh trực tiếp bị đánh bay, khuôn mặt trắng bệch, một lỗ thủng xuất hiện trên vai hắn. Nhân đồng hắn trở nên tràn ngập dữ tợn và hoảng loạn thốt lên:

- Đây là phép thuật gì? Sao lại quỷ bí như thế?

Tất nhiên quý bí vì đây là ‘Hóa Ma Chi Thuật - đặc tính Cánh Cổng Đen’ được năng lượng khởi nguyên biến thành ánh sáng vàng chói mắt bao phủ.

Nhìn Ma Da Chột Mắt đang giữa không trung đột nhiên quý dị bắn ngược lại, đám Mập mạp trong điện đều tỏ vẻ kinh ngạc.

- Vô Hận Chi Dao, cuồng vũ.

Nhất Thành tay phải đưa lên trên không, bàn tay mở ra, nhắm ngay Ma Da Chột Mắt đang bị bắn đi mà hướng đến, Nhất Thành ánh mắt cực kì độc ác lựa chọn thời cơ cực tốt, nhất thời, Ma Huyết đang ở trên đất rung lên, như nghe mệnh lệnh của Nhất Thành, hung hăng đâm về phía sau Ma Da Chột Mắt.

Giữa không trung như khối cầu da bị ném đi, Ma Da Chột mắt trong lòng cực kì tức giận, cắn răng nhìn Nhất Thành, trên khuôn mặt thoáng nổi lên một nét tàn nhẫn, cắn nát đầu lưỡi, phun huyết vào hai cánh tay đang hóa thành Huyết Ma Đẳng. Huyết Ma Đẳng nổi lên từng trận huyết khí ngưng tụ, cuối cùng bùng lên sắc đỏ:

- Ma Huyết Đẳng: Vũ loạn.

Hai tay hóa thành Huyết Ma Đẳng giữa không trung phát ra âm thanh phá gió, chúng không dài ra mà tỏa ra áp lực cực lớn, vết thương trên vai Ma Da Chột Mắt cũng được Ma Đẳng bao bọc lại, cự nhiên trực tiếp đón đỡ Ma Huyết của Nhất Thành đang tấn công đến. Nhưng việc không dừng lại ở đó, Ma Huyết dù bị đón đỡ nhưng không dừng lại, nó như có ai đó vô hình điều khiển mà vẫn thay đổi liên tục trên không, cuồng loạn chém về phía Huyết Ma Đẳng. Mỗi lần va chạm đều để lại một vết cắt nhỏ trên Huyết Ma Đẳng.

Nhất Thành hít mắt lại, cảm thụ những tiếng va chạm và áp lực của Huyết Ma Đẳng mang đến. Hắn sắc mặt nổi lên đậm đặc sát khí, thân thể đang yên lặng trong nháy mắt xoay trở, chân hung hăng đạp mạnh vào bức tường phía sau, để lại trên mặt tường một vết chân sâu. Nương theo phản lực từ chân, Nhất Thành thân thể phóng đến giữa không trung cấp tốc xoay chuyển, vọt đến tóm lấy Ma Huyết.

- Vô Hận Chi Dao - Phạt Thế

Vừa hét lên, Nhất Thành đôi mắt trở nên lạnh lùng đến thấu xương, hắn dùng chân phải đạp mượn lực ở giữa không trung, xoay người chém một đao về phía Ma Da Chột Mắt. Miệng hét lớn:

- Đừng nghĩ hơn ta hai đẳng cấp pháp lực là giỏi.

Phạt Thế là đao pháp kèm theo ‘thế’. ‘Thế’ chính là mượn lực từ thiên địa, áp chế đối thủ, dù kẻ đối diện có mạnh, khi bị chính thiên địa xung quanh áp chế thì thực lực tất giảm. Chủ yếu ‘thế’ này là phải xem người thi triển mượn được bao nhiêu ‘thế’ từ thiên địa.

Một áp lực cực lớn đè lên Ma Da Chột Mắt, hai mắt hắn bùng lên hắc khí, hắn trở nên điên cuồng, dồn hết năng lượng vào Huyết Ma Đẳng ở hai tay đón đỡ đao của Nhất Thành.

- Bùng!

Ma Huyết và Huyết Ma Đẳng tương tiếp, một tiếng trầm đục phóng ra như sấm rền, từ chỗ giao tiếp khuếch tán.

- Phập

Giao tiếp trong nháy mắt, ngay sau đó là tiếng vật gì đó bị cắt chém chói tai truyền ra. Ma Huyết bị chặn, chỉ chém vào một nửa Huyết Ma Đẳng mà không chém đứt, cũng như chém đứt tay của Ma Da Chột Mắt.

Nhất Thành hơi sững sốt, thấy dưới hông mình đã xuất hiện một cái chân tấn công vào phần hạ bộ. Hắn vội rút Ma Huyết ra, co chân lên dùng đầu gối đón đỡ.

- Bùng!

Nhất Thành bị đá trúng đầu gối, lực phản chấn cực mạnh đánh hắn bay ngược ra sau, nện lên vách tường lúc này. Nhất Thành yết hầu hơi ngòn ngọt, không nghĩ đến thân thể hắn mạnh như vậy mà cũng bị đá đến sắp học máu. Có thể thấy đẳng cấp Bắc Miện pháp sư không đơn giản. Vết chém trên Huyết Ma Đẳng cầm máu, bắt đầu khép lại. Ma Da Chột Mắt cười lên điên cuồng:

- Ha..Ha..Ha người sẽ không bao giờ đánh bại được ta. Hôm nay các người đều phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Chiến 2

Chỉ là Ma Da Chột Mắt đang cười đắc ý thì sau lưng truyền đến một cảm giác lạnh toát. Áp Lực cực lớn đè lên hắn. Ma Da Chột Mắt giật mình, quay người, giờ tay đang biến thành Huyết Ma Đẳng đón đỡ.

- Phập

Lại là một tiếng cắt chém chói tai vang lên. Sau đó.. lần này thì không có sau đó mà chỉ kèm theo tiếng hét đau đớn đầy mê luyến của Ma Da Chột mắt.

- Ah...

Một cánh tay bị chém đứt rớt trên mặt đất. Ma Da Chột Mắt điên cuồng hét lớn trong đau đớn. Phía trước hắn chỉ có một thanh đao giống trên tay Nhất Thành. Không có ai điều khiển nhưng lại lần nữa thì triển ‘Vô Hạn Chi Đao - Phật Thế’. Lần này hắn không có chuẩn bị, lại bị thương nên hắn không chống đỡ nổi. Một đao đã chặt đứt cánh tay phải của hắn.

Phía dưới đám Mập Mập thấy rõ tất cả chiến đấu ngoài điện, trận chiến Nhất Thành là đáng chú ý nhất. Vừa rồi Nhất Thành bị đá bay, mọi người còn lo lắng, nhưng không hiểu sao, sau lưng Ma Da Chột mắt bỗng xuất hiện một thanh Ma Huyết khác giống như thanh trên tay Nhất Thành. Ra chiêu giống đực Nhất Thành vừa rồi thì triển, chém đứt một tay của Ma da Chột Mắt. Thực sự quá khó hiểu, quá bất ngờ.

Nhất Thành vùng dậy từ trong đồng đất đá nhìn Ma Da Chột Mắt cười lạnh, đây chính là ‘Vô Hạn Chi Đao’ trung cấp lĩnh ngộ, hóa một thành hai, hóa không thành có. Đây cũng là sự đáng sợ của phép thuật này, người khác không biết là dùng thế nào, lấy thịt đè người hay lấy nhiều khi ít thì hắn không biết. Nhưng đây mà cách Nhất Thành dùng phép thuật này. Xuất kỳ bất ý, lợi dụng địch mất cảnh giác, cho hắn một đao. Hắn cũng khá bất ngờ Ma Da Chột Mắt đón đỡ trực tiếp được ‘Phật Thế’ của hắn nhưng đúng như hắn nghĩ, đón được một chứ không đón được đao thứ hai.

Nhất Thành phui bụi trên người cười lạnh nhìn Ma Da Chột Mắt:

- Sao vậy? Rất đau sao? Lúc ngươi giết người khác một cách tàn nhẫn như vậy thì có nghĩ cảm giác đau đớn của họ không? Hôm nay ta sẽ giúp ngươi cảm nhận thấy cái gì gọi là tột cùng của nỗi đau. Giờ ngươi nói xem ta nên chém chân ngươi hay là tay còn lại kia.

Ma Da Chột Mắt đau đớn gào thét một lúc thì nhìn Nhất Thành quát:

- Hôm nay ngươi phải chết?

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Ngươi xem mình đang trong tình hình gì? Còn thủ đoạn nào thì xử ra đi? Nếu không hôm nay ta sẽ chém từng tên các ngươi rồi treo xác các ngươi ngoài thành?

Phía bên kia, đám người Tiểu Tiểu khá là chật vật, từ thương đã xuất hiện với người Nhân Gia. Chiến đấu cực kỳ kịch liệt, một mình Tiểu Tiểu phải chống lại hai tên pháp sư năm sao Bắc Miện. Còn lại là Phong Ngân và Do Duyên lo liệu, Nhân Gia dù được Do Pháp trợ giúp nhưng dị giáo người cũng không thấp kém. Từ thương đã bắt đầu xuất hiện khi vừa mới giao tranh, bây giờ có vẻ như ưu thế nghiêng về Dị Giáo nhưng nếu Ma Da Chột Mắt thất bại thì chắc chắn Dị Giáo sẽ thua. Chỉ cần Nhất Thành tham chiến bên kia thì Dị Giáo một người cũng sẽ không thoát được.

Ma Da Chột Mắt nhìn chằm chằm Nhất Thành, điên cuồng hét lớn:

- Ngươi nghĩ ngươi thắng rồi sao? Hôm nay các ngươi đều phải chết?

Ma Da Chột Mắt cả người bỗng bùng lên huyết khí, một màu đỏ rực bao trùm hắn. Tay bị chặt cũng không được cảm máu, máu ồ ạt chảy xuống đất. Kỳ quái là máu đổ xuống đất bao nhiêu thì biến mất bấy nhiêu. Cánh tay còn lại của Ma Da Chột Mắt đặt xuống đất, người hắn bắt đầu trở nên khô quắt. Chỉ sau một khắc hơi thở, Ma Da Chột Mắt điên cuồng hét lên:

- Huyết Ma Đẳng, giết hết bọn chúng cho ta.

Ngay khi tiếng thét của hắn vang lên, mặt đất bắt đầu rung lên dữ dội.

- Âm

Mặt đất vỡ nát, xông lên một cây Huyết Ma Đẳng to lớn, to đến mức chỉ cần nó quất một roi thì cả Nhân Điện nơi đám Mập Mập đang tránh sẽ sụp đổ toàn diện. Huyết Ma Đẳng này rất đặc biệt, ở giữa là một bông hoa cực lớn, nở rộ, đỏ rực màu huyết khí. Rất giống hoa máu mà Nhất Thành thấy lúc trước khi mới vào Nhân Phủ. Xung quanh hoa máu chính là những sợi đăng to lớn, mỗi sợi đăng cũng phải đến ba bốn người ôm.

Nhất Thành lúc nhận thấy mặt đất rung chuyển đã vội vàng lùi lại phía sau. Không chỉ hắn mà đám người Tiểu Tiểu đang chiến đấu bên kia cũng vội vàng bỏ chạy. Đến đám Dị Giáo người cũng vậy. Có vẻ như Huyết Ma Đẳng này không phân biệt địch ta mà sẽ tấn công tất cả mọi người.

Tất cả mọi người đều lùi lại chỉ có một người là không. Đó là Ma Da Chột Mắt. Hắn đang đứng giữa đóa hoa máu của Huyết Ma Đẳng kia mà cười lên điên cuồng, đôi mắt đỏ rực, tên này đã bắt đầu mất đi bản tâm, lâm vào tẩu hỏa nhập ma chỉ biết giết chóc. Chỉ một lúc giao thủ, Nhất Thành đã ép hắn đến mức phải thi triển lá bài tẩy cuối cùng.

- Ha...ha...Ha... Hôm nay các ngươi không một người sống sót rời khỏi đây.

Hắn vừa dứt lời thì Ma Đằng đã bắt đầu tấn công tứ phía, đúng như Nhất Thành nghĩ không kể địch ta.

Nhất Thành vội vàng quát lên:

- Mọi người nhanh chóng lùi lại. Mập Mập nhanh chóng mang mọi người rời khỏi Nhân Điện, Nhân Phủ bị trận pháp bao vây nhưng trận pháp này rất lớn, nhanh chóng dồn người sát vách trận pháp tránh Ma Đằng công kích.

Hắn vừa nói xong thì một sợi ma đăng to lớn đã đánh về phía Nhân Điện. Đám Tiểu Tiểu ở quá xa chỉ biết trơ mắt mà nhìn. Nhất Thành thờ dài trong lòng, không chút do dự hóa thành một đạo thân ảnh lao lên đón đỡ.

- Âm

Ma Huyết và ma đăng va chạm, lực va chạm cực mạnh. Kinh lực của Ma Đằng quá lớn, Nhất Thành dù thân thể rất mạnh nhưng vẫn chịu không nổi, bị đánh bay đập thủng mái nhà Nhân Điện ngã vào bên trong. Nhất Thành trong miệng ngọt lịm, phun ra một ngụm máu. Trong lòng mắng thầm, mạnh như vậy sao?

Mập Mập đang di chuyển mọi người thấy vậy thì vội chạy đến nhưng Nhất Thành đã đứng dậy nói:

- Ta không sao? Nhanh chóng di chuyển mọi người lùi đến sau Phủ. Tránh Huyết Ma Đằng công kích. Nhanh lên nếu không thì các ngươi một người cũng không chạy được.

Mập Mập chưa kịp nói gì thì Nhất Thành đã xách Ma Huyết vọt ra ngoài điện cùng Huyết Ma Đằng chém giết. Huyết Ma Đằng điên cuồng tấn công về phía Nhân Điện. Nhất Thành cũng điên cuồng lao đến chặn đánh. Mỗi lần đón đỡ chính là một lần phải chịu áp lực cực lớn, cơ thể như sắp tan rã. Hắn không thể tránh né vì phía sau chính là người Nhân Phủ. Bọn họ đang điên cuồng bỏ chạy theo lệnh của Mập Mập, Nhân Lệ và Phong Nam Du. Trong đó có khá nhiều trẻ nhỏ nên việc di chuyển rất chậm chạp.

Bên kia, Tiểu Tiểu và mọi người định lao lên giúp đỡ Nhất Thành nhưng vừa mới tiến lên vài bước thì bọn họ đã bị một đám Huyết Ma Đằng khác ngăn cản. Đám Dị Giáo thì rút lui càng xa càng tốt, đứng xem chiến đấu bên này.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Chiến 3

- Ha..Ha..Ha..

Mập Da Chột Mắt cười lên điên cuồng, đôi mắt càng lúc càng đỏ rực, cơ thể thì khô quắt. Không biết hắn có thể điều khiển Huyết Ma Đằng hay không nhưng đôi mắt đỏ rực đầy tơ máu kia đang nhìn chăm chăm vào Nhất thành.

Nhất Thành thì giờ đây có khổ cũng không nói nên lời. Một sợi đăng, hai sợi đăng, ba sợi đăng... Số lượng Ma Đằng tấn công hắn càng lúc càng nhiều. Mỗi lần đón đỡ, hắn đều bị đánh bay, mỗi lần như vậy, miệng hắn ngọt lịm. Hắn cũng bắt đầu điên cuồng lên, hai mắt bắt đầu đen nháy sâu thẳm. Hắn sử dụng tất cả mọi thủ đoạn để đón đỡ, từ Vô Hạn Chi Dao đến Hóa Ma Chi Thuật. Dù là Hóa Ma Chi Thuật - Cánh cổng đen cũng không gây tổn thương lớn đến Ma Đằng kia làm Nhất Thành càng lúc càng lâm vào tình cảnh éo le. Áp lực, kinh lực không hề giảm sút chút nào qua nhiều lần tấn công. Nhất Thành phát hiện, ở bên kia mỗi lần có một người Nhân Phủ ngã xuống máu đều bị Huyết Ma Đằng hấp thu, áp lực lại tăng một phần cho Nhất Thành. Nhận ra điều này, hắn vội vàng quát mắng đám Nhân Phủ đang liều mình cứu viện:

- Các ngươi cút hết cho ta. Không thấy mỗi lần các ngươi chết một người là Huyết Ma Đằng càng mạnh lên sao? Tiểu Tiểu dẫn bọn hắn rút lui để Huyết Ma Đằng và tên chột mắt này cho ta.

Nghe Nhất Thành quát mắng thì đám pháp sư Nhân Phủ sững sốt và tỉnh táo lại. Bọn họ điên cuồng xông về cứu viện nhưng lại trở thành gánh nặng cho bên kia. Thật sự quá xấu hổ, cảm thấy thật ngu dốt. Mỗi lần họ xông lên, bọn họ đều bị đánh bật ngược ra sau chỉ sau ba đợt tấn công, đã có chục người chết dưới Huyết Ma Đằng. Nhưng vì người thân đang ở trong điện nên cứ đâm đầu vào như vậy kẻ điên.

Tiểu Tiểu nghe Nhất Thành hô lớn thì thâm thúy nhìn Nhất Thành một cái. Hắn không hiểu vị tiểu sư thúc tổ này lấy đâu ra tự tin như vậy nhưng không thể phủ nhận việc Nhất Thành nói là đúng. Tiểu Tiểu vội quát đám người Nhân Phủ:

- Nhanh lùi lại, các ngươi lao lên thì chỉ chết vô ích. Đừng tạo thêm áp lực cho mọi người. Tất cả lùi lại cho ta.

Đám người Nhân Phủ lúc này mới tỉnh táo lại. Vội vàng lùi ra sau, có điều nói tỉnh táo cũng đã khá muộn, bọn họ đã chết hơn một nửa pháp sư. Tiểu Tiểu bên kia cũng gật đầu với Do Duyên và Phong Ngân. Họ hiểu ý vội vàng lùi lại, để phòng đám người Dị Giáo tập kích bất ngờ. Do Pháp, tên này dù nóng tính nhưng lúc này là người tỉnh táo nhất, không xông lên cùng đám Nhân Phủ cứu viện, hắn chỉ đứng yên, quan sát tình hình. Đúng là có chút máu của thiên tài.

Tiểu Tiểu lùi lại phía sau, vừa cảnh giác đám người Dị Giáo, vừa quan sát Nhất Thành chiến đấu bên kia. Trong lòng hơi run lên vì mỗi lần hắn nhìn Nhất Thành và chạm với Ma Đẳng. Tiếng va chạm nổ lớn vang lên liên tục, tiếng gió rít gào, đao ảnh và một bóng đen lao vào Ma Đẳng không biết mệt mỏi. Một lần bị đánh bay là một lần đứng dậy, lại tiếp tục lao vào và bị đánh bay tiếp. Trong lòng hắn tự hỏi không biết cơ thể vị tiểu thúc tổ này làm bằng gì mà hắn lại có thể điên cuồng đến như vậy? Nếu là hắn hắn sẽ chịu được mấy đòn như vậy?

Không chỉ Tiểu Tiểu rung động mà đám người xem ở đây đều khiếp sợ. Mọi người ở đây cũng không khỏi hít một hơi lương khí. Người trẻ tuổi kia thật sự quá đáng sợ, phải biết Huyết Ma Đẳng kia đến pháp sư sáu sao Vũ Tiên sở cấp có thể chống lại. Thế mà người trẻ tuổi này bị đánh bay đến mấy chục lần mà vẫn đứng dậy được, lao vào chiến đấu. Loại cử động điên cuồng không sợ chết và dứt khoát đầy lưu loát này làm cho rất nhiều người đang xem lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Nhất Thành điên cuồng như vậy là có thứ để dựa vào. Mỗi lần hắn va chạm đều mang theo thương tích nhưng thương tích đều bị Hắc Âm Năng Lượng trong người nhanh chóng tràn vào chữa khỏi. Mỗi lần lành lại, thể chất hắn lại có tăng lên, dù không nhiều nhưng đúng là có tăng lên. Thế nên hắn mới điên cuồng như vậy vì hắn không sợ bị đánh chết. Ngoài ra, phép thuật Vô Hạn Chi Đao càng lúc càng trở nên thuần thục, đao khí, ‘thể’ bắt đầu hòa nhập, đao pháp càng lúc càng nhanh, càng lúc càng sắc bén, ‘thể’ cũng có chút tăng trưởng.

Sau một lúc thì đám người Mập Mạp đã rút hết khỏi Nhân Điện. Nhất Thành thấy vậy thì yên tâm, sau một lần bị đánh bay, hắn đứng lên tại chỗ không lao vào nữa. Mắt nhìn chằm chằm Ma Da Chột Mắt ở giữa Huyết Ma Đẳng. Cả người bốc lên sát khí ngùn ngụt. Khí thể hắn cũng kéo lên một cách điên cuồng. Trong lòng hắn mắng thầm: Cmm! Người ta xuyên việt đều hack bá đạo, mỗi lần đánh nhau toàn áp đảo người khác, hắn lần nào cũng chật vật không chịu nổi. Ta không tin ta sẽ thua mấy tên xuyên không kia. Ta hôm nay chơi đến cùng với tên chột mắt này.

- Hollow Spirit! 5%

Nhất Thành cả người khí thể tiếp tục tăng lên, cả người bắt đầu bốc lên một loại năng lượng ma pháp kỳ quái, rất bạo ngược. Mà không chỉ là năng lượng bạo ngược mà Nhất Thành cũng vậy. Trên mặt bắt đầu biến dạng, sinh ra một lớp vảy mờ ảo, thậm chí có bóng dáng mờ ảo hai cái sừng trên trán. Hai mắt hắn bốc hỏa, ngửa đầu lên trời gầm lớn:

- Ah.

Tiếng gầm sinh ra áp lực mãnh liệt, đem tạp vật trên mặt đất thổi bay sạch sạch sẽ, không lưu chút bụi.

Sau khi gầm lên, Nhất Thành hóa thành một đạo tàn ảnh, trên thân Ma Huyết, năng lượng bạo ngược cấp tốc ngưng tụ, một đạo phong quyển thành hình dưới chân Nhất Thành, sau đó giữa không trung, thân hình hắn giống như một viên đạn pháo hướng Huyết Ma đẳng xông đến, bàn tay nắm Ma Huyết vung lên, một đạo năng lượng bạo ngược đao khí xuất hiện, nhằm Huyết Ma Đẳng bạo xuất.

Ma Đẳng cũng không kém cạnh, ba bốn sợi Đẳng cùng một lúc tấn công về phía Nhất Thành.

- Âm

Hai bên va chạm trên không, một tiếng nổ lớn vang lên. Trung tâm va chạm tạo ra một con lốc nhỏ sóng xung kích thổi khắp bốn phía. Ma Đẳng lần đầu tiên bị đánh bật ra sau.

Ma Đẳng vừa bị đẩy lùi, một đạo nhân ảnh toàn thân mang theo năng lượng bạo ngược từ phía bên ngoài hướng đến, lao về phía Ma Da Chột Mắt đang đứng ở trên huyết hoa, thân hình hắn liền như tia chớp, ngửa đầu lên trời rồng một tiếng to. Trong tiếng rồng, mơ hồ có tiếng sư ngâm:

- Hóa Ma Chi Thuật - đặc tính Sư sơn rồng

Đây là một loại công kích phép thuật bằng sóng âm, loại đặc tính phép thuật này là Nhất Thành tìm thấy trong Ma Pháp Các. Công kích sóng âm rất mạnh và khó phòng bị, vì thể được liệt vào phép thuật cổ đại. Khi thi phép sẽ xuất hiện hình ảnh một loại ma thú như sư tử được mờ ảo tạo từ sóng âm, tấn công về phía đối thủ.

Ma Da Chột Mắt khuôn mặt lạnh lạnh, đôi mắt vô hồn, thiết quyền hóa thành Huyết Ma Đẳng sắc nhọn, nhằm Nhất Thành phía trên đỉnh đầu oanh xuất.

- Oanh!

Sư sơn rồng và Huyết Ma Đẳng giao tranh, tựa như sấm rền nổ vang, làm cho người xem đại bộ phận đều cảm thấy lưng bùng nổ tai.

Giữa không trung, hai người thân thể giao oanh chấn động, thân hình bạo thổi. Nhất Thành bị lực chấn động đánh bay ngược về phía sau. Ma Da Chột Mắt thì thối lui vài bước được Hoa Máu và Huyết Ma Đẳng đỡ lấy.

- Ma

Nhất Thành vừa đứng lên sau khi bị đánh bay thì hai trong mắt chợt mở lớn, trong miệng phun ra một tiếng lạnh như băng. Ma Huyết trên tay đột nhiên nhấc lên cao, trên đao bắt đầu truyền ra Đao Khí. Đao Khí lượn lờ quanh Ma Huyết, cả người Nhất Thành thẳng tắp như biến thành một thanh đao. Sát khí bùng lên dữ dội, mùi máu tan ra trong gió, cũng bắt đầu hội tụ lên Ma Huyết.

- Vô Hạn Chi Đao - Thể Phạt Chi Ma

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 172: Kết thúc ‘Chiến’

Theo tiếng quát trong lòng Nhất Thành, thiên địa năng lượng đột ngột lưu động, băng vào mắt thường cũng có thể thấy được vô số dòng năng lượng ma pháp bị hấp dẫn, điên cuồng quán chú vào Ma Huyết trong tay Nhất Thành.

Mà theo năng lượng ma pháp từ thiên địa điên cuồng quán chú vào, Ma Huyết phóng thích ra đao khí càng lúc càng kinh khủng, ngày càng sắc bén, Ma Huyết cũng tỏa ra ánh sáng hắc ám.

Đồng thời với tiếng quát trong lòng, Nhất Thành trong cơ thể Hắc Ám Năng Lượng và Khởi Nguyên Năng Lượng tuôn ra như thủy triều, Black Magic Plate cũng kịch liệt xoay tròn ở mi tâm, phát ra ánh sáng mãnh liệt. Chỉ trong chớp lát năng lượng trong cơ thể Nhất Thành và Black Magic Plate trở nên sắp trống rỗng.

Cảm nhận được năng lượng ma pháp cơ thể sắp đến mức thấp nhất, Nhất Thành lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Ma Da Chột Mắt được Hoa Máu và Ma Đằng chống đỡ phía trước.

Ma Huyết trong tay Nhất Thành đã trở thành một mảnh ánh sáng đao khí phóng thích mãnh liệt, xẹt qua không trung, hướng tới Ma Da Chột Mắt về mặt đang ngưng trọng mà khám ngang một đường.

Nơi Đao Khí đi qua, xa xa nhìn giống như không gian bị cắt chém vụn vụn.

Trong lòng Ma Da Chột mắt rung động chỉ thoáng xẹt qua, hắc căn bản không kịp suy nghĩ sâu xa cái gì, năng lượng trong cơ thể tuôn trào. Hai mắt bắt đầu chảy ra máu, hai tay trở lại bình thường kết thành một cái ấn kí kỳ quái. Ma Đằng vào Hoa Máu dưới chân sáng rực lên, năng lượng truyền ra từ chúng, hội tụ thành một thanh mâu nhọn trước mặt Ma Da Chột Mắt, năng lượng từ Huyết Ma Đằng và Ma Da Chột Mắt bám vào thanh mâu, giống như dát lên thân mâu một tầng hắc ám năng lượng mỏng như một tờ giấy.

- Huyết Mâu Ma Đằng

Sau một hồi chờ, thanh mâu trước mặt chột vũ lộng tàn ảnh hóa thành vô số thanh mâu, một cây tiếp một cây không ngừng hiện lên, nhìn qua không khác gì lúc Nhất Thành thi triển Máu phép thuật, hóa ra ra mấy chục cây đao máu trên không.

‘Huyết Mâu Ma Đằng’ là phép thuật cao cấp nhất mà Ma Da Chột mắt có đủ khả năng nắm giữ và thi triển, cổ đại phép thuật, bằng phép thuật này hẳn từng vài lần được người đời xưng tụng độ tà ác của mình, mà hiện tại đối mặt với loại phép thuật đao khí của Nhất Thành, Ma Da Chột Mắt rất thận trọng mà thi triển. Hẳn dĩ nhiên trực tiếp vận dụng tất cả thực lực của bản thân vào phép thuật này.

- Đi

Thế Phật Chi Ma và Huyết Mâu Ma Đằng vừa lóe lên đã tới nơi, người bên ngoài chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra thì một tiếng như kinh lôi nổ vang. Ánh sáng chói mắt lóe lên, không ai nhìn rõ chuyện gì nữa.

- Âm

Theo âm thanh như sấm sét, nơi Ma Da Chột Mắt đang đứng, không có gì đặc biệt xảy ra. Mọi việc vẫn bình thường, hắc vẫn đứng đó không nhúc nhích, Hoa Máu vẫn ở dưới chân, phía sau là ma đằng.

Ánh mắt mọi người quan chiến gắt gao nhìn chăm chăm Ma Đa Chột mắt. Trên mặt hắc trắng bệch, hai mắt vẫn chảy ra máu, nét mặt hoảng sợ, mọi người nuốt một ngụm nước bọt, sau đó không hẹn cùng nhìn xuống dưới chân hắc. Hoa Máu bỗng nhiên chia làm hai, một đường cắt rõ ràng xuất hiện trước mắt mọi người, Hoa Máu vừa chia làm hai thì Ma Đa Chột Mắt cơ thể cũng chia làm hai, ngã về hai phía, Huyết Ma Đằng cũng bị cắt đôi. Mọi người con mắt co rút lại, trong lòng rung động.

Nhìn Ma Đa Chột Mắt bị chém đôi, cả Huyết Ma Đằng cũng vậy. Mọi người trong đầu đều là một trận mê muội. Một người thực lực chỉ khoảng chừng ở cấp ba sao Thiên Ưng đỉnh phong, dĩ nhiên lại có thể đem một tên pháp sư cấp năm Bắc Miện đỉnh phong cùng Huyết Ma Đằng ít nhất sáu sao Vũ Tiên sơ cấp chém làm đôi.

Sự thật tàn khốc, làm cho mọi người khóe miệng giống như bị rút gân mà co quắp lên.

Phía đối diện, bụi đất và khói trắng đầy trời rốt cuộc cũng tan hết, một bóng dáng thiếu niên cầm trong tay Đại Đao xuất hiện, cuối cùng mọi người cũng chú ý đến hắc.

Thiếu niên sắc mặt đồng dạng tái nhợt, đại đao được hắc gác lên vai, miệng đang rỉ máu. Trái ngược với sắc mặt, cặp nhãn đồng đen kịt như hắc động kia là sự cuồng nhiệt làm cho lòng người ngộp lạnh.

Mặc dù xuất chiêu này là vượt quá mức chịu đựng và có nguy cơ cản trở, bất quá đúng là uy lực của nó làm Nhất Thành rất hài lòng và tràn đầy vui mừng. Đúng là phép thuật Vô Hạn Chi Dao không làm hắn thất vọng. Chênh lệch ba sao đã được phép thuật kinh khủng này bỏ khuyết. Lần sau phải thử mấy phép cực mạnh trong Hóa Ma Chi Thuật xem chúng thế nào mới được? Mấy năm trời bế quan, làm sao không học thêm mấy thứ điên cuồng được.

- Khụ..Khụ..Khụ

Kịch liệt ho khan vài tiếng, Nhất Thành phun ra một ngọn máu. Hắn kéo lê thân thể mình ngồi trước bậc thềm của Nhân Điện. Cũng chẳng quan tâm gì nữa, cảm Ma Huyết bên cạnh, ngã người lùi phía sau, dựa trên các bậc thềm, nửa nằm nửa ngồi nghỉ ngơi.

Vừa rồi hắn đã thi triển Vô Hạn Chi Dao, phép thuật, Thế Phạt Chi Ma mà chiến đấu. Nó là một loại phép thuật đao pháp rất mạnh hiện giờ hắn có thể thi triển, mượn năng lượng ma pháp từ bên ngoài và chính trong cơ thể của mình để thi phép. Thế Phạt Chi Ma lúc thi triển thì sẽ hút hầu hết năng lượng khỏi nguyên và Hắc Âm năng lượng trong cơ thể, nếu mà vẫn không đủ thì chúng sẽ hút sạch năng lượng và chính là lúc bị cản trở. Loại phép thuật này mỗi lần thi triển, hắn sẽ lâm vào suy yếu, không nghĩ đến hắn lại phải dùng đến nó.

Chiến đấu vừa rồi, hắn cũng hiểu thêm về ‘Hóa Ma Chi Thuật’ và công dụng của Hắc Âm Năng Lượng đang chảy xuôi trong người. Sau này càng chiến đấu, bị thương càng nặng, hắn sẽ mạnh lên càng nhanh hoặc là bị đánh chết càng mau. Nhất Thành thầm nghĩ đến mấy loại đặc tính phép thuật hắn dùng ở ‘Hóa Ma Chi Thuật’. Có vẻ như khi sử dụng phép thuật thông qua ‘Hóa Ma Chi Thuật’ thì khó điều khiển hơn. Nhưng vì dùng Hắc Âm Năng Lượng để thi triển nó thì hiệu quả về sát thương sẽ tăng lên, mà cũng làm phép thuật đó biến đổi linh hoạt hơn một chút. Hắn cần tập luyện nhiều hơn, vì ‘Hóa Ma Chi Thuật’ quá mức đa dạng, và cũng quá mức điên rồ, sơ suất có thể chính hắn sẽ ăn quả đắng. Hắn cần thuần thục nó trong chiến đấu, đặt biệt trí tưởng tượng của hắn cần tăng cường, ví dụ như lúc hắn dùng đặc tính ‘Cánh Cổng Đen’ đánh trọng thương Ma Da Chột Mắt. Nếu đó là một loại phép thuật kèm theo nguyên rủa máu, làm vết thương không ngừng chảy máu thì sẽ giảm rất nhiều chiến lực của Ma Da Chột Mắt. Nói thì dễ, lúc chiến đấu, mọi thứ diễn ra quá nhanh, làm gì có thời gian ngồi đó mà tính toán. Chẳng lẽ bao kẻ địch - ‘Chờ một chút, chờ ta tính xem nên dùng đặc tính gì?’

Nhất Thành thở ra một hơi dài cười khổ, lúc này Tiểu Tiểu đã đến bên cạnh hỏi:

- Không sao chứ?

Nhất Thành lắc đầu cười khổ:

- Không bị thương nặng lắm chỉ là pháp lực đã tiêu hao gần hết.

Nhất Thành nhìn về phía bên kia thấy người Dị Giáo vẫn chưa rời đi, trận pháp giam cầm Nhân Phủ vẫn không biến mất. Đám người Nhân Phủ đang nhìn chăm chăm cảnh giác người Dị Giáo nhưng cả hai bên không ai dám động thủ. Nhất Thành nhún mày nói với Tiểu Tiểu:

- Có vẻ việc này chưa xong?

Tiểu Tiểu này giờ chỉ chú ý Nhất Thành, bây giờ mới phát hiện đám Dị Giáo vẫn còn đứng đó, lạnh lùng quan sát hắn và Nhất Thành. Bọn hắn có vẻ như đang chờ đợi điều gì đó, cả đám đứng không nhúc nhích, mắt đầy sát khí. Có vẻ việc Nhất Thành đánh chết Ma Da Chột Mắt đã khiến đám người này tức giận.

Đúng lúc cả đám đang cảnh giác lẫn nhau thì trận pháp bao bọc Nhân Gia biến mất. Không nghĩ đến trên trời lại truyền đến ánh trắng sáng tỏ cả Nhân Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 173: Bóng người

Trên bầu trời, dưới ánh trắng lúc này xuất hiện một bóng người đang đứng trên không, quanh người hắn tỏa ra năng lượng màu đen không ngừng ba động kịch liệt tạo ra một thứ âm thanh như sấm rền, dù đám Nhất Thành ở khoảng cách khá xa cũng nghe thấy rõ.

Tất cả mọi người gât gao nhìn chăm chăm bóng người, nơi mà ánh trắng cơ hồ tràn ngập cả bầu trời, nhưng lại bị hắc mang từ người này che mất một phần.

Bên tai lại vang lên một tiếng như sấm nổ, Nhất Thành nuốt một miếng nước bọt, năng lượng uy áp truyền đến từ bóng người trên bầu trời kia làm cho cơ thể hắn có chút run rẩy.

- Đây mới là pháp sư cường giả chân chính sao?

Trong miệng thì thảo, sơ bộ kiến thức uy thế kinh khủng được sinh ra từ người này, Nhất Thành cảm thấy bản thân còn quá yếu. Tới hiện tại, hắn rốt cuộc cũng biết, Hồng Lão từng nhắc đến pháp sư cường giả là ý gì. Hắn từng thấy phó viện trưởng giao thủ nhưng phải đứng dưới áp lực thực sự của những người này mới biết họ mạnh đến bao nhiêu. Bóng người trên không kia, chắc chắn không bằng phó viện trưởng nhưng cũng phải cấp bảy sao trở lên.

Gian nan thở ra một hơi, Nhất Thành cười khổ nói:

- Xem ra chúng ta gặp phiền phức lớn rồi.

Tiểu Tiểu bên cạnh mặt mày âm trầm đầy phức tạp nói:

- Lần này không xong rồi, người trên kia ít nhất là cấp bảy sao Thiên Long hoặc Tám Sao Lạp Hộ mới có thể tự nhiên lơ lửng trên không như vậy. Chúng ta thật sự muốn chạy cũng không thoát được. Phải biết vượt qua cấp sáu sao Vũ Tiên, chính là bước vào đẳng cấp cường giả của Tây Hoang. Đây chính là vách ngăn cường giả thực sự.

Nhất Thành cười khổ, hắn không biết vách ngăn cường giả Tiểu Tiểu nói đến là gì nhưng hắn chỉ mới ba sao Thiên Ưng Pháp Sư, muốn đến cấp bảy sao cần một thời gian nữa. Ngoài ra, hắn có thể cảm nhận được cấp sáu sao và bảy sao khoảng cách lớn như thế nào. Huyết Ma Đẳng xuất hiện, hắn còn dám chống lại, chứ trước mặt bóng người trên không kia, hắn cảm thấy mình quá nhỏ bé.

Bóng người kia từ từ hạ xuống trước Nhân Điện, lúc này Nhất Thành mới có thể nhìn kỹ người này. Từ trên xuống dưới, trên mặt một bộ đồ đen, khăn che mặt màu đen, chỉ chừa lại một đôi mắt. Cả người lại có hắc khí lượn lờ làm bóng dáng hắn trở nên mong lung. Dù Nhất Thành có đôi mắt đặc biệt nhưng cũng không thể nhìn rõ dung mạo phía sau cái khăn kia hay vóc dáng người này.

Nhất Thành thở dài một hơi, lần nào hắn đi ra ngoài đều gặp toàn thứ mạnh mẽ hơn mình. Mới chập vọt đánh bại xong một tên Ma Da Chột Mắt, giờ tới thêm một tên mạnh hơn tên kia nhiều lần. Đánh sao đây? Giờ chỉ có hy vọng ai đó đến cứu hoặc chạy thoát chứ không thì xong rồi.

Đám người Di Giáo liền đến sau lưng bóng người mới xuất hiện, một giọng nói khàn khàn vang lên:

- Nhóc con khá lắm, có thể giết Ma Da Chột Mắt. Thật sự rất có tiềm lực, không nghĩ một thư viện sắp lụi tàn lại xuất hiện một nhân tài kiệt xuất như vậy?

Nhất Thành phui bụi trên quần áo, cơ thể dù đang rất mệt mỏi, nó đang tự động hấp thu năng lượng ma pháp từ bên ngoài nhằm nhanh chóng chữa trị và hồi phục, nhưng hắn cũng phải gắng gượng đứng lên nói:

- Đa Tạ quá khen, không nghĩ đến một Nhân Phủ nhỏ bé lại có thể để một pháp sư cường giả phải tự mình xuất động đến tận đây. Nhân Phủ thật sự là có phúc khí thật lớn.

Nghe Nhất Thành nói thì đám người Nhân Phủ không biết nên cười hay không nữa, đúng là gia tộc hắn chỉ một Ma Da Chột Mắt đã khiến bọn hắn không một ngày yên. Giờ đến một cường giả đến cấp bậc này thì bọn họ chịu rồi. Thật sự không dám nghĩ đến kết quả của bọn hắn.

Bóng người kia lạnh lùng nói:

- Hừ, Nhân Phủ thì có cái phúc khí gì? Thứ ta muốn chính là thứ mà Nhân Phủ đang nắm giữ.

Nhất Thành tất nhiên là biết điều đó, hắn từ trong ngực lấy ra tấm da ma thú kia. Hắn hỏi:

- Ngươi muốn là thứ này?

Người mặc đồ đen nói với giọng lạnh lùng:

- Đưa thứ đó cho ta, ta sẽ cho các ngươi giải thoát không đau đớn.

Nhất Thành nghe vậy thì cười lạnh, trên mặt hiện lên vẻ đùa cợt nói:

- Giải thoát không đau đớn? Ngươi nghĩ mình là ai? Tự cho mình là quyền quyết định số phận người khác sao? Ngươi nghĩ mình là chúa tể?

Bóng người kia trở nên càng lạnh lùng, hắc khí trên người bùng lên dữ dội. Đặc biệt tay hắn bỗng xuất hiện hắc khí đậm đặc, chuẩn bị động thủ. Nhất Thành cười lạnh, tay trái nắm tấm da, tay phải nhanh chóng kết ấn, một quả cầu ánh sáng xuất hiện ở giữa lòng bàn tay. Hắn đưa tấm da lại gần bàn tay phải, làm ra động tác chuẩn bị hủy diệt thứ này nhằm đe dọa Bóng người kia.

Bóng người kia thấy vậy thì cười rộ lên, hắn hiểu hành động của Nhất Thành nhằm đe dọa hắn nhưng:

- Ha...Ha...Ha... ngươi nghĩ ngươi có thể hủy diệt tấm da kia sao? Dù là ta, ta cũng chưa chắc....

Chỉ mới nói đến đây thì giọng nói hắn im bặt, hắn khiếp sợ nhìn một góc nhỏ như ngón tay út của tấm da đã biến mất. Điều này không thể nào? Hắn biết rõ tấm da kia làm bằng gì? Đừng nói là một tên nhóc mới cấp ba sao Thiên Ưng. Thậm chí đến hắn cũng không thể làm gì tấm da kia.

Nhất Thành nhìn bóng người trước mặt cười lạnh nói:

- Ngươi định nói đến cả ngươi cũng không thể làm gì tấm da này. Ha..Ha..Ha.. xin lỗi, ngươi nên biết ta không phải mấy tên phế vật như các ngươi. Thứ ta muốn hủy diệt thì đừng hòng mà nó còn tồn tại, ngươi có thể thử thi phép xem, ta có hủy được tấm da này không? Dù không hủy được hết, chỉ một phần thôi thì tấm da này cũng phế.

Nghe Nhất Thành nói thì mọi người cảm thấy... rất khó diễn tả. Dừng cảm sao? Ngủ ngốc sao? Hay tự tin quá mức thành tự kỷ? Trước mặt một cường giả, có thể nói những lời đó thì thật hiếm thấy.

Bóng người kia vội vàng thu tay, hần thấy tên nhóc này không bình thường, đe dọa tên nhóc này thì sẽ không có hiệu quả. Dùng vũ lực thì tấm da sẽ bị tên tiểu tử này hủy diệt ngay lập tức. Hần lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đưa ta tấm da nếu không, hôm nay, một người cũng đừng hòng sống sót rời khỏi đây?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Con Tin

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Nếu đã biết không thể sống sót vậy thì để ta hủy luôn tấm da này đi cho xong. Trước sau gì cũng vậy thì ta cũng không để ngươi đạt được mục đích chứ nhỉ?

Trên tay Nhất Thành, hần lại tiếp tục đưa tấm da lại gần phép thuật bên tay phải hơn một chút nữa. Mọi người quanh đây đều biến sắc, Do Pháp phía sau bỗng nhiên quát lên:

- Dừng tay! Nếu như hủy nó, chúng ta đều chết.

Nhất Thành nghe thấy nhưng chẳng quan tâm, động tác của hần không dừng lại mà từ từ chuẩn bị hủy diệt tấm da. Phía sau, Da Pháp bị Do Duyên đánh cho một bạt tai. Hần định phát tác thì thấy Do Duyên, Phong Ngân, và Tiểu Tiểu lạnh lùng nhìn hần. Ý nói hần nếu dám làm càn thì hần sẽ là kẻ bị giết đầu tiên. Bên kia, Nhân Gia người có mấy người xông xáo, dù không dám quát lên nhưng liên tục lăm bằm 'Không, không thể!'. Nhân Nam và Nhân Bắc trợn trừng mắt quát 'Câm miệng'.

Có thể mấy tên kia không hiểu nhưng mấy cáo già làm sao không hiểu hành động của Nhất Thành. Hần đang đấu trí với bóng người kia. Nếu Nhất Thành không dành được chủ động thì chắc chắn tất cả người ở đây sẽ chết. Và có vẻ thứ kia rất quan trọng với Bóng người kia khi đó bọn hần mới có cơ hội sống.

Bóng người kia giọng vẫn khàn khàn lạnh lùng nói:

- Ta biết ngươi sẽ không dễ dàng hủy diệt nó. Thứ kia mà hủy diệt thì các ngươi chắc chắn sẽ bị ta giết. Ngươi biết điều đó nên chắc chắn sẽ không hủy diệt nó. Nói đi, ngươi muốn gì?

Nhất Thành bỗng cười lên dừng lại động tác:

- Đúng là cùng người thông minh nói chuyện thì dễ hơn nhiều. Tất nhiên là chúng ta muốn sống.

Bóng người kia gật đầu,

- Ngươi đưa ta tấm da kia, ta để các ngươi rời đi.

Nhất Thành nghe vậy thì nhìn bóng người kia với ánh mắt mất mĩa mai khinh bỉ. Hần lắc đầu nói:

- Ta mới khen ngươi thông minh nhưng câu tiếp theo ngươi lại thốt ra một cách ngu ngốc như vậy?

Bóng người kia dùng dùng nỗi giận, cả người hắc khí bạo liệt, chỉ là mới hần nổi giận thì Nhất Thành đã chuẩn bị hủy diệt tấm da. Nhất Thành nhìn bóng người cười nhếch mép.

- Vậy ngươi muốn sao?

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Để họ rời đi đi! Ngươi muốn là thứ trên tay ta, giữ họ lại thì chỉ giết thêm vài người mà thôi. Mà nếu làm vậy có khi ta nổi hứng hủy luôn thứ này đó.

Xa xa truyền đến...

- Hu...H...Hu... Mập Ca Ca, Mập Ca Ca.

Nhất Thành thành mới nói xong thì bên trái bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc. Nghe giọng rất quen, hắn nhận ra đó là giọng Tiểu Oa Oa. Hắn vội vàng nhìn qua. Xuất hiện trước mắt hắn là một tên Dị Giáo đang một tay ôm chặt Tiểu Oa Oa, lao đến bên này. Phía sau là Nhân Lệ, Phong Nam Du, xa hơn nữa là Mập Mập đang ôm ngực đuổi theo. Có vẻ Mập Mập đã bị thương, trên miệng còn tràn ra máu.

Tiểu Tiểu thấy vậy thì vội vàng xông đến ngăn tên kia chạy vào trong đám Dị Giáo. Phong Ngân và Do Duyên như hiểu ý cũng lao ra cùng Tiểu Tiểu. Phong Nam cũng quát lên xong ra:

- Tiểu Oa!

Bóng người kia định động thủ thì Nhất Thành đã lạnh lùng nói:

- Các ngươi có vẻ không có thành ý nhỉ? Thế thì ngươi cũng đừng mong có được thứ này.

Bóng người kia quay ngoắt nhìn về phía Nhất Thành, trợn trừng mắt nhìn hắn.

- Ngươi nghĩ ta đang nói đùa với ngươi sao?

Nhất Thành càng trở nên lạnh lùng, huy một góc khác của tấm da. Người mặc đồ đen kia hai mắt híp lại, mày nhíu chặt.

Bên kia, tên bắt Tiểu Oa Oa đã bị đám người Tiểu Tiểu bao vây. Đám Mập Mập cũng xông đến bao vây hắn lại. Nhưng hai bên đều ở thế giằng co, không ai dám manh động.

Tên dị giáo đang ôm tiểu Oa Oa lạnh lùng nói:

- Giao ra tấm da kia nếu không thì tiểu Oa Oa này sẽ chết.

Nhất Thành không thèm quan tâm tên kia mà vẫn nhìn chăm chăm bóng người kia lạnh lùng hỏi:

- Vậy có vẻ như các ngươi định dùng con tin uy hiếp ta nhỉ. Ngươi nói tiếp theo ta sẽ làm gì?

Bóng người kia híp mắt nhìn Nhất Thành. Hắn lạnh lùng nói:

- Ta muốn xem xem ngươi đủ ác không? Tên nhóc kia dễ thương như vậy, không biết ngươi nỡ lòng nhìn nó chết không? Không phải các ngươi gọi mình là chính đạo người sao? Chẳng lẽ thấy chết mà không cứu?

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Ha..ha.. Ngươi đoán sai rồi, người Nhân Phủ sống hay chết không liên quan đến ta. Ta đến đây trợ giúp họ, cũng đã làm hết sức rồi. Đến giờ sinh tử thì ta tất sẽ bảo vệ mạng mình trước. Chính đạo sao? Ngươi có nhầm lẫn gì sao? Ngươi nghĩ chính đạo nào cũng liều mình cứu người hả? Ta thấy ngươi sống lâu vậy, nhưng không nghĩ lại còn ngây thơ như thế?

Người mặc đồ đen cười lên điên cuồng:

- Ha...Ha..Ha.. Vậy sao?

Sát khí trên người hắn tỏa ra lạnh lùng ra lệnh cho tên Dị Giáo đang bắt giữ Tiểu Oa Oa:

- Giết đứa nhóc đó.

Mọi người bỗng nhiên biến sắc, tên quái dị đang ôm Tiểu Oa Oa nghe mệnh lệnh thì gật đầu. Hắn liếc nhìn mọi người một cái, tay phải hắn xuất hiện hắc khí đậm đặc. Loại thủ đoạn nhìn rất giống Bóng người áo đen vừa mới định tấn công Nhất Thành. Mọi người vội vàng hô lớn 'Đừng Tay! Nhanh đừng tay!'. Tiểu Oa Oa thì khóc lớn. Mọi người ở đây trở nên gấp gáp nhưng chỉ có Nhất Thành vẫn đang đăm đăm nhìn về phía Người áo đen phía trước, miệng vẫn nhếch lên nở một nụ cười lạnh lùng. Tên Dị Giáo thấy mọi người khản trương thì cười lên khàn khàn, hắn nhìn xuống Oa Oa đang bị ôm trên tay, sát khí trên người xuất hiện... Tay chuẩn bị chụp vào đầu tiểu Oa Oa.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Biến mất

Ngay khi hắn định bóp chết Tiểu Oa Oa thì trước ngực Oa Oa xuất hiện một ánh sáng chói mắt. Tiếp theo là một làn khói trắng xuất hiện, tên Dị Giáo đang ôm tiểu Oa Oa sững sờ không biết chuyện gì. Mà mọi người xung quanh cũng không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ngay khi làn khói vừa tan đi. Trước mặt tên dị giáo xuất hiện một cái đầu quái thú màu đỏ đang há rộng miệng, trong miệng là một quả sấu đen kịt cực nhỏ. Quái thú này không có

thân mà chỉ có một cái đầu to bằng đầu tên Dị Giáo, phần thân có thể nói là một sợi dây màu đỏ gắn liền với sợi dây chuyền mà Tiểu Oa Oa đang đeo.

Quái thú kia há to miệng, tấp vào đầu tên Dị Giáo. Tên dị giáo bị bắt ngờ, tay buông lỏng làm rớt Tiểu Oa Oa xuống đất, lắc đầu tránh né và vừa lùi ra sau tránh đi cú tấp. Chỉ tiếc hần vẫn rất chậm, dù đã lách đầu, cái đầu quái thú màu đỏ kia đã tấp trúng đầu hần.

Mọi người bên ngoài chỉ thấy một đầu quái thú bỗng nhiên xuất hiện, há to miệng cắn vào đầu tên Dị Giáo kia. Ngay khi cắn trúng thì cái đầu quái thú màu đỏ kia cũng hóa thành khói. Sau một lúc khói tan hết, xuất hiện trước mắt mọi người là tên Dị Giáo kia đang đứng sừng ở đó, nhìn qua thì không có gì khác. Nhưng nhìn kỹ lại thì thấy con mắt trái của hần đã biến mất, nói đúng hơn nơi đó có một lỗ thủng nhỏ xuyên ra sau đầu. Tên Dị Giáo mất phải vẫn tròn to, miệng há lớn, ngã rầm xuống đất. Hần đã chết không thể chết hơn.

Tiểu Oa Oa đã được Tiểu Tiểu ôm lấy. Lúc tên Dị Giáo vừa mới buông tay, Tiểu Tiểu đã xông đến, Do Duyên và Ngân Phong cũng xông lên định không chế tên Dị Giáo. Tiếc là lúc bọn họ mới đến gần thì tên kia đã bị đầu quái thú cắn trúng. Kết quả là hai người họ không cần ra tay, tên Dị Giáo kia đã xong đời.

Nhất Thành bên kia không thèm nhìn qua tên Dị Giáo bị cắn chết kia một cái. Hai mắt vẫn nhìn chăm chăm người mặc đồ đen phía trước. Hần không thể lơ là, người này quá mạnh, nếu như chỉ cần sơ xuất một chút thì sẽ bị tóm ngay.

Cơ thể hần đang hồi phục, hoạt động vẫn chưa được tự nhiên cho lắm. Hần đang cố gắng gắng gượng giữ phép thuật ở tay phải. Lúc này, hần đã lùi lại giữ một khoảng cách an toàn với người áo đen. Nhất Thành lạnh lùng lên tiếng:

- Hừ! Dị Giáo các ngươi chỉ là một đám phế vật, trốn trong bóng tối vạn năm, chỉ biết dùng đến mấy thủ đoạn thấp kém này thôi sao? Ngươi lúc này nghĩ ta sẽ tin những lời ngươi nói sao? Đừng nghĩ ta ngây thơ như vậy chứ? Ngươi đã thất bại khi dùng người khác đe dọa ta, cũng nên đến phiên ta đưa ra đàm phán chứ?

Ngươi áo đen lâm vào trầm mặc, hần cảm thấy người trẻ tuổi này không đơn giản chút nào. Hình như vừa rồi mọi chuyện chính người trẻ tuổi này sắp đặt, thậm chí tên Dị Giáo kia bị giết cũng nằm trong kế hoạch của người này. Lúc này hần cảm thấy tên này có ý thách thức hần vì muốn hần ra lệnh cho tên Dị Giáo kia hạ sát thủ. Hần lạnh lùng hỏi:

- Điều kiện của ngươi là gì?

Nhất Thành cười lạnh nhìn Người Áo Đen. Từ lúc biết Tiểu Oa Oa bị bắt, trong lòng hần đã khá là nóng vội. Nhưng lúc thấy người bắt Tiểu Oa Oa chỉ là đẳng cấp ba sao Thiên Ưng thì trong lòng đã có tính toán. Tiểu Tiểu bên cạnh cũng không làm hần thất vọng, nhanh chóng ngăn cản tên kia, không để tên kia chạy vào trong đám người Dị Giáo. Mà hần dựa vào là sợi dây chuyền mà Tiểu Oa Oa đeo đã được hần thi phép. Dùng một vài thủ thuật nhỏ kết hợp với đặc tính 'Cánh Cổng Đen'. Các đặc tính phép thuật này được hần ẩn trong giọt máu kia của hần. Sợi dây chuyền sẽ được kích động khi có người sinh ra sát khí với Tiểu Oa Oa, vì thế lúc này hần mới liều lĩnh như vậy. Hần biết đám Dị Giáo này đủ để ra tay với một đứa nhỏ.

Nhất Thành lạnh lùng cười nói:

- Ta đã nói với ngươi, chúng ta muốn sống?

Người Áo Đen kia lạnh lùng hỏi:

- Ngươi muốn làm sao?

- Ta muốn tất cả người ở đây rời đi ngay bây giờ.

- Ta làm sao biết ngươi không chạy trốn với tâm da kia?

- Ai bảo ta sẽ rời đi? Bọn họ đến nơi an toàn, ta có thể đưa tâm da này cho ngươi. Ta tin chắc các ngươi không rảnh đến mức tìm phiền toái với đám người không có chút lợi ích nào.

Người Áo Đen suy nghĩ một lúc thì lạnh lùng nói:

- Được!

Nhất Thành cười lạnh, nếu tất cả người ở đây đi hết, hần chắc chắn mình sẽ an toàn. Nhất Thành gọi Tiểu Tiểu đang ôm Tiểu Oa Oa bên kia. Tiểu Tiểu nhanh chóng đưa Oa Oa cho Nhân Phủ, vội vàng qua định nói gì thì Nhất Thành đã nói:

- Tiểu Tiểu, dẫn mọi người trong Nhân Phủ dời đi, tìm nơi an toàn ẩn thân. Còn nơi nào thì hỏi Mập mạp. Nhớ kỹ, ngoài Nhân Phủ còn có quái dị lộng hành, trên đường cẩn thận.

Tiểu Tiểu bối rối, hần rời đi thì Nhất Thành làm sao? Nhất Thành như đoán được ý nghĩ của Tiểu Tiểu nói:

- Ta sẽ không sao? Ta có cách của mình, chỉ cần các ngươi an toàn thì mọi việc dễ giải quyết.

Tiểu Tiểu do dự một lúc rồi gật đầu, dù hần ở lại cũng không giúp được gì Nhất Thành, đành phải rời đi. Tiểu Tiểu nhanh chóng nói với mọi người, cả đám không dám chần chừ, dưới sự thúc dục của Tiểu Tiểu, mọi người chỉ sau mấy phút thì đã rời Nhân Phủ. Giờ chỉ còn lại Nhất Thành với đám người Dị Giáo.

Thấy mọi người đã rời đi, Người áo đen nói:

- Ta đã thực hiện lời hứa, giờ đến phiên ngươi rời đó. Đưa tấm da kia cho ta.

Nhất Thành cười nói:

- Tất nhiên rồi, ngươi đã thực hiện lời hứa thì ta không thể thất hứa được.

Nhất Thành vừa nói vừa lùi lại, Người áo đen kia lạnh lùng nhìn nhát cử nhất động của Nhất Thành. Hắn chắc chắn tên nhóc này không thể chạy thoát khỏi tay hắn. Nhất Thành bước lên mấy bậc thang đứng trước Nhân Điện. Hắn nhìn người áo đen nói:

- Bắt lấy!

Nhất Thành bỗng nhiên tung tấm da thú kia lên không trung. Quay người bỏ chạy. Người áo đen thấy vậy cũng không nhảy lên bắt lấy tấm da thú kia liền mà nhìn bóng lưng Nhất Thành cười lạnh quát:

- Muốn chạy

Tay phải Người Áo Đen hóa thành một cự trảo màu đen, cách không đánh về phía Nhất Thành. Tốc độ Hắc Trảo cực nhanh, điên cuồng phá tan không khí hướng đến sau lưng Nhất Thành đánh tới. Nhất Thành vừa mới quay người tiến lên hai bước thì đã bị đánh trúng lưng. Hắn ‘Hự’ lên một cái rồi bay thẳng vào trong Nhân Điện.

Nhất Thành vừa mới quay người thì đã xuất hết tốc độ định lao vào trong điện. Không nghĩ đến tên pháp sư kia chưa gì đã xuất thủ với hắn. Trên lưng hắn truyền đến đau nhức cực độ, phía sau lưng đã xuất hiện năm lỗ thủng, máu tươi ồ ạt trào ra.

- Rầm

Hắn vừa ngã xuống đất thì vội vàng vùng dậy, không kể đau đớn, vội vàng chạy ào vào sâu trong điện. Không biết dùng cách nào mà hắn đã biến mất vô ảnh vô tung.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Quý nhân đâu?

Phía ngoài điện, Người áo đen vừa đánh bay Nhất Thành thì nhảy lên tóm lấy tấm da. Ngay khi hắn sắp chạm đến tấm da thì tấm da bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu đen. Ngọn lửa này chỉ sau mấy giây đã nuốt chửng tấm da rồi biến mất trong không khí.

Người áo đen đáp xuống đất, lửa giận bùng nổ, hắc khí cùng sát khí nổi lên trập trùng, tiếng nổ nhỏ như sấm truyền ra quanh người hắn. Hắn quát lớn:

- Lôi tên nhóc từ trong kia ra đây cho ta. Ta muốn hắn chết một cách đau đớn nhất.

- Rõ

Đám người Dị Giáo lao vào trong điện, một lúc sau thì tay không đi ra. Một người trong đó vội vàng quỳ một chân nói:

- Trong điện không có ai, phía sau không có cửa. Tên kia đã biến mất.

Người Áo Đen nghe thế thì càng tức giận hơn quát lớn:

- Đồ Ngủ! Hắn chưa chạy xa, nhanh chóng tìm hắn cho ta.

- Vâng

Đám Dị Giáo liền tỏa ra bốn phương tám hướng rời đi.

- - - - -

Ở trên đường chính của Biên Bằng Thành,

Dưới ánh trăng sáng, cả đường chính không có một bóng người. Tất cả nhà cửa, quán xá hai bên đường không có một chút ánh đèn. Cả dãy đường chính rộng lớn không có một chút tiếng động, cảm giác tĩnh mịch này cực kỳ đáng sợ.

Giữa đường lớn là một thanh niên, chống một cây đại đao, khó khăn tiến lên từng bước. Mỗi bước chân của hắn đều để lại một vết máu nhỏ trên đường. Người thanh niên này áo quần rách nát, lộ ra phần da bị nứt nẻ cực kỳ đáng sợ bên trong, máu tươi đang liên tục chảy ra từ các vết nứt. Trên mặt cũng hiện lên vài đường nứt lớn dọc theo má trái và phải. Bây giờ nhìn vào thanh niên này thì từ trên xuống dưới không có một chỗ nguyên vẹn.

Thanh niên này chính là Nhất Thành, hắn bây giờ tàn tạ như vậy là do dùng cấm thuật đào tẩu. ‘Dịch Chuyển’. Loại cấm thuật này giúp hắn dịch chuyển đến một nơi nhất định, khoảng cách phải tùy theo pháp sư sử dụng nó. Nó được liệt vào cấm thuật vì hậu quả rất nghiêm trọng. Hậu quả thứ Nhất là đốt cháy hết năng lượng trong người, làm cơ thể trống rỗng. Hậu quả thứ hai là áp lực lên cơ thể. Lúc dịch chuyển, vết cắt không gian sẽ xuất hiện, cơ thể người xong qua đó tất sẽ phải gánh chịu chúng. May mắn Nhất Thành cơ thể rất mạnh, sánh ngang với pháp sư đỉnh phong Bắc Miện lúc thi phép. Nếu pháp sư bình thường chắc chắn đã không còn mạng sau khi dịch chuyển. Nói thì nói vậy, hắn cũng không thể dịch chuyển xa, chỉ đủ sức rời khỏi Nhân Phủ. Với lại vết thương chồng chất vết thương, chiến đấu với Ma Da Chột Mắt và thi triển cấm pháp, hắn sắp không chịu nổi.

Hắn giờ không khác gì một tên khất cái, tinh thần hỗn loạn, có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào. Nhưng Nhất Thành vẫn cố gắng tiến về phía trước, hắn lo lắng đám người Dị Giáo chưa từ bỏ. Trước khi rời đi, hắn đã điên cuồng dùng ‘Hóa Ma Chi Thuật’ - đặc tính ‘Ma Hóa’ đánh vào tâm da kia. Hóa này không phải hóa thường mà là dùng Hắc Ám năng lượng thi phép và dùng chính sinh mạng hắn để đốt lên. Hắn chắc chắn tâm da kia đã hủy vì thế hắn cần rời đi càng xa càng tốt. Nếu bị Người Áo Đen kia tóm được thì xem như xong đời. Hắn không sợ mất mạng vì vết thương quá nặng mà chỉ sợ bị tóm.

Nhất Thành gắng gượng đi trên đường nhưng không biết đi về đâu chỉ biết tiến về phía trước. Hắn cố gắng tinh táo quan sát xung quanh, cảm nhận xem có người đuổi theo hay không. Trong lòng thì liên tục hy vọng không gặp quái dị, nghe nói nửa đêm thành này sẽ xuất hiện quái dị, giờ nếu gặp quái dị, hắn sẽ xong đời, chứ đừng nói đến đám người dị giáo.

Đúng là nghĩ gì là có cái đó. Mới nghĩ đến quái dị thì sau lưng hắn cách không xa truyền đến nhàn nhạt hắc khí, loại hắc khí này khác với đám Dị Giáo. Hắc khí này mang theo sự điên cuồng và tà ác, chúng như một chất độc. Trong lòng Nhất Thành trầm xuống, hắn biết có quái dị xuất hiện vì nếu là hắc khí của đám Dị Giáo, nó lại không có sự điên cuồng và tà ác mà là sự hôi thối. Thối rữa của xác chết, vết thương sau lưng hắn vẫn còn rõ mùi hôi của loại hắc khí đó. Nếu so sánh hắc khí thì hai loại hắc khí này không bên nào kém bên nào. Hắn nhận ra điều này là nhờ quan sát sách trong Ma Pháp Các. Và hắn trong người đang chảy loại hắc khí mà đến nằm mộng cũng không ai dám nghĩ đến. Khởi nguồn của mọi hắc khí.

Nhất Thành lạnh lòng, lắm bầm - Mới rời thư viện lần hai đã rớt dài rồi sao. Chẳng lẽ hắn xuyên việt mà lại không được may mắn như vậy? Lần nào xuất môn cũng gặp hạn. Quý nhân đâu, xuất hiện đi, ta mang hào quang nhân vật chính, xuất hiện cứu ta đi.

Hắc khí phía sau càng lúc càng gần, Nhất Thành cố gắng chống đỡ người đứng thẳng dậy, nhấc lên Ma Huyết chuẩn bị liều mạng. Hắn không muốn bó tay chịu chết. Ngay khi hắn mới rướn người lên thì ...

- Rầm

Phía sau lưng Nhất Thành truyền đến một thanh âm va chạm lớn. Hắn vội vàng xoay người nhưng mới cố gắng xoay lại thì gục ngã, quỳ một chân trên đất, cố gắng ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Phía trước không xa hắn chỉ thấy toàn là bụi mù, dưới ánh trăng mờ ảo, hắn không nhìn thấy được gì cả. Hắn chỉ ngửi được mùi cháy khét và cảm nhận thấy năng lượng ma pháp. Năng lượng ma pháp này cực kỳ hùng hậu, người thi phép vừa rồi rất mạnh, thuộc cấp bậc cường giả.

Nhất Thành thở ra một hơi, thả lỏng một chút. Theo năng lượng ma pháp này, người đến không thể là người Dị Giáo mà nhân được. Nhất Thành vừa chớp mắt thì trước người hắn không xa đã đứng hai người. Một lão già đội một cái mũ rộng vành và một cô gái ăn mặc giản dị.

Người đội mũ rộng vành thấy Nhất Thành thì tò vò về kinh ngạc, sau đó thì nhíu chặt lông mày. Cuối cùng thì cười nói:

- Tiểu Huỳnh Đệ, chúng ta lại gặp mặt.

Nhất Thành ngẩng đầu quan sát kỳ hai người này thì cũng bất ngờ. Hắn nhận ra hai người này, bọn họ là người hắn gặp ở tù lâu. Chính là người đã giam cầm hắn từ Ma Pháp Đế Tắc thư viện, hắn và Tiểu Tiểu đã phải qua cầu tình. Trong lòng hắn cười khổ: - Đây là quý nhân mà hắn mới nhắc đến đây sao?

Nhất Thành cố gắng lấy lại một chút tinh táo, định mở miệng nói chuyện thì học ra một búng máu. Đầu óc trở nên choáng váng và mệt mỏi, tinh thần bắt đầu mờ nhạt. Sau một lúc thì gục tại chỗ ngất đi. Hắn đã không gắng gượng được nữa, cơ thể đã đến cực hạn, nói đúng hơn là vượt mức chịu đựng. Với những thương tổn kia, gắng đến lúc này đã rất giỏi rồi, trước khi bất tỉnh, hắn chỉ nghe:

- Tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ...

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Trị liệu

Lúc tỉnh lại, Nhất Thành thấy đầu mình đau như búa bổ, thân thể truyền đến đau nhức. Cả người hắn đang được băng bó rất cẩn thận, thậm chí mắt cũng bị quấn chặt.

Sau một lúc, cơn nhức đầu cũng thuyên giảm. Từ từ có dấu hiệu biến mất. Hắn lấy lại tinh thần quan sát bên trong cơ thể của mình. Cơ thể dù khá là đau đớn nhưng hắn vẫn cảm nhận được nó đang tự động chữa trị. Black Magic Plate ở không gian mi tâm đang xoay tròn hấp thụ năng lượng từ bên ngoài truyền vào. Có điều vì hắn bị băng bó khá kỹ nên các lỗ chân lông không thể hấp thụ được nhiều năng lượng từ bên ngoài. Vì thế việc hấp thụ năng lượng của Black Magic Plate cũng rất chậm. Dù Black Magic Plate hấp thụ rất ít năng lượng ma pháp nhưng vòng tuần hoàn Hắc Âm Năng lượng trong cơ thể vẫn được duy trì, vết thương nhờ vậy mà có thuyên giảm.

Nhất Thành cố gắng xoay đầu mình quan sát. Hắn đang nằm trong một căn phòng, phòng này rất bình thường. Một giường và một bàn, bên ngoài cửa sổ truyền vào ánh nắng và tiếng náo nhiệt của người đi đường.

Hắn thở dài một hơi, đoán là mình được hai người kia cứu. Chắc đây là tử điểm hoặc là nơi dừng chân của họ. Nhất Thành cố gắng gỡ băng đang quấn trên người, không nghĩ tới ngón tay hắn đã bị băng chặt chề đến mức không thể động đậy. Nhất Thành định thúc dục một chút năng lượng ma pháp trong người thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Cửa phòng được mở ra, một nhóm người đi vào phòng.

Người đến không nghĩ tới ngoài hai người kia còn có Tiểu Tiểu và Mập Mập. Nhất Thành định nói gì nhưng miệng bị quấn băng thành ra chỉ có thể ‘uh, uh’ trong vô vọng. Trong lòng cười khổ không thôi, không biết người nào lại mất tay như vậy, băng vết thương mà lại như quấn xác ướp như vậy.

Tiểu Tiểu và Mập Mập nhìn thấy Nhất Thành thì bất ngờ. Tên kia thật sự là Nhất Thành sao, giờ chỉ còn cặp mắt lấp lánh chứ chả khác gì một xác ướp.

Người đội mũ rộng vành cười khò nói:

- Là cháu gái ta mất tay băng bó đấy! Ta bảo không cần thiết mà nó cứ khư khư nói là vết thương sắp vỡ ra nên quấn chặt không có kẻ hở.

Nhất Thành thoang thoảng nghe thấy lời kia thì cặp mắt đảo sang nhìn nữ nhân ăn mặc giản dị bên cạnh. Trong lòng chỉ có thể thở dài nói: Tốt bụng nhưng không đúng cách rồi. Nếu mà để mình như vậy có thể vết thương đã khá hơn nhiều rồi.

Tiểu Tiểu thấy thế đi lại giường, quan sát một lúc thì nói với Mập Mập bên cạnh:

- Mập Mập, tháo băng cho Nhất thành. Ta sẽ thi pháp trị liệu.

Mập Mập vội vàng đi đến, bắt đầu tháo băng cho Nhất Thành. Tháo đến đâu hắn nhủ chắc lòng mày đến đấy. Trong lòng thì tự trách không thôi!

Thân thể Nhất Thành nói là khá hơn nhưng các vết nứt vẫn còn rất nhiều. Nhiều đến mức không đếm xuê. Một số vết nứt lớn vẫn còn rỉ máu rất nhiều. Thấy tình cảnh này đừng nói là người quen, dù là người ngoài cũng không nỡ nhìn.

Tiểu Tiểu thấy tình cảnh của Nhất Thành thì trong lòng cũng hơi giật mình. Vết thương quá nặng, hắn chưa thấy bao giờ. Không nghĩ tới vị tiểu sư thúc tổ này vết thương lại nặng như thế mà vẫn sống. Quá kỳ tích.

Hắn đâu có biết, vết thương như vậy thì có gì đối với Nhất thành. Nhất Thành sẽ bắt từ cho đến lúc cả cơ thể bên ngoài và Giọt Máu Sinh Mệnh bên trong đều bị hủy diệt.

Ngay khi Mập Mập tháo băng trên đầu, Nhất Thành định mở miệng thì Tiểu Tiểu đã nhét một cái gì đó hình tròn vào miệng của hắn. Sau đó, Tiểu Tiểu không nói nhiều mà đứng trước giường thi phép thuật trị liệu cho Nhất Thành.

Một vòng ánh sáng màu xanh bao bọc lại Nhất Thành. Trong miệng hắn, vật hình tròn kia tan ra, chảy xuống bụng, một luồng hơi nóng bắt đầu từ đan điền truyền đi khắp kinh mạch. Có điều luồng hơi nóng này gặp Hắc Âm Năng Lượng liền bị hấp thụ. Hắc Âm Năng Lượng được bổ sung, vòng tuần hoàn trong người Nhất Thành cũng được tăng tốc. Không chỉ vậy, lỗ chân lông quanh người Nhất Thành được mở, năng lượng bị hấp thụ vào trong cơ thể cũng tăng lên cấp số bội! Hắc Âm Năng Lượng trong Black Magic Plate tăng lên cấp số bội, vòng tuần hoàn càng mạnh. Chỉ mất vài thời thần, thân thể Nhất Thành bắt đầu hồi phục nhanh chóng, các vết nứt bên ngoài nhanh chóng khép lại, dùng mắt thường cũng thấy rõ.

Tiểu Tiểu tròn mắt kinh ngạc, mà phía sau lưng hắn tất cả mọi người đều há hốc mồm.

Người trung niên đội mũ rộng vành nói:

- Không nghĩ tới kỹ năng trị liệu của tiểu huynh đệ lại thần kỳ như thế. Vết thương nặng như vậy cũng nhanh chóng có thể lành lại.

Thật ra người trung niên này đã từng quan sát cơ thể Nhất Thành nhưng lại không nhìn ra điều gì? Cơ thể Nhất Thành không phải ai cũng có thể nhìn thấu! Lão chỉ biết, cơ thể hắn tự động hấp thụ năng lượng chữa trị chứ không có gì hơn. Lão biết nhưng lại không thể ngăn cháu gái băng bó vì lão không chắc chắn thân thể Nhất Thành có thể tốt hơn không, khi các vết nứt quá sâu và quá nặng.

Tiểu Tiểu cười khổ, hắn biết rõ khả năng của mình, điều này không phải do hắn mà là do người đang được trị liệu trên giường kia. Người này quá kỳ quái, tính cách đã kỳ quái mà giờ thân thể càng kỳ quái hơn! Cảm thấy hắn không cần xuất lực thì người này cũng sẽ tự động trị liệu cho bản thân được. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Tiểu Tiểu lại không nói ra.

Sau khi kéo dài trị liệu thêm một lúc, cảm thấy không cần thiết nữa nên Tiểu Tiểu liền thu tay. Nhất Thành đã ngồi dậy xếp bàn trên giường, nhắm mắt tiến vào tu luyện. Năng lượng bên ngoài liên tục được hắn hấp thụ. Hắc Âm Năng Lượng trong thân thể trở nên hùng hậu hơn, liên tục chữa trị bồi bổ cơ

thể từ trong ra ngoài.

Qua nửa ngày trời, Nhất Thành dừng lại việc tu luyện. Hắn mở bừng mắt, đôi mắt đầy thâm thúy có thần. Hắn cảm thấy thân thể và tinh thần rất thoải mái. Đứng dậy vươn người thư giãn các khớp xương trong cơ thể.

Trong phòng giờ này đã không có ai. Có vẻ mọi người lặng lẽ rời đi khi hắn đang tu luyện. Nhất Thành đến ngồi trước bàn, tự rót nước uống. Trong đầu thì liên hệ với Trí Tuệ Thể:

- Trí Tuệ Thể, mở thông tin cá nhân.

Tính danh: Nhất Thành

- Đẳng cấp:

- Black Magic Plate: sao thứ ba, đỉnh phong Thiên Ưng

- Ma Lực sức chứa: 35%

- Kỹ năng phép thuật: Vô Hạn Chi Đạo (trung cấp)

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (100%) (khả năng khống chế: 5%)

- Vật Chất Điểm: 3200

- Sức Mạnh Thể chất: 602

- Hollow Spirit giá trị: 10%

- Linh Hồn: 100/100

Nhất thành thấy thể chất mình tăng lên thì không có nhiều kinh ngạc. Hắn đã phát hiện việc này sau khi bị thương, đây là nhờ công dụng Hắc Âm Năng Lượng chữa trị.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Cực hạn

- Ô, 3200 vật chất điểm! Thật sự vượt qua ngoài dự đoán. Không nghĩ một tên cấp năm sao Bắc Miện lại có giá cao như vậy.

Bỗng nhiên trí tuệ thể lên tiếng:

- Không, có thêm một Huyết Ma Đẳng nữa.

Nhất Thành gật đầu, hắn quên mất huyết Ma Đẳng. Nhất Thành hỏi:

- Giới hạn của ta có thể tăng lên sức mạnh thể chất là bao nhiêu?

- 699 điểm là cực hạn của thân thể tức chủ bây giờ.

Nhất Thành nghe đến con số này thì cảm thấy kỳ lạ. Sao lại 699? Không thể trùng hợp đến mức cách 700 một số được.

- Sao lại 699? Ta cảm thấy kỳ quái.

Trí Tuệ Thể nói:

- Tất nhiên là kỳ quái vì 699 và 700 là vách ngăn của sức mạnh thân thể. Nếu đột phá nó, tức chủ sẽ cảm nhận được cái gì mới là một thân thể mạnh mẽ thực sự.

- Làm sao ta đột phá được nó?

- Tăng đẳng cấp Black Magic Plate đi. Tức chủ nhanh chóng đạt đến năm sao Bắc Miện, lúc đó sẽ là lúc tức chủ có thể đột phá vách ngăn của thể chất. Nhưng hai việc này lại tiêu tốn rất nhiều điểm vật chất.

- Tồn bao nhiêu?

- Dưới cấp S ba sao, mỗi cảnh giới sẽ tăng tính bằng 1000 điểm. Đột phá cấp ba sao tốn 2000 vật chất điểm, đột phá cấp ba sao đến bốn sao là 2500 và đột phá bốn sao đến năm sao là 3500 điểm. Mỗi lần đột phá sẽ ngay lập tức đến tiểu cảnh giới đỉnh phong của đẳng cấp đó.

Nhất Thành nhíu mày, hôm qua chém hai tên cấp năm sao Bắc Miện và một yêu vật cấp sáu sao Vũ tiên mới có 3200 điểm. Nếu vậy con đường kiếm điểm vật chất của hắn khá là gian nan. Có vẻ như hắn phải mở cuộc đi săn rồi rồi! Hắn cần tăng nhanh thực lực, nếu không lỡ như gặp lại Người Áo Đen của Dị Giáo thì xong đời.

Hắn nắm chặt nắm đấm, trong lòng quyết định phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ. Hắn xuất môn hai lần, hai lần đều rơi vào cảnh éo le. Nếu không phải có Trí Tuệ Thể hậu thuẫn, sợ rằng hắn sẽ không còn ngồi đây. Hắn là người xuyên việt, không thể lần nào cũng chật vật như vậy được. Nếu viết tiểu thuyết thì hắn là người hành thiên hạ chứ không phải là bị thiên hạ hành.

- Trí Tuệ Thể, tăng đẳng cấp Black Magic Plate lên cấp bốn sao Mộc Phu. Tăng sức mạnh thể chất lên đến cực hạn. Còn lại điểm tăng lên linh hồn lực.

Nhất Thành đang uống trà thì thân thể liên tục có biến hóa. Black Magic Plate ở mi tâm xoay tròn kịch liệt, ánh sáng lập lóe liên tục. Chén trà trên tay liền vỡ nát vì sức mạnh thân thể đột ngột tăng. Ngũ quan của hắn tăng mạnh... Sau một vài hơi thở, mọi biến hóa kết thúc. Nhất thành lâm bầm

- Mở Thông Tin Cá Nhân.

Tính danh: Nhất Thành

- Đẳng cấp:

- Black Magic Plate: sao thứ tư, đỉnh phong Mộc Phu

- Ma Lực sức chứa: 40%

- Kỹ năng phép thuật: Vô Hạn Chi Dao (trung cấp)

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (100%) (khả năng không chế: 11%)

- Vật Chất Điểm: 0

- Sức Mạnh Thể chất: 699

- Hollow Spirit giá trị: 10%

- Linh Hồn: 402/401

Nhất Thành thở ra một hơi, sau đó hai mắt sang lên lâm bầm - Mục tiêu tiếp theo là 3500 vật chất điểm.

- Cốc Cốc..

- Vào đi!

Nhất Thành đang suy nghĩ tiếp theo làm gì thì tiếng gõ cửa vang lên. Cửa vừa mở đám Tiểu Tiểu đi vào. Thấy Nhất Thành ngồi uống trà thì mọi người cũng cười, chia ra ngồi quanh bàn. Nhất Thành thấy trung niên mang mặt nạ da và cô gái trẻ thì đứng dậy hành lễ nói:

- Đa tạ hai vị tới qua cứu mạng.

Trung niên phát tay cười nói:

- Đừng đa lễ! Tội qua chúng ta đi ngang qua đó. Săn lùng quái dị nên mới gặp ngươi. Thấy ngươi bị thương nên mang về quán trọ chứ không giúp được gì cả?

Nhất Thành ngồi xuống cười nói:

- Ngài quá khách khí, nếu tội qua không gặp hai vị, ta sẽ bị tên quái dị kia giết chết. Hai vị ngoài mạng ta về còn băng bó giúp ta chữa thương kỷ cang như vậy thì thật sự quá tốt rồi.

Trung niên lại cười lớn:

- Việc đó ngươi nên đa tạ cháu của ta! Chính tay nó làm tắt đó!

Nhất Thành nghe vậy thì nhìn qua cô nương bên cạnh nói:

- Đa tạ cô nương chăm sóc tối hôm qua!

Vì Cô nương kia chỉ cúi đầu, thế thế nói:

- Không có gì!

Nhất Thành khó hiểu tự hỏi, chẳng lẽ là nàng ngại ngùng? Thú vị thú vị. Nhất Thành hỏi:

- Lần trước sợ phiền phức nên ta không hỏi danh tính hai vị! Không biết hai vị tên gì? Biết đề cho dễ dàng việc xưng hô!

Trung niên kia cười nói:

- Không sao? Việc đó ngại làm đúng! Kẻ theo đuổi chúng ta quá mạnh, nếu ta báo danh thật có khi gây rắc rối cho các ngài. Vậy gọi ta là Tổng Thúc, còn cháu ta là Tổng cô nương là được.

Nhất Thành cười gật đầu, hẳn biết được hai người này thân phận có thể không đơn giản. Sợ rằng kẻ địch bọn họ mạnh đến mức đến hấn không thể tưởng tượng được.

Lúc này Nhất Thành nhớ đến điều gì liền hỏi:

- Tiểu Tiểu, Mập Mập, nhân phủ sắp xếp thế nào? Đám dị giáo rồi đi chưa? Hai người sao biết ta ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Mục tiêu

Mập mập cười nói:

- Việc này phải cảm ơn ngài. Hôm qua nếu không có ngài, sợ rằng Nhân Phủ sẽ không thoát nổi. Tối qua lúc rời đi, chúng ta đã chia ra ẩn thân khắp thành, việc này đã được sắp xếp trước. Ta và Tiểu Tiểu cũng vậy. Chúng ta đang sợ đám Dị Giáo chưa rời đi nên sẽ không về Nhân Phủ trong một vài tháng tới. Chờ mọi việc yên tĩnh trở lại, lúc đó người Nhân Phủ ta mới lộ diện. Sáng nay ta với Tiểu Tiểu Sur Huỳnh trở lại Nhân Phủ xem tình hình, cũng như tìm kiếm người. May mắn gặp Tổng Thúc và Tổng Tiểu thư nên biết được ngài ở đây.

Tổng Thúc bên kia cười nói:

- Lần trước ta nhớ đến ngài nói ngài ở Nhân Phủ nên đã đến đó xem thử. Đúng lúc gặp hai vị tiểu huynh đệ này.

Nhất Thành hiểu kỳ hỏi Tổng Thúc:

- Tối qua lúc ta ngắt đi, có đám người nào tìm kiếm ta không?

Tổng Thúc suy nghĩ một lúc thì gật đầu nói:

- Có, ta phát hiện một tên pháp sư đang hướng đến chỗ ngài. Nhưng trước khi tên kia phát hiện chúng ta, bọn ta đã mang ngài rời đi.

Nhất Thành vỗ ngực cảm thấy may mắn, nếu không gặp hai người Tổng Thúc sợ rằng tối qua khó thoát, quái dị rồi thì người Dị Giáo. Với thân thể tàn tạ khi đó thì khó mà chạy thoát. Đúng hai người này có ơn cứu mạng hẳn thật.

Tiểu Tiểu hỏi:

- Nhất Thành, giờ chúng ta làm gì?

Nhất Thành cười nói:

- Tối hôm qua lúc các ngài rời đi. Ta đã hủy tám da thú kia, rồi bỏ chạy. Tên Dị Giáo kia chắc chắn nổi điên đang lùng ta khắp thành. Nếu giờ lộ mặt rồi thành sợ rằng không có đường về thư viện.

Nhất Thành lâm vào suy nghĩ. Thấy hấn trầm mặt suy nghĩ thì mọi người cũng im lặng chờ đợi. Nhất Thành thở ra một hơi dài, nhớ đến mục tiêu của hấn thì nói:

- Trốn, ta trốn ở trong thành một thời gian trước. Tên Dị Giáo kia ít nhất là cấp tám sao Lạp Hộ. Giờ mà bị hấn phát hiện thì không xong. Với lại trong thành còn quái dị hoành hành, nếu có cơ hội, ta muốn giải quyết luôn vấn đề ở đây rồi rời đi.

Tiểu Tiểu nghe vậy thì gật đầu. Đúng là người áo đen kia quá mạnh, bọn họ nếu gặp lần nữa sợ rằng không có cơ hội chạy thoát.

Bên kia Tổng Thúc và Tổng tiểu thư hơi bất ngờ, tên nhóc này lại có thể thoát khỏi tay Pháp Sư Cấp Tám Sao Lạp Hộ. Thật sự hiếm thấy, hiếm thấy. Phải biết Pháp Sư Lạp Hộ cực kỳ mạnh mẽ, một tên nhóc nhiều lắm cấp ba bốn sao thoát được từ tay hắn thì thực sự khó tin.

Mập Mập hiểu kỳ hỏi:

- Nhất Thành, người làm sao thoát được thế? Tên kia cũng không phải hiền lành gì mà để người dễ dàng rời đi như vậy?

Mọi người hiểu kỳ nhìn về phía Nhất Thành, bọn họ rất hiểu kỳ Nhất Thành làm sao thoát khỏi tên kia? Đến Tổng Thúc cũng tỏ vẻ hiểu kỳ.

Nhất Thành cười bắt đầu kể lại chuyện tối qua. Hắn cũng không cần dấu điểm, đây là chiến tích, cần phải khoe khoang một chút. Hắn bắt đầu thêm mắm thêm muối kể lại cực kỳ sống động chuyện tối qua.

Sau khi kết thúc thì mọi người đều tỏ ra kinh ngạc cực kỳ, không nghĩ Nhất Thành lại dám dùng cấm thuật để trốn thoát. Nếu là người khác sợ rằng chẳng thoát được mà có khi vừa thi triển cấm thuật thì bị cản trở bỏ mạng luôn.

Nhất Thành kể xong thì lại quay sang hỏi Tổng Thúc:

- Hai vị có tính toán gì không?

Tổng Thúc lắc đầu:

- Chúng ta không gấp lên đường, sẽ ở lại thành này một hai ngày.

Nhất Thành suy tính một chút rồi hỏi:

- Hai vị có mục tiêu gì không? Định kiếm người thân ở Băng Quốc sao?

Tổng Thúc lắc đầu nói:

- Lần trước nghe người nói sẽ liên lụy người thân nên chúng ta đã suy nghĩ lại. Không đi kiếm bọn hắn nữa mà sẽ rời khỏi Băng Quốc, kiếm một nơi ít người ở lại. Sau một thời gian, mọi chuyện lắng xuống, chúng ta sẽ trở lại trung vực.

Nhất Thành gật đầu rồi cười nói:

- Nếu vậy thì ta có thể giúp hai vị, tối qua các vị đã giúp ta, đây cũng là cơ hội để ta báo đáp. Tổng Thúc muốn trốn tránh người ngoài thì hãy đến thư viện chúng ta đi. Trong cốc có rất nhiều nơi không có người qua lại, không có ma thú và quái dị, các vị không sợ phải đối mặt mấy rắc rối này.

Tổng Thúc nhú mày mà nói:

- Cao tăng của thư viện sợ rằng sẽ biết chuyện này. Lúc đó tin tức sợ sẽ bị lộ ra ngoài, phải biết kẻ thù của hai chúng ta không phải người tầm thường.

Nhất Thành cười nói:

- Hai vị cứ yên tâm việc này, cao tăng sẽ biết nhưng ta chắc chắn bọn họ sẽ không nói ra, mà bọn họ cũng không biết hai vị là ai chỉ biết là người quen của ta. Thân phận của ta cũng không nhỏ trong thư viện. Muốn đề hai vị ở lại sẽ rất dễ dàng. Chắc chắn sẽ không có ai nghi ngờ và phản nản.

Tổng Thúc nghe vậy thì hiểu kỳ hỏi:

- Tiểu đệ nói vậy thì thân phận tiểu đệ thật không nhỏ trong thư viện. Không biết là con cháu lão sư nào hay là đệ tử của viện trưởng.

Nhất Thành cười lớn nói:

- Ha..ha..ha.. Mấy thân phận nhỏ như vậy sao hợp với tiểu đệ được. Mập Mập nói xem trong thư viện ta có thân phận gì.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Mời chào

Mập Mập và Tiểu Tiểu cũng khá hiểu tính cách của Nhất Thành nên nhìn Tổng Thúc với ánh mắt phức tạp nói:

- Hai chúng ta phải gọi hần là Tiểu Sư Thúc Tổ. Viện Trưởng phải gọi hần là Tiểu Sư Thúc. Bên trong thư viện, thân phận hần xếp thứ hai, sau sư huynh hần mà thôi. Tổng Thúc không cần lo việc bị lộ, tiếng xấu của người này trong thư viện không nhỏ. Vì thế, hần mang người về cũng không ai dám hỏi một tiếng.

Mập Mập đã nghe Tiểu Tiểu nói lại chuyện ở Huyết Nguyệt Điện. Nghe xong hần cũng chỉ biết cười khổ. Lúc mới quen, tính cách của vị huynh đệ này đã quái. Đến lúc lên làm Tiểu Sư Thúc Tổ người khác cũng không thay đổi. Vẫn bá đạo, hành sự không kiêng nể gì ai.

Tổng Thúc và Tổng Tiểu Thư tròn mắt kinh ngạc. Còn có thể thế này sao, tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi mà đã trở thành Tiểu Sư Thúc Tổ của một phái?

Nhất Thành tròn mắt nhìn Mập Mập nói:

- Tiếng xấu gì? Ta có phách nam bá nữ đầu mà người nói là tiếng xấu. Nhiều lắm chỉ mới chém một đệ tử và một vị lão sư. Sau đó ép mấy tên làm loạn phát lời thề chứ có gì lớn lao.

Mập Mập tròn mắt nhìn ngược lại Nhất Thành nói:

- Vậy mà không đủ xấu sao? Có người nào dám ở chính điện của thư viện chém đầu một tên đệ tử và lão sư trước mắt tất cả người trong thư viện không. Ta còn nghe Tiểu Tiểu nói nếu hôm đó không có lão sư Tiểu Bưu và các đệ tử khác đứng ra cầu tình, người đã phế hơn một nửa lão sư và đệ tử nòng cốt của thư viện. Mấy tên kéo bè kết phái trong thư viện bị người ép phát lời thề ma pháp từ nay trung thành với thư viện không được kéo bè kết phái nữa. Người nói xem, mấy việc này là để lại tiếng tốt hay tiếng xấu. Người chắc chắn sẽ được ghi danh vào lịch sử của thư viện, 'Tiểu Sư Thúc Tổ có thủ đoạn huyết tính nhất'.

Nhất Thành nghe thế thì ngớ người. Mập Mập nói đúng, hần đúng là không cảm thấy gì lạ với việc mình làm, nếu mà đứng ở khía cạnh khác thì hành động của hần thuộc loại ác bá nhất. Giết người rồi còn muốn phế một đám người, sau cùng còn ép người khác phát lời thề ma pháp. Nhìn thì không có gì nhưng thủ đoạn thật lén.

Bên kia Tổng Thúc lại nghiêm túc nhìn Nhất Thành thêm vài lần. Người trẻ tuổi này đúng là tài không đợi tuổi. Mới ở cấp thấp pháp sư đã có thể trốn thoát từ tay pháp sư cấp cao. Thủ đoạn đánh thép cực kỳ huyết tính. Lão như hiểu thêm người trẻ tuổi này một phần nào.

Nhất Thành gãi gãi đầu, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng nói với Tổng Thúc:

- Tổng Thúc, hay là chúng ta thay đổi một chút thân phận của ngài. Thay vì đến thư viện làm khách của ta, ngài đến thư viện với thân phận khách khách Pháp Sư.

Tổng Thúc nghi ngờ nói:

- Khách Khanh Pháp Sư? Thân phận loại này là gì?

Nhất Thành phát hiện thế giới này không có thân phận này, các pháp sư được mời chào vào gia tộc hoặc thư viện đều chính là gia nhập làm tay sai, chứ không có thân phận khách khanh. Hần cười nói:

- Khách Khanh Pháp Sư là người có chức vị và nhiệm vụ trong thư viện. Chức vị chính là song song với các vị viện chủ và phó viện chủ. Chỉ dưới viện trưởng, nói thế chứ khách khanh không có quyền lực gì trong thư viện nhưng được thư viện tài bồi và đệ tử cung kính. Khách Khanh pháp sư sẽ có được tự do tùy thích, muốn làm gì thì làm, việc khách khanh làm miễn sao không nguy hại đến thư viện là được. Khách Khanh Pháp Sư nhiệm vụ duy nhất là đứng ra lúc thư viện gặp nguy hiểm. Tất nhiên không phải là liều mạng mà giúp đỡ đánh đuổi kẻ địch bên ngoài. Nếu kẻ địch quá mạnh sẽ làm nhiệm vụ bảo vệ một số nòng cốt đệ tử rồi đi. Bảo vệ chúng đến nơi an toàn. Giữ lại một hơi cho thư viện. Ngài thấy thân phận này thế nào?

Tổng Thúc suy nghĩ một lúc như gật đầu hiểu nói:

- Nói đúng hơn là Khách Khanh Pháp Sư sẽ không có quyền lực gì nhưng được nhận tài nguyên từ trong thư viện. Được đệ tử cung kính và có quyền tự do hoạt động riêng, không bị gò bó bởi thư viện. Nhiệm vụ duy nhất của Khách Khanh Pháp Sư là bảo vệ thư viện khi gặp nguy nan. Nếu đánh không lại thì không cần liều mạng, chỉ cần bảo vệ nòng cốt đệ tử rồi đi là được.

Nhất Thành cười gật đầu, hần nói thêm:

- Tất nhiên thân phận Khách Khanh Pháp Sư không phải ai muốn làm là làm được mà người đó phải là một Pháp Sư mạnh mẽ. Việc này thì ta nghĩ Tổng Thúc không có vấn đề. Ngoài ra ngài và Tổng tiểu thư có thân phận đặc biệt, việc làm khách khanh chỉ có thể cho cao tầng thư viện biết. Và ta nghĩ, Tổng tiểu thư cũng cần tài nguyên và nơi tu luyện, không thể bốn ba khắp nơi làm chậm trễ việc tu luyện của nàng được.

Tổng Thúc suy nghĩ thì thấy thân phận này không tệ chút nào, vừa được tôn kính, vừa có tài nguyên, vừa không chậm trễ cháu gái mình tu luyện. Với lại, trốn trong thư viện sẽ an toàn hơn, chạy loạn khắp nơi, có khi lại phải đối mặt với vấn đề khác. Tổng Thúc gật đầu quay sang hỏi Tổng Tiểu Thư bên cạnh:

- Cháu gái, thấy thân phận này thế nào?

Tổng Tiểu Thư nhìn Nhất Thành một lúc rồi quay sang nói với Tổng Thúc:

- Thân phận này rất tốt. Chúng ta có nơi dừng chân, không chậm trễ việc tu luyện, và rất an toàn nữa. Ngoài ra lại có tự do, có thể rời đi bất cứ lúc nào, không bị gò bó thì quá tốt. Còn việc ra tay giúp đỡ thư viện thì sợ rằng mấy vạn năm chưa chắc đã có cơ hội xuất thủ. Một thế lực có danh tiếng, muốn đánh đến cửa không phải nói đánh là đánh được. Với lại Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện nghe nói phó viện trưởng và viện trưởng là pháp sư cấp cao, tiếng tăm lừng lẫy ở vùng Tây Hoang này. Chúng ta đã đến đây cũng nên gặp họ một lần.

Tổng Thúc nghe Tổng Tiểu Thư đồng ý thì gật đầu nói với Nhất Thành:

- Chúng ta đồng ý trở thành Khách Khanh Pháp Sư của thư viện. Vậy lúc nào thì sẽ trở lại thư viện?

Mập Mập và Tiểu Tiểu bên cạnh há hốc mồm, vậy là xong rồi sao? Mời chào Pháp Sư mạnh mẽ chỉ qua mấy câu nói thế thôi sao? Thật sự vị Tiểu Sư Thúc Tô này không đơn giản chút nào. Một Đa Tắc, giờ thêm một Tổng Thúc và một Tổng Tiểu Thư. Người nào cũng không đơn giản nhưng đều bị vị Tiểu Sư Thúc tô này dễ dàng lôi kéo.

Tổng thúc bỗng nhiên hỏi Nhất Thành:

- Cách nói chuyện của tiểu đệ rất kỳ lạ. Pháp Sư mạnh mẽ, mạnh mẽ sẽ đến cấp bậc nào mới gọi là mạnh mẽ?

Nhất Thành nhú mày nói:

- Pháp Sư mạnh mẽ nghĩa là Pháp Sư đột phá cấp S sáu sao Vũ Tiên trở lên.

Tổng Thúc cười nói:

- Ô, tiểu đệ không biết là Pháp Sư đột phá sáu sao Vũ Tiên gọi là gì sao?

- Có tên gọi khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Đại Pháp Sư

- Đúng, những Pháp Sư đột phá sáu sao Vũ Tiên gọi là Đại Pháp Sư. Họ không nói là bảy sao hoặc tám sao. Vì khi đột phá đến Đại Pháp Sư, các ngôi sao trong Magic Plate sẽ hình thành một trận đồ, trận đồ này là tùy thuộc vào Pháp Thuật mà họ sử dụng. Nói đúng hơn, lúc đó họ sẽ kết trận đồ thành một nguyên tố nhất định. Nguyên tố đó sẽ trở thành chủ đạo thực lực của Pháp Sư đó.

Tổng thúc lắc đầu nói:

- Các ngươi chưa đến cấp bậc kia nên tốt nhất không nên biết nhiều để tránh gây áp lực lên bản thân. Thời đại thay đổi, thế hệ trẻ thời đại này phát triển rất nhanh. Tới lúc các ngươi đến Cấp S sáu sao Vũ Tiên đỉnh phong lúc đó sẽ hiểu tất cả mọi chuyện.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Vậy mọi chuyện quyết định như vậy đi. Tổng Thúc sẽ trở thành Pháp Sư Khách Khanh của thư viện. Còn Tổng tiểu thư sẽ trở thành đệ tử của thư viện. Thân phận của hai vị sẽ có ba người chúng ta và vài người cao tăng của thư viện biết thôi. Chúng ta sẽ trở lại thư viện sau khi giải quyết đám quái dị đang hoạt động ở Biên Bàng Thành này. Đặc biệt cẩn thận đám Dị Giáo, bọn chúng chắc chắn còn lớn vồn quanh đây.

Mọi người gật đầu, Nhất Thành quay sang hỏi Mập Mập:

- Đa Thúc đâu?

- Đa Thúc đang ở một quán trọ cách đây không xa. Ngươi tìm thúc ấy?

Nhất Thành gật đầu nói:

- Ta sẽ ở lại phòng này vài ngày, ngươi bảo Đa Thúc đến đây, hôm nay ta sẽ chữa trị cho lão. Nhớ mua thêm mấy tấm vải trắng lớn và một vài cây dao loại nhỏ. Ta cần người và Tiểu Tiểu trợ giúp việc trị liệu nên mọi người cứ ở lại đây hôm nay. Nhấn tin cho cha ngươi nói người Nhân Phủ cẩn thận hết mức, không có gì thì tuyệt đối không được lộ diện. Gặp người dị giáo thì tuyệt đối không được chạy về nơi ẩn núp của người gia tộc.

Mập mập nghe xong thì gật đầu rồi đi. Nhất thành sắp xếp như vậy là vì tên Đại Pháp Sư của Dị Giáo kia. Hắn muốn Đa thúc hồi phục càng nhanh càng tốt, sau đó kết hợp với Tổng Thúc, hồ tên kia một vỏ. Hắn không biết có thể giúp Đa Tắc hồi phục nhanh không, nhưng hắn đã có tính toán trước, hy vọng sẽ thành công. Thật ra việc này Tổng Thúc một mình làm cũng được nhưng Nhất Thành không muốn lão phải xuất quá nhiều lực, nếu để kẻ địch của lão hoặc người nào đó ghi nhớ lão thì không hay. Đã muốn trốn thì phải triệt để xóa sạch dấu vết lão đã từng xuất hiện ở đây.

Nhất Thành và mọi người ngồi hàn huyên một chút. Tổng Thúc nói về chuyện đêm qua làm Nhất Thành hiểu kỳ. Không nghĩ tới tối qua Tổng Thúc đi dạo trong thành, gặp rất nhiều quái dị. Quái dị nhiều nhưng không mạnh, mạnh nhất chỉ là Hắc Quái và oán quỷ. Lão có thể dễ dàng tiêu diệt chúng nhưng số lượng chúng lại không giảm. Sau mấy canh giờ, nơi quái dị bị tiêu diệt sẽ xuất hiện một quái dị khác. Điều này rất kỳ quái.

Nói chuyện một lúc thì Mập Mập mang theo Đa Thúc trở lại, trên tay cầm theo một xấp vải trắng và đao. Vải trắng rất nhiều, đao thì to nhỏ loại gì cũng có.

Tổng Thúc nhìn thấy Đa Tác đầu tiên hơi kinh ngạc sau đó là nhúu chặt lông mày. Lão nhìn ra thương thế của Đa Tác. Dù sao cũng là Đại Pháp Sư, nhìn không ra mới kỳ lạ. Tổng Thúc nói:

- Vị huynh đệ này bị thương rất nặng, sợ rằng không có nhiều thời gian.

Đa Tác cũng khá là kinh ngạc khi thấy Tổng Thúc, hẳn dù pháp lực lùi bại nhưng ánh mắt vẫn đủ tinh tường, có thể nhìn ra Tổng Thúc là cao thủ trong cao thủ.

Nhất Thành cười giới thiệu hai người với nhau. Sau đó mọi người chia ra ngồi quanh bàn bàn bạc chuyện tiếp theo. Nhất Thành nói:

- Đa Thúc, ta sẽ trị liệu cho Thúc ngay bây giờ? Thúc chuẩn bị kỹ rồi chứ?

Đa Thúc hai mắt sáng lên. Tối qua hẳn đã quan sát kỹ người thanh niên này. Thật sự là người tài hiếm có. Hẳn trong lòng trước đó không hy vọng nhiều vào thanh niên này nhưng sau một đêm hẳn đã có thay đổi. Hy vọng và kỳ vọng vào kỳ tích từ Nhất Thành nhiều hơn.

- Vâng Công tử.

Nhất Thành gật đầu bắt đầu xem xét mọi thứ Mập Mập mang đến. Tổng Thúc bên cạnh nói với Đa Tác:

- Ta có thể quan sát vết thương không?

Đa Tác đầu tiên do dự nhưng rồi cũng thở ra một hơi dài gật đầu vương tay ra về phía Tổng Thúc rồi nói:

- Cứ tự nhiên

Tổng Thúc gật đầu đặt các ngón tay lên cổ tay của Tổng Thúc như bắt mạch, sau một lúc thì trên mặt biểu hiện kỳ quái, sau đó thì hiện lên vẻ khiếp sợ. Lão vội vàng hỏi:

- Huynh đệ bị người nào đánh bị thương? Hắc khí trong người của huynh đệ cực kỳ tà ác, nó đang hấp thụ sinh mệnh lực và đã sắp tiến đến tìm lẫn linh hồn.

Đa Tác lắc đầu nói:

- Thật xấu hổ! Ta cũng không biết là kẻ nào đã đánh lên ta. Lúc đó, ta đang thăm dò một hiểm địa. Chỉ thấy một bóng đen lướt qua thì đã làm ta bị thương. Bóng đen kia quá nhanh! Sau khi bị thương thì ta không dám dừng lại ở đó một giây nào. Vội vã lao ra khỏi hiểm địa chạy trốn. Một thời gian sau, vết thương càng lúc càng nghiêm trọng, tìm mọi Silver Plate pháp sư ta có thể nhờ cậy để trị liệu nhưng tất cả đều lắt đầu. Trị liệu sư đột phá Đại Pháp Sư thì quá khó gặp, cũng không đủ sức để trả thù lao cho họ nên đành bó tay.

Tổng Thúc ồ lên một tiếng, lão suy đoán xem thứ gì có thể gây ra vết thương nghiêm trọng và kỳ quái như thế này nhưng nghĩ mãi không ra. Sau khi một lúc thì chăm chú nhìn Đa Tác sau đó quay sang nhìn Nhất Thành bên kia. Đa Tác như hiểu ý cười khổ nói:

- Ta gặp vị công tử này trên đường. Hẳn nhìn ra vết thương của ta, nói là có cách trị nhưng nguy hiểm cực lớn. Bảo ta dùng mạng đánh bạc, ta thấy mình không còn đường nào khác nữa rồi và cảm thấy vị công tử này rất kỳ quái nên liều một lần.

Tổng Thúc nói:

- Nếu thất bại thì sao?

Đa Tác lắc đầu cười khổ nói:

- Nếu thất bại, công tử này nói sẽ giúp ta lên đường nhanh chóng không có đau đớn hay lo lắng sẽ biến thành quái dị.

Tổng Thúc há mồm, Tổng Tiểu Thư bên kia nghe xong cũng kinh ngạc. Cả hai cùng nhìn về thiếu niên kia. Trong lòng đều tự hỏi, - Vậy cũng được sao? Chưa không được thì giúp người ta giải thoát luôn? Chưa thấy vị trị liệu sư nào nói ra câu này với người bị thương cả. Đây là lần đầu bọn hắn nghe thấy.

Nhất Thành nhúu chặt mày quan sát mấy cây dao được Mập Mập mang đến. Đao quá thô, không thể dùng được. Thấy Nhất Thành như vậy Mập mạp hỏi:

- Sao thế, dao này dùng không được sao?

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Quá thô, không đủ sắc bén, có khi chắc phải dùng đại đao của ta.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Giỏi

Ma Huyết xuất hiện trên Nhất Thành. Mập Mạp thấy Ma Huyết thì rung mình, không biết Nhất Thành cần dao làm gì nhưng dùng đại đao này trị liệu thì sợ rằng người bị thương đã trực tiếp vong mạng.

Tiểu Tiểu hỏi:

- Nhất Thành, người cần loại đao gì?

Thu lại Ma Huyết, trên tay Nhất Thành hình thành một tiểu đao nhỏ bằng khí, nếu có người trái đất ở đây chắc chắn biết đao này là đao dùng trong phẫu thuật. Mọi người không biết Nhất Thành dùng phép thuật gì nhưng bọn hắn lại hiếu kỳ về thanh đao kia hơn, rất nhỏ, cảm giác rất sắc bén.

- Ta cần loại đao này, nói đúng hơn là loại đao tương tự như vậy nhưng phải rất sắc bén. Lúc đó mới dễ dàng cắt xẻ.

Nhất Thành trầm ngâm lên tiếng, hắn muốn loại đao này để giúp Đa Tác trị liệu thương thế. Tống Thúc bên cạnh liền cười nói:

- Nếu có hình mẫu rồi thì dễ dàng, để ta giúp người tạo vài thanh đao như vậy là được.

Mọi người bất ngờ nhìn về Tống Lão, lão chỉ cười rồi không chế mấy thanh đao Mập Mạp mang đến bay về phía lão. Trên tay lão xuất hiện một ngọn lửa thanh sắc nung chảy mấy thanh đao thành một đoàn chất lỏng, lão bắt đầu kết ấn ma pháp bài trừ tạp chất có trong chất lỏng. Sau khi bài trừ tạp chất thì chất lỏng ít đi một nửa. Bước tiếp theo lão bắt đầu tạo hình, từ từ chất lỏng được phân tách thành ba, sau đó hóa thành ba thanh đao hình dáng giống đúc thanh đao vừa rồi Nhất Thành dùng phép thuật tạo thành.

Ba thanh đao được tạo thành bay đến trước mặt Nhất Thành. Tống Thúc hỏi:

- Loại đao này đúng không?

- Đúng, Tống Thúc là thợ rèn pháp khí hay sao mà có thủ pháp điều luyện như vậy?

Nhất Thành vui vẻ nhận lấy ba thanh đao, trên đao vẫn còn sức nóng nhưng với sức nóng này thì không đáng kể đối với hắn. Quan sát kỹ thì ba thanh đao này khá là sắc bén, đao bóng loáng, phản xạ lại ánh sáng.

Tống Thúc lắc đầu nói:

- Ta không phải người rèn pháp khí, nhưng ta lại là người tu luyện hóa pháp thuật. Với lại khoáng vật này rất tầm thường nên rất dễ dàng làm tan chảy. Nếu khoáng vật khác thì không đơn giản như vậy đâu.

Nhất Thành gật đầu hiểu, hắn nhìn bầu trời bên ngoài, cũng nên động thủ thôi trước khi trời tối. Hắn nhìn qua Tống Thúc và Tống tiểu thư nói:

- Đa tạ Tống Thúc giúp đỡ. Ta chuẩn bị trị liệu cho Đa Tác, hai vị nên tránh đi một lúc, Đa Tác phải thoát áo.

Hai người gật đầu rồi chào mọi người rồi đi. Nhất Thành có ý không muốn hai người này biết bí mật của hắn nên lợi dụng cơ hội mời hai người này rời khỏi. Nhất Thành nói với Đa Tác:

- Đa Tác chuẩn bị đi, sau đó tự đánh ngất mình.

Đa Tác gật đầu, Nhất Thành bảo mập mạp trải tấm vải trắng lên giường để Đa Tác nằm lên. Khi nhìn thấy vết thương của Đa Tác thì mọi người nhủ chặt lòng mày. Không nghĩ đến ở phần ngực bên phải của lão có một vết đen to như hai ngón tay. Các đường hắc khí từ vết đen tràn ra đang xâm chiếm từ từ thân thể của Đa Tác. Không khác gì một gốc cây có rất nhiều rễ cây đang đâm chồi trong người. Những đường hắc khí kia nổi cộm phập phồng như đang sống nhìn rất ghê rợn.

Nhất Thành nhủ chặt lòng mày, lần đầu gặp Đa Tác hắn cảm thấy một luồng hắc khí quái gở phảng phất trên người Đa Tác. Hôm nay nhìn thấy vết thương, hắn hơi giật mình.

Không nghĩ đến lại có thể như vậy, loại sát khí này đang hấp thụ mọi thứ Đa Tác đang có, từ máu đến linh hồn đều bị hấp thụ truyền đến trung tâm của hắc khí ở ngực trái! Hắn hiếu kỳ ở ngực trái Đa Tác là gì? Hắn không tin ở đó chỉ có hắc khí không.

Đa Tác đã chuẩn bị xong, hắn không biết làm sao để tự mình ngắt đi. Tiểu Tiểu đành phải đến bên cạnh vỗ một cái ‘bóp’ thật mạnh vào đầu của lão. Lão đỏ ửng trên giường rồi không hay biết gì nữa. Nhất Thành lắc đầu cười khổ, đúng là bạo lực lúc nào cũng là cách gây mê nhanh nhất.

- Mập Mập, người nhanh chóng trói chặt Đa Thúc! Nếu lão tỉnh lại thì cứ làm theo cách của Tiểu Tiểu lúc này.

- Tiểu Tiểu, tí nữa lúc ta ra hiệu thì nhanh chóng bảo vệ các bộ phận không bị hắc khí xâm nhập.

Mập Mập và Tiểu Tiểu gật đầu. Nhất Thành quan sát vết đen một lúc thì dùng dao cắt một đường ở ngực trái của Đa Tác. Ngay khi vết cắt xuất hiện, máu lại không thấy tuôn ra mà chỉ thấy hắc khí tuôn ra một ít sau đó thì vết cắt nhanh chóng khép lại. Nhất Thành cười lạnh, đao phẫu thuật trên tay được Hắc Âm Năng Lượng bao bọc. Lần này không cắt mà hắn khoét một lỗ trên ngực của Đa Tác. Sau đó thì dùng dao hất đi lớp da phía trên vết khoét.

Một cảnh tượng hãi hùng xuất trước mặt ba người, bên trong vết khoét không có máu hay các thứ như bọn hắn nghĩ mà xuất hiện chỉ chít một loài giòi bọ nhỏ màu đen đang lúc nhúc. Trên người chúng lại có hắc khí màu đen bao quanh. Nhất Thành nuốt chút nữa nôn ra tại chỗ. Bên kia Mập Mập sắc mặt trắng bệnh, miệng ngậm chặt như sắp óai. Ở đây chỉ có Tiểu Tiểu là biểu hiện ổn định nhất, chỉ nhú chặt lông mày.

Nhất Thành sau khi lấy lại tinh thần thì dùng đao phẫu thuật móc lên một con giòi nhỏ sau đó bắt đầu quan sát. Hắn nhú chặt lông mày vì loài giòi này đang muốn hấp thụ Hắc Âm Năng Lượng trên đao phẫu thuật. Nhất Thành bắt đầu làm thử nghiệm, bên kia Mập Mập và Tiểu Tiểu không làm phiền Nhất Thành mà chỉ im lặng quan sát hắn.

Nhất Thành bắt đầu thử sử dụng ngũ hành nguyên tố từ năng lượng khởi nguyên vây giết con giòi nhưng lại không có hiệu quả. Mà hắn truyền vào nhiều năng lượng nguyên tố thì hắc khí trên thân con giòi này càng mạnh. Sau đó các loại nguyên tố phong, băng, điện xuất hiện nhưng kết quả lại giống nhau. Việc này đáng lẽ hắn không cần rắc rối như vậy mà có thể trực tiếp hỏi trí tuệ thể nhưng hắn lại lười đi hỏi. Việc gì có thể làm được thì hắn sẽ không phiền Trí Tuệ Thể.

Sau một lúc thử nghiệm, hắn rút ra kết luận, loài giòi này không sợ các nguyên tố tự nhiên. Có thể vì thế mà không có pháp sư nào ở Silver Plate có thể trị liệu cho Đa Tác. Nếu sử dụng nguyên tố tự nhiên thì bọn hắn phải đủ mạnh để nghiền ép loài giòi này mới được.

Nhất Thành chuyển sang dùng Hắc Âm Năng Lượng, hắn khá hiểu rõ loại năng lượng này nên thử truyền vào con giòi một ít Hắc Âm Năng Lượng, không ngờ mới tặng cho nó một ít thì nó liền nổ tung, con giòi liền biến thành một luồng hắc khí, một mùi tanh hôi bắt đầu truyền đến mũi Nhất Thành.

Nhất Thành nhú mày, có thể hủy diệt chúng bằng Hắc Âm Năng Lượng nhưng nếu làm không tốt thì Hắc khí tanh hôi này sẽ tràn khắp cơ thể Đa Tác. Lúc đó thì vui rồi, hắn chỉ có thể dùng một đao tiễn Đa Tác lên đường.

Hắn móc hai con giòi khác lên trên đao phẫu thuật, tương tự hắn truyền Hắc Âm Năng Lượng vào một con giòi để nó nổ tung, hoá thành hắc khí. Không nghĩ đến con giòi còn lại lại xông đến hấp thụ hắc khí đó vào trong người rồi trở nên lớn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Chờ quái dị đến gõ cửa

Nhất Thành bỗng thay đổi cách, hắn thay vì truyền năng lượng lại dùng cách hấp năng lượng từ con giòi. Không nghĩ đến, con giòi liền bị hút khô, tan thành mây khói mà Hắc Âm Năng Lượng lại không có biến đổi gì, vẫn tinh khiết như cũ.

Nhất Thành cười tươi hai mắt tỏa sáng, có cách rồi. Tiểu Tiểu và Mập Mập này giờ quan sát Nhất Thành thì trợn mắt khiếp sợ. Trong lòng rung động cực độ. Bọn họ thậm chí hai chân cũng run lên, suýt nữa ngã ngồi trên đất.

Ngay khi trên người Nhất Thành xuất hiện ngũ hành nguyên tố thì bọn họ trợn tròn mắt, đến lúc phong, băng, điện, thậm chí ánh sáng thì hai chân bọn họ run lên. Đến cuối cùng là một loại hắc khí thì hết nói.

Nhất Thành chả quan tâm biểu hiện của hai người này mà nhìn vết thương trên ngực trái của Đa Tác. Tay hắn liên tục kết ấn, một đồ án màu đen kỳ quái xuất hiện trên ngực trái của Đa Tác. Phía trong vết thương bắt đầu truyền ra tiếng nổ lộp độp nhỏ như đốt củi khô. Sau một lúc thì lỗ khoét trên ngực trái truyền đến một mùi tanh hôi. Mà cũng lúc này, càng đường hắc tuyến như rễ cây nhanh chóng rút lại, tập trung ở ngực trái. Nhất Thành quát:

- Tiểu Tiểu, nhanh chóng bảo vệ và trị liệu các bộ phận không có đường hắc khí.

Tiểu Tiểu bị tiếng quát của Nhất Thành đánh tỉnh. Hắn vội vàng thì triển một vòng ánh sáng xanh trị liệu các bộ phận bị hắc khí xâm chiếm lúc trước.

Nhất Thành cũng không rảnh tay mà mở rộng đồ án màu đen bao bọc hắc khí ở ngực trái. Tiếng nổ lóc bóc liên tục truyền ra từ ngực trái Đa Tác. Đồ án của nhất thành cũng bắt đầu thu nhỏ lại. Sau một lúc đồ án dừng thu lại thì trên trán Nhất Thành cũng toát ra mồ hôi.

Một loạt tiếng nổ dừng lại, đồ án màu đen do Nhất Thành thì triển cũng rút lại chỉ bằng hai ngón tay. Nhất Thành khuôn mặt trở nên nghiêm trọng quát:

- Thu

Hắc khí từ vết thương liên tục bị đồ án màu đen hút ra và hấp thụ sạch sẽ. Một luồng năng lượng dồi dào truyền vào trong cơ thể Nhất Thành, vòng tuần hoàn Hắc Âm Năng Lượng được thúc động mạnh mẽ. Có điều vì cơ thể hắn đã đến cực hạn nên không thể tăng lên được nữa mà pháp lực của hắn lại tăng lên chạm đến vách ngăn đột phá cảnh giới thứ tư.

Đa Tác có dấu hiệu tỉnh lại, hắn mới rên lên một tiếng thì Mập Mập vội vàng vỗ hắn một phát cho hắn bất tỉnh lần nữa. Có thể đây là cách trị liệu đau đớn nhất đối với Đa Tác từ trước tới nay phải chịu.

Nhất Thành lùi lại một bước đứng yên thì Tiểu Tiểu hiểu ý, pháp lực tăng mạnh, bọc ánh sáng xanh nhanh chóng bao phủ cả cơ thể Đa Tác. Mô hôi trên trán Tiểu Tiểu tuôn ra như suối. Tất cả tinh thần lực tập trung vào việc trị liệu.

Nhất Thành sau mấy giây thì hồi phục, mở mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu và Đa Tác. Thấy Đa Tác vết thương nhanh chóng lành lại thì vỗ vai Tiểu Tiểu nói:

- Đề tạ!

Tiểu Tiểu thu tay lùi lại, Nhất Thành cũng gật đầu với Mập Mập, hai người hiểu ý lùi lại phía sau. Tiểu Tiểu ngồi ở góc phòng hồi phục năng lượng hao hụt trong cơ thể. Mập Mập thì canh giữ cửa ra vào.

Nhất Thành liền thì phép trị liệu hắn học được le Ma Pháp Các:

- Hoá Ma Chi Thuật - Thủy pháp trị liệu

Khởi nguyên năng lượng chuyển hoá thành thủy nguyên tố. Tạo thành một dòng nước xanh biếc nhanh chóng bao lại Đa Tác trên giường. Nhất Thành có thể cảm nhận được vết thương của Đa Tác nhanh chóng lành lại thì nảy ra một ta tưởng lớn mật. Hắn từ từ dùng linh hồn lực quan sát Silver Magic Plate của Đa Tác. Magic Plate của Đa Tác rất mờ nhạt. Tám ngôi sao đã mờ nhạt đến mức sắp biến mất. Nhưng Nhất Thành vẫn thấy rõ vị trí các ngôi sao đang tạo thành một trận đồ. Hắn không biết đây là trận đồ gì nhưng có thể đây chính là trận đồ chứng minh hắn là một Đại Pháp Sư.

Nhất Thành thu tay, hắn cảm thấy không cần tốn sức nữa. Vết thương còn lại thì để Đa Tác tự hồi phục đi. Sau đó hắn đi đến ngồi bên bàn uống trà. Mập Mập cũng không nói gì sợ làm phiền Tiểu Tiểu.

Bầu trời đêm bắt đầu kéo lên đến khi trăng lên thì Tiểu Tiểu cũng đã tỉnh lại. Đa Tác trên giường cũng cùng lúc tỉnh lại. Đa Tác sau khi kiểm tra thân thể thì vội vàng đứng dậy thì lễ với Nhất Thành:

- Đa Tạ công từ cứu mạng, đúng như lời hứa, ta sẽ làm tùy tùng của ngài 300 năm

Nhất Thành khoát tay nói:

- Không cần đa lễ như vậy, sau này đều là người một nhà. Có gì ta còn phải nhờ Đa Thúc nhiều.

Đa Tác gật đầu sau đó ngồi xuống giường đi vào tu luyện.

Tiểu Tiểu cười nói:

- Tiểu sư thúc tổ, ta phục rồi!

Mập Mập bên cạnh gật mạnh đầu.

Nhất Thành chỉ cười hắn cũng đoán được hai người này đang nói đến chuyện gì. Ba người kéo nhau rời phòng, xuống sảnh ngồi nói chuyện để tránh làm phiền Đa Tác. Không nghĩ đến, dù là nửa đêm nhưng vẫn có kha khá người ngồi. Thấy Tổng Thúc và Tổng tiểu thư vì cười đi đến.

Tổng Thúc thấy hắn cười thì vội hỏi:

- Tiểu huynh đệ, thành công trị liệu?

Nhất Thành cười gật đầu. Thấy vậy thì Tổng Thúc cười lắc đầu nói:

- Ta phục rồi! Không nghĩ tiểu huynh đệ lại có thủ đoạn cao cường như thế, cứu được cả người mà trị liệu sư cũng không thể chữa trị.

Nhất Thành cười nói:

- Chỉ là một chút thủ đoạn mà thôi. Tổng Thúc, sao mọi người tập trung ở đây vậy? Có không ít pháp sư trong này ha?

Tổng Thúc nói:

- Bọn họ đang chờ!

Mập Mập Hiểu kỳ hỏi:

- Chờ gì?

Tổng thúc cười thâm bí nói:

- Chờ quái dị đến gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Cốc.. Cốc.. Cốc...

Ở một nơi nào đó của Biên Bằng Thành,

Dưới ánh trăng sáng, một thân ảnh chậm chạp bước từng bước trên đường cái. Thân ảnh này rất to lớn, ít nhất cao hơn hai mét. Bóng thân ảnh kéo dài, che đi một vùng rộng trên đường. Thân ảnh này đang mặc một bộ giáp, bộ giáp không biết làm từ khoáng vật gì nhưng nó đã có dấu vết mài mòn. Trên đầu đội là một mũ giáp nhưng ngoài mũ giáp này đang cắm một thanh kiếm gãy, kiếm này đã bị bám bụi nhưng lưỡi kiếm lại vẫn phản xạ ánh trăng. Có thể thấy thanh kiếm này rất sắc bén và nó đã xuyên qua mũ giáp cắm sâu vào trong đầu thân ảnh này.

Trên tay thân ảnh cao lớn kia đang cầm một trường thương dài kéo lê trên đất, phát ra thanh âm leng keng ở giữa đêm khuya thật rộn người.

Từ bên ngoài nhìn vào thì đây là có thể là một vị quân nhân nào đó. Hoặc thậm chí thông qua bộ giáp có thể nói đây là một vị tướng quân. Nhưng người này chắc chắn đã chết vì thanh kiếm kia đã cắm sâu vào đầu, sau lưng lại có mấy mũi tên nhọn. Từ những vết thương đó, không một người bình thường nào có thể còn sống.

Thân ảnh cao lớn của vị tướng quan đứng trước một căn nhà. Nhà này nhìn khá là rách nát và đơn sơ.

- Cốc, Cốc, cốc

Tiếng gõ cửa vang lên, trong nhà, một người trung niên đang run rẩy nằm co quắp trên giường run rẩy lắm lắm:

- Không phải ta, không phải ta. Ta không làm gì sai, chỉ buồn bán ít đồ.

Hắn trùm kín mít đầu, co quắt trên giường, cả người run rẩy kịch liệt không thôi. Chỉ là tiếng gõ cửa bên ngoài lúc to lúc nhỏ vẫn truyền đến. Tiếng gõ cửa kia không vội nhưng lại vẫn vang lên đều đặn, trung niên trên giường run lên từng đợt, đợt nhiên. ...

- Kết

Bỗng nhiên cửa mở ra, ánh trăng chiếu vào trong nhà. Một thân hình to lớn bước vào trong nhà đứng sừng sững ở đó. Trung niên vừa vén lên một kẻ hở nhìn thì ...

- Ahhhhhhhhhh

Một tiếng hét chói tai vang lên, kinh động tất cả hàng xóm bên cạnh nhưng không có một ánh đèn hay một tiếng động nào phát từ các nhà hàng xóm bên cạnh.

- -----

Quay lại với Nhất Thành,

Hắn nghe đến bọn họ đang chờ tiếng gõ cửa thì lấy làm kỳ. Trong thành này rộng lớn như vậy, làm sao mà có thể có quái dị đến gõ cửa phòng trọ này chứ. Làm gì có sự trùng hợp như vậy được. Nhất Thành định mở miệng hỏi thì Tổng Thúc bên cạnh đã nói:

- Quán trọ này đã bị gõ cửa hai ba đêm rồi. Không hiểu vì sao, tối nào cũng có tiếng gõ cửa đều đặn đến gần sáng mới dừng. Tất cả người thường trong quán trọ trừ ông chủ và tiểu nhị đã rời đi, những người trọ còn lại chỉ là các pháp sư.

Nhất Thành, Mập Mập và Tiểu Tiểu ồ lên kinh ngạc. Không nghĩ tới đã xảy ra đến ba đêm, nếu là người thường chắc đã chạy mất dép. Ai lại dám ở lại quán trọ nguy hiểm thế này.

Nhất Thành nhìn quanh trong quán thì có khoảng năm sáu người đang ngồi. Bọn họ đều là pháp sư, cấp bậc cao nhất chỉ là Silver Plate cấp một sao Thiên Cầm. Những người này chắc là pháp sư tự do, có thể được chủ quán trọ thuê để bảo vệ bọn hắn, hoặc là mấy tên pháp sư liều mạng thích lo chuyện bao đồng.

Nhất Thành cũng không nói thêm gì nữa mà chỉ ngồi uống trà, hỏi Mập Mập một chút sắp xếp Nhân Gia thế nào? Hắn hủy tấm da kia, Gia Gia hẳn có nói gì không? Mập Mập nói Nhân gia đã có chuẩn bị từ trước, thế nên vừa rồi đi Nhân Phủ thì liền tìm được chỗ trú ẩn. Không đụng mặt quái dị, còn tấm da kia sau khi đưa cho người thì Nhân Phủ không quan tâm nữa. Mà cũng không muốn quan tâm vì tấm da kia là tai họa của Nhân Phủ. Nhất Thành nghe vậy cũng gật đầu. Không biết Dịch Giáo mục đích là gì mà tìm tấm da kia? Cũng không hiểu bọn chúng làm gì ở Băng Quốc mà liên tục khống chế các gia tộc lớn ở đây. Chắc phải điều tra một chút việc này? Hắn cảm thấy việc này không đơn giản.

Đúng lúc này,

- Cốc Cốc Cốc

Tiếng gõ của truyền đến trong tai mọi người, tất cả hướng mắt nhìn ra phía cửa quán trọ. Cửa này làm bằng gỗ nhưng hình như mới được sửa chữa vì phía dưới lại áp lên một lớp kim loại cứng. Các song gỗ phía trên cửa cũng được chống thêm mấy thanh bằng kim loại, mà phía sau song gỗ là một lớp vải. Vải này chỉ là chất liệu bình thường dùng để chống mưa gió chứ không làm được gì.

Từ bên trong nhìn ra, trên lớp vải phía sau các song gỗ đang in lên một cái bóng. Bóng này nhìn rất bình thường, không to lớn, kích cỡ của một người bình thường đang đứng.

Trong quán trọ, ngoại trừ bàn Nhất Thành, còn lại ai cũng trở nên khẩn trương, mấy vị pháp sư khác cũng vội vàng sẵn sàng chiến đấu. Chủ quán và tiểu nhị liền trốn sau quầy, run rẩy nhìn ra. Nhất Thành liếc nhìn cái bóng ngoài cửa, sau đó thì lắc đầu nói với mọi người:

- Tên quái dị ngoài kia cảnh giới quá thấp, không hiểu sao lại mò đến đây gõ cửa? Chẳng lẽ ở quán trọ này có gì thu hút nó?

Tiểu Tiểu bên cạnh nói:

- Đúng là tên đó rất yếu nhưng ta cũng thấy lạ với điều này? Biên Băng Thành rất rộng, vì sao lại quán trọ này? Mà lại ba hôm gõ cửa liên tiếp?

Mập Mập nói:

- Chắc là nó quen chủ quán này nên đến chơi?

Nhất Thành và Tiểu Tiểu tròn trừng mắt nhìn Mập Mập. Hai người bó tay rồi, không nghĩ đến tên Mập này còn biết đùa, bên cạnh Tổng Thúc và Tổng Tiểu Thúc cũng nhếch miệng cười.

Nhất Thành nhìn Mập Mập nói,

- Ra mở cửa đi, sau đó thì tập luyện một chút thực chiến luôn. Người là Silver Plate pháp sư thượng cấp Thiên Cầm, cần học cách chém giết được rồi đó.

Mập mập tròn mắt nhìn Nhất Thành nói:

- Người làm như ta mới lần đầu chiến đấu không bằng? Lúc người hôn mê, ta đã làm rất nhiều nhiệm vụ cho thư viện, thực chiến cũng không tệ?

Nhất Thành cười nói:

- Người chắc chứ? Với cơ thể của người, chắc chắn là dùng phép thuật theo cách cứng đối cứng, ít di chuyển và làm việc theo nhóm. Điều này cực kỳ nguy hiểm, nếu gặp kẻ mạnh, chỉ cần bị áp sát sẽ xong đời. Thế nên người cần tập luyện chiến đấu một mình, dù gặp bao nhiêu kẻ địch cũng không bối rối. Thấy ta không, lúc chưa đột phá cấp S, ta đã một mình chém vạn tên Thi Quái và Cuồng Quái mà không cần dùng một chút phép thuật.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Hồ Gia Dao Pháp

Mập Mập bĩu môi nói:

- Nổ cho lắm vào, với lại cơ thể người trời sinh thần lực nếu không thì bị bọn chúng ăn thịt từ lâu.

Dù là nói vậy nhưng Mập Mập đã đứng dậy, đi đến mở cửa. Vừa đi, trong lòng vừa mắng thầm ‘-Người nghĩ ai cũng biến thái như người sao?’

Bên kia, mấy tên pháp sư tự do khác thấy cử động Mập Mập thì lo lắng. Một người trong đó quát lớn:

- Không được mở cửa. Bên ngoài là quái dị. Tuyệt đối không thể mở cửa nếu không. . .

- vào

Người kia chưa kịp nói xong thì một chén với tốc độ cực nhanh bay đến dừng lại ngay trước mặt hắn làm hắn tắt tiếng. Sau đó, nước trà bên trong chén bắt đầu sôi lên sùng sục, chén trà bỗng nhiên nổ tung trên không làm người vừa hô lên phải lùi lại phía sau mấy bước.

Hắn nhìn qua thì thấy Nhất Thành nhìn hắn cười. Người kia trong lòng lạnh xuống, hắn phát hiện thủ đoạn phép thuật vừa rồi của đối thủ cực kỳ cao cường. Người trẻ tuổi kia không phải là người bình thường, hắn vội vàng cúi người thì lễ nói:

- Thất lễ với các vị rồi.

Nói xong thì hắn lùi lại phía sau, cũng như bảo mọi người lùi lại phía sau. Mở ra một khoảng trống rộng trước cửa ra vào quán trọ. Mắt hướng về phía cửa, tập trung theo dõi nhất cử nhất động của Mập Mập.

Mập Mập chậm rãi đến trước cửa, trước khi mở cửa thì hắn liếc nhìn mọi người trong quán trọ một chút. Sau đó đó đặt hai tay lên cửa chính chuẩn bị mở.

- Kết

Cửa chính mở toang ra, Mập Mập trợn trừng mắt vội vàng lùi ra sau. Lúc này mọi người mới nhìn rõ bóng người ngoài cửa. Đó là một tên quái dị da màu xanh, hai mắt ngược trông nhìn lên trời, hai tay rũ xuống, lưng hơi còng. Áo quần tên này đã không còn, chỉ còn một mảnh vải đủ lớn che đi bộ phận giữa hai chân. Trên thân thể tên này có chi chít vết thương đang chảy ra hắc khí.

Tên quái dị thấy người mở cửa liền vồ đến cắn vào cổ người đó. Dù là mập mạp lùi lại khá nhanh nhưng quái dị tốc độ cũng không kém, nó đã sắp cắn đến Mập Mập. Mập mạp vội đánh ra Magic Plate, nhập vào cánh tay phải.

- Hứa Nham

Tay phải liền hóa thành nham thạch, Mập Mập vồ một phát vào mặt tên quái dị đang lao đến.

- Bốp

Quái dị bị vồ một phát choáng váng mặt mày. Lực đánh khá nặng, tên quái dị quay một vòng trên không mới đập mạnh xuống đất. Đầu nó va chạm với mặt đất nên nát bét, hai con mắt rớt ra lảng lác lóc, máu xanh ồ ạt tràn ngập trên mặt đất. Không nghĩ đến không chỉ da bọn chúng màu xanh mà máu chúng cũng màu xanh.

Mập Mập quay sang huênh hoang với Nhất Thành. Nhưng không nhận được Nhất Thành cổ vũ mà chỉ thấy Nhất thành chỉ chỉ ra phía ngoài cửa quán trọ cười cười.

Mập Mập quay lại nhìn thì trợn mắt, bên ngoài đã xuất hiện một đám quái dị, hắn vội vàng lao ra ngoài nghênh chiến. Không gian trong quán trọ không đủ rộng, hắn sẽ gặp bất lợi nếu đánh nhau trong này.

Một tên quái dị định xông vào trong quán trọ thì bị Hứa Nham của Mập Mập chụp vào mặt, theo hướng lao ra mà bị Mập Mập ném mạnh xuống đất. Mập Mập vừa mới đập xuống thì vội vàng đâm mạnh xuống đất. Một đợt sóng xung kích cực mạnh lấy Mập Mập làm trung tâm đánh ra bốn phía. Sáu tên quái dị đang lao đến phía hắn bị đánh bật ngược ra sau.

Mấy tên quái dị này chỉ có cảnh giới Cường Quái, cao nhất là Hắc quái sơ kỳ. Mập Mập đã là pháp sư đột phá Silver Plate nên có thể dễ dàng đánh với chúng một trận. Chỉ có điều cách dùng thổ phép thuật của Mập Mập rất kỳ lạ, biến cánh tay thành Nham thạch chiến đấu.

Nhất Thành nhìn thấy cách Mập Mập chiến đấu thì lắc đầu. Không có một chút kỹ thuật hay là kỹ xảo gì cả. Cách chiến đấu quá thô cứng, cơ thể lại to lớn, di chuyển chậm chạp. Nói nhanh thì nhanh hơn đáng quái dị yếu kém bên ngoài chứ so cùng cảnh giới, hoặc cao hơn, nếu gặp tên quái dị chuyên về tốc độ thì Mập Mập chỉ có thể đứng đó chịu đòn.

Nhất Thành nhìn vóc dáng của Mập Mập thì nhớ đến một bộ phim hoạt hình thú vị. Kungfu Panda. Hắn nở nụ cười, nếu tên Mập mạp này mà có cách chiến đấu của con gấu trúc kia, kết hợp với thổ phép thuật sẽ rất mạnh. Tiếc là hắn không học Kungfu bài bản mà chỉ xem phim rồi tập hợp lại, lâu lâu thì triển cho vui thôi. Mỗi đòn tấn công của hắn vẫn còn mang đậm tính chất Karate.

- Trí Tuệ Thê, người có thể hoàn thiện một loại võ thuật có trong trí nhớ ta không?

Trí Tuệ Thê hỏi:

- Ý tức chủ là từ trong trí nhớ tức chủ, hoàn thiện những võ thuật mà tức chủ từng xem kiếp trước?

- Đúng vậy!

Trí Tuệ Thê trầm ngâm một lúc nói:

- Có thể, thật ra đây chỉ là cách sử dụng sức mạnh của cơ thể và các kỹ thuật đơn giản nên không có khó khăn gì khi tìm cách hoàn thiện chúng. Mà thật

ra với cơ thể tức chủ bấy giờ thì không cần thiết học hết tất cả võ thuật của kiếp trước vì cái gọi là karate đã bao quát khá tốt cách phát lực và kỹ thuật trong chiến đấu. Nếu học quá nhiều sẽ trở nên tạp mà không tinh. Đến lúc đó có thể sẽ ảnh hưởng đến cách mà tức chủ chiến đấu. Ah, mà tức chủ phải biết, cơ thể mạnh mẽ, võ thuật luyện đến một mức nào đó thì sẽ trăm sông đổ về một biển. Đến mức cao nhất thì tất cả hành động nhỏ thường ngày cũng có thể thành võ thuật.

Nhất Thành gật đầu hiểu rõ, nếu vậy thì đúng là không cần học hết các loại võ thuật kiếp trước. Chỉ cần luyện tinh một loại là được. Hơn nữa, vì cơ thể hần mạnh mẽ, các đòn võ thuật đẹp mắt kiếp trước hần đều có thể thi triển, không cần phải luyện tập bọn chúng bài bản.

Bổng Nhiên, Trí Tuệ Thê lại nói tiếp:

- Nếu tức chủ muốn học võ thuật kiếp trước thì nên học đao pháp. Ta thấy trong trí nhớ của tức chủ có một môn đao pháp khá là quái dị. Nó ẩn rất sâu trong trí nhớ tức chủ, ta cũng suýt nữa quên nó.

Nhất Thành ngẩn người, đao pháp sao? Trong trí nhớ hần có một môn đao pháp của kiếp trước? Từ bộ phim nào đây? Nếu nói đến game thì không, vì game hần chỉ chơi giải trí chứ không hiểu sâu về kỹ năng. Thế chỉ có thử phim, hần vội hỏi:

- Đao Pháp gì vậy? Ta không nhớ nổi.

Trí Tuệ Thê thần bí nói lên bốn chữ:

- Hồ Gia Đao Pháp - Nhưng đã được ta cải tạo một chút để phù hợp thành phép thuật và vì tức chủ không nhớ hết tất cả diệu kỳ của Hồ Gia Đao Pháp.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Thập phương tàng đao

‘Hồ Gia Đao Pháp’

Nghe đến bốn chữ này, Nhất Thành ngẩn người, trong đầu hiện lên một ký ức ẩn sâu trong linh hồn về tuổi thơ của hần ở kiếp trước. Hần đã từng rất thích loại đao pháp này, nó gắn liền với một tuổi thơ không thể quên của hần.

Cùng với mấy thằng nhóc trong xóm, mỗi thằng mỗi thanh kiếm hoặc đao được làm từ tre hoặc gỗ. Mỗi thằng phải mất cả mấy ngày mới tạo ra được chúng, nổi bật nhất trong nhóm chính là mấy thằng nhóc học đòi đeo kiếm hoặc đao có hình rồng hổ, nhưng lúc nào đeo cũng thành hình chó hình mèo.

Sau đó cả bọn chia nhóm đánh nhau túi bụi, gì mà ‘Độc Cô Cừu Kiếm’, gì mà ‘Lục Mạch Thần Kiếm’, có mấy tên thì không kịp đeo kiếm thì mỗi thằng nhặt một cây tre hồ lớn, ‘Đã Cầu Bông’. Còn có mấy thằng về trộm kim chỉ may áo của mẹ hần chạy ra hồ lớn ‘Quỳnh Hoa Bảo Điện’ phóng kim như diều. Mấy lần như vậy thì nhiều thằng đập trúng kim mà khóc rống cả ngày. Chưa dừng lại ở đó, chơi đánh nhau đã trở nên nhàm chán, bọn hần kéo bè chặn đường mấy thằng nhóc lớn hơn, đánh nhau túi bụi, một tuổi thơ hào hùng làm sao.

Thời gian đó, hần là thằng nổi nhất trong nhóm, hần khá là to cao trong đám trẻ, với lại hần làm một cây đại đao, hình thù quái dị. Sau đó lúc đánh nhau lần nào hần cũng hô lớn ‘Hồ Gia Đao Pháp’, đao pháp này hần xem từ bộ Tuyệt Sơn Phi Hồ của Kim Dung. Lúc còn nhỏ hần đã rất thích phim và truyện kim dung mà cũng rất thích bộ đao pháp này.

Đặc biệt là chiêu ‘Bát Phương Tàng Đao’, di chuyển cực nhanh để lại những ảo ảnh, đao pháp tấn công bốn phía. Tất nhiên hần lúc nhỏ không thể thi triển giống trong phim mà vì thanh đao của hần quá lớn nên vỗ trúng tên nhóc nào thì tên đó khóc thét. Hồ Gia Đao Pháp không dùng đại đao để thi triển nhưng lúc nhỏ ai có đao càng to thì càng tốt.

Tiểu Tiểu bên cạnh bỗng nhiên thấy Nhất Thành ngẩn ngơ thì hỏi:

- Nhất Thành, không sao chứ?

Nhất Thành tỉnh lại trong ký ức, lắc lắc đầu nói:

- Không có gì, ta chỉ nhớ lại một số chuyện cũ.

Thấy Nhất Thành có vẻ buồn phiền vì điều gì đó nên Tiểu Tiểu cũng không hỏi thêm mà quan sát Mập mạp chiến đấu bên ngoài.

Nhất Thành trong đầu câu thông với Trí Tuệ Thê hỏi:

- Trong trí nhớ ta, ta chỉ nhớ tên chiêu thức mà không nhớ đặc điểm của chúng. Người thật sự có thể cải thiện tất cả các chiêu thức đó thành phép thuật sao?

Trí Tuệ Thề cười nói:

- Tất nhiên, đây là một thế giới phép thuật và túc chủ lại có trí nhớ khá tổng quát về môn đao pháp này vì thế việc cải tạo mấy chiêu thức kia rất đơn giản. Với lại chúng ta đã Thu Thập rất nhiều phép thuật từ Ma Pháp Các. Ta có thể áp dụng những kiến thức đã có để hoàn thành cách vận hành của năng lượng ma pháp trong người túc chủ, làm sao để nó phù hợp với loại đao pháp mới này.

Nhất Thành gật đầu nhưng hần có chút băn khoăn hỏi:

- Vì sao ngươi nghĩ ta nên tu luyện đao pháp này?

Trí Tuệ Thề cười nói:

- Thứ nhất là vì sở thích của túc chủ. Thứ hai là môn đao pháp này sẽ bù lại thiếu hụt của ‘Vô Hạn Chi Đao’ phép thuật. ‘Vô Hạn Chi Đao’ phép thuật giúp túc chủ mượn sức mạnh bên ngoài và cách thi đao mạnh nhất. Như chiêu thức Vô Hạn Chi Đao - Thế Phạt Chi Ma và Vũ Loạn hay biến hóa ra một hai thanh đao khác, tất cả chỉ là một loại phép thuật và cách mượn năng lượng của trời đất để chém giết đối thủ. Nó lại không có kỹ thuật hay kỹ xảo dùng đao thật sự. Vì vậy, túc chủ nếu học đao pháp mới sẽ rất có lợi. Mà việc này tất sẽ giúp đao pháp của túc chủ đến một cảnh giới mới.

Nhất Thành gật đầu, ‘Trí Tuệ Thề nói rất đúng, ‘Vô Hạn Chi Đao’ giúp hần học được ‘thế’ và mượn sức mạnh của bên ngoài nghiền ép đối thủ, cũng như một số cơ bản của việc dùng đao. Còn về các chiêu thức kỹ thuật hay kỹ xảo thì lại không có.’

Khi hần biến một thanh Ma Huyết thành hai thanh cũng chỉ giúp hần thi triển một chiêu thức nghiền ép đối thủ hai lần mà thôi. Lấy thế đè người như lúc hần chiến với Ma Da Chột Mắt. Nếu có kỹ thuật hay kỹ xảo dùng đao, vậy thì không khác gì có hai người Nhất Thành đánh một người. Lúc đó đao pháp của hần sẽ biến hóa vô cùng, rất khó phòng bị.

Nhất Thành hỏi:

- Vậy ta cần tốn bao nhiêu vật chất điểm hoàn thiện đao pháp mới?

Trí Tuệ Thề lắc đầu nói:

- Không cần! Ta dùng trí nhớ túc chủ có về ‘Hồ Gia Đao Pháp’ và kết hợp với một số kiến thức trong ‘Vô Hạn Chi Đao’ phép thuật để tạo ra một loại đao pháp phép thuật mới lấy cơ sở là ‘Hồ Gia Đao Pháp’. Ta gọi nó là ‘Nhất Thành Chi Đao’. Túc chủ chỉ cần điểm vật chất để học ‘Nhất Thành Chi Đao’ này.

- Thật sao?

- Đúng vậy, ngoài ra ta có thể tặng một chiêu thức trong ‘Nhất Thành Chi Đao’ miễn phí cho túc chủ. Đây xem như là cảm ơn việc Túc Chủ đã bỏ một năm thời gian để giúp ta thu thập tin tức phép thuật trong ‘Ma Pháp Các’.

Nhất Thành lắc đầu cười nói:

- Ngươi không nên nói vậy? Nếu không có ngươi thì ta đã gặp rất nhiều rắc rối ở thế giới này? Ta phải cảm ơn ngươi mới đúng. Nhưng nếu ngươi đã tặng miễn phí thì ta sẽ nhận. Đao Pháp này sau khi hoàn thiện thì có những biến hóa gì? Giới thiệu giúp ta, rồi ta sẽ chọn chiêu thức miễn phí.

Trí Tuệ Thề bắt đầu giới thiệu Nhất Thành về ‘Nhất Thành Chi Đao’:

- ‘Nhất Thành Chi Đao’ phép thuật sau khi được ta hoàn thiện thì trở nên vô cùng biến hóa. Chiêu thức mang cảm giác chậm rãi nhưng ẩn chứa đạo lý âm dương, trong âm có dương, trong dương có âm, trong cương có nhu, trong nhu có cương. Mỗi đao đều tiềm tàng sức mạnh mãnh liệt của ‘thế’ và năng lượng hủy diệt. Bí quyết xuất đao huyền bí được kết hợp với ‘Vô Hạn Chi Đao’, xuất đao cực nhanh, biến hóa vô thường, mở ra hướng đi mới của đao pháp. Đao pháp thực hư hỗ trợ lẫn nhau, xuất chiêu vô hư vô thực, biến chiêu quỷ dị khó lường. Túc chủ nhớ rõ hai chữ ‘Thái Cực’. Túc chủ muốn chọn chiêu thức nào?

Nhất Thành nghe xong thì gật đầu, đúng là lấy cơ sở từ ‘Hồ Gia Đao Pháp’ hần đọc từ Tuyết Sơn Phi Hồ thật. Vậy thì mình chọn chiêu đó đi.

- Ngươi cho ta chiêu thức tương tự như ‘Bát Phương Tàng Đao’ đi, một chiêu này có khi đã đủ dùng trong một thời gian dài.

Trí Tuệ Thề gật đầu:

- Ta biết túc chủ sẽ chọn chiêu thức tương tự chiêu này. Sau khi kết hợp với phép thuật, nó đã trở thành ‘Thập Phương’.

Nhất Thành trong đầu xuất hiện một loại phép thuật mới, đó chính là ‘Nhất Thành Chi Đao’ và chỉ có một thức.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thề Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Mập Mập thể hiện

- Mở thông tin cá nhân

Tính danh: Nhất Thành

- Đăng cấp:

Black Magic Plate: sao thứ tư, đỉnh phong Mục Phu

- Ma Lực sức chứa: 40%

- Kỹ năng phép thuật:

Vô Hạn Chi Dao (trung cấp), Nhất Thành Chi Dao (1 thức)

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (100%) (khả năng không chế: 11%)

- Vật Chất Điểm: 0

- Sức Mạnh Thể chất: 699

- Hollow Spirit giá trị: 10%

- Linh Hồn: 402/401

Nhất Thành thấy thông tin mình thì gật đầu rồi hỏi:

- Ta không cần tu luyện độ thuần thực hay linh ngộ sao?

- Không, nó đã in dấu trong linh hồn tức chủ, muốn thi triển là được. Độ thuần thực thì xem tức chủ thi triển nó như thế nào và bao nhiêu lần nên không cần tốn vật chất điểm.

Nhất Thành gật đầu, tìm hiểu Nhất Thành Chi Dao (1 thức) gọi là ‘Thập Phương Tàng Dao’ kia. Không nghĩ đến lúc thi triển chiêu này thì tất cả phương hướng quanh người hắn trên trời lẫn dưới đất đều sẽ có dao. Thủ vị nhất chính là đao pháp này sẽ tạo ra những ảo ảnh bóng dáng của Nhất Thành, tấn công bốn phương tám hướng công kích địch nhân. Rất phù hợp cho quần chiến, và cũng rất thích hợp làm hoa mắt đối thủ.

Tiếng Trí Tuệ thẽ lại vang lên trong đầu hắn lần nữa:

- Đối với Chiêu Thức khác của Nhất Thành Chi Dao tức chủ có thể tùy tiện học hoặc không học tùy theo sở thích của tức chủ, bởi vì một chiêu thức này nếu biết cách vận dụng thì đã trở thành một loại đao pháp lợi hại rồi. Các chiêu thức khác sẽ rất đắt đấy, mỗi chiêu thức đều là 5000 điểm vật chất trở lên.

Nhất Thành há hốc mồm, thật sự rất đắt. Có khi hắn sẽ không học thêm chúng. Hắn đang cố gắng kiếm 3500 điểm để đột phá sao thứ năm Bắc Miện đây, làm gì có nhiều điểm như vậy để dùng cho đao pháp.

- Ngươi vì sao nói một chiêu này đã đủ?

- Tất nhiên đã đủ! Thay vì cứ tạo ra mấy chục ảo ảnh đánh về thập phương thì tức chủ có thể luyện tập để tấn công về một phía thôi. Lúc đó sẽ không tốn nhiều năng lượng ma pháp và cũng hiệu quả hơn nhiều. Nếu đối thủ chỉ có 1 người mà dùng thập phương thì quá tốn năng lượng, hiệu quả lại giảm vì thế học xuất thủ về một hướng duy nhất thôi.

Nhất Thành hiểu ý, gật đầu nghĩ đúng vậy. Chỉ một kẻ địch mà lúc đánh ra ‘Nhất Thành Chi Dao’ lại đánh về bốn phương tám hướng khác nhau, thật sự quá rách việc và tốn sức. Hắn càng nghĩ càng khâm phục tác giả của chiêu thức này. Một chiêu thức thôi đã giúp hắn có một môn đao pháp mới.

Nhất Thành quyết định thường xuyên luyện đao này để nhanh chóng thuần thuật nó. Vừa nghĩ, hắn vừa quay đầu nhìn ra ngoài quán trọ vì bên ngoài đã có biến.

Mập Mập cũng không tệ lắm, đánh bại được mấy tên Cuồng Quái và Hắc Quái sơ cấp. Hắn cũng khá là tốn sức vì Nhất Thành thấy động tác hắn thi phép đã chậm lại rất nhiều. Mập Mập vừa rồi chiến đấu đã thu lại Hứa Nham cánh tay mà dùng không tho. Lúc Mập Mập đâm một đâm xuống đất bằng Hứa Nham thì nền gạch trước quán đã trở nên gồ ghề vỡ nát. Mấy tên quái dị bị xung kích đẩy lùi ra sau, lợi dụng cơ hội đó Mập Mập thu lại Hứa Nham mà dùng phép thuật lên mặt đất dưới chân. Không chế tất cả đất và gạch vỡ nát bay lên không. Sau đó thì hướng về mấy tên quái dị phía trước mà tấn công đến. Quái dị cấp thấp linh trí không tốt lắm, đầu óc còn ngu ngơ, dùng phản xạ tự nhiên mà chiến đấu vì thế mà bị gạch đá đánh trúng.

Đúng là pháp sư Silver Plate có khác, gạch đá kia được tăng lên cứng rắn và mức sát thương cũng tăng lên, nên cho mấy tên quái dị sút đầu mẻ trán. Sau khi con lốc gạch đá đi qua chỉ còn một tên quái dị đang đứng chính là Hắc Quái sơ cấp. Còn lại đám tiêu quái đều bị giết, ngã gục trên đất, máu xanh lênh láng tràn khắp trước cửa quán trọ.

- Gào

Tên Hắc Quái sơ cấp kia dù còn đứng vững nhưng trên người và đầu hắn đã xuất hiện vết thương, máu xanh tanh hôi đang chảy trên người hắn nhỏ giọt xuống đất. Hắc quái sơ cấp bị đánh đau ngửa cổ gào lớn, hai mắt trừng lớn lao về phía Mập Mập.

Mập Mập cũng không rối loạn thu lại không đất phép thuật. Một lần nữa dùng Hư Nham phép thuật biến cánh tay thành đất đá cứng rắn đón tiếp tên Hắc Quái xông đến.

- Âm

Tên Hắc Quái như tên điên, không tránh không né va chạm với cánh tay Hư Nham của Mập Mập. Cánh tay Hắc Quái bị phép thuật của Mập Mập chấn vỡ nát. Không dùng lại đó trên ngực Hắc Quái hiện ra một nắm đấm đang đến gần.

- Rầm

Hắc Quái sơ cấp kia bị đánh bay ngược ra sau, đập mạnh trên đất thì không còn đứng dậy được nữa. Có vẻ cú đấm vào ngực của Mập Mập đã là đòn chí mạng.

Mập Mập vui mừng hơn hờ khi thấy mấy tên Quái Dị đã bị tiêu diệt, hắn định thu lại phép thuật quay lại vào trong quán trọ nhưng vừa mới quay người thì sau lưng truyền đến tiếng gió rít gào...

- Vèo

Dưới cái bóng của quán trọ được ánh trăng hắc xuống trên mặt đất không biết lúc nào xuất hiện một tên quái dị khác. Tốc độ của nó cực nhanh, kéo theo tiếng rít gió hướng Mập Mập tấn công đến. Tay phải hóa thành trào, hắc khí ngùn ngụt vồ về phía đầu của Mập Mập.

Mập Mập sững sốt, quá bất ngờ khi bị đánh lén, may mắn lúc này hắn mới có ý định thu lại phép thuật chứ chưa thật sự thu lại. Hư Nham được đưa lên cao, chắn ngang bảo vệ đầu.

- Phụt

Không nghĩ đến, cánh tay phép thuật của Mập Mập bị trào đâm thủng, đâm đến da thịt của Mập Mập. Phép thuật ở cánh tay cũng bị đánh tan trở lại bình thường. Magic Plate của Mập Mập bị đánh bay ra khỏi cánh tay. Tên quái dị kia đã đánh trúng nhưng cũng không thu tay mà cả người lơ lửng trên không đè ép cả cơ thể về phía Mập Mập.

Tên quái dị mới đến là Hắc Quái đỉnh phong cảnh giới. Chỉ một trào đã có thể ép một pháp sư cấp S thượng cấp như Mập Mập đến thảm như vậy.

- Thú quyền

Tiểu Tiểu thấy Mập Mập gặp nguy hiểm thì xuất thủ. Hắn đứng dậy đâm ra một quyền vào không khí, không nghĩ đến quyền vừa rồi lại hoá thành một đầu ma thú từ màu đỏ xông về phía quái dị đang đè ép Mập Mập.

Hắc Quái đỉnh phong như cảm ứng được nguy hiểm thì rút trào, người gấp lại, chân đập mạnh vào tay Mập Mập bật ngược ra sau, tránh đi quyền của Tiểu Tiểu hoá thành một đầu ma thú.

Mập Mập được giảm đi áp lực nhưng bị một đập của quái dị mà ngã nhào trên đất, tay của hắn chảy ra một dòng máu màu đen tanh hôi.

Quyền của Tiểu Tiểu rất quái, dù là đánh hụt nhưng đầu ma thú từ quyền của hắn như có linh tính, vồ hụt nhưng nó lại quay đầu tiếp tục lao đến Hắc Quái đang lùi lại phía sau kia.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Thiên tài trong mắt Nhất Thành

Quái dị nhận thấy nguy hiểm, hắn vừa đáp xuống thì vội vàng lùi lại ẩn vào trong bóng đen của quán trọ. Sau đó hóa thành một đoàn hắc khí biến mất.

Thú quyền của Tiểu Tiểu mất đi mục tiêu công kích thì cũng tan biến trong không khí.

Mập Mập ôm một tay bị thương thất thủ trở lại bàn. Nhất Thành nhìn hắn không lên tiếng, Tiểu Tiểu vội vàng bài trừ hắc khí trong vết thương của Mập Mập sau đó dùng dùng trị liệu thuật để chữa trị. Chỉ sau một lúc thì vết thương đã lành lại hầu như hoàn toàn.

Mấy tên pháp sư tự do thấy chiến đấu đã kết thúc. Mập Mập trở đã lại trong quán thì vội vàng chạy đến khoá chặt cửa ra vào. Bọn họ lúc này thấy Hắc Quái sơ cấp đã run sợ, lúc bị tiêu diệt định hoan hô cổ vũ Mập Mập, không ngờ đúng lúc đó lại xuất hiện một quái dị mạnh hơn, cả đám suýt chút nữa gục quỵ trên đất. May là có đồng bạn của Mập Mập xuất thủ, nếu không Mập Mập đã nguy hiểm, giờ đây bọn họ nhìn về phía Tiểu Tiểu với ánh mắt đầy sung sướng.

Tổng Thúc bỗng nhiên lên tiếng nói với Mập Mập:

- Ở tuổi này mà có sức chiến đấu đó là đã không tệ, đừng có quá buồn phiền vì bị quái dị đánh bại. Sau này còn có cơ hội mạnh hơn.

Mập Mập nghe vậy thì cố gắng gạt đầu nhưng trong lòng hân hoan phiền không thôi. Hắn cảm thấy rất mất mặt.

Nhất Thành cười nói với Mập Mập:

- Ta biết ngươi làm rất nhiều nhiệm vụ, có chút kinh nghiệm thực chiến. Nhưng ta cũng nhận ra một điều, ngươi làm nhiệm vụ thì cũng nhận mấy cái nhiệm vụ dễ và làm theo nhóm nên càng dễ dàng hoàn thành hơn. Ngươi chưa bao giờ một mình đối mặt cái gì gọi là tuyệt vọng và sợ hãi. Nhưng biểu hiện vừa rồi của ngươi đã rất khá, đỡ được đòn đánh lên của Hắc Quái đỉnh phong đúng là có tài. Chỉ là tài này nếu đem ra so sánh thì vẫn chỉ là tiểu tài.

Mập Mập nghe vậy thì cười khổ, hắn biết Nhất Thành sẽ không an ủi hắn. Tên huynh đệ này chả bao giờ kiêng kỵ lúc nói chuyện mà. Được đánh giá là tiểu tài, Mập Mập cảm thấy hơi không phục.

Nhất Thành cười hỏi:

- Không phục phải không?

Mập Mập trầm mặc gạt đầu.

Nhất Thành cười nói tiếp:

- Ngươi còn nhớ Như Như và Lưu Bá Nhân không?

Mập Mập gật đầu.

- Ngươi có biết lúc ở Thiên Long Thành họ chỉ là một sao Thiên Cầm thượng cấp mà mỗi người bọn họ đều giết một quái Dị Hắc Quái đỉnh phong trong khi phải chịu áp lực tinh thần đến từ biến dị Tử Quái và hàng vạn Thi Quái.

Mập Mập lắc đầu không biết, lúc đó hắn đang ở ngoài thành. Nhất Thành cũng không để ý nói tiếp:

- Ngươi bây giờ cũng là một sao Thiên Cầm thượng cấp nhưng lại bị một đám quái dị cấp thấp làm mất quá nhiều thời gian và pháp lực. Sau đó lại bị Hắc Quái đỉnh phong đánh trúng, ngươi nói xem, ngươi so với hai người họ như thế nào? Bọn họ có phải là thiên tài?

Mập Mập trầm mặc gạt đầu không nói. Hắn đứng cảm thấy mình không bằng hai người đó. Dưới áp lực như vậy lại có thể điên cuồng đến mức đánh chết hai Hắc Quái đỉnh phong đúng là thiên tài.

Nhất Thành lại dúi cho Mập Mập một gáo nước lạnh nói:

- Hai người đó không phải thiên tài.

Mập Mập tròn mắt hỏi:

- Vậy mà không phải thiên tài?

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Nếu là ta, ta chỉ cho bọn họ thuộc loại khá Pháp Sư mà thôi. Cùng đẳng cấp mà đánh đến mức thiếu chút nữa mất nửa cái mạng thì thiên tài cái gì? Vượt cấp đánh bại kẻ địch mới được gọi là thiên tài.

Mập Mập lại không cho là đúng nói:

- Bọn họ được xếp vào bảng thiên tài ở lúc đó.

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Ta không biết lúc đó sắp xếp thế nào nhưng ta không cho những người có mặt trên bảng đó là thiên tài. Ta nói một lần nữa, thiên tài chỉ có những pháp sư có thể vượt cấp chiến đấu.

Mập Mập không hiểu nói:

- Ý của ngươi là gì?

Nhất Thành cười nói:

- Ý của ta là ngươi không phải là thiên tài. Ngươi được thư viện cân nhắc, ở cùng thế hệ được bọn họ gọi là thiên tài nhưng trong mắt những thiên tài thật sự, ngươi chỉ là pháp sư bình thường mà thôi. Vì thế, ngươi nên cố gắng hơn, tu luyện nhiều hơn, tìm con đường trở nên mạnh mẽ. Nếu không ngươi sẽ bị mọi người bỏ lại phía sau, cuối cùng sẽ chỉ dừng lại ở pháp sư bình thường mà thôi.

Nhất Thành thấy Mập Mập trầm mặt thì nói tiếp:

- Huynh đệ, ta không phải chê bai ngươi nhưng ngươi đang ngồi chung bàn với người không bình thường nên ngươi không thể làm kẻ bình thường được. Ngươi nhìn Tiểu Tiểu, tuổi của hắn bao nhiêu mà đã ở Pháp Sư cấp năm Bắc Miện, ngang hàng với các lão sư trong thư viện. Cái đó là thiên tài, vì hắn lúc ở Nhân Phủ, có thể một mình cầm chân hai đến ba tên Di Giáo đều là Pháp Sư cấp năm Bắc Miện. Ngươi nhìn qua Tổng Tiểu Thư, cả ngày không nói gì nhưng năng lực đẳng cấp Pháp Sư với Tiểu Tiểu đấy. Tuổi của nàng còn nhỏ hơn Tiểu Tiểu, từ cách nàng di chuyển ta có thể chắc chắn nếu chiến đấu, nàng còn mạnh hơn Tiểu Tiểu một bậc. Về phía Tông Thúc, hắn cùng lão viện trưởng một cấp bậc. Lão đang mang mặt nạ pháp nên nhìn rất giả nhưng thực ra lão nhỏ tuổi hơn viện trưởng rất nhiều, nhiều đến mức mà ngươi không thể tưởng tượng được. Ta chỉ cần nhìn qua hai người họ thì có thể biết thực lực của người ở Trung Đại Hoàng Mạnh mẽ đến mức nào.

Nhất Thành nhấp một ngụm trà, mọi người trên bàn từ Tiểu Tiểu đến Tông Thúc đều trầm mặt. Bọn họ cảm thấy Nhất Thành đang muốn ám chỉ một điều gì đó cho Mập Mập vì thế không muốn chen ngang.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Mập Mập lựa chọn

Nhất Thành nhìn Mập Mập nói tiếp:

- Chúng ta là huynh đệ, ta nói thật cho ngươi biết. Ta sẽ đi một con đường mà không có Pháp Sư nào trên thế giới này có thể tưởng tượng được. Mà con đường này cực kỳ nguy hiểm và đẫm máu, sẽ không có một ngày yên lành. Trên con đường này, ta có thể là sẽ cần người đồng hành cùng ta. Ngươi nếu muốn có thể cùng ta đi trên con đường này? Nếu không, ta sẽ giúp ngươi trở thành một người có quyền có thế ở Thư Viện thậm chí là Tây Hoàng này. Nhưng ngươi nhớ, con đường thứ nhất sẽ có đi mà không có về, thậm chí ngươi sẽ khó gặp lại được người thân ở Nhân Phủ.

Mập Mập trầm mặc trong lòng rối bời không thôi. Không nghĩ đến hôm nay Nhất Thành lại nói ra những lời này. Hắn lâm vào trầm mặc, suy nghĩ đến đến việc Nhất Thành vừa nói. Sau một lúc lâu, Mập Mập thở ra một hơi nói:

- Ta có nhiều thứ ở Biên Bằng Thành này mà không thể từ bỏ được.

Nhất Thành cười nói:

- Ta hiểu, người thân, người yêu, bạn bè, đã là con người làm sao vô tình bỏ đi nhưng điều này được. Ngươi quyết định như vậy ta lại càng thích.

Nhất Thành nói lời này là không phải giả, phải biết hắn cũng đang kiếm đường về nhà chứ không phải là muốn trở thành một kẻ mạnh mẽ. Hắn nói xong cũng không nói thêm gì nữa, coi như mọi chuyện chưa xảy ra, chuyển đề tài nói đến chuyện quái dị vừa rồi.

Mọi người ngồi đó hàng huyền một đêm cho đến sáng, nói là hàng huyền thật ra là cảnh giác tên Hắc Quái kia quay lại giết người vô tội, bọn họ đều là pháp sư nên có trách nhiệm bảo vệ người thường. Sau khi trời sáng, Mập Mập vội vàng rời đi, hắn cần trở về xem người Nhân Phủ. Tông Thúc và Tổng Tiểu Thư trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Nhất Thành và Tiểu Tiểu trở về phòng xem Đa Trác. Trên đường đi, Tiểu Tiểu hỏi:

- Nhất Thành, ngươi định chuyện Mập Mập thế nào?

Nhất Thành cười nói:

- Mập Mập đã quyết định như vậy thì chỉ có thể biến hắn trở thành một thiên tài. Ta sẽ bảo Nguyệt Nhị hay Nguyệt Tứ nhận hắn làm đệ tử để hắn có một thân phận cao trong Thư Viện. Đa Trác và thư viện sẽ là người bồi dưỡng hắn, giúp hắn lớn mạnh. Có điều nếu vậy thì hắn chỉ có thể ở lại Tây Đại Hoàng làm vua một vùng mà thôi. Với tư chất của hắn sẽ không thể tiến xa hơn được.

Tiểu Tiểu gật đầu, đối với tiểu tiểu, những thứ đó hắn không có hứng thú nhưng đối với pháp sư bình thường sẽ là một cơ duyên không gì có thể tốt hơn.

Hai người đi đến trước cửa phòng gỗ cửa, sau đó đi vào trong. Đa Trác đã tỉnh lại từ trong tu luyện, vội vàng đứng dậy thi lễ với Nhất Thành,

- Công Tử.

Nhất Thành khoát tay nói:

- Đa Thúc thấy thế nào rồi, vết thương hồi phục hoàn toàn chưa?
- Vết thương đã hồi phục hoàn toàn nhưng phép thuật cần một thời gian mới bổ sung đầy đủ.

Nhất Thanh gật đầu nói

- Không cần vội, chúng ta sẽ phải còn ở lại đây một thời gian, Đa Thúc cứ ở trong này hồi phục.

Nhất Thành không gấp rời khỏi Biên Bang Thành, hắn còn phải tránh mặt đám Di Giáo một lúc. Với lại người Nhân Phủ chưa chắc đã an toàn, và việc quái dị trong Biên Bang Thành cần người giải quyết.

Với lại hắn tin chắc Đa Thúc sẽ nhanh chóng hồi phục, hắn bị thương không giống Hồng Nhân lão. Hồng Nhân bị hút từ máu, linh hồn và đến cả cảnh giới ma pháp. Đa Trắc chỉ bị thương, năng lượng ma pháp thoát ra khỏi cơ thể, trận pháp tám ngôi sao trong thẻ Magic Plate của hắn vẫn còn.

Một tháng qua đi,

Biên Bang Thành đang là buổi trưa nhưng trên đường lại không có một bóng người. Cả thành yên tĩnh một cách đáng sợ, tất cả những cửa hàng và nhà dân đều đóng cửa kín mít. Thậm chí tiếng nói chuyện hoặc tiếng động sinh hoạt cũng không nghe thấy.

Ở trong quán trọ, Nhất Thành đang ngồi ở đại sảnh cùng Tống Thúc, Tống Tiểu Thư và Tiểu Tiểu nói chuyện. Một tháng qua, bọn họ vẫn ở lại quán trọ này, cả đám chỉ chờ đêm đến, xem quái dị còn đến hay không. Kỳ quái là một tháng qua, kể từ ngày Mập mạp chiến đấu, quán trọ này không gặp quái dị gõ cửa nữa. Nhưng trong thành, số người thường bị quái dị giết càng lúc càng nhiều. Nhất Thành nhiều đêm rời đi quán trọ tiêu diệt quái dị, nhưng đám quái dị này rất xảo quyệt, lần đầu còn tóm được chúng nhưng mấy lần tiếp theo, đám quái dị liên tục thay đổi địa điểm gây án, số lượng quái dị mỗi đêm đều không giảm dù bọn họ có tiêu diệt bao nhiêu tên, thật sự phiền phức.

Nhất Thành cười nói:

- Mọi người thấy đám quái dị này thế nào?

Tiểu Tiểu trầm ngâm nói:

- Rất kỳ quái, mỗi đêm quái dị tấn công đều tăng lên.

Tống Tiểu Thư ở chung một tháng với đám Nhất Thành nên cũng quen thân, nói chuyện cũng nhiều hơn:

- Đám quái dị này rất thông minh, thấy chúng ta liền bỏ chạy. Mỗi đêm đều hoạt động ở một khu vực khác nhau. Biên Bang Thành quá rộng, chúng ta không thể bảo vệ tất cả mọi người.

Tống Thúc nói vào,

- Tình hình này không thể kéo dài, kéo càng dài số người chết sẽ càng nhiều. Số lượng quái dị sẽ tăng càng nhanh. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra nguồn gốc của đám quái dị, sau đó một lần diệt sạch chúng.

Tống Thúc rất mạnh nhưng đúng là lần này không đơn giản. Không phải đánh bại quái dị là xong mà phải đấu trí với bọn chúng. Mỗi lần lão ra tay đều có thể dễ dàng tiêu diệt quái dị nhưng lão không thể một lúc ở nhiều nơi. Thậm chí lão có thể một lần tiêu diệt hết đám quái dị nhưng lúc đó sẽ hủy luôn thành này nhưng như vậy thì người trong thành cũng phải đi theo đám quái dị.

Nhất Thành một tháng qua đã tìm ra nguyên nhân vì sao đám quái dị gõ cửa. Tất cả đều do vật mang hắc khí. Quái sẽ gõ cửa những nơi có vật mang hắc khí, nếu có người bị dính phải hắc khí từ các vật kia, lúc đó đám quái dị sẽ tấn công bọn họ.

Dù biết là như vậy nhưng Nhất Thành không hiểu trong thành vì sao có rất nhiều người có vật mang hắc khí trong nhà. Sau một thời gian tìm hiểu thì phát hiện vài tháng trước có người bày bán các đồ vật mang hắc khí, vật mang hắc khí đều là trang sức quý giá vì thế người thường đều mua về.

Nhất Thành sau khi tìm hiểu kỹ thì cũng phán đoán được đây là thủ đoạn của Di Giáo, có điều Di Giáo tìm đâu ra nhiều quái dị như vậy? Hắn đã đoán được phần nào nhưng không tìm được nơi đó?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Liên minh pháp sư tự do mời

Đúng lúc này, một luồng năng lượng ma pháp cực mạnh phát ra từ sâu trong quán trọ. Đám người Nhất thành đều nhìn về hướng phát ra năng lượng ma pháp nở một nụ cười. Đặc biệt là Nhất Thành, hắn đã chờ đợi ngày này đã gần một tháng.

Tổng Thúc lên tiếng,

- Đa Trác huynh đệ đã hồi phục hoàn toàn. Thật sự nhanh hơn ta tưởng rất nhiều.

Nhất thành bên cạnh cười nói,

- Điều này đều nhờ Tổng Thúc, nếu không có Đan dược và thiên tài địa bảo Tổng Thúc mang ra thì làm sao Đa Thúc lại hồi phục nhanh vậy được.

- Không có gì, đó chỉ là một chút tài nguyên tu luyện mà thôi. Với lại mấy tài nguyên kia không tăng lên đẳng cấp pháp sư mà chỉ hồi phục nên không đáng giá là bao.

Tổng Thúc vừa dứt lời, Đa Tác đã từ bên trong đi ra, đến trước mọi người liền hành lễ với Nhất Thành,

- Công tử, ta đã hồi phục hoàn toàn.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Đa Thúc ngồi đi. Chúng ta đang bàn chuyện quái dị trong thành. Bây giờ có thêm Đa Thúc, thực lực chúng ta lại tăng mạnh. Lần này, có thể chúng ta sẽ đánh lớn cùng với đám Quái Dị và Dị Giáo, mọi người chuẩn bị tâm lý một chút.

Tất cả mọi người gật đầu, bọn họ biết rõ chuyện quái dị lần này phức tạp hơn bình thường rất nhiều. Lần này có hai cao thủ Tổng Thúc và Đa Thúc, bọn họ chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều.

Nhất Thành bỗng nhiên nghiêm túc, giọng nói trở nên lạnh lùng:

- Lần này đám Dị Giáo đã đi quá xa. Bọn họ tấn công cả Băng Quốc, người bình thường cũng gặp họa. Cũng nên khiến bọn họ sợ hãi một lần rồi. Chúng ta tối nay sẽ bắt đầu hành động săn lùng và tìm hiểu nguồn gốc của quái dị trong thành.

Mọi người gật đầu đồng ý, một tháng qua tình hình càng lúc càng căng thẳng, số lượng quái dị tấn công người thường phát sinh càng nhiều. Bọn họ đều đồng ý nhanh chóng giải quyết việc quái dị lần này.

Đúng lúc này, phía ngoài cửa quán trọ đi vào ba người. Người dẫn đầu là một lão già. Bên cạnh là hai thành niên. Một tên béo và một tên cơ bắp. Nhất Thành nhìn qua thì khá là kinh ngạc vì phát hiện tên béo lại là Mập Mập. Hắn liếc mắt qua hai người đi cùng Mập Mập thì càng kinh ngạc phát hiện đều là người quen. Mập Mập bên kia cũng đã thấy bọn hắn, tên mập cười hi hi nhanh chân dẫn đầu đi đến bên này.

Vừa đến nơi, lão già vội vàng đến trước mặt Nhất Thành khom người thi lễ:

- Tiểu Sư Thúc Tô.

Thanh niên phía sau luôn cuốn, cuối cùng cũng cười khỏ mà khom người với Nhất Thành nói:

- Tiểu Sư Thúc Tô.

Nhất Thành nhướng mày, quan sát hai người này thì phát hiện bọn họ là người của thư viện. Nói đúng hơn là của Tây Viện. Người thanh niên kia là Cuồng Chiến của Tây Viện, Nhất Thành khá ấn tượng với tên này dù chỉ mới gặp một lần. Còn vị lão sư này cũng là người Tây Viện nhưng Nhất Thành không nhận biết.

Hắn khoát tay nói:

- Ở ngoài thì đúng quá đa lễ, nói đi, hai người các ngươi sao lại ở đây?

Vị lão sư kia vội đáp:

- Tiểu đệ là Bạch Nam, lần này nhận nhiệm vụ giải quyết Quái Dị ở Biên Băng Thành này cùng với Cuồng Chiến học đệ. Viện Trưởng bảo chúng ta tìm kiếm Tiểu Sư Thúc Tô đang ở Biên Băng Thành. Không ngờ trên đường lại gặp Mập Mập nên được hắn cho biết Tiểu Sư Thúc Tô đang ở đây, vì vậy liền vội vàng đi qua.

Nhất Thành gật đầu, hắn không biết vì sao viện trưởng lại phái hai người này đến. Tình hình ở Biên Băng thành rất phức tạp, không đơn giản như bên ngoài. Hắn nhíu mày nhìn Bạch Nam hỏi:

- Vậy các ngươi biết tình hình ở Biên Băng Thành rồi chứ? Ngươi nghĩ mình và Cuồng Chiến có đủ sức để tiêu diệt hết quái dị ở đây không? Và vì sao viện trưởng muốn các ngươi tìm ta?

Nhất Thành nhìn ra cảnh giới hai người này. Cuồng Chiến là sao thứ ba Thiên Ưng đỉnh phong, vị Bạch Nam lão sư này là sao thứ năm Bắc Miện trung cấp. Nếu đánh lên, cả hai không bằng một mình Tiểu Tiểu, bọn họ định thế nào tiêu diệt quái dị ở Biên Băng Thành. Ngoài ra, trong lòng hắn càng không hiểu vì sao viện trưởng lại muốn tìm hắn?

- Trên đường đến đây, tiểu diệt đã từ Mập Mập biết thêm một số thông tin. Đúng là với thực lực của hai người tiểu diệt thì không thể nhưng trước khi đến Biên Băng Thành, thư viện nhận được thư mời từ Liên Minh Pháp Sư Tự Do đến Biên Băng Thành hợp tác tiêu diệt quái dị. Bởi vì các lão sư mạnh hơn và đệ tử khác đã có nhiệm vụ riêng của mình nên chỉ có hai người tiểu diệt đến đây tìm tiểu sư thúc tổ. Viện Trưởng muốn Tiểu Sư Thúc Tổ đại diện cho thư viện lần này hợp tác với Liên Minh Pháp Sư Tự Do, tiêu diệt quái dị ở Biên Băng Thành.

Nhất Thành ô lên, thì ra là thế, hèn gì mà bọn hắn lại muốn tìm mình. Hợp tác, tiêu diệt quái dị? Nghe thì có vẻ vui đấy. Nhất Thành cười gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi. Ta cũng đang muốn giải quyết chuyện ở Biên Băng Thành đây. Hợp tác với Liên Minh Pháp Sư Tự Do thì cũng không sao? Mà thời gian và địa điểm là lúc nào?

Bạch Nam vừa định lên tiếng thì bên ngoài quán đi vào hai người. Hai người đều là pháp sư, chỉ là cảnh giới rất thấp. Hai tên này vừa vào liền gây nên chú ý của mọi người vì tiếng bước chân thình thịch rất nặng. Bọn họ vừa thấy Bạch Nam thì vội vàng tiến đến thì lễ nói:

- Có chuyện hệ trọng, xin hãy theo chúng tôi đến địa điểm gấp gáp.

Bạch Nam lão sư nhìn về phía Nhất Thành mà không trả lời hai người kia. Lão này rất hiểu làm người, mọi việc từ giây phút lão gặp Nhất Thành thì sẽ do Nhất Thành quyết định. Lão không muốn giốn mặt với vị tiểu sư thúc tổ nhỏ tuổi này. Ngày đầu ra mắt thân phận thì đã chém một đệ tử và một vị lão sư, cũng như ép cáo già Tô Phát phải cúi đầu. Lão không muốn chọc giận vị đại nhân trẻ tuổi mà đây bá khí này.

Nhất Thành gật đầu nhìn đám người Tống Thúc, bọn họ như hiểu cũng gật đầu. Nhất Thành đứng dậy nói với hai tên pháp sư mới vào kia:

- Dẫn đường đi.

Hai tên pháp sư kia hơi sững sốt, bọn họ thấy hành động của Bạch Nam có thể đoán ra thân phận thiếu niên này không nhỏ. Cũng là người bốn ba khắp nơi, mắt nhìn người vẫn có, hai người vội vàng nói chữ 'Mời'. Sau đó đi trước dẫn đường.

Đám người Nhất Thành được dẫn đến một căn nhà lớn. Vừa tiến vào cửa thì bên trong đã đứng một đám người, Nhất Thành khá bất ngờ vì đám người này ăn mặc khác nhau, bọn họ không cùng một môn, một phái. Nhất Thành cũng chẳng quan tâm họ là ai, tiến đến một ghế trống rồi ngồi xuống. Mọi người sau lưng cũng như vậy không cần chào hỏi mà mỗi người đều kiếm chỗ riêng của mình.

Ngay khi Nhất Thành chuẩn bị ngồi xuống thì Do Duyên và Do Pháp đã đi đến, hành lễ với đám người Nhất Thành. Do Duyên lên tiếng cười nói:

- Đa tạ Nhất huynh hôm đó cứu mạng chúng ta. Nếu không có huynh liều mình giữ chân tên Dị Giáo kia sợ rằng chúng ta đã không thoát khỏi.

Do Duyên và Do Pháp được Nhất Thành cứu ở Nhân Phủ, bọn họ trong lòng đều nhớ kỷ việc này. Vừa gặp Nhất Thành liền ngỏ lời đa tạ liên tục. Nhất Thành cũng không để ý đến chuyện này vì vậy chỉ cười khoát tay, liền đi vào chủ đề chính:

- Không có gì! Việc đó là ta nên làm! Hai vị hôm nay tập trung mọi người ở đây chắc là có tin tức đặc biệt về đám quái dị trong thành phải không?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Vâng, công tử

Do Duyên tươi cười đưa tay như mời Nhất Thành tiến lên phía trước.

- Nhất huynh thật sự có mắt nhìn. Mời đến trước, ta sẽ giới thiệu mọi người cho huynh đệ biết. Hành động lần này khá là nguy hiểm. Chúng ta cần phải chuẩn bị cẩn thận một chút.

Nhất Thành cười gật đầu, trong lòng hắn muốn biết những người đang ngồi là ai. Nhìn qua không chỉ có chính đạo, mà còn có mấy tên trên người phát ra sát khí nhàn nhạt.

Nhất Thành thấy đám Tiểu Tiểu đã ổn định chỗ ngồi thì một mình cùng Du Duyên đi đến giữa điện. Phía trước có hai cái ghế, một cái có một vị trung niên, tóc chóm bạc đang ngồi uống trà một mình. Bên trái hắn thì là một đám đệ tử của Ma Pháp Đế Tắc Thư Viện, dẫn đầu là một lão nhân. Ngồi cùng bàn với tên này là Ngũ Hành Tông người, Phong Ngân phía sau đứng chính là Phong Nam Du và Nhân Lệ. Bên phải Nhất Thành là hai người đại diện cho hai thế lực khác nhau, ăn mặc rất kỳ quái. Nhìn phong cách thì chắc là người Ma Đạo.

Do Pháp đi lên phía trước đứng sau lưng vị trung niên đang ngồi uống trà. Do Duyên dẫn Nhất Thành đến ngồi ở giữa phía trên ngang hàng với vị trung

niên nhân kia. Nhất Thành cũng không có cảm thấy gì kỳ lạ, hẳn không chút do dự ngồi xuống. Cũng không đợi lão trung niên kia mời mà tự mình rót một cốc trà, im lặng ngồi thưởng thức một mình.

Phía dưới những người không quen Nhất Thành đều nhủ mày, bọn họ cảm thấy người trẻ tuổi này rất tùy tiện, còn ngồi phía trên bọn hắn. Có mấy tên trẻ tuổi trên mặt đã hiện ra sự bất mãn chuẩn bị phát tác. Do Duyên cũng chẳng quan tâm những người đó mà đứng ra nói:

- Ta xin giới thiệu, đây là Nhất Thành. Tiểu Tổ Tông của Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư viện.

Nghe Do Duyên nói xong thì mọi người ngẩng ra tại chỗ. Bọn họ đã nghe Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện một tháng trước bỗng nhiên xuất hiện một vị Tiểu Tổ Tông, là sư đệ của Hồng Lão thoát khốn từ Thế Giới Quái Dị. Không nghĩ đến, hôm nay lại có thể gặp mặt ở đây.

Nhất Thành cũng không thấy lạ khi thân phận hắn bị lộ, mấy môn phái lớn, không có chút tin tức này thì cũng không cần tồn tại nữa làm gì.

Nhất Thành cũng không nói gì cũng không chào hỏi mà chỉ uống trà. Phía dưới bắt đầu có tiếng xì xầm trách mắng, Do Duyên nói tiếp:

- Nhất huynh, đây là Trưởng Lão của Liên Minh Tự Do, Nhật Lão.

Nhất Thành nhìn Nhật Lão đang nhìn chăm chăm mình bên cạnh. Hắn liền rót một ly nước trà cho lão, rồi cười cười ngồi uống trà của mình. Nhật Lão vì động tác của Nhất Thành mà tỉnh lại không nhìn chăm chăm hắn nữa mà lâm vào trầm tư hai lông mày nhíu chặt.

Do Duyên giới thiệu tiếp:

- Đây là Ma Pháp Đế Tắc thư viện người, vị ngồi trước là lão sư Bàn Nhục.

Nhất Thành nhìn qua Bàn Nhục gật đầu chào hỏi. Động tác hắn như trưởng bối chào hỏi đám tiểu bối vậy. Đúng lúc này bên trong đám đệ tử Ma Pháp Đế Tắc thư viện nhảy ra một tên la lớn:

- Lão sư, lão sư, là hai người kia. Hai người kia từng có ý định giết chúng đệ tử. Bọn họ không để Ma Pháp Đế Tắc thư viện vào trong mắt.

Tên đệ tử Ma Pháp Đế Tắc thư viện kia vừa hô lớn vừa chỉ về đám người đi cùng Nhất Thành. Tất nhiên hắn chỉ về phía Tống Thúc và Tống Tiểu Thư ẩn mình trong đám người. Tống Thúc nhíu mày nhưng sau đó cũng giãn ra. Lão cảm thấy không cần thiết, để Nhất Thành giải quyết là được.

Lão sư Bàn Nhục lạnh lùng nhìn về Nhất Thành hỏi:

- Bọn họ là người của Huyết Nguyệt pháp tắc thư viện?

Nhất Thành cười nói:

- Đúng vậy.

Bàn Nhục càng lạnh lùng hơn nữa nói:

- Ngươi không định giải thích?

Nhất Thành cười hỏi ngược lại:

- Giải thích cái gì?

Bàn Nhục lạnh lùng hơn nói:

- Ngươi không biết ba thư viện đều có quan hệ đồng minh sao? Thế mà người Huyết Nguyệt Thư viện lại muốn giết đệ tử của ta?

Nhất Thành bỗng nhiên nhìn Bàn Nhục bằng nửa con mắt hỏi:

- Nếu giết thì thế nào?

Bàn Nhục mặt mày âm trầm đứng dậy, pháp lực trên người phát ra mạnh mẽ đè ép về phía Nhất Thành. Nhất Thành hí mắt nhìn lão, tay đang nắm chén trà bỗng ném về phía tên đệ tử vừa hô lớn đang đứng bên cạnh Bàn Nhục. Tốc độ Nhất Thành còn nhanh hơn Bàn Nhục kéo lên khí thế, động tác hắn quả bất ngờ làm mọi người sững sốt. Bàn Nhục nhìn chén trà bay đến phía đệ tử của mình thì tay vội vàng kết ấn, một luồng điện từ tay lão phun ra đánh về phía chén trà.

- Âm

Chén trà nổ tung trên không. Nhất Thành vẫn không di chuyển mà vẫn ngồi đó cười bởi vì Đa Thúc lúc này đã đến kế bên Bàn Nhục. Bàn Nhục mới đánh vỡ cái chén thì giật mình khi phát hiện bên cạnh lão đã xuất hiện một người khác. Lão định động thủ thì Đa Trác đã túm chặt cổ tên đệ tử vừa hô lớn kia kéo ra giữa điện.

Bàn Nhục định cứu người nhưng đã không kịp. Mọi diễn biến vừa rồi diễn ra cực nhanh. Mọi người đang có mặt trong này đều không kịp làm ra phản

ứng gì, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ đối với tốc độ vừa rồi của Đa Trác.

Đa Trác đã hồi phục hoàn toàn, tốc độ của lão giờ cực nhanh, không thua kém tên Dị Giáo lúc trước cho Nhất Thành một trảo vào lưng kia. Bàn Nhục dù sao cũng chỉ là cấp sáu sao Vũ Tiên sơ cấp, làm sao phản ứng kịp với đối với tốc độ của Đa Trác.

Bàn Nhục định lao ra thì Đa Trác cười lạnh nhìn hắn. Khí thế trên cơ thể Đa Trác bộc phát khiến Bàn Nhục bị đóng đinh tại chỗ không dám nhúc nhích. Hắn vội vàng thu lại pháp lực trên người hành lễ với Đa Trác,

- Tiền bối xin hạ thủ lưu tình, ta có mắt không biết thái son, xin ngài hãy tha đệ tử của ta.

Nhất Thành cười lạnh nhìn Bàn Nhục,

- Sao vậy, lúc này còn khí thế hùng hổ như vậy? Sao giờ lại phải khom lom khúm lúm như thế? Không sợ mất mặt Ma Pháp Đế Tắc thư viện sao? Người muốn lời giải thích, đây chính là lời giải thích của ta. Thế nào vừa lòng không?

Bàn Nhục trong lòng run lên, lão rất tức giận nhưng không thể làm gì được. Người trước mắt kia quá mạnh, sợ rằng lão vừa mới nhúc nhích sẽ bị đánh chết tại chỗ. Lão quay lại nhìn Nhất Thành nói:

- Dù sao cũng là người của thư viện, là đồng minh vì sao phải làm đến mức này?

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Mức nào? Người chưa biết chuyện gì đã quay sang chất vấn ta. Người hỏi đệ tử người có chuyện gì xảy ra sao? Mà người nghĩ mình là cái thá gì? Người phải biết muốn chất vấn ta thì gọi lão tổ tông của người đến nói chuyện. Thân phận người là cái thá gì mà dám ở trước mặt ta chất vấn. Đa Thúc, chặt một tay của tên đệ tử kia.

- Vâng, Công tử.

Đa Trác không chút do dự mà đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Đệ đệ ta không nhỏ đâu

Mọi người nghe Đa Trác gọi Nhất Thành là công tử thì khiếp sợ không thôi. Phải biết biểu hiện vừa rồi của Đa Trác đã chấn nhiếp tất cả mọi người ở đây. Lúc trước người mạnh nhất có thể là Nhật Lão, có địa vị cực cao trong Liên Minh Pháp Sư Tự Do. Nhưng giờ xuất hiện một người mạnh hơn Nhật Lão rất nhiều lại gọi một người trẻ tuổi là ‘Công Tử’, phải là người thế nào mà để một vị cường giả như vậy cúi đầu đây?

- Ah...

Tiếng hét thảm vang lên, một tay của tên đệ tử kia bị Đa Trác trực tiếp giật đứt đầy bạo lực. Mọi người thấy cảnh máu tanh này thì rung mình. Hai người ma đạo cũng nhũn mảy, trước thực lực tuyệt đối, bọn họ cảm thấy mình như sâu kiến.

Bàn Nhục đang ngơ ngác đứng ở đó, hắn vừa thấy cảnh kia thì khiếp sợ không thôi. Hắn không nghĩ đến người này lại không nể mặt Ma Pháp Thư viện chút nào.

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Giờ ta cho người một cơ hội? Hỏi rõ chuyện gì? Sau đó đưa ra quyết định, nếu hai vị kia hài lòng, ta sẽ tha cho người và đám đệ tử của người một mạng. Nếu người còn ngu muội thì dù là đồng minh ta sẽ giúp Ma Pháp Đế Tắc thư viện diệt trừ đám sâu bọ như các người.

Nhất Thành nói xong thì trong lòng cười lạnh, ‘Hừ, thế giới này lấy thực lực vi tôn. Đạo lý chỉ thuộc về kẻ mạnh, dù nói sai cũng thành đúng. Đám ngu ngốc này lại không hiểu, thế thì ta giúp Ma Pháp thư viện dạy dỗ bọn chúng một chút.’

Bàn Nhục sực tỉnh lại vội vàng quát lớn với đám đệ tử phía sau:

- Đây là chuyện gì?

Phía sau đám đệ tử Ma Pháp Đế Tắc thư viện run lên, không ai dám lên tiếng. Bàn Nhục càng nhìn càng bức mình, hắn sợ, hắn thật sự sợ người kia bỗng nhiên chặt hắn một tay. Thậm chí sẽ bị giết hắn một cách ngu muội. Nhìn tình hình thì đám đệ tử này chắc chắn đã làm gì ngu ngốc đắc tội người ta. Bàn Nhục càng nhìn đám đệ tử, càng bức mình quát:

- Nói. Chuyện gì xảy ra? Nếu hôm nay không nói rõ cho ta biết chuyện gì? Không cần tiền bồi ra tay. Ta tự mình làm thịt các người.

Đúng lúc này, Nhất Thành thấy Thôi Tiểu Thư, người yêu của mập Mập vừa run rẩy vừa nói:

- Lão Sư, là cúng đệ tử đắc....

Thôi Tiểu Thư vừa run vừa kể lại chuyện ở Tiểu Lâu kia. Nhất Thành cũng không nói gì, ra dấu cho Đa Trác cầm máu cho tên đệ tử kia. Trong điện không ai lên tiếng, ngồi nghe chuyện của Thôi Tiểu Thư kể. Nghe xong thì cả đám mặt mày méo mó, vừa muốn cười mà cũng cảm thấy thương cảm cho đám đệ tử Ma Pháp Đế Tắc thư viện này. Chỉ vì tranh một cái bàn mà đất tội với một vị cường giả, đã có người giúp mình cầu tình, được thả đi rồi mà không biết hối lỗi còn kéo cả lão sư xuống nước. Thật sự nếu có đệ tử kiểu này thì chắc chắn là tức đến chết.

Bàng Nhục nghe xong thì thất thần đứng tại chỗ, khuôn mặt méo mó khó mà diễn tả.

Nhất Thành nhìn biểu tình của Bàng Nhục thì biết tên này cũng làm người không tệ. Hẳn chỉ là ngu ngốc bị mấy lời của đệ tử mình kích động mà thôi. Nhất Thành cười nói với Đa Tác:

- Đa Thúc, thả người đi, tên kia chỉ là một tên nhóc, chặt hẳn một tay coi như là một bài học cho hắn.

- Vâng, công tử.

Đa Tác ném tên kia về phía đám đệ tử thư viện, sau đó liền trở lại với đám người Tiểu Tiểu và Tống Thúc.

Nhất Thành nhìn Do Duyên nói:

- Do Duyên sư huynh, tiếp tục giới thiệu mọi người đi. Trong này còn rất nhiều người ta muốn quen biết.

Do duyên trong lòng thở dài, người trẻ tuổi này thật sự không thể đoán trước được. Lúc trước cứ nghĩ hẳn xong đời dưới tay Dị Giáo, không nghĩ tới hẳn lại có thể chạy thoát. Hôm nay, bên cạnh lại xuất hiện một vị cường giả, thật sự thủ đoạn người này quá nhiều. Do duyên giới thiệu tiếp:

- Đây là mấy vị pháp sư đến từ Ngũ Hành Tông, người dẫn đầu là trưởng lão, Nhục Giác.

Nhục Giác, Nhất Thành thấy cái tên này thì cảm thấy rất quái. Ngũ hành tông sao toàn mấy người tên quái dị như vậy: Hỏa Dục rồi Nhục Giác. Không biết tiếp theo là gì nữa đây? Nói đến tên Nhục Giác này thì không có thì đặc biệt, chỉ riêng bên má phải có một cái bớt đen che đi hết nửa khuôn mặt.

Không nghĩ đến là Do Duyên mới giới thiệu xong thì Nhục Giác liền đi ra giữa điện, phía sau đi theo là Phong Ngân, Phong Do Nam và Nhân Lệ. Cả đám cúi người thì lễ với Nhất Thành rất trịnh trọng. Nhục Giác sau đó nói:

- Lão tổ chúng ta đã nghe tin ngài xuất quan. Không lâu nữa sẽ tự mình đến thư viện bãi phóng.

Nhất Thành cười phát tay nói:

- Không nghĩ Hỏa sư huynh lại nhanh chóng hồi phục như vậy. Thật sự vui mừng, nếu các vị gặp lão thì nói ta rất hoan nghênh lão đến thư viện chơi.

Nhục Giác gật đầu, trở lại vị trí của mình. Hắn trong lòng lúc gặp Nhất Thành thì là khá xem thường người trẻ tuổi này. Quá kiêu ngạo, không xem ai ra gì, nhưng lúc Đa Trác xuất hiện thì hẳn đã hiểu người trẻ tuổi này không đơn giản. Lão tổ bảo tất cả đệ tử gặp người này phải cũng kính thì cũng không sai. Không nói đến thư viện chỉ cần vị được gọi là 'Đa Thúc' kia nổi giận thì sẽ có bao nhiêu người có thể ngăn cản đây.

Hai người Ma Đạo này giờ chỉ im lặng, trong lòng vừa tò mò vừa muốn biết người trẻ tuổi đang ngồi kia cân lượng bao nhiêu mà thần bí đến thế. Đến lão tổ tông của Ngũ Hành Giáo sẽ tự mình đến thư viện bãi phóng. Vì sao tên tuổi người này từ trước tới nay bọn hắn chưa bao giờ nghe đến?

Do Duyên cười nhìn về phía hai người Ma Đạo nói:

- Đây là hai vị đến từ Ma Đạo, một người tên Kiếm Thủ đến từ Kiếm Tháp. Người còn lại là Hoàng Thu cô nương, đến từ Tà Ác Tổ Chức.

Nhất Thành quan sát đánh giá hai người đến từ Ma Đạo này. Sau khi Ma Đạo và Chính Đạo hòa giải thì hai người này xuất hiện ở đây không có gì lạ. Nhưng hai người này lại nhìn rất trẻ, lớn hơn Tiểu Tiểu một chút mà thôi nhưng cảnh giới lại rất cao.

Kiếm Thủ là một người mũi cao, cằm nhọn, hai mắt ti hí, người không cao lắm nhưng cách hắn ngồi lại như một thanh kiếm. Lưng thẳng băng, mắt luôn nhìn thẳng. Trước ngực lúc nào cũng ôm một thanh kiếm.

Hoàng Thu thì lại là một cô gái đến từ Tà Ác Tổ Chức, người thướt tha yêu điệu, áo quần chỗ cần hở thì hở, chỗ cần che thì che, trên mặt là một khăn lụa mỏng che đi một phần nào dung mạo của nàng. Đôi mắt nàng long lanh, luôn có cảm giác ướt át. Trên người nàng lúc nào cũng xuất hiện một loại mị lực đặc biệt dễ thu hút nam nhân phạm tội.

Nhất thành cười nói:

- Không nghĩ Ma Đạo lại bắt tay với Chính đạo. Có vẻ như cả ma đạo cũng phải sợ hãi Dị Giáo nhỉ?

Kiểm Thủ nhượng mây, Hoàng Thu phát ra một nụ cười lạnh lạnh nói:

- Tiểu đệ đệ nói sai rồi! Không phải Ma Đạo mà là Chính Đạo sợ hãi.

Nhất thành cười ám muội nhìn nàng nói:

- Hoàng Thu cô nương, đệ đệ ta không nhỏ đâu, với lại ta không hiểu ý cô nương?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: 18 quan tài

Hoàng Thu thấy nụ cười ám muội của Nhất Thành thì ngó ngời, đầu tiên không hiểu ý của Nhất Thành nhưng sau đó liền hiểu ra thì cười lên Khánh khách nói:

- Tiểu Đệ Đệ thật là hư hỏng.

Đa Trác và Tổng Thúc, hai lão cáo già cười khà khà, nhìn nhau nói:

- Đúng là cách nói chuyện thú vị. Tuổi trẻ tài cao!

Tổng Tiểu Thư bên cạnh khó hiểu hỏi mọi người:

- Nhất Thành có đệ đệ sao? Còn không nhỏ? Sao ta chưa gặp bao giờ?

Tổng Thúc ho khan kịch liệt. Tiểu Tiểu không biết hiểu ý Nhất Thành hay không mà đáp lời Tổng Tiểu Thư:

- Nhất Thành không có tiểu đệ đệ.

Đa Trác ho khan càng kịch liệt hơn cả Tổng Thúc, hần muốn cười lớn mà gắng nhịn mà khuôn mặt đỏ bừng.

- Thật ra hợp tác này vì chính đạo người đưa ra trước. Mấy lão già đứng đầu Liên Minh chính đạo đánh hơi được gì đó. Sau đó liền vội vàng liên hệ Ma Đạo Liên Minh, lập nên kết minh khế ước. Vì thế, phải nói là Chính Đạo sợ hãi mới đúng.

Hoàng Thu cô nương nhanh chóng chuyển đề tài, nàng dù ăn mặc hở hang nhưng cũng là tiểu thư khuê cát. Nếu nói tiếp thì chắc chắn sẽ trở nên ngại ngùng.

Nhất Thành mắt nheo lại, thật không hiểu đám bắt từ kia đánh hơi được gì mà phải vội vàng Kết Minh như vậy. Hần nghĩ thấy mùi kỳ quái trong việc này, chắc chắn thời gian tới sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra.

Nhất Thành suy nghĩ vớ vẩn một lúc thì vào chuyện chính, cười hỏi Nhật Lão bên cạnh:

- Không biết Liên Minh Pháp Sư Tự Do muốn gọi chúng ta đến đây để làm gì?

Nhật Lão thu lại suy nghĩ nhìn về Nhất Thành nói:

- Một trưởng lão của Liên Minh Pháp Sư Tự Do một thời gian trước đã tử vong. Vị trưởng lão kia bỏ ra rất nhiều công sức tìm hiểu nguồn gốc của quái dị trong Biên Bằng thành. Trưởng lão trước khi hy sinh đã để lại một cuộn giấy cho chúng ta. Ta nghĩ ngờ đó là nguồn gốc xuất hiện của quái dị trong thành. Ngoài ra trưởng lão cũng truyền về một số tin tức đó là tất cả mọi chuyện xảy ra trong thành đều do Dị Giáo gây nên vì thế lần này chúng ta sẽ phải đối đầu không chỉ quái dị mà cả với Dị Giáo.

Lão nói xong thì gật đầu với Do Pháp bên cạnh, do pháp liền lấy trong người ra một cuộn giấy đưa cho Nhất Thành. Nhất thành mở ra xem thì kinh ngạc phát hiện đó là một tấm bản đồ. Bản đồ này chỉ về phía ngoài Biên Bằng Thành. Đặc biệt phía trên bản đồ có ký hiệu một cái động lớn, trong động xuất hiện một cái hồ nhỏ và rất nhiều quan tài. Nhất thành nhìn qua bản đồ thì biết đây là nơi quái dị ẩn thân nhưng với các ký hiệu này thì có thể sẽ có rất nhiều quái dị trong đó.

Nhất Thành chuyển bản đồ lại cho Do Pháp, Do Pháp chuyển nó xuống dưới cho mọi người xem xét.

Sau khi mọi người xem xong thì Nhật Lão hỏi:

- Mọi người nghĩ sao về mấy chục quan tài kia và cái hồ trên tấm bản đồ?

Nhục Giác liền nói:

- Cái động kia giống như một lăng mộ, cũng có thể là một nơi do Dị Giáo tạo nên để nuôi dưỡng quái dị. Hồ kia có thể là dùng để chứa máu, còn quan tài thì được xếp theo một trận đồ nhất định giúp Quái Dị bên trong dễ dàng hấp thụ Hắc Khí hơn.

Kiểm Thủ bên kia lại lắc đầu:

- Không phải mấy chục quan tài mà đúng hơn 18 quan tài. Đây là một cách tạo hoặc nói đúng hơn là nuôi dưỡng quái dị. Cách luyện quái dị này đã thất truyền, không có nhiều người hiểu về nó và cũng không ai hiểu được sự khắc nghiệt mà quái dị phải chịu khi bị tôi luyện trong điều kiện kia.

Hắn trầm ngâm nói tiếp:

- Theo ta biết, cách này đòi hỏi người luyện quái dị phải tập hợp đủ 18 người cùng một thời điểm, sau đó thì đánh vào từng xác một lượng hắc khí nhất định, đưa 18 người này vào trong quan tài theo một cách đặc biệt. Khu vực nuôi quái dị cũng được chọn đặc biệt để có thể dễ dàng hấp thụ hắc khí trong thiên địa. Sau một thời gian dài mới có thể đạt được mục đích cuối cùng.

Hắn thở ra một hơi, như nhớ lại điều gì đó lạnh lùng nói tiếp:

- Phụ thuộc vào nhiều yếu tố của xác sống mà quyết định xác sống biến thành quái dị mạnh mẽ hay rất yếu ớt. Có điều dù mạnh mẽ hay yếu ớt chúng vẫn có thể phát triển rất nhanh. Kẻ mạnh nhất có thể là Phi Quái sơ cấp, mà chúng ta nên cẩn thận một chút nếu dám Dị Giáo động tay động chân, bọn nó có thể biến thành biến dị quái dị. Lúc đó thì sợ rằng chúng ta không phải là đối thủ. Chưa kể đến ...

Kiểm Thủ roi vào trầm ngâm thì Nhục Giác hỏi:

- Chưa kể đến điều gì?

Kiểm Thủ cười khò nói:

- Chưa kể đến nếu luyện thi đến giai đoạn cuối cùng, 18 quan tài hợp nhất thì sẽ tạo ra một quái dị mạnh đến mức không tưởng, không ai có thể kiểm soát nổi. Nhưng thường thì Dị Giáo sẽ cố kiểm soát quái dị được luyện ra vì thế ta không nghĩ bọn chúng dám liều mạng đi đến giai đoạn cuối. Việc này sợ rằng bọn chúng chuẩn bị đã lâu, không nghĩ hôm nay chúng ta lại gặp được. Haizz, loại thủ đoạn độc ác này ta đã từng đọc từ một sách cổ ở trong Kiếm Tháp.

Mọi người nghe xong thì lâm vào trầm mặc, không thể nghĩ đến bọn họ lại gặp chuyện như vậy. Nhất thành bỗng nhiên khó hiểu hỏi:

- Vậy đám quái dị xuất hiện hằng đêm trong thành là sao?

Kiểm Thủ nhìn Nhất thành khuôn mặt vẫn băng lãnh như cũ nói:

- 18 tên quái dị kia hằng năm sẽ cần uống máu một lần. Số người bị chúng hút máu càng ngày sẽ càng tăng và những người bị chúng hút máu sẽ biến thành quái dị, trở thành tay sai của chúng. Nhiệm vụ của mấy tên quái dị mới hình thành là tìm kiếm máu mới cho chủ nhân. Và chủ Nhân ở đây chính là 18 tên nằm trong quan tài kia. Việc này diễn ra đã rất lâu vì thế ta sợ rằng quái dị trong động kia rất nhiều, đủ nghiền nát cả Biên Bằng Thành trong thời gian ngắn. Nếu 18 tên quái dị kia xuất thế thì bọn chúng sẽ dẫn theo đám quái dị tay sai, tiêu diệt hết tất cả sự sống trên đường của chúng đi qua.

Nhất Thành gật đầu hiểu ý nói:

- Nghĩa là đám Dị Giáo sẽ không dám luyện đám quái dị đến giai đoạn cuối cùng. Nhưng có vẻ cũng đã đến lúc 18 tên quái dị kia xuất quan. Và chúng ta bây giờ chính là lực lượng đối diện trực tiếp với chúng.

Mọi người gật đầu, thật sự đúng là như vậy.

Nhật Lão trầm ngâm, mặt mày trở nên nhăn nhó, cực kỳ khó coi nói:

- Nếu tiên đoán của Kiểm Thủ tiểu hữu là đúng thì việc lần này đã vượt qua ngoài giới hạn của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Hai Thân Ảnh dưới ánh trăng

Nhục Giác mặt mày cũng trở nên nhăn nhó thở ra một hơi nói:

- Nếu 18 tên trong quan tài kia chưa xuất thế chúng ta vẫn còn cơ hội.

Bàng Nhục bên kia đã lấy lại tinh thần, cuối cùng cũng lên tiếng:

- Vậy nếu như 18 tên quái dị trong quan tài kia xuất quan rồi thì sao? Việc này cần được báo cáo cho các Tổng Môn, Thư viện và cả liên minh chính ma nữa...

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Đã quá muộn rồi.

Bàng Nhục nhìn quanh thì chỉ thấy mọi người trầm mặt không nói. Hắn đành im lặng, Nhật Lão nhìn Bàng Nhục nói:

- Báo lên thì cũng phải mất mấy tháng trời bên trên mới phái người xuống để giải quyết việc ở đây, mà ta sợ rằng chúng ta không có mấy tháng. Chờ thêm mấy tháng nữa, Biên Bằng Thành, không, thậm chí các thành quanh đây cũng đã thành vùng đất dành cho quái dị. Bây giờ, nếu chúng ta từ bỏ rút lui, sợ rằng danh tiếng những người ngồi đây sẽ mất hết, từ này trở đi chúng ta có đất dung thân sao? Thậm chí sẽ ảnh hưởng đến thế lực sau lưng.

Nghe vậy thì mọi người há hốc mồm, sau đó đành thở dài không biết làm gì hơn. Đứng là phía trước không có đường, phía sau không có ngõ. Thật sự lâm vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Nhục Giác cảm thán lên tiếng:

- Với tình hình này, chúng ta xâm nhập vào hang động là chết.

Bàng Nhục cảm thán nghĩ:

- Mà ngồi yên không hành động cũng chết, khi mà 18 quái dị kia xuất quan.

Nhật Lão lại nghĩ:

- Rồi bỏ Biên Bằng Thành là một tội nặng, mình không còn lựa chọn nào khác. Chỉ có thể liều mạng.

Nhất Thành lắc đầu cười nói:

- Mọi người cứ bình tĩnh, việc này chưa đến mức phải bi đát đến vậy. 18 tên kia còn không có mò ra, vì thế chúng ta còn có cơ hội. Nhưng thế này thì không được, các vị kéo càng dài thời gian thì 18 tên kia có thể xuất thế bất cứ lúc nào. Không thể chần chừ thêm được nữa, chúng ta cần xâm nhập động kia đêm nay.

Bàng Nhục khó sử nói:

- Nhưng...

Nhất Thành đã chen vào nói:

- Chúng ta đi đánh quái dị, đánh không lại thì có thể chạy. Đầu phải là đi liều mạng, tình hình không ổn thì rút lui, tìm cách khác.

Nhật Lão gật đầu nói:

- Nhất Thành huynh đệ nói đúng, đánh không lại thì có thể rút lui. Cố gắng cầm chân bọn chúng, tìm hiểu tình hình đến lúc phía trên có người đến hỗ trợ là được.

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu, Hoàng Thu bên cạnh lên tiếng:

- Tối nay ta nghĩ chúng ta không nên mang quá nhiều người. Không chừng sẽ làm ảnh hưởng tốc độ hành động hôm nay.

Kiểm Thu lạnh lùng nói:

- Chỉ có pháp sư mạnh mới có cơ hội sống sót vì thế pháp sư phải cấp bốn sao Mục Phu trở lên. Thấp hơn thì chỉ có thể làm chậm tốc độ chúng ta mà thôi.

Tất cả mọi người sau khi bàn bạc một lúc thì quyết định tối nay hành động, tập hợp ở trước cổng thành.

- -----

Dưới bầu trời trăng sáng,

Trước cổng thành Biên Bằng Thành đã tập hợp một nhóm người. Gồm có sáu người, Nhật Lão, Do Duyên, Bàng Dục, Nhục Giác, Hoàng Thu, và Kiểm Thủ.

Nhục Giác hỏi:

- Người thư viện chưa đến sao?

Bàng Dục bên cạnh lắc đầu nói:

- Chưa đến.

Nhục Giác lại liếc mắt nhìn Bàng Dục, hai người đã có quen biết từ trước, cười như không cười hỏi:

- Người xử lý mấy tên đệ tử kia sao rồi? Không nghĩ đến đệ tử Ma Pháp Thư Viện thật giỏi, đến cả chỗ ngồi của cường giả Đại Pháp Sư mà cũng dám tranh.

Bàng Dục lắc đầu nói:

- Ta quá nuông chiều bọn chúng nên bọn chúng quên mất mình là ai. Ta đã cho bọn họ một bài học rồi, suýt nữa đã hại đến cả ta. Mà ta thực sự không ngờ nhất chính là Nhất Thành kia, còn nhỏ nhưng quanh hẩn đều là người không bình thường.

Mọi người nghe Bàng Dục nói thì trong lòng cũng cho là đúng. Bọn họ cũng là người có chút thực lực, sao không nhìn ra đám người Nhất Thành lúc trước không bình thường được. Nhục Giác hỏi:

- Người nói xem Nhất Thành đó lần này có đi cùng không?

Hoàng Dung bên cạnh cười nói:

- Hắn sẽ đi, vị tiểu đệ đệ đó không bình thường chút nào, ta không nhìn ra sâu cạn của hắn.

Nhất Lão bên cạnh quay đầu nói:

- Người thư viện đến rồi.

Một nhóm người từ trong thành đi ra, đi đầu là Nhất Thành, phía sau hắn là Bạch Nam, Tiểu Tiêu, Tống Tiểu Thư, Đa Tác và Tống Thúc.

Mập Mập và Cuồng Chiến được bảo ở lại, một tên về Nhân Phủ, một tên thì tìm cách báo tình hình cho Thư Viện. Cuồng Chiến đầu tiên không đồng ý nhưng sau đó bị Nhất Thành đá cho mấy cước thì khiếp sợ mà vâng lời ở lại. Nhất Thành lúc đó thậm chí không dùng pháp thuật, Cuồng Chiến thua trận kia thì tinh thần suýt nữa sụp đổ. Được xưng là đại đệ tử, đại sư huynh và là thiên tài của thư viện thế mà bị Nhất Thành đá cho mấy cước nằm bẹp trên đất. Đừng nói hắn, người nào cũng không chịu nổi thất bại như vậy.

Thấy đám người Nhất Thành thì bọn họ hơi bất ngờ, không nghĩ Huyết Nguyệt thư viện lại mang nhiều người như vậy.

- Mọi người đã đến đầy đủ! Thế thì lên đường thôi. Theo bản đồ kia thì hang động cách thành không xa. Tối nay có thể sẽ xuất hiện huyết chiến vì thế tiết kiệm được bao nhiêu ma pháp và thể lực thì tốt bấy nhiêu. Đi bộ là được rồi, chúng ta không cần gấp.

Nhất Thành cười chào hỏi mọi người. Sau đó dẫn đầu tiến vào trong rừng.

.....

Đám người Nhất Thành vừa đi bộ vào rừng thì phía xa xa trên một ngọn đồi cao dưới ánh trăng xuất hiện hai bóng người đang đứng.

Một bóng đen lên tiếng:

- Chúng đây rồi!

Một bóng đen khác nhìn chằm chằm nhóm người Nhất Thành phía dưới mang theo giọng nói khàn khàn đáp.

- Sớm hơn chúng ta dự tính mấy ngày. Có vẻ như mấy tên này rất tự tin hoặc rất ngu ngốc.

- Chúng ta có nên can thiệp để kéo chút thời gian cho bên kia không?

- Không cần, cứ để chúng đối phó với đám quái dị kia. Việc thủ lĩnh giao cho chúng ta vẫn quan trọng hơn.

- Vậy để sau đi!

Hai bóng đen hàng huyền một lúc thì biến mất dưới màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Nhất Thành xuất thủ

Lòng vòng một lúc trong rừng thì đám Nhất Thanh cuối cùng cũng đến trước hang động kia. Trên đường đi, mọi người rất cảnh giác nhưng không gặp chuyện gì bất thường. Sự yên tĩnh này làm bọn họ trong lòng hơi bất an, vì sao lại không có chuyện gì? Cả đoạn đường lại thông suốt đến như vậy?

Mọi người quan sát xung quanh một lúc thì không phát hiện điều kỳ lạ. Cái hang động này nhìn từ bên ngoài thì rất bình thường, nhưng nếu là pháp sư thì sẽ phát hiện bên trong hang động có hắc khí truyền ra ngùn ngụt. Loại hắc khí này rất tà ác và mùi cũng không dễ chịu gì.

Nhật Lão quay sang hỏi:

- Ai đi vào trước đây? Để tìm một lối vào?

Nhất Thành lại lắc đầu gãi gãi cái mũi của mình cười cười nói:

- Không cần thiết đi vào đâu!

Mọi người đều quay sang nhìn Nhất Thành, nhưng sau đó liền giật mình cảnh giác nhìn về phía cửa động. Hắc khí từ trong động phát ra càng lúc càng đậm, bên trong bắt đầu truyền ra những tiếng gầm gừ kỳ quái. Sau đó là một loạt tiếng bước chân truyền đến, mọi người đã nhận ra chuyện gì nên vội vàng lùi lại phía sau để lại một khoảng trống rộng trước cửa động.

Ngay khi mọi người vừa lùi lại thì bên trong động tiếng bước càng lúc càng dồn dập. Xuất hiện trước cửa động là rất đông quái dị, đứng chắn trước cửa hang động. Nhìn sơ qua thì phát hiện bên trong động vẫn còn quái dị nhưng bọn chúng không tiến đến.

Quái dị cũng không lao đến tấn công đám người Nhất Thành mà chỉ đứng đó nhìn chằm chằm bọn họ. Do Duyên bên cạnh liền hỏi:

- Chúng ta làm gì đây?

Kiểm Thủ cười lạnh nói:

- Còn làm gì nữa, đánh vào thôi!

Nhục Dục nhíu mày, hẳn nghe câu trả lời này có vẻ như chê bai hẳn ngu ngốc hay sao ấy nên làm hắn rất khó chịu.

Nhất Thành thấy đám quái bên kia thì mắt tỏa sáng, cười nói:

- Các vị cứ ở đó đi, việc mở đường cứ giao cho thư viện chúng ta.

Mọi người kinh ngạc nhìn Nhất Thành, bên kia có ít nhất năm mươi sáu mươi tên quái dị, cũng không yếu. Thật sự chỉ để thư viện mở đường sao?

Nhật Lão cười nói với mấy người sau lưng:

- Có Đa tiền bối ở đây thì việc đó sẽ không có khó khăn gì?

Mọi người giờ mới nhớ ra, thư viện còn có một vị pháp sư cực kỳ mạnh ở đây. Nhất Thành quay lại nhìn mọi người của thư viện nói:

- Ta sẽ một mình mở đường, hoạt động gần cốt một chút. Mọi người đứng xem là được.

Nhất Thành nói xong thì không chờ đợi, trên tay xuất hiện Ma Huyết, hướng đám quái đi đến.

Bạch Nam đứng trong nhóm tỏ vẻ lo lắng, định mở miệng nhắc nhở thì Tiểu Tiểu vỗ vai hắn rồi cười nói:

- Đừng lo lắng cho Tiểu Sư Thúc Tổ. Đám quái kia quá yếu. Lão sư chưa bao giờ thấy tiểu sư thúc tổ chiến đấu phải không? Quan sát cho kỹ, sẽ có nhiều điều rất đáng để học hỏi đó.

Tổng Thúc và Tổng Tiểu Thư cũng rất hiếu kỳ về phép thuật của Nhất Thành. Từ lúc gặp Nhất Thành chỉ thấy hắn xuất thủ một lần, nói đúng hơn là thời gian ở chung bọn họ thực sự chưa thấy Nhất Thành thi triển phép thuật nhiều nhất chỉ là ném ra thứ gì đó mang theo pháp lực. Hơn nữa, nếu gặp quái dị chủ yếu là Tiểu Tiểu xuất thủ vì thế thời gian qua Nhất Thành hầu như không cần xuất thủ, càng lúc càng làm bọn họ hiếu kỳ về phép thuật của Nhất Thành.

Không chỉ người thư viện mà đám người Nhật Lão cũng kinh ngạc và hiếu kỳ. Bọn họ chưa từng nghĩ Nhất Thành là pháp sư mạnh mẽ, chỉ vì thân phận và địa vị nên được đi theo vì có Đa tiền bối làm hậu thuẫn. Không nghĩ đến người trẻ tuổi được Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện tôn làm tiểu sư thúc tổ này bây giờ lại dám một mình đối mặt với mấy chục tên quái dị. Phải biết, quái dị phía trước không mạnh lắm nhưng số lượng rất đông. Nếu mà có bất cứ sơ xuất nào thì đến bọn họ cũng đều sẽ ăn thiệt thòi cực lớn.

Nhất Thành tiếp tục tiến gần đám quái dị mà không có dấu hiệu dừng lại, trên tay Ma Huyết truyền ra Pháp lực nhẹ nhẹ. Mọi người phía sau đều hiểu kỳ nhìn theo bóng lưng của Nhất Thành, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái, không biết Nhất Thành đang nghĩ gì mà lại tiến gần đến đám quái dị như vậy mà trên người không có pháp lực ba động nào, định đánh cận chiến sao?

Nhất Thành tiếp tục tiến lên chỉ còn cách tên quái dị đầu tiên ba bốn bước, hắn vẫn bước đi chậm chậm như vậy.

- Gào

Quái dị thấy có người đi đến gần liền ngửa cổ gào lên trong đêm đen. Trên người chúng bắt đầu có hắc khí truyền ra ngùn ngụt, tay chân hóa thành những vũ khí sắc nhọn. Đám quái dị này chủ yếu là Cuồng Quái, từ sơ cấp đến đỉnh phong. Trong đó chỉ có vài tên Hắc Quái mà cao nhất thì cũng chỉ là trung cấp.

Đối với Nhất Thành thì những quái dị này không có uy hiếp và chỉ là điểm vật chất trong mắt hắn. Nhất Thành nở một nụ cười sáng lạng, hắn rất bình thản đi dưới ánh trăng, bước chân hắn vẫn không dừng lại mà chuẩn bị áp sát tên quái dị đầu tiên. Ngay khi còn cách đám quái dị hai bước, quái dị cũng chuẩn bị vỗ về phía Nhất Thành thì trong lòng hắn lăm bằm:

- Nhất Thành Chi Đạo - nhất thức - Bát Phương

Tên quái dị đầu tiên đã vỗ về phía Nhất Thành vì hắn đến quá gần. Mọi người bên ngoài nhìn thấy tên quái dị đã vỗ trúng Nhất Thành nhưng không hiểu sao lại xuyên qua người Nhất Thành. Trong lòng mọi người liền hiện lên một câu hỏi: Phép thuật gì đây?

Nhưng tiếp theo bọn họ trợn mắt há hốc mồm phát hiện, trong đám quái dị đang có tám tên Nhất Thành tấn công về bốn phương tám phương hướng khác nhau. Quái dị chung quanh đều bị tám tên Nhất Thành chém chết tại chỗ, tạo ra một vùng đất trống giữa bảy quái dị, tám bóng hình thu lại, tại tâm của vùng đất trống xuất hiện một bóng dáng Nhất Thành duy nhất đang đứng.

Quái dị thấy đồng bạn bị chém giết nhưng không có chút sợ hãi, bọn chúng điên cuồng tiếp tục xông về phía Nhất Thành. Nhất Thành tiếp tục cười và thi triển Nhất Thành Chi Đạo, bóng người hắn tiếp tục xuất hiện, nhưng lần này chỉ có bảy Nhất Thành đánh về bảy hướng. Và cứ thế giảm dần, sau 7 bóng lại sáu bóng hình, sau sáu bóng là 5 bóng hình, sau đó dừng lại tại bốn bóng hình. Bên ngoài nhìn vào thì thấy Nhất Thành di chuyển rất chậm chạp. Hắn như đang bước đi trong đám quái dị, động tác vung đao cũng rất chậm, thậm chí động tác trên không cũng chậm rì. Nhưng không hiểu sao, đám quái dị lao đến, dù là cuồng quái hay là Hắc Quái đều không đánh trúng đến xéo áo của Nhất Thành.

Bên ngoài, mọi người đều há mồm trợn mắt. Thậm chí Bạch Nam dụi dụi con mắt, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ hỏi:

- Chuyện gì đang xảy ra trong đó vậy?

Nhục Giác và Bằng Dục nhìn nhau, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ:

- Đây là phép thuật gì? Nói đúng hơn là loại đao pháp phép thuật gì? Ta chưa từng thấy ai ở Huyết Nguyệt thư viện sử dụng loại đao pháp này cả?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Nhất Thành Chi Đạo

Nhật Lão bên cạnh cũng trầm mặc lắc đầu. Lão chỉ cảm giác một lượng nhỏ năng lượng ma pháp xuất hiện trên người Nhất Thành, trên Ma Huyết cũng vậy. Điều này nghĩa là Nhất Thành không sử dụng nhiều pháp lực để thi triển phép thuật này nhưng ảo diệu trong đó lại cực kỳ khó hiểu.

Kiểm Thủ bên cạnh hai mắt tỏa sáng chiến ý trên mặt hắn bắn ra về phía thân ảnh Nhất Thành lạnh lùng nói:

- Thực sự không nghĩ đến được. Thư viện lại xuất hiện một người như vậy. Trên đao của hắn mang theo một loại áp lực mà các vị tiền bối ở Kiếm Các từng run sợ, áp lực đó được gọi là ‘thê’. Hơn hai vạn năm trước, Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện xuất hiện một người sử dụng đao cực kỳ bá đạo, đánh khắp Tây Hoang mà bất bại. Không nghĩ đến hai vạn năm sau ta lại gặp được người phát ra áp lực kia.

Hoàng Dung bên cạnh kinh ngạc thốt lên:

- Người nói là phép thuật nổi danh một thời của thư viện, - Vô Hận Chi Đạo?

Mọi người quay phác nhìn Kiểm Thủ và Hoàng Dung, ánh mắt như muốn hỏi? Điều này là thật, đến Tiểu Tiểu cũng nhìn Hoàng Dung, hắn đã phần nào đoán được Đạo Pháp của Nhất Thành thi triển lúc chém ‘Ma Da Chột Mắt’, không nghĩ đến điều hắn nghĩ lại là thật. Hai mắt bọn họ tỏa sáng, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn về bóng lưng Nhất Thành trong đám quái dị.

Kiểm Thủ gật đầu, trầm giọng nói:

-Đúng vậy! Chính là Vô Hạng Chi Đạo phép thuật, chỉ có phép thuật kia mới phát ra loại Đạo ‘Thế’ như vậy. Kiếm Tháp chúng ta đã nghiên cứu ưu điểm và khiếp điểm, thậm chí là chiêu thức của Vô Hạng Chi Đạo nhằm mục đích đánh bại nó. Mấy vạn năm trước, chính tiền bối chúng ta đã thất bại trên tay người thi triển phép thuật này. Đệ tử Kiếm Tháp mấy vạn năm nay đều không từ bỏ nghiên cứu, hy vọng một ngày đệ tử của Kiếm Tháp sẽ trả lại mối nhục thất bại vạn năm trước.

Mọi người nghe được thì cực kỳ kinh ngạc, sau đó lâm vào trầm tư và khiếp sợ. Bọn họ sống cũng khá lâu, nghe cũng được nhiều chuyện ở Tây Đại Hoàng. Cũng đã từng nghe đến loại Đạo Pháp phép thuật hoành hành trên tây đại hoàng một thời này.

Bạch Nam bên cạnh vội vàng hỏi:

-Tiểu Tiểu là thực sao? Tiểu sư thúc tổ thi triển chính là Vô Hạng Chi Đạo của Tổ sư.

Tiểu Tiểu lắc đầu rồi gật đầu nói:

-Ta đoán có thể là đúng vì người Tiểu Sư Thúc Tổ bá làm sư phụ là sư phụ của Hồng Lão Tổ. Mà sư phụ của Hồng Lão Tổ chính là người thi triển loại đạo pháp phép thuật này. Điều này ta chỉ đoán và nghi ngờ nhưng không rõ.

Bên cạnh hắn, Tống Thúc và Đa Tác đang quan sát từng cử động của Nhất Thành. Hai mắt bọn hắn nheo lại, trong lòng hơi run lên. Biến hóa trên mặt bọn họ thực sự trở nên rất phức tạp. Bọn họ không biết ‘Vô Hạng Chi Đạo’ này là phép thuật gì nhưng Nhất Thành thi triển không chỉ phép thuật đơn giản như vậy. Điều này bọn họ chắc chắn.

Bên kia, Nhất Lão bỗng lâm vào trầm tư sau đó khó hiểu nói:

-Ta đã nghe một vị tiền bối kể lại chuyện về ‘Vô hạng Chi Đạo’ nhưng sao không nghe kể đến loại ảo ảnh kéo dài khi thi triển thế kia?

Nghe Nhất Lão nói thì cả đám nhìn về Kiếm Thủ bên kia đang lâm vào trầm mặc, hai lông mày nhíu chặt lại với nhau. Ở đây chỉ có Kiếm Thủ biết rõ về loại phép thuật này. Bọn hắn còn nguyên cứu để đánh bại nó nữa là.

Hoàng Dung bên cạnh cười hỏi Kiếm Thủ:

-Kiếm thủ, người sao thế? Ta chưa thấy sắc mặt người như vậy bao giờ?

Kiếm Thủ nhìn về bóng lưng của Nhất Thành một lúc thì thở ra một hơi nói:

-Không, đó không phải là ‘Vô hạng Chi Đạo’, trên đạo của Nhất Thành có mang theo ‘thế’ của ‘Vô Hạng Chi Đạo’ nhưng không phải phép thuật kia. Loại đạo pháp mà Nhất Thành đang thi triển ta chưa từng nghe đến và biết đến.

Mọi người kinh ngạc, Hoàng Dung càng kinh ngạc hơn vì nàng hiểu rõ Kiếm Tháp là đám người điên cuồng thế nào với kiếm. Vì điên với kiếm mà đã nghiên cứu về tất cả các vũ khí khác để sản sinh ra kiếm thuật khác chế chúng. Không nghĩ đến, đạo pháp Nhất Thành đang thi triển đến Kiếm Tháp cũng không biết. Nàng nhìn Kiếm Thủ lần nữa hỏi:

-Người chắc chắn đó không phải là ‘Vô Hạng Chi Đạo’?

Kiếm Thủ lạnh lùng nhìn nàng nói:

-Ta chắc chắn, ta đã từng bỏ ra mấy chục năm nghiên cứu qua ‘Vô Hạng Chi Đạo’. Thậm chí suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma vì nó, người nói xem, ta có thể nhận lầm sao? Nhưng ta chắc chắn một điều, người này có tu luyện ‘Vô Hạng Chi Đạo’ phép thuật và linh ngộ đến cảnh giới không thấp.

Kiếm Thủ nói xong nhìn về phía bóng lưng Nhất Thành trong đám quái dị mà toát ra chiến ý hùng hục.

Mấy người khác nghe Kiếm Thủ nói chắc chắn như vậy thì càng rung động. Vậy đây là đạo pháp phép thuật gì? Thư viện còn tồn tại một loại đạo pháp phép thuật như vậy sao? Mọi người nhìn về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu chỉ biết cười khổ lắc đầu nói:

-Ta không biết, chưa thấy, chưa nghe, và cũng không biết đây là phép thuật gì? Đến hôm nay Kiếm Thủ nói ra ta mới biết là Tiểu Sư Thúc Tổ tu luyện ‘Vô Hạng Chi Đạo’. Đạo Pháp kia là một bí mật của thư viện, hầu như mấy vạn năm qua không có ai từng tu luyện hay thi triển phép thuật này.

Bọn họ nhìn về Đa Tác thì chỉ thấy lão tập trung quan sát Nhất Thành bên kia. Cả đám cũng không dám làm phiền hỏi mà đành phải nhìn chằm chằm về phía bóng lưng đang di chuyển trong đám quái dị kia.

Nhất Thành bây giờ chỉ tấn công về một phía duy nhất. Hắn đang luyện tập ‘Nhất Thành Chi Đạo’. Một tháng qua, hắn đều luyện, luyện và luyện loại phép thuật này. Càng luyện thì phương hướng hắn tấn công càng giảm, mỗi lần giảm có nghĩa là Nhất Thành đã tiến thêm một bước lĩnh ngộ và không chế ‘Nhất Thành Chi Đạo’. Hôm nay, hắn cuối cùng cũng luyện đến tấn công về chỉ một hướng duy nhất. Mỗi lần Nhất Thành xuất chiêu mang lại cảm giác chậm rãi nhưng vì ẩn chứa đạo lý âm dương, có cương có nhu, mỗi đạo đều tiềm tàng sức mạnh mãnh liệt, có thể dễ dàng chém giết đám quái dị này. Thậm chí Hắc Quái trung kỳ cũng bị hắn chém vài ba tên rồi.

Bây giờ mỗi lần Nhất Thành di chuyển, hắn lại kéo theo tầng ảnh của động tác trước đó của. Giờ đây hắn mới chính thức nắm giữ ‘Nhất Thành Chi Đạo’. Nhất Thành di chuyển nhẹ nhàng trong đám quái dị, tầng ảnh của hắn từ từ được kéo dài. Mỗi động tác của hắn dù là di chuyển hay vung đao, dù nhỏ hay lớn đều mang đạo lý âm dương và cương nhu.

Ngay khi mặt trăng trên bầu trời lên đến cao nhất cũng chính là lúc chiến đấu kết thúc. Xác quái dị trước cửa động đã chất thành đống, bao nhiêu tên từ trong cửa động xông ra thì bấy nhiêu tên bỏ mạng dưới đại đao của Nhất Thành. Đến cuối cùng thì không còn một tên nào nữa. Nhất Thành hài lòng gật đầu, vẩy đi vết máu quái dị trên Ma Huyết, sau đó thu nó vào không gian giới chỉ.

Nhất Thành quay lại cười với mọi người phía sau:

- Xin lỗi đã mất nhiều thời gian như vậy, cửa động đã trống, chúng ta vào thôi.

Tất cả mọi người đi đến, nhìn Nhất thành một lúc thì không ai nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Tiến vào hang động

Tiểu Tiểu liên hồi hấn:

- Nhất Thành, phép thuật vừa rồi người sử dụng có phải là ‘Vô hạn Chi đạo’.

Tất cả mọi người quanh đó đồng tai lên chờ nghe câu trả lời của Nhất thành. Nhất thành cười nói:

- Nó không phải ‘Vô Hạn Chi Đạo’.

Tiểu Tiểu gật đầu nói:

- Vậy người có tu luyện qua ‘Vô Hạn Chi Đạo’?

Nhất Thành kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu:

- Ta cứ nghĩ ngươi biết rồi. Lần trước không phải ta dùng nó để làm thịt tên Dị Giáo ở Nhân Phủ sao?

Tiểu Tiểu lắc đầu nói:

- ‘Vô Hạn Chi Đạo’ Phép thuật ở thư viện thì nổi danh, nhưng cũng là bí mật của thư viện. Với lại, hai vạn năm qua có ai thi triển được phép thuật này. Ta không thể thể ra nó.

- Ồ

Nhất Thành ngạc nhiên ồ lên một tiếng, phép thuật nổi tiếng như vậy mà khó nhận biết vậy sao. Hắn hiểu kỳ hỏi Tiểu Tiểu:

- Vì sao lần này người lại phát hiện?

Tiểu Tiểu nhìn Kiếm Thủ nói:

- Chính là Kiếm Thủ nói cho ta biết.

Nhất Thành nhìn qua Kiếm Thủ, thấy tên này cả người tỏ ra toàn chiến ý thì khó hiểu hỏi Tiểu Tiểu:

- Sao hắn nhìn ta như vậy?

Tiểu Tiểu cười nói:

- Tiền bối của Thập Kiếm bị Sư phụ tiểu sư thúc tổ đánh bại vì thế bọn họ đã nghiên cứu ‘Vô Hạn Chi Đạo’ mấy vạn năm qua, muốn trả lại mối thù thất bại mấy vạn năm trước.

Nhất Thành nghe vậy thì hiểu ý, hắn cũng nhận ra sau này chắc chắn hắn sẽ gặp rất nhiều phiền phức với đám người Kiếm Thập. Phải tìm cách giải quyết việc này mới được.

Nhất Lão bên cạnh nói:

- Chúng ta vào thôi!

Mọi người gật đầu tiến vào động. Trên tay mỗi người đã xuất hiện một ngọn đuốc. Trong động bảo đảm rất tối không có ánh trăng chiếu đến nên bọn hắn đã chuẩn bị từ trước. Kiếm Thủ không nói gì với Nhất thành, hắn biết việc này chỉ có thể sau này mới giải quyết. Giờ chỉ có thể tập trung vào việc tiêu diệt quái dị trước mặt.

Động này rất rộng, đi vào không khác bước vào một không gian khác. Nóc động phía trên khá cao nhưng nhìn qua là biết đây chỉ là không gian cửa vào động mà thôi. Phía trước lại có ba cửa động dẫn sâu vào trong, có thể thấy đây chính là một trong ba cửa động tiến vào trong chính thức.

Nhục Giả hỏi:

- Ba cửa động, đi cửa nào hay là chia ra?

Mọi người nhìn nhau nhưng không thể đưa ra quyết định. Hoàng Dung nói:

- Hay là chia ra, xem ba cửa động này dẫn đến đâu?

Nhật Lão lắc đầu nói:

- Chúng ta đang ở thế yếu nếu mà chia ra thì vô cùng nguy hiểm.

Lão nói sau thì khom người trước Đa Trác hỏi:

- Xin tiền bối giúp đỡ chúng ta lần này. Có ngài chủ trì đại cục, quyết định của ngài có thể làm mọi người an tâm hơn.

Đa Trác khoát tay nói,

- Ta chỉ đi theo bảo vệ công tử, nếu các người muốn có thể hỏi công tử nhà ta. Với lại, ba cửa động này ta cũng không biết nên đi cửa nào. Phía bên trong cả ba cửa động đều có trận pháp bao phủ, linh thức của ta không thể tiến vào sâu được.

Trước khi vào động, Nhất Thành đã nói với Đa Tác nếu như không cần thiết thì không nên động thủ. Và Nhất Thành cũng nói điều này với Tông Lão. Nhật Lão lâm vào khó xử nhìn Nhất Thành. Nhất Thành cười nói:

- Nếu các vị tin ta thì đi cửa hang bên trái. Đó chính là cửa tử, không biết các vị muốn đi không?

Bàng Nhục khó hiểu hỏi:

- Ý của Nhất Thành công tử là gì? Hang bên trái là cửa tử, vì sao lại muốn đi vào?

Nhất Thành nhìn Bàng Nhục cười nói:

- Chúng ta đến tiêu diệt quái dị. Hang bên trái quái dị nhiều nhất, tất nhiên là đi bên đó rồi.

Kiểm Thủ khó hiểu nói:

- Vì sao biết bên đó quái dị nhiều nhất?

Nhất Thành cười nhìn hắn,

- Các vị thử cảm nhận hắc khí trong này đi?

Mọi người lâm vào trầm mặc, tất cả linh thức mở ra cảm nhận hắc khí trong động. Lúc này bọn họ mới cảm thấy là bên ngoài hắc khí được truyền vào trong này. Ba hang động thì cửa hang bên trái có hắc khí khá là đậm đặc, bên trong lại có chút ba động rất nhỏ. Bọn hắn phải rất tập trung mới cảm nhận được. Mọi người kinh ngạc hiểu ý của Nhất Thành, trong đó có thể có trận pháp ngăn cách linh thức của Đa Tác nhưng hắc khí thì sẽ không thể ngăn cản và ba động của hắc khí thì càng không thể bị trận pháp ảnh hưởng. Pháp sư bình thường sẽ không ai đi cảm nhận hắc khí vì hành động này rất nguy hiểm, sợ ý đồ hắc khí nhập thân là rất nguy hiểm. Mỗi lần cảm nhận hắc khí thì bọn hắn phải tập trung tinh thần hết mức, tránh bị hắc khí ảnh hưởng. Nhất Thành vì hắn mang trong người Hắc Âm Năng Lượng nên rất nhạy cảm với hắc khí, thế nên mới cảm nhận được.

Tổng Thúc đang đi phía sau Tông Tiểu Thư nghe Nhất Thành nói thì cũng gật đầu. Ở đây chỉ có lão mới cảm nhận được phía trong ba cửa động kia. Nói ra nếu lão đi một mình thì đã không còn đứng đây mà đã vào trong huỷ diệt hết mọi thứ bên trong và rời đi từ lâu.

Mọi người đã nhận ra được sự khác biệt nên quyết định đi vào cửa hang bên trái. Dẫn đầu vẫn là Nhật Lão, phía sau là đám người các môn phái khác, cuối cùng là đám người Nhất Thành. Đường đi sau cửa động khá là rộng, đủ ba bốn người đi ngang nên không sợ chen chúc.

Nhất Thành nhìn mọi phía sau nói:

- Tí nữa nếu phải đánh, nhớ phối hợp với nhau. Cẩn thận một chút. Đa Thúc, nếu gặp kẻ địch quá mạnh mà chúng ta chống không được, thúc hãy ra tay giúp đỡ.

Mọi người nghe vậy gật đầu. Đi trước Nhật Lão nghe Nhất Thành nói Đa Tác ra tay nếu cần thì lão cũng yên tâm. Bọn họ liều mạng như vậy là vì có đa thúc đi cùng chứ không thì sẽ không hành động bất cẩn thế này, cho mấy lá gan bọn hắn cũng không dám đi thẳng vào địa bàn của quái dị như vậy.

Đi được một lúc thì hết đường hầm, Nhật Lão bước ra đầu tiên thì sững người. Phía sau đám người vừa đi ra cũng hết hồn. Phía cuối đường hầm này lại

xuất hiện một quảng trường rộng lớn có thể chứa cả mấy ngàn người. Mà làm mọi người hết hồn là vì quái dị, với ánh sáng héo hắt từ ngọn đuốc, bọn họ thấy quái dị xếp hàng thẳng tắp, hướng mặt về phía bọn hắn. Nói chung thì quái dị rất đông. Vừa thấy đám Nhất Thành thì lao lên. Nhật Lão đi trước với hô lớn:

- Chuẩn bị chiến đấu

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Diệt Quái Dị

Ở Biên Bằng Thành,

Hai bóng đen bỗng nhiên xuất hiện đi trên đường lớn, một bóng đen chậm rãi lên tiếng:

- Mấy tên pháp sư mạnh đã rời đi làm ra cảm thấy thật thoải mái. muốn tìm vài người để giết qua.

Bên cạnh bóng đen khác hừ lạnh:

- Thôi đi, đừng có quên nhiệm vụ của chúng ta.

Hai bóng đen đi đến một ngôi nhà cổ xưa, nói đúng hơn là nó rất giống một ngôi đền.

Trong đền có một tên ăn mày đang nằm, thấy hai bóng đen xuất hiện thì bật người dậy. Có điều hắn vừa ngồi dậy thì một trảo màu đen chụp thẳng vào đầu hắn.

- Crack

Tên ăn mày ngã gục trên đất không động đậy.

Hai bóng đen đến trước một bức tường, trên tay một tên liên tục kết ấn, một đồ án hắc khí xuất hiện được đánh vào bức tường.

Bức tường từ từ như một cánh cửa kéo lên, phía sau xuất hiện một căn phòng. Phía dưới nền đất được gió thổi đi bụi bẩn, xuất hiện một đồ án hình tròn, với những đường vẽ kỳ quái đầy tà dị.

Một bóng đen lạnh lùng nói:

- Chúng ta có bao nhiêu thời gian?

Bóng đen khác cười lạnh,

- 2-3 canh giờ, thừa thời gian cho chúng ta làm việc.

- -----

Trở lại với đám người Nhất Thành,

Lần này chiến đấu không chỉ Nhất Thành mà hầu hết tất cả mọi người ngoại trừ Đa Tác và Hồng Lão.

Dù quái dị này yếu so với bọn họ nhưng số lượng quá nhiều, tính theo hàng ngàn, đây cũng là lần thứ hai Nhất Thành thấy nhiều quái dị như vậy, lần thứ nhất là ở thiên Long thành, lần thứ hai là đây. Nhưng quái dị ở thiên Long thành chỉ là Thi quái, mà ở đây toàn là cương quái trở lên.

Nhất Thành lần này hắn không muốn hao tổn năng lượng mà pháp nên chỉ dùng Ma Huyết và sức mạnh thể chất để chém giết. Cứ gặp một tên là chặt một tên, cơ thể hắn rất mạnh, vì thế hắn không cảm thấy mệt mỏi vì vùng đao.

Bên kia Đa Tác nói với Tống Thúc,

- Dù chưa đột phá Đại Pháp Sư mà đã mạnh đến thế rồi, nếu sau khi được tẩy lễ không biết cơ thể của công tử mạnh đến đâu?

Tống Thúc cũng gật đầu khen ngợi,

- Với thể chất bây giờ đã có thể chống lại bảy sao pháp sư. Ta rất chờ mong sau khi hắn đột phá sẽ mạnh đến bao nhiêu và có thể so với mấy cái thể chất biến thái của mấy tên thiên tài ở Trung đại lục hay không.

Đa Trắc gật đầu,

- Ta cũng rất mong chờ. Người nhìn mấy người kia, thật sự không tệ chút nào? Đều là thiên tài trong thiên tài, tuổi dưới 300 mà đã mạnh đến thế rồi.

Tổng Thúc gật đầu,

- Đều là mầm mống tốt, chỉ tiếc không được huấn luyện bài bản, nhưng thế đã rất tốt, kinh nghiệm đã có, họ chỉ cần có cơ hội gặp một sư tôn tốt. Tất sẽ tiến nhanh như gió.

Từ cách nói chuyện hai người này thể hiện thân phận họ không phải là người bình thường. Có điều giờ bọn họ đều đang tập trung ở đây vì một người mà họ không biết người đó sẽ đáng sợ đến mức nào khi hắn thực sự muốn theo đuổi sức mạnh.

Bên kia, thú quyền của Tiểu Tiểu cực kỳ bá đạo. Cách chiến đấu của Tiểu Tiểu rất quái dị, mỗi lần xuất quyền là một ma thú hình thành từ nắm đấm của hắn, sau đó lao vào tấn công quái dị! Không phải một hay hai quái dị, mà ma thú này như có linh trí liên tục tấn công ba bốn tên quái dị xong mới tan biến trong không khí.

Kiểm Thủ thì kiếm khí của hắn đánh ra bốn phía. Công kích thiên về sắc bén, thân thể hắn như biến thành một thanh kiếm, tả xung hữu đột trong đám quái dị.

Hoàng Nhưng thì như đang nhảy múa, trên người phát ra mùi thơm nhẹ nhàng. Sau lưng nàng là một đôi cánh, cánh này không biết là gì nhưng rất sắc bén, có ba loại màu sắc đỏ vàng cam năng lượng bao bọc, năng lượng lướt qua tên quái dị nào thì tên đó bị chém thành hai. Thậm chí ba màu sắc năng lượng này có thể đánh ra tấn công tầm xa.

Nói đến Tổng Tiểu Thư là người nổi bật nhất. Nàng hoá thành một công chúa băng tuyết. Trên đầu xuất hiện một vương miện băng băng. Chỉ cần vẫy tay thì một đám quái dị bị đóng băng. Sau đó bị kích vỡ nát mà tan thành mảnh vụn.

Còn mấy người khác thì dù là mạnh mẽ nhưng chỉ thi triển mấy phép thuật với các nguyên tố thông thường như, nước, lửa, thổ, mộc, và kim... Nếu nói đến chiến đấu thì đám người trẻ tuổi mới là chiến lực chính. Dù là Nhất Lão, pháp lực cao một chút do sống lâu chứ nếu so về tài năng thì kém xa đám người trẻ tuổi bọn hắn.

Nhục Giác đang chiến đấu nhưng vẫn nói chuyện với Bảng Nhục:

- Lũ quái dị này không thực sự mạnh như chúng ta nghĩ.

Bảng Nhục cười nhìn Nhục Giác:

- Thực tế chúng quá yếu làm ta cảm thấy khá là nhàm chán.

Chiến đấu vẫn đang diễn ra, dù đám quái dị cấp bậc thấp nhưng số lượng lại quá nhiều. Ngay khi chỉ còn lại vài chục tên quái dị thì Nhục Giác với Bảng Nhục lại phân tâm nói chuyện. Đúng lúc bọn hắn phân tâm, độ cảnh giác cũng giảm xuống thì...

- Xích...

Một sợi xích không biết từ đâu xuất hiện, quấn chặt cổ Bảng Nhục, lôi hắn vào trong mấy chục tên quái dị còn lại.

Nhục Giác hét lớn:

- Bảng Nhục.

Lão hét lớn định lao đến cứu viện thì đã không kịp. Bên kia, Do Duyên quát lớn:

- Chết Tiệt, có quái dị cấp cao đang ản thân.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Quái dị tướng quân

Nhất Lão lạnh lùng lên tiếng:

- Đủ rồi, đừng phân tâm. Cứu người mới quan trọng.

Nhất Lão vừa chém giết vừa nhanh chóng tiến lên nói tiếp:

- Việc cứu người cứ để ta và Kiếm Thủ xử lý, các người tiếp tục diệt đám quái dị này đi.

Kiếm Thủ bên kia cũng gật đầu hiểu ý, chém giết tiến lên. Hắn với Nhất Lão là người đứng gần nhất nơi mà Bàn Nhục bị kéo đi. Vì thế, chỉ có hắn và lão mới có thể nhanh chóng qua đó cứu người. Nhục giác bên kia thì đã bị đám quái dị cấp thấp vây lại với số lượng lớn, đã chậm chân một nhịp so với hai người bọn hắn.

Bàn Nhục bị kéo lê trên đất nhìn rất thảm. Cổ hắn bị siết chặt làm hắn khó thở, định dùng phép thuật trốn thoát nhưng sợi xích kia lại siết quá chặt, hắn phải nắm chặt cả hai tay trên sợi dây xích, dùng lực hết sức để nói lòng nó.

Tiếng thân thể bị kéo lê một lúc thì cũng dừng lại, Bàn Nhục bị một tên quái dị cao lớn bóp chặt cổ dơ lên cao, chân cách mặt đất một khoảng lớn. Tên quái dị này mặc giáp tướng quân, trên đầu cắm một cây kiếm, tên này là tên quái dị lần trước xuất hiện trong thành.

- Thả...ta...ra...

Bàn Nhục bị bóp chặt cổ nên khó thở chỉ có thể phát ra từng từ đứt quãng.

Tên quái dị tướng quân như không nghe thấy mà vẫn bóp chặt cổ Bàn Nhục. Bàn Nhục cả cơ thể mềm nhũn ra, cố gắng vùng vẫy để thoát ra khỏi bàn tay kia nhưng không có chút hiệu quả.

Ngay khi lão sắp tắc thở thì hai bóng người lướt nhanh đến hai bên trái phải của lão, một chưởng, một kiếm đánh về phía ngực của quái dị tướng quân.

- Bốp

Hai đòn tấn công đều chính xác, đánh quái dị tướng quân bay ra sau, đập vào bức tường của vách động. Bàn Nhục được thả xuống rớt trên mặt đất, lão há mồm thở lớn từng ngụm hồng học. Người vừa đến không ai khác chính là Kiếm Thủ và Nhất Lão.

Kiếm Thủ lạnh lùng lên tiếng,

- Cần thận đấy, tên này mạnh hơn bọn kia rất nhiều.

Nhất Lão trầm mặt, hai mắt nhìn chăm chăm quái dị tướng quân nói:

- Ta biết.

Nhất Lão quay lại nhìn Bàn Nhục:

- Cứ để tên này cho bọn ta, người quay lại giúp mọi người giải quyết đám quái dị phía sau đi.

- Được

Bàn Nhục vẫn còn đang thở gập đầu, vội vàng trở lại phía sau với đám người Nhất Thành. Kiếm Thủ liếc nhìn Nhất Lão hỏi:

- Đây là giáo sư thư viện thật sao? Kinh nghiệm chiến đấu quá kém, lúc thi phép mà còn phân tâm làm mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Phải biết, dù là Silver Plate sáu sao nhưng chưa chắc đánh được quái dị ngang cấp.

Nhất Lão cười khỏ nói:

- Người Ma Đạo dùng chém giết để chứng minh bản thân mình và giành lấy tài nguyên tu luyện nhưng chính đạo lại không như vậy. Nhiều lão sư được gọi là lão sư cho có mà thôi chứ không có một chút chiến lực, kinh nghiệm lại cực thấp. Bọn họ được gia tộc hoặc địa vị cao người bảo vệ sau đó được nâng lên làm lão sư. Không chỉ là mấy thư viện đâu mà cả các tông môn chính phái cũng vậy. Người thì đông nhưng người có chiến lực mạnh thì có thể đếm trên đầu ngón tay.

Kiếm Thủ cười lạnh nói:

- Nếu đúng như vậy thì chính đạo còn tồn tại đến bây giờ đúng là may mắn.

Nhất lão lắc đầu nói:

- Không đơn giản may mắn. Chỉ vài người có chiến lực mạnh nhưng vài người đó đã đủ gánh vác một phương. Ta nói thì nói vậy thôi chứ mấy thế lực tồn tại mấy chục vạn năm làm sao không có ẩn giấu một chút thủ đoạn được. Nhìn Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện thì biết, bọn họ đang ở thế yếu so với tất cả các thế lực môn phái khác nhưng có ai dám đánh đến thư viện không? Người thấy hai người đi theo bảo vệ vị được gọi là Tiểu Sư Thúc Tổ kia không, ta không biết cấp bậc pháp lực của họ nhưng chắc chắn họ rất mạnh. Đây có thể là thực lực ẩn dấu của Huyết Nguyệt thư viện.

Kiếm Thủ gật đầu nói:

- Nhiều thế lực ma đạo từng nhắm vào Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện nhưng đều thất bại trước tay của hai vị Viện Trưởng và Phó Viện trưởng của

thư viện hiện tại. Chỉ hai người kia đã khiến rất nhiều thế lực lùi bước, không nghĩ tới bên trong lại còn tồn tại các nhân vật lợi hại khác. Thậm chí bây giờ lại có thêm một vị lão tổ vượt cấp S trở lại, Huyết Nguyệt thư viện không yếu như những đánh giá bên ngoài.

Hai người hàng huyền vãi câu thì tên quái dị tướng quân kia đã hướng hai người mà đến. Bọn họ liền kéo lên cảnh giác, không dám lơ là phân tâm nữa.

Quay lại Biên Bằng Thành,

Hai bóng đen đi đến trước đồ án kỳ lạ dưới đất. Bọn chúng lấy trong người ra một cái bình màu đen, sau đó đổ chất lỏng trong bình vào giữa đồ án trên đất. Chất lỏng vừa rót hết khỏi bình thì đồ án phía dưới sáng rực lên. Một tên trong đó liền đi vào giữa đồ án ngồi xếp bằng xuống. Tay liên tục kết ấn, miệng lầm bầm rất khó hiểu.

Đồ án trên đất lúc sáng lúc tối, tên đang ngồi kia phát ra tiếng lầm bầm càng nhanh hơn thì cả ngôi đền càng rung lên mãnh liệt. Không chỉ ngôi đền mà những nhà dân xung quanh cũng bị ảnh hưởng đến. Đây không phải là rung lắc do năng lượng ba động mà do địa chấn.

Địa chấn càng lúc càng mạnh, nó liên tục lan rộng ra ở Biên Bằng Thành. Người trong thành hoang mang tột độ nhưng bọn họ không dám làm gì. Nhiều người trốn xuống dưới giường, kẻ thì trùm chăn kín mít, không có một nhà nào dám sáng đèn, ra khỏi nhà xem chuyện gì xảy ra.

Trong đền, ánh sáng trên đồ án không có dừng lại mà tiếp tục lập lờ càng lúc càng mạnh. Ánh sáng lúc đầu là màu vàng, sau đó thì chuyển sang đỏ, cuối cùng là màu đen. Nhưng không dừng lại đó, đồ án bắt đầu tản ra hắc khí, hắc khí càng lúc càng mạnh bao phủ cả căn phòng kín.

Tên đang đứng quan sát kia rên lên một tiếng sung sướng. Hình như cả hai tên này rất thích loại hắc khí này.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Muốn Chiến

Trở lại với đám người Nhất Thành,

Kiểm Thủ và Nhất Lão đang liên tục công kích quái dị tướng quân kia. Nhưng dù kiếm pháp hay cường lực đều không thể làm thương tổn được tướng quân quái dị này. Bộ giáp trên người tên kia cực kỳ rắn chắc, không biết là từ chất liệu gì nhưng tất cả công kích của hai người đều không thể gây thương tổn cho nó.

- Bạt Kiếm

Kiểm Thủ thu kiếm về bên hông, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, hai mắt nhìn thẳng đầy sát khí về phía trên quái dị tướng quân. Chân phải rút lùi về sau một nửa bước, dồn lực. ‘Rắc’. Đất đá dưới chân phải của hắn bị hắn dùng lực quá mức chấn vỡ, cả người hắn như tên rời khỏi cung lao đến tấn công tên quái dị tượng quân.

- Keng..

Khi hắn dừng lại thì đã đứng sau lưng tên quái dị tướng quân, trên tay kiếm đã được hắn rút ra từ lúc nào không ai biết. Cả người đứng ở thế rút kiếm. ‘Bạt Kiếm’ này là một trong những đòn mạnh nhất của hắn, tốc độ cực nhanh và kiếm được năng lượng ma pháp bao bọc nên trở nên sắc bén gây ra sát thương cực nặng cho đối thủ. Ngoài ra kiếm trên tay hắn cũng không phải kiếm bình thường, kiếm này được một tiên bối để lại cho hắn, nó cực kỳ sắc bén. Kiếm này đã ở cùng hắn rất lâu và được hắn nuôi kiếm cực tốt.

Có điều, dù hắn xuất kiếm tốt thế nào, nhanh thế nào thì cũng không nhằm nhò gì. Nhất Lão lúc thấy Kiểm Thủ ra chiêu ‘Bạt Kiếm’ thì rất rung động, phải biết không phải ai ở Kiếm Tháp cũng có thể dùng phép thuật này. Nhiều người muốn luyện nhưng không hiểu và lĩnh ngộ không đủ sâu về thi kiếm, không nghĩ đến Kiểm Thủ nhỏ tuổi vậy lại thi triển được. Lão tin chắc không lâu nữa Kiếm Tháp sẽ xuất hiện một vị cường giả. Nhưng lúc này Kiểm Thủ vẫn không phải là cường giả vì một kiếm kia đủ nhanh, đủ độc nhưng lại chỉ cắt đứt được sợi xích trên tay tên quái dị tướng quân kia và chỉ để lại một vết cắt sâu trên giáp, vẫn chưa chém đến da thịt quái dị.

- Gào

Một kiếm vừa rồi đã chọc giận quái dị. Quái dị tướng quân nắm đầm như biển lớn, nó quay lại, tung một đầm về phía Kiểm Thủ, tốc độ xuất thủ của nó không kém vừa nãy Nhất Thủ xuất kiếm chút nào. Kiểm Thủ mới đứng vững quay lại nhìn thì nắm đầm đã đánh đến. Hắn vội dùng kiếm chắn ngang trước ngực đỡ cú đầm kia.

- Rầm

Quái dị tướng quân đầm trúng kiếm của Kiểm Thủ, Kiếm Thủ bị đầm bay đập vào bức tường phía sau học ra một búng máu.

Nhật Lão thấy vậy thì vội vàng cách không đánh ra một chưởng, chưởng hoá thực chất tấn công vào lưng quái dị.

- Âm

Chưởng đánh trúng nhưng lại không gây thương tổn cho quái dị, trên bộ giáp kia chỉ in một bàn tay nhỏ. Dù sao lão là Silver Plate sáu sao thượng cấp, để lại dấu ấn trên giáp kia cũng không có gì lạ. Quái dị quay lại cảnh giác với Nhật Lão, Kiếm Thủ có cơ hội vội vàng vòng qua tránh đi quái dị trở bên Nhật Lão.

Nhật Lão vội nói:

- Tên này chỉ là Tử Quái nhưng bộ giáp kia có lực phòng ngự rất cứng và cơ thể nó ẩn chứa sức lực rất mạnh. Muốn tiêu diệt nó thật sự rất khó.

Kiếm Thủ lạnh lùng nói:

- Tên quái vật này đã mạnh như vậy thì 18 tên trong quan tài kia sẽ mạnh đến mức nào? Sợ rằng, lần này không dễ dàng rồi. Lần này chúng ta phối hợp, hy vọng sẽ tiêu diệt được tên này.

Nói xong thì Kiếm Thủ đã lao đến phía trước không kể vết thương trên người. Nhật Lão lắc đầu lầm bầm:

- Thiếu kiên nhẫn quá vậy, ít ra để ta chuẩn bị đã chứ.

Quái dị tướng quân định lao đến tấn công thì trước mắt đã xuất hiện một thân ảnh. Kiếm đã chém đến phía nó. Quái dị tướng quân này khá là thông minh. Dù sợi dây xích đã bị đứt nhưng quái dị lại quấn quanh chúng vào nắm đấm, vì thế mà hắn trước tiếp đón đánh Kiếm Thủ.

- Keng

Kiếm và xích va chạm với nhau tạo nên tiếng kim loại va chạm thanh thúy vang lên. Phía sau Nhật Lão mượn cơ hội mà xuất chưởng đánh vào chỗ sơ hở của quái dị tướng quân. Có điều hai người phối hợp khá tốt nhưng lại không gây nên thương tích lớn cho quái dị mà chỉ đẩy nó lùi lại.

...

Trận chiến bọn họ kéo dài thì bên kia đám người Nhất Thành đã tiêu diệt hết quái dị cấp thấp đi đến bên này. Nhất Thành neho mắt quan sát chiến cuộc phía trước thì nói:

- Tên quái dị này thực lực không kém, có điều rắc rối nhất là bộ giáp kia, không biết làm từ vật liệu gì mà phòng ngự rất mạnh.

Đa Tác phía sau trăm mặt nói:

- Đó là chiến giáp được một vị đại sư cấp bậc Đại Pháp Sư trở lên luyện thành. Vật liệu thì chỉ là ngũ hành khoáng thạch bình thường nhưng qua tay Đại Pháp sư luyện chế nên được thanh lọc tất cả tạp chất tạo thành một chiến giáp mạnh mẽ như vậy.

Nhất Thành nhíu mày hỏi:

- Mức phòng ngự của chiến giáp kia khoảng cấp bậc nào?

Đa Tác nói:

- Nó có thể chịu được công kích của Đại Pháp sư cấp bảy sao sơ kỳ. Sáu sao và bảy sao pháp sư, còn gọi là Đại Pháp sư, cách biệt rất lớn, hai người đó đã rất khá rồi mới để lại dấu vết trên bộ giáp kia.

Nhất Thành nhìn chiến cuộc mà nhíu mày nói:

- Tên kia chỉ là tử quái, cấp bậc lại không cao, chiến lực chỉ khoảng pháp sư cấp năm sao Bắc Miện, nhưng nhờ vào bộ giáp mà cơ thể chống lại hai người Kiếm Thủ và Nhật Lão.

Đa Tác nói:

- Đúng vậy, nếu tên quái dị kia mà mạnh thêm tí nữa thì hai người bọn họ người này sẽ không phải đối thủ.

Nhất Thành quan chiến mà máu nóng trong người nổi lên. Tên quái dị tướng quân này lấy sức mạnh làm vũ khí, đây chính là địch thủ hắn muốn tìm nhất. Hắn luôn cảm thấy nam nhân phải lấy lực phá lực chứ dùng mấy môn phép thuật lại yếu yếu thế nào đấy.

Tiểu Tiểu bên cạnh nhìn Nhất Thành nói nhỏ:

- Nhất Thành, muốn chiến?

Nhất Thành gật đầu,

- Ta đúng là muốn chiến, tên quái dị này dùng sức mạnh thân thể nên ta cũng muốn dùng sức đấu với hắn một trận.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Xuất thủ

Nhất Thành nói xong thì mọi người khá là kinh ngạc, họ không nghĩ Nhất Thành lại máu chiến như vậy.

Tiểu Tiểu hiểu ý cười nói lớn về phía chiến trường:

- Hai vị có thể nhường tên quái dị này cho thư viện không?

Kiểm Thủ và Nhật Lão đang phối hợp khá nhuần nhuyễn, trán đánh kéo dài rất lâu nhưng tên quái dị không làm gì được bọn hắn. Có điều bọn hắn cũng không làm gì được tên này. Pháp lực trong người đã hao tổn hơn một nửa. Nghe tiếng nói lớn của Tiểu Tiểu cả hai sùng sốt. Cả hai liếc nhìn nhau rồi cùng dồn lực xuất thủ đẩy lùi tên quái dị tướng quân. Lợi dụng quái dị bị đẩy lùi, cả hai cũng lùi về sau đám người.

Tiểu Tiểu thấy vậy thì cười nói:

- Muốn một mình chiến hay cần ta hỗ trợ không?

Nhất Thanh vừa tiến lên vừa cười nói:

- Không cần, đứng lượt trận giúp ta là được. Lâu rồi chưa đánh kiểu đánh cận chiến này. Hôm nay phải đánh cho sướng tay mới được.

Bạch Nham bên cạnh nghi ngờ nhìn Tiểu Tiểu, hắn chưa thấy tiểu tiểu đối với ai như vậy, hành động vừa rồi rất kỳ quái. Bạch Nham hỏi,

- Tiểu Tiểu, vừa rồi là sao? Ta không thường gặp người nhưng tính cách người sẽ không nói những lời vừa rồi.

Tiểu Tiểu cười nói:

- Lão sư đừng hiểu nhầm ta có chủ ý gì với Tiểu Sư Thúc Tổ. Ta chỉ đang hiếu kỳ, vị Tiểu Sư Thúc Tổ chúng ta mới biết này quá thần bí. Theo ta được biết thì vị Tiểu Sư Thúc Tổ này mới vào thư viện trên dưới mười năm mà thôi nhưng chỉ với 10 năm đó đã mạnh đến mức này thì quả là khiến người ta khiếp sợ. Thậm chí, ta ở chung với Tiểu Sư Thúc Tổ này một thời gian nhưng vẫn không biết ngài tu luyện phép thuật gì mà lại có chiến lực đáng sợ như vậy. Quá thần bí nên ta cảm thấy rất tò mò.

Mọi người ở đây nghe Tiểu Tiểu nói mà há hốc mồm. Chỉ mười năm? Mười năm đã mạnh đến như vậy? Điều này không thể nào?

Tổng Thúc bên kia nghe vậy cũng tròn mắt nhìn Tiểu Tiểu hỏi:

- Người nói Nhất Thành chỉ vào thư viện mười năm?

Tiểu Tiểu gật đầu nói:

- Nói đúng hơn là chỉ tu luyện 10 năm, chỉ mười năm mà đã vượt qua kẻ tu luyện gần trăm năm như ta.

Mọi người nghĩ đến mà rung mình, trong lòng chỉ có thể lắc bầm: - Người này sợ rằng là yêu nghiệt chứ không phải là thiên tài bình thường nữa rồi.

Hoàng Dung nghe thế thì nhìn Kiểm Thủ mới trở lại bên cạnh nói:

- Có vẻ như Kiểm Thập các người muốn rửa mối nhục thất bại mấy vạn năm trước là không dễ rồi. Cùng lứa, ta hỏi Tây đại Hoang này có mấy ai dám đứng ra chiến với người này.

Kiểm Thủ trầm mặt mà không nói gì. Trong lòng trở nên phức tạp, hắn cảm thấy Kiểm Thập sợ rằng đối mặt với một người dùng đao còn đáng sợ hơn người bắt bại mấy vạn năm trước.

Tổng Tiểu Thư hí hup mắt nhìn bóng lưng của Nhất Thành mà không biết đang suy nghĩ gì.

Nhất Thành bên kia thì máu huyết hắn đang sôi sục lên. Hắn cơ thể đã rất mạnh, đạt đến đỉnh phong pháp sư cấp sáu sao Vũ Tiên. Hắn chưa bao giờ có cơ hội tung ra hết sức mạnh thể chất của mình. Lần trước cùng tên Ma Da Chột Mắt chiến, tên kia cứ dùng phép thuật đánh hắn thế nên hắn không có cơ hội áp sát dùng sức trâu của mình. Lần này, hắn muốn dùng sức mạnh thân thể độ sức một trận với tên quái dị tướng quân này. Hắn muốn mài dũa cơ thể mình thành một vũ khí di động thực sự, luyện phản ứng cùng tăng cường võ học của mình.

Nhất Thành đi đến đứng trước tên quái dị tướng quan kia. Hắn cũng không xuất thủ mà nhìn tên quái dị trước mặt, hai mắt híp lại, miệng nở nụ cười nhếch mép. Quái dị như cảm nhận được tên nhân loại này sẽ là đối thủ của hắn tiếp theo nên cũng bước lên một bước, cặp mắt sau cái mũ giáp kia nhìn chăm chăm Nhất Thành. Trên người quái dị, hắc khí bắt đầu kéo lên.

Mọi người nhìn một quái dị một người đứng đối diện nhìn nhau như vậy thì đã thấy quái lạ. Nhưng thấy tên quái dị kia kéo lên hắc khí thì rung động. Đặc biệt là Kiếm Thủ và Nhật lão, lúc chiến đấu với họ, tên quái dị kia không có biểu hiện như vậy.

Ngay khi hắc khí của quái dị kéo lên đỉnh điểm, trong giây lát, tốc độ của quái dị và lực lượng tăng lên, rồi nó giống như một con sóc lao về phía Nhất Thành với tốc độ khiến không khí vang lên những tiếng rít gió chói tai.

- Oành

Một tiếng động lớn chợt vang lên. Trong lúc mọi người quan chiến từ xa đang nghĩ Nhất Thành có bị điên rồi không, tại sao trên người không phát ra một chút năng lượng ma pháp nào. Định chịu chết sao? Còn quyền của quái dị thì sắp đánh tới đầu thì Nhất Thành hai mắt chợt mở lớn sáng ngời, chân phải lùi lại sau một bước lấy thế tấn, quyền trái xoay dọc vào ngực, quyền phải vung lên như một tia chớp đánh thẳng vào quyền của quái dị.

Sau khi va chạm mạnh, mặt đất dưới chân Nhất Thành và Quái dị nứt vỡ. Quái dị bị đẩy thì một bước còn Nhất Thành thì lùi lại đến mấy bước mới đứng vững. Nhất Thành nhũn mày khó tin nổi mà nhìn quái dị trước mắt.

Trong lòng thầm nghĩ,

- Quái dị có khác, thân thể của hắn lại có thể mạnh đến mức độ như vậy? Phải biết hắn chỉ mới Từ Quái.

Nhất Thành thu tay lại, bóp nắm vài cái để thư giãn. Một quyền vừa rồi và chạm với nhau khiến hắn cả cánh tay run rẩy. Tên quái dị này không yếu một chút nào, hình như quái dị này lúc xuất lực ở tay có sử dụng một loại thủ thuật gì đó rất kì lạ. Hắn dùng trọng tâm là hông, khi tung nắm đấm, hông hắn lại xoay rất mạnh như lấy thêm sức.

Phía xa đám người quan chiến hít một hơi lạnh khí. Cả đám mở to mắt mà nhìn nét mặt thản nhiên của Nhất Thành. Ánh mắt Tổng Thủ sáng ngời. Rồi sau đó có chút gì đó trầm tư. Chợt quay sang Tổng Tiểu Thủ bên cạnh nói:

- Cháu thấy thế nào?

- Chuyện này...này... Nhất Thành ẩn dấu thực lực, hay hắn không còn là người? Thân thể của hắn dám không dùng phép thuật mà chống lại với quái dị? Sao có thể như vậy?

Tổng Tiểu Thủ chỉ trầm mặt không trả lời, hai mắt vẫn nhìn về phía Nhất Thành. Hoàng Dung ngây người mà lẩm bẩm nói. Còn Kiếm Thủ đứng bên cạnh, ánh mắt cũng trở nên hết sức nghiêm túc, sâu trong mắt cũng không giấu được một sự khiếp sợ.

Ánh mắt của Nhất Thành nóng rực lên. Mặc dù thân thể hắn rất mạnh nhưng từ trước tới nay, hắn mới chỉ xuất thủ một hai chiêu chứ chưa bao giờ đánh đấm với tên nào cả. Một quyền vừa rồi khiến cho ý chí chiến đấu của Nhất Thành tăng cao. Hắn chăm chăm quái dị rồi cười lớn:

- Ha...Ha...Ha... Ta đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Ngẫu

Vừa nói xong, Nhất Thành dậm mạnh chân phải về phía sau khiến cho mặt đất lại xuất hiện thêm một cái hố. Hắn như một mũi tên rời cung lao về phía quái dị tướng quân.

- Gào

Quái dị không biết vì sao mà nổi giận. Lúc thấy Nhất Thành chủ động công kích, quái dị tướng quân ngửa đầu lên trời gào lớn, nó tiến lên vài bước rồi đột nhiên đánh về phía Nhất Thành.

- Rầm...Ầm...Ầm...Ầm

Chiến trường của Nhất Thành và quái dị tướng quân kia liên tục vang lên những tiếng nổ lớn. Cả hai như bị điên liên tục chọi quyền với nhau khiến cho đám người đứng xem bên ngoài phải liú lười trợn mắt.

- Tên quái dị không phải là đối thủ của Nhất Thành. Lực lượng thân thể của Nhất Thành không tăng nhưng cách dùng lực càng lúc càng mạnh mẽ và

thuần thực. Đây là hấn thần lực do trời sinh hay là tu luyện phép thuật mà thành? Nhưng không đúng, nếu tu luyện phép thuật thì phải có năng lượng ma pháp ba động chứ. Nếu như thần lực do trời sinh vậy thì Nhất Thành thực sự là khủng bố.

Tiểu Tiểu nhìn chiến trường chăm chăm thấy tên quái dị bắt đầu liên tiếp bị đánh lui về phía sau mà lẩm bẩm nói.

Đã lâu Nhất Thành không có cảm giác sáng khoái và được thoải mái phóng thích sức mạnh thể chất như vậy. Vì thế mà Nhất Thành càng đánh càng hưng phấn, xuất thủ càng mạnh, tốc độ lại từ từ tăng lên. Còn Quái dị tướng quân thì hoàn toàn ngược lại, sức mạnh không thay đổi, tốc độ cũng không, các ngón tay bị đánh đến méo mó. Nhất Thành càng xuất thủ thì động tác càng âm hiểm, không ngờ ngay cả đầu gối cũng dùng, vài lần đá trúng vào chỗ đó của quái dị tướng quân.

Nhất Thành càng đánh càng âm hiểm, mà cũng không trách được hắn. Tên quái dị này mặc bộ giáp quá kỳ, hầu như không lộ bộ phận nào ở thân trên. Nhất Thành phải dùng hai khuỷu tay, đầu gối mà công kích vào các chỗ hiểm như cổ, đầu, chân giữa, thậm chí vào phía sau đầu gối nhằm đánh gục tên quái dị này. Hắn đang tôi luyện toàn thân trở thành vũ khí sắc bén. Lúc này hắn không ngại mà không thi triển mấy đòn hiểm, từ từ chúng đã trở thành thói quen của hắn.

Đột nhiên Nhất Thành đâm mạnh hai cái vào giữa ngực quái dị khiến nó lao đảo đồng thời lùi lại phía sau mấy bước. Nhất Thành cũng không dừng lại mà dùng bả vai phải lao về phía quái dị. Hắn như một con bò điên húc mạnh vào người quái dị làm quái dị bắn ngược ra sau đập vào vách động.

Nhất Thành vẫn không dừng lại, đã trúng một lần thì hắn muốn húc thêm lần nữa. Hắn hướng vai lao vào quái dị đang dựa mình vào vách động.

Quái dị thấy Nhất Thành đang lao tới đi bất ngờ không đối chiến trực diện mà vọt sang một bên. Nhất Thành thấy vậy thì biết không ổn, thế tới của hắn quá mạnh và nhanh không thể dừng lại đột ngột một cách dễ dàng được. Vì vậy, hắn thúc mạnh vai vào vách tường.

- Âm...

Cả vách tường chấn động, đất đá sụp đổ một mảnh lớn, bắn tung tóe ra xung quanh.

Nhất Thành vội vàng rút lui tránh đi đất đá nhưng bên tai lại truyền đến nguy hiểm. Quái dị kia lợi dụng lúc hắn loạn choạng mà tấn công đến, đâm thẳng vào mặt Nhất Thành. Nhất Thành lạnh lùng xuống tấn, tay trái dùng đòn gạt đỡ trong karate đỡ đòn. Tay phải thu lại áp sát ngang ngực.

- Bốp

Đám của quái dị bị hắn gạt đi, Nhất Thành tiến lên một bước, sau đó là một cú đâm thẳng đến từ tay phải của Nhất Thành.

- Bốp

Mắt trái của quái dị bị trúng đòn, tất nhiên, ở mắt không có giáp vì thế mà đầu nó bị đâm bật ngược ra sau. Nhất Thành muốn kết thúc trận đấu nên không muốn dừng lại. Hắn bước sang một bước, tung ra một cú đá tạt ngang ngay vào phía sau đầu gối quái dị làm nó khuỵu gối xuống đất. Nhất Thành định nhảy lên dùng hai cùi chỏ tấn công vào đầu quái dị như các võ sĩ muay Thái nhưng nhớ đến đầu tên này có giáp, cùi chỏ hắn có khi không có tác dụng vì thế mà thay cùi chỏ bằng võ, võ một chưởng mạnh vào cán kiếm sắc bén đang cắm trên đầu quái dị.

- Phập

Một tiếng đâm thủng vang lên, kiếm kia lún sâu thêm vài thước. Nhất Thành không xem phản ứng quái dị bị tiêu diệt hay chưa mà đề chắc chắn hắn vận 'Hoá Ma Chi Thuật - đặc tính Cánh Cổng đen' chỉ một chỉ vào giữa cổ quái dị nơi ít giáp nhất.

- Phụt

Giữa cổ quái dị xuất hiện một cái lỗ nhỏ. Tư thế quái dị giờ là đang quỳ một chân trên đất, kiếm trên đầu lún sâu vào trong, đầu gục xuống trước người vì cổ bị đâm thủng một lỗ.

Nhất Thành sau khi đánh ra phép thuật thì liền thu tay, xoay người nhếch miệng cười bước về phía đám người Tiểu Tiểu. Phía sau lưng hắn, quái dị đang quỳ một gối trên đất đỏ ầm xuống. Thời gian, không gian và tư thế quá chính xác. Nhất Thành làm hết tất cả chỉ vì muốn ngẫu hết mức ngẫu. Quá mạnh nhiều lúc muốn làm gì đó điên điên một chút.

Trí Tuệ Thê đã im lặng khá lâu một thời gian, giờ lại lên tiếng trong đầu Nhất Thành,

- Túc chủ lại biểu diễn nữa rồi. Cần thận bị lật thuyền trong mương.

Toàn bộ mọi người có mặt ở đây quan chiến đều hít một hơi, khiếp sợ nhìn Nhất Thành đang tươi cười. Bọn họ không ngờ được lực lượng thân thể hắn lại kinh khủng như vậy. Không ít người nuốt nước bọt, thật sự quá kinh khủng, trận chiến vừa rồi phải biết Nhất Thành chỉ dùng phép thuật ở đòn kết thúc cuối cùng, còn lại thì trên người hắn không xuất hiện một chút pháp lực nào.

Gương mặt Kiếm Thủ giật giật mấy cái nhìn về phía Nhất Thành có chút ngưng trọng và rung động. Hắn làm sao không nhận ra khoảng cách của hắn và Nhất Thành, có thể quá mạnh, trời sinh thần lực, phép thuật quá bá đạo, xuyên thủng phần giáp mỏng và đánh xuyên cổ tên quái dị tướng quân kia. Không phải lúc trước hắn không thử đánh vào chỗ yếu hại mà dù hắn hay Nhật Lão đánh đến đâu bị quái dị tránh nhi. Không như Nhất Thành dùng thực lực áp đảo rồi nện vào chỗ yếu quái dị.

- Đây...đây...là...

Miệng Hoàng Dung há to đủ để nhét cả quả trứng gà vào trong, nàng không thể tin được thiếu niên nhìn như thư sinh này lại có một thân thể bá đạo đến như vậy. Nàng không thể thốt ra được một câu trọn vẹn, chỉ biết ngậy người nhìn Nhất Thành. Nàng từng gặp rất nhiều thiên tài nhưng chưa gặp ai như tên này cả.

Giương mặt của Bàn Nhục và Nhục Giác cũng giật giật mấy cái. Trong lòng bọn hắn khiếp sợ không thôi, lúc đầu không hiểu từ lúc nào Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện lại xuất hiện một vị Tiểu Sư Thúc Tổ đáng sợ như vậy.

- Tên tiểu tử này không đơn giản. Qua một thời gian nữa có lẽ sẽ có được tiền đồ vô lượng. Thậm chí so được với mấy tên biến thái ở trung đại lục.

Tông Thúc nhìn chằm chằm Nhất Thành mà lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Nữ Quái mắt đỏ

Tổng Tiểu Thư vẫn che mặt không ai thấy biểu hiện biến sắc của nàng nhưng thân hình mềm mại lại run lên nhè nhẹ, ánh mắt nhìn Nhất Thành chằm chằm mà trong lòng thầm nhủ:

- Tiền đồ vô lượng sao? Hay là một kẻ khiến người người khiếp sợ đây?

Nhất Thành đến trong đám người thì Tiểu Tiểu liền lấy trong người ra một viên đan dược hình tròn màu xanh đưa qua:

- Ăn cái này đi, hồi phục sẽ nhanh hơn.

Nhất Thành lúc đầu cười nói:

- Không cần thiết, ta không tốn hao chút năng lượng ma pháp nào. Cơ thể không bị thương gì chỉ tổn sức một chút mà thôi. Đan dược này không cần thiết. Tên quái dị kia đúng là con rùa đen, mai rất cứng, sức mạnh thân thể cũng không tệ, có điều vẫn còn kém ta một chút. Chỉ cần ta không đánh vào mai rùa của hắn thì hắn không phải đối thủ.

Mọi người nghe Nhất Thành nói thì đôi mắt hiện lên sự quái lạ.

- Gào

Đúng lúc này một tiếng gào lớn xuất hiện truyền đến tai mọi người. Tiếng gào này cực kỳ hùng hậu, trong không khí truyền đến hắc khí đậm đặc. Mọi người vội vàng dùng pháp lực bảo vệ mình. Tất cả đều hướng mắt về bên trái, nơi đó có một đường đi dẫn sâu vào bên trong hang động. Tiếng gào vừa rồi là từ trong đó phát ra, có thể thấy, bên trong là một tên quái dị cực kỳ đáng sợ.

Kiểm Thủ nhíu chặt lông mày nói:

- Có vẻ như chúng ta gặp rắc rối lớn rồi. 18 quái dị bên trong quan tài kia đã hợp thành một và đã xuất quan. Tiếng gào kia chứng minh điều đó, hắc khí truyền ra từ bên trong này là rất nặng. Sự căng cấp bậc của nó thấp nhất cũng là Tử Quái đỉnh cấp hoặc là Phi Quái sơ cấp.

Nhất Thành hẳn chưa gặp Tử Quái đỉnh cấp và Phi Quái bao giờ nên quay sang hỏi Tiểu Tiểu:

- Tử Quái đỉnh cấp so với Tử Quái sơ cấp thì như thế nào và so với Phi Quái sơ cấp sẽ yếu hơn bao nhiêu.

Tiểu Tiểu lúc đầu nói:

- Nếu nói đến quái dị từ Tử Quái trở lên sẽ rất khó đoán sức mạnh của chúng. Sức chiến đấu và nguy hiểm của chúng sẽ phụ thuộc sự vào sự hình thành của chúng và môi trường xung quanh. Chúng ta phân cấp quái dị chỉ muốn để để phân biệt cách biệt giữa quái dị mà thôi. Ví dụ, Tử quái tướng quân vừa bị đánh chết kia nhiều lắm là trung cấp thôi. Nhưng vì bộ giáp, vì cơ thể mạnh mẽ mà đến cả Kiếm Thủ và Nhất Lão cũng khó làm gì được nó. Nhưng cũng có mấy con Tử quái cùng cấp với nó thì lại không chịu nổi một kiếm của Kiếm Thủ. Có một số Tử Quái chuyên công kích tầm xa thì phòng thủ rất yếu, trúng một kiếm sắc bén của Kiếm Thủ tất sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức.

Nhất Thành nhíu mày nhớ lại tin tức trong Ma Pháp Các, đúng là trong sách có nói vậy nhưng có vẻ thì phức tạp hơn nhiều. Giống như Tiểu Tiểu nói thì dễ hiểu hơn một chút, tùy theo môi trường hình thành của quái dị mà phán đoán sức mạnh của chúng.

- Thành....thịch, thịch...thịch...

Ngay đúng lúc Nhất Thành còn suy nghĩ vẩn vơ thì trong đường hầm truyền đến tiếng tim đập thình thịch. Nhịp tim này lúc dài lúc ngắn khiến mọi người cảm thấy cực kỳ hồi hộp và bất an, trên trán một số người đã toát ra mồ hôi nhỏ giọt.

Nhất Thành nhú chặt lông mày, trông đường hầm đang truyền ra một áp lực cực kỳ kinh khủng. Hắc khí trong thiên địa bỗng nhiên quy tụ với tốc độ cực nhanh, bị hút vào trong đường hầm.

Trên người bọn họ tỏa ra pháp lực bảo vệ nhưng cũng khó lẩn áp áp lực và hắc khí bạo loạn đang bị hút đi kia. Sau một lúc thì áp lực đè lên bọn họ biến mất, hắc khí cũng không còn bị hút về hướng động kia nữa. Tiếng tim đập thình thịch kia cũng biến mất.

Thay vào tiếng tim đập là tiếng bước chân truyền ra từ bên trong động, dù tiếng bước chân khá nhỏ nhẹ nhưng ở nơi âm u và yên tĩnh thật làm người ta rợn người.

Chỉ sau một lúc thì xuất hiện trước mặt mọi người là một thiếu nữ mặc một cái áo trắng nhẹ nhàng từ trong đường hầm kia hướng đám người Nhất Thành dạo bước mà tới.

Đôi mắt của nàng lại đỏ rực như máu, khuôn mặt lạnh lùng, nàng cứ nhìn chăm chăm về phía Nhất Thành..

Nhất Thành làn da nháy mắt liền nổi lên một lớp da gà. Trong lòng mắng thầm - Biến dị quái dị, còn là nữ, m.nó, sao nó cứ nhìn chăm chăm mình vậy?

Thiếu nữ bạch váy theo gió giương nhẹ mà bay, cả người uyển chuyển theo từng bước nhỏ của nàng mà đến, nàng giống như một tiểu thư của nhà nào đó đi lạc, nếu không phải khuôn mặt nàng lạnh như băng và đôi cặp mắt đỏ tui tui như máu kia thì sẽ là một mỹ nhân chứ khó mà nhận biết nàng là biến dị quái dị.

Nhất Thành thu tay lại sau lưng vì trên tay không hiểu sao lại toát ra mồ hôi lạnh nhưng đôi mắt vẫn bình tĩnh nhìn chăm chú nữ mắt đỏ Từ Quái phía trước.

Nhất Thành ánh mắt có chút ngưng đọng lại, nữ mắt đỏ Từ Quái này lại rất giống người bình thường, bước đi, động tác đánh cánh tay, lắc hông đều giống người như đúc.

Nữ mắt đỏ Từ Quái dừng lại cách bọn hắn không xa, đôi mắt đỏ kia vẫn nhìn chăm chăm Nhất Thành, trong mắt vẫn hiện lên vẻ lạnh lùng và đầy sát ý đối với hắn.

Mọi người ở đây thấy nữ quái dị kia thì đều rùng mình, trong lòng đầy cảnh giác. Chỉ có Đa Tác và Tống Thúc vẫn tỏ ra bình thường và đang híp mắt quan sát nữ quái dị trước mặt.

Nhất Thành ổn định lại tâm tình, sau đó quay sang hỏi Tiểu Tiểu bên cạnh:

- Tiểu Tiểu, quái dị biết yêu không?

Tiểu Tiểu tròn mắt nhìn hắn. Nhất Thành như hiểu ý cười nói:

- Người nhìn nữ mắt đỏ Từ Quái phía trước đi, cứ nhìn ta chăm chăm kia, làm ta ngại muốn chết. Ta biết ta rất đẹp trai, tuấn tú, phong độ ngời ngời nhưng đến cả quái dị cũng xiêu lòng thì đúng là không còn gì để nói. Lần sau ra đường chắc ta phải mang theo một cái mặt nạ, nếu không lại có thêm phiền phức. Haiz... Đẹp trai đúng là khổ?

Mọi người tròn trừng mắt nhìn hắn, miệng thì méo mó không biết nên cười hay không. Đến Tống Tiểu Thư bên kia cũng nguyền dài hắn một cái. Trong lòng mọi người mắng thầm, -M...thằng điên, giờ này mà còn tự kỷ. Tên quái dị mặt đầy sát khí nhìn người, không lo mà chạy thì tí nữa đừng khóc.

Bỗng nhiên Đa Tác và Tống Thúc nghiêm mặt, Nhất Thành cũng mặt mày ngưng trọng, lạnh lùng nhìn về phía hướng hang động kia. Nhất Thành bỗng quay lại nói với Đa Tác và Tống Thúc:

- Đa Thúc, tí nữa người xuất thủ cần tên dị giáo Đại Pháp Sư kia. Không cần liều mạng, giữ chân hắn là được. Tống Thúc, ngài không cần xuất thủ, cứ lướt trận cho cả nhóm là được. Tống Tiểu Thư, không biết ta có thể mời nàng xuất thủ?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 204: Kẻ thù gặp mặt

Đa Tác và Tống Thúc kinh ngạc nhìn Nhất Thành, sau đó gật đầu hiểu ý. Mọi người khó hiểu, không biết Nhất Thành đang có ý gì? Dị Giáo Đại Pháp Sư? Bên kia Tống Tiểu Thư cũng không hiểu nhưng cũng gật đầu. Nhất Thành cười nhìn mọi người nói tiếp,

- Ta, Tống Tiểu Thư và Tiểu Tiểu sẽ chặn nữ Từ Quái biến dị kia. Còn lại thì các vị cứ phân ra tìm đối thủ của mình.

Mọi người nhủi chặt lông mày không hiểu Nhất Thành nói gì? Đối diện chỉ có một nữ mất đồ Từ Quái đang đứng? Lấy đâu ra nhiều địch thủ như vậy? Hoàng Dung nhìn Nhất Thành hỏi:

- Tiểu đệ đệ nói vậy là ý gì? Ở đây có cường giả của Dị Giáo?

Nhất Thành chỉ nhìn nàng cười rồi quay lại nhìn về phía đường hầm mà nữ biến dị vừa đi ra lúc nãy nói lớn:

- Mấy con chuột nhỏ, còn trốn trong đó làm gì? Lần trước bị ta hủy đi kế hoạch, chém một tên trong các ngươi, giờ muốn trả thù thì lộ mặt đi. Hay là không dám?

- Khắc Khắc Khắc ... Không nghĩ đến tên nhóc ngươi lại dám xông đến nơi này, đỡ cho ta lặn lội đi tìm ngươi. Đúng là không biết sống chết? Hôm nay một tên cũng đừng hòng thoát khỏi đây.

Một nụ cười tà ác cùng một giọng nói khàn khàn đầy kiêu ngạo vang lên. Trong đường hầm phía sau nữ mất đồ Từ Quái, tiếng bước chân vang lên, vài bóng người lập lòe xuất hiện trong đó.

- -----

Trở lại Biên Bằng Thành,

Một bóng người trong đó bỗng nhiên ngừng đầu lăm lăm:

- 18 quái dị đã hợp nhất, đám kia cũng đã đánh đến nơi. Có vẻ bên kia sẽ xuất hiện một trận đồ sát nghiên về một phía.

Bóng người ngồi dưới đất ở giữa đồ án cũng đứng dậy, cười lạnh nói:

- Nếu tên kia không diệt được đám người chính ma liên minh thì thật phé vật.

Bóng đen khác 'hừ' lạnh nói:

- Chỉ là một đám chính đạo tiểu tốt, vì tránh để bị phát hiện không thì ta đã xuất thủ diệt chúng. Mà ngươi đã hoàn thành bùa chú rồi ư?

- Rồi, đi bước tiếp theo thôi.

Hắn nói xong thì móc từ trong ngực ra một bức tượng màu đen. Tượng này rất quái dị, nửa thú nửa người, mặt thì có những cái xương sắc nhọn, sau lưng lại có một đôi cánh rất quái lạ.

Một bóng đen cười lên sặc sụa nói:

- Nếu tính luôn tượng này chúng ta hiện giờ đã có ba tượng ác thần quái dị đã được huyết tể.

- -----

Trở lại trong hang động,

Nhất Thành học theo điệu cười tên Dị Giáo kia cười lớn tiếng nói:

- Khắc ... Khắc...Khắc... lần trước tên kia cũng nói như vậy. Bị ta chém làm đôi.

Bên trong đường hầm kia đi ra một nhóm người, là đám Dị Giáo từng tấn công Nhân Phủ, dẫn đầu là tên áo đen được hắc khí bao bọc từng một trào đánh vào lưng Nhất thành. Người áo đen đi đầu lạnh lùng nói:

- Lần trước để ngươi trốn, lần này thì ngươi chắc chắn sẽ phải bỏ mạng lại đây.

Nhất thành cười lạnh nói:

- Lần trước người đánh ta một trào, lần này thì ta sẽ trả đủ cho ngươi.

Người áo đen giữa đầu cười lớn nói:

- Ha..Ha..Ha.. ngươi mang đến một đám phé vật này định đánh bại ta sao?

Nhất Thành cười lạnh không thôi, không đôi co miệng lưỡi với tên kia nữa mà nhìn về phía sau nói:

- Theo kế hoạch mà làm, Đa Thúc sẽ cản tên áo đen kia, các vị sẽ lo đám còn lại. Cần thấy đấy, pháp lực của chúng không kém các vị đâu. Nữ biến dị kia để lại cho ta.

Mọi người trở nên nghiêm túc gặt đầu, giờ bọn họ mới hiểu lúc trước Nhất Thành nói là có ý gì. Nhất Thành cười lạnh nhìn phía trước, lần này bên hắn đang có ưu thế, có Đa Tác có thêm Tổng Thúc lượt trận, hôm nay phải trả mối thù một trào ở Nhân Phủ kia. Hắn quá lớn:

- Hành Động

Mọi người hiểu ý chủ động tấn công chiếm thượng phong. Nhất Thành, Tống Tiểu Thư, và Tiểu Tiêu di chuyển áp sát nữ mất đồ Từ Quái. Nữ mất đồ Từ Quái kia mắt vẫn nhìn chăm chăm Nhất Thành, thấy Nhất Thành di chuyển, nó cũng di chuyển theo. Thấy vậy, Nhất Thành đổi chủ ý, mở rộng chiến trường, tránh xa những người khác đang chiến đấu. Đặc biệt là hai vị Đại Pháp Sư cấp 8 sao Silver Plate kia, sợ xuất dính đòn của bọn hắn thì thật sự toang.

Nữ mất đồ Từ Quái và đám Nhất Thành cách chiến trường bên kia khá xa, động này cũng đủ rộng để đám bọn hắn đánh đến long trời lở đất. Nhất Thành cười nói với Tiểu Tiêu và Tống Tiểu Thư sau lưng:

- Ta sẽ đánh xáp lá cà, hai vị hỗ trợ. Hai vị cẩn thận một chút, nữ quái dị này rất mạnh. Không biết tên Dị Giáo kia làm gì nó mà nó cứ nhìn ta chăm chăm, dù vậy mọi người đừng sợ suýt. Nữ mất đồ biến dị quái dị này thực lực thậm chí có thể so sánh với cấp bảy sao pháp sư trung kỳ trở lên.

Hai người gặt đầu.

Nữ mất đồ Từ Quái bỗng trở nên giữ tợn, hắc khí có màu đen và mùi vị tà ác cấp tốc khuếch tán ra, tạo thành một cái to lớn hắc khí cầu màu đen đem bao quanh mình toàn bộ bao phủ.

Hắc khí tán ra quá nhanh, bọn họ chưa kịp phản ứng, ba người Nhất Thành bị bao phủ tại hắc khí cầu bên trong.

Đây có thể là kỹ năng đặc biệt của nữ mất đồ Từ Quái này.

Nhất Thành cảm thấy mình giống như lâm vào bên trong biển sâu, hắn vội vàng vội vàng sử dụng pháp lực cấp tốc đem bản thân bao phủ lại, Ma Huyết xuất hiện trên tay, hắc khí màu đen kia như dòng bọ nhanh chóng bám vào Ma Huyết phía trên nhưng bị Nhất Thành thúc dục pháp lực mà bắn ngược ra.

Phía sau, Tống Tiểu Thư được pháp lực bao phủ toàn thân, toàn thân nàng tỏa ra hơi lạnh, nàng như một vị tuyết nữ. Tiểu Tiêu cả người được bao phủ bởi màu xanh Pháp Lực. Hắc khí màu đen cũng bị đẩy ngược ra ngoài.

Nữ mất đồ Từ Quái khuôn mặt không chút thay đổi, nhìn chăm chăm Nhất Thành. Nhưng lâu lâu đôi mắt đỏ kia lóe lên nhìn về Tiểu Tiêu và Tống Tiểu Thư. Nó như cảm nhận được ba nhân loại này rất cường đại bất quá cái này không quan trọng, tay nữ mất đồ Từ Quái bỗng dần trở nên sắc nhọn như một lửa kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Máu

Nhất Thành cũng không chần chờ nữa, xuất thủ trước chiếm lấy tiên cơ, thân thể hắn lúc này đã hóa thành mấy chục đạo huyền ảnh, chớp mắt hắn liền đến gần nữ quái dị, Ma Huyết chém xuống.

- Nhất Thành Chi Dao (nhất thức)

Nữ mất đồ Từ Quái không chớp mắt đối mặt Ma Huyết bổ tới đao thế, tay nàng bùng lên hắc khí dữ dội, chúng trở nên đen kịt.

Bàn tay sắc nhọn kia cùng ánh đao va chạm vào nhau,

- Đỉnh... đỉnh... đỉnh...

Tiếng va chạm không ngừng vang lên, hắc đen quỷ khí cùng ánh đao quấn lấy nhau, hóa thành từng đạo từng đạo sóng xung kích, cán quét đến trên mặt đất làm cho đất đá dưới chân nứt nẻ và bay loạn.

Nhất Thành quát lạnh một tiếng, huyền ảnh vẫn là đang không ngừng xuất hiện, hắn không ngừng vung đao, đao thế của hắn nhìn từ ngoài vào thì rất chậm, chậm đến mức liền đường vân trên Ma Huyết cũng thấy rõ.

Đây là đao pháp của Nhất Thành có tiến bộ, đao càng chậm thì có nghĩ hắn càng lĩnh ngộ sâu hơn về Nhất Thành chi đao. Nhìn thì chậm nhưng theo tiếng va chạm thì hắn đang đánh ra một combo đao pháp cực nhanh.

Có điều đao Nhất Thành nhanh hay chậm đều bị nữ mất đồ Từ Quái đón đỡ hết. Nhìn quái dị trước mắt mà Nhất Thành hơi lạnh lòng, đao pháp hắn có thiên biến vạn hóa đều bị đỡ lại, nữ mất đồ Từ Quái này như đang chơi đùa với hắn.

Nhất Thành cảm thấy may mắn vì đã tăng lên pháp lực và thể chất, nếu không lần này thì gặp rắc rối lớn. Có điều, hắn thấy Nữ Mất Đồ Từ Quái này rất kỳ lạ, linh trí của nàng không thấp, trong mắt thì tỏa ra sát khí nhưng đầu óc hình như vẫn tỉnh táo. Với lại, trên người nàng hắn không ngửi được mùi huyết khí. Mùi Huyết khí chính là mùi tượng trưng cho sự khát máu của quái dị đó. Dù mạnh hay yếu quái dị đều có mùi này nhưng Nữ Biến Dị Từ Quái này lại khác. Nghĩ đến đây thì Nhất Thành nghĩ ra một ý tưởng lớn mật.

- 'Vô Hận Chi Dao - Phạt Thế'

Nhất Thành quát lớn, hắn liền biến đổi từ phép thuật 'Nhất Thành Chi Dao' thành 'Vô Hận Chi Dao' - 'Phạt Thế'. Dao hắn chém xuống với tốc độ cực nhanh, mang theo sức mạnh phép thuật rất lớn.

Nữ Biến Dị Từ Quái như tức giận, hai mắt sáng rực lên sắc đỏ lạnh lùng. Cánh tay sắc nhọn bùng lên hắc khí, nàng không ngại ngừng gì mà đưa tay lên đỡ Phạt Thế của Nhất Thành.

- Keng

Tiếng va chạm vang lên, Nhất Thành kinh ngạc há hốc mồm, không nghĩ đến Nữ Mất Đồ Từ Quái tay không lại vô cùng dễ dàng đỡ được đòn đánh này, thật sự quá kinh khủng. Nữ Mất Đồ Từ Quái ngay khi đỡ được Phạt Thế của Nhất Thành thì tung một cước đá vào bụng hắn.

- Bốp,

Nhất Thành bay ngược ra sau, đúng lúc này, phía sau Nữ Mất Đồ Từ Quái lại xuất hiện một Ma Huyết khác, cũng thi triển Phạt Thế. Nữ Mất Đồ Từ Quái không thèm quay người mà chỉ đưa tay trái chụp vào Ma Huyết phía sau,

- Bốp

Ma Huyết phía sau bị nàng bắt lấy, sau đó thì tang biến vô ảnh vô tung.

Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư này giờ đứng sau lưng Nhất Thành tìm cơ hội xuất thủ nhưng Nhất Thành tạo ra quá nhiều huyền ảnh, với lại chúng quá gần với người Nữ mất Đồ Quái Dị nên họ không thể thi triển phép thuật sợ đánh trúng Nhất Thành. Hai người thấy Nhất Thành bị đánh bay thì vội vàng xuất thủ,

- Thú Quyền, Bạch Hạc

- Băng Tiền

Quyền của Tiểu Tiểu biến thành một con Bạch Hạc dương cánh xông đến tấn công Nữ Mất Đồ Quái Dị. Tống Tiểu Thư thì trước người xuất hiện một băng tiền lao về phía nữ quái dị, chỉ là một tiền một thú vừa ra thì hắc khí trong hắc khí cầu bắt đầu bám lấy, lực lượng tấn công về phía Nữ Mất Đồ Từ Quái giảm dần, lúc đến nơi thì bị nàng quái dị kia hai tay vẫy một cái đánh tan. Hai người thấy vậy thì định xông lên nhưng vừa tiến hai bước thì nghe,

- Hai Người dừng tay

Nhất Thành bò dậy dưới đất thấy Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư định xông lên vội vàng quát. Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư nghe vậy thì vội vàng dừng lại, lùi lại ra sau đứng cùng Nhất Thành. Hai người khó hiểu nhìn Nhất Thành đang đứng đó trầm mặt như đang suy nghĩ gì đó. Thật ra hắn đang nói chuyện với Trí Tuệ Thế:

- Người nói thật sao?

Trí Tuệ Thế cười nói:

- Đúng vậy.

Vừa rồi ngày khi hắn đi đá bay thì Trí Tuệ thế đã nhắc nhở hắn nếu không muốn chết thì đừng có tấn công nữa. Nữ Mất Đồ Quái Dị rất mạnh, mạnh hơn về bên ngoài nhìn rất nhiều. Nhìn thì chỉ cảm thấy sức chiến đấu là pháp sư cấp bảy nhưng thực ra, nó có thể chiến cùng Đa Trắc và tên Dị Giáo kia bắt phân thắng bại. Nếu có ai đánh nổi nó thì chỉ có Tông Thúc kia mà thôi. Chỉ là Nữ mất Đồ này che dấu quá tốt đến Tông Thúc cũng không nhận ra.

Nhất Thành nghe vậy thì rung mình một cái, hắn này giờ áp sát đánh nhau với nàng. Nãy giờ hắn lơ lửng trước quỷ môn quan mà không biết. Hắn vội hỏi:

- Vì sao nàng cứ nhìn ta chăm chăm? Nếu nàng muốn giết ta này giờ ta đã không thoát? Vì sao nàng không hạ sát thủ?

Trí Tuệ Thế cũng có vẻ mơ hồ và khó hiểu nhưng nó nhận ra một điều nói:

- Túc chủ nên nhận ra điều này từ trước mới phải. Đôi mắt kia dùng làm gì thế? Cảm giác mãnh liệt của bản thân mình với cơ thể đâu rồi. Sao lại không có cảm nhận được sự Đặc Biệt từ Nữ mất Đồ Từ Quái kia sao?

Nhất Thành há hốc mồm, sau đó lạnh lùng nhìn chăm chăm Nữ mất Đồ Từ Quái trước mắt. Đôi mắt hắn liên tục ánh lên ánh sáng lúc thì bạch sắc, khi thì hắc sắc. Nữ mất Đồ Từ Quái kia cũng không có chủ động tấn công đám Nhất Thành mà chỉ đứng đó, mắt vẫn lạnh lùng nhìn về phía Nhất Thành.

Nhất Thành quan sát một lúc thì vỗ trán hét lớn:

- Máu

Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư khó hiểu lắm bầm ‘Máu? Máu gì?’. Tiểu Tiểu khó hiểu hỏi:

- Nhất Thành người không sao chứ? Máu? Máu gì?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Gật đầu

Nhất thành sùng sốt tỉnh lại nhìn hai người cười cười nói:

- Không có gì. Ta không sao! Hai người đừng tấn công nàng, nàng sẽ không tấn công chúng ta. Đừng chọc giận nàng, nàng rất mạnh, mạnh đến mức Đa Thúc chưa chắc đánh nổi nàng. Để ta suy nghĩ một chút nên làm như thế nào đây?

Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư nghe xong thì há hốc mồm. Bọn họ trong đầu hươu chạy từng bầy, không hiểu Nhất Thành đang nói cái gì cả? Đây là sao? Mạnh đến Đa Thúc không làm gì nổi nàng. Nếu thế này giờ ba đứa hần đang làm cái quái gì vậy?

Nhất Thành không quan tâm hai người mà nói với Trí Tuệ Thê:

- Là máu, không hiểu sao trong người nàng có máu của ta. Đây là sao?

Trí Tuệ Thê nói,

- Đơn giản là đám Dị Giáo kia thu thập máu để nuôi quái dị. Như tên tiểu tử Kiếm Thủ kia nói, ở một điều kiện nào đó, hay ở một trạng thái đặc biệt nào đó.

Nhất Thành nghe qua thì đoán được phần nào. Dùng máu để nuôi quái dị, điều này không có gì lạ, mà có thể trận chiến kia ở Nhân Phủ, hần học máu rất nhiều, lượng máu kia có thể đã bị Huyết Ma Đằng hấp thụ, sau đó thì đám quái dị bằng cách nào đó dùng máu trong Huyết Ma Đằng cho 18 quan tài kia hấp thụ. Khi mà 18 quái dị trong 18 quan tài kia hợp nhất, chính là Nữ tử mắt đỏ quái dị trước mặt đây, vì vậy trong người nàng có máu của hần.

Nhất Thành khó hiểu hỏi:

- Nếu vậy thì làm sao ta vẫn cảm thấy máu của mình trong người nàng, nên bị chùng máu và các loại hắc ám vật chất khác đồng hóa rồi chứ?

Trí Tuệ Thê cười lạnh nói:

- Túc chủ biết mình thuộc thể loại gì không? Nửa người và nửa quái dị, bây giờ có thêm nửa ma thú nữa. Ngoài ra trong người còn mang một Magic Plate đặc biệt, chứa đựng hai loại năng lượng ma pháp hiếm có nhất trên đời. Cơ thể lại được tạo từ Ma Đan, máu túc chủ không còn là máu của loài người bình thường nữa mà chứa đựng một ít ma lực của yêu thú. Hằng ngày lại được Hắc Âm Năng Lượng và Năng Lượng Khởi Nguyên uốn đường. Ba thứ này gộp lại thì đừng nói là một quái dị cấp bậc Tử Quái, thậm chí quái dị cao hơn hai bậc muốn luyện hóa máu của túc chủ cũng phải gặp rất lớn khó khăn.

Nhất Thành ‘ồ’ lên kinh ngạc, hần chưa bao giờ nghĩ mình là kỳ lạ và đặc biệt đến thế. Nếu nghĩ lại thì người nào đó chỉ có một trong những thứ hần đang nắm giữ thì đã gọi là vận khí nghịch thiên rồi. Hần lại nắm giữ nhiều thứ như vậy, còn có thêm một Trí Tuệ Thê thần bí trợ giúp hần nữa. Có thể thấy vận khí hần đã đạt đến mức mà người khác không dám nghĩ đến. Có thể vì hần toàn gặp người và quái dị mạnh mẽ nên hần vẫn cảm thấy mình quá nhỏ bé.

Nhất Thành nhú chặt lông mày,

- Như vậy cũng chưa giải thích vì sao Nữ Mắt Đỏ Tử Quái kia tại sao không tấn công ta? Không đúng, lúc này ngoài máu ta còn cảm giác một chút gì đó như linh hồn người. Đây là ý gì?

Trí Tuệ Thê gật đầu nói:

- Túc chủ cuối cùng đã hiểu. Nói đến đây thì nói đến sự điên rồ cùng tà ác của đám Dị Giáo này. Ta đoán bọn chúng bắt người sống và dùng người sống luyện thi. Vì vậy, linh hồn 18 người bị luyện không thể tan biến tức khắc mà sẽ bị giam cầm chịu hết đau đớn cho đến giai đoạn cuối cùng. Cơ thể chịu đau đớn cực độ dần chết đi, linh hồn của mười tám người này vì vậy mà mang theo oán khí cực mạnh biến thành quỷ vật. Có thể ở giai đoạn cuối cùng, một trong 18 tên bị luyện hóa may mắn hấp thụ máu của túc chủ, vì thế mà giữ được một chút linh hồn lúc còn sống, không chịu huyết khí và oán hận mà trở nên tàn bạo khát máu.

Nhất Thành rùng mình, hẳn không thể tưởng tượng nổi cái cảnh bị giam sống trong quan tài, chịu dày vò đến chết là như thế nào, nhưng chỉ nghe thôi cũng đã khiếp vía.

- Thật sự quá tà ác, để tăng lên oán khí, mà lại dùng cách độc ác đến như vậy. Nói vậy, nữ quái dị phía trước còn một chút linh hồn con người. Nó đang dựa vào máu của ta mà chống đỡ không để nhân tính biến mất trở nên tàn bạo và khát máu.

- Đúng.

Nhất Thành tiếp tục lăm bằm suy nghĩ,

- Nàng mỹ nữ quái dị này có thể bị Dị Giáo không chế vì lúc này nàng đứng rất gần đám Dị Giáo kia nhưng lại không tấn công chúng. Kiểm Thủ nói đến giai đoạn cuối hợp nhất thì rất khó không chế quái dị nhưng điều đó chưa chắc đã đúng hoàn toàn, lúc nào cũng có biến số. Nàng lại có thực lực rất mạnh nhưng này giờ không hạ sát thủ với chúng ta nghĩa là nàng vẫn còn ý thức, có thể nàng đang muốn mình giúp đỡ.

Trí Tuệ Thê cười nói:

- Suy luận không tệ. Nếu đã vậy, thử thì biết.

Nhất Thành gật đầu, hẳn nhìn chăm chăm Nữ mất đỏ Từ Quái phía trước. Sau đó lạnh lùng lên tiếng,

- Ngươi hiểu ta nói gì không?

Bên cạnh Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư trợn mắt, cùng lúc đều nhìn về Nhất Thành như nhìn thẳng điên. Bọn họ chưa thấy quái dị hiểu tiếng người bao giờ, vậy mà Nhất Thành lại hỏi Biến dị Quái dị trước mắt có hiểu hắn không. Chuyện đó chưa là gì, Nữ Mất Đỏ Từ Quái trước mắt bỗng gật đầu sau đó thì,

- lakdsuewklnmcscd (bàn phím bị kẹt)

Một loạt ngôn ngữ khó hiểu tuôn ra từ trong miệng quái dị làm hai người Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư chỉ biết há hốc kinh khiếp.

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Ta không hiểu ngôn ngữ quái dị nhưng có vẻ ngươi vẫn hiểu được tiếng nói loài người. Vậy thì như vậy đi, ta nói đúng thì ngươi gật đầu, sai thì lắc đầu, ngươi hiểu không?

Nữ Mất Đỏ Từ Quái vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm Nhất Thành như trước nhưng lại gật đầu mà không nói thêm điều gì.

Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư kinh ngạc đến há hốc mồm thậm chí có thể nhét đủ quả trứng gà.

Nhất Thành thì làm như không có gì chỉ cười nói:

- Xin lỗi, lúc này do hiểu lầm nên đã chủ động tấn công người.

Thấy nàng gật đầu nên Nhất Thành nói tiếp:

- Ta biết ngươi bị đám người kia khống chế vì thế không thể không tấn công chúng ta. Hắc khí cầu này là ngươi dùng để che mắt người bên ngoài?

Nữ mất Đỏ Từ Quái vẫn nhìn chăm chăm Nhất Thành rồi gật đầu. Nhất Thành nói tiếp:

- Ngươi đã có ý vậy thì chắc muốn cầu ta làm điều gì đó phải không?

Tiếp tục lại là một cái gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Kỳ quái Nữ Mất đỏ

- Muốn ta giết đám người kia?

Lần này thì nàng lại lắc đầu. Nhất Thành khó hiểu, nếu nàng không muốn mình giúp trả thù thì nàng muốn gì? Như vậy thì chỉ có...

- Ngươi muốn thoát khỏi khống chế tên kia?

Lần này thì Nhất Thành đoán đúng rồi. Nàng quái dị kia gật đầu. Nhất Thành thấy vậy liền hỏi tiếp:

- Ta làm sao giúp ngươi giải thoát đây?

Nữ mất đồ Quái Dị không biết diễn tả thế nào thì ‘vèo’ nàng hóa thành một thân ảnh cực nhanh lao về phía Nhất Thành. Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư thấy vậy thì hô lớn:

- Cẩn Thận.

Cả hai vội vàng lùi lại phía sau. Tốc độ Nữ mất Đồ Quái Dị đi chuyển cực nhanh, Nhất Thành cũng không sợ hãi mà neho mắt lại, thân thể hắn liền biến thành huyền ảnh tránh sang một bên. Đây là Chi Thành Nhất Dao, có điều thay vì tấn công, hắn lại mượn dùng thành tránh né. Có điều Nhất Thành hai mắt liền co rút lại cực độ vì tốc độ của NỮ Mất Đồ Quái Dị bỗng tăng lên gấp bội.

- Bốp

Tránh không kịp rồi, Nhất Thành bả vai bị ngón tay của nàng đâm thủng thành một lỗ nhỏ. Tốc độ và lực đánh quá nhanh và mạnh, Nhất Thành bị một kích kia phá vỡ huyền ảnh của Nhất Thành Chi Dao. Hắn trúng một kích liền lăn mấy vòng trên đất sau đó vội vàng đứng dậy, trên vai hắn truyền đến đau nhức nhưng hai mắt vẫn cảnh giác nhìn Nữ Mất Đồ Quái Dị.

Nữ Mất Đồ Quái Dị đánh trúng Nhất Thành cũng không truy kích nữa mà dừng lại cách hắn không xa. Tiểu Tiểu và Tống Tiểu Thư hai mắt tròn to, sau đó vội vàng thi triển pháp lực định tấn công. Nhất Thành thấy vậy thì quay đầu nhìn họ rồi lắc đầu, nở một nụ cười khổ.

Hai người thấy vậy thì cũng thở dài, thu lại phép lực. Trong lòng họ biết nếu đánh với nữ quái dị này thì ba người bọn hắn không một ai có thể sống sót rời khỏi đây. Chỉ có hy vọng Tống Thúc bên kia chú ý bên này mà xuất thủ cứu bọn hắn.

Nhất Thành quay lại tròn mắt tức giận nhìn nữ quái dị. Nhưng chưa kịp phát tác thì thấy nàng nhìn chằm chằm vai hắn sau đó chỉ chỉ. Rồi đưa ngón tay dính máu lúc nãy đâm thủng vai hắn lên miệng liếm liếm.

Nhất Thành nhìn vậy mà không hiểu nữa thì có thể là tên ngu. Nữ Mất Đồ Quái Dị này muốn máu của hắn. Hắn tròn mắt trừng trừng sau đó chỉ biết cười khổ nói:

- Nếu muốn máu ta thì nói! Sao lại động thủ với ta.

Lần này thì đến phiên Nữ Mất Đồ Quái Dị tròn mắt, sở một loạt tiếng quái dị. Nhất Thành cười khổ lắc đầu nói:

- Ta chịu thua, hiểu ý ngươi rồi, ta không hiểu tiếng quái dị.

Nhất Thành nói xong thì lâm vào trầm mặc, hắn đang suy nghĩ có nên cho nàng máu mình không? Sau một lúc thì bất lực lắc đầu, đánh không lại người ta, nãy giờ người ta không hạ sát thủ để uống máu mình thì có thể thấy nàng đang kiêng kỵ Tống Thúc. Hắn tin nữ Mất Đồ Quái Dị không thể không cảm nhận được nguy hiểm từ Tống Thúc. Đây chính là thế mạnh của ma thú và quái dị, bọn nó đối với nguy hiểm rất nhạy cảm.

Nhất Thành suy nghĩ một lúc thì nói:

- Ta có thể cho ngươi uống máu ta nhưng ngươi phải thực hiện hai điều.

Nữ Mất Đồ Quái Dị kia không chút do dự gật đầu.

- Thứ nhất, ngươi giúp ta bắt tên Dị Giáo kia lại. Ta muốn tự tay xuất thủ giết hắn.

Nữ Mất Đồ Quái Dị trên người bỗng tỏa ra sát khí dày đặc rồi gật đầu.

Nhất Thành gật đầu nói điều kiện thứ hai:

- Thứ hai, không được giết hại loài người, trừ khi chúng tấn công ngươi và kẻ đó là pháp sư.

Nàng cũng không do dự mà gật đầu lần nữa.

Nhất Thành gật đầu vén tay áo chuẩn bị đi về phía quái dị thì Tiểu Tiểu vội nói:

- không được, nếu để nó uống máu sẽ rất nguy hiểm. Có khi chính sư thúc tổ sẽ biến thành quái dị. Hơn nữa nó có khi sẽ hút khô máu thì chết chắc.

Nhất Thành lắc đầu cười nói:

- Ta sẽ không bị nó hút khô và ta không thể biến thành quái dị. Tiểu Tiểu ngươi cứ yên tâm.

Tiểu Tiểu thấy nhất Thành đã quyết định khuyên thêm thì không nói ra lời chi biết thở dài. Tống Tiểu Thư bên cạnh cũng vội nói vào:

- Đầu cần thiết phải như vậy chứ, chúng ta có thể hỏi Tổng Thúc ra tay, người cần gì phải liều mạng giao dịch như vậy?

Nhất Thành nhìn nàng nói:

- Đúng là Tổng Thúc có thể đánh chết nàng nhưng như vậy thì sao. Nàng từng là con người chịu hết bao nhiêu khổ sở, bây giờ chúng ta lại vô tình giết đi nàng? Làm thế thì thật là ... Ta chỉ muốn giúp nàng một chút mà thôi.

Tổng Tiểu Thư liền nhìn hấn khó hiểu nói:

- nhưng nàng là quái dị.

Nhất Thành lắc đầu:

- Nàng từng là người. Giờ dù là quái dị nhưng vẫn có suy nghĩ và ý thức. Nếu thực sự là quái dị, này giờ ta đã gặp nguy hiểm. Tổng thúc cũng chưa chắc đã ra tay cứu kịp.

Tổng Tiểu Thư liền trầm mặt mà không nói gì nữa. Nàng từ trước tới giờ gặp quái dị là giết chứ chưa bao giờ nghĩ như Nhất Thành. Nàng trong lòng bất hiện lên nghi vấn về những gì mình được học về quái dị.

Nhất Thành cười nói với Tiểu Tiểu:

- Đừng quá lo lắng cho ta! Giúp chúng ta canh chừng xung quanh đừng để người đánh đến.

Tiểu Tiểu chỉ biết gật đầu. Hấn luôn cảm thấy Nhất Thành rất thần bí, trên người luôn toát ra một cỗ tự tin. Dù đứng trước cường giả mà có thể ứng đối, hấn tin tưởng Nhất Thành biết mình đang làm gì. Không hiểu vì sao mà hấn rất tin tưởng vị tiểu sư thúc tổ nhỏ tuổi này.

Nhất Thành đi đến trước mặt Nữ Mất Đỏ Quái Dị, giờ tay phải lên trước mặt nàng. Sau đó hấn dùng Ma Huyết rạch một đao, máu liền chảy ra. Nữ Mất Đỏ Quái Dị hiểu liền cúi người tóm chặt tay nhất thành, miệng nàng áp chặt vào vết thương, bắt đầu uống máu.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Hút máu

Nhất Thành không một chút nhú mày mà nhìn nàng hút máu mình. Hấn gan lớn như vậy là vì có nơi dựa vào. Tất nhiên đó là cơ thể bất tử này. Người ta nói tài cao gan lớn là đây. Nắm giữ một cơ thể bất tử, hấn mất chút máu thậm chí mất sạch máu thì hấn vẫn sẽ sống sót. Vậy thì còn sợ thì nữa mà không điên một lần. Nếu là pháp sư bình thường thì không dám làm như vậy, phải biết biến dị quái dị có lây nhiễm cực cao, bị chúng hút máu thì tất biến thành quái dị. Nếu gặp chúng thì chạy càng xa càng tốt, chứ đừng nói như Nhất Thành cho chúng hút máu.

Nhất Thành cảm thấy máu mình bị rút đi nhanh chóng, đổi lại trên người Nữ Mất Đỏ Quái Dị càng đậm đặc hắc khí. Khí thể nó điên cuồng kéo lên. Sau một lúc thì hấn cảm thấy hơi choáng vì mất máu quá nhiều, khuôn mặt đã trở nên tái nhợt, cả người như ốm đi một vòng. Thì đúng lúc này máu ngừng bị hút, hắc khí trên người Nữ Mất Đỏ Quái Dị bỗng nhiên thu hết vào trong người.

- Crack

Tiếng một thứ gì đó vỡ nát phát ra từ trong Nữ Mất Đỏ Quái Dị. Nhất Thành thấy có gì đó không ổn, chưa kịp lùi lại mà hấn có muốn cũng hết sức để lùi thì nữ Mất Đỏ Quái Dị đã ngửa cổ lên trên gào lớn. Quanh người nó phát ra hắc khí và sóng xung kích mãnh liệt đánh bay Nhất Thành đang gầy gò ốm yếu bên cạnh.

Nhất Thành vừa bị đánh bay một khoảng thì một bóng đen đã lướt qua ôm chặt lấy hấn. Vọt đến bên cạnh hai người Tổng Tiểu Thư và Tiểu Tiểu. Người đến là Tổng Thúc, này giờ lão quan sát trận chiến trên không giữa Đa Tắc và tên Dị Giáo áo đen kia. Ngay vừa rồi, lão thấy ba động kỳ quái bên này thì vọt đến, không nghĩ đến là đúng lúc Nhất Thành bị đánh bay nên tóm luôn hấn.

Trên người lão pháp lực bạo động, vẫn ôm chặt lấy Nhất Thành. Hai mắt thì nhìn chăm chăm Nữ Mất Đỏ Quái gào thét bên kia.

Tổng Tiểu Thư bên cạnh liền nói:

- Tổng Thúc, đừng động thủ.

Lão liền quay sang hỏi:

- Tiểu...Cháu gái, thật xin lỗi, lúc này ta nên chú ý hơn bên này, suýt nữa làm cháu gặp nguy hiểm.

Tiểu Tiểu nghe vậy thì cảm thấy quái quái. Hắn là người từng trải, nghe giọng điệu này thì cảm thấy gì đó không đúng lắm. Hắn liền bỏ qua, vội vàng nhận lấy Nhất Thành đặt xuống đất, kiểm tra thân thể Nhất Thành, thở ra một hơi khi biết chỉ do mất máu nên ngất đi chứ không bị tổn thương, cũng như không có độc quái dị ở vết cắn. Hắn móc trong người ra một bình gì đó định đổ vào miệng Nhất Thành nhưng chưa kịp thì bên cạnh Tổng Tiểu Thư đã đưa đến trước mặt hắn một cái bình tinh xảo nói:

- Dùng cái này đi, sẽ tốt hơn.

Tiểu Tiểu nhận lấy, đổ trong bình ra thì thấy đó là một viên đan dược thì tròn mắt nhìn Tổng Tiểu Thư nói:

- Huyết Khí Đan?

Tổng Tiểu Thư chỉ gật đầu mà không nói gì thêm. Tiểu Tiểu trong lòng liền lăm lăm- Thân phận nàng không đơn giản.

Tổng Thúc bên cạnh thấy Tổng Tiểu Thư lấy ra đan dược thì kinh ngạc nhìn nàng. Tổng Tiểu Thư cũng không nhìn lão mà nhìn về Nữ Mất Đỏ Quái Dị kia nói:

- Nhất Thành cố tình cho nó uống máu. Từ khi bắt đầu, chúng ta hầu như không có giao thủ với nó. Thúc không cần đề phòng Nữ Mất Đỏ Quái Dị kia với lại nàng có thể hiểu tiếng người đó.

Lần này đến Tổng Thúc kinh ngạc, quái dị hiểu tiếng người? Lần đầu lão thấy đấy? Với lại tên nhóc này vì sao lại cho nó uống máu. Thật sự là người kỳ quái.

Tổng Thúc nhíu mày nói:

- Nữ Đỏ Quái Dị kia trở nên mạnh hơn và hình như nó vừa bẻ gãy không chế của đám Dị Giáo kia với nó?

Tổng Tiểu Thư trầm mặc gật đầu nói:

- Đúng là như vậy! Nhất Thành nói nó lúc đầu đã rất mạnh, ba chúng ta không phải đối thủ, vì nó còn một chút trí nhớ lúc còn sống nên không hạ sát thủ với chúng ta. Nó muốn máu của Nhất Thành có thể là vì muốn phá phong ấn không chế của đám Dị Giáo kia. Đám Dị Giáo kia thật không bình thường chút nào, quái dị cấp bậc này lại có thể không chế chúng? Rất tà dị!

Tổng Thúc lạnh lùng nói:

- Ta thực sự chưa bao giờ nghĩ Tây Hoang lại có nhiều điều kỳ quái như vậy. Ẩn sâu bên trong vẻ bề ngoài yếu kém là những thứ mà pháp sư ở Trung Đại Lục không thể tưởng tượng nổi.

Tổng Tiểu Thư gật đầu nói:

- Đúng vậy, nói đến đặc biệt nhất chính là người đang nằm ở kia. Hành động, cách làm việc của hắn quá tà dị. Không ai đoán trước được điều gì, luôn luôn tự tin và hầu như không có một chút sợ hãi trước kẻ địch mạnh hơn mình. Đặc biệt, không biết sợ là gì? Lại dám để biến dị quái dị hút máu.

Tổng Thúc lắc đầu nói:

- Người này không đơn giản chút nào? Thậm chí mấy tên thiên tài ở Trung Đại Lục mạnh hơn hắn nhưng chưa chắc bằng hắn ở độ tà dị và bá đạo.

Tổng Tiểu Thư gật đầu không nói gì.

Nữ Mất Đỏ Quái Dị sau khi rống lớn thì liếc mắt Nhất Thành một cái. Đặc biệt, đôi mắt kia hết đỏ rồi mà thay vào đó màu xanh biếc đại dương, thật sự rất đẹp. Tổng Thúc và Tổng Tiểu Thư há hốc mồm nhìn đôi mắt kia, bọn họ chưa thấy mấy màu mắt của quái dị như vậy bao giờ.

Nữ Mất đỏ, là mắt xanh mới đúng. Nàng liền quay đầu nhìn trận chiến trên không của Đa Thúc và tên áo đen Dị Giáo kia. Ngay sau đó nàng biến mất tại chỗ, xuất hiện lần nữa đã đến chiến trường trên không.

Đúng lúc này, Nhất Thành đã tỉnh lại, ngồi dưới đất hấp thụ Huyết Khí Đan. Hắn mở mắt nói:

- Nhanh bảo Đa Thúc rút lui, để tên áo đen cho nữ quái dị kia. Bảo Đa Thúc bắt tất cả người dị giáo lại, không được để chúng thoát.

Sau đó hắn nhìn Tổng Thúc nói:

- Tổng Thúc, xin ngài lướt trận cho nữ quái dị kia? Đừng để tên áo đen trốn thoát.

Tổng Thúc nghe thế thì liếc nhìn Tổng Tiểu Thư, Tổng Tiểu Thư gật đầu thì lão cũng biến mất tại chỗ. Xuất hiện lần nữa là đã ở rất gần chiến trường trên không kia, quan sát trận chiến.

Tiểu Tiểu vội hỏi Nhất Thành:

- Cảm thấy thế nào rồi? Người vừa rồi mất máu quá nhiều, lúc này đã ngất đi. May nhờ Tổng Tiểu Thư cho Huyết Khí Đan, không thì rất khó hồi phục.

Chương 209: Nữ Mắt đỏ tham chiến

Nhất Thành gạt đầu, sau đó đứng dậy, cơ thể đã hồi phục lại được một lượng máu nhất định nên việc di chuyển không khó khăn gì. Với lại Hắc Âm Năng Lượng đã bắt đầu điên cuồng vận hành trong cơ thể, bọn chúng xâm nhập các mạch máu, đang giúp hắn hồi phục lượng máu đã mất. Năng Lượng khỏi Nguyên thì nhanh chóng bao trùm tim hắn, giữ nó ổn định dù mất đi lượng máu quá lớn.

Hắn cười chấp tay với Tống Tiểu Thư nói:

- Đa tạ Tống tiểu thư đã tặng đan dược.

Nàng chỉ phát tay cười nói:

- Không có gì, chỉ là một viên huyết khí đan mà thôi.

Nhất Thành bỗng quay sang hỏi Tiểu Tiểu:

- Sao ta ít thấy đan dược xuất hiện ở tây đại lục? Thậm chí thư viện cũng không xuất ra được đan dược?

Tiểu Tiểu cười nói:

- Thứ này chỉ có ở Trung tâm đại lục. Còn vì sao thì ta cũng không rõ, ta chưa đến Trung Tâm Đại Lục bao giờ.

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, thật đúng là một thế giới kỳ quái.

Nhất Thành quay đầu quan sát trận chiến trên không, Đa Thúc đã được thông báo nên rút lui. Nữ quái dị kia đã đứng chắn trước mặt tên Áo đen Dị Giáo kia.

Người Áo Đen thấy nữ quái dị thì kinh ngạc, vội vàng hai tay kết ấn gì đó, nhưng không có chuyện kỳ quái dị xảy ra. Hắn vội vàng nói:

- Tại sao không được? Người đã thoát khỏi khống chế của cấm pháp. Không thể nào? Cấm Pháp kia không thể bị phá được?

Nữ Mắt xanh quái dị nở nụ cười lạnh lùng, đúng vậy là cười. Quái dị rất ít có mấy loại biểu cảm này làm Người Áo Đen hết hồn. Người Áo Đen chưa nói thêm gì thì Nữ Mắt xanh đã hóa thành một đám khói đen xông đến tấn công Người Áo Đen. Tốc độ của nàng cực nhanh, nhanh đến mức mấy người Nhất Thành chỉ thấy một vệt đen lướt qua trên không. Người Áo Đen thấy thế thì đầu tiên hơi bất ngờ sau đó thì tay vội vàng kết ấn, một vòng hắc khí xuất hiện trước người ngăn cản đám khói đen do Nữ Mắt Xanh Quái Dị biến thành đánh đến.

- Âm

Một tiếng nổ lớn vang lên, đám khói đen va chạm vào vòng hắc khí tạo ra một tiếng bạo liệt rất lớn. Vòng hắc khí tan vỡ, Người Áo Đen bị đánh bật ngược ra sau mấy bước mới ổn định thân thể trên không. Đám khói đen cũng hóa thành Nữ Mắt Xanh Quái Dị lần nữa. Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Người Áo Đen.

Người Áo Đen đã nổi lên khiếp sợ, miệng liên tiếp lẩm bẩm:

- Không thể nào? Không thể nào? Điều này sao có thể? Tên Quái Dị này làm sao có thể mạnh đến mức này? Đôi mắt màu xanh kia là sao? Đã có chuyện gì xảy ra.

Miệng liên tục lẩm bẩm, hắn cảm thấy tình hình ở đây đã không ổn. Lúc này xuất hiện một pháp sư cùng cấp bậc đã khiến hắn khá giật mình, bây giờ lại là thêm một Tên Quái Dị rất mạnh phản bội nhắm vào hắn. Nếu hai tên này kết hợp tấn công thì hắn chắc chắn sẽ bị đánh bại. Trong đầu đã hiện lên hai chữ 'Rút Lui'.

Có điều, hắn muốn rút lui nhưng đầu phải để. Nữ Mắt Xanh Quái Dị hai tay hắc khí bốc lên nghìn ngút, trở nên sắc bén và cứng ngắc đã lao vào tấn công Người Áo Đen. Tốc độ của nàng rất nhanh, Người Áo Đen chưa kịp phản ứng đã bị áp sát.

Người Áo Đen hắc khí trên người cũng bùng lên, mang theo tiếng nổ nhỏ bôm bốp. Trào của hắn cũng được hắc khí bao bọc, đón đỡ cánh tay cứng ngắc của Nữ Mắt Xanh Quái dị kia.

- Âm...Âm...Âm.

Tiếng và chạm liên tục xuất hiện trên không, hắc khí của Người Áo Đen bắt đầu bùng cháy dữ dội hơn mỗi lần va chạm. Nữ Mất Xanh Quái dị thì tốc độ vẫn kéo dài, dùng đôi tay sắc nhọn của mình liên tục đâm về phía đầu và ngực của Người Áo Đen.

Nhất Thành đứng ở dưới quan chiến giờ chỉ còn biết dụi mắt mà thôi. Hắn nói:

- Bọn họ chỉ là chiến lực pháp sư cấp tám thôi sao? Tốc độ và sức mạnh kia thực đáng sợ. Đặc biệt tên áo đen kia hắc khí cực kỳ bá đạo, chỉ dựa vào hắc khí lại có thể sánh ngang với Nữ Quái Dị rồi. Có điều hình như Nữ Quái Dị chưa xuất toàn lực.

Tổng Tiểu Thư lạnh lùng nói:

- Đúng là như vậy? Pháp Sư đột phá cấp 7 sao Silver Plate thì như bước vào một thiên địa mới, thực lực, năng lực lại mạnh hơn cấp sáu mấy chục lần. Phép thuật của bọn hắn đã tự nhiên xuất ra, không còn vướng bận vì việc kết ấn hay đọc chú ngữ. Nhưng đáng sợ hơn là tốc độ và thân thể, cả hai được năng lượng ma pháp cải tạo một lần nên sức mạnh cả hai đều tăng lên rõ rệt. Hãy nhìn trào thủ tên Áo Đen kia, nhìn qua thì bình thường mà trên đó năng lượng và sức hủy diệt của nó cực kỳ mạnh, nếu bị đánh trúng thì đúng là vô lực đánh tiếp.

Đúng lúc này thì Đa Thúc trở lại với nhóm người Nhật Lão, đám Dị Giáo đều bị Đa Thúc đánh gục được mọi người áp giải đến bên này.

Đa Thúc thấy Nhất Thành khuôn mặt tái nhợt, cơ thể mõi mệt liền vội hỏi:

- Công tử, người bị thương?

Nhất Thành cười lắc đầu nói,

- Ta không sao, chỉ là mất nhiều máu một chút mà thôi.

Đám người Nhật Lão giờ đã khiếp sợ, bọn họ thật không hiểu chuyện gì xảy ra. Vì sao nữ biến dị quái dị kia lại tấn công tên Dị Giáo kia? Chuyện gì xảy ra lúc đám Nhất Thành đánh nhau với nó?

Nhất Thành biết bọn họ khó hiểu nhưng cũng không giải thích mà chỉ nói với Tiểu Tiểu bên cạnh,

- Canh chừng đám dị giáo này, tí nữa ta sẽ có chút việc với bọn chúng.

Tiểu Tiểu đến bên cạnh Nhật Lão và Kiểm Thủ, gật đầu với mọi người rồi nhìn chăm chăm đám Dị Giáo dưới đất kia.

Nhất Thành nói với Đa Thúc,

- Đa Thúc, giúp Nữ Mất Xanh kia một tay đi, nhanh chóng đánh gục tên kia. Ta muốn hắn còn sống.

Đa Tác gật đầu, lão liền rời đi tham gia chiến trường. Có điều lão chưa kịp đến nơi thì chiến đấu trên kia đã có biến, bỗng nhiên hắc khí trong động bạo động, phía trên Người Áo Đen ngửa cò hét lớn:

- Ah. ...

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Crack

Phía sau Người Áo Đen từ từ hình thành một bóng dáng to lớn. Bóng dáng to lớn xuất hiện kia là một tên ác ma, trên đầu nó có một cặp sừng như sừng trâu. Mặt mũi dữ tợn, hai mắt đỏ rực đầy đáng sợ. Thân thể lại rất cường tráng, trên tay cầm một cự phủ to lớn. Người Áo Đen quát lớn:

- Hôm nay các người phải chết.

Nhất Thành kinh ngạc quay sang hỏi mọi người,

- Đó là cái quái gì vậy?

Bóng dáng ác ma kia được hình thành từ hắc khí, nó không hiện hữu rõ ràng mà chỉ là một bóng mờ chưa rõ ràng. Nhưng áp lực từ trên nó phát ra là rất đáng sợ, cực kỳ khủng khiếp. Đám người Nhất Thành dù ở khá xa nhưng dưới áp lực đó thậm chí mấy người Bằng Nhục đã hơi cúi lưng, gồng mình chống đỡ áp lực.

Tổng Tiểu Thư, cả người được bao bọc bởi pháp lực băng tuyết, chống lại áp lực kia nói:

- Nó là ác thần, một trong những vị thần mà Đám Dị Giáo kia cũng bái. Khi đột phá cấp 7, mỗi pháp sư sẽ chọn con đường của mình muốn đi. Một trận đồ gồm bảy ngôi sao trong Silver Plate sẽ xuất hiện, và lúc đó sẽ được ban phước bởi một vị thần. Vị thần đó là những vị thần nguyên tố, phải biết cũng không phải ai cũng nhận được ban phước và tùy thuộc và mức độ ban phước sẽ phụ thuộc vào từng người.

“Thần”? Nhất Thành lâm vào trầm tư, thế giới này có thần, thế sao từ lúc hần đến thế giới này hần đều không nghe ai nhắc đến? Nhất Thành nhíu mày hỏi:

- Nếu vậy thì sao ta không nghe ai nói đến chuyện này?

Tổng Tiểu Thư cười nói:

- Người thường không biết chuyện pháp sư, pháp sư nếu biết chuyện gì thì giữ trong lòng, họ sẽ không nói ra vì sợ đắc tội với các vị thần. Với lại họ là những vị thần phép thuật, có phép thuật vô thượng, pháp sư bình thường sẽ không hiểu nổi những gì các vị thần có thể làm. Cái gì mà càng bí ẩn, càng khó hiểu thì không phải sẽ càng đáng sợ sao?

Nhất Thành cười gật đầu, nàng nói cũng đúng. Hần không biết các vị thần sẽ mạnh đến đâu, nhưng chỉ mới Đại Pháp Sư mà có phép thuật sức mạnh thế kia thì các vị thần sẽ mạnh đến mức nào? Muốn tưởng tượng cũng khó. Có điều hần đã từng gặp ‘Vật chất bí ẩn’ thì nghe đến ‘thần’ cũng không rung động lắm. Hần đang tự hỏi, vậy có ‘Phật’ không?

Nhất Thành đang suy nghĩ vẫn vơ thì chiến đấu bên kia đã xảy ra biến hóa. Người Áo Đen điên cuồng ngửa đầu lên trời gào thét, bóng ác thần phía sau mặt mày dữ tợn vương cựa phủ lên cao. Chuẩn bị bỏ xuống đầu Nữ Mất Xanh Quái Dị.

Nữ mất Xanh Quái Dị thấy bóng hình ác thần phía sau thì mặt mày trở nên nghiêm trọng. Đôi mắt xanh phát sáng, hắc khí trong động ngùn ngụt bị nàng kéo về phía mình, bộ áo quần trắng đón gió mà bay.

Nàng há to miệng, hắc khí hội tụ về phía trước cái miệng nhỏ nhắn của nàng tạo thành một quả cầu hắc khí nhỏ. Quả cầu kia càng hấp thụ hắc khí thì tiếng nổ lóc bóc phát ra càng lớn, đến khi nó to bằng nắm tay khi xung quanh hắc cầu phát ra áp lực, lúc not to bằng quả bóng thì không gian xung quanh nó bắt đầu nứt vỡ.

Đám người Nhất Thành phía dưới có khổ không nói hết, áp lực chồng chất áp lực, giờ thì Đám Bàn Nhục bắc đầu khom lưng, đầu gối sắp gục xuống đất. Đền Tổng Tiểu Thư mồ hôi trên trán bắt đầu tuôn ra như suối, lưng đã hơi còng xuống. Tiểu Tiểu, Kiếm Thủ và Hoàng Dung phát ra pháp lực bao phủ toàn thân, bắt đầu cố gắng chống chọi với trùng lặp áp lực nhưng cũng không chịu nổi, mồ hôi chảy ra đầm đìa, hai chân đã có dấu hiệu run rẩy. Mấy tên Dị Giáo bị bắt thì còn thảm hơn, bị đánh thương giờ đây phải chịu áp lực như vậy thì học máu đương trường, bị áp lực đè ép nằm chổng choãi trên đất.

Người bây giờ hoạt động tự nhiên nhất trong đám chính là Nhất Thành. Dù hần mất máu khá nhiều đang trong đà hồi phục thì dưới áp lực này cơ thể hần vẫn đứng thẳng. Trên trán chỉ hơi nhả lại mà thôi. Trong người hần bây giờ Hắc Âm Năng Lượng và Khôi Nguyên Năng lượng như một con lũ chảy ầm ầm khắp cơ thể. Dưới áp lực càng mạnh, hai loại năng lượng càng điên cuồng nhập vào cơ thể hần. Lượng máu trong cơ thể hần bắt đầu hồi phục nhanh chóng. Tác dụng của Huyết Khí Đan này không nhỏ chút nào, dưới sự hấp thụ nhanh chóng của Hắc Âm Năng Lượng và áp lực kích động lên nên việc hồi phục đã nhanh hơn. Khôi Nguyên Năng lượng bắt đầu hòa nhập cùng Hắc Âm Năng Lượng tẩm bổ máu và các bộ phận cơ thể Nhất Thành.

Đúng lúc này, Đa Tác đã trở lại bên cạnh Nhất Thành, thấy Nhất Thành vẫn đứng dưới áp lực mà không có chút biểu hiện gì là thì khá là rung động, sau đó thì chỉ lắc đầu cười khổ nói:

- Công tử, ta qua đó nhưng hai tên trên kia sắp chuẩn bị liều mạng, Tổng Thúc bảo ta trở về bên cạnh bảo vệ mọi người. Lão sẽ lo việc tên áo đen kia nếu cần thiết.

Nhất Thành nghe vậy thì gật đầu nói,

- Vậy Đa Thúc giúp họ đi, còn ta thì không cần thiết.

Đa Tác gật đầu, lão đi đến trước đám người Tiểu Tiểu, phát tay, một vòng ánh sáng xuất hiện bao phủ mọi người vào trong ngoài trừ Nhất Thành. Ngay khi ánh sáng bao phủ, đám người Tiểu Tiểu mới thấy áp lực biến mất, bọn họ mới thả lỏng hơn một chút. Thấy Nhất Thành đứng bên ngoài vòng sáng thì chỉ biết cười khổ, trong lòng mắng hai chữ - ‘Biến Thái’

- Ầm

Trên trời lúc này xuất hiện một cảnh kinh hãi, bóng ác ma đang dương cựa phủ kia đã chặt xuống. Cũng đúng lúc này, quả cầu hắc khí trước miệng Nữ Mất Xanh Quái Dị cũng bắn ra một cột đen năng lượng hắc khí cực mạnh đánh về phía bóng ác ma đang dương cựa phủ chặt xuống kia. Một tiếng nổ lớn khi cả hai va chạm với nhau, cả động bồng run lên kịch liệt, đã có đất đá bắt đầu rớt xuống.

Chưa dừng lại đó, năng lượng hắc khí Nữ Mất Xanh Quái Dị không ngờ lại mạnh hơn bóng ác ma kia, đánh tan nó, sau đó không dừng lại mà được Nữ Mất Xanh Quái Dị điều khiển bắn về phía Người Áo Đen.

- Ah...

Ngay khi bóng ác ma bị đánh tan thì Người Áo Đen đã phun ra một ngụm máu tươi, mới ngẩng đầu lên chưa kịp phản ứng gì thì thấy một cột đen hắc khí thổi qua bên người. Cánh tay trái kể từ vai xuống đã bị cột đen hắc khí kia thổi biến mất. Con đau đón truyền lên não làm Người Áo Đen kêu gào thét điên cuồng, tay phải thì ôm chặt nơi cánh tay đã biến mất.

- Âm

Cột năng lượng hắc khí đánh mạnh vào vách động phía sau Người Áo Đen phát ra tiếng nổ rồi được Nữ Mất Xanh Quái Dị thu lại. Nàng vừa thu chiêu thì không chần chờ mà thân hình lóe lên một cái đã xuất hiện trước Người Áo Đen. Người Áo Đen đang đau đớn thấy vậy thì vội vàng lùi lại, chỉ tiếc là vừa rồi triệu hồi ác ma đã rút đi tất cả pháp lực của hắn. Tốc độ của Nữ Mất Xanh Quái dị lại không giảm, có khi còn nhanh hơn. Người Áo Đen vô lực phản kháng thì Nữ Mất Xanh Quái dị không chút do dự mà chụp lấy cánh tay phải của Người Áo Đen vận một cái.

- Crack

Cánh tay phải người áo đen còn lại bị bẻ gãy.

- Phụt

Tiếp theo là cả cánh tay phải của hắn bị giật lia khỏi vai phải.

- Ah. ...

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Máu tanh

Tiếng đau đớn phát ra từ Người Áo Đen lần nữa. Nữ Mất Xanh Quái Dị không có quan tâm chụp lấy cổ Người Áo Đen làm hắn tắc giọng, giờ chỉ có thể phát ra tiếng ‘ư..ư..ư..’. Hai mắt nàng sát khí bắn ra định kết liễu Người Áo Đen nhưng đúng lúc này thì nàng lại như nhớ ra điều gì đó, thu bớt lực lại. Cả hai biến mất trên hư không, lúc xuất hiện thì đã lần nữa xuất hiện trước đám người Nhất Thành.

Nữ Mất Xanh Quái dị nhìn chăm chăm Nhất Thành rồi ném Người Áo Đen đến dưới chân hắn.

Tổng Thúc lúc này thấy nữ quái dị chuyển đến bên này nên cũng đã nhanh chóng trở lại sau lưng Tổng Tiểu Thư. Đa Tác bên kia thấy Nữ Mất Xanh Quái Dị xuất hiện thì vội vàng đề phòng, hai mắt nhìn chăm chăm nàng. Nhất Thành thì khoát tay bảo Đa Tác không nên loạn động, hắn cười nhìn Nữ Mất Xanh Quái Dị nói:

- Ngươi đã hoàn thành điều kiện thứ nhất? Nhớ đừng quên điều kiện thứ hai.

Nữ Mất Xanh Quái Dị gật đầu. Nhất Thành nói tiếp:

- Bây giờ ngươi đã tự do, muốn đi đâu thì đi.

Nữ Mất Xanh Quái Dị gật đầu lần nữa sau đó nhìn về phía Người Áo Đen, hai mắt tỏa ra sát ý.

- Ngươi muốn trả thù?

Nàng lại gật đầu.

- Ngươi có thù với hắn nhưng ta cũng có, vì thế ta muốn tự tay giết hắn. Ngươi đồng ý chứ?

Nữ Mất Xanh Quái Dị hai mắt lấp lóe một chút rồi nhìn Nhất Thành gật đầu. Nhất Thành cười cũng không nói gì nữa.

Đám người phía sau thì đã há hốc mồm tròn mắt. Bọn họ thật sự không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra? Việc vừa rồi đã vượt khỏi sức tưởng tượng và hiểu biết của bọn hắn? Quái Dị hiểu tiếng người?

Nhất Thành không quan tâm đám người nghĩ gì, ngồi xuống trước mặt Người Áo Đen đang nằm trên đất kia. Hắn không ngại ngùng mà mở khăn che mặt tên này. Xuất hiện trước mắt hắn là một bộ mặt trung niên nhìn rất bình thường, bình thường đến mức mà không ai nghĩ nổi là một người ác độc đến mức bắt người sống luyện thí. Người này mày rậm, mắt to, mũi khá cao, chỉ có cái miệng không phù hợp là vì hơi nhỏ. Mặt hắn tái nhợt, miệng đang chảy máu tươi. Có vẻ chỉ đang kéo dài hơi tàn.

Nhất Thành sau khi quan sát một lúc thì cười lạnh nói:

- Còn nhớ ta chứ?

Người Áo Đen tròn trĩnh mắt nhìn chăm chăm Nhất Thành,

- Ngươi, Người..

Hắn mới phát ra tiếng thì học máu tươi, Nhất Thành cười nói:

- Ô, còn nhớ ta là tốt rồi. Ngươi nhớ một trào kia đánh vào lưng ta chứ. Ta chỉ muốn trả mối thù đó mà thôi. Vì thế để ta giúp ngươi cảm nhận sự đau đớn tốt cùng là gì nhé?

Nhất Thành nói xong thì trên tay phải hắn xuất ra một ngọn lửa màu đen. Ngọn lửa này giống đúc ngọn lửa dùng để đốt tẩm da ma thú ở Nhân Phủ. Hắn cười rộ một chường đánh ngọn lửa màu đen kia vào Người Áo Đen. Ngọn lửa màu đen kia vừa tiếp xúc Người Áo Đen thì bắt đầu bốc cháy hùng hực.

- Ah,

Tiếng gào thét thê lương bắt đầu truyền đến, không biết Người Áo Đen lấy đâu ra sức mà vùng vẫy lăn trên đất. Dù hắn lăn thế nào thì ngọn lửa đen kia vẫn cháy, bắt đầu từ ngực sau đó lan rộng toàn thân, sau khi bao phủ hết toàn thân thì chỉ còn tiếng thét. Đến lúc tiếng thét tắt thì Người Áo Đen cũng biến mất, ngọn lửa đen cũng tắt.

Nhất Thành nãy giờ vẫn đứng xem mà không nhú mảy một chút nào. Hắn vừa rồi dùng chính là Hắc Hỏa. Dùng chính Hắc Âm Năng Lượng và sinh mệnh hắn để đốt lên. Người Áo Đen đau đớn đến thế là vì Hắc Hỏa này không chỉ đốt cơ thể mà đốt cả linh hồn của tên kia. Đốt sạch sẽ tất cả mọi thứ trên người hắn, không để lại bất cứ thứ gì. Hắn cảm thấy tội lỗi và ác độc sao? Không, Nhất Thành không cảm thấy vậy vì thủ đoạn đám Dị Giáo này càng ác độc hơn hắn. 18 nữ nhân kia phải chịu sự đau đớn gấp mấy trăm lần vừa rồi tên này phải chịu. Ác nhân chỉ có Ác Nhân trị, vì thế hắn không muốn nhân từ với loại người này.

Mọi người ở đây liên tãi mặt, rùng mình một cái. Từ tiếng la hét kia thôi cũng đủ để cảm thấy tên kia phải chịu đau đớn như thế nào trước khi chết. Trong đầu bọn họ chỉ hiện lên một chữ, ‘Ác’. Nhìn người thiếu niên như thư sinh đang mỉm cười kia mà bọn họ trong lòng trở nên lạnh lẽo. Đến cả Tiểu Tiểu cũng khiếp sợ không thôi, lần đầu, hắn mới thấy Nhất Thành giết người kiểu này.

Nhất Thành cười tươi nhìn qua Tiểu Tiểu nói,

- Giúp mấy tên Dị Giáo kia chữa chút thương thế đi? Nếu không bọn họ sẽ không chịu được lâu, tiếng thét cũng không kéo dài?

Mọi người rùng mình một cái, cả đám vội vàng lùi ra sau, tránh xa Nhất Thành. Giờ bọn họ không biết ai là ác hay tốt nữa. Hình như vai diễn đã biến đổi. Tiểu Tiểu nghe vậy chỉ nhú mảy, Nhất Thành cũng không để ý, hắn chỉ đùa ác ý với mọi người một chút và khiến đám Dị Giáo còn lại sợ hãi mà thôi.

Nhất Thành đi đến nhìn mấy tên Dị Giáo bị Đa Tác bắt lúc nãy nói:

- Các ngươi muốn giống tên kia không?

Cả đám Dị Giáo run lấy bầy, cúi gập mặt không dám nhìn thẳng thiếu niên trước mắt.

Nhất Thành cười lạnh quát:

- Trả lời ta, kẻ trả lời trước ta sẽ giúp hắn đi trong nhẹ nhàng, trả lời chận, các ngươi từ từ bị Hắc Hỏa đốt cháy đi.

Một tên dị giáo ngẩng đầu lên nói lớn:

- Không, không muốn giống.

- Phập

Không biết từ lúc nào, Ma Huyết đã xuất hiện trên tay Nhất Thành. Vừa rồi, hắn liền tiến tên Dị Giáo vừa lên tiếng kia lên đường. Nhanh, gọn, và nhẹ nhàng. Nhất Thành nhìn đám dị giáo còn lại lạnh lùng cười nói:

- Ta là người giữ lời mình, tên kia trả lời rất tốt nên ta giúp hắn giải thoát nhẹ nhàng. Giờ đến phiên các ngươi. Ta chỉ còn hai câu hỏi. Các ngươi tự tính toán đi.

Đám Người Dị Giáo dưới đất run lên như điện giật. Không chỉ bọn hắn mà phía sau Nhất Thành, đám người Bằng Nhục, Nhục Giác, Bạch Nam, Do Duyên, Nhật Lão đã bắt đầu toát mồ hôi trước thủ đoạn máu tanh của Nhất Thành. Tiểu Tiểu và Tổng Tiểu Thư thì nhú chặt lông mày. Đa Tác và Tổng Thúc thì nhìn chăm chăm Nhất Thành, sợ bỏ lỡ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Ta có đạo của ta

Nhất Thành cười nói:

- Câu thứ nhất: Còn ai ngoài các người ở Biên Bằng Thành?

Cả đám dị giáo không nói mà chỉ run lên. Nhất Thành cười lạnh, Hắc Hỏa xuất hiện, tay vỗ một phát lên đầu một tên dị giáo trong đám. Tên kia bắt đầu bị Hắc Hỏa nuốt chửng, hét lên trong đau đớn rồi biến mất. Nhất Thành phui phui tay nói:

- Ta hỏi lại lần nữa: Còn ai ngoài các người ở Biên Bằng Thành?

Một tên dị giáo lên kêu lên:

- Có, có thêm hai tên đường chủ nữa.

- Phật

Nhất Thành tiến thêm một tên đi trong nhẹ nhàng. Trên người hắn bắt đầu xuất hiện hơi câu cuối cùng,

- Câu cuối: Bọn chúng đến làm gì?

Đám dị giáo lần này run lên, không ai lên tiếng, Hắc Hỏa liền xuất hiện trên tay Nhất Thành thì một tên dị giáo quá mức sợ hãi nói lớn:

- Chúng ta không biết, đừng..đừng.., Thật sự không biết, chỉ có cấp bậc đường chủ mới biết tin tức này. Ta.. ta.. Chỉ nghe có bọn họ kích hoạt gì đó trong Biên Bằng Thành.

Nhất Thành cười nhìn tên kia nói một chữ,

- Tốt

Sau đó thì hắn tiến hết cả đám Dị Giáo người kia lên đường. Hắn không nhân từ với đám người này. Mỗi tên tặng một đao, kết thúc cuộc sống tà ác của chúng. Nhất Thành biết là tên hấp hối áo đen kia sẽ không tiết lộ gì nên hắn mới hỏi mấy tên lâu la Dị Giáo này xem có biết gì không. Không nghĩ đúng là tìm được chút tin tức.

Nhất Thành sau khi giải quyết xong thì quay lại nhìn mọi người. Phía sau, kẻ nhũn mỳ, người nhắm mắt, kẻ trầm ngâm, tất cả mọi người đều có biểu hiện khác nhau, tất cả đều biểu hiện rất quái. Hắn cười nói:

- Mọi người sao vậy?

Tiểu Tiểu hơi lạnh mặt hỏi:

- Tiểu Sư Thúc Tô, người không sao chứ? Vừa rồi... thù đoạn vừa rồi là sao?

Nhất Thành cười nói:

- Sao thế? Thù đoạn vừa rồi rất ác độc phải không?

Tiểu Tiểu trầm mặc gật đầu.

- Vậy người nói xem đám này đáng chết không? Bọn chúng bắt 18 cô gái, luyện thành xác sống. 18 cô gái kia phải chịu bao nhiêu đau đớn. Người nói xem đau đớn 18 cô gái kia và vừa rồi thì ai chịu nhiều đau đớn hơn.

Tiểu Tiểu lầm vào suy nghĩ nói,

- Nhưng...

Nhất Thành lắc đầu nói,

- Mỗi người có cách làm khác nhau. Đối với ta, nếu kẻ thù đã ác độc như vậy thì ta phải ác hơn chúng mới tiêu diệt được chúng. Tất nhiên ác với kẻ thù và bản thân mình chứ không phải người vô tội. Có thể các người sẽ nghĩ những gì ta làm trái với chính đạo. Ha..ha..ha.. Để ta nói cho tiểu sư diệt biết, ta có đạo của ta. Vì thế ta đi chính là đạo của mình, ta không quan tâm đ*o của người khác.

Tổng Tiểu Thư lắc đầu nói:

- Đó là định nghĩa của Ma Đạo.

Nhất Thành nhìn Tổng Tiểu Thư cười hỏi:

- Không biết kẻ thù của nàng là ai? Nếu bọn chúng muốn truy giết người thân bạn bè của nàng! Lúc đó Nàng có kẻ bọn chúng là ma đạo hay chính đạo không? Không lẽ Tổng Tiểu Thư tha cho bọn chúng vì chúng là người chính đạo? Vậy ai sẽ cứu người thân của nàng?

- Ta...

Tổng Tiểu Thư lấp bắp không biết nên nói sao. Nhất Thành cười nói:

- Ta nói nhiều như vậy không phải vì muốn mọi người theo đạo của mình mà chỉ muốn mọi người hiểu đó là con người của ta. Chấp nhận được hay không thì ta không quan tâm lắm? Nếu mọi người cảm thấy ta quá ác độc thì tránh xa ra là được.

Nhất Thành cười nhìn Đa Tác nói:

- Chúng ta về thành thôi. Trong thành còn có Dị Giáo người, có khi lại đang loạn. Việc ở đây xem như kết thúc.

Nhất Thành quay người chuẩn bị rời đi thì nhớ ra cái gì, quay lại nói với Nữ Mất Xanh Quái Dị đang đứng kia:

- Cảm ơn người đã giúp ta bắt tên kia. Giao dịch của chúng ta xem như kết thúc ở đây. Người bây giờ tự do rồi, nhớ là con người cũng không tốt lành gì, đừng dễ bị lừa. Sau này có khó khăn gì thì đến tìm ta.

Nhất Thành nói xong thì hướng cửa động mà đi, phía sau Đa Tác liền đi theo.

Mấy người phía sau ngơ ngác nhìn bóng lưng thiếu niên kia. Nữ Mất Xanh Quái Dị gật đầu một cái rồi cũng rời đi động này. Mọi người còn lại thấy nàng rời đi cũng không dám lên tiếng. Nàng quả mạnh so với đám lâu La tiêu tốt bọn hắn.

Tổng Tiểu Thư lâm vào trầm mặc, suy nghĩ gì đó, cũng chưa rời bước. Tống Thúc liền nói,

- Cháu gái! Đang suy nghĩ những gì Nhất Thành nói sao?

Tổng Tiểu Thư gật đầu. Tống Thúc cười nói:

- Đạo lý kia là đạo lý của hắn. Hắn không quan tâm người khác nghĩ gì về mình mà chỉ làm những gì cho là đúng. Một tháng quen biết với hắn, ta nhận ra một điều, đối với người thân bạn bè, hắn đối xử rất tốt. Đối với kẻ thù và bản thân lại rất ác độc. Nếu cháu gái cảm thấy hắn quá độc ác, chúng ta có thể rời đi ngay bây giờ?

Tổng Tiểu Thư lâm vào suy nghĩ lần nữa nhưng bên cạnh Tiểu Tiểu đã thở ra một hơi, dẫn theo Bạch Nam đi theo Nhất Thành. Kiếm Thủ và Hoàng Dung mặt vẫn như thường rời đi cửa động. Hai người này là người Ma Đạo, bọn họ đối với thủ đoạn của Nhất Thành thì không thấy gì rung động cả, rất bình thường. Phải biết để có thể tu luyện đến cảnh giới này trong ma môn, trên tay bọn hắn nhiễm bao nhiêu máu đồng môn đây.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Cảm giác bất an

Nhất Thành đi phía trước Đa Tác hỏi:

- Ta rất ác sao?

- Thủ đoạn tra hỏi vừa rồi đúng là rất đáng sợ nhưng việc đó rất bình thường. Đối với kẻ được gia tộc và tông môn nuôi lớn, họ được tiêm nhiễm mấy cái đạo lý chính đạo nên khó chấp nhận được nhưng lại không nhận ra sự tàn khốc của thế giới này.

Nhất Thành cười. Hắn định không để ý đến việc này nữa thì một giọng nói Nhắc nhở trong đầu vang lên:

- Túc chủ cẩn thận một chút. Cơ thể túc chủ càng lúc càng hấp thụ nhiều Hắc Âm Năng Lượng nên rất dễ hoá ma. Nhanh chóng tăng lên linh hồn lực để thần thức đủ mạnh mẽ, tránh bị ảnh hưởng của các ý nghĩ tiêu cực.

Nhất Thành giật mình vội hỏi,

- Lúc này hành động ta làm là bị tiêu cực ý nghĩ ảnh hưởng?

- Không, vẫn chưa đến mức đó. Vừa rồi chính là con người của túc chủ.

Nhất Thành thở ra một hơi, cảm thấy may mắn. Nếu như bị ảnh hưởng một cách vô thức như vậy sẽ rất nguy hiểm. Hắn không nhận rõ vấn đề của mình

sẽ rất khó giải quyết vấn đề. Không nghĩ cái tên ‘Hoá Ma Chi Thuật’ cũng không phải nói chơi. Hẳn tự nhắc nhở sau này phải cẩn thận hơn.

- Trí Tuệ Thê? Nhờ người một việc.

- Việc gì?

- Ghi lại tất cả trí nhớ của ta từ lúc sinh ra cho đến bây giờ. Nếu sau này ta Hoá Ma, người có quyền hủy đi một nửa linh hồn hoá ma đó và đưa một nửa sạch linh hồn với trí nhớ đó từ trong Giọt Máu Sinh Mệnh vào thân thể hoá ma hoặc là hủy hết rồi tạo một thân thể mới. Việc này người làm được không?

Nhất Thành đây là muốn phòng hờ sau này hẳn thật sự hoá ma. Đến lúc đó hẳn không còn là hẳn thì thật xong. Còn vì sao ghi lại trí nhớ, là tại vì hẳn tin là một con người tính cách và hành động là một phần là trời sinh nhưng phần lớn vẫn là cách được nuôi dạy từ nhỏ.

Trí Tuệ Thê im lặng một lúc nói:

- Có thể, ta có thể rút một phần linh hồn của túc chủ trong Giọt Máu Sinh Mệnh làm bình chứa. Nó sẽ chứa tất cả trí nhớ của túc chủ từ khi sinh ra đến giờ.

- Được, cần bao nhiêu linh hồn lực?

- 400 nếu muốn ghi nhớ tất cả ma pháp linh ngộ. 200 nếu chỉ muốn trí nhớ về cuộc sống và những gì đã trải qua.

- 200 đi! Ta nếu lúc đó tỉnh lại chắc chắn muốn bắt đầu lại từ đầu. Không muốn đi theo con đường mà đã khiến ta hoá ma.

- Được! Túc chủ kiểm nơi bề quan một tháng, lúc đó ta mới có thể trích linh hồn của túc chủ và một bản copy trí nhớ.

- Ta biết rồi, chờ một thời gian đi, lúc trở về thư viện ta sẽ dành thời gian bề quan. Ta cũng muốn củng cố lại mình một chút.

Nhất Thành cùng đám người về Biển Băng Thành, trên đường cũng không xảy ra chuyện gì. Nhất Thành lúc về quán trọ thì mặt mày vẫn âm trầm như cũ, trong lòng hẳn có cảm giác không yên. Không hiểu sao từ lúc trong động đi ra, tâm trạng không tốt chút nào.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Mập Mập trở lại quán trọ tìm hẳn. Hai người ngồi trong phòng nói chuyện:

- Nhất Thành, ta nghe Tiểu Tiểu nói chuyện tối hôm qua. Các người đã tiêu diệt đám quái dị tấn công Nhân Phủ hôm đó rồi?

Nhất Thành cười gật đầu rồi nói:

- Đúng vậy! Tối hôm chúng ta đã diệt đám dị giáo tấn công Nhân Phủ. Nhưng ta nghe nói trong biển băng thành này cũng còn người của Dị Giáo. Người cẩn thận một chút, cũng là đường chủ của dị giáo, cấp bậc này không thua gì tên áo đen xuất hiện cuối cùng on Nhân Phủ.

Mập Mập gật đầu hỏi:

- Nhân Gia chúng ta vẫn chia ra trốn tránh trong thành. Người nghĩ chúng ta nên về phủ không?

Nhất Thành trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Không, các người nên di chuyển gia tộc đi một quốc gia khác đi! Không hiểu sao từ tối qua trở về, trong lòng ta không yên. Sợ rằng Băng Quốc sắp không yên.

Nhất Thành trầm ngâm nói. Mập Mập cũng lâm vào suy nghĩ. Sau một lúc, Mập Mập nói:

- Ta tin tưởng người. Ta sẽ khuyên gia gia cùng người trong gia tộc.

Mập Mập nói xong thì nhớ ra cái gì cười hi hi nói:

- Ta đã nghe Tiểu Tiểu kể về thủ đoạn tra khảo ác độc kia của người. Có vẻ như bọn họ khó chấp nhận được nhưng ta lại không giống bọn hắn, ta không phải là người từng trải nhưng gia tộc ta phải chịu uy hiếp của Dị Giáo thì cảm giác bất lực lúc đó ta vẫn còn nhớ. Và ta còn nhớ từng người hầu trong gia tộc chết như thế nào. Vì thế, thủ đoạn của người so với bọn họ còn kém xa Nhưng chính đạo người lại không thể hiểu nổi người vì thế mới sợ hãi và có lòng bài xích.

Nhất Thành cười nói:

- Ta chưa bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì về mình. Ta làm những gì ta thích, không quan tâm bọn họ.

Nhất Thành đúng là như vậy, hẳn sẽ không vì ai mà thay đổi bản thân mình. Ta làm những gì ta thích, thế thôi!

Mập Mập rời đi thì hấn suy nghĩ đến Dị Giáo, hai tên đường chủ còn lại ở trong Biên Bằng Thành làm gì? Sao chưa bao giờ lộ mặt? Tôi qua lúc hấn trở lại đã vòng quanh dùng thần thức quan sát toàn thành nhưng không thấy gì lạ. Không có quái dị hay người chết trong thành.

Nhất Thành quyết định ở lại Biên Bằng Thành một thời gian nữa. Kiểm tra xem có chuyện gì lạ xảy ra không, nếu không, khi đó trở về cũng không muộn.

Thế là hấn ở Biên Bằng Thành một tháng. Một tháng chỉ có mấy tên quái dị cấp thấp xuất hiện. Có thể đây là đám quái dị thoát khỏi trận chiến một tháng trước. Nhất Thành cũng tiện tay diệt chúng.

Một tháng này, tất cả mọi người đã rời đi, kể cả Tiểu Tiêu. Nửa tháng trước, thư viện đã có người đến Biên Bằng Thành. Người đó là lão sư Đồ Tư, sau khi quan sát tình hình quanh thành, thấy mọi việc đã ổn nên quyết định nhanh chóng rời đi. Ở các thành khác ở Băng Quốc, vẫn còn rất nhiều quái dị làm loạn. Tổng Thúc và Tổng Tiểu Thư cuối cùng cũng quyết định rời đi mà không trở thành Khách Khanh của thư viện. Mập Mập thì lo chuyện gia tộc đi chuyển vì thế chỉ còn một mình hấn ở Biên Bằng Thành với Đa Tác.

Sau một tháng, Nhất Thành cảm thấy trong thành không có gì khác lạ, quyết định trở về thư viện bề quan. Tính toán của hấn trước đây là bề quan, Trí Tuệ Thê ghi lại trí nhớ, ngoài ra hấn muốn đột phá thân thể đến Đại Pháp Sư.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Trăm Năm Diệt Thế

Trên đường trở về thư viện, tâm thần hấn vẫn bất an như thường, không biết vì sao cảm giác bất an này càng lúc càng mạnh. Sau khi cảm thấy không tốt thì quyết định hỏi Trí Tuệ Thê:

- Trí Tuệ Thê, vì sao ta luôn cảm thấy bất an. Cả tháng nay, từ lúc ta từ trong sơn động đó đi ra, luôn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Trí Tuệ Thê bỗng nhiên giọng phát ra hơi lạnh lùng nói:

- Không chỉ mình ngươi mà cả ta cũng cảm thấy bất an. Ta không cảm giác như con người các ngươi mà trong ta có một thứ gọi là cảm nhận nguy hiểm do ‘vật chất bí ẩn’ để lại. Nó bắt đầu truyền đến rung động thông báo, mỗi ngày loại thông báo này càng mạnh hơn một chút.

Nhất Thành ngớ người, không phải chỉ mình hấn cảm thấy, vội hỏi:

- Ý ngươi là sao? Ngươi cũng cảm thấy bất an, vì sao cả hai chúng ta đều có cảm giác này?

Trí Tuệ Thê lạnh lùng nói:

- Việc này không đơn giản, theo như những gì ta biết, nếu thứ cảm nhận nguy hiểm do ‘vật chất bí ẩn’ này để lại thông báo thì chỉ có thể nói lên sắp có tai nạn xảy ra cho thế giới này. Có thể nói như cách của ngươi là ‘Diệt Thế’.

Nhất Thành nghe đến hai từ kia thì run lên, đây không phải Trái Đất. Nếu ở Trái Đất nghe được hai từ này còn cười nhạo chứ ở thế giới này, và hai từ này phát ra từ Trí Tuệ Thê thì chắc chắn không phải chuyện đùa. Hấn lắp bắp nói:

- Ngươi đừng đùa ta chứ? Diệt Thế gì?

Trí Tuệ Thê lạnh lùng nói:

- Diệt Thế là Diệt thế chứ ý gì? Sợ rằng thế giới này sẽ bị hủy diệt. Lúc đó thì không vui rồi.

Nhất Thành trầm mặc hỏi lại:

- Ngươi chắc chắn chứ?

- Chắc chắn. Đây không phải chuyện đùa mà đem ra đùa được. Túc chủ biết vì sao mình cảm thấy bất an không? Vì đây là thiên địa này thông báo cho túc chủ.

Nhất Thành khó hiểu vì sao thiên địa lại thông báo cho hấn. Hấn là một người pháp sư bình thường và thấp kém ở thế giới này. Điều này thật vô lý,

- Vì sao thiên địa này lại thông báo cho ta?

Trí Tuệ Thê bắt đầu giải thích:

- Một thế giới được tạo ra từ vô hạn vật chất, điều này chắc túc chủ đã biết nhưng túc chủ có một điều không biết đó là túc chủ không thuộc thế giới này

sinh ra nên không nằm trong vô vạn vật chất kia. Nói đúng hơn là linh hồn tức chủ không thuộc thế giới này.

Nhất Thành vẫn khó hiểu hỏi:

- Thế thì sao?

- Thiên địa, thế giới, nó không có linh trí nhưng nó vẫn luôn tồn tại quanh ta. Nó có thể phát hiện thứ không thuộc về nó. Thường thì nó sẽ không quan tâm tức chủ vì tức chủ không gây nguy hại đến nó vì thế sẽ không bài xích tức chủ nhưng nếu muốn nó vẫn có thể ảnh hưởng đến tức chủ. Giống như bây giờ, thế giới này đang phát ra cảnh báo với tức chủ.

Nhất Thành ngó người, một áp lực bất đầu đè nén trong lòng hần. Suy nghĩ một liên trầm mặc hỏi,

- Ý người ta là người 'Diệt Thế'

Trí Tuệ Thê cười ha hả nói:

- Ha..ha..ha.. Tức chủ thật vui tính, một người chưa đến đỉnh phong của thế giới này mà đòi diệt thế cái gì. Ý của ta là thế giới này đang thông báo cho tức chủ là thế giới này sắp hủy diệt. Vì thế nó muốn tức chủ giúp nó hoặc tức chủ nhanh chóng rời đi.

Nhất Thành ồ lên một tiếng đã hiểu, nhưng nhanh chóng nhủ chặt lỏng mày nói:

- Người nói thế giới này muốn ta giúp nó, thế thì không được rồi. Giờ ta quá yếu, không thể giúp được gì. Đến ta muốn rời khỏi thế giới này cũng khó chứ đừng nói trở thành người cứu thế.

Trí Tuệ Thê lại nói:

- Tức chủ vẫn còn thời gian trở nên mạnh mẽ. Theo như từ rung động của vật báo kia, chúng ta vẫn còn thời gian. Thời gian này khoảng 100 năm.

Nhất Thành tròn mắt nói,

- Trăm Năm, người đùa ta à.

Trí Tuệ Thê đáp lại liền:

- Đùa cái quái, chúng ta chỉ có Trăm Năm. Nếu người mất mạng ta cũng phải theo người biến mất, người nghĩ ta dám đùa mấy chuyện này sao?

- Trăm Năm, Trăm Năm,....

Nhất Thành lăm ba lăm bầm, lăm vào trầm mặc suy nghĩ, phía sau Đa Tác đang theo hần trở về thư viện thì không hiểu liền hỏi:

- Trăm Năm gì?

Nhất Thành liếc hần một cái nhưng không nói rõ chỉ bảo:

- Chúng ta chỉ còn Trăm Năm thôi. Có lẽ lời hứa ba trăm năm theo ta đã bị rút ngắn. Phúc phận người hơi kém một chút.

Đa Tác không hiểu chuyện gì, định hỏi thêm thì Nhất Thành đã lăm vào trầm tư thì hần không làm phiền nữa. Nhất Thành liền lạnh lùng nói với Trí Tuệ Thê:

- Trăm Năm thì Trăm Năm. Trăm Năm sau, ta sẽ sống sót dưới diệt thế kia. Trí Tuệ Thê, Trăm Năm này nhờ cả vào người. Ta sẽ điên cuồng một lần, làm kẻ cứu thế. Đúng là ta không có nhiều tình cảm với thế giới này nhưng bỏ mặc tất cả người ở đây thì ta không làm được.

Trí Tuệ Thê cười lớn trong đầu Nhất Thành nói:

- Không thể tin được, một người giết người không chớp mắt, ác độc và độc tài như tức chủ lại muốn làm người cứu thế. Có chắc chắn không?

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Ta đúng là rất ác, rất độc, và chỉ có những người vừa ác vừa độc mới có thể ở thế giới quái dị hoành hành mới cứu thế được. Chứ người đưa một tên anh hùng vì người khác mà hy sinh thì sợ rằng chưa đến mấy năm hần đã teo từ lâu.

- Ha..Ha..Ha.. vậy kẻ nào chỉ vì cứu một cô gái mà bị Linh Yêu nuốt chửng. Vì huynh đệ mà đối đầu với một tên mạnh hơn mình nhiều lần. Nói không anh hùng là gì?

Nhất Thành cười nói:

- Cứu nữ nhân vì muốn cô ấy lấy thân báo đáp. Giúp huynh đệ vì thấy hần xứng đáng được cứu và được danh vọng. Trí Tuệ Thê, người còn không hiểu rõ về loài người đâu, tất cả việc họ làm thường là vì bản thân.

Nhất Thành nói tào lao một lúc thì cảm thấy thư giãn hơn một chút, Áp Lực vì biết trước diệt thế cũng biến mất. Hắn không phải người vô cảm nên không thể không có phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Trở về thư viện

Sau một tháng ngày đường,

Nhất Thành đã trở về thư viện, sau khi đưa lệnh bài cho Tà Môn Thần và Hữu Môn Thần, Nhất Thành và Đa Tác đi vào cửa chính thư viện. Nhất Thành dừng bước đứng sững sờ tại chỗ. Bên trái cánh cổng vẫn đang nằm rất nhiều đệ tử, lần này nhiều hơn mọi lần rất nhiều, người người hồi hải chạy lui tới. Những người nằm đều bị thương rất nặng, nhiều tên tay chân đã mất, máu còn chảy xối xả. Nhưng tiếng khóc, tiếng oán thán, các pháp sư hồi hải chạy xuôi chạy ngược.

Mọi người thấy hắn thì tất cả dừng lại, chấp tay hô lớn:

- Tiểu Sư Thúc Tổ

Nhất Thành thấy thế gật đầu nói:

- Được rồi, nhanh chóng cứu chữa người bị thương. Người bị thương đều từ Băng Quốc mang về?

Mọi người vội vàng làm việc của mình. Một nữ lão sư nhanh chóng trả lời hắn, lão sư này hình như là trị liệu sư:

- Đúng vậy, tiểu Sư Thúc Tổ. Thật sự số đệ tử mất mạng và bị thương rất nhiều, lần này sợ rằng thư viện tổn thất rất nhiều người.

Nhất Thành cười nói:

- Cái này không gọi là tổn thất mà là thanh tẩy. Người làm việc của mình đi.

Nữ lão sư kia sùng sốt khi nghe thế, đứng sững tại chỗ. Bóng lưng Nhất Thành đã đi xa, nữ lão sư kia mới rung mình tỉnh lại. Trong lòng lẩm bẩm, - Đúng là thanh tẩy.

Nhất Thành đi đến chính điện, lúc hắn về đến thư viện thì có vẻ Viện trưởng đã biết, nên lão đã chờ hắn ở Huyết Nguyệt Điện. Nhất Thành vào trong điện thì đến trước viện trưởng cười nói:

- Chào viện trưởng, người vẫn khỏe chứ?

Viện trưởng mặt mày nhăn nhó, lão hình như gặp được việc gì khó nhưng thấy Nhất Thành chào hỏi liền cười nói:

- Ta vẫn tốt, chỉ là thật sự quá nhiều việc.

Lão vừa nói xong thì nhìn phía sau Nhất Thành, thấy Đa Tác thì nhủ chặt lông mày. Nhất Thành thấy thế liền hiểu ý giới thiệu:

- À, đây là Đa Thúc, quản gia của ta từ hôm nay.

Đa Tác cười chào hỏi Viện Trưởng. Viện trưởng cũng vội vàng đứng dậy chào hỏi. Lão có thể nhận ra tu vi của người này nên cũng không thể vô có đắc tội. Lão cũng hơi giật mình khi biết đây là quản gia của Nhất Thành, thật sự là cực kỳ bất ngờ. Với lại một người có tu vi như vậy lại đồng ý làm quản gia của Nhất Thành thì rất khó hiểu.

Cả ba ngồi xuống bắt đầu nói chuyện,

Nhất Thành chưa nói gì thì Viện Trưởng đã lên tiếng trước:

- Đồ Tử lão sư đã truyền tin cho ta biết chuyện ở Biên Băng Thành. Không nghĩ đến nơi đó lại xảy ra chuyện lớn đến như vậy. Thậm chí cấp đường chủ của Di Giáo cũng hiện thân. Bọn chúng thật điên cuồng lại dám luyện quái dị gần thành trấn như vậy. Ta cũng nghe nói Tiểu Sư Thúc Tổ có mời một vị khách khanh, cuối cùng thì không được vì

Lão như lâm vào khó xử định nói gì đó nhưng không phát nên lời. Người trước mặt lão dù là nhỏ tuổi nhưng thân phận lại cao hơn lão nếu rằng dạy hay chi bảo thì thật không tốt lắm.

Nhất Thành cười nói,

- Vì thủ đoạn ta quá ác độc khi tra khảo đám Dị Giáo kia, thả đi biến dị quái dị được luyện thành. Viện Trưởng muốn nói vậy phải không?

Viện trưởng cười khò gật đầu, Nhất Thành cười nói:

- Ha..ha..ha Ta là người như vậy, đám Dị Giáo dùng 18 thiếu nữ luyện sống bọn họ thành quái dị. 18 thiếu nữ kia phải chịu đau đớn đến mức độ nào, có thể không ai hiểu được.

Viện Trưởng vẫn cười khò nói:

- Nhưng...

Nhất Thành cắt lời lão:

- Ta nói vậy không phải là vì muốn che giấu thủ đoạn độc ác của mình mà chỉ muốn cho viện trưởng hiểu hơn về ta mà thôi. Con người ta rất đơn giản, người cho ta một bát cơm, ta sẽ trả người hai bát cơm. Người là kẻ thù, thủ đoạn độc ác, người giết một người bên ta, ta giết mười người của người. Người tra tấn người khác, ta sẽ dùng thủ đoạn độc ác nhất để người hiểu sợ hãi cùng đau đớn là thế nào. ‘Nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân.’ Người hôm nay tha bọn chúng một mạng, ngày sau không chừng người thân bạn bè của người sẽ gặp họa.

Viện trưởng lâm vào trầm mặc, lão thật sự chưa bao giờ nghĩ vị Tiểu Sư Thúc Tổ này lại nói như vậy. Lão chỉ sợ vị Tiểu Sư Thúc Tổ này tâm lý bị dị dạng vì ảnh hưởng của sát khí và nhân tính nhưng không phải, có lẽ lão vẫn chưa hiểu được hết vị Tiểu Sư Thúc Tổ này.

Đa Tác cũng khá là kinh ngạc, hẳn theo Nhất Thành cũng được gần ba tháng rồi. Cũng trải qua vài chuyện với vị công tử mới nhận này, nhưng hẳn cứ nghĩ tâm tính người này còn trẻ vì thế mà có nhiều chuyện chưa hiểu hết, hành động ác độc một chút cũng không có gì lạ. Thì ra hẳn giờ mới hiểu công tử này không đơn giản, suy nghĩ và tính toán còn sâu xa đến như vậy.

Nhất Thành nói tiếp:

- Mập Mập là huynh đệ của ta, dù ta quen hẳn và tiếp xúc không lâu nhưng áp lực gia tộc hẳn phải chịu mấy tháng qua không nhỏ. Nếu hôm đó không có ta ở đó, sợ gia tộc hẳn một người cũng không thoát. Phải biết trong đó có phụ nữ trẻ em và người già, đám dị giáo sẽ tha cho bọn họ sao? Nếu hôm đó ta không diệt hết bọn họ, tất sẽ mang họa cho cả Biên Băng Thành. Thủ đoạn ta độc ác vì ta muốn tìm hiểu tin tức liên quan đến Dị Giáo, chỉ tiếc là chỉ biết có thêm hai vị đường chủ đến Biên Băng Thành nhưng lại không truy tra ra được tung tích.

- Còn về nữ quái dị kia? Viện Trưởng có tin nàng có giữ lại một chút linh hồn con người không?

Viện Trưởng trầm mặc suy nghĩ về những điều Nhất Thành vừa nói. Đúng vậy, làm sao lão không hiểu những điều này được. Lão người ở địa vị này, từng vì muốn bảo vệ thư viện, lão ra tay cũng rất độc, như vậy mới khiếp sợ kẻ địch. Lão chỉ sợ tâm tính Nhất Thành biến dạng nhưng có vẻ lão đã lo xa. Sau một lúc suy nghĩ thì lão cũng lên tiếng:

- Ta tin, phải biết quái dị cấp cao rất có linh tính, nhưng giữ được một chút linh hồn và nghe hiểu được con người thì thật sự chưa thấy bao giờ. Có thể đây là một loại quái dị mới.

Nhất Thành cười nói:

- Nữ quái dị kia giữ được một chút linh hồn của con người, nghe hiểu tiếng của ta, nàng đã giúp ta diệt tên đường chủ dị giáo kia. Nàng đã hứa sẽ không làm hại con người trừ khi gặp những tên không có mắt muốn lợi dụng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Nhà tranh

Viện trưởng nhíu mày nói:

- Nàng rất mạnh, có tin được lời hứa của nàng không?

Nhất Thành cười lớn nói:

- Viện trưởng hay đùa, làm sao tin được chỉ bởi một lời hứa.

Hai người đối diện há hốc mồm, không tin được kêu người ta hứa để làm gì? Nhất Thành đã nói tiếp:

- Đừng bất ngờ, con người chúng ta hứa đã tin được chưa? Nhưng ta biết một điều, quái dị sẽ không dễ dàng thất hứa. Cùng vì vậy, ta với sư huynh mới sống sót rồi khỏi thế giới quái dị lần trước. Lời hứa quái dị còn đáng tin hơn loài người rất nhiều.

Viện Trưởng nghe vậy cũng gật đầu, Hồng Lão từng kể cho lão chuyện ở thế giới quái dị kia, làm sao lão thoát. Nói đến đây vẫn là một bí ẩn, không ai biết Nhất Thành đã làm gì và đánh đổi thứ gì để cứu bốn lão nhân thoát khốn. Thật sự vị Tiểu Sư Thúc Tổ này quá thần bí và kỳ lạ.

Nhất Thành nhớ đến hai người họ Tổng liền nói:

- Đúng là lúc đó ta có mời một vị Đại Pháp Sư làm Khách Khanh trưởng lão tiếc là thủ đoạn ta quá ghê gớm, dọa chạy cháu gái lão nên lão cũng không thể trở thành Khách Khanh của chúng ta.

Nghe vậy thì ba người nhìn nhau cười. Bọn họ cũng không quan tâm việc này, Nhất Thành cũng thế, hắn chỉ muốn giúp thư viện một chút mà thôi chứ hắn chưa bao giờ dựa vào sức mạnh của người ngoài. Kẻ mạnh thì chỉ có dùng chính sức mạnh của mình mà thôi. Dựa vào người khác chưa bao giờ là cường giả.

Nhất Thành bỗng nhiên trở nên lạnh lùng cười lạnh nói:

- Nói đến chuyện này thì có vẻ ta cũng nên nhắc nhở viện trưởng một chút. Thư viện chúng ta quá yếu, lần này vì trợ giúp Băng Quốc sẽ tổn thất rất nhiều lão sư và đệ tử, thực lực lại càng bị giảm sút. Viện Trưởng nên canh chừng các thế lực chính ma đang lập lòe muốn xâm chiếm thư viện chúng ta.

Viện Trưởng cười khổ nói:

- Ta đang đau đầu vì việc này đây. Một số thế lực đã cho đệ tử và lão sư thâm nhập vào địa bàn chúng ta. Các căn cứ lúc trước ẩn trong bóng tối của họ cũng xuất hiện, đệ tử và lão sư chúng ta đang phải giải quyết việc của Băng Quốc nên không thể phân tâm giải quyết việc này.

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Việc này giải quyết thì rất đơn giản. Đồ sát và hủy đi một số căn cứ là được. Đừng lo ngại việc bọn chúng kéo lên chiến tranh. Nếu làm thế chúng ta không ngại cùng bọn họ chơi một lúc. Thư viện có thể lâm vào thế yếu nhưng không làm thế từ từ chúng ta sẽ không còn chỗ đặc chân với lại. ...

Nói đến đây Nhất Thành nghĩ đến việc 100 năm sau diệt thế, lúc đó sẽ có bao nhiêu thế lực bị diệt đây, không chừng là diệt nói là thế lực mà cả thế giới này không còn một người sống. Thế thì còn gì mà không dám làm. Ý nghĩa Nhất Thành đúng là không khác gì người trái đất khi biết trước diệt thế sắp đến, lúc đó thì không quan tâm gì nữa mà dám làm tất cả những thứ ngày thường không dám, thậm chí phạm pháp.

Viện trưởng khó hiểu nói:

- Với lại gì?

Nhất Thành không nói mà chuyển chủ đề:

- Viện Trưởng, ngài ở cấp bậc Đại Pháp Sư đi, là đỉnh phong bao nhiêu sao của Silver Plate?

Viện Trưởng không hiểu sao Nhất Thành hỏi vấn đề này nhưng lão không dấu diếm nói thẳng:

- Ta là Silver Plate chín sao Thước Từ đỉnh phong pháp sư. Phó viện trưởng cũng vậy, vì vậy hai chúng ta mới có sức chống lại các lão tổ của thế lực khác, dù bọn họ đã vượt qua cấp bậc Silver Plate.

Đa Tác bên cạnh kinh ngạc khiếp sợ, không nghĩ đến Viện Trưởng đã mạnh như vậy, tuổi tác của lão không lớn hơn hắn bao nhiêu nhưng lại có pháp lực như thế thực khiếp người. Bên trong thư viện lại còn một người như lão nữa, với lại hai người hợp sức lại có thể vượt cấp chiến đấu. Đúng là khó thể tưởng tượng nổi sức chiến đấu với hai người này.

Nhất Thành nhíu mày hỏi:

- Trăm năm, trong trăm năm, ngài có thể đột phá Silver Plate lên cấp cao hơn không?

Viện Trưởng nhíu mày nói:

- Ta không nói đoán chắc được, đột phá căn cơ duyên và linh ngộ. Thật sự rất khó nói. Mà vì sao Tiểu Sư Thúc Tổ lại hỏi như vậy?

Đa Tác bên cạnh cũng nghi ngờ, lại là trăm năm? Hắn nghe Nhất Thành lẩm bẩm trăm năm này cả đoạn đường từ Biên Bằng Thành trở về thư viện.

Nhất Thành nhíu chặt mày hơn suy nghĩ, hắn cần mạnh lên nhưng cũng cần người bên cạnh mạnh hơn nữa để có thể trợ giúp hắn một tay, có thể đột phá cấp Silver Plate chưa là gì nhưng mà ở Tây Đại Lục này đã đủ. Hắn tin chắc, trăm năm sau, mấy lão quái vật ẩn núp trên khắp Đại Hoang này sẽ xuất hiện, lúc đó sẽ có người hỗ trợ hắn phía sau nhưng Huyết Huyết thư viện nếu quá yếu tất sẽ sụp đổ dù sống qua được diệt thế, vì thế đám người này cần mạnh lên. Không cần trở nên mạnh mẽ tuyệt đối giúp hắn mà chỉ cần bọn họ chống chịu đủ lâu để sống qua diệt thế.

Nhất Thành nghiêm túc nói với viện trưởng:

- Người tin tưởng ta chứ?

Viện Trưởng không hiểu chuyện gì nhưng thấy Nhất Thành nghiêm túc như vậy thì cũng gật đầu. Có thể lão chưa biết nhiều về vị Tiểu Sư Thúc Tổ này nhưng chắc chắn hẳn sẽ không hại thư viện.

- Được, viện trưởng và phó viện trưởng, trong vòng trăm năm tới đây phải dùng mọi thủ đoạn để đột phá Silver Plate lên đẳng cấp cao dù phải trả bất cứ giá nào. Còn vì sao thì ngài bây giờ không cần biết nhưng hai vị phải tin ta. Ta cũng tin thế giới này vẫn có mấy lão bất tử sẽ biết chuyện đó và sẽ thông báo cho tất cả các thế lực trong thời gian tới.

Viện Trưởng và Đa Tác không biết chuyện gì nhưng từ trong lời nói của Nhất Thành cũng phát hiện ra sự nghiêm trọng của sự việc. Bọn họ tin tưởng Nhất Thành sẽ không đùa giỡn kiểu này, với lại có thể Nhất Thành đã biết gì đó nhưng lại không thể nói ra ngay bây giờ.

Viện Trưởng gật đầu nói:

- Ta sẽ nói việc này với phó viện trưởng cùng các vị viện chủ cũng như Hồng Lão.

Nhất Thành gật đầu,

- Viện trưởng, căn nhà tranh lúc trước vẫn còn chứ?

Viện Trưởng ngó người, sau đó hiểu ra là căn nhà tranh mà Nhất Thành đã nằm hôn mê mấy năm.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Bế quan

- Ta nghĩ vẫn còn, Tiểu Sư Thúc Tổ muốn ở đó sao? Sao không về Bắc Viện.

Nhất Thành cười nói:

- Ta muốn ở đó, còn về Bắc Viện thì không. Ta không muốn Tiểu Tiểu khổ sở, thủ đoạn ta lúc trước quá mức tà dị, hẳn có vẻ vẫn không chấp nhận được. Với lại ta cần nơi yên tĩnh bế quan một hai tháng.

Viện trưởng thở dài:

- Ta không biết những gì thư viện dạy bọn chúng là đúng hay sai nữa. Đệ tử bị tiêm nhiễm quá nặng lý lẽ của tiền bối chính đạo. Chỉ vì một số thủ đoạn kia đối với kẻ thù mà lại khó chấp nhận được thì thật là kém cỏi. Thế giới này nơi nơi đều nguy hiểm, bọn họ cứ mang theo chính nghĩa mù quáng như vậy thì chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Nhất Thành cười nói:

- Viện trưởng nói thế thì sai rồi. Có những đệ tử như vậy thì thư viện nên tự hào. Có điều ngài nên quan sát bọn họ cẩn thận, nếu gặp chuyện gì đó quá kích động, tâm lý của bọn họ rất dễ bị bẻ cong và biến dạng. Ha..Ha..Ha.. còn người như ta thì mang đạo lý của chính mình vì thế biến dạng tâm tính thì rất khó, trừ khi tu luyện tẩu hỏa nhập ma.

Nghe Nhất Thành nói thì hai người Viện Trưởng và Đa Tác cười khò. Chính nghĩa thì rất tốt nhưng nếu chính nghĩa mà bị bẻ cong thì sẽ rất nguy hiểm.

Nhất Thành đứng dậy chào Viện Trưởng bảo là sẽ về nơi nhà tranh kia bế quan. Đa Tác tất nhiên là đi theo hẳn, Viện Trưởng liền sai người đến nơi đó xây thêm một căn nhà tranh nữa cho Đa Tác. Trước khi rời đi Nhất Thành liền bảo hẳn muốn gặp Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ sau khi xuất quan. Viện trưởng không hiểu vì sao Nhất Thành muốn gặp hai người này nhưng lão sẽ thông báo sau.

Nhất Thành liền rời đi, Đa Tác cũng theo sau, hai người hướng về phía nhà tranh lúc trước hẳn tỉnh lại. Nhất Thành chỉ nhớ mang máng nhưng với thực lực hai người bọn họ bây giờ thì không có.

Khi đến nơi, nhà tranh kia cũng đã cũ nát, thậm chí sắp sụp đổ. Nhất thành cười khò không thôi đành chờ người viện trưởng sai đến sửa chữa. Nửa ngày qua đi thì một đám đệ tử được một vị lão sư dẫn đầu đến nơi, bắt tay sửa chữa căn nhà tranh cũ và dựng một căn nhà mới cho Đa Tác. Nhóm người này hình như không phải lần đầu làm, động tác rất nhanh. Khi đêm vừa xuống, hai căn phòng đã xuất hiện ở đỉnh núi này. Nhất Thành cảm ơn và tiễn đám người một đoạn đường, sau đó trở lại căn phòng mới dựng lên của mình rồi gọi Đa Tác vào.

Nhất Thành nói:

- Đa Thúc, ta sẽ bế quan hai tháng. Trong thời gian này, đừng để ai làm phiền ta. Nếu Đa Thúc thấy chán thì có thể rời đi tham quan thư viện hoặc đi đâu

đó cũng được, sau hai tháng trở lại đây là được.

Đa Tác gật đầu, lão đã đáp ứng Nhất Thành làm quân gia cho hắn 300 năm thì chắc chắn sẽ làm. Vì thế, Nhất Thành có nói gì thì lão cũng sẽ ở đây hai tháng ngăn cản người ngoài làm phiền việc bề quan của hắn.

Sau khi dặn dò Đa Tác một số thứ, Nhất Thành liền bắt đầu kế hoạch đã định của mình.

- Trí Tuệ Thẻ, mở thông tin cá nhân.

Tính danh: Nhất Thành

- Đẳng cấp:

- Black Magic Plate: sao thứ tư, đỉnh phong Mục Phu

- Ma Lực sức chứa: 40%

- Kỹ năng phép thuật:

Vô Hạn Chi Dao (trung cấp), Nhất Thành Chi Dao (1 thức)

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (100%) (khả năng khống chế: 11%)

- Vật Chất Điểm: 9,750

- Sức Mạnh Thẻ chất: 699

- Hollow Spirit giá trị: 10%

- Linh Hồn: 402/401

- Ồ, 9,750 điểm vật chất, thật sự khá là giàu có. Không nghĩ đám quái dị và Dị Giáo kia lại đáng giá như thế.

Trí Tuệ Thẻ cười nói:

- Số điểm lớn như vậy là nhờ tên Đại Pháp Sư dị giáo kia. Không nghĩ đến từ trên người hắn lại rút ra rất nhiều điểm vật chất. Đúng là đáng giá để tức chủ chém.

Nhất Thành nghe thế thì chỉ cười, không đáp lời. Nói thế không phải bảo hắn đi săn đám người Dị Giáo kia sao? Nhưng hắn trước phải tăng lên thực lực mới được. Bây giờ không phải lúc, hắn sẽ săn chúng nhưng phải đợi hắn đột phá vài cấp bậc pháp sư nữa mới được.

- Vậy bắt đầu thôi, thứ nhất là chuyện ghi lại trí nhớ của ta phòng hờ lúc ta nhập ma. Việc khác là đột phá pháp lực và thẻ chất, nên bắt đầu chuyện nào trước đây?

- Tức chủ nên bắt đầu từ việc.....

Hai tháng sau,

Ở đỉnh một ngọn núi, mây mù bám vào bao phủ làm cả ngọn núi trở nên lung linh. Trời trong xanh, thấp thoáng những ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Trên đỉnh ngọn núi có hai căn nhà tranh nhỏ nhắn nhưng vì sương mà trở nên mờ ảo thần bí. Một trung niên nhân đứng trước căn nhà mình nhìn chăm chăm vào căn nhà đối diện.

Kể từ nửa tháng trước, trong căn nhà nhỏ đối diện liên tiếp bùng lên pháp lực hùng kỳ quái. Lúc bình minh mới lên thì sát khí dữ dội từ trong căn nhà phát ra, như muốn nuốt chửng mọi thứ. Ban ngày bên trong lại truyền ra pháp lực cực kỳ tinh khiết, làm cây cối quanh đỉnh núi phát triển cực nhanh. Nửa đêm thì càng thêm khiếp sợ hơn, hắc khí phát ra ngùn ngụt rất tà ác. Thậm chí có những đêm hắc khí che đi ánh trăng trên trời bao phủ cả ngọn núi. Tạo thành một ngọn núi cực kỳ tà quái, rất nhiều động vật nhỏ hít phải khí này đều bỏ mạng, nếu không bỏ mạng thì biến thành khát máu, tấn công tất cả động vật sống xung quanh. Hắn đã phải tự mình xuất thủ tiêu diệt hết những động vật biến dạng kia.

Hôm nay, không hiểu vì sao mà bên trong căn nhà lại rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức kỳ quái. Từ tối hôm qua tới giờ, không có chút năng lượng nào phát ra từ căn nhà kia nữa. Hắn không cảm nhận được sự sống từ trong căn nhà đó. Trong lòng hắn khá là lo lắng và hồi hộp, không biết người bên trong thế nào rồi.

Người trung niên này tất nhiên là Đa Tác, dù Nhất Thành đã bảo hắn muốn đi đâu thì đi trong hai tháng này nhưng vì lời hứa ba trăm năm, hắn sẽ không rời đi, hắn sẽ bảo vệ Nhất Thành cho đến hết thời hạn. Người ở trong căn nhà tranh phát ra năng lượng kỳ quái kia là Nhất Thành. Hắn đã bề quan được hai tháng, hai tháng này, cả đỉnh núi không một ngày yên ổn cũng vì hắn.

Đúng lúc này thì hai bóng người dạo bước từ sườn núi đi lên. Người đến không ai khác là Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ. Đây là lần thứ ba hai lão đến đây. Từ lúc nghe viện trưởng báo lại là Nhất Thành muốn gặp họ, một tháng trước hai lão đến một lần, nhưng nghe nói Nhất Thành đang bế quan thì rời đi. Nửa tháng trước bọn họ đến một lần nhưng đúng lúc từ trong nơi Nhất Thành bế quan phát ra năng lượng tinh khiết làm cả hai khiếp sợ không thôi. Lần này là lần thứ ba bọn họ đến, không biết Nhất Thành tìm bọn họ có việc gì nhưng dù sao cũng rảnh rồi nên cả hai lại đến đây lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Thấy Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ

Thấy Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ, Đa Tác liền ra chào đón, hẳn đã nói chuyện với hai người này khá nhiều hai lần trước họ đến. Biết được hai lão cũng bị trọng thương, pháp lực mất hết, cùng chung hoàn cảnh với hẳn trước khi hẳn gặp Nhất Thành, nên hẳn cũng rất đồng cảm. Sau khi trao đổi một thời gian, Đa Tác phát hiện hai người này lúc chưa bị thương đến mức này là Pháp Sư vượt cấp Silver Plate vì thế mà càng tôn trọng hơn. Hẳn cũng được hai người chỉ điểm không ít. Tất nhiên Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ cũng biết được chuyện Đa Tác bị trọng thương, pháp lực bắt đầu sụt giảm nghiêm trọng và lại có thể mất mạng bất cứ lúc nào nhưng lại được Nhất Thành cứu sống. Hai người nghe vậy thì trong lòng khá là rung động và sau đó là lóc lên hy vọng.

Đa Tác cười nói:

- Hai sư huynh lại đến xem Nhất Thành xuất quan chưa sao?

Nguyệt Nhị liền gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta rảnh rồi không có việc gì làm nên sang đây xem Tiểu Sư huynh xuất quan chưa? Mà hôm nay sao kỳ quái, bên trong nơi Tiểu Sư Huynh bế quan vì sao không xuất hiện hơi thở hay cảm giác sự sống gì cả?

Đa Tác cười khổ nói:

- Tiểu đệ cũng cảm nhận được điều này nhưng không dám vào xem chuyện gì sợ làm ảnh hưởng Công tử bế quan. Mà càng kỳ quái hơn là hôm nay không có một chút pháp lực hay năng lượng mà pháp ba động nào cả. Có thể là sắp kết thúc bế quan. Hy vọng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nguyệt Tứ bên cạnh nói vào:

- Đừng quá lo lắng, vị tiểu sư huynh này rất bí ẩn và kỳ quái, số mệnh lại rất cứng, không đơn giản gục ngã như vậy đâu.

Đa Tác và Nguyệt Nhị gật đầu cho Nguyệt Tứ nói đúng. Đa Tác cũng cảm thấy bớt lo lắng hơn, những gì mà vị công tử hẳn đang đi theo này làm không có chuyện gì mà không rung động lòng người. Tuổi đời còn rất trẻ nhưng chiến lực đã đến gần cấp cổ lão, thậm chí không lâu nữa thì vượt qua mấy lão già như hẳn.

Đúng lúc mọi người còn đang nói chuyện thì căn nhà tranh nơi Nhất Thành bế quan đột ngột bùng lên một cỗ pháp lực dữ dội, sau đó thì tắt ngúm. Trong căn nhà tranh kia truyền tiếng nổ nho nhỏ sau đó là tiếng bẻ gãy tiếp theo thì

- Âm

Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi mù xuất hiện, cả căn nhà tranh nơi Nhất Thành bế quan nổ tan tành, các mảnh vỡ bắt đầu đánh ra bốn phía. Đa Tác thấy tình hình không ổn thì vội vàng thúc giục Magic Plate của mình. Cả người lão được Pháp Lực bao bọc, sau đó khuếch tán bảo vệ Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ.

- Âm

Lại một tiếng nổ lớn vang lên, lần này thì mặt đất dưới chân mọi người xuất hiện một vết nứt, bắt nguồn từ trong bụi mù kia. Đa Tác, Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ vội vàng lùi lại ra sau. Ổn định ở phía xa quan sát tình hình bên này, cả ba người đều thấy một bóng dáng mờ ảo của một người trong đám bụi mù. Mọi người đều biết đây là bóng dáng của Nhất Thành, hẳn đã xuất quan.

Ngay khi khói bụi tan đi, Nhất Thành xuất hiện trước mặt mọi người. Trên người hẳn giờ đây chỉ còn cái quần dài, áo đã biến mất lộ ra thân thể cường tráng, các cơ bắp rắn chắc đồng đều đến không tí vết. Hẳn đang đứng thẳng, hai tay nắm chặt đặt phía trước ngang hông, mắt nhắm nghiền. Đây là thể đứng chuẩn bị thông thường của các võ sư Karate.

Nhất Thành mở bừng mắt, hai mắt chớp lên ánh sáng đen liên vụt tắt.

Thấy ba người nhìn hẳn thì hẳn đi lại gần cười nói

- Ta mới xuất quan, hai vị sư đệ đến chơi sao? Đa Tác, trong thời gian hai tháng này có gì kỳ lạ xảy ra không?

Đa Tác lắc đầu nói,

- Hai tháng này ngoài việc công tử bé quan xuất hiện một chút hắc khí làm đám động vật quanh đây bạo động ra thì không có gì lạ.

Nhất Thành vuốt cằm cười, hẳn dù là đang bế quan nhưng lúc đó vẫn cảm nhận được bên ngoài. Do một chút sơ xuất mà đột phá thể chất của hắn xảy ra chút vấn đề, hắc ám năng lượng, sát khí, và khởi nguyên xảy ra bạo động, dẫn đến những biến hóa khôn lường.

Nguyệt Tứ và Nguyệt Nhị chỉ nhìn hắn cười mà không nói gì. Nhất Thành hiểu ý là hai người này đến là vì lần trước hắn nhắn cho viện trưởng. Vội vàng lấy một bộ quần áo mới mặc vào sau đó thì bốn người kéo nhau vào trong căn nhà tranh của Đa Tác nói chuyện. Nhà tranh của Nhất Thành giờ đã sụp đổ không còn gì để chui ra chui vào nữa.

Sau khi ngồi xuống, Nguyệt Nhị mới lên tiếng:

- Lần trước viện trưởng đã tìm chúng ta nói chuyện, nói sư huynh muốn gặp hai chúng ta và cũng có nhắc đến chuyện trăm năm kia. Thư viện cao tăng đều đã biết chuyện này, Hồng Lão bắt đầu bế quan để trở lại đỉnh phong và tìm cách đột phá đến cảnh giới cao hơn. Viện trưởng và phó viện trưởng cũng dành nhiều thời gian cho việc tu luyện hơn và đám viện chủ cũng vậy.

Nguyệt Tứ gật đầu nói:

- Băng Quốc tình hình cũng tốt hơn, số lượng lão sư và đệ tử hy sinh làm nhiệm vụ cũng rất lớn. Thư viện bắt đầu thu nhận đệ tử mới, vài ngày nữa các lão sư sẽ lên đường tổ chức các cuộc thi ở một số quốc gia thuộc địa phận của thư viện để nhận thêm máu mới cho thư viện. À, mà tiểu sư huynh muốn gặp chúng ta để làm gì?

Nhất Thành cười nói:

- Ta muốn nhờ hai vị thu nhận một vị đệ tử của thư viện trở thành đệ tử chính thức của hai vị.

Nguyệt Nhị và Nguyệt tứ nhìn nhau, sau đó thở dài nói:

- Haizz, từ lâu chúng ta đã không còn tinh lực để ý đến việc này nhưng tiểu sư huynh đã nhờ thì việc này không phải là khó nhưng chúng ta tàn phế đã lâu, sợ rằng đệ tử đó sẽ khó chấp nhận việc này.

Nhất Thành không thay đổi nói:

- Việc này hai vị không lo, dù tàn phế nhưng kiến thức và kinh nghiệm của hai vị không mất. Đó là may mắn của vị đệ tử kia. Hơn nữa việc thứ hai ta muốn nói đến là muốn xem xem có thể trị liệu vết thương của hai vị hay không?

Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ hai mắt sáng lên, bọn họ chờ câu này đã lâu. Từ lúc nghe Đa Tác kể Nhất Thành có thể trị liệu cho hắn, hai người này đã mang hy vọng rất lớn trong lòng.

Nhất Thành thấy biểu hiện hai người thì cười nói:

- Các vị cứ bình tĩnh một chút, cứ để ta xem vết thương hai vị đã. Các vị có thể kể chuyện vì sao mình bị thương và các trị liệu sư khác vì sao không thể trị liệu không?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Khởi Nguyên Pháp Sư

Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ lâm vào trầm mặc, sau đó thở dài một hơi. Nguyệt Nhị bắt đầu nhớ lại chuyện cũ,

- Haizz, nói đến chuyện này thì phải nói đến vạn năm trước. Trận chiến kia thật sự quá khốc liệt, thư viện lúc đó mất rất nhiều đệ tử và tiền bối, đến cả viện trưởng lúc đó cũng bỏ mạng. Trận ác chiến kia dẫn đến tất cả thế lực trên Tây Đại Lục lâm vào tổn thất thảm trọng. Nói đến hai chúng ta thì phải nói đến tên Dị Nhị Ma Nhất Dị.

Nhất Thành nghe tên này thì sững sốt, liền hỏi:

- Tên Dị Giáo bị chính ma vây công vạn năm trước và trở thành quái dị không chế Hắc Phong sao?

Nguyệt Tứ kinh ngạc nói:

- Tiểu Sư Huỳnh biết tên đó?

Nhất Thành cười nói:

- Biết chứ, ta còn gặp hắn ở thế giới quái dị, bây giờ ta còn nhớ kỹ hình dạng tên kia đây, thật sự đáng sợ.

Nguyệt Nhị ồ lên kinh ngạc, sau đó nói tiếp chuyện của mình,

- Nếu Tiểu Sư Huỳnh biết hắn thì ta sẽ không nói đến lai lịch hắn nữa. Vạn năm trước, hơn 7 vị cường giả Khởi Nguyên Pháp Sư vây công hắn, trong đó có hai chúng ta, kết quả thì chúng ta suýt thất bại. Hai huynh đệ chúng ta phải liều mạng, kích hoạt cấm phát mới đánh được hắn trọng thương. Cũng nhờ vậy mà ép tên kia và đường cùng bị Hắc Phong nuốt chửng. Có điều sau khi biến thành quái dị, hắn quay lại trả thù, kết quả năm vị cường giả Pháp Sư Khởi Nguyên vây công hắn bỏ mạng. Lúc đó, chúng ta vì liều mạng mà trả cái giá cực đắt, cấm pháp phản phệ, lại bị tên kia đánh trúng, đánh thủng bình chứa ma pháp trong người và cắt đứt liên hệ của bình chứa và Magic Plate. Cũng nhờ bị thương quá nặng không thể tiếp tục chiến đấu mà được đưa về thư viện, tránh được một kiếp. Vạn năm qua, chúng ta tìm khắp trí liệu sư nghĩ có thể trị cho chúng ta nhưng đều lắc đầu bó tay.

Lần này đến phiên Nhất Thành ồ lên kinh ngạc, không nghĩ tên kia mạnh đến vậy cần đến 7 vị cường giả, hai vị liều mạng mới ép hắn đến đường cùng. Bỗng nhiên Nhất Thành nhủ mảy mối:

- Khởi Nguyên Pháp Sư là gì?

Nguyệt Nhị ngó người sau đó cười nói:

- Ta quên mất Tiểu Sư Huỳnh chưa đến cảnh giới kia nên không biết. Nói đơn giản là khi đến Silver Plate từ cấp 7 sao pháp sư Thiên Long thì gọi là Đại Pháp Sư. Đại Pháp Sư chúng ta dùng sơ cấp, trung cấp, và cao cấp để đánh dấu pháp sư Silver Plate cấp 7 Thiên Long, cấp 8 Lạp Hộ, cấp 9 Thước Tử. Gọi là Đại Pháp Sư là vì lúc đó những pháp sư này đã được thần chúc phúc. Khi đột phá Silver Plate thì chúng ta sẽ đến Khởi Nguyên Pháp Sư, và tên gọi của Magic Plate mới là Gold Plate. Gold Plate này chỉ là cách gọi, tùy theo nguyên tố của mỗi người để định giá sức mạnh nguyên tố của người đó và Gold Plate cũng sẽ biến thành màu mà nguyên tố đó mang lại. Trên Khởi Nguyên Pháp Sư còn vài đẳng cấp nữa nhưng tiểu sư huynh không nên biết quá nhiều. Càng nhiều thì càng cảm thấy áp lực.

Nhất Thành gật đầu hiểu ý, hắn đã từng nghe đến Gold Plate nhưng không nghĩ lại phân chia phức tạp như vậy, nói chung là đột phá lên Đại Pháp Sư, pháp sư đột phá sẽ được thần chúc phúc, nhưng người đó sẽ nắm giữ một nguyên tố trong thiên địa làm chủ đạo chứ không tu luyện tạp nham như lúc còn ở cấp thấp. Cũng vì tập trung vào một nguyên tố mà người đó sẽ có thể lĩnh ngộ cao hơn, pháp thuật cũng mạnh hơn nhiều so với người tu luyện nhiều nguyên tố. Trên Đại Pháp Sư chính là Khởi Nguyên Pháp Sư, từ những gì Nguyệt Nhị nói chính là sẽ xuất hiện một biến hóa mới ở trên Magic Plate của pháp sư. Giờ hắn chưa biết biến hóa đó là gì nhưng sẽ nhanh đến thôi. Nhất Thành trầm ngâm một chút nói:

- Hai vị bị đánh vỡ bình ma pháp, mất liên hệ không chế với Magic Plate của bản thân mình. Không biết ta có thể quan sát một chút tình hình không?

Nguyệt Tứ vương tay ra nói:

- Tiểu Sư Huỳnh cứ tự nhiên.

Nhất Thành đặt tay mình lên cổ tay Nguyệt Tứ như bắt mạch, thần thức của hắn bắt đầu xâm nhập vào sâu trong cơ thể Nguyệt Tứ. Sau một linh thì hắn đã tìm kiếm được bình chứa ma pháp và Magic Plate của Nguyệt Tứ. Dễ dàng xâm nhập như vậy cũng vì Nguyệt Tứ đã mất đi lực phòng vệ và cũng như không phải ai cũng như Nhất Thành, linh hồn nhập vào cơ thể.

Nhất Thành tập trung tinh thần quan sát, cơ thể lão dù đã già yếu nhưng không tồi chút nào! Sức mạnh thể chất vẫn còn tồn tại dù không đánh nổi ai nhưng mạnh mẽ gấp người bình thường vài lần. Nói đến đây cũng là vì bình ma pháp bị đánh vỡ, năng lượng tràn vào công thân thể rồi thoát ra nhưng cũng vì chúng tràn vào thân thể nên thể chất Nguyệt Tứ lại được tăng lên. Có thể vì thế mà hai người này dù bị phế nhưng vẫn sống đến nay, tuổi thọ không giảm.

Đến lúc Nhất Thành nhìn bình chứa ma pháp thì khiếp sợ, không gian bình chứa trong này khá là rộng lớn, gấp mấy lần bình chứa lúc trước hắn thấy trong cơ thể Đa Tác lúc chữa trị. Không nghĩ đến hai người này khoảng cách lại xa như vậy. Có điều dù bình chứa này có rộng lớn như thế nào nhưng đã bị đánh thủng một lỗ lớn, vì thế mà không còn chứa đựng pháp lực được nữa. Hơn nữa linh hồn Nguyệt Tứ hình như đã bị tổn thương nghiêm trọng vì vết rách của bình chứa ma pháp, may mắn là linh hồn lão rất mạnh dù bị tổn thương nhưng so với người bình thường hay pháp sư bình thường thì vẫn vượt trội hơn rất nhiều. Nghĩ đến đây thì hắn khá khâm phục tên Nhị Dị Ma Nhất Dị, không biết dùng thủ đoạn gì mà có thể đánh thủng bình chứa ma pháp gây ra những vết thương này.

Đến lúc hắn quan sát Magic Plate của lão thì càng thâm hơn, mờ nhạt đến mức khó thấy rõ, cảm giác nó sẽ tan biến bất cứ lúc nào. Có thể là do mất kết nối với bình chứa ma pháp và không có năng lượng ma pháp chống đỡ nên xói mòn đến sắp biến mất như vậy.

Sau khi quan sát Nguyệt Tứ, Nhất Thành quay sang quan sát Nguyệt Nhị, tình trạng của lão cũng tương tự, hai người này có thể là dùng cùng một loại pháp thuật và cùng một lúc bị thương mới có vết thương khá giống nhau như vậy. Có điều Magic Plate của Nguyệt Nhị đỡ hơn một chút, không mờ ảo đến mức sắp tan biến nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu, chỉ có thể kéo dài lâu hơn Nguyệt Tứ một chút mà thôi.

Nhất Thành sau khi xem vết thương của hai người xong thì lâm vào trầm mặc. Thật sự khó, hắn thứ nhất không phải trị liệu sư, không học trị liệu chỉ biết một số thủ thuật đặc biệt và dựa vào những năng lượng ma pháp đặc biệt năng lượng đang có mà thôi. Nếu là vết thương có liên quan đến hắc khí độc được hắn sẽ có cách trị chứ như vậy thì thật khó.

Thấy Nhất Thành trầm mặt thì mọi người cũng không ai dám lên tiếng. Trong lòng hội họp nhất bây giờ không ai khác là Nguyệt Tứ và Nguyệt Nhị.

Nhất Thành suy nghĩ một lúc thì biết mình vô kế khả thi thì đành phải dựa vào Trí Tuệ Thê. Hắn hỏi:

- Ta bó tay rồi, Trí Tuệ Thê, người có cách gì không?

Trí Tuệ Thê thờ dãi nói:

- Túc chủ nhiều lúc tưởng mình vạn năng sao? Nhiều lúc quá tự tin rồi.

Nhất Thành nghe vậy trong lòng cũng trở nên nặng nề hỏi:

- Thật không có cách sao?

- Có

Nhất Thành đang buồn phiền nghe có cách thì mừng rỡ hỏi:

- Cách gì?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Lời hứa ba trăm năm như không

- Tất nhiên là có cách, cách thì không thiếu. Thế giới này có phép thuật mọi phép thuật được tạo ra từ tự nhiên. Vết thương gì thì miễn còn sống thì có cách chữa trị cả. Chỉ có điều túc chủ bây giờ còn quá yếu nên không thể chữa trị mấy vết thương loại này được. Cách chữa trị rất đơn giản, bình chứa ma pháp của hai người kia bị đánh nát. Vậy thì chỉ có dùng vật chất bịt đi lỗ thủng đó. Thậm chí luyện lại bình chứa ma pháp. Luyện ở đây là dùng lửa tôi luyện, luyện cho bình chứa ma pháp kia hoàng thiện lại.

- Nhưng lấy vật chất gì luyện?

- Tất nhiên là vật chất có liên quan đến linh hồn. Nói thẳng là là tìm kiếm thảo dược và khoáng vật có hiệu quả tăng lên linh hồn. Để ta nói sơ qua một chút, Bình chứa ma pháp nằm trong linh hồn, nó nhìn như hiện hữu nhưng thật ra thì từ linh hồn hình thành, Magic Plate chính là cầu nối giữa thân thể và linh hồn của các pháp sư cũng như môi trường bên ngoài. Túc tử chỉ cần chữa trị bình chứa ma pháp của hai người này thì kết nối giữa nó và Magic Plate của họ cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Nhất Thành cuối cùng cũng hiểu rồi, hắn là một kẻ đặc biệt, không giống người thường nên không rõ lắm những điều này. Với lại Trí Tuệ Thê đã tiếp thu tất cả những kiến thức có trong Ma Pháp Các vì thế nó chính là một thư viện di động. Đúng là không có Trí Tuệ Thê, hắn còn non và xanh lắm.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Còn điều kiện gì nữa không?

Trí Tuệ Thê lắc đầu nói:

- Không, nói chung là bảo hai người này tìm kiếm càng nhiều vật chất có mang công dụng tăng cường linh hồn càng tốt. Mục tiêu không phải là tăng linh hồn họ nhưng sau đó túc chủ có thể dùng Ngọn Lửa Hắc Ám của mình để luyện chúng tan chảy thành vật chất linh hồn và đắp nặng lại bình chứa ma pháp của hai người kia. Nói thì dễ nhưng thủ đoạn kiểu này chỉ có túc chủ mới làm được, pháp sư khác thì không có khả năng.

- Ta hiểu rồi, đa tạ người Trí Tuệ Thê.

Nhất Thành tỉnh lại từ trong trao đổi với Trí Tuệ Thê. Hắn nhìn hai người Nguyệt Tứ và Nguyệt Nhị trầm giọng nói:

- Có một tin tốt và một tin xấu, hai người muốn nghe tin nào trước?

Ba người đang hội họp thì nghe Nhất Thành nói vậy thì run lên. Nguyệt Nhị lấy lại bình tĩnh nói:

- Tin tốt đi.

Nhất thành cười nói:

- Tin tốt là có cách chữa trị cho hai vị.

Hai người mắt sang lên hiện rõ vui mừng nhưng nhớ còn tin xấu nữa thì Nguyệt Tứ nói:

- Tin xấu là gì?

- Tin xấu là cần một lượng lớn tài nguyên liên quan đến linh hồn. Ví dụ như dược thảo và khoáng vật giúp tăng cường linh hồn. Càng nhiều càng tốt, không cần phân loại, miễn tăng cường linh hồn là được.

Nguyệt Tứ nhíu mày hỏi lại:

- Đây là tin xấu?

Nhất Thành gật đầu.

Nguyệt Tứ và Nguyệt Nhị nhìn nhau, bọn họ cứ nghĩ sẽ là tin gì ghê gớm lắm, không nghĩ là tìm kiếm tài nguyên liên quan đến tăng cường linh hồn.

Nguyệt Nhị lắc đầu nói:

- Tin này không xấu, tiểu sư huynh suýt dọa chúng ta. Tài nguyên có thể tìm, với lại mấy vạn năm sống trên đời, chúng ta cũng có tích lũy một chút tài nguyên cho bản thân. Để chúng ta trở về tìm cách, cũng như hỏi xem viện trưởng có không. Mà có yêu cầu loại tài nguyên gì không? Thứ gì cũng được sao?

Nhất Thành lắc đầu nói:

- Không cần phân loại, miễn liên quan đến linh hồn cứ mang đến đây là được. Nhớ là càng nhiều càng tốt.

Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ vội vàng cáo từ rời đi. Bọn họ đã tìm vạn năm, cuối cùng cũng có người chữa trị được cho bọn hắn, dù là một chút hy vọng nhỏ vẫn tốt hơn là không có.

Sau khi hai người cáo từ thì Nhất Thành nhìn Đa Tác hỏi:

- Hai tháng này đã vất vả Đa Thúc rồi.

Đa Tác lắc đầu nói:

- Không có gì cả, việc này là ta nên làm. Với lại việc bề quan của công tử thành công không? Nhìn công tử bây giờ rất khác lúc trước. Trên người tức chủ lúc trước còn tỏa một chút pháp lực dù là rất ít nhưng vẫn có nhưng bây giờ thì hoàn toàn không, không khác gì một người bình thường cả.

Nhất Thành cười nói:

- Ta không sao, bề quan đúng là xảy ra một chút vấn đề nhưng đã giải quyết tốt. Đa Tác, ngươi còn người thân không?

Đa Tác sững người, bất ngờ khi nghe Nhất Thành hỏi về người thân của hắn. Hắn lắc đầu cười nói:

- Ta lúc nhỏ là cô nhi, cơ duyên xảo hợp mới nhân được pháp môn tu luyện nên mới có hôm nay.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Nếu Đa Thúc có người thân hay người yêu. Ta có thể để Đa Thúc rời đi một thời gian. Đa Thúc đừng ngại khi nói ra, ta cứu ngài cũng có mục đích nhưng đối với ta, mục đích đó đã thay đổi. Giờ có thể nói, ngài có thể tự do hoạt động. Sau khi cảm thấy nhàm chán thì quay lại tìm ta.

Nhất Thành thật tâm nói ra những điều này. Trăm năm sau là Diệt Thế, hắn không muốn để người bên cạnh hắn trở nên nuối tiếc. Đa Tác đã phiêu bạt rất lâu, tất nhiên sẽ có người hắn thích, người hắn yêu và bạn bè. Nhất Thành là người phải rời xa quê nhà nên hắn lại rất quý trọng và quan tâm hoàn cảnh của người khác. Như bây giờ, chỉ còn trăm năm, hắn muốn Đa Tác sống cuộc sống mình muốn. Còn chuyện trăm năm sau có sống sót hay không thì không ai nói chắc được.

Đa Tác nghe vậy thì trở nên do dự khó mà quyết định, muốn nói nhưng nói không nên lời:

- Ta...

Nhất Thành cười nói với hắn:

- Đừng có như vậy, lời hứa ba trăm năm kia đã không cần thiết. Đa Thúc là người phiêu bạt, người yêu bạn bè tất sẽ có. Vì thế hãy đi gặp họ trong lúc có thể. Ta chỉ khuyên ngài một câu, làm gì thì đừng để hối tiếc, thời gian không chờ đợi người nào, và chúng ta sống ở thế giới này đã không còn nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 221: Đa Thúc quyết định

Đa Tác nghe đến đây thì thân thể run lên. Từ các câu trong lời nói của Nhất Thành hắn đã hiểu ra một phần nào ý tứ. Chuyện ‘100 năm’ trước hắn nghe, thêm chuyện ‘thời gian của thế giới này không còn nhiều’, ‘đừng hối tiếc’. Chỉ ngần đó thời hắn đã đoán được phần nào chuyện gì. Hắn theo Nhất Thành không lâu nhưng những gì mà người trẻ tuổi này làm đều để lại một ấn tượng khó phai trong lòng hắn. Hắn không biết Nhất Thành biết những gì nhưng có lẽ hắn nên tin vào những lời Nhất Thành nói.

Suy nghĩ một lúc lâu, Đa Tác thở ra một hơi dài quyết định,

- Đa tạ Công Tử, ta sẽ rời đi tìm kiếm người thân cùng với bạn bè mình ôn lại chuyện cũ. Đa tạ công tử đã cứu mạng, trước khi đi ta sẽ để lại một vật báo tin cho công tử, nếu có việc gì thì công tử có thể thông qua đó liên lạc với ta bất cứ lúc nào. Nếu công tử có đến Trung Đại Lục, hay thông báo với ta, ta sẽ tự mình đến đón ngài.

Nhất thành nghe đến Đa Tác đến từ Trung Đại Lục thì cũng không bất ngờ, từ đầu hắn đã đoán được phần nào điều này. Nhất Thành thấy Đa Tác quyết định vậy thì cũng mừng cho hắn, không biết Đa Tác vì sao nói mình không có người thân, muốn đầu điểm hay có khúc mắc gì thì Nhất thành hắn không quan tâm. Đối với hắn chuyện đời tư người khác nếu họ không muốn nói thì hắn cũng không hỏi đến.

- Vậy Đa Thúc lên đường càng sớm càng tốt. Nếu có khó khăn gì thì có thể tìm ta, không biết ta có giúp được gì không nhưng ta sẽ cố hết sức. Thời gian tới có thể sẽ rất loạn nên Đa Thúc cần thận một chút, làm gì cũng không nên liều mạng, còn sống mới còn còn cơ hội.

Đa Tác gật đầu, hai người hàn huyên một chút thì Đa Tác cũng quyết định sau khi Nhất Thành chữa trị cho hai vị Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ thì hắn sẽ lên đường. Nhất Thành cũng gật đầu đồng ý. Đúng lúc này thì có một đám đệ tử đến sửa chữa lại căn nhà tranh vỡ nát của hắn. Nửa ngày sau hắn đã có một căn nhà tranh mới cho bản thân trú ẩn. Hắn quyết định ở lại đây một thời gian để chữa trị cho hai người Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ.

Nhất Thành ngay khi ổn định lại ở phòng mới liền câu thông với Trí Tuệ Thể:

- Mở thông tin cá nhân

Tính danh: Nhất Thành

- Đăng cấp:

- Black Magic Plate: sao thứ năm, đỉnh phong Bắc Miện

- Ma Lực sức chứa: 50%

- Kỹ năng phép thuật:

Vô Hạn Chi Dao (trung cấp), Nhất Thành Chi Dao (1 thức)

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (Thế Thuật Chi Khí: 100%) (khả năng khống chế: 30%)

- Vật Chất Điểm: 0

- Sức Mạnh Thể chất: 5 349/10 000

- Hollow Spirit giá trị: 20%

- Linh Hồn: 1002/1001

Nhất Thành nhìn thông tin của mình thì thở ra một hơi. Điểm vật chất của hắn lại trở về 0. Nếu nhìn kỹ thông tin, hắn phát hiện ra cực hạn tăng lên thể chất của hắn là 1 vạn, có thể đây là chức năng mới của Trí Tuệ Thể. Mà vì sao cực hạn hắn tăng cao là do biến cố lúc hắn bế quan.

Bế quan lần này, Trí Tuệ Thể đã rút đi một phần linh hồn của hắn tạo thành một bình chứa trí nhớ, nó được lưu giữ cẩn thận ẩn sâu trong Trí Tuệ Thể. Nhất Thành không đồ biết lưu lại những trí nhớ gì nhưng hắn tin tưởng Trí Tuệ Thể vì thế mà không hỏi thêm gì cả. Nghe Trí Tuệ Thể nói, nó đã lưu lại những trí nhớ ẩn sâu trong linh hồn hắn từ lúc mới sinh ra vì thế mà mất khá nhiều thời gian cũng như linh hồn hơn dự tính một chút. Nhất Thành không để ý đến điểm nhỏ này. Đây có thể nói là bước đi đề phòng, chứ hắn sẽ tin chắc mình sẽ không mất đi ý thức hoặc dễ dàng nhập ma như vậy.

Ngoài việc ghi lại trí nhớ thì phải nói đến việc thể chất hắn đột phá. Không nghĩ đến lúc đột phá lại xảy ra vấn đề lớn. Sau khi nâng Black Magic Plate năm sao Bắc Miện thì hắn chuẩn bị đột phá thể chất. Không nghĩ đến đột phá này lại là một bước ngoặt lớn. Thể chất hắn bắt đầu tính vật chất điểm bằng ngàn. 4000 điểm mới để hắn đạt đến thể chất cực hạn ở cảnh giới này, có điều trong lúc đột phá này cơ thể hắn lại trở nên kì quái. Hóa Ma Chi Thuật bỗng nhiên tự động vận chuyển, đóng hết tất cả lỗ chân lông cũng như mũi miệng. Câu thông giữa hắn và thiên địa bị cắt đứt. Khởi Nguyên Năng

Lượng, Hắc Âm Năng Lượng và Hollow Spirit trở nên bạo loạn, bọn chúng tranh giành đầu đá trong cơ thể. Lúc đó, khuôn mặt Nhất Thành xuất hiện một chiếc mặt nạ rất bằng xương cực kỳ đáng sợ. Chính là con Rết nuốt Nhất Thành lúc trước. Chiếc mặt nạ có một cái sừng to, hai cái càng như hai cái răng nanh mọc ra ở vành miệng mặt nạ, giữ trấn lại xuất hiện một khuôn mặt như được khắc vào xương, không ngờ khuôn mặt đó tương tự mặt nhất thành, có điều vì khá nhỏ nên những người tinh mắt mới chú ý đến khuôn mặt đó.

Cơ thể hần đông kín dẫn đến việc bạo loạn càng thêm nghiêm trọng. Các bộ phận trong cơ thể dần dần bị năng lượng chia ra chiếm đóng đồng hóa. Quá khó hiểu, hần không thể hiểu vì sao chuyện này xảy ra nhưng đúng lúc nguy cấp thì hần được Trí Tuệ Thể nhắc nhở tăng lên Linh hồn lực, có điều không thể một lần tăng lên mà phải tăng lên từ từ, ổn định lại năng lượng trong cơ thể. Cũng vì thế lúc hần bế quan lại xảy ra hiện tượng kỳ quái bên ngoài như sát khí, năng lượng khởi nguyên và hắc ám bùng phát. Chuyện này kéo dài hơn nửa tháng mới dừng lại. Cuối cùng thì năng lượng bạo ngược trong cơ thể cũng ổn định lại, Hollow Spirits cũng được thu lại. Cũng chính lúc đó hần cũng xuất quan.

- Trí Tuệ Thể, ta cảm thấy cơ thể biến hóa rất lớn, trong đầu lại xuất hiện một loại pháp môn tu phép thuật kỳ quái. Đây là sao?

Nhất Thành phát hiện trong đầu mình xuất hiện thêm một loại pháp môn phép thuật liên quan đến thể chất. Không biết là chuyện gì đánh hồi trí tuệ thể.

- Đó là Hóa Ma Chi Thuật - thể thuật thật sự. Túc chủ không nghĩ Hóa Ma Chi Thuật chỉ là mấy thứ tạp nham phép thuật lúc trước mình thi triển thôi chứ? Đừng đánh giá thấp pháp môn phép thuật này như vậy, túc chủ càng mạnh thì biến hóa của nó càng đa dạng để phù hợp với túc chủ hoặc nuốt chửng túc chủ.

- Thứ pháp môn phép thuật ta đang nắm giữ cũng là Hóa Ma Chi Thuật. Ta có thể thi triển phép thuật này chứ?

- Túc chủ có thể thi triển phép thuật này, cứ gọi là Hóa Ma Chi Thuật - Thể Thuật Chi Khí đi. Loại phép thuật này chỉ có hai bí quyết, đó là cường hóa và đột biến. Cường hóa chính là tăng lên phòng ngự và sức mạnh cơ thể lên cao. Ví dụ, Sức Mạnh Thể chất bây giờ của túc chủ là 5349 sau khi thi triển Thể Thuật Chi Khí, sức mạnh thể chất có thể tăng lên đến 6000. Trong thực chiến, túc chủ có thể thi triển Thể Thuật Chi Khí để tăng lên sức mạnh nhiều lần chỉ trong một thời gian ngắn.

Nhất Thành từ thông tin trong phép thuật cũng nhận được những tin tức này. Nói đúng hơn là không nên dùng phép thuật này nếu không cần thiết vì chúng có thể tăng sức mạnh lên nhiều lần trong một thời gian ngắn. Nhưng sau khi kết thúc thì cơ thể cũng chịu một áp lực rất mạnh, tất nhiên là không nguy hiểm đến tính mạng nhưng thể chất sẽ yếu đi trông thấy. Điều này là vì lúc thi triển Thể Thuật Chi Khí, cơ thể hần sẽ đóng hết tất cả lỗ chân lông câu thông với bên ngoài. Cơ thể sẽ tự động nuốt chửng tất cả năng lượng trong cơ thể để tăng lên sức mạnh thể chất, khi thả lỏng cơ thể sẽ chịu cản trở một chút vì sức mạnh phản phệ. Lúc thi triển phép thuật này, cơ thể hần sẽ biến thành màu đen với những đường vân đỏ, rất kỳ quái. Hần không biết vì sao nhưng đoán đây là một hiệu ứng nào đó do Thể Thuật Chi Khí gây ra.

Sau một lúc tìm hiểu thì Nhất Thành nằm trên chiếc giường mới đánh một giấc. Hần mỗi lần bế quan đều không thể ngủ, vì thế lần nào cũng ngủ bù. Lúc hần thức dậy thì đã sáng sớm hôm sau, không khí ở đỉnh núi rất trong lành, sương mù mỏng tạo nên một khung cảnh mờ lung ảo diệu. Nhất Thành thấy vậy thì nở một nụ cười, ở kiếp trước, lúc còn ở trái đất, hần nhiều lần nghĩ đến xuyên việt. Nghĩ đến luyện được võ công thượng thừa, sống ở một ngọn núi cao, nơi được mây trắng bao phủ, thiên nhiên kỳ ảo, sáng sớm dậy luyện công trên đỉnh núi. Luyện đến cảnh giới cao thủ liền xuất sơn hành hiệp trượng nghĩa. Có điều, hần đúng là xuyên việt nhưng không có sáng luyện công trên đỉnh núi, xuất sơn hành hiệp trượng nghĩa. Lần nào cũng tìm nơi vui đùa bế quan, xuất sơn là đi chém giết. Máu dính đầy tay, lấy đầu ra những ý tưởng hảo huyền kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Tin vỉa hè

Nhất Thành đến giữa sân làm vài động tác nóng người, hần phát hiện Đa Trác đã xuống núi làm gì đó. Hần không quan tâm Đa Trác đi đâu nên chuyển qua luyện một vài bài quyền cơ bản, tung vài đòn phi cước. Động tác hần rất cơ bản nhưng vì thân thể quá mạnh, một quyền của hần nếu không thu lại vài lần lực lượng thì cảm giác như đánh vỡ cả không khí, đánh nứt không gian. Nếu mà gặp tên đại tướng quái dị mặt giáp kia. Một đám của hần bây giờ sẽ đập vỡ bộ giáp kia chứ không cần thiết như lần trước phải đánh vào chỗ hiểm nữa.

Sau khi luyện quyền pháp hiện đại, hần chuyển sang luyện cung phu. Nào đi thiên tàn cước, vô ảnh cước, long trào thủ, etc. Tên thì kêu thật ra thì động tác chả có kỹ thuật gì cả. Thiên tàn cước và vô ảnh cước thì trở thành các đòn đá taekwondo, chân vút lên liên tục làm cho gió thổi vù vù, long trào thủ thì trở thành hai tay hóa trào, liên tục chop vào không khí, chả khác gì đòn bóp vú long trào thủ của mấy tên đạo tặc hái hoa cá, etc. Nói chung hần chỉ đang nổi hứng nên mua vài đường quyền cho vui.

Đến lúc mặt trời lên cao, Đa Trác cũng trở về, trên tay mang theo một bọc đồ. Trong bọc đồ phát ra mùi thơm của thức ăn. Nhất Thành hai mắt sáng lên, dù cơ thể không cần ăn nhưng vị giác vẫn còn nên hần vẫn thích thưởng thức các món ăn ngon.

Đa Trác thấy hần thì cười nói:

- Buổi sáng Công Tử, ta mới đi dạo một vòng quanh thư viện. Thấy có chút đồ ăn nên mang đến cho công tử.

Nhất Thành và Đa Trác vào phòng, bày thức ăn trên bàn bắt đầu nhấm nháp. Nói vậy chứ chỉ có một mình Nhất Thành ăn, Đa Trác không có hứng thú

với thể tục thức ăn loại này. Nhất Thành cũng không khách khí và cũng không mời Đa Tác, hẳn biết mấy pháp sư ở thế giới này rất ít ăn uống, hẳn vừa ăn vừa nói chuyện:

- Thư viện có chuyện gì không?

Đa Tác lắc đầu nói:

- Thư viện có vẻ rất yên ổn, mọi việc hình như đã trở lại bình thường. Chuyện nổi bật nhất bây giờ là thu nhận một nhóm đệ tử mới. Số lượng đệ tử và lão sư đã hy sinh ở Băng Quốc rất nhiều, đệ tử thư viện rất nhiều người oán trách Công Tử nhưng cũng chỉ dám nói sau lưng chứ không dám lớn tiếng hô hào. Việc này cũng là do chuyện ở Biên Băng Thành kia, không biết tên nào rảnh kể về việc Công Tử tra khảo đám Dị Giáo. Thậm chí kể luôn chuyện Công Tử tra tấn tên Đường Chủ của dị giáo la hét thảm thiết như thể nào đến chết. Từ trong lời nói của đệ tử thư viện, tên tuổi của Công Tử đã được nâng lên cao ở Tây Đại Lục. Không ai không biết ở Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện có một vị tiểu Sư Thúc Tổ ác ma. Thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, đến Dị Giáo cũng run rẩy trước thủ đoạn của người này.

Nhất Thành đang ăn nghe vậy thì nhũn chặt lông mày. Sau một lúc giãn ra cười nói,

- Không nghĩ tên tuổi ta lại truyền đi xa như vậy? Thật sự bất ngờ.

Đa Tác lắc đầu nói:

- Đây chưa là gì? Có người còn nói Công Tử còn không chế được Quái Dị cấp cao. Tên quái dị được Dị Giáo nuôi dưỡng mấy trăm năm bị Công Tử cướp đi quyền không chế, rồi mệnh lệnh nó tấn công tên đường chủ kia. Tin này truyền ra thì vô số người khiếp sợ, có kẻ thậm chí tìm tới thư viện hỏi kỹ việc này. Liên minh pháp sư gồm ma chính hai đạo thành lập cũng xuất động, phái người đến thư viện cũng vì việc này. Bọn chúng đến đúng lúc viện trưởng và phó viện trưởng đang bế quan, bốn vị điện chủ phải ra mặt đón tiếp. Không biết chuyện gì mà bọn chúng lại xung đột với mấy vị điện chủ, kết quả thì một người gọi là Hồng Lão tổ, sư huynh của Công Tử xuất hiện. Lão chém một tay tên cầm đầu trong đám Liên Minh đến đây, đá chúng ra khỏi thư viện. Chuyện này là chuyện một tháng trước, ngay khi ai cũng nghĩ việc này sẽ gây nên xung đột nội bộ của Liên Minh, không nghĩ đến lúc này thì sự thật phơi bày. Người có mặt hôm đó nói rõ là Công Tử không không chế quái dị kia mà là quái dị kia tự động tạo phản, nhớ rõ kẻ thù nên không tấn công bọn hắn mà quay lại chém giết tên Đường chủ dị giáo. Công tử chỉ làm ngư ông đắc lợi, xuất thủ kết thúc mạng tên đường chủ kia mà thôi. Thế là một trò cười truyền ra, nhiều người nói Liên Minh Chính Ma thật ngu ngốc, chưa biết rõ việc gì đã phái người tới gây sự với thư viện. Kẻ thì giờ ngón tay cái bảo Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện đủ cường, dù đệ tử không có ai nổi bật hơn người nhưng cao tăng lại bá đạo tuyệt luân, không hợp thì chém người ta một tay đuổi đi, dù Liên Minh Chính Ma cũng không nể mặt. Tiếng xôn xao bàn tán kéo dài đến hôm nay vẫn chưa dứt.

Nhất Thành tròn mắt hỏi lại:

- Người chắc còn có việc này.

Đa Tác gật đầu cười nói:

- Ta tin chắc có việc này vì hôm đó ta cảm nhận được khí thế vị Hồng Lão Tổ kia. Và việc này ta không phải nghe từ một đệ tử trong thư viện, hầu như trên dưới thư viện ai cũng biết việc này.

Nhất Thành cười khổ, không nghĩ đến mình nổi tiếng bằng cách này. Không biết tên nào trong nhóm kia rảnh việc ngồi kể chuyện của hắn, nếu biết được tên nào thì phải đánh cho hắn một trận mới được.

Hắn suy nghĩ một lúc thì cười nói:

- Có vẻ việc ở Băng Quốc đã ổn định rồi phải không? Không biết mục tiêu đám Dị Giáo kia là gì? Ta cảm thấy điều này không bình thường chút nào?

Đa Tác suy nghĩ một lúc nói:

- Ta cũng nghĩ vậy, bọn chúng sẽ không tấn công một quốc gia chỉ để gây nên sát nghiệp. Sợ rằng bọn chúng đã đạt được mục đích nhưng chúng ta lại không biết gì?

Nhất Thành lạnh lùng nói:

- Đám người kia thật sự hành động rất điên cuồng. Nuôi quái dị, tấn công các gia tộc của thế tục. Bọn chúng ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, thật sự là khó chịu. Sợ rằng, lần sau chúng xuất hiện lần nữa thì sẽ gây nên gió tanh mưa máu khắp Tây Đại Lục.

Đa Tác trầm mặt nói:

- Điều này chưa đáng sợ, chỉ sợ chúng kết hợp với các thế lực tà ác khác trên khắp Đại Hoang. Lúc đó mới là ác mộng của chính ma chúng ta. Nếu xảy ra chiến tranh toàn diện, chúng ta sẽ rơi vào thế yếu.

Nhất Thành cười nói:

- Từ khi bắt đầu, chúng ta đã ở thế yếu. Bọn chúng biết rõ chúng ta sẽ làm gì và định làm gì nhưng chúng ta lại không có một chút tin tức gì về bọn chúng. Chúng ta luôn nằm ở thế bị động, chỉ khi việc đã phát sinh khi đó chúng ta mới bắt tay giải quyết vấn đề do chúng gây ra. Nếu muốn thắng thì chúng ta phải chủ động, phải tìm ra mục tiêu và mục đích tiếp theo của bọn chúng. Ngăn cản và tiêu diệt chúng trước khi chúng kịp phát động kế hoạch.

Haizz, nói thì nói vậy nhưng đề chủ động thì rất khó, bọn chúng trong tối, muốn xâm nhập không dễ chút nào. Bây giờ chúng ta chỉ có thể bị động chờ đợi chúng đến tìm chúng ta.

Đa Tác nghe xong thì gật đầu, đúng vậy, bọn họ giờ chỉ có chờ đợi, chờ bọn chúng phát động thì bọn họ mới biết và tìm cách giải quyết vấn đề. Như vậy thì chúng ta đã lâm vào thế yếu rồi, nhưng dù biết mình ở thế yếu lại không có cách giải quyết vấn đề này. Thật sự khó chịu.

Nhất Thành thấy Đa Tác trầm mặt:

- Đừng suy nghĩ gì nhiều về việc này. Bọn chúng sẽ lộ mặt nhanh thôi. Không muốn nhưng cũng sẽ phải lộ mặt, chúng ta cứ chờ là được.

Đa Tác nghe vậy thì sững người, không hiểu ý Nhất Thành. Tất nhiên là không hiểu vì ý Nhất Thành đang nói đến ‘Diệt Thế’, lúc nó xảy ra, có hay không có liên quan, đám Dị Giáo cũng phải lộ mặt trước ánh sáng. Lúc đó, sẽ quyết định sống chết của toàn thể giới này.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Luyện được

Hai người nói chuyện về đám dị giáo một lúc thì không quan tâm vấn đề này nữa. Đối với Đa Tác hẳn sẽ không đi sâu tìm hiểu các thế lực khác. Đối với Nhất Thành, hẳn chỉ cần mạnh lên, mạnh đến mức trở thành người cứu thế.

Nhất Thành bỗng nhớ đến chuyện Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ hỏi Đa Tác:

- Đa Thúc biết tin gì từ Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ không? Đã qua một ngày không biết bọn hắn chuẩn bị thế nào rồi?

Đa Tác lắc đầu nói:

- Không, ta chỉ dạo quanh thư viện, nghe đám đệ tử nói chuyện mà thôi chứ không tiếp xúc đến cao tần.

Nhất Thành gật đầu,

- Nếu rảnh thì Đa Thúc nên tiếp xúc với cao tần thư viện một chút. Việc này sẽ có lợi cho tu vi của người.

Đa Tác gật đầu hiểu ý, chưa nói đến mấy vị cao tầng mạnh hơn hẳn, chỉ nói đến Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ dù bị phế nhưng kiến thức sâu rộng, chỉ nói chuyện với họ ba bốn lần mà hắn đã thu hoạch không ít thứ tốt cho phát triển sau này.

Thời gian từ từ qua đi, không nghĩ đến Nhất Thành đã ở lại đỉnh núi này thêm hai tháng nữa kể từ lúc xuất quan. Hôm nay, Nguyệt Nhị, Nguyệt Tứ, Hồng Lão và Viện Trưởng đều tập trung ở đây, mang đến rất nhiều tài nguyên chữa trị cho Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ. Sau hai tháng chuẩn bị, bọn hắn đã săn lùng và tìm kiếm được rất nhiều tài nguyên. Hồng Lão nói:

- Bao nhiêu đây có đủ chưa?

Nhất Thành trầm ngâm quan sát. Số lượng ở đây đúng là nhiều, rất nhiều dược liệu và khoáng vật kỳ dị. Bọn chúng chất thành hai núi nhỏ cao ngang hông Nhất Thành. Nhất Thành lúc thấy hai đồng dược liệu này cũng khá là bất ngờ, không nghĩ thư viện lại tìm được nhiều dược liệu như vậy. Hắn liền hỏi Trí Tuệ Thế:

- Trí Tuệ Thế, từng này có đủ không?

- Đủ, vượt mức ta nghĩ một chút. Tốt rồi, tức chủ có thể bắt đầu luyện hóa thành dịch thể, sau đó đưa vào người của hai người kia. Ta sẽ hướng dẫn cho túc chủ, bảo mọi người rời khỏi trừ hai người đó. Nhớ phải làm bọn họ hôn mê sâu, đừng để họ tỉnh lại trong vòng thời gian trị liệu, việc này là vì chúng ta sẽ phải tiến vào linh hồn bọn họ nếu họ tỉnh sẽ có phản kháng, lúc đó sẽ rất phiền phức.

Nhất Thành gật đầu hiểu ý nói với mọi người:

- Dược liệu đã đủ, ta có thể bắt đầu nhưng sẽ với từng người. Ai lên trước đây? Hơn nữa người được trị liệu phải lâm vào hôn mê sâu, các vị có cách nào không?

Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ nhìn nhau hai người liền nói cùng một lúc:

- Ta trước.

Hồng Lão bên kia hiểu ý hai người này, bọn họ không phải tranh giành mà vì việc này rất quan trọng, trị liệu có thể xảy ra sai sót, người đi trước là người thử nghiệm, người đi sau sẽ có lợi hơn khi được trị liệu. Lão đành thay hai người quyết định để tránh kéo dài thời gian,

- Ta sẽ quyết định thay hai người, Nguyệt Nhị lên trước, còn việc lâm vào hôn mê thì không khó.

Nói xong thì lão liền vỗ một chưởng vào sau đầu Nguyệt Nhị, nhanh, mạnh vào chuẩn. Nguyệt Nhị liền bổ nhào trên đất may mà viện trưởng đón kịp không thì sắp mất. Nhất Thành thấy thế thì cười khở, đúng là cách này hiệu quả nhất nhưng quá bạo lực đi. Hồng Lão nói tiếp:

- Được rồi, Nguyệt Nhị hôn mê ít nhất một tuần mới tỉnh lại, sư đệ cứ tự nhiên mà làm việc, giờ có cắt hấn thành vài khúc cũng không thể tỉnh lại được.

Nhất Thành cười nói:

- Sư huynh pháp lực đã trở lại đỉnh phong rồi nhỉ?

Hồng Lão gật đầu cười nói:

- Đúng là ta đã trở lại đỉnh phong rồi, ta cũng đang tìm cách đột phá đây, chỉ tiếc việc này không dễ dàng chút nào. Mà ta cũng thật bất ngờ sư đệ lại có thủ đoạn trị liệu cho hai vị sư đệ này, thật sự là quá tốt rồi. Ta và viện trưởng sẽ ở lại cho đến lúc sư đệ trị liệu xong cho hai người. Sẽ không ai có thể làm phiền đến sư đệ vì thế đệ cứ yên tâm

Nhất Thành cười gật đầu, hai người này sợ trong lúc hấn trị liệu xảy ra vấn đề ngoài ý muốn làm ảnh hưởng nên muốn ở lại canh chừng giúp hấn. Với lại, việc này cực kỳ quan trọng với thư viện, nếu Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ thành công hồi phục, thư viện lại mạnh lên trông thấy, sau này ai muốn đánh chủ ý với thư viện thì phải cực kỳ cẩn thận suy nghĩ lại.

Nhất Thành cũng không muốn kéo dài thêm thời gian liền bắt tay vào làm việc, viện trưởng đặt Nguyệt Nhị ở trên giường trong phòng Nhất Thành, sau đó tất cả rời đi trừ Nhất Thành. Nhất Thành hỏi Trí Tuệ Thê:

- Ta nên làm gì đây?

Trí Tuệ Thê liền nói:

- Kiểm vài á bình chứa dung dịch, sau đó thì dùng Hắc Hỏa luyện hóa tài nguyên trên đất thành dung dịch, tiếp theo là đưa chúng vào trong cơ thể tên kia etc..

Nhất Thành nghe một loạt thì nhúc nhủ. Trí Tuệ Thê đánh thờ dài nói:

- Rồi, ta sẽ chỉ từng bước. Đầu tiên chuẩn bị bình chứa dung dịch...

Nhất Thành bắt đầu làm theo, trong không gian giới chỉ của hấn không có bình chứa nên đành mở cửa hỏi mọi người bên ngoài. Viện trưởng đành phải dùng tốc độ nhanh nhất lấy về một đồng bình chứa đan dược cho Nhất Thành.

- Tiếp theo luyện dược vật thành dung dịch. Phải nhớ không chế Hắc Hỏa và tăng lên từ từ, nếu không một lần đốt hết luôn dược vật trên đất đấy.

Nhất Thành làm theo, tay hấn Hắc Hỏa bùng lên dữ dội, sau đó thì dược hấn thu nhỏ lại...

Hai người phối hợp mất một ngày một đêm mới hóa tất cả dược vật trên đất thành dung dịch và cho vào bình. Nhất Thành trên trán đã lấm tấm mồ hôi, việc không chế Hắc Hỏa không dễ như đã tưởng, hấn đốt cháy cũng không ít dược vật mới thuần thực việc không chế hỏa lực của Hắc Hỏa.

- Tốt rồi, túc chủ nghỉ ngơi đi, lấy lại thể lực và tinh thần, bước tiếp theo rất quan trọng, sơ xuất thì có thể nướng luôn tên kia.

Nhất Thành nghe vậy thì ngồi xuống dưỡng thần, đây là lần đầu tiên hấn ngồi dưỡng thần bằng cách tu luyện. Hầu như mỗi lần như vậy hấn đều ngủ. Qua một thời gian hấn tỉnh lại trong nhập định, tinh thần và thể lực đã hồi phục đến đỉnh phong. Hấn nói với trí tuệ thê:

- Ta đã sẵn sàng, chuẩn bị bước tiếp theo thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Trị thương

Trí Tuệ Thê nói:

- Chúng ta có tổng cộng có 8 bình dung dịch. Chúng ta sẽ chỉ cần dùng ba bình trong đó cho mỗi người. Hai bình còn lại túc chủ có thể thu vào không gian giới chỉ.

Nhất Thành gật đầu liền thu lại 2 bình dung dịch. Trí Tuệ Thê nói tiếp:

- Tiếp theo là bước quan trọng nhất, luyện bình chứa ma pháp trong linh hồn tên kia. Cần thận một chút, nếu dùng quá nhiều Hắc Hỏa đốt bình chứa ma pháp, có thể là thiếu rui nó thậm chí đốt luôn linh hồn người này.

Nhất Thành giật mình hỏi lại:

- Thật sự luyện bình chứa ma pháp trong linh hồn Nguyệt Nhị.

- Đúng vậy! Nói là tu bỏ nhưng thật ra chúng ta phải luyện bình chứa ma pháp trước nên nó trở nên dẹt đi lúc đó mới có thể dùng dung dịch tu bỏ vết rách. Nếu không thì rất khó để vách ngăn kia tự động hấp thụ dung dịch.

Nhất Thành như đã hiểu ý, nghĩa là phải nung nóng bình chứa ma pháp, sau đó thì lấy dung dịch đổ vào, dung dịch tan ra sau đó sẽ được bình chứa hấp thụ, lúc đó hẳn chỉ việc tu bỏ vết rách. Nói thì nói vậy chứ việc này rất khó, vì mọi động tác của hắn là đang thực hiện trong linh hồn của Nguyệt Nhị, phải cẩn thận hết mức có thể.

Hắn trầm mặc một lúc, lấy lại tinh thần, thở ra một hơi dài, sau đó bắt đầu hành động. Tay phải của hắn đặt ở ngực Nguyệt Nhị, sau đó nhắm mắt, thần thức phát tán, tiến vào linh hồn của Nguyệt Nhị quan sát bình chứa ma pháp của lão. Lúc này thì Trí Tuệ Thê nói:

- Lần này không đốt Hắc Hỏa trên tay mà là dùng thần thức điều khiển hắc hỏa di động trong linh hồn tên kia. Túc chủ nhanh chóng tập trung thần thức lại trước vết rách của vách ngăn bình chứa. Đốt lên Hắc Hỏa, từ từ nung chảy vách ngăn bình chứa xung quanh vết nứt.

Nhất Thành bắt đầu làm theo lời nói Trí Tuệ Thê, hắn đã có kinh nghiệm không chế Hắc Hỏa khi luyện được nên cũng giảm bớt vất vả cho hắn ở bước này. Đầu tiên thì chỉ đốt một Hắc Hỏa rất nhỏ cháy ở trung tâm bình chứa ma pháp, sau đó ngọn lửa Hắc Hỏa lớn dần, bắt đầu nung vách ngăn của bình chứa.

Sau một thời gian nung vách ngăn bình chứa ma pháp, tiếng Trí Tuệ Thê vang lên:

- Được rồi, thu lại Hắc Hỏa đi. Bước tiếp theo là đổ dung dịch vào miệng tên kia, sau đó dùng thần thức khống chế chúng tiến vào bình chứa ma pháp, đẩy chúng vào nơi Hắc Hỏa mới nung chảy, sau đó thì liên tục dùng thần thức cố gắng di chuyển dung dịch sao cho lấp đi lỗ thủng. Dùng quá lo lắng, vách ngăn kia đã được Hắc Hỏa nung vì thế nó sẽ tự động hấp thụ được lực bổ sung vào thiếu hụt. Túc chủ chỉ cần cố gắng tác động lên chúng để chúng tự động tu bỏ lỗ thủng nhanh hơn mà thôi. Nhanh tay chút nếu không phải nung vách ngăn bình chứa lại nữa đấy.

Nhất Thành vừa nghe hướng dẫn vừa làm động tác tay cũng nhanh hơn. Thần thức cũng nhanh chóng không chế và làm theo lời Trí Tuệ Thê. May mắn linh hồn hắn khá mạnh, thần thức vì thế cũng mạnh mẽ, việc này rất hao tổn tinh thần lực nhưng hắn vẫn chèo chống nổi. Nói thì có thể nghe đơn giản, chứ muốn thực hiện được thì lại rất khó, không phải ai cũng dùng được cách này.

Lúc đến giai đoạn đưa dung dịch vào thì Nhất Thành há hốc mồm, không nghĩ đến những nơi bị Hắc Hỏa nung thật sự tự động hấp thụ dung dịch, sau đó vách ngăn mọc ra thêm từ từ thu nhỏ vết nứt lớn ở bình chứa ma pháp. Điều này rất kỳ diệu.

- Túc chủ đừng phân tâm, nhanh chóng dùng thần thức khống chế lượng dung dịch đưa vào, nếu không vách ngăn ở đó có thể trở nên rất dày và không có đủ dung dịch để tu bỏ. Chúng ta chỉ cần vách ngăn đủ dày, chứ không phải xây tường mà càng dày càng tốt.

Nhất Thành nghe thế thì ổn định lại tinh thần, tập trung thực hiện công việc của mình. Việc này nhìn thì rất nhanh nhưng phải mất hết một ngày vết nứt mới được tu bỏ. Lúc Nhất Thành thu tay thì ngoài trời tối đen như mực, hắn liền thở ra một hơi thả lỏng nói:

- Thành công rồi sao?

- Đúng vậy, túc chủ lần đầu dùng thần thức làm mấy việc chi tiết và kỳ công như vậy mà hoàn thành rất hoàn hảo thì đúng là rất giỏi. Rất có tài trở thành trị liệu sư đấy.

Nhất Thành nghe khen mà không hiểu sao không vui nổi. Hắn quá sức mệt, tinh thần lực hao tổn quá lớn, trán đã tràn đầy mồ hôi. Hắn đẩy cửa ra ngoài thì ba bóng người xuất hiện trước người hắn. Đó là Hồng Lão, Đa Tác và Viện Trưởng. Hồng Lão vội hỏi:

- Sao rồi? Thành công không?

Nhất Thành gắng nở nụ cười nói:

- Không làm nhục mệnh. Viện Trưởng mang Nguyệt Nhị rời đi đi, ta cần nghỉ ngơi.

Mọi người mừng rỡ, thấy trên trán Nhất Thành lấm tấm mồ hôi nên hiểu hắn đang rất mệt. Viện trưởng vội vàng vào trong nhà ôm Nguyệt Nhị rời đi. Đi đâu thì Nhất Thành không quan tâm, hắn giờ chỉ muốn nghỉ ngơi. Hồng Lão cười nói:

- Vất vả tiểu sư đệ rồi. Nghỉ ngơi cho tốt đi, có gì lúc tỉnh lại chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Việc ta nên làm, Nguyệt Tứ thì chờ ta hồi phục đã rồi giúp hắn trị liệu.

Nói xong, Nhất Thành trở lại trong căn nhà tranh nghỉ ngơi. Đứng là quá hao tổn tinh thần lực, mới trị liệu cho một người mà hắn cảm giác như mới chiến đấu mấy ngày mấy đêm, cơ thể không mỗi một nhưng tinh thần cực kỳ mệt mỏi.

Hơn một tháng sau,

Không nghĩ đến việc trị liệu cho hai người Nguyệt Tử và Nguyệt Nhị hơn một tháng, không phải vì trị liệu lâu mà do Hồng Lão không biết dùng thủ đoạn gì mà hai người kia một tháng hơn sau mới tỉnh lại.

Nhất Thành quyết định hôm nay rời đi thư viện, hắn muốn nhanh chóng tăng cấp thì chỉ có thể đi săn quái, lúc đó mới nhanh chóng tăng lên pháp lực được. Nói hắn mạnh thật ra chỉ mạnh so với đám đệ tử chứ so với mấy lão quái vật thì hắn không chà là gì. Đến Đại Pháp Sư cũng chưa đạt đến, nói gì đến cường giả.

Sau khi trị liệu xong hắn đã nghỉ ngơi ở thư viện hơn một tháng trời. Ngày ngày nói chuyện với đám viện trưởng, hắn cũng nghe được một số chuyện thú vị. Nửa tháng trước, nghe nói trung đại lục đang rất sôi nổi, hình như các thế lực lớn truyền ra tin tức gì đó mà làm cho cả trung đại lục sôi sục. Rất nhiều thế lực ở trung đại lục tập trung bồi dưỡng đệ tử, thiên tài xuất hiện ló ló. Việc này càng ngày càng ồn ào, một số người còn nghe nói thế lực ở trung đại lục bắt đầu tuyển đệ tử từ các đại lục khác, trong đó có Tây Đại Lục bọn hắn. Việc này chỉ là tin đồn nhưng Nhất Thành đã hiểu sơ sơ chuyện gì. Sợ rằng một số lão quái vật bất tử của thế giới này đã cảm nhận được biến đổi của thiên địa, Diệt Thế đến gần, chắc chắn bọn họ đang cố gắng tìm cách cứu thế. Việc này không có gì lạ, thế giới này có rất nhiều kẻ mạnh.

Sáng sớm, Nhất Thành quyết định hôm nay rời đi chu du thiên hạ. Hắn không muốn ở lì trong thư viện, với lại trăm năm giới hạn và thiên hạ rộng lớn, hắn muốn tham quan thế giới này trước khi Diệt Thế đến gần. Đã quyết định như vậy thì hắn liền cùng Đa Tác đến Huyết Nguyệt Điện chào từ biệt mọi người trước khi đi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Đường về

Vừa đến nơi thì đã thấy Viện Trưởng và Phó Viện Trưởng đang ngồi bàn bạc chuyện thư viện. Có vẻ hai người rất bận vì lượng đệ tử mới của thư viện. Thấy Nhất Thành và Đa Tác đến thì cả hai vội vàng đứng dậy ra đón. Chào hỏi xong Nhất Thành vào vấn đề chính:

- Hôm nay ta sẽ rời đi thư viện, có thể lần này sẽ rời đi khá lâu mới trở lại.

Viện Trưởng vội hỏi:

- Tiểu Sư Thúc định đi đâu? Có mục tiêu gì không?

Nhất Thành lắc đầu cười nói:

- Lần này ta định chu du khắp nơi, không có nơi đến chính thức cũng không có định đi bao lâu. Có thể mười năm, hai mươi năm, có khi lâu hơn. Mục đích lần này là để rèn luyện, ta cần nhanh chóng tăng lên sức mạnh.

Phó viện trưởng nhíu mày nói:

- Tiểu Sư Thúc mới vào thư viện không lâu, cùng thế hệ thật sự rất khó tìm đối thủ. Vì sao lại phải gấp gáp tăng thực lực đến vậy?

Nhất Thành thâm ý nhìn phó viện trưởng một cái. Phó viện trưởng giật mình nhớ đến chuyện viện trưởng nói với hắn lúc trước. Hắn thở ra một hơi gật đầu. Từ lúc nghe Nhất Thành nói chuyện kia, viện trưởng thông báo cho mọi người nhưng hầu hết không ai nghĩ lời nói kia quan trọng, nhưng đến lúc trung đại lục truyền đến tin tức kỳ quái thì bọn hắn thật sự xem việc Nhất Thành nói là quan trọng.

Sau khi hàn huyên một lúc thì hai người Nhất Thành đứng dậy rời đi. Viện trưởng nín thở muốn phái vài người đi cùng nhưng Nhất Thành liên tục từ chối. Đến khi thấy Đa Tác bên cạnh Nhất Thành thì yên tâm không nhắc đến việc này nữa chỉ là lão không biết lần này Đa Tác và Nhất Thành chia tay, mỗi người một ngả. Trước khi đi, viện trưởng đưa cho hắn một vật, bảo hắn lúc cần thì bóp vỡ nó, hắn sẽ tự mình đến hoặc là cao thủ của thư viện liền đến giúp sức, dù hắn ở nơi đâu.

Nhất Thành rời đi, khi đi qua cổng thư viện, thật sự đệ tử mới gia nhập quá đông. Đông đến mức lúc hô lên ‘Tiểu Sư Thúc Tổ’ khiến lỗ tai hắn lùnh bùng không thoi. Mấy tên đệ tử củ thật biết điều, gặp hắn thì cúi đầu chào hỏi còn la mắng đám đệ tử mới đến bảo nhanh chóng chào hỏi hắn, trong mắt hiện lên sự sùng bái và khiếp sợ không thoi.

Nhất Thành không để ý, phất tay một cái rồi rời đi. Hắn và Đa Tác hai người quyết định đi bộ. Bọn hắn vừa đi vừa nói chuyện vu vơ, thế nên dù là khu

rừng ngoài viện rất rộng nhưng bọn hắc cũng nhanh chóng xuyên qua. Khu rừng này thì có một chút ma thú nhưng với tu vi hai người thì không có một con hung thú nào dám đến gần. Sau khi thoát khỏi khu rừng, hai người Nhất Thành và Đa Tác chia ra. Đa Tác rời đi tìm kiếm người thân hắc, Nhất Thành thì mục tiêu là Đại Càn Quốc. Hắc đã lâu không về Tiểu Tiểu Thôn, không biết mọi thứ thế nào rồi. Tiểu Tiểu Thôn xem như là một quê hương khác của hắc ở thế giới này.

Nhất Thành nghĩ đến đi bộ thì không được, Đại Càn Quốc quá xa, nếu mà cứ đi như vậy thì ngày tháng nào mới đến. Chỉ có thể là đến thành gần nhất, lên phi thuyền tiến về Đại Càn Quốc, sau khi về thăm mọi người ở Tiểu Tiểu Thôn rồi tính tiếp kế hoạch tiếp theo.

Nửa tháng sau,

Nhất Thành cuối cùng cũng đến biên giới Đại Càn Quốc. Từ lúc rời thư viện, hắc đã đến thành gần nhất cưỡi phi thuyền tiến về Đại Càn Quốc, nhưng phi thuyền không một mạch tiến thẳng về Đại Càn Quốc, hắc phải liên tục đổi phi thuyền, gần nửa tháng mới đến nơi. Cuối cùng, hắc cũng chỉ đến gần biên giới Đại Càn Quốc chứ không có phi thuyền tiến thẳng vào Đại Càn Quốc.

Đến biên giới, hắc đi bộ tiến về Huyết Nguyệt Thành. Huyết Nguyệt Thành chính là nơi hắc được thu nhận vào thư viện. Hắc còn nhớ lần đó chính hắc còn làm một bài thơ cho Đồ Tư lão sư, cũng là lúc hắc nhận được bàn tay vàng, chính là Trí Tuệ Thẻ. Chính vì thế mà cuộc sống điên cuồng của hắc bắt đầu. Hắc đã trải qua hai ba lần sinh tử nhưng vẫn sống đến hôm nay. Giờ trở về, không biết mọi người ở Tiểu Tiểu Thôn thế nào rồi?

Nhất Thành rảo bước trên đường lớn, nói đây là thế giới nguy hiểm nhưng không phải đâu cũng gặp quái dị. Quái dị xuất hiện thật rất ít, đặc biệt nơi nhân khí nhiều và nơi thoáng đãng. Đường lớn đều được các pháp sư tính toán, hai bên đường rất thoáng đãng, cây cối được chặt hết vì tránh để bóng của chúng phủ xuống đường. Điều này rất nguy hiểm vì chỉ nơi ánh sáng chiếu đến mới an toàn. Quái dị có thể hoạt động ban ngày nhưng chúng vẫn không thích ánh sáng mặt trời. Quỳ vật thì chỉ có xuất hiện ban đêm, còn ban ngày thì không thể nào.

Đại Càn Quốc đang vào mùa đông, trời se lạnh, có điều không có tuyết. Trên cao thì mặt trời bị mây che lấp, lâu lâu mới hé lộ một chút nắng ấm chiếu xuống con đường rộng lớn dưới chân Nhất Thành.

Nhất Thành đi được một lúc thì nhú mây, hắc đã đi nửa ngày đường nhưng không bắt người hay đoàn xe nào. Phải biết không phải ai cũng có thể ngồi phi thuyền, chỉ có những người mang chức danh pháp sư với địa vị cao mới được. Thương nhân hay người thường vẫn không trả nổi cái giá ngồi phi thuyền. Đây là đường chính giao thương của Đại Càn Quốc và các nước khác, dù nói là hôm nay ít thương nhân hay người đi lại nhưng không có một bóng người như vậy thì thật kỳ quái.

Nhất Thành dù nhú mây nhưng không dừng bước, hắc không biết có chuyện gì phía trước nhưng không chút sợ hãi hay lo lắng. Hắc chính là đang tìm kiếm điều này, chém giết để tăng lên thực lực, dù việc không tìm hắc thì hắc cũng sẽ gây chuyện tìm việc để làm vì mục tiêu của hắc chính là điểm vật chất.

Nhất Thành đi thêm một lúc thì trời bắt đầu trở nên âm u, có vẻ như sắp có mưa. Nhất Thành tăng nhanh bước chân, dù mưa cũng không ảnh hưởng gì lớn nhưng nếu là người bình thường có mưa thì phải biết chạy vào nhà. Hắc cũng muốn làm người bình thường chứ không muốn làm người đặc biệt.

Trên bầu trời mây đen đang tụ lại dày đặc, có vẻ như sắp có mưa lớn. Nhất Thành bắt đầu đẩy nhanh tốc độ hơn, hắc muốn kiểm chỗ trú chân trước khi trời mưa nặng hạt.

Sau một khắc thì những giọt mưa nhỏ hạt xuất hiện, lay bay trong gió. Cũng chính lúc này, Nhất Thành phát hiện một lối rẽ nhỏ lẻ đường chính dẫn đến một thôn xóm nhỏ. Thôn này nằm ngay sát bên đường chính nên chắc chắn là nhằm mục đích phục vụ cho các khách đường xa và thương nhân. Chắc chắn bên trong có phòng trọ. Nhất Thành nghĩ vậy liền nhanh chân rẽ vào đường nhỏ dẫn đến thôn xóm kia.

Nhất Thành càng đến gần thì càng nhú mây. Không khí trong thôn này rất nặng nề, trong này có mùi hắc khí và oán khí nhàn nhạt. Hắc là pháp sư nên rất nhạy cảm với loại khí này. Trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ thôn xóm này có vấn đề gì đó với quái dị?

Đến trước cổng thôn thì Nhất Thành dừng bước. Nhất Thành nhìn quanh một vòng thì phát hiện một tảng đá lớn bên phải đề ba chữ ‘Tam Trí Thôn’. Nhất Thành cảm thấy cái tên này rất quái, nhưng không quái bằng bên cạnh ba chữ lại có một bàn tay máu. Bàn tay máu này nhỏ nhắn, các ngón tay lại thon gọn, có thể nói đây là tay nữ nhân.

Mưa bắt đầu nặng hạt, Nhất Thành tiến vào thôn. Hai bên đường nhà cửa đều được đóng kín, cửa sổ cũng không mở. Bên trong có ánh đèn lấp ló, Nhất Thành thậm chí còn thấy một số ánh mắt nhìn hắc qua khe cửa nhỏ. Hắc liền lớn giọng hỏi:

- Xin chào các vị, ta là khách qua đường. Vì trời mưa lớn nên không thể tiếp tục đi tiếp, không biết ở trong thôn có quán trọ nào không?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 226: Lâu đài cổ

Tiếng Nhất Thành vang vọng cả thôn, thôn này rất nhỏ khoản chục hộ là cùng vì thế mà tiếng hắn sẽ truyền đến tai tất cả mọi người. Nhất Thành chờ một lúc thì không thấy ai đáp lời định đi lên quan sát thôn này một chút nhưng đúng lúc này một thanh âm của lão nhân truyền vào tai hắn:

- Đi tới thêm chút nữa, bên trái có một khách điểm, họ sẽ tiếp đón khách qua đường ở đó. Vì do trời mưa sẽ có chút nguy hiểm, chúng tôi không thể rời khỏi nhà. Không ai có thể dẫn đường tiếp đón khách quan từ xa được.

Nhất Thành nghe vậy thì nói lớn hai chữ ‘Đa Tạ’. Sau đó hắn tiến về phía trước, đến khách điểm mà lão nhân kia nói đến.

Vừa đến nơi, hắn tiếp tục thấy một ánh mắt nhìn hắn qua khe cửa, sau một lúc thì cửa mở, một tiểu nhị liền noi:

- Khách quan mời vào trong.

Nhất Thành cười gật đầu rồi đi vào trong. Trong khách sạn hết thấy có ba bàn thực khách, trong đó một bàn là ba cái tráng niên nam tử, là pháp sư cách ăn mặc, trên bàn rau xanh rất là phong phú, nhưng bọn hắn giống như không lòng dạ nào uống rượu, cũng rất ít gắp thức ăn.

Mặt khác một bàn là một già một trẻ, lão niên kỳ nên có sáu bảy mươi, người mặc áo đen phong cách pháp sư, thân hình gầy lớn, mặt không biểu tình. Nhỏ bé bất quá chín mười tuổi khoảng chừng, là một con nhóc nhưng mắt mắt sáng ngời, trên đầu ghim hai cây bím tóc nhỏ, mặc quần áo rộng thùng thình, không quá vừa người, lúc này chính tại cúi đầu ăn mì.

Thấy hắn đi vào thì lão già cùng ba tráng niên nam tử đều nhìn hắn. Nhất Thành cảm thấy bầu không khí trong này dị dạng nhưng chả quan tâm, hắn đến một cái bàn ngồi xuống, gọi một bình rượu và vài đĩa thức ăn. Hắn đoán đêm này hắn phải dừng chân ở đây, mưa ngoài trời càng lúc càng lớn, chắc chắn phải ít nhất vài hôm mới tạnh.

Thấy tiểu nhị mang đồ ăn lên, Nhất Thành liền hỏi:

- Trong thôn này có chuyện gì sao? Ta không thấy ai rời khỏi nhà, tảng đá trước cổng thôn lại có một bàn tay máu. Điều này là sao? Các người gặp chuyện rắc rối với quý hôn?

Nhất Thành nhìn qua là biết thôn này xảy ra việc quái dị làm loạn nhưng hắn muốn nghe từ miệng tiểu nhị. Nếu nói kẻ biết chuyện nhất tất nhiên là mấy tên tiểu nhị này rồi, khách quan đến quán, bàn tán chuyện này chuyện kia đều lọt vào tai hắn. Thế nên Nhất Thành mới hỏi tiểu nhị này một chút.

Tiểu Nhị liếc nhìn mấy bàn đang có khách ngồi kia, thấy họ không để ý liền nói:

- Khách quan là từ xa đến phải không?

Nhất Thành hiểu ý câu hỏi trả lời:

- Ta băng qua hai ba quốc gia rồi mới đến Đại Càn Quốc. Ta đi cả nửa ngày đường, không hiểu sao đường lưu thông chính của Đại Càn Quốc lại không có một bóng người. Đường này có vấn đề gì hả?

Tiểu nhị nhìn quanh nhỏ giọng nói:

- Khách quan đến thực không đúng lúc, ba tháng trước, quái dị xuất hiện ở trên con đường này. Liên tục giết khách đi đường, thật sự ghê rợn, nghe nói có một đội thương nhân 50 người, có mấy pháp sư mạnh mẽ vậy mà lại không ai sống sót, chuyện này truyền ra, các thương nhân lớn nhỏ, khách qua đường đều không ai dám đi con đường này nữa. Càng lúc quái dị xuất hiện trên con đường này càng nhiều, chúng ta ở đây cũng không yên, quái dị thường xuyên ghé thăm. Mỗi lần chúng ghé qua là có người trong thôn mất mạng. Trẻ tuổi có sức ở thôn này đều rời đi, ở lại chỉ còn người già.

Nhất Thành nhíu mày hỏi:

- Người nói quái dị ở đây rất nhiều, trải dài trên khắp con đường này?

Tiểu nhị lắc đầu nói:

- Không, nói đúng hơn là chúng có thời gian hoạt động, khi có ánh nắng mặt trời xuất hiện, bọn chúng sẽ lần trốn, vì thế mà người trẻ tuổi trong thôn mới dẫn theo con nít trốn thoát được nếu không thì đừng hòng ai có thể rời đi.

Nhất Thành vẫn có chút nghi ngờ hỏi:

- Vậy tại sao người trong thôn còn sống? Nói như người thì thôn này sợ rằng không còn người sống mới đúng.

Tiểu nhị nghe thế thì trợn mắt nhưng sau đó thì gạt mình. Trong lòng tự hỏi đúng vậy ha? Nếu như thế thì đám quái dị không giết người trong thôn mà lâu lâu chỉ ghé qua thôi. Không chỉ hắn gạt mình mà đám người ngồi ở hai bàn kia nghe lời Nhất Thành thì gạt mình, đúng là vì sao người trong thôn này vẫn còn sống? Nếu nói như tên tiểu nhị thì trong thôn này không nên còn người sống đến hôm nay chứ?

Nhất Thành thấy tiểu nhị biểu hiện thì hắn biết tiểu nhị này cũng không có câu trả lời, đành thôi, phát tay để tiểu nhị rời đi. Hắn vừa ăn vừa suy tính chuyện này, nếu nói vì sao thôn này còn người sống thì chỉ có ba khả năng. Thứ nhất, có pháp sư mạnh mẽ bảo vệ. Thứ hai, có vật gì đó trong thôn này ngăn cản quái dị tấn công họ. Thứ ba, đám quái dị đang nuôi thả thức ăn. Nhất Thành nghi khả năng thứ nhất là không thể. Nếu có thì hắn đã cảm nhận được, hoặc trừ khi người đó quá mạnh, đến hắn cũng không cảm nhận được, điều này khả năng thì rất thấp. Hắn đang nghiên về thứ hai và thứ ba, có điều khả

năng thứ hai thì rất thấp vì tiểu nhị nói thôn hán hay bị quái dị viếng thăm. Vậy thì chỉ có khả năng thứ ba, nếu là khả năng thứ ba nghĩa là phải có một quái dị rất mạnh, có trí tuệ. Nếu không thì không thể khổng chế quái dị khác được. Với lại theo tiểu nhị mỗi lần có quái dị đến đều có người chết trong thôn này.

Nhất Thành sau khi ăn uống thì liền hỏi tiểu nhị mượn một phòng ở lại. Vì đạo này khách thương rất ít, quán trọ còn rất nhiều phòng trống. Nhất Thành rất dễ dàng mượn được phòng, hán được đưa đến lầu hai, phòng hán nằm ở giữa, cửa sổ thì hướng thẳng ra đường chính. Thôn này rất nhỏ, tiểu điểm lại nằm kế cuối thôn, hán lại ở trên cao nên dễ dàng quan sát cả Tam Trí Thôn.

Ban đêm thấy vật không rõ, Nhất Thành không ngủ mà ngồi ở lế cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Hán biết thôn này không bình thường nên hiếu kỳ muốn xem đây đến cùng là chuyện gì. Mưa vẫn chưa tạnh, Nhất Thành thơ thẩn ngồi nhìn mưa rơi như đang nhớ đến điều gì đó. Đứng lúc này, trong thôn cách quán trọ khoảng một vài thước liền truyền đến một tiếng hét thảm, là nam tử tiếng kêu, thê lương tuyệt vọng.

Nhất Thành nghe tiếng thì mặt hơi biến sắc, "Tựa như là ba người pháp sư kia."

Nhất Thành trầm ngâm suy nghĩ, lúc trước kêu thảm mặc dù có chút biến thanh, lại vẫn có thể nghe ra là cái kia ba cái tráng hán một trong, lúc ngồi ăn, hán đã nghe tiếng của ba người này.

Nhất Thành chưa kịp quyết định thì, cùng một hướng lại có âm thanh truyền đến, lần này là nữ tử tiếng cười, âm trầm quý dị, "Hi hi hi hi..." Tiếng cười này dập diu dưới tiếng mưa, thật sự là ghê rợn, quý dị. Với lại tiếng nữ tử cười kia quý dị sắc nhọn, không giống xuất từ người sống miệng.

Nhất Thành hơi nhú mày, vì ngồi trong bóng tối nên không có chút ánh sáng nào cả, khó có thể nhìn rõ, Nhất Thành liền điều động một chút pháp lực vào hai mắt. Hán giờ có thể nhìn thấy rõ hơn trong ban đêm. Ngay đúng lúc này thì hán trợn mắt há hốc mồm, không biết từ lúc nào, phía đường chính, đối diện với thôn này, bỗng xuất hiện một ngọn núi, trên sườn núi có một tòa nhà rất lớn, cái kia tòa nhà rất là cũ kỹ, không giống ngày nay kiến trúc, mà giống một lâu đài cổ hèn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Dị Ma Toa

Chẳng biết tại sao, Nhất Thành luôn cảm thấy cái kia tòa nhà có chút quái dị, nhưng đến tốt cùng chỗ nào quái dị hán cũng không nói lên được. Hán tập trung quan sát tòa nhà kia, nó bất quá vài dặm nên hán vẫn thấy rõ, cái tòa nhà kia bên ngoài còn có một hàng rào cực lớn, hai phiến đồng chặt cửa gỗ lớn.

Nhất Thành rốt cục phát hiện vấn đề chỗ, chỗ tòa nhà kia chỉ có hắc bạch hai loại nhan sắc, không có bất kỳ cái gì tạp sắc, cái này liền nói rõ đó là một chỗ cũng không tồn tại trạch viện, là từ hắc khí huyền hóa mà thành. Điều này hán đã thấy trong thế giới quái dị, hắc khí quá nhiều tạo thành những điều không tưởng.

Quý khí huyền hóa sự vật đều sẽ có hắc khí phát ra, nhưng hắc khí tại trong đêm tối không dễ phân biệt xem xét. Có điều, mùi oán khí lại rất nặng, Nhất Thành dù đang ở trong quán trọ vẫn cảm nhận được mùi oán khí truyền đến, đậm đặc hơn trong thôn này gấp trăm lần.

Đúng lúc này, Nhất Thành nghe tiếng lạch cạch trong phòng mình, hai lông mày nhú chặt, quay người lại, hán suýt kinh hô ngã nhào ra ngoài cửa sổ. Trong phòng hán không biết lúc nào xuất hiện hai nữ tử, hai nữ tử này không biết đã đứng đó bao lâu, lúc này tại hán tập trung hiếu kỳ quan sát tòa nhà kia nên không phản thần để ý trong phòng.

Nhất Thành mặc dù giật mình nhưng lại không có chán kinh, hán có thể nhìn ban đêm, mà trước mắt hai nữ tử này hình dạng cũng không kinh khủng, hoàn toàn tương phản, các nàng dáng dấp rất là xinh đẹp, thân hình thướt tha, sa y bọc lấy thân. Chỉ có điều đang lơ lửng trên không, không thấy chân của hai nữ tử này.

Hai cái nữ tử này khí tức khác thường, mặc y phục cũng chỉ có hắc bạch nhị sắc, quý hồn hóa người, chỉ có thể huyền ra hắc bạch, huyền không ra còn lại màu sắc. Với lại cả hai nữ tử lơ lửng trên không thì dù biết hai người này là quỷ hồn.

- Âm

Một tiếng nổ lớn xuất hiện dưới lầu một của quán trọ. Nhất Thành pháp hiện có người thi phép, pháp lực cũng không kém, có thể là mấy người lúc trước hán gặp ở dưới lầu. Hai nữ quý hồn vừa rồi kéo lên hắc khí định tấn công Nhất Thành nhưng vì tiếng nổ làm hai quý hồn giật mình, biến mất trong căn phòng.

Nhất Thành cũng không để ý mà tiếp tục quan sát tòa nhà ở xa kia. Ở tòa nhà đó bắt đầu tỏa ra hắc khí ngùn ngụt. Ba bóng đen vụt lao ra từ trong tòa nhà đó hướng về bên này mà đi. Phía dưới lầu lại tiếp tục truyền đến tiếng nổ lớn, có vẻ như phía dưới vẫn còn chiến đấu. Nhất Thành dùng tinh thần lực bao phủ cả quán trọ. Từ pháp lực phát ra thì phía dưới có ba vị pháp sư và năm sáu quý hồn đang tranh đấu. Đám quý hồn này thực lực không mạnh nhưng quý dị nên ba pháp sư dù mạnh hơn vẫn không thể dễ dàng tiêu diệt chúng. Tất nhiên ba người là hai tráng niên và một lão già, phía sau lão già đứng một đứa trẻ. Chính là mấy người Nhất Thành thấy lúc trước, còn một tên trung niên trong ba người sợ rằng đã lãnh ít dữ nhiều vì tiếng hét thảm lúc

này.

Nhất Thành quan sát một lúc thì thu lại tinh thần lực. Từ lúc đột phá linh hồn lên 500 trăm, hắn đã bắt đầu dùng tinh thần lực nhưng hắn ít dùng vì không cần thiết. Giờ linh hồn đến một ngàn, tinh thần lực hắn đã mở rộng thêm, dễ dàng quan sát cả quán trọ. Đây cũng là lần đầu hắn dùng tinh thần lực bao phủ một vùng như vậy, thường chỉ tăng lên độ miễn cảm của hắn mà thôi.

Ba bóng đen kia cũng đã đến gần, Nhất Thành lắc đầu, ba pháp sư phía dưới sợ rằng sẽ gặp rắc rối lớn. Ba bóng đen này một tên là quái dị nhân, hai người là quỷ hồn. Ba tên cấp bậc rất cao, quái dị nhân là Tử Quái, hai tên quỷ hồn lại là Lệ Quỷ. Nhìn sơ qua hắc khí thì đoán thực lực bọn chúng có thể đánh ngang với cấp sáu pháp sư.

Mà phía dưới chỉ có lão gia kia là pháp sư cấp sáu, hai người nam nhân kia chỉ là cấp 2 sao Thiên Nga Silver Plate. Mà lão phải bảo hộ đứa cháu gái phía sau nữa sợ rằng cơ hội giữ mạng còn khó nữa chứ đừng nói là thắng.

Nhất Thành nhìn ba quái dị thì cảm thấy đáng để hắn xuất thủ. Những quái dị cấp thấp đã không còn tạo nên hứng thú để hắn xuất thủ nữa rồi. Với lại ba tên này có thể giúp hắn tăng sức mạnh thể chất lên đến cực hạn.

P phía dưới chiến đấu bắt đầu dùng, dù sao pháp sư cấp sáu, mấy tên quái dị cấp thấp kia mà không diệt được thì quá phé.

Nghĩ đến đây thì Nhất Thành bỗng giật mình tự hỏi, vì sao ở nơi này lại xuất hiện quái dị cấp bậc này? Không lẽ lúc trước mình gặp chỉ là lâu la quái dị, nếu mà lúc nào cũng có quái dị cấp cao như vậy xuất hiện thì pháp sư ở Tây Đại Lục làm sao chống nổi?

Nhất Thành đang suy nghĩ thì phía dưới lầu chiến đấu đã kết thúc. Bốn người từ lớn đến nhỏ chạy ra khỏi quán trọ, Nhất Thành từ trên nhìn xuống thì kinh ngạc. Hắn thấy hai trung niên kia mình đầy thương tích, áo quần pháp sư tả tơi, nơi tại có vết máu, có vẻ là bị sóng âm của quỷ vật kích trúng. Lão nhân pháp sư cấp sáu sao Vũ tiên kia lại khác, áo quần chỉnh tề, tay dắt cháu gái. Có vẻ tiểu cô nương mới mấy tuổi nhưng đã theo lão rất lâu, thấy quái dị cũng không sợ hãi, mặt vẫn mờ to, nhìn quanh khắp nơi.

Ngay khi bọn họ nhìn lên trời thì thấy sa ba bóng đen đang lao đến, thấy sau lưng chờ nhà lớn kia thì một trung niên liền hô lớn,

- Là Dị Ma Toa, nhanh chạy.

Nhất Thành nghe vậy thì biết toà nhà kia gọi là Dị Ma Lâu. Mấy người kia có vẻ biết lại lịch của nó. Đúng lúc này, lão nhân đang nắm tay đứa bé phía dưới ngẩng đầu nhìn Nhất Thành nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, xin hãy mạnh cháu gái ta rồi đi. Ta sẽ ở lại cố gắng giữ chân quái dị trong Dị Ma Lâu càng lâu càng tốt.

Nhất Thành không cố gắng che dấu nên lão nhân có thể phát hiện hắn dễ dàng. Nhất Thành cũng không để ý lời của lão mà hỏi ngược lại:

- Dị Ma Lâu là gì?

Lão nhân nhìn chằm chằm Nhất thành. Lão đã chú ý đến thiếu niên trên kia lúc vừa mới rời khỏi quán trọ. Rất khó hiểu, thiếu niên này trên người lão không cảm nhận được một chút pháp lực nào nhưng lại mặc áo quần của pháp sư. Thiếu niên này gặp quái dị lại không chút sợ hãi nên lão đoán người thiếu niên này không bình thường vì thế lão mới tin tưởng người này có thể cứu cháu lão.

Lão nhân kia liền vội vàng nói:

Đây là Dị Ma Lâu, trong đó cư ngụ rất nhiều quái dị mạnh. Toà lâu này được dịch chuyển khắp nơi trên toàn thế giới. Mỗi lần xuất hiện thì khu vực đó không còn sự sống. Bọn chúng lấy người làm thức ăn, người bị bắt thì chưa ai từng thoát. Chúng từng xuất hiện ở gần một thành trì lớn ở trung đại lục. Sau mấy ngày thì cả thành trì đó phá hủy không có một người sống, đặc biệt nghe nói thành đó có Pháp Sư trên Silver Plate nhưng vẫn bị diệt. Xin tiểu huynh đệ cứu cháu gái ta, ta sẽ liều mạng giữ chân chúng càng lâu càng tốt.

Nhất Thành nghe xong thì hiểu, hắn thở ra một hơi, cứ nghĩ là quái dị trên thế giới này đã mạnh lên gấp bội, thì ra đây là một tòa lâu dịch chuyển hiếm gặp nên mới thấy quái dị mạnh như vậy.

Nhất Thành nhìn lão mới:

- Ba tên quái dị kia sắp đến rồi. Các người chạy đi? Ta hy vọng bốn vị có thể sống sót. Còn ba tên kia để ta giải quyết.

Nghe Nhất Thành nói vậy thì lão nhân khiếp sợ, sau đó trầm mặt, tiếp theo thì chấp tay nói hai chữ 'Đa Tạ', rồi nhanh chóng ôm lấy cháu gái lao về hướng cuối thôn. Lão không thể chần chờ, nếu chần chờ thêm thì lão và cháu lão đều sẽ gặp nguy hiểm. Lão không quen biết thiếu niên trẻ tuổi này nhưng nếu hắn đã có tự tin như vậy thì cứ kệ. Lão vẫn muốn sống, nếu có hắn càng một lúc thì càng tốt. Cơ hội sống của lão sẽ tăng lên. Lão chỉ là người qua đường, xui xẻo mới gặp chuyện này. Lão không muốn bỏ mạng mở đây!

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Báo hiệu

Còn hai trên trung niên thì từ lúc thấy Dị Ma Lâu kia đã bắt đầu chạy. Hai người nói chuyện xong thì bọn họ đã đến cuối thôn.

Nhất Thành thấy đám người kia rồi đi thì lắc đầu. Hắn cũng không hy vọng mấy người này giúp được gì. Nói thì chậm nhưng mọi việc xảy ra khá nhanh, ngay khi ba tên quái dị kia dừng lại trước quán trọ thì lão nhân kia và cháu gái đã rời khỏi thôn.

Nhất Thành cười lạnh nhìn ba tên kia quái dị kia, bọn chúng cũng lạnh lùng nhìn hắn. Hai quý hồn lại là nữ tử, cực kỳ xinh đẹp, áo dài bay trong gió, khuôn mặt lạnh lùng cứng ngắt nhưng không che dấu được vẻ đẹp của hai nàng khi còn sống. Quái dị nhân lại là nam nhân, trái ngược với hai nữ quý hồn, tên này xấu xí cực điểm, khuôn mặt chỉ còn một nửa. Tay thì cái to, cái nhỏ không đồng đều, có điều tên này rất cao lớn, phải hơn hai mét, cơ bắp cuộn cuộn.

Nhất Thành nhảy từ lầu hai xuống, đứng đối diện đám quái dị. Tên này mới Từ Quái vì thể chưa bay được, chỉ có thể nhảy và dừng lại trên không trung một thời gian mà thôi. Hai nữ quý hồn lại khác, bọn chúng lúc nào cũng chân không chạm đất.

Bọn họ cũng không nói gì, muốn nói thì cũng không thể hiểu được vì thể ba tên quái dị kéo lên Hắc Khí, chuẩn bị lao vào Nhất Thành. Nhất Thành cảnh giác nhìn ba tên quái dị này, dù hắn rất tự tin nhưng không thể sơ xuất trước kẻ địch được. Với lại theo tin tức thì trong Dị Ma Lâu kia có quái dị rất mạnh, pháp sư khởi nguyên cũng bị làm thịt, hắn phải nhanh chóng tiêu diệt và tên này rồi chạy. Mục tiêu là thịt ba tên này, tăng sức mạnh thể chất đến cực hạn, sau đó chạy càng xa càng tốt. Lúc hắn đột phá lên cảnh giới cao hơn thì tìm hiểu Dị Ma Lâu này sau.

Nhất Thành xuất thủ trước, hắn dùng thể chất để chiến đấu nên cần áp sát ba người này càng gần càng tốt. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất để tấn công đến tên Từ Quái kia trước. Ba tên quái dị quá bất ngờ, chúng không bao giờ nghĩ xuất thủ trước lại là nhân loại này. Chúng vừa kéo lên Hắc khí đến đỉnh điểm thì Nhất Thành đã đến trước mặt quái dị nhân. Phải biết Nhất Thành bây giờ sức mạnh thể chất của hắn đã đột phá đến Đại Pháp Sư - Thiên Long. Tốc độ của hắn cực nhanh, một đám được đâm ra, nhắm thẳng vào ngực tên Từ Quái phía trước.

- Hu. ...

Từ quái kia cũng không sợ hãi, gào lớn một tiếng như tiếng sói hú, cơ bắp đã lớn giờ lại phồng lên gấp bội. Từ Quái cùng xuất thủ, tung ra một đám đòn đỡ quyền của Nhất Thành. Hai nữ Lệ Quý liền bay lên cao lơ lửng trên không, tránh đi va chạm của hai người phía dưới.

- Oanh

Hai quyền va chạm nhau, một tiếng nổ lớn phát ra, một đợt sóng xung kích truyền ra ở nơi tiếp xúc. Tiếp theo chính là tiếng ‘Crack, crack’ của xương gãy phát ra từ tay của tên Từ Quái. Tiếp theo thì Từ Quái bị đánh bay ra sau đập vào một nhà trong thôn làm nó đổ sụp.

- Ah. ...

Hai nữ quái dị trên không thấy đồng bọn bị đánh bay cũng không có thời gian khiếp sợ, chúng há lớn miệng, một cột sóng âm đánh về phía Nhất Thành đang đứng một mình ở phía dưới.

Nhất Thành cảm thấy trên đầu có nguy hiểm, biết chuyện gì xảy ra nhưng hắn không quan tâm. Đạp mạnh chân xuống đất lao về căn nhà đổ nát phía trước. Hắn muốn kết liễu tên Từ Quái bị đánh bay vừa rồi. Cũng vì Nhất Thành lao nhanh về phía trước mà trong tích tắc đã tránh được hai đợt sóng xung kích của hai nữ Lệ Quý. Hai đợt sóng đánh trúng đất thổi lên một lớp bụi đất.

Tên Từ Quái bị đánh bay kia đang từ từ mò dậy trong đồng đổ nát. Cách tay phải lúc này tiếp quyền của Nhất Thành giờ đã vỡ nát, đến xương cũng lòi ra phía sau vai. Vừa đứng lên thì thấy Nhất Thành đang lao đến thì khiếp sợ.

Nhất Thành vừa đến gần liền bùng người lên cao, tay phải kéo ra sau, ngay khi đến sát Từ Quái mới đứng lên, một quyền tung ra nhắm thẳng vào đầu Từ Quái.

- Bốp

- Âm

Một thân thể không đầu to lớn đổ ầm xuống đất. Thân thể Nhất Thành quá mạnh, quyền cuối cùng của Nhất Thành là toàn lực, gấp đôi sức mạnh quyền trước đó, sức mạnh phá núi của nó dẫn đến đánh nát đầu Từ Quái. Kể từ lúc cơ thể hắn đột phá đến Đại Pháp Sư - Thiên Long, đây là lần đầu hắn tung toàn lực như vậy.

Ngay sau khi tiếng nhắc nhở báo hiệu vật chất điểm của Trí Tuệ Thể xuất hiện, Nhất Thành biết tên Từ Quái này đã xong. Hắn quay đầu lại nhìn hai nữ quái lơ lửng trên không, Ma Huyết xuất hiện trong tay.

- Ah..

Từ Quái vừa bị đánh chết, hai nữ Lệ Quý đều hú dài như kèn lệnh báo hiệu gì đó. Nhất Thành nhú chặt lông mày, hắn phát hiện tiếng hú này không phải là để phát tiết mà nhằm báo hiệu, tất nhiên báo hiệu đám Quái Dị trong Ma Dị Lâu.

Biết mình không thể chần chờ thêm được nữa, Nhất Thành đánh nhanh rút gọn, trong lòng hét lớn:

- Vô Hạng Chi Đạo - phân - Vũ Loạn.

Xung quanh hắn xuất hiện thêm hai thanh Huyết Đạo lơ lửng trên không. Hắn chỉ tay một cái về hai nữ Lệ Quỷ, hai thanh Huyết Đạo mới xuất hiện như được lệnh lao vút tấn công hai nữ Lệ Quỷ.

Đây là lần thứ hai hắn thi triển Vũ Loạn, lần này khác lần trước là chính là hai thanh Ma Huyết được hắn thi phép xuất hiện chia làm hai tấn công về hai hướng. Nhìn thì rất đơn giản nhưng không phải thế. Nếu chỉ phóng hai thanh Ma Huyết thì rất dễ, đường đi chỉ là một đường thẳng, nhưng để chúng thi triển Vũ Loạn thì Nhất Thành phải chia tinh thần lực ra làm hai, không chế mỗi thanh đao.

Ma Huyết lao đến với tốc độ khá nhanh, hai nữ Lệ Quỷ vội vàng búng lên hắc khí, các ngón tay hóa thành trảo nhọn, đón đỡ Ma Huyết đang đánh đến.

- Keng, Keng, Keng

Tiếng va chạm liên tục vang lên, Ma Huyết liên tục chém về phía hai nữ Lệ Quỷ. Có điều vì pháp lực của Nhất Thành chỉ ở Bắc Miện đỉnh phong nên không thể gây ra chút thương tổn cho hai Nữ Lệ Quỷ. Nhất Thành dưới đất cũng không rảnh, hắn hóa thành một bóng đen lướt về một trong hai Nữ Lệ Quỷ. Mục tiêu thi triển Loạn Vũ chỉ nhằm đánh lạc hướng. Hai Nữ Quỷ Dị đang lơ lửng trên không nên hắn không thể cứ nhảy lên đánh với chúng vì như thế thì quá bất lợi.

Nhất Thành vừa nhảy đến dưới một Nữ Lệ Quỷ thì dậm mạnh chân xuống đất, đầu gối co lại búng mình lên cao giữa không trung phía sau một Nữ Lệ Quỷ. Ma Huyết đưa lên cao hô lớn,

- Vô hạng Chi Đạo - Phạt Thế.

Nữ Lệ Quỷ vẫn miệt mài đón đỡ Loạn Vũ của Ma Huyết trước mắt nên không kịp phản ứng với tốc độ cực nhanh của Nhất Thành. Tới khi nó phát hiện Nhất Thành thì Nhất Thành đã nhảy ra sau lưng nó thi triển Phạt Thế, ngay khi nó quay lại định đón đỡ thì đã không kịp,

- Xèo

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 229: Vách núi

Một đao chém xuống cực nhanh, cheo đôi nữ Lệ Quỷ từ trên đầu xuống dưới chia nó làm hai, tiếng nhắc nhở của Trí Tuệ Thể vang lên. Nhất Thành biết hắn đã diệt thêm được một tên quái dị. Ngay khi đáp xuống đất thì hai mắt nhìn chăm chăm về phía nữ Lệ Quỷ còn lại trên không kia. Lúc này, hắn vì thi triển Phạt Thế cần tập trung cao độ nên không thể phân tâm đa dụng nữa, vì thế mà cả ba thanh Ma Huyết đều cùng lúc thi triển. Một Phạt Thế chém một Nữ Lệ Quỷ làm đôi, một Phạt Thế lại đánh và trên không. Phạt thế còn lại thì bị Nữ Lệ Quỷ còn lại kia dễ dàng đón đỡ. Nhất Thành thờ dãi trong lòng, pháp lực của hắn còn quá yếu, nếu không thì đòn còn lại đã gây lên một chút khó khăn cho Nữ Lệ Quỷ còn sống kia. Phân tâm đa dụng không dễ chút nào, đây là một phần linh ngộ của Vô Hạng Chi Đạo, may mắn linh hồn hắn mạnh nên mới dễ dàng sử dụng.

- Ù....

Nhất Thành định lao lên tấn công nữ Lệ Quỷ còn lại nhưng đúng lúc này Hắc Khí ở Dị Ma Lâu búng lên dữ dội. Nhất Thành khiếp sợ biến sắc, hắc khí đậm đặc đến mức đáng sợ, phát ra tiếng ù ù như gió rít kéo lên. Hắn biết tình hình không ổn, không để ý tấn công nữ Lệ Quỷ cuối cùng nữa mà hướng cuối ‘Tam Trí Thôn’ mà lao vút đi.

Hắc Khí ở Dị Ma Lâu phát ra càng ngày càng nhiều, càng lúc càng đậm đặc. Trong lòng Nhất Thành lạnh xuống, hắn biết sắp có một tên quái vật xuất hiện, không thể kéo dài thời gian nếu không thì hắn sẽ bỏ mạng tại đây. Đừng quên lão già mang theo đứa nhỏ kia từng nói đã có quái dị cấp bậc cao làm thịt Pháp Sư Khởi Nguyên.

Nhất Thành lao nhanh như gió hướng cuối thôn mà đi, phía sau, hắc khí càng lúc càng mạnh, Nữ Lệ Quỷ cũng không đuổi theo ngăn cản hắn thế nên Nhất Thành có thể chuyên tâm chạy.

Có điều chỉ vài cái chớp mắt đến cuối thôn thì một bóng đen lớn xuất hiện trên Dị Ma Lâu, một áp lực cực lớn truyền ra từ bóng đen lan về phía Nhất Thành. Nữ lệ quỷ còn sống kia ngay khi bị áp lực đè lên thì đáp xuống, quỳ rạp trên đất. Áp lực tiến càng gần Nhất Thành thì hắn càng rung mình khiếp sợ, không nghĩ ngợi gì nữa, hắn biết mình nên phải làm gì. Trong lòng hô lớn,

- Hóa Ma Chi Thuật - Thể Thuật Chi Khí

Cả cơ thể hắn biến đen, trên đó là những đường viền đỏ quỷ dị. Cơ thể hắn liên tục hấp thụ năng lượng ma pháp trong cơ thể vì thế mà tốc độ hắn tăng lên gấp đôi. Nhưng dù vậy hắn vẫn cảm thấy nguy hiểm từ sau lưng truyền đến, không nghĩ thêm gì nữa, hắn hét lớn trong lòng lẫn nữa,

- Hollow Spirits - kích hoạt hoàn toàn.

Trên mặt hấn hình thành một chiếc mặt nạ rết, năng lượng trong cơ thể bạo loạn, nhân hai, rồi nhân ba. Cơ thể hấn lại điên cuồng hấp thụ, tốc độ lại tăng lên gấp đôi lần nữa, đây chính là cực hạn của hấn. Nhất Thành hóa thành một vết đen, lao vút vào trong rừng ở cuối thôn.

Ở cuối Tam Trí Thôn là một khu rừng rậm, cây cối um tùm, đen kịt không một chút ánh sáng. Có điều mắt Nhất Thành có thể thấy trong đêm nên không ảnh hưởng gì tốc độ của hấn. Hấn vẫn đâm đầu chạy vì nguy hiểm sau lưng vẫn còn. Vì trời mưa nên cả khu rừng ẩm ướt, mỗi lần đặt chân đều để lại từng dấu chân của hấn. Mà không chỉ dấu chân của hấn, còn có dấu chân của mấy người khác rẽ sang phải và trái, nhưng để tránh mạng tai họa đến cho người khác thì hấn quyết định chạy thẳng một mạch. Còn mấy người kia thoát được hay không đã không phải là vấn đề của hấn nữa rồi. Nhất thành không biết mình đang chạy đi đâu, chỉ biết áp lực sau lưng đang nhanh chóng bắt kịp hấn vì thế chỉ biết cầm đầu mà chạy.

Bóng đen trên Dị Ma Lâu tỏ ra kinh ngạc, cũng bắt đầu di chuyển đuổi về phía Nhất Thành. Đối với nó, Nhất Thành chỉ là sâu kiến, nhưng bất ngờ là vì tốc độ của Nhất Thành bỗng tăng gấp ba lần lúc trước. Bóng đen trở nên hứng thú, di chuyển không chậm chút nào, còn nhanh hơn Nhất thành vài phần, hấn muốn tóm tên Nhân Loại kỳ quái này.

Nhất Thành càng chạy càng nhanh, chỉ biết cầm đầu mà chạy, luồn lách trong rừng cây càng đi càng xa. Nhưng dù hấn có chạy bao xa thì phía sau áp lực và nguy hiểm càng lúc càng áp sát sau lưng, nếu hấn chỉ giảm tốc độ một chút thì chắc chắn sẽ bị tóm. Một lúc lâu sau, cái điều mà Nhất thành không muốn nhất đã xảy ra, cơ thể hấn truyền đến đau đớn. Chiếc mặt nạ rết bằng xương trên mặt hấn bắt đầu nứt vỡ. Biểu hiện này chính là thời gian sắp đến, cơ thể hấn sắp suy yếu và chuẩn bị bị phản phệ.

Nhưng phản phệ chưa đến thì hấn đã đến đường cùng, hấn vừa lao đến một khu đất trống thì phía trước hấn lại là một vách núi. Nhất Thành thấy vách núi này thì cười khò, đưa mắt nhìn xuống vách núi thì chỉ một màu đen kịt. Hấn không thể bay, nhảy xuống có khi thân thể nát bấy nhảy, hơn thế nữa tên sau lưng lại có thể bay, dù hấn có nhảy xuống thì hấn có khả năng không thoát được. Thật sự là tình huống không đỡ được, sau lưng là hồ trước là sói, hấn đang ở giữa chả biết thế nào mà đỡ. Áp lực phía sau đã đến sát, Nhất Thành cười khò đưa ra quyết định nhanh chóng.

Nhất Thành đứng trước vách núi, nhảy xuống. Ngay khi nhảy xuống, hấn cố tình búng người cao một tí, vạch quay ngược lại nhìn về phía vách núi. Hấn muốn biết quái vật nào lại tạo ra áp lực kinh khủng như vậy, lại đuổi hấn không tha.

Những gì hấn thấy trước khi rớt xuống vách núi chỉ là một bóng đen được tạo từ khói, không rõ diện mạo lướt trên các ngọn cây nhưng lại có một đôi đồng tử đỏ rực. Khi hấn nhìn vào cặp đồng tử kia thì rừng mình một cái. Nó như cực kỳ quý dị, muốn nuốt chửng linh hồn hấn. Nhất Thành lúc này rút hết phép thuật lại, để người rơi tự do nhanh hơn. Hấn như bị màng đen kia nuốt chửng, từ trên vách núi nhìn xuống chả thấy bóng dáng gì nữa.

Ngay lúc Nhất thành bị màng đen dưới vách núi nuốt chửng, quái vật với đôi đồng tử đỏ rực cũng đến trước vách núi. Hấn đứng trên vách núi nhìn xuống nơi Nhất Thành vừa nhảy xuống. Định tung người nhảy xuống theo, nói đúng hơn là bay theo nhưng cả người khựng lại, quay đầu nhìn về phía Ma Di Lâu phía xa. Không biết từ lúc nào, một sợi chỉ màu đen cực kỳ nhỏ bé quấn chặt thân hình quái vật. Sợi chỉ màu đen này một đầu bắt nguồn từ Ma Di Lâu, đầu kia lại quấn chặt quái vật mắt đỏ. Nó chả khác gì một sợi xích dài, không chế không gian hoạt động của quái vật mắt đỏ.

- Hừ...

Quái vật mắt đỏ ngửa đầu gào lớn, sau đó bay ngược trở về Ma Di Lâu.

Nhất Thành đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh, gió rít bên tai hấn vù vù. Bỗng nhiên, hấn nghe thấy tiếng hú dài trên đỉnh vách núi thì khiếp sợ, tưởng quái vật mắt đỏ kia đuổi theo. Hấn cũng không lật người lại mà hai tay mượn lực từ không khí cố gắng đẩy cơ thể đến sát vách núi hơn.

Nói thì chậm, tốc độ rơi của Nhất Thành cực kỳ nhanh, vách núi này rất sâu nhưng cũng vài chục hơi thở đã sắp đến đất. Ngay đúng lúc sắp chạm đất, Nhất Thành dùng chân phải đập mạnh vào vách núi. Một lực phản chấn cực mạnh từ chân truyền đến làm xương chân hấn gãy vụn, dù vậy nhưng lực đập của hấn cũng đủ mạnh để đẩy cơ thể bay ra một khoảng.

- Âm

Một tiếng va đập mạnh vang lên, tiếp tục là những tiếng ‘Crack,...’ liên tục vang lên. Dưới vách núi là một khu rừng, Nhất Thành bay ra thì lại đập mạnh liên tục vào mấy chục cái cây lớn làm chúng gãy la ngang thân. Sau đó hấn lăn lông lốc trên đất mấy chục vòng, thổi bay bụi mù và đất đá tạo thành một đường vật nặng được kéo lê trên đất.

Khi dừng lại thì hấn thậm không thể tả, cơ thể truyền đến đau nhức khắp mọi nơi. Tất cả xương cốt đều gãy vụn, xương sọ cũng nứt vỡ. Các nội tạng bị đập bẹp, xương gãy đâm xuyên qua chúng, thậm chí có xương lòi cả ra ngoài cơ thể. Xương cổ thì bị gãy vụn sang một bên. Mắt mũi miệng thì trào máu. Hơi thở ở mũi thậm chí là biến mất. Áo quần pháp sư thì rách rưới, được máu tươi nhuộm đỏ. Nhìn hấn rất thảm đến không thể thảm hơn được nữa.

Linh hồn dính liền cơ thể nên cảm giác đau đớn hấn chịu đựng gấp trăm lần bình thường. Nếu không phải cơ thể hấn thuộc dạng bất tử nếu không thì rớt xuống kia đó đã là đời từ lâu chứ không thể cảm nhận được đau đớn như vậy. Cũng may lúc này hấn hy sinh một chân để giảm bớt lực rơi nếu không thì giờ này hấn có thể chỉ còn là một bãi thịt với máu.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Cơ thể hướng quái dị

Đau đớn thì đau đớn nhưng cũng không phải lần đầu thể thảm thế này nên cũng không bất tỉnh, thậm chí đầu óc hẳn càng tỉnh táo hơn một chút vì đau đớn, kiểu như là kẻ thích bị ngược đãi vậy.

Một tiếng thờ dài vang lên trong đầu hắn, rồi nói:

- Tên quái vật kia không có đuôi theo, tức chủ không cần lo lắng. Haizz, tức chủ quá tự tin vào bản thân cũng như dựa dẫm vào cơ thể bất tử của mình nên lúc nào cũng liều mạng. Nếu từ đầu rồi đi mà không phải chém giết thì không đến mức thảm như thế này.

Nhất Thành đau đớn run lên khựng khựng, hẳn cố gắng truyền ý niệm lại cho Trí Tuệ Thê:

- Hự, thật sự đau đớn. Ta còn cách nào đây, muốn làm anh hùng cứu thế thì cần mạnh hơn nhưng không nghĩ đến chỉ chém giết hai tên quái dị mà đã dẫn đến quái vật như vậy rồi. Với lại, cơ thể ta bất tử, tất nhiên là dùng để liều mạng rồi chứ nếu không thì bất tử làm gì. Nếu cứ an nhàn mà sống thì cơ thể bất tử này là vô dụng rồi.

Trí Tuệ Thê cười khò:

- Bất tử thì bất tử chứ làm gì có ai thích bị ngược như tức chủ, lần nào xuất thủ đều là bị ngược cả. Có lần nào toàn vẹn rồi đi không, hay là tức chủ ngược kẻ khác không.

Nhất Thành cố nhịn đau đớn cười nói:

- Thì ta toàn nhắm vào mấy tên quái dị thực lực mạnh chứ đâu có đi săn mấy tên cấp thấp để làm gì. Vì thế, có bị thương hay thậm chí bị hủy cơ thể cũng không lạ. Bây giờ mà ta đi bắt nạt mấy kẻ yếu thì quá mất mặt đi.

- Đúng là rất mất mặt nếu tức chủ chỉ săn giết quái dị cấp thấp nhưng tức chủ có biết giờ cơ thể tức chủ đang liên tục được Hắc Âm Năng lượng cải tạo không. Sau lần chữa trị này sợ rằng hơn một nửa cơ thể tức chủ sẽ được Hắc Âm Năng Lượng chiếm đóng. Việc này có thể sẽ dẫn đến tức chủ sau này rất dễ dàng Nhập Ma, thậm chí là trở nên bạo ngược, đến ta lúc đó muốn ngăn tức chủ cũng không dễ, có khi lại phải mang Giọt Máu Sinh Mệnh và một phần linh hồn của tức chủ thoát đi tìm cơ thể mới.

- Không sao, lúc đó người cứ rồi đi và tìm kiếm cơ thể mới cho ta. Cơ thể này không khác gì cái vỏ bọc cả, liên tục hủy diệt và biến đổi, dù rất là tốt nhưng từ đầu cơ thể này cũng là ta chiếm lấy chứ không phải được cha mẹ sinh ra. Với lại, chuyện người nói sẽ rất lâu vì có thể ta sẽ mạnh lên chống lại ác niệm và thậm chí dù biến thành ma ta cũng giữ vững được tâm trí của mình.

Trí Tuệ Thê thờ dài một hồi nói:

- Hy vọng vậy. Bây giờ tức chủ hãy đột phá lên Silver Plate sáu sao Vũ Tiên đi. Lúc đó lượng lớn năng lượng ma pháp sẽ được kích động, Hắc Âm Năng Lượng và khối nguyên năng lượng cũng dồi dào hơn, sẽ nhanh chóng chữa trị cơ thể nát bấy này cho tức chủ.

Nhất Thành gật đầu đồng ý, ngay đúng lúc Black Magic Plate xuất hiện sao thứ 6 Vũ Tiên thì xung quanh hắn truyền đến những tiếng lá cây xào xạc. Tiếng này chỉ có thể là ma thú di chuyển trong đêm và chạm vào lá cây nên mới tạo thành như vậy. Nhất Thành trong lòng trầm xuống cảm thấy không ổn. Thật sự xui xẻo thật rồi, dù là đột phá, năng lượng ma pháp được hấp thu nhanh hơn nhưng cơ thể hắn quá nát thế nên cũng sẽ mất đến cả tháng trời mới hồi phục như cũ. Nếu bị đám ma thú này ăn sạch thì hẳn chỉ có thể rút linh hồn vào Giọt Máu Sinh Mệnh rồi đi tìm một cơ thể mới.

Từng cặp mắt đỏ ngầu xuất hiện dưới màn đêm. Có điều chúng chỉ bao quanh Nhất Thành mà không có một con ma thú nào tiến lại gần hay có ta định tấn công. Nhất Thành thấy vậy thì khó hiểu, cơ thể hắn đang hấp thụ năng lượng hắc ám để chữa trị nhưng tiến độ rất chậm, cơ thể vẫn còn phá hủy như cũ vì sao bọn ma thú này không tấn công hắn? Mới suy nghĩ đến đây thì tiếng Trí Tuệ thê vang lên trong đầu hắn,

- Đừng lấy làm lạ, đám ma thú cấp thấp này không dám lại gần đâu. Cơ thể tức chủ được hình thành từ mà Đan của Linh Thú bậc cao, có cho đám này mìn là gan cũng không dám lại gần. Nếu lo lắng thì nên lo quái dị bất ngờ xuất hiện mà thôi.

Nhất Thành nghe vậy thì trầm ngâm nhắm mắt, vứt đi lo lắng lại phía sau lưng, tập trung nhanh chóng hồi phục. Nếu như trong thời gian này bỗng nhiên xuất hiện quái dị thì thật là xui xẻo. Hắn cần nhanh chóng hồi phục, ít nhất là phải di chuyển được, kiếm một an toàn ẩn thân trước.

Nửa tháng qua đi,

Đêm nào ma thú cũng xuất hiện nhưng không có con nào dám đến gần. Cuối cùng, một tháng sau thì cơ thể của Nhất Thành đã có thể di chuyển. Các vết thương do gãy xương đã biến mất, ở dưới đất chính là một đống máu và xương cốt bị bỏ đi. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến xương hắn tự mọc lại và tự bài tiết xương bị gãy ra ngoài. Có điều dù là có thể di chuyển nhưng hành động của hắn vẫn rất chậm chạp. Bên trong lục phủ ngũ tạng và kinh mạch đều chưa lành, vẫn cần nửa tháng nữa.

Nhất Thành rời khỏi nơi bị rơi xuống, kiếm một nơi khác dừng chân nhưng mỗi bước đều không dễ dàng, cơ thể truyền đến đau đớn kịch liệt. Hắn đành tiến đến gần vách núi, ngồi dựa lưng vào núi, dưỡng thần cũng như tăng nhanh hấp thụ pháp lực từ bên ngoài.

Nửa tháng nữa lại qua đi, cơ thể hắn trở lại bình thường. Hắn quan sát bên trong cơ thể, hắn phát hiện một điều cực kỳ điên cuồng, cơ thể hắn hơn một nửa đã bị Hắc Âm năng lượng xâm nhập. Nói đúng hơn là các bộ phận xương và ngũ tạng đang hấp thụ hắc Âm năng lượng sau đó nhả ra, như đang hít

thở, cực kỳ đáng sợ. Nhất Thành rung mình một cái, hần bây giờ đã hiểu cái gì là tẩu hỏa nhập ma, cái gì hắc ám bám thân, cũng như hóa thành quái dị.

- Trí Tuệ Thê, ta sắp không xong sao?

Trí Tuệ Thê lắc đầu cười nói,

- Không sao đâu, tức chủ đang biến thân thể mình thành quái dị mà thôi. Dù sao tức chủ cũng mang danh nghĩa nửa người, nửa quái dị, vì thế có biến thành quái dị cũng không lạ. Nhưng đừng lo lắng, linh hồn tức chủ vẫn còn chưa bị ảnh hưởng bởi Hắc Khí. Trừ khi tức chủ cả linh hồn và cơ thể bị Hắc Âm năng lượng xâm nhập mới biến thành quái dị chính thức.

- Uh

Nhất Thành chỉ ừ nhẹ một tiếng, sau đó không quan tâm nữa. Biến thành quái dị thì sao? Tẩu hỏa nhập ma thì đã sao? Nhất Thành đã chuẩn bị trước nên không sao cả? Có khi lúc nguy cấp, Nhập ma điên cuồng có khi cứu hần một mạng.

- Dùng hết điểm còn lại tăng lên sức mạnh thể chất của ta đi.

- Ok

Sau một lúc biến đổi, hần cảm thấy cơ thể mình mạnh hơn.

- Mở thông tin cá nhân

- Tính danh: Nhất Thành

- Đăng cấp:

- Black Magic Plate: sao thứ sáu, đỉnh phong Vũ Tiên

- Ma Lực sức chứa: 60%

- Kỹ năng phép thuật:

Vô Hạn Chi Dao (trung cấp), Nhất Thành Chi Dao (1 thức)

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (Thê Thuật Chi Khí: 100%) (khả năng không chế: 30%)

- Vật Chất Điểm: 0

- Sức Mạnh Thể chất: 7 200/10 000

- Hollow Spirit giá trị: 20%

- Linh Hồn: 1002/1001

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Ký ức

Nhất Thành xem qua thì gật đầu, hai tên quái dị Tử quái giúp hần tăng lên Silver Plate vũ tiên đỉnh phong. Sức mạnh thể chất lại đến 7200, điều này cũng đã vượt qua dự đoán của hần.

Sau khi thay một bộ quần áo mới, hần quyết định tiếp tục lên đường trở về thăm Tiểu Tiểu thôn. Hần bám theo vách núi mà đi, ở dưới vách núi này không nghĩ đến lại có rất nhiều ma thú. Chúng đều toàn là cấp thấp, cao nhất cũng chỉ là Quái Thú là cùng. Nhất Thành tiện tay diệt vài tên kiếm vật chất điểm, cũng không mất quá nhiều thời gian của hần.

Đi mấy ngày đường, Nhất Thành đến một khu rừng, không hiểu vì sao, hần cảm thấy khu rừng này rất quen thuộc. Hần chưa bao giờ đến đây, cũng không gần tiểu tiểu thôn, làm sao lại có cảm giác quái lạ này.

Đến một khu đất trống, Nhất Thành thấy một cái thôn nhưng thôn này bỏ hoang đã lâu. Cổng thôn không còn, nhà cửa cũ kỹ, không còn nguyên vẹn. Nhất Thành thấy cái thôn này thì nhũn chặt lòng, cảm thấy quen thuộc cực kỳ.

Nhất Thành một mình rảo bước tiến vào trong thôn. Mỗi bước đi, lồng mày hắn càng nhứ chặt như nhớ đến chuyện gì đó. Đến cuối thôn, hắn thấy một căn nhà, căn nhà gọi lên một ký ức cực kỳ đau buồn trong lòng hắn, nước mắt hắn không hiểu lại tuôn ra. Nhất Thành đứng trước cổng nhà một thời gian, hắn sững đó nửa ngày trời.

Sau khi trăng kéo cao, màn đêm buông xuống lần nữa, Nhất Thành sực tỉnh trong ký ức. Không nghĩ đến, hắn trở về thôn bị diệt lúc nhỏ của hắn kiếp này. Vì hấp thu trí nhớ của Nhất Thành ở thế giới này vì thế mà hắn có phản ứng như lúc này. Thôn này là nơi lúc hắn còn nhỏ lớn lên, hắn còn nhớ rõ những khuôn mặt người trong thôn lẫn như người thân ở đây. Lúc nhỏ dù rất nghèo khó nhưng lại có một ký ức rất đẹp, người trong thôn hiền hòa, hòa ái, bao che giúp đỡ đùm bọc lẫn nhau mà sống. Không nghĩ đến, tất cả điều tươi đẹp kia lại bị hủy chỉ trong một đêm. Hắn còn nhớ rõ đêm đó, chính là nơi đây, chính là căn nhà này đã cứu sống hắn. Trong nhà có một cái lỗ, không biết vì sao lại có cái lỗ kia nhưng hắn hay trốn trong đó chơi. Hôm đó, quái dị đổ ập vào thôn giết chóc, hắn may mắn chui vào trong lỗ kia mà sống sót.

Trong trí nhớ kia, hắn cũng biết một điều nữa. Đám quái dị này không phải tự nhiên mà đến mà chúng từ sau núi, từ trong một cái động đi ra. Động này đen ngòm cực kỳ nguy hiểm, lúc nhỏ người trong thôn nói đây là cấm địa của thôn này. Dù loại câu chuyện quỷ quái về động kia được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác vì thế mà không có ai dám ra vào động này cả.

Nhất Thành hai mắt trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm về hướng cái động kia. Trong lòng hắn bầm nói:

- Ta chiếm dụng cơ thể của ngươi, ký ức của ngươi, hôm nay ta có đủ thực lực, thay ngươi trả thù cho người cả thôn này. Hy vọng ngươi sẽ được yên nghỉ.

Hắn lạnh lùng rút ra Ma Huyết, hướng về cái động kia mà đi. Hắn không vội mà từng bước hướng đến sau núi, trên người phát ra sát khí mãnh liệt, cả cánh rừng gió nổi, mà thu ngay khi cảm nhận được sát khí thì điên cuồng chạy trốn, khiến cả mảnh rừng bạo loạn.

Đứng trước cửa động, Nhất Thành mang theo vẻ mặt lạnh lùng tiến vào. Động này cực kỳ quái dị, dù là có ánh trăng nhưng trước cửa động lại là một bóng đen bao trùm, nhìn qua là biết bên trong lại hắc ám đến mức nào.

Nhất Thành tài cao gan lớn, hắn cũng không để ý nữa mà tiến vào trong động. Đôi mắt loé lên mà pháp năng lượng giúp hắn nhìn rõ trong bóng đêm. Vừa tiến vào động, đường đi rất nhỏ hẹp, cũng chỉ đủ hai người đi song song, trên đường xương trắng khắp nơi. Sâu bên trong hắc động lại truyền ra hắc khí mãnh liệt, thật sự tà quái không thể tả quái hơn.

Trên người Nhất Thành vẫn mang theo sát khí xung thiên tiến vào trong. Hôm nay hắn hạ quyết tâm bằng mọi giá phải sang bằng động này, trả mỗi thù năm xưa.

Đi được một lúc thì hắn tiến vào một không gian rộng lớn trong động. Vừa bước vào, Nhất Thành sững người nhìn chằm chằm phía trước. Bên trong lại có ánh sáng, ánh sáng này không phải là của ánh trăng mà là màu xanh. Trong không khí trong động này lại có những đốm lửa màu xanh như ma trôi lơ lửng trên không chiếu sáng. Phía trước mắt lại xuất hiện mấy trăm quái dị, bọn chúng không động đậy mà quỳ rạp người trước một bức tượng cực lớn. Tượng này nhìn qua là biết của ma thần, khuôn mặt tà ác, trên đầu bức tượng có hai cái sừng, miệng rộng đến mang tai.

Nhất Thành cảnh giác nhìn quanh động, phát hiện chỉ có đám quái dị này và bức tượng cũng không có gì khác. Nhất Thành thấy phía sau đầu một tên quái dị thì hai mắt neho lại, sát khí bùng phát xung thiên lần nữa, cặp mắt hắn bắt đầu đỏ rực.

Phía sau đầu quái dị đó không có tóc mà chỉ có một vết đao cắt mà hắn không thể quên được. Chính là tên này đã xông vào nhà hắn, khiến hắn tang nhà nát cửa phải lưu lạc khắp nơi chịu không biết bao nhiêu khổ cực sau đó mới được linh hồn Nhất Thành chuyển thể chiếm đóng.

Nhất Thành không nói nhiều, tiến lên vài bước chuẩn bị xuất thủ. Nhưng hắn vừa mới tiến lên hai bước thì cả trăm tên quái dị đang quỳ dưới đất quay đầu nhìn hắn. Nhất Thành cũng không bắt ngờ cười lạnh nhìn chằm chằm đám quái dị này. Không nghĩ đến trong đám lại có năm tên mắt đỏ quái dị, biểu hiện của biến dị quái dị. Bọn chúng là cấp bậc không thấp đều biết là từ quái đình phong quái dị, chiến lực rất mạnh. Còn đám mắt đen đều là Từ Quái quái dị. Hắn thật không ngờ đám quái dị trong này lại mạnh như vậy, lúc tấn công thôn cũng không mạnh đến mức này.

Quái dị đứng dậy nhìn chằm chằm Nhất Thành, sau đó thì ngửa cổ gào thét xong về phía hắn. Nhất Thành cũng không xông lên mà lùi lại một bước chắn trước cửa ra vào của động này. Hắn không muốn bị tấn công từ phía dù là không sợ.

- Nhất Thành chi đạo (thức thứ nhất)

Đạo phong loé lên, thân ảnh của Nhất Thành bỗng liên tục xuất hiện đón đỡ đám Từ Quái mắt đen xông đến. Mấy tên quái dị Mắt đỏ như không thèm chú ý Nhất Thành mà chỉ đứng phía xa nhìn chằm chằm Nhất Thành. Đám Quái Dị này đã có linh trí nhất định thế nên phân cấp bậc rõ ràng.

Đạo pháp của hắn kèm theo Hắc Ám năng lượng hùng hậu liên tục chém giết đám từ quái. Sau khi lên đến Vũ Tiên, cũng như thân thể sức lực tăng mạnh, đám Từ Quái mắt đen đã không phải đối thủ của hắn. Nhất Thành càng đánh, hắn càng tiến sâu vào giữa đám quái dị, bóng ảnh hắn xuất đao bắt đầu trùng điệp xuất hiện, thậm chí hắn đã thi triển hai lần Thập Phương đao pháp của Nhất Thành chi đạo. Đao được đánh ra bốn phương tám hướng, đầy lùi đám Từ quái này.

Từ Quái mắt đen dù sao cũng khá mạnh, lại số lượng đông, đa dạng kỹ năng. Kẻ thì tăng cường sức mạnh thân thể, kẻ thì tay chân kéo dài, kẻ thì trao pháp cực kỳ quỷ dị, hắc khí trên người chúng như dung hợp làm cả không gian động phủ này hắc khí nghi ngút. Mấy ngọn lửa xanh lơ lửng trên không kia như cảm ứng được hắc khí bạo động mà lúc sáng rực lên, lúc tối đi, phập phồng quỷ dị. Có điều bọn chúng dù sao cũng thực thể, không thể bay, cũng như hầu hết là cận chiến quái dị, trong động lại hẹp, khiến cho ưu thế thân thể và pháp lực của Nhất Thành phát huy toàn diện.

Càng đánh, số lượng Từ Quái bị Nhất Thành chém giết càng nhiều. Đao pháp hắn biến hóa quá nhanh, quái dị liên tục đánh vào ảo ảnh thân pháp của

Nhất Thành mà khó chạm vào hấn. Cái này chính là sự cách biệt về đẳng cấp.

Ngay khi chém giết gần một nửa Từ Quái thì nhúu mây. Hấn cảm thấy không ổn vì không nghe thấy tiếng nhắc nhở của Trí Tuệ Thể vang lên. Nghĩa là những tên Từ Quái trên đất chưa chết. Đúng như hấn nghĩ, tiếp theo là một chuyện đáng sợ xuất hiện, bức tượng ma thần hai mắt phát sáng. Đám Từ Quái mắt đen còn sống hay đã chết bỗng tan chảy, hút để giữa động, chúng hợp nhất thành một tên quái vật với những móng tay nhọn hoắc, lưng còng, hai cái sừng xuất hiện trên đầu, miệng rộng lớn. Tên này cao ít nhất gần ba mét.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Ma thần

Nhất Thành rung mình một cái vội vàng lùi lại nhúu chặt lông mày cảnh giác nhìn bức tượng ma thần kia. Hấn cảm thấy ánh mắt kia của bức tượng đang quan sát hấn. Cảm giác như nó có linh trí đang sống, điều này hấn chưa gặp trước đây nên rất khó hiểu.

- Trí Tuệ Thể, bức tượng ma thần kia là sao?

Trí Tuệ Thể giọng nghiêm túc nói:

- Nó không phải bức tượng đơn giản. Từ bức tượng kia, ma thần ở một không gian khác đang quan sát túc chủ. Nó không thể tấn công túc chủ nhưng lại có thể quan sát mọi hành động của túc chủ hoặc ra lệnh cho đám quái dị một cách dễ dàng.

Nhất Thành vừa rời khỏi ánh mắt của bức tượng loé lên thì đoán là bức tượng kia đã ra lệnh cho đám quái dị này hợp nhất. Sau khi quan sát một lúc bức tượng thì hấn liền quay sang tập trung đám quái dị. Giờ đây trong động chỉ có Sáu tên quái dị. Năm tên Từ Quái mắt đỏ đỉnh phồng, một tên quái dị to lớn hợp từ nhiều từ quái mắt đen, cảnh giới Phi Quái sơ cấp.

Vì biết bức tượng ma thần kia không thể tấn công hấn, thế nên hấn không quan tâm nữa mà tập trung tiêu diệt đám Quái Dị này trước. Có vẻ như tình hình của hấn không tốt lắm.

Năm trên mặt đỏ Từ Quái khiến hấn cảnh giác giờ thêm một phi quái thì thật là khó ăn. Nhưng không phải vì vậy mà Nhất Thành sợ hãi, mắt đỏ Từ Quái thì chiến lược khoảng cấp bảy sao Thiên Long đỉnh phong mà thôi, còn tên phi quái thì khoảng sơ cấp Thiên Long, hấn ngăn gì chứ? Đám này không giết nổi hấn, phải biết hấn đã tăng cơ thể đến cấp tám sao rồi, nếu thật đám này thì hấn còn có thể tăng cấp lần nữa. Hơn nữa hấn vẫn chưa thi triển Thể Thuật Chi Khí. Không thể bị đánh chết, mạnh hơn một cấp, có đông hơn quái dị hấn cũng không sợ. Trừ khi xuất hiện mắt đỏ Phi Quái.

Nhất Thành cười lạnh, Ma Huyết được Hắc Âm năng lượng bao bọc như bốc cháy. Hấn lần này chủ động tấn công, trong lòng hết lớn:

- Vô Hạn Chi Dao - Phạt Thế.

Nhất Thành nhảy lên không, chém một đao cực mạnh về phía Phi Quái. Hấn cười lạnh, Phi Quái này bây giờ chính là bia ngắm, nó quá to, đông lại hẹp muốn đi chuyển tốc độ cao trong này lại khó, dễ dàng bị đánh trúng.

- Gào

Phi Quái ngửa đầu gào lớn, hai tay hoá thành một mũi giáo sắc nhọn, các ngón tay biến mất, đón đỡ Phạt Thế của Nhất Thành.

- Keng...

Một tiếng và chạm thanh tủy vang lên như Ma Huyết vừa chém vào sắt. Nhất Thành mặt trở lên lạnh lùng cảnh giác, không nghĩ đến Phạt Thế lại chỉ để lại một vết cắt nhỏ trên Tây Phi Quái mà thôi.

Phi Quái bị đánh đau thì nổi điên hết lớn, nhanh chóng áp sát Nhất Thành. Hai tay như hai mũi thương đâm về phía đầu Nhất Thành.

Nhất Thành tròn mắt, tốc độ tên phía quái này rất nhanh, dù là rất to lớn. Hấn vội vàng nhảy sang bên trái tránh né.

- Âm

Hai tay Phi Quái đâm mạnh xuống đất phát ra tiếng nổ lớn. Đánh không trúng đích thì nó không dừng lại, Nhất Thành vừa qua tránh đi thì nó cũng rút tay phải ra khỏi đất, vung về phía bên phải tấn công Nhất Thành.

Nhất Thành vừa đứng vững thì thấy một vết đen quất về phía hấn. Hấn cũng không sợ hãi mà có chân phải đưa lên đập mạnh vào cánh tay đang đánh đến kia của Phi Quái mượn lực bay ra xa, cố gắng giữ một khoảng cách an toàn với Phi Quái.

- Bốp

Nhất Thành nhào lộn mấy vòng trên không thì lưng va vào vách động, đáp xuống đất. Lúc đứng lên, sau lưng và chân phải hơi tê, dù là không bị thương gì nhưng cảm giác không dễ chịu chút nào.

Hắn thầm nghĩ, tên Phi Quái này chỉ là sơ cấp thế nhưng tốc độ và lực đánh cũng đã vượt qua Phi Quái sơ cấp bình thường. Đúng lúc này Trí Tuệ Thê lên tiếng nhắc nhở:

- Phải tốc chiến tốc thắng nếu không thì sẽ gặp vấn đề lớn đấy. Phía bên kia còn năm tên mất đồ Quái Đi. Bọn chúng đang quan sát cách chiến đấu của túc chủ. Nếu càng kéo dài càng bất lợi cho túc chủ.

Nhất Thành nhíu mày suy nghĩ vội hỏi:

- Lúc này vì sao ta không nghe được thông báo chém giết địch.

- Đơn giản là vì chúng chưa chết. Bọn chúng khác quái dị bình thường, có vẻ tên ma thần kia đã động tay động chân lên cúng. Túc chủ nhanh chóng thúc dục hắc khí năng lượng lên hai mắt thử xem? Năng lượng khởi nguyên sẽ không giúp được gì ở tình thế này.

Phần lớn lúc dùng năng lượng lên cơ thể, hắn đều dùng năng lượng khởi nguyên để tránh việc hắc khí xâm nhập thể nên mới được Trí Tuệ Thê nhắc nhở như vậy.

Nhất Thành làm theo thì hai mắt hắn đã mất đi trông trắng, hắc khí phun ra từ hai mắt. Nhất Thành bây giờ chỉ còn nhìn thấy hai màu đó là trắng và đen đặc biệt hơn lúc này nhìn trong bóng tối rất nhiều.

Hắn hướng mắt về nhìn tên phi quái thì phát hiện trên người Phi Quái to lớn kia có rất nhiều đường khí màu đen đang đi chuyển, chúng hội tụ tại bụng trái của Phi Quái, nơi đó có một quả cầu đen to như nắm tay.

- Đây là?

Trí Tuệ Thê lên tiếng giải thích,

- Không biết tên ma thần muốn làm gì. Thường thì quái dị được hắc khí bao bọc cả người, chúng hội tụ hắc khí nhưng không thể có những đường khí màu đen như vậy. Tên Phi Quái này có thể nhanh và mạnh hơn Phi Quái sơ cấp thông thường có thể nhờ những hắc khí đi chuyển trực tự như vậy. Việc túc chủ cần làm là đánh vỡ nơi hội tụ hắc khí kia, thì sẽ tiêu diệt đường phi Quái này.

Nhất Thành nhìn quả cầu đen thì nghĩ đến Ma Đan, chúng chả khác gì Ma Đan của Ma Thú. Nói như thế chẳng khác gì nói, tên ma thần này đang thí nghiệm nâng cấp quái dị cả. Thật sự là hành động khác thường dù đó là ma thần đi nữa.

Nói thì chậm thật ra mọi trao đổi chỉ trong nháy mắt. Phi Quái kia cũng không vội vàng tấn công mà tiến gần về phía Nhất Thành. Hai tay lại hơi giang rộng ra kiểu như đang cản đường Nhất Thành. Nhất Thành nhíu mày, hình như tên này muốn lấy thế đè người. Lợi dụng thân thể to lớn, ép nhất thành đến góc tường để giảm không gian di chuyển của hắn.

Nhất Thành cười lạnh, thu lại ánh mắt hắc khí, hắn sợ kéo dài thì ảnh hưởng không tốt nên mắt nên thu lại. Bây giờ đã biết nên đánh thế nào với tên này rồi nên hắn cũng không chút lo lắng. Lúc này còn lo tên này sẽ bắt từ nên chưa xuất toàn lực, giờ thì không cần nữa, tốc chiến tốc thắng.

Ngay khi tên Phi Quái sắp áp sát, Ma Huyết liền được nhân bản thành hai thanh,

- Vô Hạng Chi Dao- Vũ Loạn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Kỹ thuật chiến đấu

Ma Huyết được hắn điều khiển phóng về phía Phi Quái, nhắm vào đầu và cổ Phi Quái chém loạn lên. Lần này hắn không phân tâm nhị dụng điều khiển mà để chúng ta đồn giống nhau, mục tiêu là nhằm che bớt tầm mắt Phi Quái mà thôi.

Phi Quái tất nhiên là không để hai thanh Ma Huyết chém vào liền vội đưa tay đón đỡ,

- Keng, Keng, Keng,...

Ma huyết đánh ra Vũ Loạn dù không mạnh nhưng lại cực nhanh, tạo ra những tiếng leng keng khi sắt thép chạm vào nhau. Nhất Thành thấy thế cũng không rảnh, tốc độ cực nhanh lần nữa bùng người lên cao thì triển Phạt Thế, từ trên cao chém xuống một đao.

- Gào

Phi Quái thấy thế liền gào lớn, hai tay hắc khí ngùn ngụt liền không đón đón hai thanh Ma Huyết đang chém vào đầu và cổ nữa mà phản kích đánh bay bọn chúng. Có điều vừa phản kích thì hai thanh Ma Huyết đã biết mất. Nó liền vội vàng bước chân phải lùi ra sau, hai tay như hai song sắt đang chéo đón đỡ Phật Thế.

- Keng...

Lại một tiếng va chạm vang lên, có điều Phi Quái hai mắt mở lớn nhìn chăm chăm Nhất Thành đang ở tư thế chém xuống, cặp mắt nó hiện lên vẻ khó hiểu, nó không hiểu vì sao đòn này lại yếu hơn lúc này.

Có điều, đúng lúc ánh mắt khó hiểu hiện lên thì phản búng trái của nó truyền đến đau đớn. Ngay khi đau đớn truyền đến thì tên nhân loại pháp sư kia đã lùi lại ra sau, đập xuống đất đứng vững đang nhìn nó cười lạnh.

Vừa rồi, Nhất Thành không phải thật sự dồn toàn lực vào Phật Thế. Hắn chỉ mượn Phật Thế chỉ để đánh lạc hướng, phân tâm nhị dụng là gì, có thể làm hai điều cùng một lúc. Lúc này hắn thi triển Phật Thế, hắn cũng thi triển luôn Hóa Ma Chi Thuật - đặc tính (công hắc ám). Mà hắn thi triển không phải trên tay mà trước mũi chân. Lúc hắn nhảy lên chém xuống Phật Thế, hắn không dùng quá nhiều lực chỉ phải sử dụng tốc độ cực nhanh nhằm khiến Phi Quái không thể hoàn thủ mà chỉ có thể phòng thủ. Ngay khi Phi Quái đưa tay lên phòng thủ, Ma Huyết chém xuống, cơ thể hắn sẽ khựng trên không một giây, cũng chính là giây này, chân hắn đã đá vào bụng trái của Phi Quái, và cũng là cái chân thi triển đặc tính cánh công hắc ám kia.

Giờ đây, ở bụng trái Phi Quái đã xuất hiện một lỗ thủng to bằng nửa nắm tay. Nhất thành canh vị trí chuẩn xác đá trúng quả cầu đen hội tụ hắc khí ở bụng của Phi Quái. Phi Quái đau đớn bước lùi vài bước,

- Rầm,

Phi Quái ngã xuống đất, sau đó từ từ cơ thể tan chảy, hắc khí như bị đốt cháy, nuốt chửng cả thân thể của phi quái, da thịt máu biến mất. Sau vài giây dưới đất không còn gì của Phi Quái tồn tại, chỉ còn lại một đám hắc khí lượn lờ ở đó.

- Vật Chất điểm ...

Nhất thành gạt đầu, tiếng thông báo đã tăng lên, nghĩa là tên phi Quái này đã bị làm thịt.

- Khá đấy, kỹ thuật chiến đấu cận thân của túc chủ càng ngày càng đa dạng, dù thế giới này lấy pháp thuật là chính những cách túc chủ sử dụng pháp thuật thật đặc biệt. Rất tốt.

Nhất Thành cười cũng không để ý lời khen, hắn vẫn thích cánh đánh của mình hơn là đám pháp sư ở thế giới này. Nhìn thì pháp sư ở thế giới này rất mạnh có điều ít ai để ý cách mình dùng phép thuật như thế nào. Chỉ sử dụng sức mạnh đàn áp kẻ yếu hơn mà thôi. Kẻ nào phép thuật mạnh kẻ đó thắng chứ không thường dùng kĩ thuật, vì thế nhiều tên bị Quái Dị áp sát nên thường bị làm thịt rất nhanh.

Sau khi giải quyết được Phi Quái, Nhất Thành nhìn về phía năm tên mất đồ Từ Quái đứng trước tượng ma thần kia. Hắn hai mắt tỏa ra nhàn nhạt sát khí, cảnh giác tiến đến gần, đối mặt với đám quái dị. Phi quái sơ cấp có thể dễ dàng chiến nhưng mất đồ Từ Quái đỉnh phong không dễ như vậy. Hơn nữa linh trí bọn chúng rất cao, năm tên mất đồ Từ Quái cũng không đơn giản như vậy để tiêu diệt, bọn chúng bây giờ không có yếu huyệt như tên Phi Quái vừa rồi.

Ngay khi dừng lại trước đám quái dị thì năm tên mất đồ Từ Quái liền nhanh chóng di chuyển bao vây hắn vào giữa. Tốc độ vừa rồi chúng di chuyển là rất nhanh, nhanh hơn tên Phi Quái lúc này. Tất nhiên Nhất Thành bắt kịp tốc độ chúng nhưng đây là năm tên, một đầu năm không thể lơ là, rất dễ bị đánh đến không đứng dậy được nếu sơ xuất.

Năm tên quái dị hai mắt sáng rực, tay hóa thành tảo sắc nhọn. Nhất Thành nhíu mày, nhìn qua năm tên mất đồ nghiêng về cận chiến, áp sát và tiêu diệt mục tiêu. Nhưng bọn chúng lúc đứng lại lùi một chân về sau, hai tay hơi giơ lên như thủ thế, kiểu đứng này không có giống như quái dị bình thường đứng. Nhất Thành không phát hiện một chút sơ hở. Lúc này trí tuệ lại lên tiếng nhắc nhở lần nữa, không biết là gặp quái dị đặc biệt, hay là trước mặt tượng ma thần kia mà hôm nay Trí Tuệ Thần lại nói hơi nhiều:

- Túc Chủ cẩn thận một chút, năm tên này không đơn giản, có thể bọn chúng có linh trí cao, ma thần kia động tay động chân mà học được chiến kỹ. Nếu không cẩn thận sẽ bị chúng hành đến chết đấy.

Quái dị bình thường làm gì có thể đứng tư thế này và học được chiến kỹ, bọn chúng chỉ đánh theo bản năng, lần này Nhất thành gặp mấy tên đặc biệt rồi.

Nhất Thành cười lạnh, trong lòng không chút sợ hãi mà vui mừng, hắn lâu rồi chưa vật lộn cận chiến kiểu có kỹ thuật này. Lần này có thể sẽ rất vui, đánh một trận long trời lở đất đây.

Hắn cũng không đợi năm tên tấn công mà trong lòng liền hét lớn:

- Nhất Thành chi đạo - Thập phương toàn kích.

Thân hình hắn liền hóa thành mười bóng ảnh, hai bóng ảnh lại tấn công đến một tên mất đồ Từ Quái.

- Keng, keng, keng...

Tiếng va chạm liên tiếp vang lên, hai đao, một đao chém ngang hông, một đâm chém vào cổ ở hai hướng trái phải thế mà mấy tên mất đồ Từ Quái này lại nhẹ nhàng dùng hai tay đón đỡ. Động tác chúng giống nhau như đúc, tay trái gấp lại đón đao chém vào cổ, tay phải duỗi ra đón đỡ đao chém ngang hông, tư thế rất khá, dáng đứng rất chuẩn. Nhưng cứ tưởng nó quái đến mức nào đi. Người thường sẽ tay trái sẽ đưa lên đỡ đao ở cổ còn đao ngang hông sẽ được đỡ bằng chân, bằng cách co chân gối lên cao.

Nhất Thành ngay khi nhìn cách đón đỡ quái và sức bật lại của đao thì đoán được sức mạnh đám mất đồ Từ Quái này là bao nhiêu rồi. Hắn cười lạnh, vậy thì cũng nên chơi lớn thôi, đánh một trận cho đã nào.

Hắn thu lại Ma Huyết vào trong trư vật giới chỉ, xuống tấn chuẩn bị xuống máu với năm tên mất đồ Từ Quái này. Năm tên mất đồ Từ Quái thấy thế thì liền lao lên tấn công một lúc. Trảo tay phải của năm tên cùng lúc chộp về phía Nhất Thành. Thấy năm tên mất đồ đánh đến, Nhất Thành không bối rối, giậm mạnh chân, nhảy lên cao, bay ngược ra sau tránh bị năm tên này bao vây. Nếu bị bao vây sẽ rất khó đánh.

Nếu so về tốc độ, hắn không kém mấy tên quái dị này, thậm chí nhanh hơn rất nhiều. Ngay khi đứng vững, hắn không nói nhiều lời, tung cước đá vào đầu tên quái dị gần nhất đang quay lưng lại với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Kết thù với một vị ma thần

- Bốp

Quái dị kia đang quay lưng lại với hắn nhưng lại cực kỳ nhanh nhẹn, nó như có mắt sau lưng, liên giờ tay lên tay lên chắn ngang trên đầu đón đỡ. Dù đỡ được nhưng cũng bị kinh lực từ chân Nhất thành đá bay ra ngoài, lún lốc trên đất.

Bốn tên mất đồ Từ Quái còn lại thấy đồng bạn bị đá bay thì liền vùng trảo lao đến tấn công Nhất Thành lần nữa. Nhất Thành cũng không không đón đỡ, ngay khi vừa đứng vững hắn liền lùi lại kéo dài khoảng cách với bốn tên mất đồ Từ Quái. Trao kia cũng không từ bỏ mà bám sát đuổi theo hắn. Nhất Thành thấy trảo sắp đến thì cười lạnh, bỗng nhiên xuống tấn cực thấp, tung một đòn quét vào chân bốn tên mất đồ Từ quái đang lao đến. Tốc độ ra đòn của hắn quá nhanh với hạ bệ rất vững nên bốn tên mất đồ Từ quái bị quét trúng chân, ngã chổng vó trên đất.

Nhất Thành định tấn công một tên bị đánh ngã trên đất thì chưa kịp xuất thủ đã bị tên mất đồ Từ Quái lúc này hắn đá bay tấn công đến. Tên này di chuyển chân rất bài bản, bước đi nhanh chóng, đòn trảo rõ ràng, thời cơ rất phù hợp. Trảo hắn sắp đâm vào ngực Nhất Thành thì Nhất Thành chỉ bước chân phải lên một bước, cả người nghiêng qua một bên. Trảo của tên mất đồ Từ Quái chỉ lướt qua ngực hắn phá vỡ áo trước ngực mà thôi. Cùng lúc trảo kia đánh lướt qua người, Nhất Thành tay trái nắm chắc, đặc ngang hông, vận lực tung ra cú móc cực mạnh vào ngực tên mất đồ Từ Quái.

- Phụt.

Thế chất hắn mạnh đến cấp tám pháp sư, bây giờ hắn lại vận lực tung một cú như vậy vào ngực từ quái thì biết kết thúc của tên kia rồi. Ngực tên mất đồ Từ Quái bị đâm lõm vào trong, dù không có máu bắn ra nhưng xương ngực đã gãy hết. Miệng nó trào máu đen, cả cơ thể xụi lơ bay ra ngoài, không rõ sống chết.

Nhất Thành cũng không để ý tên kia sống chết mà chuẩn bị đón bốn trảo khác của tứ mất đồ Từ Quái đang đánh tới. Trong lòng Nhất Thành hét lớn,

- Hóa Ma Chi Thuật - Thê Thuật Chi Khí

Cả cơ thể Nhất Thành hóa thành màu đen với những đường vân đỏ. Thân thể hắn bỗng nhiên cứng rắn hơn gấp bội, ưỡn ngực đón đỡ trảo của Tứ mất đồ Từ Quái.

- Bộp,

Từ mất đồ Từ quái đánh trúng ngực Nhất Thành bị sức lực phản chấn đánh bật ra sau. Nhất Thành cười lạnh không muốn dây dưa nữa, hai tay của hắn chộp thẳng vào cổ hai tên mất đồ Từ Quái. Hai tên kia do bị lực đánh phản chấn nên mất thế không thể tránh kịp nữa bị Nhất Thành túm chặt cổ.

- Crack, Crack

Hắn bóp chặt cổ cũng không đợi hai mất đồ Từ Quái làm ra phản ứng đã bẻ gãy cổ cả hai tên Quái Dị. Sau đó giật mạnh hai tay về sát thân làm hai tên mất đồ Từ Quái bị giật ngược đến gần hắn, đập mạnh xuống đất hai bên trái phải của Nhất Thành. Không dừng lại ở đó, hắn liền nhảy lên dang rộng hai chân đập xuống đầu hai tên mất đồ Từ Quái.

- Phụt, Phụt.

Đầu hai tên mất đồ Từ Quái bị hắn đập vỡ, não tuôn ra cùng với máu đen. Lúc này trong đầu hắn xuất hiện tiếng nhắc nhở của Trí Tuệ Thê, hắn

biết hai tên quái dị mất đỏ Tử Quái dưới chân hắn đã xong.

Nhất Thành nhìn lại hai tên mất đỏ Tử Quái bị phản chấn của ngực vừa mới đứng vững phía trước. Khá bất ngờ là tên lúc này bị đâm gãy xương ngực lại còn sống, nó đã mò dậy nhìn chằm chằm đứng cùng hai tên mất đỏ Tử Quái bị phản chấn lúc này.

Không biết bọn chúng đang nghĩ gì mà Nhất Thành cũng không quan tâm. Hắn đang thi triển Thử Thuật Chi Khí phải kết thúc chiến đấu càng nhanh càng tốt. Như vậy mức độ phản phê cũng ít.

- Bộp, Bộp

Hắn liền dùng tốc độ cực tốc, gần như gấp hai lần lúc này. Ba tên mất đỏ Tử Quái chưa kịp phản ứng thì Nhất Thành đã bốp vỗ đầu hai tên mất đỏ Tử Quái. Tên còn lại chưa kịp phản ứng thì Nhất Thành đã hóa trào thành đao chặt vào ót tên còn lại. Không nghĩ tới vì sức mạnh và tốc độ quá nhanh tạo ra tiếng nổ nhỏ trong không khí. Một cái đầu quái dị bay lên không trung, mắt vẫn còn mở trừng trừng.

Nhất Thành xong cũng không dừng lại, hắn liền lao đến bức tượng ma thần. Cũng không nghĩ nhảy nói gì nhiều, tung ra một cú đâm đánh thẳng vào đầu tượng.

- Đùng Tay

- Âm

Tiếng hô lớn là của Trí Tuệ Thử nhưng đã không kịp rồi, tốc độ Nhất Thành quá nhanh và Trí Tuệ Thử vẫn còn đang bất ngờ trước hành động của hắn nên không kịp ngăn cản.

Ngay khi đáp xuống đất, ngẩng đầu nhìn, Nhất Thành phát hiện là có một luồng khí đen từ trong tượng biến mất trong không khí. Hắn nhủ chặt lông mày nhưng sau đó liền giãn ra hỏi:

- Tại sao bảo ta dừng tay?

- Haiz, túc chủ không biết mình làm gì đâu. Vừa rồi, túc chủ vừa kết thù với một vị ma thần đấy. Tượng kia có một tia hồn phách của ma thần, dù rất nhỏ, không có lực công kích nhưng lại ghi nhớ được hết mọi việc trong động. Lúc túc chủ đánh vỡ tượng chính là giải thoát cho nó trở về với Ma Thân, lúc đó tin tức của túc chủ cũng được gửi đến vị ma thần kia. Lần sau nếu gặp mặt, sợ rằng túc chủ sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Trí Tuệ Thử thờ dài nói một mạch cho Nhất Thành. Nhất Thành nghe xong thì ngỡ ngàng, nhưng sau đó thì cũng thôi. Từ đầu hắn đã biết có một vị ma thần đang quan sát hắn vì thế muốn đánh vỡ tượng để tránh ánh mắt kia quan sát mình mà thôi, không nghĩ tới đó chỉ là một tia hồn phách, hắn vừa gửi tin tức của hắn về đến cho vị ma thần kia. Thật sự khéo quá hóa vụng, không có hiểu biết đúng là lại gây phiền phức cho mình. Nếu lúc đó hắn không nóng nổi đánh vỡ nó, có thể việc trong động này có khi không ai biết được. Một tia hồn phách kia sẽ không trở về chủ thể, trừ khi chủ thể buông xuống mới biết chuyện xảy ra ở đây.

- Thôi, không sao, thế giới này sắp hủy diệt, đắc tội hay không đắc tội là sớm muộn mà thôi. Trước sau gì vị ma thần kia cũng biết vì thế biết sớm biết muộn cũng như nhau. Túc chủ giờ cứ tăng thực lực, 100 năm sau có khi lại không cần sợ hãi như hôm nay.

Nhất thành nhíu mày hỏi:

- Nếu ta đắc tội như vậy sẽ có chuyện gì xảy ra?

- Ta đoán, túc chủ sẽ được quái dị ghé thăm thường xuyên dù đang ở đâu. Trăm năm sau khi diệt thể đến, vị ma thần còn nhớ chuyện hôm nay, có thể sẽ buông xuống tấn công túc chủ. Bây giờ thế giới này còn kiên cố nên ma thần không thể buông xuống, nhưng diệt thể đến lại có thể.

Trí Tuệ Thử nói xong cũng im lặng, Nhất Thành cũng trầm mặt. Không nghĩ tới việc này lại có thể dẫn đến trăm năm sau, hắn phải đối mặt với một vị ma thần. Suy nghĩ một lúc thì hắn chỉ cười khổ, cũng không để ý nữa. Nếu trăm năm sau hắn có thể ngăn diệt thể thì mọi việc êm xuôi nhưng thất bại thì biết kết quả rồi đây. Đã quyết định ngăn diệt thể thì có thể thêm một kẻ địch hay hai kẻ địch cũng không sao. Hắn đoán phần nào diệt thể này có liên quan đến quái dị vì thế đắc tội ma thần thì trước sau gì cũng sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thử Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Ngôn ngữ của thần

- Hừ

Nhất Thành nhìn thấy phía sau bức tượng có khoảng trống thì tỏ ra kỳ quái. Không gian phía sau lưng bức tượng lại rất lớn. Bức tượng này cao đến chạm nóc động với lại ở trong góc động nên lúc này khó thể thấy được không gian phía sau, lúc này đánh vỡ đầu tượng mới có thể phát hiện là phía sau

tượng lại có một không gian khác. Hắn không chút do dự mà nhảy vào trong không gian phía sau bức tượng này. Phía sau bức tượng không truyền ra hắc khí quá lớn nên chắc chắn không có gì nguy hiểm.

Vừa nhảy xuống thì hắn phát hiện đây là một động thiên khác, nó không lớn như bên ngoài chỉ nhỏ bằng một phòng ngủ nhưng lại rất tối tăm. Ánh sáng xanh bên ngoài kia không thể chiếu đến đây. Có điều kỳ quái là trên bốn vách động lại khắc lên đồ án rất kỳ quái, chúng lập loè ánh lên bạch sắc mờ nhạt. Nhất Thành vận dụng pháp lực lên mắt để nhìn. Ngay khi sử dụng năng lượng khởi nguyên lên mắt thì màu sắc của bức bốn bức vách động kia chỉ là màu đen, không có gì khác, chữ và đồ án lúc nãy ẩn hiện trong bóng tối đã biến mất. Đúng lúc này thì trong đầu hắn hiện lên nhắc nhở của Trí Tuệ Thê:

- Sử dụng năng lượng Hắc Âm đấy. Lúc đó sẽ thấy rõ những thứ trên tường kia.

Nhất Thành nghe thế liền làm theo, khi mắt hắn xuất hiện hắc ám năng lượng, bốn bức vách động bắt đầu hiện lên các ký tự phép thuật tối nghĩa. Loại ký tự này không giống ngôn ngữ pháp thuật hắn biết trước đây.

Mỗi loại pháp thuật đều có một ngôn ngữ khác nhau. Có điều chúng được phiên âm thành ngôn ngữ của thế giới này, vì thế các pháp sư có thể học bọn chúng một cách dễ dàng. Nếu mỗi pháp thuật là một ngôn ngữ thì cực kỳ khó cho các pháp sư theo đuổi học tập phép thuật. Những phép thuật trong Ma Pháp Các đều được dùng ngôn ngữ thông dụng nhất của thế giới này ghi chép lại, dù hơi tối nghĩa nhưng không giống chút gì trên bốn bức tường này.

- Trí Tuệ Thê thê, người biết ngôn ngữ phép thuật này không?

Trí Tuệ Thê thê trầm ngâm một lúc nói:

- Ta từng thấy chúng ở một quyển sách cũ trong Ma Pháp Các của thư viện. Quyển sách đó không ghi lại phép thuật gì mà chỉ ghi lại một số tin tức về mấy trăm vạn năm trước của thế giới này. Loại ngôn ngữ này được ví là ngôn ngữ của thần. Không phải ai cũng hiểu được, có điều ta đã tốn rất nhiều thời gian nghiên cứu nên hiểu được bọn chúng. Trên bốn mặt vách động là hai loại phép thuật của ma thần, hai loại phép thuật này rất thú vị, tức chủ muốn học không?

Nhất Thành cũng không do dự mà gật đầu nói:

- Tất nhiên là muốn học, đã là phép thuật của thần chắc chắn sẽ rất mạnh phải không?

Trí Tuệ Thê chỉ cười mà không trả lời câu này nói:

- Nếu muốn học hai loại phép thuật này, tức chủ trước tiên hãy học ngôn ngữ của thần trước. Sau đó, mới có thể hiểu một phần nào trên bốn vách động ghi cái gì, cuối cùng là bắt đầu lĩnh ngộ và tu luyện loại phép thuật này.

Nhất Thành nhú mày này nói:

- Ta không thể dùng vật chất điểm sao?

Trí Tuệ Thê lắc đầu nói:

- Không thể! Vật chất điểm không nên dùng vào mấy việc này. Tức chủ cần điểm để học hai loại phép thuật kia sau khi hiểu rõ chúng là phép thuật gì. Hơn nữa, vật chất điểm có thể giúp tức chủ nhanh hơn trong việc lĩnh ngộ nhưng phải có căn bản trước. Nếu tức chủ không hiểu một chút ký hiệu nào trên bốn vách động kia thì dù vật chất điểm tràn đầy cũng không giúp được gì.

Nhất Thành gật đầu đồng ý, hắn vừa kiểm được khá khá điểm vật chất nhưng có vẻ Trí Tuệ Thê thê đã tính được số điểm hắn cần dùng để học hai loại phép thuật này. Không biết đây là phép thuật gì mà cần nhiều điểm vật chất như vậy, thật sự hắn rất chờ mong.

Đã quyết định như vậy thì hắn cũng không nói nhiều, ngồi chính giữa bốn vách động, nhắm mắt câu thông với Trí Tuệ Thê học ngôn ngữ của thần.

Một ngày, hai ngày,, một năm,...

Không biết qua bao nhiêu lâu, Nhất Thành vẫn kẻ tư thế ngồi kia mở bừng mắt. Hắn thở ra một ngụm trọc khí sau đó liền hỏi:

- Trí Tuệ Thê, đã qua bao nhiêu lâu?

- Hai năm, ba tháng, 20 ngày.

Nhất Thành giật mình, hỏi lại:

- Người chắc chứ? Ta cảm thấy mình chỉ ngồi mới một lúc.

Trí Tuệ Thê thê cười nói:

- Không phải một lúc, tức chủ mất gần một năm mới nhớ hết mặt chữ ngôn ngữ của thần. Mất gần một năm để lĩnh hội ý nghĩa của chúng, mất thêm mấy tháng nữa mới nghe và nói được ngôn ngữ của thần. Tại vì tức chủ nhập tâm học tập với lại cơ thể không có biến hoá hoặc cảm giác đói khát nên thời gian qua đi lại không hay biết.

Nhất Thành thở ra một hơi, không nghĩ đến lại mất đến hơn hai năm để học ngôn ngữ của thần. Hơn thế nữa, chỉ có trăm năm trước diệt thể, thể mà hắn tổn hơn hai năm ở cái động này.

- Đừng buồn phiền như vậy, túc chủ đã là rất giỏi rồi. Nếu pháp sư thường muốn học ngôn ngữ của thần thì ít nhất mười năm. Nhờ có ta trợ giúp với tài năng của túc chủ nên đã rút ngắn được rất nhiều thời gian. Với lại việc học tập này rất đáng, túc chủ nhìn xem trên bốn vách động là phép thuật gì?

Nhất Thành nghe thế cũng mừng thầm, tự sướng vì mình là nhân tài. Nhớ đến hai phép thuật trên vách động liền ngẩng đầu nhìn. Không hiểu thì thôi, hiểu rồi mới run sợ, khuôn mặt hắn hơi tái đi, đây là lần đầu tái mặt vì gặp một môn phép thuật. Dù đầu roi máu chảy hắn cũng không sợ thể mà khiếp sợ trước hai phép thuật này.

Phép thuật thứ nhất trên hai vách động là: Nhân bản. Nhân bản này không chỉ tạo ra một bản sao của mình tồn tại ở một thời gian nhất định, mà chính là nhân bản chính bản thân mình. Nói đúng hơn tạo ra một con người khác của mình. Con người khác của mình sẽ cũng được tạo ra từ máu thịt, có sự sống, có linh hồn, tồn tại như một con người được sinh ra ở thế giới này. Người Nhân Bản này sẽ tùy thuộc vào mức độ mong muốn của chính chủ để nhận được ưu điểm của bản thể...

Nhất Thành đã từng xem phép thuật trong Ma Pháp Các của thư viện. Chủ yếu là những phép thuật phân thân cấp thấp để chiến đấu chứ không có phép thuật nào đủ ra năng tạo ra một nhân bản như vậy cả. Có thể nói phép thuật này là thủ bút của thần. Đặc biệt hơn nữa, khi tạo ra một nhân bản, nó sẽ không phụ thuộc vào bản thể, nó có suy nghĩ của mình, sống cuộc sống của mình, dù bản thể có bị thương hay hy sinh cũng không ảnh hưởng đến nó. Nó chính là một tồn tại độc lập và duy nhất, cũng như nói là một con người thật sự chứ không phải bản nhân tạo.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 236: Nhân Bản

Nhất Thành đang sừng sờ suy nghĩ thì Trí Tuệ Thể cảm khái lên tiếng trong đầu hắn:

- Nhân Bản phép thuật là một loại cấm thuật, loại phép thuật này bị gọi là cấm thuật không phải hậu quả hay là gì mà vì nó quá nghịch thiên. Không biết tên ma thần nào lại lớn mật nghĩ ra một loại thủ đoạn độc đáo như vậy. Túc chủ phải biết con người chính là sinh vật đặc biệt và độc lập nhất, chạm đến nó không khác gì đi trái quy luật tự nhiên của vũ trụ. Ta cũng rất bất ngờ với thủ đoạn của tên này.

Nhất Thành hơi giật mình một chút với những gì Trí Tuệ Thể nói nên hỏi liền:

- Ta luyện phép thuật này có nguy hiểm gì không? Ta sợ không chừng mới luyện phép thuật này xong thì cả bản thể và nhân bản sẽ bị vũ trụ ma diệt.

Trí Tuệ Thể cười nói:

- Đúng là có thể nhưng đối với người khác còn với túc chủ thì không?

Nhất Thành khó hiểu:

- Vì sao?

- Vì túc chủ linh hồn là hai người hòa làm một. Dù là linh hồn đã hòa với nhau nhưng thật ra vẫn là hai linh hồn khác nhau, mang dấu ấn của hai thế giới khác nhau. Vì cơ duyên mà túc chủ trở thành tồn tại lách luật của vũ trụ này. Nếu nói ai có thể tu luyện thành phép thuật này cũng chỉ có túc chủ mà thôi, dù là vị thần nghĩ ra thì cũng không dám tự mình tu luyện. Có thể vị ma thần nào đó đã tạo ra nơi đây dùng để thử nghiệm phép thuật này, tìm cách lách khỏi quy tắc của vũ trụ. Nhưng giờ nó lại trở thành cơ duyên của túc chủ.

Nhất Thành khó hiểu, bọn họ là thần, không thể lấy một linh hồn khác đưa đến một thế giới khác sao? Điều này không hợp lý? Hắn liền hỏi thì nhận được câu trả lời làm hắn ngớ người.

- Túc chủ đang đùa sao? Vừa xuất hiện ý định kia thì đã bị vũ trụ chú ý. Đến lúc mới đưa linh hồn đến gần thế giới khác thì đã bị vũ trụ mạt sát. Túc chủ lúc trước may mắn mới tránh khỏi. Dù lúc đó ‘vật chất bí ẩn’ bị thương nhưng vẫn còn là một tồn tại đáng sợ của vũ trụ này vì thể mới che chở được linh hồn túc chủ đến với thế giới này, nếu lúc đó là một vị thần thì túc chủ có thể đã không còn tồn tại.

Nhất Thành nghe xong liền hiểu ý của Trí Tuệ Thể, thật sự mà nói ‘Vật Chất bí ẩn’ là tồn tại mà không phải hắn có thể với đến. Hắn bỏ đi suy nghĩ vẩn vơ, tập trung vào vấn đề trước mắt. Hắn liền hỏi:

- Vậy có thể tu luyện phép thuật nhân bản này. Người giúp ta lĩnh ngộ và cảm nhận phép thuật Nhân Bản này đi. Theo những gì trên vách động ghi chép thì ta chỉ có một cơ hội để tạo ra một nhân bản. Nếu thất bại thì xem như xong, có khi còn bị cắn trả.

Trí Tuệ Thể trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được, tức chủ có thể tiêu tốn 12 ngàn điểm vật chất để tăng mức lĩnh ngộ phép thuật này lên cao nhất. Dù đây là phép thuật của thần nhưng nó cũng không phải phép thuật thật sự mà một loại nhân lực, dựa vào người thi triển nên không cần nhiều điểm vật chất. Sau khi tức chủ lĩnh ngộ đạt đến mức cao nhất, ta sẽ giúp tức chủ hiểu rõ nên làm gì bước tiếp theo.

Nhất Thành gật đầu hiểu, nếu gọi đây là phép thuật thì không đúng lắm nhưng kệ không cần biết đây là gì, hần chỉ cần biết mình phải thành công là được.

- Trí Tuệ Thể, bắt đầu đi.

Nhất Thành lâm vào tình trạng nhập định lần nữa, lần này là lĩnh ngộ nên cũng không mất nhiều thời gian, chỉ mất một tháng là hần đã nắm rõ mọi biến hóa của Nhân bản phép thuật này. Hần sau khi xem xét thì trầm mặt, vì cảm thấy phép thuật này thiếu thiếu gì đó. Nếu là người khác sợ rằng sau khi thi phép Nhân Bản thì hần sẽ yếu đến mức không thể yếu hơn.

- Chúc mừng tức chủ đã lĩnh ngộ thành công Nhân Bản phép thuật. Tức chủ cũng cảm nhận được sự thiếu hụt của phép thuật này rồi chứ? Nó không thể làm một bản sao hoàn hảo của tức chủ mà phải dựa vào những gì tức chủ ban tặng cho nó. Nói chính xác hơn là tức chủ sẽ hy sinh bao nhiêu cho bản sao của mình. Tức chủ định hy sinh những gì đây, nói trắng ra là phép thuật gì? Năng lượng ma pháp gì? Bao nhiêu máu? Bao nhiêu đẳng cấp? Bao nhiêu linh hồn lực?

Nhất Thành lâm vào trầm mặt, phép thuật này nói là nhân bản nhưng thật ra khi thực hiện lại dựa hoàn toàn dựa vào bản thể, không thể mượn ngoại lực để bù đắp ở giai đoạn này. Cơ thể bản sao tự bù đắp khi đạt đến giai đoạn cuối khi mọi việc đã thành công chứ công đoạn đầu vẫn do bản thể hy sinh. Nhất thành sau khi suy nghĩ một lúc thì hỏi:

- Nếu ta hy sinh một nửa máu và da thịt và các bộ phận cơ thể? Người nói ta sẽ chết không? Hắc ám năng lượng có thể chữa trị không?

Trí Tuệ Thể cũng hiểu ý nghiêm túc nói:

- Có thể, thậm chí có thể cho đi phần lớn cơ thể, năng lượng hắc ám sẽ bù lại những mất mát của tức chủ. Và đừng quên, tức chủ bắt từ nên có cho đi bao nhiêu không quan trọng, nó sẽ tự động hồi phục những sự tiêu tốn sẽ cực lớn. Tức chủ tính sao?

Nhất Thành khuôn mặt trở nên nghiêm túc, tính toán sẽ cho đi bao nhiêu cho bản thể. Hần muốn có một bản sao hoàn hảo, một Nhất Thành của thế giới này. Vì thế, hần phải tính toán thật kỹ, còn vì sao cần một bản sao thì hần đã có tính toán và sắp xếp cho bản sao của hần.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng hần hỏi Trí Tuệ Thể:

- Ta có bao nhiêu điểm Vật Chất?

- Tức chủ còn gần 2 vạn, tên Phi Quái tức chủ giết có sức sống cực lớn do trăm tên tử quái hợp thành nên thu nhận được rất nhiều điểm vật chất, hơn nửa năm tên mất đồ Từ Quái là đã hơn một vạn điểm.

Nhất Thành gật đầu nói ra kế hoạch của mình:

- Thứ nhất, ta sẽ đột phá lên Đại Pháp Sư cấp 7 sao Thiên Long. Sau đó sẽ lĩnh ngộ Vô Hạn Chi Dao lên cao nhất. Người xem hai bước này tốn bao nhiêu điểm?

- 1.1 vạn điểm.

Nhất Thành nghe thế thì chỉ gật đầu nói tiếp:

- Sau đó ta muốn ban cho bản sao của mình hơn phân nửa cơ thể như thế sẽ tăng cao mức thành công đến chín mươi phần trăm. Ta muốn truyền đẳng cấp Đại Pháp Sư cho bản sao, lại truyền thêm năng lượng khởi nguyên cho bản sao, bình chứa ma pháp thì lấy đi một nửa, chừng đó thì bản sao cũng đã có thể tự hình thành Magic Plate của mình rồi. Ngoài ra, ta còn muốn truyền cho bản sao hai loại kỹ năng phép thuật: Vô Hạn Chi Dao (đỉnh cấp), Nhất Thành Chi Dao (1 thức). Linh hồn lực cũng lấy đi một nửa những gì ta đang có. Người xem xem tính toán của ta thế nào?

Trí Tuệ Thể trầm ngâm rồi nói:

- Có vẻ như tức chủ muốn tạo ra một đỉnh cấp bản sao nhỉ? Ta thấy rất ổn, có điều lúc đó cảnh giới tức chủ sẽ rút xuống còn không? Tức chủ tính làm sao?

Nhất Thành cười nói:

- Tất nhiên là dùng số điểm vật chất điểm còn lại bù đắp lại tổn thất, có thể không đạt đến cảnh giới như hôm nay nhưng ta có người vì thế ta tin chắc sẽ nhanh chóng tăng lên, thậm chí vượt mặt hôm nay. Ta muốn một bản sao hoàn hảo đến không thể hoàn hảo hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 237: Cuồng

- Được, nếu tức chủ đã tính kỹ thì vậy làm thôi đi. Ta sẽ trợ giúp, lúc đó chắc chắn sẽ thành công vì thể tức chủ không cần quá lo lắng.

Nhất Thành nhớ đến cái gì liền nói:

- Trí Tuệ Thê, giúp ta xóa đi một số tin tức trong linh hồn, trong lúc truyền vào bản sao. Thứ nhất là tin tức về người và vật chất bí ẩn, thứ hai là cảm giác nhớ mong với Trái Đất. Thứ ba là bản sao của ta mang chính khí bẩm nhiên và.... Người làm được không?

Hai người bàn qua một chút về việc nên sao chép, giữ lại, và cho đi những thứ gì. Sau khi tính toán xong, Trí tuệ thê bỗng cười lạnh nói:

- Tức chủ không tin bản thân mình, sợ bị chính bản sao này tính kế.

Nhất Thành cười lạnh nói:

- Tất nhiên rồi, ta là người nguy hiểm mà. Lúc nổi hứng thì cực kỳ độc ác, mà ác nhất chính là đối với bản thân mình. Nếu không người nghĩ trong mấy chục năm lại bằng mấy tên thiên tài ở thế giới này tu luyện mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm sao.

- Ha..ha..ha.. Rất cẩn thận, rất tự tin, cũng rất cuồng. Nhưng ta thích. Được rồi, ta sẽ giúp tức ký xóa đi những tin tức này.

Nhất Thành gật đầu, hắn liền nhập định một lúc để cơ thể đạt đến cảnh giới đỉnh phong. Hắn liền bắt đầu tăng cảnh giới lên Đại Pháp Sư. Có điều kỳ quái là lúc Magic Plate của hắn xuất hiện sao thứ bảy thì không có gì kỳ quái xảy ra. Hắn trước đó nghe Đa Tác và Tổng lão kia nói là lúc lên Đại Pháp Sư là được thần chú phúc nhưng hắn dù tăng cấp nhưng lại không xuất hiện một chút hiện tượng kỳ lạ thậm chí cả không gian trong động này không xuất hiện một tiếng động nào, vẫn yên tĩnh như cũ. Ở đây, chỉ có hắc khí bị hút vào cơ thể để củng cố cảnh giới Đại Pháp Sư của hắn. Nhất Thành thấy kỳ quái nhưng cũng không để ý ngay lúc này mà tập trung vào việc tạo Nhân Bản. Sau khi tăng lên Đại Pháp Sư thì hắn cũng tập trung linh ngộ Vô Hạn Chi Đạo đến đỉnh phong. Mọi việc thuận lợi hơn hắn nghĩ, không có chút trục trặc ở khâu chuẩn bị.

Ổn định tinh thần một lúc sau khi đột phá, hắn liền bắt đầu kết ấn, những đồ án kỳ quái mang theo hắc khí kỳ quái nhanh chóng hình thành trước người hắn. Từ từ ấn pháp trên tay hắn càng kết càng nhanh, cơ thể hắn bắt đầu hấp thụ những ấn pháp này và năng lượng kỳ quái kia cũng liên tục bị hấp thụ. Trên thân hắn bắt đầu hình thành những đường đồ án màu đen lan khắp cơ thể. Bắt đầu từ ngực sau đó lên đầu rồi đến các ngón chân. Mỗi lần đồ án hình thành thì cơ thể Nhất Thành hơi run lên nhẹ. Ngay khi bao trùm toàn thân thì trước người Nhất Thành lại xuất hiện một bức tranh màu đen kỳ lạ, nếu nhìn kỹ thì trong bức tranh kia lại có hình ảnh của Nhất Thành đang ngồi giống đúc bên ngoài.

Đến bước này thì Nhất Thành bắt đầu cảm thấy toàn thân đau đớn, đau đớn này cực kỳ lớn. Nhưng do được rèn luyện nửa sống nửa chết nhiều lần, đau đớn này hắn vẫn chịu được. Cảm giác đau đớn càng ngày càng kịch liệt thì bên ngoài cơ thể hắn như đang bị phân tách, cơ thể hắn màu tay chân bắt đầu bốc khói hút vào trong bức tranh màu đen kỳ quái kia.

Đau đớn càng lớn, bộ phận cơ thể bốc khói càng nhiều thì hình ảnh Nhất Thành trong bức tranh kia càng ngưng thực. Qua mấy ngày mấy đêm, bản thể Nhất Thành đã mất đi hơn một nửa diện mạo vốn có. Cơ thể hắn chỉ còn một nửa, thậm chí người ngoài nhìn vào chỉ thấy hắn còn một nửa con mắt. Đúng lúc này thì đau đớn dừng lại, Nhất Thành biết là linh hồn và cơ thể hắn đã được tách ra. Hắn thực hiện bước tiếp theo, cảnh giới Đại Pháp Sư. Bảy ngôi sao trên Black Magic Plate bỗng nhiên bị hút ra khỏi Black Magic Plate, sau đó cũng bị bức tranh kia hút vào. Tiếp theo là kỹ năng phép thuật, Vô Hạn Chi Đạo và Nhất Thành chi đạo cũng được hút vào tranh. Cứ thế mọi thứ được chuyển đến trong tranh như kế hoạch, mọi việc có vẻ thuận lợi. Đến khi mọi thứ xong xuôi thì Nhất Thành trong tranh đã có dấu hiệu trở thành một nam tử.

Không ngờ đúng lúc này, bức tranh bỗng nhiên bay lên không trên cao giữa trung tâm động này, bắt đầu hấp thụ tất cả hắc khí ở trong động này. Bức tranh như một cái máy hút bụi lớn, hút sạch năng lượng trong động này.

Nhất Thành đang chuẩn bị tỉnh dậy xem tình hình thì Trí Tuệ Thê liền nói:

- Dừng phân tâm, giữ vững tinh thần, nhanh chóng thúc dục Black Magic Plate. Thúc đẩy hắc ám năng lượng truyền ra để hồi phục cơ thể lại như cũ. Ta cũng sẽ nhanh chóng truyền ra vật chất để bù đắp lại thiếu hụt đã biến mất kia. Nhớ kỹ phải tập trung hết sức, nếu không cơ thể sẽ sụp đổ, bản thể bị hủy diệt, mọi việc sẽ trở nên công cốc.

Nhất Thành vội vàng tập trung tinh thần không dám lơ là. Hắn vội vàng thúc dục Black Magic Plate, không nghĩ đến là quả cầu đen do Hắc Ám năng lượng hình thành bỗng rời khỏi Black Magic Plate, bay đến trước cơ thể tàn phá của Nhất Thành, rồi vỡ nát. Quả cầu màu đen này tuy nhỏ nhưng lúc vỡ nát thì lại truyền đến một lượng lớn Hắc ám năng lượng. Tạo thành một cái kén bao bọc lại cơ thể Nhất Thành. Cái kén này cũng bắt đầu nhanh chóng mở lực hút, hút năng lượng bên ngoài. Thế là trong động lại xuất hiện hiện tượng kỳ quái, một bức tranh đen kịt và một cái kén như hai cái lỗ đen vũ trụ bắt đầu tranh giành hấp thụ năng lượng. Có điều, lúc bắt đầu thì năng lượng gì đều bị hai lỗ đen kia hấp thụ nhưng sau một thời gian dài qua đi thì cái kén đen phía dưới đất chỉ hấp thụ hắc khí, còn bức tranh phía trên lại bắt đầu xuất hiện ánh sáng chỉ hấp thụ năng lượng trong ngũ hành. Hai thái cực bỗng nhiên xuất hiện trong động, một đen một trắng, thật sự chói mắt.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Nhất Thành trong cái kén đen bỗng mở bừng mắt. Cái kén đen bỗng nhiên hóa thành một quả cầu hắc khí nhỏ như một đầu kim rồi thu vào trong Black Magic Plate. Nhất Thành quan sát cơ thể mình một vòng, phát hiện là cơ thể trở lại như cũ. Có điều ốm hơn một vòng, hân giờ rất mảnh khảnh. Áo quần thì đã biến mất từ lúc nào không thấy, hắn cũng cảm thấy sức mạnh thể chất yếu đi rất nhiều, tinh thần thì lại như cũ, không có cảm giác mệt mỏi. Hắn chưa kịp quan sát mấy thứ khác thì một giọng nói quen tai xuất hiện:

- Xem đủ chưa? Hơi tự luyện bản thân rồi đó?

Nhất Thành khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện một thanh niên đang lơ lửng trên không trung. Có điều chói mắt nhất là tên này không mặc gì lại đứng trên cao nên rất nhức mắt. Có điều hấn nhìn quả chuối với hai quả trứng gà kia thì cảm thấy quen quen, sau đó thì vọt dạy mắng:

- Má thằng điên, không mặc gì mà bay trên không, đứng trên cao. Ta rất tự tin vào cơ thể mình nhưng khoe hàng của kiểu đó thì thật nhức mắt.

Giọng nói kia lại vang lên:

- Nhức cái c...ứ...c. Mấy chục năm nhìn lui, nhìn tới cũng chỉ vậy. Nhức cái gì mà nhức.

Vừa nói xong thì thanh niên kia bay xuống đứng trước mặt Nhất Thành. Nhất Thành thấy thân hình và khuôn mặt kia thì giật mình, -Giống, quá giống hấn. Thực sự quá giống. Đến cả con mắt lông mày, nốt ruồi cũng ở cùng một vị trí. Đây là bản sao mình sao?

Nhất Thành bản thể cười nói:

- Không tệ! không tệ! Rất đẹp trai, có điều trên mặt không có bá khí chỉ có vẻ thư sinh.

Bản sao liền nói:

- Đẹp cái quần, đẹp trai mà mấy chục năm còn đồng tử. Quá tệ đi! Được rồi, có áo quần không, đưa ta một bộ?

Nhất Thành bản thể nghe vậy thì muối mặt, đây là cách mình ăn nói sao? Sau này phải sửa thôi, nghe vô học thấy bà. Nói thì nói thế, hấn liền trừ trong giới chỉ lấy ra một bộ quần áo màu trắng và Ma Huyết đưa cho bản sao. Còn hấn lấy ra một bộ áo quần màu đen, mặt vải. Sau khi mặc xong thì hỏi bản sao:

- Ngươi cảm thấy thế nào? Mọi thứ bình thường chứ? Có vấn đề kỳ quái gì không?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Bá Sát Thuật

Bản sao sau khi mặc xong áo quần pháp sư màu trắng thì phong thái và khí chất cực kỳ khác hấn Nhất Thành, trở thành một thư sinh văn vẻ. Không phải đang cảm Ma Huyết, nếu đổi thành cây quạt thì chắc chắn mọi người đều nghĩ hấn là thư sinh 100%. Hấn nói:

- Rất tốt, mọi thứ bình thường. Ta cảm thấy rất thoải mái, thể chất và đạo pháp rất mạnh mẽ. Đại Pháp Sư cảnh giới thật sự không tệ. Cảm giác cả người nhẹ nhàng, chỉ cần động chút pháp lực thì sẽ dễ dàng bay lên.

Nhất Thành gật đầu,

- Ngươi cảm thấy liên hệ của chúng ta không?

Bản sao gật đầu:

- Đúng ta cảm nhận được, dù ngươi ở đâu, ta cũng có thể cảm nhận trạng thái của ngươi.

Nhất Thành gật đầu cười,

- Được, giờ ngươi còn mạnh hơn ta, bây giờ chờ ta học xong phép thuật trên hai vách động còn lại. Sau đó giúp ta một thời gian, chờ ta hồi phục thì hãy rời đi.

Bản sao gật đầu ngồi xuống dựa lưng vào tượng ma thần dưỡng thần. Nhất Thành thì bắt đầu ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào hai vách tường ghi phép thuật còn lại. Hai người là một, tính cách, suy nghĩ hầu như giống nhau nên không cần tám chuyện quá nhiều.

Phép thuật còn lại trên tường lại là một phép thuật khó tin khác. Nhất Thành nhìn vào tin tức thì run lên một cái rồi trong lòng nói chuyện với Trí Tuệ Thê:

- Trí Tuệ Thê, ngươi nghĩ ta nên tu luyện phép thuật này không. Quá mức khủng bố rồi, nếu luyện thành thì sợ rằng quý vật hay quái dị nhân thậm chí pháp sư cũng không tránh khỏi số kiếp khi thi triển phép thuật này.

Trí Tuệ Thê cười nói:

- Nên học, loại phép thuật này thật sự cực kỳ nguy hiểm, lúc thi triển thì tất sát. Nhưng lại là phép thuật đáng học vì để đón đầu diệt thể đang đến. Mức sát thương ở mọi phương diện, mỗi lần thi triển đều tất sát.

Nhất Thành gật đầu, cũng lâm vào trầm mặc một lúc sau thì lại không suy nghĩ nữa mà tập trung ghi nhớ những thông tin trên vách động.

Phép thuật này được gọi là Bá Sát Thuật, có ba cách thi triển phép thuật này. Thứ nhất là Hấp, Bộc, Phá. Hấp chính là hút khô sự sống từ linh hồn hoặc máu của địch thủ, biến kẻ thù thành thay khô. Bộc chính là hóa sự sống hoặc máu và linh hồn bị hấp thụ thành vũ khí sắc bén đánh về phía địch thủ. Phá chính là kích nổ linh hồn hoặc máu và sự sống bị hội tụ lại, địch thủ trúng chiêu này thì tan xương nát thịt, sức bộc phá của vụ nổ này rất lớn. Ba thuật này đều có thể thi triển lên cả vật chất và phi vật chất, nói thẳng ra là đánh cả quỷ hồn và quái dị nhân. Khuyết điểm của phép thuật này chính là phải hấp thụ sự sống số lượng lớn. Lượng máu, sự sống và linh hồn càng nhiều thì sức phá hủy càng lớn. Phép thuật này rất lợi hại ở chỗ là quần chiến, nếu thi triển thì ở một không gian nhất định dù địch hay ta đều bị hấp thụ sạch sẽ. Có thể nếu học được cách không chế không gian hấp lực thì sẽ tốt hơn, nhưng bây giờ Nhất Thành thì chưa có khả năng cho điều này.

Nhất Thành vừa ghi nhớ vừa thở dài, phép thuật này chỉ Hấp thôi cũng đã đáng sợ rồi. Phải biết hút sự sống của kẻ địch thì đáng sợ đến mức nào. Ví dụ như tuổi thọ của pháp sư là một ngàn, chỉ cần đủ mạnh thì một hấp thì có thể rút hẳn đến già nua, thế thì còn đánh gì nữa. Không cần nói đến máu, vì hắn đã từng học Nghệ Thuật Hắc Ám - phép thuật máu nên không lạ nhưng hút linh hồn kẻ địch thì chưa từng thấy và chưa từng nghĩ. Dù là quái dị hay pháp sư đều trốn không thoát dưới phép thuật này.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến đó thì vội vàng liên lạc với Trí Tuệ Thê:

- Người nghĩ phép thuật này có liên quan đến Nghệ Thuật Hắc Ám lúc trước ta tu luyện không?

Trí Tuệ Thê trầm ngâm nói:

- Ta đã phân tích kỹ, Nghệ thuật Hắc Ám được hình thành từ Bá Sát Thuật. Nói đúng hơn là một người nào đó không thể linh hội hết, cũng như hiểu hết ngôn ngữ của thần nên chỉ có thể tạo thành một loại phép thuật đơn giản đó là Nghệ Thuật Hắc Ám. Trong đó Nghệ thuật máu chính là cách Hấp máu, khiến máu ở Bá Sát Thuật. Cảnh cổng đen phép thuật kia chính là từ Phá linh ngộ, nếu tức chủ học được phá, chắc chắn sức hủy diệt của nó lớn hơn Cảnh Cổng Đen dùng pháp lực thi triển hơn rất nhiều.

Nhất Thành gật đầu, không nghĩ tới chạy lui chạy tới lại chạy đến tu luyện bản cao cấp Nghệ Thuật Hắc Ám. Đúng là số phận đưa đến thì có đi đâu rồi cũng sẽ đến tay. Hắn không để ý nữa mà chăm chăm nhìn hai vách động, tiếp tục ghi nhớ.

Sau nửa ngày hắn đã nhớ kỹ liền nói:

- Ta có đủ điểm linh hội không?

Trí Tuệ Thê cười nói:

- Có, lúc hồi phục, tức chủ vẫn còn giữ lại cho mình 5000 vật chất điểm, đủ linh ngộ Hấp của Bá Sát Thuật.

Nhất Thành cười, hắn đã biết Trí Tuệ Thê đã tính toán kỹ giúp hắn rồi. Hắn liền nói:

- Thời gian ta ở lại đây quá lâu rồi. Bắt đầu linh ngộ 'Hấp' phép thuật của Bá Sát Thuật rồi rời đi nơi này thôi.

Một tháng sau ở Huyết Nguyệt Thành,

Trước cổng thành xuất hiện hai thanh niên, một người mặc đồ trắng, một người mặc đồ đen. Người thanh niên mặc đồ trắng pháp sư vóc dáng cân đối, lưng thẳng tắp, bước chân mạnh mẽ có lực, tỏa ra chính khí mãnh liệt, sau lưng lại đeo một cây đao được bọc trong vải thô. Người áo đen thì hơi gầy, cả người bao trùm bởi đồ đen, bước đi nhẹ nhàng quý dị, trên thân lại không thể cảm nhận được gì, như là một người bình thường. Trên khuôn mặt cả hai đều mang một cái mặt nạ kỳ quái che đi nửa khuôn mặt phía trên. Nhìn vào hai người này rất bắt mắt, không khác gì hắc bạch song sát cả nên người xếp hàng trước cổng thành đều nhìn chăm chăm bọn họ một lúc.

Hai người này là Nhất Thành bản thể và bản sao của hắn, bọn họ đã đi bộ cả tháng trời xuyên qua không biết bao nhiêu khu rừng mới đến được Huyết Nguyệt Thành.

Nhất Thành áo đen cười nói:

- Người nhìn, đã rất lâu rồi chúng ta mới về Huyết Nguyệt Thành, cũng là nơi đây bắt đầu cuộc phiêu lưu của chúng ta. Haizz, đã rất lâu rồi chúng ta mới có cơ hội trở về lại nơi này.

Nhất Thành áo trắng cười nói:

- Uh, đây xem như là quê hương thứ hai của chúng ta. Đúng là đã rất lâu rồi không trở về nơi đây. Không biết Tiểu Tiểu Thôn thế nào rồi, hy vọng không có gì thay đổi.

Nhất Thành áo đen cười nói:

- Sẽ nhanh thôi chúng ta sẽ trở lại, giờ vào thành tìm nơi nghỉ ngơi đã. Chúng ta đã ở trong hang động quá lâu rồi, cần kiếm nơi tắm rửa, nghỉ ngơi thoải

mái trước khi trở về Tiểu Tiểu Thôn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Trở về, Huyết Nguyệt Thành

- Uh, vào thành thôi, luôn tiện nghe chút tin tức, xem có gì đặc biệt không. Mấy năm nay ở trong núi rừng thật sự là đã mất liên lạc với bên ngoài.

Nhất Thành áo đen gật đầu, cũng không chen ngang mà xếp hàng thứ tự vào thành. Lúc đến trước cổng thành, một tên lính định tiến lên kiểm tra xem hai người này là ai nhưng liền bị một tên lính cấp bậc cao hơn vỗ cho một cái, rằng dạy. Cách ăn mặc cả hai đều là pháp sư, tên lính cấp bậc cao kia liếc qua liền biết vì thế tên kia không kiểm tra mà cung kính mời hai người vào thành.

Vào trong thì phát hiện Huyết Nguyệt Thành vẫn nhộn nhịp như thường. Hai bên đường các cửa hàng san sát nhau, pháp sư đi đầy đất. Rất nhiều người liếc nhìn bọn họ nhưng không có một ai dám gây chuyện vì cây đao được bọc vải sau lưng bản sao kia cũng như chính khí tỏa bốn phía của hắn. Nhất Thành bản thể chỉ có thể cười khổ, không hiểu vì sao, hắn rất khiếm tốn nhưng bản sao lại nổi trội đến như vậy, lâu lâu hắn còn nghi ngờ là lúc hắn thi phép Nhân Bản đã xảy ra vấn đề gì đó mà hắn không biết.

Hai người đi một đoạn thì phát hiện một Tử Lâu, vừa là Tử Lâu vừa là quán trọ. Cả hai quyết định ở lại đây. Vừa vào thì bên trong rất nhộn nhịp, vì không đói nên cả hai mượn hai phòng ở lầu hai trước, đưa tiểu nhị ít bạc bảo hắn mang nước nóng đến phòng để tắm rửa.

Sau khi ngâm nước nóng cả ngày trời để thư giãn thì bên ngoài trời cũng vừa tối. Hai người quyết định xuống lầu ăn tối, sau đó lại nghe ngóng ít chuyện xảy ra trong mấy năm qua.

Ở dưới lầu khách đã giảm bớt rất nhiều chỉ còn bốn bàn vẫn còn khách nhân. Bọn họ đều mặc trang phục pháp sư. Nhất Thành thấy vậy thì nhíu mày, mặt trời vừa xuống núi, bây giờ không nên quá vắng vẻ như vậy chứ, hơn nữa lại không có người thường dùng bữa tối.

Tiểu nhị là một tên thanh niên mới lớn, thấy hai người đi xuống lầu chạy đến nói:

- Khách nhân không biết ngài muốn dùng bữa tối hay ra ngoài?

Nhất Thành áo đen nói:

- Ta muốn dùng bữa tối, có món gì ngon thì mang lên cũng mang thêm một bình rượu nữa.

Tiểu nhị nghe vậy liền vội vàng đưa bọn hắn đến một bàn trống, sau đó liền rời đi thông báo dưới bếp làm thức ăn cho hai người Nhất Thành. Tiểu nhị vừa rời đi thì bản sao liền lên tiếng:

- Người thấy trong quán này lạ không? Mặt trời vừa xuống núi thì đã không thấy khách nhân đâu, trong này chỉ còn các pháp sư dùng bữa. Hơn nữa có chuyện gì với đám pháp sư này vậy. Rất cảnh giác với mọi thứ xung quanh đây.

Nhất Thành áo đen liền kinh ngạc, đúng là bản sao của mình rồi, ý nghĩ rất giống nhau. Hắn đã chú ý đến mấy tên pháp sư trong quán, nam có nữ có, lúc hai người ngồi xuống bàn thì đám người kia liền cảnh giác tra xét bọn hắn. Dù biết vậy nhưng Nhất Thành bản thể cười trả lời:

- Lạ thì có lạ nhưng ta không ngạc nhiên. Ở thế giới này, lúc nào cũng có nguy hiểm, không biết lúc nào đám quái dị xuất hiện, với giờ thêm đám Dị Giáo người. Hơn nữa, số lượng quái dị mấy năm nay tăng lên rất nhanh vì thế tối đến ít ai rời nhà hoặc tìm nơi trú ẩn cũng bình thường.

- Vậy người nghĩ xem đám Dị Giáo và Quái Dị bỗng nhiên tăng nhanh có liên quan đến chuyện kia không?

Nhất Thành áo đen nghe thì hiểu ý, chuyện kia của Nhất Thành áo trắng nói đến chính là 'Diệt Thể'. Hắn gật đầu nói:

- Tất nhiên là có liên quan. Có điều không nghĩ đám Dị Giáo kia lại biết chuyện sớm như vậy. Có vẻ tình thế trên Đại Hoang đang biến hóa nhanh chóng không biết trung đại lục có biến chuyển gì lớn không. Phải biết trung đại lục là nơi tập trung cường giả của nhân tộc, nếu xảy ra chuyện thì chắc chắn bốn đại lục khác sẽ lâm vào thế bị động.

Nhất Thành áo trắng lại nói:

- Người nghĩ nếu xảy ra chuyện thì trung đại lục có gửi yêu cầu trợ giúp từ bốn đại lục khác không?

Nhất Thành áo đen cười lạnh nói:

- Có chứ, bọn họ sẽ gửi, yêu cầu nhiều trợ lực càng lớn. Việc này chủ yếu kéo lên vài bia đỡ đạn giúp bọn họ kéo dài thời gian.

Hai người Nhất Thành nhỏ giọng nói chuyện, đứng lúc này bàn bên cạnh có một thanh niên pháp sư bỗng nhiên đứng dậy đi đến bàn hai người nói:

- Không biết hai vị có phải là đệ tử của Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện?

Nhất Thành áo đen chỉ liếc nhìn người này mà không nói gì. Nhất Thành áo trắng liền cười nói:

- Đúng vậy, không biết huynh đệ có phải là Ma Pháp Đệ Tắc Thư Viện đệ tử? Không biết chúng tôi có giúp được gì không?

Người thanh niên liền khua tay cười nói:

- Không, không có gì quan trọng cả. Ta nghe thấy hai vị đang nói đến chuyện xảy ra gần đây nên hiếu kỳ muốn qua bắt chuyện mà thôi. Thư viện là đồng khí liên chi, vì thế mà muốn làm quen với hai vị.

Nhất thành áo trắng liền cười nói:

- Vậy mời huynh đệ ngồi. Ta cũng muốn biết một số chuyện xảy ra mấy năm qua đây. Lâu rồi mới xuống núi, không biết tình hình mấy năm qua thế nào rồi?

Thanh niên không ngồi xuống mà nói:

- Ta có mấy đồng bạn, tiện thể cũng muốn làm quen. Không biết hai vị có phiền không?

Nhất Thành áo trắng cười nói:

- Không phiền, không phiền. Càng đông càng vui.

Hai người Nhất Thành cũng đang muốn tìm hiểu thông tin mấy năm qua nên cũng không từ chối người đến. Bàn bên kia đi lại hai nam, một nữ. Đều là pháp sư trẻ tuổi, Nhất Thành nhìn qua cảnh giới thì đoán mấy người này đều cùng lứa với hắn. Mạnh nhất chính là người bắt chuyện lúc này, Silver Plate cảnh giới ba sao thiên ưng đỉnh phong. Còn hai nam một nữ kia thì ba sao Thiên Ưng trung cấp và thượng cấp, không đáng nhắc đến.

Thanh niên đến bắt chuyện kia liền đi chuyển thêm một cái bàn rồi bắt đầu giới thiệu:

- Ta là Phong Nam, còn đây ba vị sư đệ và sư muội của ta, theo thứ tự là Ly Ly, Bạch Hạc, và Nhan Bắc. Không biết hai vị tên gì?

Nhất Thành áo trắng cười nói:

- Ta là Nhất Nam, hắn là Du Thần, đều là đệ tử thư viện. Chúng ta lần này trở về quê hương nên mới xuất hiện ở đây.

Phong Nam kia nghe thấy thế cũng ‘ồ’ lên kinh ngạc. Hắn cũng liền cười nói:

- Chúng ta còn có một vị sư huynh nữa. Sư huynh chúng ta cũng về thăm nhà nên chúng ta đi theo.

Nhất thành áo đen nghe thế thì mắt lóe lên, trong lòng thầm nghĩ, trùng hợp đến thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Huyền Biển

Nhất Thành áo trắng hai mắt cũng sáng lên, nghi ngờ hỏi:

- Vị sư huynh kia đâu? Tại sao các vị lại ở quán trọ này?

Phong Nam cũng hiểu ý câu hỏi của Nhất Thành, nếu là người quen thì sao không ở nhà của vị sư huynh kia mà lại kẻ quán trọ. Hắn liền cười nói:

- Vị sư huynh kia không phải ở trong thành mà nhà hắn kẻ một cái thôn cách đây một hai ngày đường, chúng ta định đi theo nhưng sư huynh ta từ chối. Nói cứ chờ hắn ở đây, sau khi kết lại đó mấy hôm, sư huynh sẽ quay lại.

Nghe thế thì Nhất Thành áo trắng liền hỏi dồn vào:

- Tiểu Tiểu Thôn?

Phong Nam kinh ngạc,

- Vì sao Nhất Nam huynh biết?

Nhất Thành áo trắng cười:

- Ta cũng từ nơi đi ra, làm sao mà không biết được.

Đám người Phong Nam nghe vậy thì giật mình kinh ngạc. Không nghĩ lại trùng hợp đến như vậy.

Nhất Thành không muốn nói đến chủ đề này nữa nên thay đổi sang hỏi chuyện xảy ra mấy năm nay:

- Hai huynh đệ chúng ta bẽ quan gần bốn năm nay? Tình hình trên Đại Hoang không rõ lắm, không biết các vị có biết tin tức gì về Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện và một số tin nổi bật không?

Phong Nam kinh ngạc nhưng rồi cũng thôi, nhiều người bẽ quan thậm chí còn dài hơn thế nên liền nói:

- Tại hạ biết một chút. Bốn năm trước, việc nổi tiếng nhất của Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện là xuất hiện một tiểu sư thúc tổ nhỏ tuổi nhất trong lịch sử. Danh tiếng người này mới truyền ra không lâu thì lại xuất hiện vụ việc ở Biên Bằng Thành khiến mọi người khiếp sợ. Lúc đó tin tức không rõ ràng, có người nói tiểu sư thúc tổ này không chế quái dị cấp cao, giết một vị đường chủ của Di Giáo. Việc này dẫn đến hoảng loạn và khiếp sợ trong các môn phái, thậm chí không ai sát thực tin tức này mà chỉ chăm chăm nhìn vào Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện. Liên minh pháp sư chính đạo cử người đến thì bị sư tổ của thư viện đánh cho gần chết, phải công đuôi mà về. Việc này kéo dài một lúc thì tin tức chính xác truyền ra chuyện xảy ra ở Biên Bằng Thành. Quái Di kia nghe hiểu tiếng người, làm giao dịch với vị tiểu sư thúc tổ kia, đánh chết đường chủ của Di Giáo. Việc này truyền ra thì các môn phái lo sợ Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện quật khởi như bị tát thẳng vào mặt, tin đồn thôi mà làm bọn hân ngời không yên.

Phong Nam dừng lại một chút uống một hớp nước rồi nói tiếp. Nhất Thành trước rồi đi thư viện đã biết chuyện này nên cũng nghe cho vui nhưng không cắt lời Phong Nam.

- Việc này mới qua đi thì lại truyền đến tin tiểu sư thúc tổ này cực kỳ ác độc. Tà ác hơn cả Di Giáo, tại chỗ dùng thủ đoạn tra khảo người Di Giáo làm người đi theo phải rùng mình. Tin này truyền ra không lâu thì Di Giáo lại lần đầu tiên công bố một chuyện làm cả Tây Đại Hoang khiếp sợ. Đó chính là treo thưởng đầu vị tiểu sư thúc tổ kia với giá trên trời. Chỉ cần giết được người này, bọn hắn sẽ tặng một phép thuật thất truyền và đại lượng tài nguyên tu luyện. Lúc đó mọi ánh mắt đều hướng về Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện xem phản ứng của họ thế nào? Khi mà việc này được truyền đến, có mấy tên pháp sư không sợ chết dám đến trước của Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện đòi người, nói nếu không đưa người ra bọn hắn sẽ sẵn sàng giết đệ tử thư viện. Kết quả thư viện không đưa người ra mà xuất hiện chính là phó viện trưởng, viện trưởng và vị lão tổ duy nhất của thư viện. Trong địa bàn của Huyết Nguyệt thư viện cần quét một lần, từ chính đạo người hay ma đạo người hay là Di Giáo người đều bị giết. Chỉ cần dám người có chủ ý xấu đều bị giết. Trần huyết tinh kia làm cho các phái nổi giận, kéo đến thư viện nhưng mới đi được nửa đường thì phần lớn đều phải rút lui. Di Giáo bỗng nổi điên, đồ một thành ở phía Bắc dưới sự quản lý của Pháp Tông. Các phái nghe tin thì phải rút hết nhân thủ về không dám loạn động, sợ sẽ bị chịu thiệt.

Nhất Thành nghe đến đây thì ngó người, không nghĩ lại còn việc này nữa. Có vẻ như mọi việc xảy ra lúc hắn đã đến Đại Càn Quốc nên hắn không biết gì. Có điều đám Di Giáo này thật biết chơi, dám treo thưởng đầu mình, còn dám người tự xưng chính đạo kia nữa, chủ ý thật nhiều nha.

Phong Nam nói tiếp:

- Chuyện Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện vừa kết thúc được mấy tháng thì phong ba lại tiếp tục nổi lên. Một cánh cổng không gian thông đến bảo địa xuất hiện ở lãnh địa Ma Giáo. Thế là tiếp tục lại nổi lên trận tranh đoạt, chính đạo và ma đạo bên ngoài tỏ vẻ là liên minh nhưng lúc lợi ích xuất hiện lại xảy ra tranh đấu. May là lần này không đánh lên chỉ qua lại rùm bemb mấy tháng rồi quyết định cho lớp trẻ vào bảo địa thăm dò và tu luyện. Bảo địa này có yêu cầu kỳ quái là dưới Đại Pháp Sư thì mới có thể đi vào, những người cảnh giới cao đi vào đều bị mật sát ở trong đó. Mỗi môn phái phải ra 20 tên đệ tử đi vào, lúc ra cũng là hơn một một năm. Sợ hãi nhất là những đệ tử đi vào phần lớn Silver Plate bốn năm sao, lúc đi ra chính là năm sáu sao đỉnh phong. Thậm chí có đệ tử đột phá đến Đại Pháp Sư, Silver Plate pháp sư Thiên Long. Tất nhiên số lượng đệ tử đi ra đều khá là ít, phần lớn mỗi môn phái tổn thất một nửa đệ tử trong bảo địa đó.

- Ồ

Nhất Thành áo trắng lần này thật sự phải ồ lên kinh ngạc, không nghĩ tới chỉ hai năm mà thay đổi nhanh đến mức này. Bây giờ lớp trẻ đã bắt đầu bắt kịp đám tiền bối. Có thể thiên địa đang ưu ái lớp trẻ, bồi dưỡng chúng để chúng vượt qua Diệt Thế.

- Ngay khi bảo địa khép lại thì lại đến chuyện Huyết Nguyệt Thư viện lần nữa. Mấy môn phái lớn đến chơi, mà mục tiêu đều là gặp vị tiểu sư thúc tổ kia nhưng tiếc thay lại không gặp được. Đặc biệt là Kiếm Tháp người, nghe nói muốn đo sức với vị tiểu sư thúc tổ kia, rửa đi nỗi nhục mấy vạn năm trước bị Đạo Vương của Thư viện đánh bại. Ngoài ra còn ba vị lão tổ của mấy phái lớn đến gặp mặt, trong đó có Nhật Nguyệt Thư Viện, Ngũ Hành Tông, và La Sát giáo.

Nhất Thành áo trắng gật đầu, mấy năm qua Tây Đại Lục biến chuyển rất lớn. Lớp trẻ thiên tài xuất hiện lớp lớn, Thư viện có vẻ gặp chút khó khăn. Một thời gian nữa chắc chắn hắn sẽ phải trở lại thư viện, giúp đám việc trường giải quyết rắc rối với mấy môn phái khác.

- Phong huynh có tin tức từ trung đại lục không?

Phong nam nghe hỏi thì lâm vào trầm mặc nói:

- Nói thật ra ta có nghe chút tin tức, dù không biết chính xác không. Trung đại lục đã trở thành chiến trường, ở đó mấy năm qua đã xuất hiện ma thú và

quái dị lóp lóp, tấn công khắp nơi. Cổng không gian dẫn đến quái dị thế giới cũng xuất hiện thêm rất nhiều, số pháp sư tử thương càng lớn. Còn nghe nói một điều quan trọng nữa đó là không chỉ trung đại lực mà cái đại lực khác cũng gặp chuyện như vậy. Chỉ có Tây đại lực chúng ta chưa có gì lạ thôi.

Nhất Thành trầm mặc suy ngẫm những tin tức này. Đúng là càng lúc càng rắc rối, có vẻ như Tây Đại Lực vẫn còn yên bình nhưng sợ rằng còn lâu nữa thì cũng phải gánh chịu các đợt công kích của quái dị mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 241: Người quen

Ly Ly nữ nhân duy nhất trong nhóm bỗng nhìn về phía Nhất Thành áo trắng hiếu kỳ hỏi:

- Hai vị là đệ tử giáp mấy của thư viện, hay là đã lâu không trở về thư viện. Vì sao hai vị lại đeo mặt nạ thế?

Nhất Thành áo trắng nghe câu hỏi thì biết cô nương này còn ngây thơ cũng không tức giận. Mà bên kia Phong Nam trừng mắt nhìn Ly Ly nói:

- Đừng hỏi bậy!

Nhất Thành áo trắng nghe thế chỉ khoát tay cười nói:

- Không sao, Phong Huỳnh.

Rồi sau đó nhìn Ly Ly cười nói:

- Hai chúng ta đã mấy năm du lịch khắp nơi rồi. Đệ tử như hai chúng ta không còn được phân giáp nữa. Còn về phần mặt nạ sao? Nhìn đẹp không? Đeo cho có phong thái thần bí đó mà?

Nhất Thành áo trắng trên đùa nàng trả lời. Nhưng Ly Ly nghe vậy lại cho là thật, gật đầu nói:

- Đúng là mặt nạ rất đặc biệt, đeo vào nhìn rất thần bí.

Hai chiếc mặt nạ này không có gì là đặc biệt. Được Nhất Thành mua được từ mấy đứa nhóc ở một thôn xóm nhỏ trên đường đến Huyết Nguyệt Thành. Hai chiếc mặt nạ một đen một trắng, được nhất Thành dùng pháp lực cải tạo một chút nên có thêm mấy đường đen trắng rất kỳ quái. Nhìn vào rất bắt mắt nhưng lại có vẻ thần bí. Lý Ly gật gật đầu sau đó quay sang nói Phong Nam:

- Sư huynh, mai chúng ta cũng đi mua vài cái đeo.

Phong Nam trợn mắt nhìn nàng. Định phát tác thì đúng lúc này bên hông hắn bỗng run lên một loạt những rung động kỳ quái. Hắn vội vàng túm tay giật bên hông mình xuống một miếng ngọc màu xanh, trên đó có pháp lực chuyển động, đang lúc sáng lúc tối.

Nhất Thành nhìn ngọc bội kia thì nhú chặt lông mày. Nó đang phát ra ma pháp kỳ quái, kiểu như là tín hiệu gì đó. Có vẻ như chỉ có người quy định trước mới hiểu được tín hiệu đó. Nhìn qua tốc độ phát sáng thì có thể thấy đây là việc gấp nhưng hắn chỉ đoán được vậy thôi.

Phong Nam nhìn chăm chăm ngọc bội một lúc thì đứng dậy nói:

- Sư huynh gặp nạn, cần chúng ta giải cứu. Nhanh chóng lên đường trong đêm thôi. Hy vọng chúng ta đến kịp.

Đám người Ly Ly lúc thấy ngọc bội kia phát sáng thì trở nên nghiêm túc, nghe nói vậy thì liền đứng dậy, cả đám chuẩn bị đi trong đêm. Nhất Thành áo đen đánh mắt với bản sao của mình. Bản sao liền hiểu nói với Phong Nam:

- Sư huynh các vị đang ở Tiểu Tiểu Thông phải không? Nếu vậy thì Tiểu Tiểu Thông đã có chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Hai chúng tôi sẽ lên đường cùng hai vị trong đêm, đó là thôn trang của chúng tôi, không thể lơ được.

Phong Nam định ngăn cản thì nghĩ lại lời nói cũng đúng. Mà có hai người ngày đi theo càng thêm có trợ lực, hắn không thể từ chối được đành gật đầu đồng ý.

Nhóm người liền nhanh chóng rời đi trong đêm, vừa đến cổng thành thấy nó đang đóng và có lính canh phòng thì cũng không dừng lại mà còn tăng tốc. Đến nơi, một tên lính định tiến lên hỏi nhưng thấy trên người đám người Phong Nam tỏa ra pháp lực thì vội vàng vẫy tay cho đám lính mở cổng thành. Cổng thành vừa hé mở, cả đám người Phong Nam liền lướt qua tiến vào trong đêm ngoài thành làm đám lính phải giật mình, vội vàng đóng lại cửa thành.

Nếu một mình thì Nhất Thành áo trắng có thể đập không mà bay qua, nhưng bây giờ có Nhất Thành áo đen và đám người Phong Nam nên hắn cũng giảm chậm tốc độ cho bằng mọi người rồi hỏi Phong Nam:

- Vừa rồi là tin tức gì? Tiểu Tiểu Thôn xảy ra chuyện gì?

Phong Nam cũng không giấu diếm nói:

- Tin tức chỉ nói đơn giản mấy từ ‘nguy hiểm’, ‘thôn’, và ‘quái dị’. Đây là ám hiệu riêng chỉ có thể phát đến tin tức như vậy chứ không thể truyền đi nhiều thông tin.

Nhất Thành áo đen nghe vậy thì hiểu chuyện gì rồi. Có quái dị ở Tiểu Tiểu Thôn, sư huynh Phong Nam không chống nổi một mình nên phát tin cầu cứu. Trong lòng hần thấp thỏm không yên, không biết chuyện gì đành cố gắng nhanh chân đến nơi mới được. Hần liền bản sao áo trắng gật đầu ý bảo nhanh đi trước cứu viện.

Nhất Thành áo trắng liền gật đầu nói:

- Phong Huynh đệ, ta đi trước cứu viện.

Không đợi Phong Nam trả lời, hắn đã đạp không lao vút đi như một cơn gió, chỉ để lại giữa bóng đêm một đường ánh sáng trắng.

Đám Phong Nam nhìn thế thì tròn mắt há hốc mồm, Ly Ly hét lớn:

- Đại Pháp Sư, chỉ có Đại Pháp Sư mới bay được. Sư Huynh, ta có nhìn nhầm không?

Phong Nam cũng chỉ cười khỏ không trả lời, liếc nhìn áo đen Nhất Thành bên cạnh. Nhất Thành chỉ cười không để ý, tiếp tục cố gắng lao đi thật nhanh.

Khoảng cách giữa Huyết Nguyệt Thành và Tiểu Tiểu Thôn khá xa so với người thường, nhưng đối với pháp sư cấp S thì cũng không xa cho lắm. Thời gian đi đường thì đám Phong Nam phải dừng lại nghỉ năm sáu đợt để hồi phục năng lượng ma pháp trong người vì thế mà chậm trễ một chút.

Sáng sớm mấy ngày sau, cả đám cuối cùng cũng đến trước Tiểu Tiểu Thôn. Nhất Thành nhíu chặt lông mày, nhìn về Huyết Nguyệt Rừng Rậm ở phía xa. Hắn cảm thấy bản sao của mình đang ở đó và trên bầu trời của Huyết Nguyệt Rừng Rậm lại có hắc khí đậm đặc.

Đúng lúc này thì một thành niên mặc áo quần giống đám người Phong Nam đi ra từ trong thôn. Phía sau hắn là một đám già trẻ người trong thôn. Nhất Thành thấy đám người này thì thở ra một hơi. Thật gương mặt kia qua mấy chục năm vẫn còn dấu vết rất quen thuộc. Nhất Thành thấy mọi người vẫn khỏe thì vui mừng, nhưng hắn sẽ không lộ diện vì hắn đã bảo với bản sao, đây chính là quê hương của hắn chứ không phải của mình vì thế giờ thấy mọi người an toàn là tốt rồi.

Nhất Thành sau khi quan sát người trong thôn thì nhìn vào lão nhân già và thanh niên đứng phía trước nhất. Lão nhân già chính là Sở Nhất Nam từng nhận nuôi hắn sau khi hắn thoát ra từ Huyết Nguyệt Cốc. Tóc lão đã bạc trắng, thân thể đã yếu đi rất nhiều, lưng hơi còng đang chống một cây gậy gỗ. Thanh niên kia tất nhiên chính là tên nhóc lạnh lùng năm đó. Hắn chính là Bá Nhân đã gia nhập Ma Pháp Đệ Tắc Thư Viện. Bá Nhân này cũng là một thiên tài, đã đột phá đến sao thư tư Mục Phu của Silver Plate. Có điều giờ đây hắn hơi thâm, áo quần pháp sư đã rách rất nhiều nơi, trên người còn có vết thương, đầu tóc thì bù xù. Có điều khuôn mặt kia vẫn giữ nguyên lúc còn nhỏ, bây giờ lớn hơn cũng có chút phong độ nam tử hán rồi.

Phong Nam thấy Bá Nhân liền hô:

- Bá sư huynh, không sao chứ? Chúng đệ nhận được tin liền vội đến.

Bá Nhân thấy đám Phong Nam không ngờ làm hành động mà Nhất Thành giật mình. Đó là cười, tên này với khuôn mặt lạnh băng kia lại biết cười, có vẻ trải qua mấy năm tên nhóc lạnh lùng năm xưa đã có biến đổi rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 242: Bị nhận ra

Bá Nhân liền cười nói:

- Phong sư đệ đến đúng lúc, ta đang cần mọi người hộ tống người trong thôn rời khỏi nơi này. Nơi này đã không thể ở được nữa.

Ly Ly chạy đến bên cạnh Bá Nhân, vội bảo hắn ngồi xuống, trên tay nàng tỏa ra một loại ánh sáng ấm áp chiếu lên người Bá Nhân chữa thương cho hắn. Bá Nhân đầu tiên là từ chối nhưng thấy tình hình cũng thở ra một hơi rồi mới chịu ngồi yên. Phong Nam thấy thế thì hỏi:

- Trong thôn xảy ra chuyện gì?

Bá Nhân đang cửa thương cười khỏ nói:

- Mấy hôm trước, quý hồn bỗng xuất hiện quanh thôn tấn công gia súc. Đúng lúc ta bắt gặp thì tiêu diệt chúng. Ai nghĩ đến tối hôm sau quý hồn xuất hiện mấy tên Oán quỷ và Lệ Quý tấn công, ta phải liều mạng mới đuổi được chúng đi. Càng đáng giận hơn sau khi ta gửi tin cho các người thì Dị Giáo người xuất hiện, ta bị bọn chúng đã thương, nhưng bọn chúng sợ ta liều mạng nên rút lui, thế là quý hồn và Dị giáo thay nhau quấy phá trong thôn. May mắn đến nay vẫn chưa có ai bị tổn thương. Tối hôm qua, đám quý hồn muốn diệt thôn, phái ra mấy tên Lệ Quý cấp cao đến ám toán, may mắn là một tên đáng ghét hôm qua trở lại thôn ra tay diệt chúng. Ta cảm thấy tình hình càng ngày càng không ổn nên hôm nay muốn dẫn mọi người trong thôn rời đi nơi nguy hiểm này.

Nhất Thành nghe thấy ‘tên đáng ghét’ thì hiểu là ai. Hắn không nghĩ tên này lại ghét hắn như vậy. Đúng lúc này, Nhất Thành cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm hắn. Hắn giật mình quay đầu thì phát hiện đó là Sở Nhất Nam đang nhìn chăm chăm mình. Nhất Thành khó hiểu, không hiểu lão lại nhìn hắn, phải biết hắn đang mang mặt nạ? Không lẽ lão nhận ra hắn? Nhất Thành nghĩ đến đây thì lắc đầu, cười đáp trả lại lão. Nhưng Sở Nhất Nam lại ngoắc tay bảo hắn lại gần. Nhất Thành không hiểu nhưng cũng đi qua.

Bên kia Bá Nhân thấy trong nhóm Phong Nam có người lạ thì hỏi:

- Ai đi theo mấy đệ?

Phong Nam cười nói:

- Hắn là Du Thần, huynh đệ của Nhất Nam mà ta nghĩ là tên đáng ghét trong lời sư huynh.

Bá Nhân tròn mắt nói:

- Nhất Nam cái gì, tên hắn là Nhất Thành. Mấy đệ bị hắn lừa rồi.

Phong Nam nghe vậy thì cười khổ nói:

- Không ngờ là tên giả! Nhất Thành, Nhất Thành... sao tên này nghe quen quen?

Ly ly đang trị liệu cho Ba Nhân giật mình, suýt nữa là pháp lực bạo loạn hô lớn:

- Nhất Thành, không phải tên của vị tiểu sư thúc tổ của Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư viện sao?

Bá Nhân gật đầu:

- Đúng! Lúc tối ta đã hỏi hắn, hắn gật đầu. Không nghĩ tới, ta với hắn cùng thi vào hai thư viện cùng một lúc, nhưng hắn lại bỏ xa ta như vậy. Giờ đã là Đại Pháp Sư, còn là sư thúc tổ của một phái, danh tiếng thì đã truyền khắp Tây đại lục.

Bên kia, Nhất Thành đã đến gần Sở Nhất Nam cười hỏi:

- Lão nhân gia người gọi ta?

Sở Nhất Nam tay cầm gậy hơi run nói:

- Là tiểu tử ngươi phải không?

Nhất Thành giật mình ngó người tại chỗ, thật sự Là nhận ra ta? Nhưng sau khi bình tĩnh lại, Nhất Thành cười khỏ gật đầu nói:

- Là con, Nam Lão!

Sở Nhất Nam tay hơi run lên nắm lấy tay Nhất Thành nói:

- Thật sự là tiểu tử ngươi, đi lâu như vậy mới trở lại. Về là tốt rồi! Về là tốt rồi! Thật sự làm mọi người ta lo lắng. Tối qua ta gặp người kia nhưng ta cảm thấy tên kia không đúng lắm.

Nhất Thành cũng cảm động, thật sự ở thế giới này có người còn nhớ hắn, chờ hắn về nhà. Không hiểu sao mắt hắn ứa lệ, đã lâu lắm rồi, hắn chưa cảm nhận được sự quan tâm của người khác như vậy. Dù sống chung một thời gian ngắn, nhưng thật sự tình cảm khó quên,

- Là con, người kia cũng là con. Nam Lão thật tinh mắt, lại có thể nhận ra sự khác biệt.

Sở Nhất Nam cười nói:

- Ta lúc gặp người kia đã cảm giác rất lạ. Lúc nhỏ tính cách người thế nào thì ta cũng khá hiểu rõ. Ta chắc chắn lúc người lớn lên nếu không gia nhập ma giáo thì thôi còn trở nên chính khí lắm rồi như thế thì không thể nào.

Nhất Thành nghe vậy thì tròn mắt, bó tay rồi. Thế mà lão cũng nghĩ ra được. Ta phục rồi, đúng là trời sinh mỗi người mỗi tài, mắt nhìn người của Nam Lão thực đặc biệt.

Nhất Thành cười nói:

- Mọi người trong thôn vẫn khỏe cả chứ?

Sở Nhất Nam gật đầu:

- Điều khỏe cả! Sau khi người gia nhập thư viện, mấy người Nham thức cũng được người trên cao chiếu cố nên làm ăn cũng khá ổn. Nhờ vậy mà người trong thôn có cuộc sống thoải mái hơn không lo đói rét.

Nhất Thành nghe vậy thì gật đầu cười. Chắc là đám người Vi Vi giúp đỡ, có thể không giúp nhiều nhưng cũng đủ để mấy người bình thường có cuộc sống tốt.

- Vậy Sở Tiểu, Sở Nguyệt và Bàn Tử đâu?

Sở Nhất Nam thờ dãi nói:

- Một năm sau khi hai người rời đi, gia đình bọn hắn tìm đến muốn nhận lại bọn họ. Sở Tiểu và Sở Nguyệt thân phận có vẻ không nhỏ. Chỉ biết bọn hắn đi trung đại lục, khó mà trở lại đây thăm thôn. Bàn Tử cũng vậy, gia đình hắn ở trung đại lục, lúc nhỏ cha hắn bị địch nhân truy sát nên phải để hắn lại rồi một mình dẫn địch rời đi. Đầu tiên ta cũng không chấp nhận tại vì lo lắng bọn họ không phải người thân của ba đứa nhỏ nhưng sau khi bọn họ sử dụng phép thuật để nhận người thân thì ta mới biết chắc chắn, họ thật sự là người thân của ba đứa nhỏ này.

Nhất Thành hơi bất ngờ, không nghĩ tới ba đứa nhóc chơi cùng mình một thời gian đều có thân phận đặc biệt như vậy. Hắn tin tưởng mấy người kia đúng là người thân của ba đứa nhóc vì bọn họ có phép thuật cao nhưng lại không cướp người. Với lại vì chứng thật quan hệ mà sử dụng phép thuật nhận thân, phép thuật loại này có thể là máu hoặc linh hồn cảm ứng đặc biệt gì đó. Nếu có cơ hội đi trung đại lục hắn sẽ đi thăm ba đứa nhóc này.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Bá sát thuật: hấp

Bên kia thương thế Bá Nhân đã giảm, hắn liền đi đến nói với Sở Nhất Nam:

- Sở Bá, chúng ta nhanh rời đi thôi. Nhất Thành trong rừng xảy ra biến cố, chúng ta nhanh chóng rời đi nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

Nhất thành bên cạnh liền hỏi:

- Hắn có nói đó là nguy hiểm gì không?

Bá Nhân nhìn Nhất Thành một cái rồi nhú mày, nhưng sau đó liền nói:

- Không, chỉ nói Huyết Nguyệt Cốc có biến cố lớn, người trong thôn phải nhanh chóng di chuyển.

Nhất Thành gật đầu nói:

- Nếu hắn đã nói vậy thì mọi người nên rời đi thôi.

Nhưng Nhất Thành nói xong thì lại nhú chặt lông mày nhìn về một hướng. Mọi người đang chú ý hắn, thấy hắn như vậy cũng nhìn theo hướng đó. Không nghĩ đến từ hướng đó xuất hiện một nhóm người khoảng 10 tên. Tất cả mặc đồ đen, che kín mặt.

Bá Nhân nhìn thấy nhóm người thì lạnh lùng nói:

- Dị Giáo người!

Hắn quay sang Phong Nam bên cạnh nói:

- Phong sư đệ, nhanh dẫn mọi người đi, ta sẽ chặn chúng.

- Nhưng...

Phong Nam ngập ngừng khó sử thì Bá Nham khoát tay nói:

- Không nhân nhị gì cả! Đám Dị Giáo này với ta có thù, bọn chúng mục tiêu là ta vì thế mọi người nhanh chóng rời đi đi.

Ngay khi đám Phong Nam nhìn nhau đầy lo lắng thì Nhất Thành nói:

- Được rồi! Các người cùng rời đi đi! Ta sẽ chặn chúng lại. Trong đó có một tên Silver Plate sáu sao pháp sư. Các người không phải đối thủ.

Bá Nhân nhìn chằm chằm Nhất Thành định nói gì thì Sở Nhất Nam bên cạnh liền nói:

- Bá Nhân, tin tưởng vị tiểu huynh đệ này. Hắn đi cùng Nhất Thành nên cũng không phải là thường nhân. Dù giờ người qua đó cũng chỉ là chịu chết mà thôi. Có thù muốn báo thì phải sống mới được.

Bá Nhân trầm mặt một lúc lâu sau đó đành gật đầu. Có điều hắn không nhìn ra nam nhân áo đen đeo mặt nạ này là cảnh giới gì, thậm chí một chút pháp lực cũng không tiếc ra ngoài thực sự làm hắn nghĩ ngờ người này là pháp sư thật sao?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng vội nói với mọi người:

- Tiếp tục lên đường, càng nhanh càng tốt.

Nhất Thành không đợi câu trả lời của Bá Nhân mà đã đi chuyển về phía đám người Dị Giáo. Hắn không hiểu sao người Dị Giáo xuất hiện ở nơi hẻo lánh này. Không thể vì một tên Bá Nhân nhỏ nhoi được nhưng giờ thì hắn không quan tâm mục đích của đám này nữa, thôn gian không thể bị liên lụy vì thế chỉ có thể tiễn đám này lên đường thôi.

Đám người Dị Giáo xuất hiện ở đường chân trời thì đã bị phát hiện. Bọn chúng lao tới rất nhanh nhưng ngay khi thấy một bóng người áo đen với bước đi quý dị đón đầu bọn hắn thì vội vàng cảnh giác. Vì sao nói quý dị là vì bóng người này nhìn thì di chuyển rất chậm nhưng khoảng cách giữa chúng với bóng người này rút ngắn rất nhanh.

Tên cầm đầu đám dị giáo vội vàng ra hiệu cho mọi người dừng lại, lạnh lùng nói:

- Người đến không bình thường, tất cả đề cao cảnh giác!

Nhất Thành vừa đến gần thì dừng lại đối mặt với đám người Dị Giáo. Trên miệng nở một nụ cười lạnh. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người. Chỉ trong một tích tắc, hắn hóa thành một bóng đen với tốc độ cực nhanh lao về phía đám người dị giáo.

Tên cầm đầu dị giáo hét lớn:

- Cẩn Thận

Tiếc là dù hắn có hét lớn nhưng đám người phía sau vẫn không làm được gì. Đến cả hắn cũng không phản ứng kịp tốc độ kia. Tới khi hắn vung tay xuất thủ thì một tên trong đám thủ hạ đã bị tóm lấy.

Nhất Thành vừa thi triển Thệ Thuật Chi Khí, giúp tốc độ của hắn tăng lên gấp bội. Dù là tên cầm đầu hắc khí nghìn ngạt kia cũng không theo kịp tốc độ của hắn. Mục tiêu của hắn không phải tên cầm đầu mà thủ hạ phía sau, vì thế hắn hóa tay thành trảo túm vào đầu một tên rồi kéo ra xa đám người Dị Giáo một chút. Trong lòng hét lớn

- Bá Sát Thuật: Hấp

Không nghĩ đến là chỉ sau một chớp mắt tên Dị Giáo bị Nhất Thành tóm chưa kịp phát ra tiếng hét thảm thì đã biến thành một thay khô.

Đám dị Giáo nhìn thấy thủ đoạn của Nhất Thành thì run lên. Một tên toàn thân đen kịt, với vài sợi gân đỏ ở cổ tay hoá trảo vừa hút khô một người. Cái này nhìn vào thì khác gì quái dị, bọn họ gì giết người không gớm tay nhưng gặp thủ đoạn này thì cũng run lên.

Tên cầm đầu dị Giáo hét lớn:

- Người là ai?

Đáp lời hắn chính là một quả cầu kỳ quái từ trong tay người kia bắn đến. Vừa đến gần thì quả cầu kia nổ tung, máu bắn tung tóe khắp nơi. Hắn vội lùi lại phía sau tránh né. Có điều, hắn phát hiện quả cầu không gây sát thương đối với hắn nhưng khi quả cầu nổ tung kia, hắn thấy khuôn mặt thủ hạ vừa bị tên kia hút khô hiện lên. Trong lòng run lên như gặp quỷ.

Ngay khi hắn mới tránh đi, quay lại nhìn thì hai thủ khác của hắn đã bị tên mà quỷ kia hút khô. Lại tiếp tục hai quả cầu quỷ dị khác lao về phía hắn. Hắn vội vàng xuất thủ, dùng phép thuật phòng ngự tạo thành một tấm chắn ngăn máu quái bắn vào mình. Hắn không dám sơ xuất, không biết máu kia có điều gì khác thường hay không, nếu như có độc hoặc thì đó thì rất phiền. Trên tấm chắn sau khi quả cầu kia nổ tung lần nữa thì lại xuất hiện khuôn mặt thủ hạ hắn. Lần này hắn thật sự ngơ ngác, thủ đoạn này quá đáng sợ, quá quý dị đi. Tới khi hắn lấy lại bình tĩnh thủ 8 tên thủ hạ đã biến thành thay khô, chỉ còn hắn đối mặt với tên mà quỷ đang cười với hắn trước mắt. Nụ cười kia rất tươi nhưng lại cực kỳ ta dị đối với hắn. Trong lòng hét lớn chỉ muốn chạy trốn nhưng chân đã hơi run lên, vừa mới quay người bỏ chạy thì...

- Crack

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thệ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 244: Vấn đề ở Huyết Nguyệt Cốc

Một tiếng xương gãy vang lên, dưới chân hắn truyền đến đau đớn kịch liệt. Hắn hết thảy một tiếng ngã xuống đất.

- Crack

Tiếp tục lại một tiếng xương gãy khác. Hắn đau đến chảy mồ hôi lạnh. Hai chân hắn đã gãy, trong lòng hiện lên khiếp sợ tột độ, làm hắn Quên đi mình là pháp sư cấp sáu sao, quên đi phải xuất thủ đánh trả. Nỗi sợ hãi đã chiếm hết tâm trí của hắn, hắn giờ lòng cầu sinh cũng biến mất. Chỉ biết nhìn chăm chăm vào tên ma quỷ trước mắt.

Nhất Thành vừa rồi sử dụng hai phép thuật lợi hại nhất của mình. Đây cũng là lần đầu hắn sử dụng Bá Sát Thuật: Hấp. Cách dùng hơi kỳ quái một chút vì hắn chưa lĩnh ngộ được Bộc và Phá. Chỉ muốn thử cảm giác dùng phép thuật này sẽ như thế nào. Không nghĩ đến, thủ dợn quỷ dị của hắn lại làm một tên pháp sư cấp sáu sao sợ hãi đến mức quên mất xuất thủ. Ngay khi sử dụng 'Hấp', hắn cảm giác quả cầu trong tay mình không chỉ có máu mà còn có sự sống và linh hồn của người bị hút. Có điều vì muốn tăng vật chất điểm nên hắn mất đi một số thứ trong quả cầu nhưng như vậy cũng không giảm đi sự khủng bố của phép thuật này.

Sau khi giết hết thủ hạ của tên Dị Giáo này, Nhất Thành dùng tốc độ nhanh nhất đá gãy hai chân để tên này khỏi chạy trốn. Tiếp đó thu lại Thể Thuật Chi Khí để tránh bị phản phệ lớn.

Nhất Thành nhìn tên Dị Giáo đang run rẩy dưới đất nói:

- Dị Giáo các ngươi muốn gì? Vì sao xuất hiện ở nơi này?

Tên Dị Giáo còn sống sót kia vẫn không nói gì mà chỉ biết trợn mắt nhìn chăm chăm Nhất Thành. Nhất Thành đành thở dài một hơi, vỗ một chưởng lên đầu tên kia. Đầu vỡ nát, tên dị giáo cuối cùng hy sinh Oanh liệt, giữ kín được thông tin.

Nhất Thành nhìn về phía xa thì thấy đám người Bá Nhân đang bỏ chạy. Hắn cười khổ, bọn họ di chuyển rất chậm. Trong nhóm vì có người gì trẻ nhỏ vì thế mà tốc độ di chuyển của bọn hắn không khác gì rùa bò. Nếu hôm nay hắn không có mặt sợ rằng mọi người đã gặp nguy hiểm không còn ai sống sót dưới tay đám dị giáo này.

Nói thì chậm chớ vừa rồi mọi việc diễn ra cực nhanh. Nhất Thành tiêu diệt đám người Dị Giáo xong thì nhanh chóng trở lại trong nhóm.

Bá Nhân thấy hắn trở lại thì trợn mắt, định nói gì đó nhưng liền đưa mắt nhìn phía xa. Hắn không thấy đám Dị Giáo đâu nữa nhưng với nhãn lực pháp sư hắn có thể thấy mấy cái xác phía xa xa kia. Hắn mắt mở lớn hơn gấp bội nhìn chăm chăm Nhất Thành.

Nhất Thành không quan tâm người khác mà đến bên cạnh Sở Nhất Nam lấy ra trong người nhẵn trử vật rất nhiều thứ, cho vào một bọc nhỏ nói:

- Nếu đi tiếp chắc đến Huyết Nguyệt thành, mọi người lúc đó cần nơi trú chân vì thế đây là một chút tâm ý của con.

Sở Nhất Nam định từ chối nhưng nghĩ lại Nhất Thành không còn là người bình thường, nhưng thứ này không quan trọng với hắn nữa thì nhận lấy.

Nhất Thành nói tiếp:

- Giờ con phải đi giúp hắn trong kia. Lúc mọi người ổn định, con lại đến thăm người.

Không đợi Sở Nhất Nam nói gì hắn đã đến bên cạnh Bá Nhân nói:

- Đám dị giáo kia xuất hiện ở đây không biết là có mục đích gì nhưng chỗ này đã không còn an toàn. Ngươi mang mọi người trong thôn đến Huyết Nguyệt Thành mua vài trang viên cho mọi người. Tiền bạc ta đã đưa cho Sở lão. Với số tiền đó bọn họ không cần lo ăn mặc chỉ cần lo an toàn một đời là được. Ngươi giúp ta sắp xếp cho họ.

Bá Nhân trầm mặt hỏi:

- Ngươi thật ra là ai? Ta cảm thấy rất quen ngươi?

Nhất Thành cười nói:

- Ta là huynh đệ của Nhất Thành vì thế họ cũng là người thân của ta. Ngươi đừng lo lắng ta có ý đồ gì xấu với họ. Àh, khi đến nơi, ngươi nên ở lại Huyết Nguyệt Thành một thời gian, nhớ là phải che giấu tung tích của mình. Ta nghĩ trong thành có rất nhiều Dị Giáo người vì thế hãy cẩn thận. Ngoài ra đừng có trở lại đây, bầu trời Huyết Nguyệt Cốc bị hắc khí bao phủ dày đặc, sợ là có quái dị rất mạnh. Với thực bây giờ của ngươi sẽ không giúp được gì mà còn nguy hiểm hơn.

Nhất Thanh nói xong thì cũng không quan tâm Bá Nhân nghe hay không liền vẫy tay chào mấy người Sở Nhất Nam rồi nhanh chóng hướng Nguyệt Cốc mà đi.

Bá Nhân nhìn theo bóng lưng của hắn một lúc thì quay người nói với Phong Nam:

- Phong Nam sư đệ, chúng ta phải nhanh chóng rời đi nơi này. Luôn tiện chúng ta nhanh chóng thay đổi quần áo, trở thành một người trong thôn.

Đám Phong Nam lúc này đứng gần Bá Nhân nên cũng nghe được lời của Nhất Thành nên cũng gật đầu đồng ý. Bọn họ mặc quần áo của pháp sư nên rất bất mắt, nếu dị giáo phát hiện sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm. Người hành tẩu Giang hồ thì phải co được giấu được nếu không sẽ rất nguy hiểm, đặc biệt là người yếu đuối như bọn hắn.

Nhất Thành vừa đi vừa liên hệ Trí Tuệ Thê:

- Mở thông tin cá nhân
- Tính danh: Nhất Thành
- Đăng cấp:
- Black Magic Plate: hai sao Thiên Nga đỉnh phong
- Ma Lực sức chứa: 30%
- Kỹ năng phép thuật:

Bá Sát Thuật: Hấp(100%), Bộc, Phá

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (Thê Thuật Chi Khí: 100%) (khả năng khống chế: 30%)
- Vật Chất Điểm: 5 300
- Sức Mạnh Thê chất: 6 200/15 000
- Hollow Spirit giá trị: 30%
- Linh Hồn: 1002/1001

Nhất Thành nhìn thấy thông tin thì cũng khá hài lòng, mấy tháng qua đi cùng bản sao, hắn đã cố gắng săn quái để hồi phục lại cảnh giới lúc trước. Cũng không tệ lắm, hắn đang hồi phục rất nhanh, chỉ cần thời gian nữa thôi sẽ trở lại đỉnh phong lúc trước. Nhưng có một điều vui mừng là giới hạn của Sức Mạnh Thê Chất của hắn đã tăng lên, và với 15000 sức mạnh thê chất có thể đây là giới hạn của cảnh giới Silver Plate. Muốn tăng lên nữa chỉ có cơ duyên hoặc đột phá phép thuật lên Gold Plate.

Nhất Thành ngẫm nghĩ nói:

- Dùng tất cả điểm tăng lên thê chất đi.
- OK

Cơ thể Nhất Thành bùng lên hắc khí một lúc thì bình tĩnh lại. Hắn cảm thấy cả cơ thể tràn đầy sức mạnh, một đám cơ thể phá núi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Khe nứt không gian

- Tính danh: Nhất Thành
- Đăng cấp:
- Black Magic Plate: hai sao Thiên Nga đỉnh phong
- Ma Lực sức chứa: 30%

- Kỹ năng phép thuật:

Bá Sát Thuật: Hấp(100%), Bộc, Phá

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (Thế Thuật Chi Khí: 100%) (khả năng khống chế: 30%)

- Vật Chất Điểm: 0

- Sức Mạnh Thể chất: 11 500/15 000

- Hollow Spirit giá trị: 30%

- Linh Hồn: 1002/1001

Nhất Thành gật đầu sau đó hỏi Trí Tuệ Thể:

- Sức mạnh của ta có thể chiến với pháp sư cấp tám Silver Plate đỉnh phong không?

Trí Tuệ Thể nói:

- Có thể. Thậm chí lúc thi triển Thế Thuật Chi Khí có thể đánh cùng chín sao pháp sư đỉnh phong. Có điều cảnh giới pháp thuật tức chủ quá thấp, nếu giờ phải chiến với Đại Pháp Sư dù có sức chiến nhưng tức chủ sẽ rơi vào thế yếu. Tức chủ nên nhanh chóng tăng cảnh giới pháp sư lên. Lúc đó mới tạo nên sự cân bằng và chiến lực của tức chủ có thể tăng gấp bội.

Nhất Thành gật đầu đồng ý, đúng vậy pháp lực không mạnh thì thật là khó chịu. Dù thể chất mạnh đến chống lại Đại Pháp Sư nhưng Đại Pháp Sư có thể bay, hấn thì không thể, lúc đó chỉ có thể đứng dưới đất chịu đòn.

Thể chất hấn vừa tăng, tốc độ hấn chạy cũng tăng nhanh. Hấn lao vào Huyết Nguyệt Rừng Tầm như một ngọn gió. Lần đầu sống dậy chính là nơi đây, không biết trong đó xảy ra chuyện gì mà hắc khí trên bầu trời dày đặc đến vậy. Thật sự kỳ quái, lúc hấn tỉnh dậy thì đúng là có ma thú và tiểu quỷ trong đó, nhưng dù vậy cũng không thể tạo nên hắc khí đậm đặc đến vậy.

- Âm

Ngay khi hấn sắp đến gần Huyết Nguyệt Cốc thì một tiếng nổ lớn xuất hiện. Trên bầu trời xuất hiện một khe nứt cực lớn. Bên trong khe nứt là một màu đen hắc ám, bên ngoài nhìn vào không thể phát hiện bên trong là gì. Có điều bên trong không gian đó lại tạo ra Hắc Khí ngàn ngút, một loại áp lực cực lớn áp xuống cả khu rừng.

Nhất Thành bị áp lực kia đè ép đến không thở nổi, Hắc Âm năng lượng tự động vận chuyển trong cơ thể khiến áp lực kia biến mất một cách nhanh chóng. Sau khi áp lực giảm, hấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía trên, không nghĩ tới đúng lúc này bên trong không gian vết nứt kia lại xuất hiện một bàn tay quái dị to lớn. Bàn tay kia với những ngón tay sắc nhọn túm lấy vách ngăn vết nứt như muốn xé toạc nó ra.

- Gào

Một tiếng gào lớn của quái dị từ trong vết nứt không gian kia truyền ra. Sau đó phía sau vết nứt không gian xuất hiện một con mắt đỏ lờm to lớn nhìn xuống Huyết Nguyệt Rừng Rậm. Nhất Thành dưới khu rừng như bị con mắt kia nhìn thấy. Cả thân thể hấn bỗng nhiên phát lạnh, hai mắt hấn đỏ ngầu như máu, Hắc Âm năng lượng trong cơ thể bạo loạn kịch liệt. Áp lực xuất hiện lần nữa, sự đè nén khó chịu trong lòng làm hấn tức giận, khó chịu, muốn phát tiết ra ngoài. Hấn ngửa cổ lên trời nhìn chằm chằm con mắt to lớn phía sau vết nứt kia gầm lớn.

- Gừ.....

Tiếng gầm của hấn như là phát tiết, như sự gào thét trong tuyệt vọng nhưng không hiểu vì sao tiếng gầm lớn của hấn vừa phát ra thì trong không gian kia lại truyền đến một loạt tiếng gào đau đớn. Giống như bị tiếng gào của hấn kích động hoặc chạm đến vết thương.

Hai mắt Nhất Thành bắt đầu chảy máu tươi, miệng học ra một búng máu lớn. Cơ thể bắt đầu vô lực, xương cốt như muốn sụp đổ. Đúng lúc này trong cơ thể hắc âm năng lượng bùng cháy dữ dội. Black Magic Plate của hấn mặt sau nơi ngự trị của hình ảnh con rắn lớn mặt người bỗng sáng bừng lên. Bên ngoài, trên mặt Nhất Thành xuất hiện một cái mặt nạ rắn. Cả cơ thể được bao bọc bởi từng lớp vảy của loài rắn.

- Gừ.....

Nhất Thành ngửa đầu lên gầm gừ, tiếng gầm lần này không còn yếu kém như lúc trước mà giống như tiếng gầm của ma thú đang thị uy với quái vật bên trong vết nứt. Bỗng nhiên, Nhất Thành há to miệng, trước miệng hấn hội tụ một nguồn năng lượng quý dị màu đỏ, chúng tụ đến một mức nhất định thì bắn thẳng về hướng vết nứt không gian phía trên. Một cột sáng màu đỏ đánh thẳng vào con mắt phía sau không gian kia.

- Gào

Phía sau không gian xuất hiện một tiếng gào lớn đau đớn. Đôi tay đang giữ chặt vách ngăn không gian kia cũng rút lại phía sau vết nứt.

Huyết Nguyệt rừng rậm trở lại an tĩnh một chút, áp lực cũng giảm. Chiếc mặt nạ rắn trên mặt Nhất Thành cũng nứt vỡ, vảy toàn thân hấn cũng biến mất.

Hắn ngã trên mặt đất bất tỉnh, cả thân thể xụi lơ vô lực. Đúng lúc này, một con lốc đao khí bốc lên trời. Một thân ảnh lao nhanh đáp xuống kế bên Nhất Thành. Người xuất hiện chính là bản sao của hắn, trên miệng tên này còn trào ra máu tươi. Hai mắt hơi mờ một chút. Có vẻ, vừa rồi hắn chịu áp lực cũng không nhỏ. Thấy Nhất Thành áo đen đang bất tỉnh trên đất thì vội vàng ôm lấy hắn, lao về phía Tiểu Tiểu thôn.

Nhất Thành áo trắng tiến trong thôn thì đến căn nhà cao nhất trong thôn, đặc Nhất Thành áo đen xuống đất, rồi ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần. Hắn không lo lắng cho bản thể vì hắn biết bản thể biến thái đến mức nào, trừ khi là hủy diệt toàn bộ, biến bản thể thành tro bụi, nếu không thì hắn sẽ sống ở dưới bất cứ tình huống nào. Còn bản sao hắn thì không, được thừa hưởng một phần thể chất biến thái nhưng không thể như bản thể mà vết thương chỉ có thể nhanh chóng lành lặn mà thôi. Có điều hắn có khởi nguyên năng lượng, cơ thể cũng được xem như hoàn mỹ vì thể vết thương dù lớn hay bé cũng không có quá nhiều lo lắng, nghĩ ngợi một lúc sẽ khỏe lại.

- U...

Không nghĩ đến dưỡng thần một lúc mà qua một ngày một đêm. Lúc này dưới đất, bên cạnh truyền đến tiếng rên, Nhất Thành áo trắng biết bản thể đã tỉnh lại vội vàng mở mắt quan sát.

Nhất Thành bản thể mở bừng mắt, vọt thẳng ngồi dậy. Hắn quay đầu thấy bản sao của mình đang ngồi bên cạnh thì cười khỏ, sau đó thả lỏng cơ thể, nằm xuống lại lần nữa. Quay sang hỏi bản sao của mình:

- Ta đã bất tỉnh bao lâu rồi?

Nhất Thành áo trắng nhìn hắn từ trên xuống dưới nói:

- Một ngày một đêm.

Nhất Thành bản thể cười khỏ, nhớ lại chuyện hôm đó thật sự khủng khiếp. Lúc bị ánh mắt kia nhìn thấy như đi lạc vào địa ngục. Cơ thể, linh hồn đều không chống nổi loại áp lực tinh thần và ma lực đầy quỷ dị kia. Hắn cứ nghĩ mình đã chết rồi, may mắn lúc đó Black Magic Plate bỗng xuất hiện cứu hắn một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Hạt giống ma thần

Nhất Thành áo trắng thấy hắn không nói gì liền cười nói:

- Ngươi đúng là biến thái, hôm đó nếu không phải ngươi cho con mắt một phát, hai chúng ta đều đã không thoát khỏi bị chặt sát dưới áp lực của tên quái dị kia.

Nhất Thành bản thể lắc đầu nói:

- Biến thái cái gì, đến ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Chỉ biết là Magic Plate của ta đã cứu ta một mạng. Ngươi xong vào trong Huyết Nguyệt Cốc làm gì? Vì sao lại phải đi lâu đến vậy? Thương thể ngươi sao rồi?

Nhất Thành áo trắng cười nói:

- Ta không sao! Chỉ bị thương nhẹ, cơ thể ta không biến thái như ngươi nhưng cũng có một phần bất tử của ngươi. Vết thương nhanh chóng lành miễn không tổn thương đến tính mạng, ngoài ra năng lượng khởi nguyên thật sự quá diệu dụng. Thật sự không hiểu sao lúc trước ngươi ít dùng nó.

Nhất Thành áo đen cười khỏ:

- Ta lúc nào cũng phải liều mạng, tất phải dùng thủ đoạn mạnh nhất và điên cuồng nhất nên ít dùng đến năng lượng khởi nguyên vì thế giờ mới có lợi cho ngươi. Mà ngươi vẫn chưa trả lời ta ngươi làm gì trong Huyết Nguyệt Cốc.

Bọn hắn tuy hai mà một vì thể bản sao cũng không dấu điểm mà lấy trong ngực ra một vật. Vật này nhỏ, hình cầu, trên lại khắc các đường văn kỳ quái, nhìn như quả trứng, nhưng nhìn kỹ lại không phải.

Nhất Thành bản thể liền hỏi:

- Cái quái gì vậy?

Nhất Thành áo trắng lắc đầu tỏ vẻ không biết. Bản thể khó hiểu hỏi:

- Vậy ngươi lấy về làm gì?

- Ta thấy nó được quái dị trong cốc cứng bái như thần. Trong cốc xuất hiện rất nhiều Phi Quái và Ác Quỷ nhưng đều cứng bái vật này nên ta cướp đi, dù không biết đó là vật gì?

Nhất Thành bần thủ cười khổ, đúng là tính cách của hắn, nếu vậy thì vật này không đơn giản, thế cướp trước tính sau. Nhất Thành đành đưa tay ra nắm lấy nhưng vừa nhúc nhích thì cơ thể truyền đến đau đớn ê ẩm. Sau khi cơn đau qua đi, hắn đành cười khổ.

Nhất Thành áo trắng như hiểu ý liền đưa quả cầu kia qua cho Nhất Thành bần thủ xem. Ngay khi hắn vừa nhận lấy quả cầu thì Trí Tuệ Thẻ trong đầu liền lên tiếng:

- Nuốt nó đi. Đây là vật bỏ cho túc chủ.

Nhất Thành bần thủ giật mình, trong đầu truyền âm lại:

- Ngươi bảo ta nuốt nó? Nó là gì?

Trí Tuệ Thẻ cười nói:

- Hạt giống ma thần. Thứ này bên trong chứa một lượng lớn năng lượng hắc ám. Nó sẽ giúp túc chủ nhanh chóng chữa trị cơ thể và đột phá cảnh giới. Còn đột phá đến đâu thì phải xem túc chủ may mắn đến đâu.

Nhất Thành ngó người, ‘hạt giống ma thần’, đùa nhau à, nuốt thứ này có bị biến thành ma thần không? Không chừng nuốt xong nỗi điên cũng nên. Trí Tuệ Thẻ như hiểu ý nói tiếp:

- Đừng lo lắng, túc chủ không còn là người nữa rồi. Bây giờ túc chủ là cái giống gì ta cũng không biết, tất cả trong người túc chủ cái gì cũng màu đen, ngoại trừ linh hồn. Vì thế, nuốt hạt giống ma thần này vào, cơ thể sẽ tự động hấp thụ mà không bị ảnh hưởng gì, nói đúng hơn là Hắc Khí cầu trong Black Magic Plate sẽ hấp thụ hết nó, dù là năng lượng hay là cái quái gì trong đó.

Nhất Thành áo đen nghe giọng điệu này thật sự hơi bất ngờ và khó chịu. Tên này càng lúc càng giống người, mà giọng điệu hắn rất giống mình nữa. Cái kiểu nói ‘không còn là người’, nghe vào tai thật sự quái quái.

Nhất Thành bần thủ nhìn bản sao bên cạnh nói:

- Cho ta thứ này được không?

Nhất Thành áo trắng không bất ngờ nói:

- Ngươi cứ lấy, mà ngươi biết thứ này là gì? Nói ta nghe.

Hai người là một, thật ra Nhất Thành bần thủ hỏi cho lịch sự chứ hắn lấy thì bản sao của hắn cũng không nói gì nhưng giờ bản sao đã là một con người thật sự vì thế tối thiểu phải có một chút gì đó xem hắn như con người. Nhất Thành bần thủ liền nuốt hạt giống ma thần rồi nói:

- Đây là ‘hạt giống ma thần’, không biết dùng để làm gì nhưng lại là chất bổ đối với ta.

Nhất Thành áo trắng tròn tròn mắt, trong lòng mừng thầm -M nó chứ, hạt giống ma thần, nghe tên thôi là đủ biết thứ tà ác gì đó, không ngờ lại bị bản thể biến thái này xem là thuốc bổ. Thật sự thể giới này loạn rồi.

Ngay khi nuốt vào hạt giống ma thần, Black Magic Plate ở mi tâm liền run lên, hút luôn hạt giống ma thần vào không gian chứa đựng của nó. Sau vài hơi thở, trong Black Magic Plate truyền ra một lượng lớn Hắc Ám Năng lượng chạy khắp toàn thân Nhất Thành. Cả cơ thể của hắn nhanh chóng được chữa trị, chỉ một lúc sau đã trở lại đỉnh phong. Không dừng lại ở đó, Hắc Ám năng lượng càng lúc càng nhiều, tràn đầy khắp cơ thể. Nhất Thành đang nằm thì hơi run lên nhẹ, mi tâm truyền ra năng lượng hắc ám. Black Magic Plate xoay tròn mãnh liệt, có điều xoay tròn càng nhanh thì số ngôi sao tượng trưng cho đẳng cấp pháp sư trên Black Magic Plate xuất hiện càng nhiều. Đến cuối cùng, năng lượng hắc ám trong người Nhất Thành ổn định lại, cơ thể đang nằm cũng yên tĩnh trở lại không còn run lên, năng lượng hắc ám ở mi tâm cũng dừng phát tiết ra ngoài. Black Magic Plate cũng xoay tròn chậm lại, Nhất Thành mới phát hiện là trên Black Magic Plate đã xuất hiện sáu ngôi sao. Sáu ngôi sao này đại diện cho pháp sư Vũ Tiên, chỉ cần một bước nữa chính là Đại Pháp Sư.

Nhất Thành áo trắng đang ngồi bên cạnh tròn tròn mắt nhìn bản thể. Vừa rồi chỉ qua mấy chục lần hô hấp, bản thể hắn đã truyền ra hắc ám năng lượng cực kỳ tinh khiết. Cơ thể nhanh chóng được chữa trị, hơn thế nữa chỉ mấy cái hô hấp mà tên này đột phá đến bốn cảnh giới ở Silver Plate. Từ hai sao pháp sư đến sáu sao pháp sư, chỉ cần một bước nhỏ nữa là đuổi kịp hắn.

Nhất Thành áo trắng thờ dài nói:

- Ngươi là bản thể của ta, nhưng ta phải nói ngươi thật sự biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Đội quân quái dị

Nhất Thành bản thể sau khi cơ thể được chữa trị, còn đột phá nữa nên tinh thần rất thoải mái. Ngồi thẳng dậy, cười nói với bản sao của mình:

- Có gì mà biến thái. Chuyện thường mà thôi. Dù sao ta cũng đã từng cảnh giới Bảy sao pháp sư thiên long. Bây giờ chỉ trong giai đoạn hồi phục cảnh giới.

Nhất Thành bản sao theo tính cách thì cũng nghe rồi bỏ qua. Hắn hỏi:

- Ngươi hồi phục hoàn toàn rồi vậy chúng ta cũng nên giải quyết chuyện ở Huyết Nguyệt Cốc chứ?

Nhất Thành bản thể gật đầu,

- Uh, chúng ta nên giải quyết chuyện ở Huyết Nguyệt Cốc nhưng ta nghĩ không dễ thế đâu, ngươi có cảm nhận được bên ngoài trăng đầy hắc khí không?

Nhất Thành áo trắng gật đầu. Bản thể nói tiếp:

- Ta sợ rằng vết nứt không gian kia chính là cổng dẫn đến quái dị thế giới. Với thực lực bây giờ của chúng ta có thể săn giết bên ngoài, tuyệt đối không thể vào sâu bên trong vì sẽ rất nguy hiểm. Một ngày một đêm, có thể đám quái dị đã tập hợp đủ lực lượng chuẩn bị công kích. Hy vọng mấy thế lực lớn biết chuyện này mà nhanh chóng cử nhân lực đến đây.

Ngay khi hai người định ra ngoài thì giắt mình vội vàng bật người dậy. Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi nở một nụ cười âm trầm. Bản thể cười nói:

- Chúng ta không cần vào Huyết Nguyệt Cốc nữa rồi, bọn chúng đã tự động ra tìm chúng ta rồi đó!

Nhất Thành áo trắng cười nói:

- Ta cướp ‘hạt giống ma thần’ của bọn chúng. Ta đã nghĩ chúng nên tìm đến từ tối hôm qua, không nghĩ đến sáng nay mới đến, thật sự là lâu hơn ta nghĩ nhiều.

Nhất Thành bản thể cười nói:

- Bọn chúng đã thấy thực lực của ngươi, nếu có chút trí tuệ thì sẽ không đơn giản tìm ngươi như vậy.

Hai người xốc lại quần áo, đi ra khỏi Tiểu Tiểu thôn. Hai người ngẩng đầu nhìn thì thấy bầu trời bị hắc khí bao phủ. Ánh mặt trời không thể xuyên qua đám hắc khí này vì vậy mà không khí bây giờ rất âm u quỷ dị. Đứng đối diện với bọn họ chính là một đội quân quái dị. Đúng vậy là một đội quân, kẻ cầm đầu là một tên Phi Quái đỉnh phong. Từ hắc khí trên người thì chiến lực phải cấp Đại Pháp Sư tám sao. Phía sau hắn còn có ba tên Phi Quái sơ cấp, chiến lực khoảng 7 sao Đại Pháp Sư. Còn lại ác mấy trăm tên quái dị tạp nham, đẳng cấp cao nhất là Tử Quái, thấp nhất là Cuồng Quái.

Sau khi quan sát đội quân quái dị, Nhất Thành ngẩng đầu nhìn về vết nứt không gian kia. Vết nứt kia đã ổn định, không còn dấu vết mất ổn định. Có điều, hình như có một lớp màng gì đó đang che đậy vết nứt. Khi Nhất Thành nhìn vào cảm thấy rất kỳ quái.

Đám quân Quái Nhìn thấy hai người thì hắc khí trên mặt dày đặc, tên cầm đầu nhìn chằm chằm hai người không rời mắt. Sau đó hắn dùng ngôn ngữ quái dị hét cái gì đó rất kỳ quái.

Nhất Thành bản thể không hiểu tiếng quái dị nhưng hắn thấy cả quái dị tấn công thì hiểu tên lại vừa hét cái gì. Hắn quay Nhất Thành áo trắng bên cạnh nói:

- Tên đầu lĩnh giao cho ta, mấy tên còn lại phần ngươi. Nếu không được thì đừng gắng sức.

Nhất Thành áo trắng lắc đầu cười nói:

- Ta không yếu đến mức đó đâu! Ngươi chưa bao giờ để tâm tìm hiểu Đạo Pháp và phép thuật về nó, vì thế mới không hiểu nó mạnh mẽ và đáng sợ đến bao nhiêu đâu.

Nhất Thành bản thể cười, hắn đúng là không nghiên cứu nhưng cũng hiểu được phần nào. Nhắc nhở chỉ là cho có mà thôi.

Nói thì dài, đám quái dị đã xông đến nơi. Hai người Nhất Thành hóa thành một bóng trắng một bóng đen lao ra đón đầu đám quái dị.

Nhất Thành bản thể hóa thành bóng đen lao đến đón đầu tên quái dị Phi Quái đỉnh phong. Không chờ tên kia xuất thủ, hắn liền lao đến tung ra một đám vào đầu tên này. Phi Quái đỉnh phong cũng không sợ hãi mà cũng xuất thủ. Cũng cùng một lúc đám một đám đón đỡ đám của Nhất Thành.

- Oanh

Va chạm trên xuất hiện, sóng xung kích kịch liệt khuếch tán, cả hai cùng một lúc bị đẩy lùi, đám quái dị xung quanh vội vàng tản đi, chừa một khoảng lớn cho chiến trường của hai người.

Phi Quái đình phong hai mắt đen kịt, quang mang chột loé, lấy đầu ngón chân làm trục, đột nhiên thân người chùng thấp xuống. Cả người cấp tốc xoay tròn như con quay, chỉ trong nháy mắt, trên mặt đất đã muốn xuất hiện một con lốc nhỏ, đem cây cối, thậm chí bùn đất đồng loạt cuốn lên, phạm vi càng lúc càng lớn, uy lực con lốc càng ngày càng mạnh!

Giữa không trung vang lên tiếng gào thét bén nhọn, đâm phá màng tai người bình thường, nhanh như thiểm điện hạ xuống. Không trung phát ra sóng âm bàng bạc, Nhất Thành tốc độ đạt đến cực hạn, thân hình cùng quần áo ma sát không khí vọng lại tiếng xé gió mãnh liệt!

Tay phải Nhất Thành đưa ra phía trước, nắm chặt thành nắm đấm, tay trái ở phía sau, nâng lên bằng vai, một đầu tóc dài đen bóng, lao vút đi.

Cả cơ thể Nhất Thành giống như một mũi tên nhọn bắn ra! Gào thét hướng Quái Dị phóng tới!

- Gầm

Phi Quái gầm lên điên cuồng, trên mặt đất con lốc đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, nghênh đón đạo thân ảnh màu đen của Nhất Thành.

- Bốp, Bốp

Hai bên chột tiếp xúc, đột nhiên phát ra một trận tiếng vang kỳ quái. Hai cổ cự lực lập tức cùng lúc biến mất. Nhất Thành xuất hiện trước mặt Phi Quái, hai tay xuất ra một loạt quyền ảnh đồ ập đến phía Phi Quái.

Phi Quái song chưởng hắc khí lượn lờ, hóa thành trảo thủ, cũng không một chút do dự mà đón nhận quyền đang đánh đến, một người một quái dị, bốn bàn tay chỉ một thoáng giao thủ mấy trăm lần. Đột nhiên...

- Phập

Xuất hiện một tiếng đâm trúng vang lên, Phi Quái thân mình đảo lộn ra xa, Nhất Thành thân thể cũng lao đảo lui về phía sau. Cả hai vừa lui lại, khoảng cách giữa hai người đã kéo dài hơn mười trượng!

Mặt đất nơi xuất thủ vỡ nát, không nghĩ đến mới xuất thủ một lượt, lại tạo ra tàn phá lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Vạn Dao Xuất Thế

Nhất Thành vừa rồi giao thủ đã rơi vào thế hạ phong. Trên vai hắn xuất hiện một vết cào, có điều thương thế không nghiêm trọng, chỉ nháy mắt đã khép lại nhưng đã chứng thật lúc này hắn bị đánh trúng rơi vào hạ phong.

- Thế Thuật Chi Khí

Trong tiếng hét lớn, Nhất Thành cơ thể hóa thành màu đen, thân ảnh nhanh hơn lúc trước, trở nên mơ hồ vô ảnh, tựa như một bóng u linh hữu hình vô chất, đột nhiên thiên địa trong lúc đó tràn ngập quyền phong gào thét, từng đạo kinh phong mạnh mẽ đan chéo, theo một góc độ không thể tưởng tượng xuyên thấu mà đến, hình thành một bức tường quyền phong đánh đến tất cả góc cạnh trên thân thể quái dị!

Xuy xuy xuy... Phi Quái cuối cùng cũng không bắt kịp được tốc độ của Nhất Thành. Lần này nó phải chịu thiệt thòi với công kích như bão táp này của Nhất Thành. Thân thể liên tục bị quyền của Nhất Thành nện lên. Nhưng tên Phi Quái này rất đặc biệt, trên thân thể xuất hiện từng lớp lóc xoáy hắc khí chặn quyền Nhất Thành. Dưới chân nó dị thường trầm ổn, liên tục lui về phía sau. Nhất Thành được thể không buông tha, liên tục tấn công.

- Thế Thuật Chi Khí - Bạo lực quyền.

Quyền pháp không còn liên miên bất tuyệt như lúc trước mà đã có biến hoá.

Bạo Lực Quyền, thật ra không có gì đặc biệt. Chỉ là cách dùng lực và tụ khí. Lúc thi triển thì phần lớn lực lượng tụ ở hai tay, tất nhiên vì thế mà sức công phá và sức mạnh hủy diệt tăng lên rất nhiều. Có điều, Yếu điểm của đòn này là khi tụ lực, cơ thể phòng ngự sẽ đảm. Đối với người khác đó là yếu điểm, mà đối với Nhất Thành thì không, vì cơ thể hắn không phải người thường có thể sánh được.

Ba ba ba...

- Gầm

Một tràng âm thanh vang lên, Phi Quái rên người liền trúng ba quyền của Nhất Thành, lốc xoáy hắc khí không chống đỡ nổi, vỡ nát, quyền của Nhất Thành tiếp xúc với cơ thể của Phi Quái. Đột nhiên Phi Quái như nổi điên rống to một tiếng, trên người hắc khí tràn ngập, lốc xoáy tụ tập lại, hóa thành một con lốc đánh về quyền của Nhất Thành. Phi Quái đã bị Nhất Thành ép đến đường cùng. Nó đã chịu không nổi mà xuất ra đòn mạnh nhất của mình.

- Oanh

Một tiếng nổ lớn, một người một quái đồng thời lao đảo lui về phía sau.

Nhất Thành cười lạnh nhìn Phi Quái phía trước. Trên mặt hắn hiện lên một cái mặt nạ bằng xương. Giờ đây cơ thể Phi Quái ở phần thân chỉ còn một nửa. Phi Quái trừng mắt nhìn Nhất Thành sau đó đổ rầm xuống đất, chết cũng không thể chết hơn.

Vừa rồi, Phi Quái tụ hắc khí lốc xoáy thì quyền của Nhất Thành cũng tăng gấp đôi lực. Hắn đã kích hoạt Hollow Spirit, lực quyền tăng gấp bội, khiến Phi Quái tránh không kịp. Nhất Thành vì sao không ra đòn đó sớm hơn là vì Phi Quái biết bay. Lúc này nói quyền pháp cực nhanh nhưng Phi Quái lại có thể đón đỡ. Nói đúng hơn nó vẫn bắt kịp tốc độ Nhất Thành, nếu cảm thấy nguy hiểm, Phi Quái bỏ chạy thì rất phiền, đặc biệt biết bay. Xuất kỳ bất ý như vừa rồi là tốt nhất.

Nhất Thành quay sang quan sát bản sao của mình chiến đấu. Bên kia chiến đấu cũng sắp kết thúc. Hắn khá kinh ngạc cách bản sao sử dụng Vô Hận Chi Dao. Vừa mới chiến đấu, Nhất Thành áo trắng đã sử dụng ‘Vạn Dao Xuất Thế’. Khi linh ngộ Vô Hận Chi Dao đến mức cao nhất, có một số đạo pháp lúc trước không thể thi triển giờ đã có thể đánh ra phần nào sức mạnh, ‘Vạn Dao Xuất Thế’ chính là một trong những phép thuật đạo pháp đó.

‘Vạn Dao Xuất Thế’, phép thuật này đúng như tên. Lúc thi triển thì xuất hiện mấy chục cây dao ngưng thực trên không tấn công về kẻ địch. Loại phép thuật này không khác lắm lúc trước Nhất Thành dùng máu để hóa thành mấy trăm thanh kiếm cả. Có điều khác ở chỗ dao này không cần mượn thứ gì để ngưng thực mà chính nó từ hư vô xuất hiện, đáng sợ hơn, trên mỗi thanh dao, chính là dao khí. Dao khí càng mạnh thì sức công phá càng lớn. Đặc biệt, lúc hắn tăng lên Vô Hận Chi Dao linh ngộ đến mức cao nhất trước khi truyền cho bản sao, hắn phát hiện hắn đã lĩnh ngộ một tia đạo ý. Đạo ý này khác hẳn dao khí. Dao khí là từ năng lượng đạo ý chính là ý niệm của người xuất dao, đạo ý có sức sát thương mạnh hơn đạo ý rất nhiều, chỉ cần bản sao lĩnh ngộ được đạo ý, lấy vạn vật làm dao, khi đó Vô Hận Chi Dao mới trở thành một môn sát thuật thực sự.

Vừa rồi, Nhất Thành áo trắng chỉ thi triển ‘Vạn Dao Xuất Thế’ một lần mà đã tiêu diệt phần lớn quái dị. Hắc Quái trở xuống khó mà chống nổi dao khí của Nhất Thành áo trắng. Ngay khi diệt xong đám thi quái cấp thấp, đến đám cấp cao thì thân ảnh hắn hóa thành những bóng hình mờ ảo lướt trong đám quái dị. Hắn đang thi triển, Nhất Thành Chi Dao, tốc độ của hắn nhanh hơn lúc trước Nhất Thành thi triển rất nhiều, bóng hình hắn được kéo dài thành mấy chục bóng, rất khó phân biệt đâu chính là ảo ảnh, đâu là bản thể?

Chiến đấu kéo dài một lúc thì dừng lại, Nhất Thành bản thể cũng không tham gia trợ giúp bản sao. Nhất Thành bản sao không yếu đuối chút nào. Những thứ hắn nhận được từ bản thể nếu phát huy tốt thì cực kỳ đáng sợ.

Sau khi tên quái dị ngã xuống, Nhất Thành áo trắng thu dao, quay lại kể bên Nhất Thành bản thể nói:

- Không nghĩ tới chiến lực của ngươi thật sự đáng sợ, một tên Phi Quái đỉnh phong mà chỉ trong vòng thời gian ngắn đã bị tiêu diệt.

Nhất Thành bản thể nhìn trên trán bản sao có lấm tấm mồ hôi thì cười nói:

- Chiến lực của ngươi cũng không tệ, có điều ngươi nên học cách dùng dao cẩn thận một chút. Ngươi quá tốn nhiều sức cho đám quái dị cấp thấp, bọn chúng không đỡ được ngươi một dao mà ngươi lại dùng ‘Vạn Dao Xuất Thế’ để tiêu diệt chúng. Phải biết dao này rất tốn sức và năng lượng vì thế mà chiến lực ngươi đã giảm lúc đánh với mấy tên cấp cao còn lại.

Nhất Thành áo trắng cười nói:

- Ta biết điều này chứ, chỉ là từ lúc luyện dao chưa có cơ hội thi triển đạo pháp này nên lúc này mới thử.

Nhất Thành bản thể cười, hắn cũng hiểu điều này. Nhất Thành áo trắng hỏi:

- Vậy chúng ta vào trong Huyết Nguyệt cốc xem sao chứ?

Nhất Thành bản thể nhìn về phía Huyết Nguyệt cốc và vết nứt không gian trên không một lúc lâu rồi nói:

- Không cần. Với lượng hắc khí này thì có thể thấy chưa có quái dị cấp bậc cao nào lọt qua khe nứt. Cao nhất chỉ có Phi Quái đỉnh phong. Ngươi nhìn hắc khí ở Huyết Nguyệt rừng rậm đi, sau khi chúng ta tiêu diệt đám Quái Dị này, hắc khí đã nhạt đi rất nhiều. Ta nghĩ bên trong không có quái dị cấp nào cao nữa. Vết nứt kia có vẻ như hạn chế cấp bậc quái dị có thể đi qua, bây giờ tình hình có vẻ đã ổn định vì thế ta nghĩ chúng ta nên trở về Huyết Nguyệt Thành, xem đám người trong thôn thể nào rồi.

Nhất Thành bản sao gật đầu nhìn về phía bầu trời trên Huyết Nguyệt Cốc, hắc khí ở đó dù con rất dày đặc nhưng đã giảm hơn trước rất nhiều. Giờ qua đó thì cũng không kiếm được tên quái dị nào mạnh, nhiều lắm mấy tên Phi Quái sơ cấp gì đó. Lúc đó thì không đủ cho hai người bọn hắn động tay.

- Thôi, cứ vào trong Huyết Nguyệt Cốc dạo một vòng rồi sau đó trở về Huyết Nguyệt Thành cũng không muộn. Ta nghĩ Huyết Nguyệt Thành sẽ trở nên cực kỳ sôi động cho mà xem. Vết nứt không gian thông với thế giới quái dị xuất hiện. Chắc chắn mấy môn phái lớn đều tập trung ở Huyết Nguyệt Thành. Lần này chắc chắn sẽ rất vui, ở thế giới nào cũng vậy, người càng đông thì thị phi càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 249: Một tháng sau

Một tháng sau,

Hai người Nhất Thành xuất hiện trước cổng Huyết Nguyệt Thành. Một tháng trước, cả hai quyết định dọn dẹp Huyết Nguyệt Cốc. Vừa vào Cốc thì xuất hiện hàng ngàn quái dị chi chít. Hai người xuất lực tiêu diệt chúng, có điều, vừa tiêu diệt được một lượng lớn thì quái dị bắt đầu bạo loạn, bọn chúng xông loạn khắp nơi. Hai người sợ bọn chúng chạy đến nơi có người sống hoặc thôn xóm thì sẽ tạo thành sát nghiệp. Hai người liền chia nhau ra đuổi theo tiêu diệt chúng. Việc nhìn như đơn giản nhưng không nghĩ đến lại mất đến một tháng trời.

Vừa đến nơi thì hai đều nhủ chặt lông mày, phía trước cổng thành là một hàng người dài xếp hàng chuẩn bị tiến vào thành. Đặc biệt là hàng người này chỉ có ít người thường, phần lớn đều là pháp sư. Mấy tên lính người thường cũng đã không thấy đâu. Thay vào đó là một đám pháp sư mặc áo trắng, trên áo có thêu một chữ ‘Minh’ rất bắt mắt.

Nhất Thành áo trắng cười nói:

- Hình như đã có thể lực đến tiếp quản thành này?
- Đúng vậy, nhìn cách ăn mặc chính là liên minh pháp sư. Chúng ta vào thành thôi.

Nhất Thành bản thể giờ đây vẫn mang phong cách cũ, áo quần pháp sư màu đen từ trên xuống dưới. Trên mặt không biết từ lúc nào xuất hiện một cái mặt nạ kỳ quái. Màu đen, miệng rộng đến mang tai, không có cằm, lại là hình vuông. Lúc Nhất Thành đeo cái mặt nạ này nhìn rất quái. Mặt nạ này hẳn cướp được của một tên quái dị trong Huyết Nguyệt Cốc. Thấy mặt nạ này nhìn rất quái với lại có thể che dấu khí tức nên hắn đeo vào. Bên cạnh Nhất Thành áo trắng đã tháo mặt nạ, hắn dùng điện mạo thật sự để gặp người. Từ nay trở đi, bản sao hắn chính là Nhất Thành của thế giới này, tiểu Sư Thúc Tổ của thư viện.

- Chúng ta vào thành thôi!

Hai người cũng không chơi nổi mà đứng xếp hàng như mọi người. Tới lúc đến phiên bọn hắn vào thành thì đã mấy canh giờ sau.

Một tên pháp sư mang áo chữ ‘Minh’ hỏi:

- Tính danh!

Nhất Thành áo trắng cười nói:

- Chúng ta là đệ tử của Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện.

Tên áo trắng kia nhủ mày cười lạnh lùng nói:

- Đệ tử Huyết Nguyệt thư viện cũng phải báo danh. Huyết Nguyệt Thành từ một tháng trước đã do Liên Minh Chính Ma Pháp Sư quản lý, người nào vào cũng phải thông qua chúng ta, nếu không ... Cút.

Mọi người xung quanh bắt đầu chỉ trỏ hai người Nhất Thành. Tất nhiên lời lẽ bọn họ không được tốt, thư viện danh tiếng mấy trăm năm nay đã xuống dốc không phanh vì thế mà mất đi vị thế của mình trong giới pháp sư. Tiếng xôn xao cười lạnh càng ngày càng lớn.

Hai người Nhất Thành không để ý đến sự miệt thị đó mà nhìn tên pháp sư trung niên phía trước. Tên này khoảng chừng ba mươi tuổi, cảnh giới thì quá thấp, đến cấp S cũng không đến.

Nhất Thành áo trắng cười lạnh.

- Bốp
- Âm

Một cái tát như trời giáng, vỗ tên trung niên đang cười lạnh kia đập mạnh vào vách cổng thành. Mọi người xếp hàng ngỡ ngàng khiếp sợ. Tên trung niên trúng một tát kia thì răng rụng đến mấy cái, máu miệng học ra bất tỉnh.

Trước cổng thành trở nên yên tĩnh cực điểm, hai người Nhất Thành cũng không để ý mà tiến thẳng vào trong thành. Nhưng vừa bước lên hai bước thì một nhóm người liên minh pháp sư khoảng mười tên đã tiến lên ngăn cản. Tên cầm đầu là một pháp sư cấp S quá lớn:

- Bắt lại hai tên kia.

Chỉ tiếc là hấn vừa hô lớn thì tiếp tục ăn một cái tát như trời giáng. Xuất thủ chính là Nhất Thành áo trắng, hấn cũng không nói nhiều với đám người này. Tiếp theo thì bóng hình hấn biến ảo trong nhóm người liên minh. Lúc hấn trở lại bên cạnh bản thể thì đám người liên minh gục trên đây gào thét. Chân của chúng bị hấn đá gãy. Có tên thì gãy cả hai chân, tiếng gào thét đau đớn vang vọng cả công thành. Những người lúc này còn cười khinh bỉ hai người thì vội rút cổ lại, bọn chúng căm như hến.

Hai người cũng không để ý nữa mà tiếp tục tiến thẳng vào trong thành. Lần này, không ai còn dám tiến lên ngăn cản hai người bọn hấn. Đến lúc thân hình của hai người biến mất ở phía xa thì đám người ở công thành mới bàn tán sôi nổi. Lúc này, một nhóm người liên minh pháp sư khác chạy đến. Tên cầm đầu nhìn một lúc thì tóm lấy một tên đang lẩn lóc trên đất hỏi:

- Ai làm?

- Hai nam đệ tử Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện, một áo trắng một áo đen.

Tên kia nhú chặt lông mày rồi hừ lạnh một tiếng quát lớn:

- Một đám vô dụng, người đầu mang bọn chúng đi trị thương. Ta đi thông báo việc này lên trên.

Nói xong thì hấn liền lẩn vào trong đám người rồi đi. Chỉ sau một lúc tên kia liền xuất hiện trước một phủ đệ. Trước phủ đệ đang có mấy tên gác cổng ngăn cản quát lớn:

- Chuyện gì?

Tên kia liền nói:

- Ta có việc thông báo với công tử! Có chuyện xảy ra ở công thành. Đệ tử Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư viện đã gây chuyện.

Hai tên gác cổng nhìn nhau một cái rồi một tên chạy vào trong thông báo. Sau một lúc thì đi ra nói:

- Ngươi vào đi, công tử đang chờ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250: Tin Tức Thôn Dân

Trở lại với hai người Nhất Thành,

- Haizz! Thư viện càng lúc càng bị khinh thường. Rất nhiều người đang đánh chủ ý đến chúng ta. Đại Càn Quốc dưới quyền quản lý của thư viện, bọn chúng nói chiếm là chiếm. Vừa rồi xuất thủ chắc chắn có kẻ vi vu vào chuyện này kiểm chuyện với thư viện.

Nhất Thành áo trắng thờ dài nói. Hấn thờ dài nhưng trên mặt không có chút biểu hiện lo lắng.

- Đừng nói như về người đang thất vọng hay lo lắng vậy. Ta biết người đang chờ bọn chúng kiểm thư viện gây chuyện, lúc đó mới có cơ hội xuất thủ với chúng. Nhưng người phải cẩn thận một chút, có mấy lão quái vật đã đột phá Đại Pháp Sư cảnh giới, nếu mấy lão kia xuất thủ thì sẽ phiền phức. Chờ đi, chờ một thời gian nữa, ta sẽ tìm cách nhanh chóng đột phá Đại Pháp Sư, lúc đó thì chúng ta có thể trấn áp hết quần hùng. Lúc đó muốn chơi thế nào thì chơi.

Nhất Thành bản thể cười nói. Bản sao thì nhìn hấn nhú mày nói,

- Người thân thể rất mạnh nhưng pháp lực chỉ mới cấp sáu sao Vũ tiên, đừng nói đến đột phá đến Gold Plate. Trước phá Đại Pháp Sư đi đã hãy nói.

Bản thể chỉ cười mà không nói. Đối với hấn đột phá là chuyện nhỏ, quan trọng có tìm được quái dị cùng cấp để tiêu diệt hay không mà thôi. Chỉ cần có đủ số lượng quái dị cung cấp cho hấn, hấn tin hấn sẽ nhanh chóng đột phá đến cấp bậc cao hơn rất nhanh. Nhanh đến mức mà không ai có thể tưởng tượng nổi.

Nhất Thành áo trắng lẩm bẩm:

- Không biết người thư viện đến đây không? Mà đám người trong thôn đang ở đâu nữa?

Nhất Thành bản thể cười nói:

- Đến chứ! Người thư viện sao không đến được! Đi, đi vào túp lều trước mặt kia nghe ngóng chút tin tức trong thành. Sau đó đi tìm mọi người cũng

không trễ.

Cả hai tiến đến từ quán phía trước, đi vào trong thì thấy khách nhân ở đây rất đông. Rất nhiều pháp sư tự do và các môn phái lớn. Hai người Nhất Thành không để ý người khác nên cũng không quan tâm ai đang có mặt trong này.

Tiểu nhị thấy khách vào liền chạy vội ra đón, trên trán hắn còn lấm tấm mồ hôi vội nói:

- Hai vị mời qua bên này. Bên này còn một bàn trống.

Hai người Nhất Thành lướt qua đám người trong từ quán, đến trước một cái bàn trống ngồi xuống. Bọn hắn gọi một ít thức ăn và rượu. Tiểu nhị liền vội vàng rời đi, hô lớn xuống dưới để người chuẩn bị. Tiểu Nhị mang rượu lên đầu tiên, hai người liền không để ý mà rót rượu uống. Ngoài thì uống rượu nhưng hai tai lại tập trung nghe ngóng tin tức. Mấy bàn kế bên bọn hắn chủ yếu nói đến mấy môn phái lớn phái ai đến, rồi thì chuyện vết nứt, đoán già đoán non. Càng nghe hai người càng cảm thấy chán nhưng trong đó có một bàn lại nói đến chuyện cao tăng của liên minh chính mà pháp sư. Một người trong đó nói là đã có pháp sư không gian đến đây. Vài ngày nữa sẽ tiến về Huyết Nguyệt Rừng Rậm quan sát vết nứt. Có điều, người pháp sư không gian kia phán đoán là vết nứt này chỉ thuật sơ cấp, không có quái dị vượt Đại Pháp Sư cảnh giới xuất hiện. Tin tức này đã truyền đi các nơi, các thế lực lớn đã xuất động người tiến về Huyết Nguyệt Thành này nhằm lập căn cứ canh gác cánh cổng kia.

Hai người nghe tin tức này thì hơi bất ngờ nhưng cũng bỏ qua vì bọn họ cũng đoán được điều này. Cả tháng trời hành động ở Huyết Nguyệt Cốc, bọn hắn đã nhận ra điều đó từ trước, thế nên mới dám một mình sẵn lòng dám quái dị mà không kiêng nể gì như vậy.

Đúng lúc này tiểu nhị mang thức ăn lên thì Nhất Thành bèn cầm lấy, ném cho hắn ít bạc hỏi:

- Tiểu huynh đệ, một tháng trước, trong thành xuất hiện một nhóm thôn dân vào thành. Người có biết chuyện này không?

Nhất Thành bèn cầm lấy hỏi mang yếu tố may mắn. Hắn hy vọng nghe được chút tin tức này vì dù sao một đám quê mùa vào thành nhiều ít cũng có người chú ý. Không nghĩ đến câu trả lời của tiểu nhị làm hắn bất ngờ.

Tiểu nhị thấy người hỏi hắn mang một chiếc mặt nạ kỳ quái, rất tà ác, trên người lại mặc áo quần pháp sư nên cũng không dám thất lễ vội nói:

- Một tháng trước đúng là có một nhóm thôn dân tiến vào thành.

Nhất Thành bèn cầm lấy bất ngờ không nghĩ đến tên tiểu nhị này biết chuyện, hắn nghi ngờ hỏi:

- Vì sao tiểu huynh đệ biết ta đang nói đến đám thôn dân nào?

Tiểu nhị suy nghĩ một lúc thì nói:

- Có phải khách quan nói đến nhóm thôn dân của Tiểu Tiểu Thôn không?

Nhất Thành nhíu mày vì sao tiểu nhị này lại biết rõ vậy nhưng cũng gật đầu sau đó nhìn tiểu nhị bảo hắn nói tiếp.

- Chuyện này thì không chỉ mình ta biết, mà cả thành đều biết. Ở nơi nhỏ này, xuất hiện mấy chục người thôn dân vào thành thì rất dễ được người chú ý. Nhóm thôn dân này sau khi vào thành còn mua một biệt viện lớn nhất Huyết Nguyệt Thành nên mới được mọi người nhớ đến. Kể từ hôm nhóm thôn dân kia đến, trong thành bắt đầu náo nhiệt. Không biết pháp sư vì chuyện gì mà tập trung về đây. Hai tuần sau đó lại xuất hiện một nhóm lớn pháp sư không biết từ đâu tới không chế thành này. Nhóm pháp sư này không cho người quê mùa tiến vào thành nữa. Trong thành những người nghèo và ăn xin đều bị đuổi đi. Mà nhóm pháp sư này lại đánh chủ ý đến biệt viện lớn của đám thôn dân của Tiểu Tiểu Thôn. Thôn dân kia bị đám pháp sư đánh rồi đuổi đi, lúc đó nghe nói có mấy pháp sư đứng ra bảo vệ đám thôn dân kia nhưng rồi cũng bị đánh đến trọng thương.

Nhất Thành bèn cầm lấy nghe vậy thì hít một hơi, bên cạnh Nhất Thành áo trắng thì khuôn mặt nổi lên gân xanh giận giữ. Khí thế hắn tỏa ra làm cả từ quán đang ồn ào bỗng yên tĩnh lại. Đám Pháp Sư có mặt trong quán đều hướng ánh mắt về bên này. Một số người thường cảm thấy có gì không ổn thì vội vàng rời quán.

Nhất Thành áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Người nói bọn họ bị đánh rồi còn bị đuổi. Người nói rõ một chút.

Tên tiểu nhị không hiểu vì sao bỗng nhiên cảm thấy một áp lực mạnh mẽ đè nặng lên vai làm hắn suýt nữa quỵ xuống. Hắn run rẩy chống đỡ xuống, Nhất Thành thấy thế thì vội thu lại khí thế, tiểu nhị ngã ngồi trên đất thờ ra hồng hộc. Nhất Thành áo trắng thấy thế thì cười khò ném cho hắn ít bạc rồi nói 'Xin lỗi'. Tiểu nhị thấy vị này không có ác ý nên vội lau mồ hôi trên trán rồi đứng dậy nói tiếp, sợ làm hai vị này nổi giận. Vừa run vừa kể lại chuyện hôm đó hắn thấy.

- Việc này tiểu nhân cũng không rõ, chỉ là lúc đám thôn dân kia bị đuổi đi, có đi ngang qua đây nên tiểu nhân thấy. Lúc đó có hai thanh niên đỡ một người thanh niên bị thương rất nặng, máu chảy đầm đìa. Một cô nương lúc đó đi theo sau ba người thanh niên khóc lóc, trên tay nàng xuất hiện ánh sáng kỳ quái đang giúp thanh niên trị thương. Phía sau là một đám thôn dân, trong đó có một lão nhân tóc bạc trắng bị khiêng đi, mắt nhắm nghiền. Còn có mấy trung niên bị tàn phế, tay bị chặt đứt, con nít và nữ nhân thì khóc đi theo sau. Cảnh tượng kia thật sự bất mắt, mọi người ở đây đều thấy rõ. Hai vị khách quan có thể hỏi bất cứ người nào, có rất nhiều người trong thành trông thấy.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thẻ Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 251: Tôn

Tiểu Nhị nói xong thì liếc nhìn hai vị khách quan này. Hai người này giờ đây vẫn ngồi im ở đó, người khách quan áo trắng khuôn mặt chỉ âm trầm mà không nói, cũng không có áp lực nhưng hai mắt người này, trông đen lại trở nên sâu thẳm. Lúc hắn nhìn qua người khách quan áo đen bên cạnh thì run lên nhẹ nhẹ, người đó ngồi đó nhìn rất bình thường nhưng lúc hắn nhìn đến thì không biết vì sao mà run rẩy, cảm giác như hắn đang đứng trước mặt một ác ma chuẩn bị xé xác hắn. Hắn vội vàng cúi đầu không dám ngẩng đầu lên nhìn nữa.

Nhất Thành bản thể lạnh nhạt hỏi:

- Người có biết đám thôn dân đó đang ở đâu không?

Tiểu Nhị vội vàng trả lời:

- Tiểu Nhân không biết, bọn họ đã rời thành, không biết đi đâu.

Nhất Thành bản thể khoát tay bảo tiểu nhị rời đi. Tiểu nhị như được đại xá, vội vàng chạy trốn sau quầy với lão bản. Nhất thành bản thể trầm ngâm một chút rồi nhìn bản sao bên cạnh nói:

- Chúng ta chuẩn bị đi tìm bọn hắn thôi. Hy vọng không có ai tử thương.

Nhất Thành áo trắng khuôn mặt lạnh lùng gật đầu. Đúng lúc này thì ba người từ một bàn ở góc trong xa đi đến trước bàn Nhất Thành. Người thanh niên đi đầu chấp tay nói:

- Chào tiểu sư thúc tổ.

Nhất Thành áo trắng nhú mày nhìn người thanh niên đứng trước. Sau một lúc thì nhận ra, đây là Tôn, đại đệ tử của Đông Viện. Phía sau hắn là một nam một nữ, Nhất Thành không nhận ra hai người này. Hắn tâm tình đang không tốt nên lạnh nhạt nói:

- Người là Tôn, đại đệ tử của Đông Viện?

Tôn liền gật đầu. Nhất Thành áo trắng nói tiếp:

- Thư viện chỉ có các người đến?

Tôn lắc đầu nói:

- Đám tiểu bối đang làm nhiệm vụ ở gần Đại Càn Quốc, ngay khi nghe tin liền vội vàng đến Huyết Nguyệt Thành, đã ở đây một thời gian, đang chờ người thư viện đến.

Nhất Thành áo trắng gật đầu, sau đó đứng dậy nói:

- Ta có việc gấp phải rời đi.

Tôn thấy vậy thì vội nói:

- Lúc nãy nghe được tiểu nhị kia nói chuyện với Tiểu Sư Thúc Tổ. Ta biết mấy thôn dân kia đang ở đâu.

Nhất Thành bất ngờ liền gật đầu nói:

- Dẫn đường đi.

Tôn với ba người phía vội vàng đi trước dẫn đường. Mấy người rời khỏi tiểu quán sau đó nhắm hướng ngoài thành mà đi.

Từ lúc hai người Nhất Thành bước vào quán, Tôn hắn đã nhận ra. Có điều vì trong lòng còn có chút khó chấp nhận vị tiểu sư thúc tổ này nên không tiến lên chào hỏi. Lúc này, Nhất Thành áo trắng nổi giận phát ra khí thế thì ba người bọn hắn mới rung mình. Quyết định phải nhanh chóng qua chào hỏi nếu không vị thư thúc tổ này ghi thù thì sẽ sống không yên ở thư viện. Khi đến gần hắn càng khiếp sợ hơn chính là hắn không thể nhìn thấu được cảnh giới cũng như phán đoán cảnh giới vị sư thúc tổ này. Sau khi nhận được cơ duyên trong bí cảnh, thực lực hắn tăng lên đến năm sao Bắc Miện đỉnh phong, nhưng từ khi thể vừa rời hắn chắc chắn vị sư thúc tổ này mạnh hơn hắn rất nhiều. Vị sư thúc tổ này không tham gia bí cảnh, nên hắn từng không đặt vào trong lòng nhưng có vẻ hắn đã sai. Sợ rằng vị tiểu sư thúc tổ này đã quá mạnh để tiến vào bí cảnh.

Nhất Thành vừa đi vừa hỏi Tôn chuyện thư viện mấy năm qua. Tin tức phần lớn cũng giống phong Nam từng nói lúc trước, có một điều đáng kinh ngạc

là ba người thư viện mang danh hiệu chữ ‘Nguyệt’ đã đột phá đến Đại Pháp Sư Thiên Long sơ cấp. Danh tiếng của ba người cực kỳ nổi bật trong đám hậu bối. Nổi trội không phải vì đột phá Đại Pháp Sư mà là vì sức chiến đấu của họ. Ba người này đã bắt kịp các thiên tài khác của các thế lực lớn trên Tây Đại Lục. Ngoài ra Nhất Thành còn nhận được tin tức Mập Mạp đã được Nguyệt Nhị nhận làm đệ tử. Hần tư chất cũng không kém, được Nguyệt Nhị bồi dưỡng nên cũng có chút danh tiếng trong thư viện. Cũng là một thiên tài ở thế hệ tiếp theo.

Một lúc sau thì Nhất Thành được dẫn đến bên ngoài cổng phía Nam của Huyết Nguyệt Thành. Phía xa không biết lúc nào ở đây lại xuất hiện một thôn xóm rất đông người. Mấy căn nhà tạm bợ được dựng lên san sát. Khói bếp quanh đây bốc lên nghi ngút.

Lúc trước hai người Nhất Thành tiến vào bằng cổng Bắc nên không phát hiện nơi này. Nhóm Nhất Thành tiến vào trong thôn xóm này, vừa đi Tôn vừa giới thiệu:

- Đây là thôn xóm được dựng tạm lên bởi những người nghèo và ăn xin bị đuổi ra khỏi thành. Thành tiếp theo ở nơi này quá xa, sợ trên đường sẽ gặp nguy hiểm nên phần lớn người đều chọn ở lại nơi này. Mà dù đến thành trí mới mà không có tiền thì cũng làm ăn mảy mòi vì thế chỉ có thể bám víu sống qua ngày ở đây?

Nhất Thành nhíu mày hỏi:

- Vì sao đám người nghèo và ăn xin bị đuổi khỏi thành?

Tôn thờ dài nói:

- Đó là lệnh của Liên Minh Chính Ma Phát ra, nói gì là cần nơi trú ẩn để chống lại vết nứt không gian. Rồi thì pháp sư cần nơi ở lại vì thế mới đuổi đám người nghèo rời thành. Mấy tên nhà giàu thì phải dùng tiền bạc để khỏi bị đuổi đi khỏi thành. Đám ăn mày này thì bị cho là chướng mắt nên cũng bị đuổi khỏi thành. Có mấy người không chịu rồi đi thì bị đánh, may là đám người kia không dám hạ sát thủ vì danh tiếng nhưng kết quả cho mấy người chống đối kia cũng không được tốt.

Nhất Thành áo trắng đi trước cười lạnh:

- Liên minh pháp sư sao? Thật sự là một đám cường đạo mà thôi.

Nhất Thành chưa bao giờ quan tâm đến liên minh này nên liền hỏi một vài tin tức về nó:

- Ai đang là minh chủ của chính ma liên minh? Môn phái nào đang có quyền thế nhất trong liên minh?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thế Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Đồ Tất Tôn và Kiếm Nhất

Tôn kính ngạc nhìn vị Tiểu Sư Thúc Tổ này một cái rồi cười nói:

- Liên Minh Chính Ma thành lập nhưng không có minh chủ nhưng trước đó thì có. Chính đạo người nắm quyền cao nhất trong liên minh là: Đồ Tất Tôn, một pháp sư tự do, không ai biết thực lực chính thức của lão chỉ biết cảnh giới lão trên Đại Pháp Sư. Người này không có con cháu, chỉ có một mình và không có quan hệ với thế lực nào nên được tôn làm minh chủ. Bên Ma Đạo lại khác, minh chủ lại là Kiếm Thập, kiếm thập có một lão quái vật gọi là: Kiếm Nhất. Người này rất mạnh lúc còn trẻ thách đấu khắp nơi, rất nhiều người bị lão đánh bại. Thậm chí trong đó có mấy môn chủ của các tông môn phái lớn chính đạo bây giờ.

Nhất Thành ồ lên kinh ngạc. Trong lòng nghĩ hai vị môn chủ này đều không phải người đơn giản.

Tôn lại nói tiếp:

- Ngoài minh chủ ra thì phải nói đến các trưởng lão. Đại trưởng lão là các tông chủ của các tông môn lớn. Dưới đại trưởng lão thì còn có mấy trăm trưởng lão bình thường. Mà trưởng lão này được chọn từ trong các tông môn, tùy theo chiến lực mỗi người. Thư viện chúng ta chỉ có viện trưởng là Đại Trưởng lão và phó viện trưởng là trưởng lão bình thường vì thế mới trở thành mục tiêu mọi người ngắm vào như vậy.

Nhất Thành bản thể gật đầu hiểu, thì ra đây là cách phân chia của liên minh. Hần híp mắt suy nghĩ, không gian vết nứt lần đầu xuất hiện ở Tây Đại Lục, ngã nào cũng gây nên sự chú ý của mấy lão quái vật kia. Nếu muốn làm gì thì phải hành động trước khi bọn họ đến, nếu không sẽ vương tay vương chân.

- Nhất Thành huynh đệ.

Đúng lúc này, một tiến hô lớn thức tỉnh hắn từ trong suy nghĩ. Thì ra là Phong Nam, tên kia đang chạy qua bên này.

Nhất Thành áo trắng thấy phong Nam thì không nói nhiều liền bảo:

- Ta đã biết chuyện gì xảy ra. Thương thế Bá Nhân và người trong thôn thế nào? Có ai mất mạng không?

Phong Nam thở dài nói:

- Bá Nhân bị thương rất nặng, mới tỉnh lại nhưng cơ thể còn rất yếu, Ly Ly không thể trị nổi những tổn thương lục phủ ngũ tạng bên trong. Ta đã thông tin về thư viện, hy vọng có trị liệu sư trên đường đến đây. Còn người trong thôn thì ...

Phong Nam ngập ngừng thì Nhất Thành áo trắng lạnh nhạt nói:

- Cứ nói đi!

Phong Nam thở dài hơn nói:

- Lão nhân gia tóc trắng tổn thương rất nặng. Sợ rằng không qua khỏi mấy hôm nữa. Còn lại một số trung niên thì bị tàn phế nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhất Thành áo trắng hai mắt bắn ra sát khí, bởi vì bản thể muốn bản sao mình trở thành người thế giới này vì thế mà Tiểu Tiểu thôn là quê nhà bản sao. Đối với Trái Đất thì trong đầu chỉ có trí nhớ và tình cảm rất nhạt. Bản sao có tình cảm rất nặng với người trong thôn. Đặc biệt là Sở Nhất Nam vì thế mà tâm tình kích động như vậy. Nhất Thành bản thể thấy bản sao kích động thì vỗ vai hắn nói:

- Chúng ta nhanh chóng đi xem sao? Có khi vẫn còn cứu kịp.

Nhất Thành áo trắng gật đầu. Mọi người theo Phong Nam đến một căn nhà dựng tạm, nơi đó đang tập trung rất nhiều người, hình như có chuyện xảy ra. Một vị phụ nhân đang khóc, mấy nam trung niên thì tinh thần phức tạp. Ly ly chạy ra từ trong đám người nói với Phong Nam:

- Lão nhân gia sắp không xong. Bá Nhân đang ở trong đó, tinh thần rất kích động, ta sợ vết thương của sư huynh sắp tái phát. Phong sư huynh nhanh chóng vào khuyên bảo huynh ấy.

Nhất Thành nghe vậy thì hai bóng hình một trắng một đen liền lướt vào trong căn nhà kia.

Tôn liền nói với hai người sau lưng, đặc biệt là nữ nhân đi cùng hắn:

- Sư muội, nhanh chóng vào xem tình hình thế nào? Xem có cứu được vị lão bá kia không? Có vẻ người đó rất quan trọng với tiểu sư thúc tổ, nếu xảy ra chuyện sợ rằng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Vị sư muội kia cũng không dám chậm trễ mà chạy theo vào trong. Phong Nam bên cạnh thấy Tôn này giờ đi theo Nhất Thành nhưng không biết là ai nên hỏi:

- Sư huynh là người của Huyết Nguyệt Thư viện?

Tôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta là Tôn, đại đệ tử của Đông viện. Ngươi là đệ tử của Ma Pháp Đế Tắc thư viện?

Phong Nam gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta là đệ tử Ma pháp Đế Tắc thư viện. Ta quen Nhất Thành sư huynh mấy tháng trước, một vị sư huynh của ta cùng thôn với Nhất Thành sư huynh.

Tôn nghe vậy thì giật mình, hắn không biết đây là quê của Tiểu Sư Thúc Tổ. Vậy người trong kia sợ rằng người thân của Tiểu Sư Thúc Tổ. Việc này càng lúc càng rắc rối, hắn cảm thấy sắp xảy ra giông bão lớn rồi.

Tôn nam vội kéo nam đệ tử còn lại đi, trước khi đi còn quay lại nói với Phong Nam:

- Ngươi biết tên Tiểu Sư Thúc Tổ thì ngươi cũng biết thân phận của hắn chứ? Ngươi cứ tiếp tục gọi 'Nhất Thành huynh đệ' 'Nhất Thành huynh đệ' như vậy thì trước sau gì người Huyết Nguyệt thư viện sẽ đánh chết ngươi cho mà xem.

Phong Nam sùng người đứng ở đó, sau đó rùng mình chạy một cái. Hắn quyết sau này phải tránh gọi Nhất Thành huynh đệ nếu không chọc giận cả thư viện thì xong.

Tôn kéo vị nam đệ tử đi được một lúc thì nam đệ tử kia lên tiếng:

- Sư Huynh, huynh kéo ta đi đâu?

Tôn thấy đã đi đủ xa liền nhỏ giọng nói:

- Ngươi nhanh chóng thông báo việc này về thư viện, nói Tiểu Sư Thúc Tổ sắp đánh nhau với người của Liên Minh Pháp Sư. Bảo các lão sư và viện chủ

tìm cách giải quyết, nhanh lên, ta sợ chỉ cần một thời gian nữa, chỗ này không phải là nơi chống quái dị mà là nơi chôn chôn của rất nhiều pháp sư.

Tên đệ tử kia đầu tiên nghe thì sửng người, sau đó thì rùng mình. Hắn chỉ để lại một tiếng ‘Vâng’ rồi nhanh chóng rời đi, tìm cách liên lạc với thư viện. Từ lúc vị tiểu sư thúc tổ này xuất thế, danh tiếng không tốt của hắn đã truyền đi xa. Lần này lại có người đụng vào người thân của vị tiểu sư thúc tổ này thì...

Tồn nhìn bóng lưng người kia thì thở dài một hơi. Hắn hy vọng chuyện này sẽ không loạn đến mức như hắn nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Cứu người

Trở lại với hai Nhất Thành,

Hai người lao vào trong thì thấy bá Nhân học ra một ngum máu lớn. Nhất Thành thấy vậy thì tùm lấy hắn ném ra ngoài, cả hai vội vàng đến bên cạnh giường nắm lấy tay Sở Nhất Nam. Vừa nắm lấy thì cả hai cùng lúc nhú chặt mày.

Thân thể của Sở Nhất Nam đã bắt đầu lạnh dần, hơi thở mỏng manh, sức sống đang trôi đi. Nhất Thành áo trắng nhanh chóng vội vàng truyền năng lượng khởi nguyên vào cơ thể Sở Nhất Nam, hy vọng giữ được mạng sống của lão.

Nữ đệ tử kia cũng vào đến nơi, cũng không nói nhiều mà nhanh chóng tay kết ấn, năng lượng ma pháp truyền ra, một vòng nước nhanh chóng bao phủ cơ thể Sở Nhất Nam, bên ngoài chỉ còn cánh tay Nhất Thành áo trắng đang nắm.

Nhất Thành bản thể thì nhú chặt lông mày, hắn biết một số trị liệu thuật nhưng năng lượng của hắn là hắc ám năng lượng, vì thế nếu giờ hắn khi triển trị liệu thì sợ rằng Sở Nhất Nam được cứu sống thì cũng không còn là Sở Nhất Nam nữa. Hắn chỉ còn một cách đó là hỏi Trí Tuệ Thê.

- Trí Tuệ Thê, có cách gì không?

Trí Tuệ Thê trầm ngâm một lúc nói:

- Lúc này ta xem qua, cơ thể người này bị tổn thương nghiêm trọng, kinh mạch bị pháp lực đánh gãy, Magic Plate cũng bị nứt vỡ vì vậy mà linh hồn cũng bị tổn thương nghiêm trọng. Người này chịu đến bây giờ thì đã rất khá. Chỉ còn một cách duy nhất để cứu, chính là cho người này đột phá cảnh giới.

Nhất Thành thở ra một hơi, sau đó hỏi kỹ:

- Ngươi hướng dẫn giúp ta cách làm.

Trí Tuệ Thê nói:

- Ngươi còn nhớ bình chứa chất lỏng hỗ trợ linh hồn lúc trước giúp hai vị sư đệ kia của túc chủ trị liệu không?

Nhất Thành hai mắt sáng lên, Trí Tuệ Thê nói tiếp:

- Túc chủ hãy cho lão nhân này phục dụng dung dịch kia. Sau đó lấy một chút đan dược tăng pháp lực giúp lão đột phá, kinh mạch thì bảo cô nương kia và bản sao kia giúp sức trị liệu.

Nhất Thành nghe vậy thì từ trong trữ giới vật lấy ra một bình chứa dung dịch chất lỏng linh hồn kia, thêm một số đang được trợ giúp đột phá. Thứ này thư viện chuẩn bị cho hắn rất nhiều nhưng hắn không bao giờ dùng. Thấy nhẫn trữ vật thì hắn lại nhớ đến mình phải giao thứ này cho bản sao, lúc đó bản sao mới chính thức là tiểu sư thúc tổ của thư viện.

Cảm thấy ánh mắt của bản thể, bản sao liền ngừng đầu nhìn hắn. Nhất Thành bản thể liền nói:

- Ta đã có cách cứu người, ngươi và cô nương này tập trung và trị liệu kinh mạch của lão nhân già, các vết thương còn lại cứ để ta lo. Cả hai người hiểu rồi chứ?

Nhất Thành bản thể nhìn hai người, thấy cả hai gật đầu đã hiểu thì bắt đầu chuẩn bị cho Sở Nhất Nam uống dung dịch kia, ngay đúng lúc này thì Trí Tuệ Thê nhắc nhở:

- Chỉ dùng ba giọt là đủ. Thân thể của người này quá yếu, linh hồn quá mạnh sẽ khiến cơ thể mất cân bằng, lúc đó thì cực kỳ nguy hiểm.

Nhất Thành ngó người, nuốt chút nữa hắn đổ cả bình dung dịch vào miệng Sở Nhất Nam.

- Ngươi phải nói sớm hơn chứ?

- Nói giờ vẫn chưa muộn, tức chủ nhanh hành động, người này càng lúc càng yếu, chậm trễ nữa thì không cứu được.

Nhất Thành vội vàng đổ ba giọt vào miệng Sở Nhất Nam, sau đó dùng thủ thuật củ trị liệu cho hai vị sư đệ Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ. Có điều lần này dễ dàng hơn vì không phải là vá lại bình chứa ma pháp mà đưa thẳng vào linh hồn. Chỉ cần đưa vào, linh hồn Sở Nhất Nam sẽ tự động hấp thu, không cần hần dẫn dắt hay làm gì nữa.

Sau mấy hơi thở, Nhất Thành buồn tay đứng dậy. Hắn đang chờ đợi, chờ thuốc ngấm thì đến bước tiếp theo, hơn nữa hắn phải chờ kinh mạch trị liệu triệt để mới giúp Sở Nhất Nam đột phá được.

Với vết thương ở kinh mạch, ở thế giới này có thể dễ dàng chữa trị, không có nhiều khó khăn. Mấy thời thần qua, mọi việc đã hoàn thành, giờ chỉ còn chờ Nhất Thành giúp Sở Nhất Nam đột phá.

Nhất Thành lấy trong nhẫn trữ vật ra một viên đan dược, Đan dược này được viện trưởng chuẩn bị trước khi hắn rời đi. Hắn không dùng nên giờ vẫn còn. Sau khi Sở Nhất Nam uống vào Đan dược, Nhất Thành liền dùng năng lượng hắc ám giúp Sở Nhất Nam đột phá.

Có điều, thuốc này năng lượng quá nhiều, suýt chút nữa khiến Sở Nhất Nam phát nổ. Nhất Thành vội vàng rút bớt dược lực, dù sao sở Nhất Nam chỉ là cảnh giới Red Plate mà còn là quá thấp.

Nhất Thành áo trắng và nữ tử kia đứng sau lưng Nhất Thành chờ đợi. Đúng lúc này Tôn từ bên ngoài đi vào, quan sát tình hình một lúc đi đến nói nhỏ bên cạnh Nhất Thành áo trắng:

- Có một nhóm người liên minh đến bên ngoài đòi người. Bọn chúng bị ta cản lại nhưng bọn chúng không từ bỏ. Nói là có một thanh niên áo trắng đánh người của họ, phải giao ra hung thủ, nếu không bọn chúng sẽ tấn công vào.

Nhất Thành áo trắng lạnh lùng nói:

- Bảo bọn chúng người áo trắng là ta. Nói rõ thân phận của ta, nếu bọn chúng còn muốn bắt người. Người cứ động thủ, nếu cần thiết cứ giết, có vấn đề gì ta chịu trách nhiệm. Luôn tiện, nếu người không muốn ta giết đám người kia thì nhanh chóng đuổi bọn chúng đi.

Tôn nghe vậy thì vội vàng rời đi, hắn thật sự không muốn Nhất Thành động thủ. Thật sự đánh chết đám người này như vậy chắc chắn sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức. Thậm chí thư viện có thể có nguy cơ bị tất cả mọi người hợp lực vây công. Hơn nữa, hắn không có đủ sức ngăn vị tiểu sư thúc tổ này, giờ chỉ còn cách đuổi bọn kia đi càng nhanh càng tốt.

Một phút, Một giờ, nửa ngày,... Đến tối mọi việc mới kết thúc, Nhất Thành bản thể thu tay thở ra một hơi. Hắn thật sự không nghĩ đến việc giúp Sở Nhất Nam hấp thụ đan dược lại tốn thời gian như vậy. Việc này phải trách lão vì lão đang bất tỉnh nên không trợ giúp được gì. Nhất Thành phải trợ giúp từ đầu đến cuối.

Không nghĩ đến Sở Nhất Nam đã đột phá đến cảnh giới Red Plate đỉnh phong. Có thể nói đây chính là tạo hóa của lão, còn lão muốn đột phá cao hơn thì chỉ còn chờ xem lão còn gặp cơ duyên gì nữa không mà thôi.

Nhất Thành áo trắng thấy vậy thì vội vàng đến kiểm tra Sở Nhất Nam. Thấy hơi thở của lão ổn định, cơ thể tất cả vết thương đều lành hẳn, thậm chí vết thương trong linh hồn, tóc đã trở đen, nói rõ tuổi thọ của lão đã tăng, pháp lực lại có bước đột phá lớn. Lúc này hắn mới yên tâm rời tay.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Khuôn mặt

Đứng dậy, hắn thấy cô nương kia lúc nãy giúp mình còn đứng đó liền nói:

- Đa tạ lúc nãy đã giúp sức trị liệu cho Sở bá. Người tên là gì?

- Tiểu sư thúc tổ quá khách sáo rồi. Đây là việc ta nên làm, ta tên Sở Nguyệt.

Nhất Thành áo trắng gật đầu nói:

- Được, ta nhớ kỹ tên người. Sau này nếu gặp khó khăn gì có thể tìm ta. Hơn nữa ta sẽ bảo phong chủ Đông Viện trọng thưởng cho người. Suy nghĩ kỹ đi, muốn thưởng cái gì thì nói với ta.

Sở Nguyệt vội vàng khom người cảm tạ. Hắn tin tưởng lời này của Nhất Thành vì người này ở thư viện chính là dưới một người trên vạn người.

Mọi người rời đi để cho Sở Nhất Nam nghỉ ngơi, chắc một thời gian nữa lão mới tỉnh và thích ứng với sự biến hóa mới của mình.

Đúng lúc này Tôn đã trở lại, thấy mọi người liền hỏi:

- Không biết lão nhân trong kia sao rồi?

Nhất Thành áo trắng liền nói:

- Đã cứu sống, giờ chỉ còn tịnh dưỡng một thời gian nữa là tốt. Vậy còn chuyện đám người liên minh kia sao rồi? Bọn chúng chịu rồi đi sao? Nhìn qua hình như các người không có động thủ?

Tôn liền nhíu mày nói:

- Đúng là đã rồi đi nhưng việc này chưa xong. Ngay khi ta báo tên của tiểu sư thúc tổ và danh phận thì đám người kia không sợ hãi mà còn cười lạnh. Hình như bọn họ đã biết trước điều này thậm chí đã có tính toán với chúng ta từ trước.

Nhất Thành áo trắng nhíu mày, sau đó thì cười lạnh, bọn hắn lại đánh chủ ý đến thư viện và mục tiêu lần này chính là hắn. Hắn khoát tay bảo:

- Các người đi nghỉ ngơi đi. Sở Nguyệt lần này đã giúp ta rất nhiều, tốn rất nhiều công sức, đi nghỉ ngơi sớm đi.

Tôn kinh ngạc nhìn Sở Nguyệt, sau đó hắn dẫn nàng rời đi tìm nơi dừng chân. Hai người Nhất Thành dạo một vòng quanh thôn thăm hỏi người bị thương. Một số người vết thương dễ dàng được Nhất Thành áo trắng chữa trị, một số vì mất đi tay chân, chân tay bị cắt rời đã mất đi sự sống vì thế không thể giúp được gì, bọn họ phải chịu tàn phế cả đời.

Hai người dạo một vòng xong thì tiến vào rừng, bây giờ chỉ là chiều tà, nhưng vì hắc khí quá đậm trên không nên trời đã khá tối. Hai người đến một viên đá lớn ngồi xuống. Nhất Thành áo trắng định mở miệng thì Nhất Thành bản thể liền khoát tay nói:

- Ta biết người định làm gì, cũng như có ý định gì, nhưng bỏ đi. Nếu người xuất thủ có thể sẽ ảnh hưởng đến Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện. Bây giờ người là tiểu sư thúc tổ của người ta, phải chăm sóc đám nhóc cấp dưới một chút. Người bây giờ không thể gây họa, tạo ảnh hưởng đến thư viện. Sư huynh và mấy vị sư đệ đã giúp chúng ta rất nhiều, không thể cứ để họ chịu đít giúp mình mãi được.

Nhất Thành áo trắng lâm vào trầm mặc, hắn vừa rồi định đi trả thù, hắn muốn giết hết đám người liên minh pháp sư trong thành kia. Định bàn bạc chuyện này với bản thể đã bị hắn cự tuyệt. Nhất Thành áo trắng suy nghĩ một lúc thì thở ra nói:

- Vậy việc này giao lại cho người đi. Người và ta là một, tính cách giống nhau, thậm chí ta không ác liệt bằng người, vì thế ta chắc chắn người đã có kế hoạch trả thù. Làm gì thì cẩn thận một chút. Đừng để bị dễ mất đến, hai người chúng ta mang khuôn mặt giống nhau như đúc, nếu người bị bắt thì sẽ có chuyện không hay.

- Người nói khuôn mặt này?

Nhất Thành bản thể cười nói rồi từ từ kéo xuống chiếc mặt nạ trên mặt. Xuất hiện trước mặt bản sao là một khuôn mặt cực kỳ quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ, hắn từng thấy khuôn mặt này ở đâu rồi nhưng trí nhớ đó rất mơ hồ. Hình như là... hắn nhíu chặt lông mày cố gắng nhớ lại.

Nhất Thành bản thể cười nói:

- Người không nhớ ra được phải không? Đây là khuôn mặt của chúng ta ở Trái Đất. Một thế giới mà trong trí nhớ của người chỉ là một giấc mơ nhưng trong trí nhớ của ta là một quê hương, một nơi để ta hướng đến và trở về.

- Một tháng trước người không phải khuôn mặt này?

Nhất Thành bản thể lắc đầu nói:

- Đúng là không phải khuôn mặt này nhưng lúc ta đối diện với tên quái dị trong vết nứt kia và bị thương ta đã làm ra quyết định. Ta sẽ biến thành một con người mới ở thế giới này, người sẽ là Nhất Thành của thế giới này, ta sẽ là Nhất Thành của Trái Đất. Thế giới này chính là quê hương của người, còn Trái Đất mới là quê hương của ta. Ha...ha...ha... ta không nên nói đến chuyện này nữa vì càng nói càng khó hiểu đối với người. Sau này ta vẫn đeo mặt nạ có điều phía sau mặt nạ kia là khuôn mặt này. Ta đã dành một tháng để cải tạo xương cốt đây, thấy khuôn mặt này thế nào. Rất đẹp trai phải không?

Nhất Thành bản sao nghe xong thì ngó người, hắn cảm thật khó hiểu nhưng không biết nói sao cả. Đành cười khổ nói:

- Ta có trí nhớ nhưng lại không có tình cảm của thế giới kia. Có phải người cô ý không? Người muốn ta sống ở thế giới này, làm người thế giới này. Hơn nữa trong đầu ta lại có tình cảm với Linh Lung, người muốn ta chăm sóc nàng.

Nhất Thành bản thể cười nói:

- Đúng vậy, người là người xuyên việt vì thế nên lập một hậu cung với những cô gái xinh đẹp ở thế giới này. Ta thì khác, ta mục tiêu là trở về, kẻ ngăn con đường của ta trở về có thể cực kỳ mạnh mẽ vì thế ta mới có ý nghĩ kỳ quái như vậy.

Nhất Thành bản sao cười một cách kỳ quái nói:

- Nếu vậy thì ta sẽ cố gắng lập một hậu cung ở thế giới này để vang danh người xuyên việt. Còn người hy vọng có thể trở về quê hương, nếu cần ta giúp gì thì cứ mở miệng.

Nhất Thành bản thể cũng cười kỳ quái nói:

- Thế thì cố lên, nhớ sinh nhiều một chút để dòng máu chúng ta được truyền thừa mãi mãi ở thế giới đầy nguy hiểm này. Nhưng mà ta vẫn phải nhắc nhở người một câu, người còn có yếu, muốn có một hậu cung vĩ đại thì phải đứng ở thế bất bại ở thế giới này. Cố gắng lên đừng bỏ bê tu luyện.

Nhất Thành bản sao gật đầu cười mà không nói thêm gì. Cả hai cùng một tính cách, cũng chính là một người chỉ có trí nhớ hơi khác một chút, tình cảm về chuyện trong quá khứ hơi khác một chút, còn lại thì không có gì khác cả.

Nhất Thành bản thể nói,

- Người giúp ta tìm hiểu ai đã gây ra thương tích cho mọi người ở trong thôn. Ta cần hình ảnh rõ ràng để tránh gây thương tổn cho người vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Ta muốn bay

Nhất Thành áo trắng gật đầu, rồi đứng dậy rời đi. Còn bản thể vẫn ngồi trên tảng đá nói:

- Trí Tuệ Thể, sức mạnh thể chất đã đến cực, muốn đột phá có cách nào không?

Trí Tuệ Thể lên tiếng:

- Không! Đã đến cực hạn cấp S, không thể tăng thêm được nữa. Cơ thể tức chủ cũng được phần lớn hắc khí năng lượng chiếm giữ. Không thể tiếp tục tăng lên giới hạn nữa, ta sợ nếu thêm nữa tức chủ linh hồn sẽ bị năng lượng hắc ám xâm nhập lúc đó sẽ rất nguy hiểm.

Nhất Thành gật đầu hiểu nói:

- Thế giờ ta nên tập trung thăng cảnh giới! Ta có đủ điểm đột phá cấp 7 sao Thiên Long pháp sư không?

- Đủ, tức chủ có thể đột phá.

- Vậy đột phá đi thôi, ta muốn bay, sau đó đi trả thù.

Nhất Thành nhắm mắt, bên trong cơ thể hắc ám năng lượng sôi sục lên. Năng lượng trong vòng một dặm quanh người Nhất Thành hội tụ lại bên này, tất cả năng lượng tràn vào cơ thể hắn.

Năng lượng hội tụ cực nhanh và tan đi cực nhanh, mấy pháp sư tập kết trong thôn gần đó cảm nhận được nhưng cũng nhanh chóng quên lãng đi.

Nhất Thành bản thể tỉnh lại, kỳ diệu là hắn đang ngồi lơ lửng trên không. Bừng tỉnh liền phát hiện mình đã đột phá thành công, cả cơ thể trở nên nhẹ nhàng, dễ dàng câu thông thẳng với thiên địa vì thế hắn rất dễ dàng cảm nhận mọi thứ xung quanh.

- Đây là cảnh giới đại pháp sư sao?

Trí Tuệ Thể trả lời hắn:

- Đúng vậy! Cơ thể tức chủ đã mở, năng lượng ma pháp và Magic Plate trong cơ thể đã câu thông trực tiếp với thiên địa, từ lúc này trở đi, cảnh giới càng cao thì khả năng mượn dùng thiên địa lực lượng càng ngày càng nhiều.

Nhất Thành hiểu, thì ra đây là cảm giác Đại Pháp Sư. Nhất Thành bỗng nhiên mảy mòi:

- Ta có việc khó hiểu. Lúc trước nghe nói sau khi đột phá Đại Pháp Sư là có thần chúc phúc. Ta vì sao Đột Phá lại rất nhẹ nhàng nhưng lại không có ai chúc phúc?

- Ai dám chúc phúc tức chủ? Tức chủ là một người thuộc hai thế giới, ngoài quy định của thế giới này. Vì thế nếu chúc phúc tức chủ sẽ có nguy cơ bị mất sát. Mà hơn thế nữa không phải ai đột phá Đại Pháp Sư là cũng được chúc phúc. Phần lớn người đột phá đều là những kẻ tầm thường, vì thế không được để mắt đến, chỉ có những người thiên Phú tuyệt luân mới có cơ hội được các vị thần để mắt đến.

Nhất Thành hiểu ý, đúng như hắn nghĩ hắn đặc biệt vì thế mà không được chúc phúc, hơn nữa cũng như trí tuệ thể nói chỉ có tài năng vượt trội mới nhận được chúc phúc từ thần. Mà hắn đoán là thần có câu thông rất mạnh với thiên địa của thế giới này vì thế ai đột phá có thể thông qua nguyên tố năng

lượng để phát hiện những thiên tài đó. Mà hần là người mang hắc ám năng lượng thuần khiết nhất, sợ rằng thế giới này rất khó có vị thần nào mang một loại hắc ám năng lượng thuần khiết đến như vậy.

Nhất Thành đạp không bay lên dưới ánh trăng, lúc thì lướt trái lướt phải, lúc thì đứng trên các ngọn cây tạo dáng cao thủ. Hần lần đầu được bay, sau khi bay chán mới dừng lại.

Đúng lúc này, Nhất Thành áo trắng cũng không biết từ đâu bay đến bên cạnh kinh ngạc nhìn bản thể nói:

- Người đột phá Đại Pháp Sư rồi?

Nhất Thành bản thể cười gật đầu. Bản sao chỉ biết há to miệng mà nhìn bản thể, sau một lúc thì cười khỏ ném cho nhất thành bản thể một quả cầu kỳ quái. Hần nói:

- Đây là những người đã gây thương tích cho người trong thôn. Tôn đã dùng phép thuật sao chép ghi lại khuôn mặt người đó trong quả cầu này. Người chỉ cần thúc đẩy chút pháp lực vào quả cầu là có thể thấy.

Nhất Thành thúc giục quả cầu trên tay, không ngờ là phía trên quả cầu xuất hiện mấy chục khuôn mặt, hần liếc mắt ghi nhớ những khuôn mặt này. Sau đó nói với bản sao:

- Tỉ nữa người xuất hiện trong thành. Để mọi người biết rõ chuyện tối nay không liên quan gì đến người.

Nhất Thành áo trắng hiểu ý, làm như vậy là để hần có nhân chứng hần không liên quan đến chuyện Nhất Thành bản thể sắp làm. Làm gì thì hần cũng không cần nói rõ. Nhất Thành áo trắng gật đầu rồi đi. Hần về đến thôn thì dẫn đám người Bá Nhân và Tôn cùng hần vào thành. Bá Nhân vết thương đã đỡ rất nhiều, biết tin Sở Bá đã thoát nạn, còn nhân họa đặc phúc nên tâm lý cũng tốt hơn rất nhiều. Cũng đồng ý đi theo, còn Tôn thì kiên quyết đi theo, hần sợ Nhất Thành đi gây chuyện nên muốn đi theo cho chắc chắn.

Nhất Thành bản thể thấy Bản sao rồi đi thì cười lạnh, tay nắm lấy chiếc mặt nạ, thúc dục hắc khí truyền vào nó. Mặt nạ kia không nghĩ lại thay đổi hình dáng ban đầu. Chiếc mặt nạ trở thành một khuôn mặt ma thần, trên đầu mọc hai cái sừng nhỏ, miệng cười ngoác đến mang tai. Người ngoài nhìn vào thì cảm giác khủng bố và tà ác.

Nhất Thành mang mặt nạ lên, thấy một bộ áo quần màu đỏ, rồi nhắm Huyết Nguyệt Thành lướt đi.

Hần không vào bằng cổng thành mà tạo thành một vết sáng đỏ lướt vào trong thành. Mục tiêu lần này là trang viên lớn nhất của Huyết Nguyệt Thành. Đây là nơi tập trung của đám người liên minh cũng là nơi bị ác ma nhắm đến hôm nay.

Nhất Thành dừng lại trên không của trang viên. Sát khí trên người hần phát ra mãnh liệt khiến trang viên đang yên tĩnh trở nên hỗn loạn. Một tiếng hét truyền ra từ trong phủ:

- Không biết người nào lớn gan nhắm vào liên minh pháp sư chính đạo chúng ta?

Một trung niên nhân mặt mày âm trầm từ dưới bay lên. Trên người bùng lên pháp lực và sát khí áp về phía Nhất Thành.

Nhất Thành nhìn khuôn mặt kia thì sát khí bùng lên càng dữ dội, đó là một trong những khuôn mặt được ghi lại. Nhưng Nhất Thành vẫn không xuất thủ vì hần vẫn còn cảm thấy phía dưới có mấy khí tức mạnh mẽ. Đều là đại pháp sư.

Đúng như hần nghĩ, ba bóng người khác bay ra. Tổng cộng đang có bốn Đại Pháp Sư đang đứng đối diện với Nhất Thành. Khi bốn người này xuất hiện, Nhất Thành thấy rõ hai trong số bốn người này nằm trong danh sách phải giết. Tiếc thay trong số đó lại có một thanh niên trẻ tuổi. Có thể là nhân tài của chính đạo, Nhất Thành lắc đầu, trong lòng thâm nghĩ, hôm nay thiên tài người phải nằm lại ở đây.

Một lão già đứng đầu liền chấp tay trước ngực nói:

- Không biết tiền bối là ai, vì sao nhắm vào liên minh chúng ta?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Dị Tứ Ma Nhất Dị?

Lão già thấy người này lơ lửng trên không liền biết là một Đại Pháp Sư, hơn nữa lão không thấy rõ thực lực của người đến nên cực kỳ chấn kinh.

Nhất Thành cười lạnh mà không nói, sát khí càng lúc càng đậm đặc. Hơi thở tà ác mang đầy vẻ giết chóc. Trên mặt chiếc mặt nạ hần truyền ra hắc khí ở hai con mắt, tình cảnh này thật sự quá đặc biệt và đáng sợ.

Bốn tên Đại Pháp Sư dù trẻ hay lão đều khiếp vía, sát khí và mùi tà dị giết chóc này thật sự quá đáng sợ. Đúng lúc này, một trung niên trong bốn Đại Pháp Sư run rẩy nói:

- Người là Dị Giáo giáo chủ. Dị Tử Ma Nhất Dị?

Nhất Thành nghe thế thì bất ngờ, Dị Tử Ma Nhất Dị? Hắn biết tên này, tên này là Dị Giáo kẻ cầm đầu, đặc biệt là người đứng đầu trong đám dị giáo. Theo tin tức thì tên này rất điên cuồng, mục tiêu là biến thế giới này thành quái dị thế giới, lại sùng bái ma thần. Hắn là một trong năm tên Dị Ma mà liên minh điên cuồng truy lùng và mang đến sợ hãi cho họ.

Nhất Thành thấy tên này nhận nhầm cũng không để ý. Hắn đến để giết người vì thế nhận nhầm hắn thành kẻ khác càng tốt. Sau này đỡ rắc việc bị đám liên minh truy lùng.

Mấy tên bên cạnh nghe lão nhân kia hô lớn tên ‘Dị Tử Ma Nhất Dị’ thì run lên. Ai lại không biết cái tên này, giờ đây hai chân đám người này đã nhũn ra, sức chạy ma pháp cũng không còn.

Nhất Thành không kéo dài thời gian nữa, giải quyết càng nhanh càng tốt. Giọng hắn trở nên khàn khàn nói:

- Nếu đã nhận ra lão phu thì các ngươi đi chết đi.

Hắn hóa thành một bóng đen lao xuống, bốn tên Đại Pháp Sư vội vàng đề pháp lực, bầu trời rực lên ánh sáng của pháp lực, một màu đen đục ngầu mang theo sát khí xung thiên lao xuống hai màu xanh ngọc bích và màu vàng kim.

- Hóa ma Chi Thuật - Thế Thuật Chi Khí.

Nhất Thành toàn thân được màu đen bao bọc, tốc độ của hắn nhanh đến mức cực điểm, bốn tên đại pháp sư phía dưới mới bùng lên sát khí thì hắn đã xuất hiện trên đầu một trung niên Đại Pháp Sư. Trung niên Đại Pháp Sư khiếp vía, dù vậy nhưng phản ứng vẫn có, cả cơ thể bùng lên ánh lửa dữ dội nhằm bảo vệ bản thân. Tiếc thay những gì hắn làm đều là vô ích, cánh tay của Nhất Thành không chút sợ hãi với lửa của tên này. Cánh tay đen không chút do dự mà chop lấy đầu trung niên nhân kia. Trong lòng Nhất Thành hô lớn:

- Bá Sát Thuật - Hấp

Một cảnh tượng kinh hãi xuất hiện trong mắt ba tên Đại Pháp Sư khác. Tên trung niên Đại Pháp Sư cơ thể nhanh chóng khô héo đi, hắn vùng vẫy điên cuồng như đang chịu đau đớn kinh khủng chưa từng thấy. Máu ở mắt mũi miệng và các lỗ chân lông lao ra. Sau khi vùng vẫy một lúc thì tên trung niên pháp sư yên tĩnh lại, giờ đây trên tay Nhất Thành xuất hiện một quả cầu kỳ quái được tích xuất từ tên trung niên Đại Pháp Sư kia. Nhất Thành nhìn chăm chú quả cầu một lúc thì thầm nghĩ, “Thật sự là khác biệt, năng lượng chứa đựng trong quả cầu này rất mạnh, nếu quả cầu này bạo pháp chắc chắn sẽ sánh ngang một quả bom nặng ký nổ. Hơn nữa may mắn vừa rồi mình đột phá Đại Pháp Sư nếu không thì rất khó mà Hấp lực tên này. Có vẻ như hạn chế của phép thuật này chính là người thi triển. Người thi triển càng mạnh càng tốt, nếu cảnh giới thấp hơn kẻ bị Bá Sát Thuật - hấp thì sẽ không có hiệu quả.”

Nhất Thành không chút do dự, đánh quả cầu này về phía tên có cảnh giới thấp nhất ở đây. Chính là người trẻ tuổi thiên tài đã đột phá Đại Pháp Sư, tên kia thấy quả cầu kia bay đến thì sửng sốt, vừa khiếp sợ vừa run rẩy, có điều mang danh thiên tài cũng không kém. Trong tay hắn xuất hiện một thanh kiếm khá là bất mắt, mỏng như giấy, chém một kiếm về quả cầu đang đánh đến.

- Âm

Quả cầu bị đánh vỡ làm máu tươi văng tung tóe khắp nơi. Tên trẻ tuổi kia liền kinh ngạc, hắn cứ nghĩ quả cầu kia là một phép thuật đang sợ gì đó mà không dám chân chờ xuất hết toàn lực. Tiếc thay, hắn đã sai.

Nhất Thành đánh đi quả cầu liền không chú ý nữa mà mục tiêu của hắn là hai tên Đại Pháp sư còn lại kia. Hai tên này thấy đồng bạn chết thảm thì trong lòng đã run sợ, vội vàng thúc dục pháp lực đến cực hạn, một tên tay liên tục kết ấn, trước người hắn xuất hiện một quả cầu lửa lớn che đi cơ thể hắn, hắn liền hô lớn ‘Đi’, quả cầu trên tay hắn liền bay đi đánh về phía Nhất Thành. Tên còn lại thì hai mắt xuất hiện màu xanh ngọc bích, hắn há to miệng, trước miệng xuất hiện một quả cầu ngọc bích, một cột ánh sáng xanh đánh về phía Nhất Thành.

Nhất Thành đang lao đến thấy vậy thì cười lạnh, tốc độ tăng lên một lần nữa. Thân ảnh hóa thành một đạo tàn ảnh phóng lên trời.

- Âm

Cột ánh sáng ngọc bích cùng với quả cầu lửa va chạm ngay vị trí Nhất Thành vừa biến mất, tạo thành tiếng nổ lớn. Một đợt sóng xung kích cực mạnh thổi quét toàn Huyết Nguyệt Thành. Phía dưới nhà cửa ở gần vụ nổ thì đổ nát, xa hơn thì chỉ bị chấn động nhẹ.

Nhất Thành thấy công kích hai người qua đi thì hắn từ trên cao như một mũi tên bắn về phía tên Đại Pháp Sư đánh ra cột sáng ngọc bích. Trên tay hắn xuất hiện một quả cầu đen kịt giữa lòng bàn tay, trong lòng hét lên,

- Hóa Ma Chi Thuật - Cánh Cổng Đen.

Tên Đại Pháp Sư đánh ra ánh sáng ngọc bích kia thấy Nhất Thành từ trên đánh xuống thì tay vội vàng kết ấn. Trước người xuất hiện một tấm chắn màu ngọc bích bảo vệ phía trên đầu.

Nhất Thành vừa cách tên kia một mét thì quả cầu đen trên tay liền đánh đi ra lao xuống tên Đại Pháp Sư phía dưới. Vừa đột phá Đại Pháp Sư nên diện tích năng lượng ma pháp của hắn cũng tăng lên, lúc trước hắn không thể đánh quả cầu đen như vậy vì năng lượng của hắn chỉ có thể quanh quẩn quanh thân thể, vì thế lúc đầu phép với Ma Da Chột Mắt hắn chỉ có thể chờ tên kia đến gần mới thì triển phép thuật Cánh Cổng Đen đánh lui hắn.

Tên đại pháp sư thấy một quả cầu màu đen nhỏ như một nắm đấm đánh xuống thì cười lạnh. Hắn tự tin mình có thể ngăn cản phép thuật này. Có điều, nụ cười của hắn tắt ngấm, bức tường ngọc bích liền vỡ vụn, quả cầu màu đen không chút do dự đánh từ trên này đánh xuống. Cơ thể hắn bị một lỗ thủng từ trên đầu xuống dưới chân.

Nhất Thành thấy tên Đại Pháp Sư này đã xong thì liền lập tức hướng tên dùng hóa hệ phép thuật mà tấn công đến. Lần này hắn không dùng bất cứ loại phép thuật nào khác ngoài Thể Thuật Chi Khí, tốc độ đạt đến mức cao nhất.

Tên Đại Pháp Sư dùng hóa hệ kia thấy đồng bạn xong rồi thì sửng hai giây ngẩn ngui. Nhưng cũng chỉ hai giây đó mà hắn đã không còn mạng. Tốc độ nhất thành đạt đến cao nhất, hắn không dùng bất cứ loại phép thuật nào mà chỉ dùng tay không hóa thành đao chọc thẳng vào ngực trái tên Đại Pháp Sư. Tay hắn xuyên qua cơ thể tên Đại Pháp Sư dùng hóa.

Đúng lúc này, một ánh kiếm xuất hiện....

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 257: Sau này gọi ta là Thành Nhất Thiên

Đúng lúc này, một ánh kiếm xuất hiện từ bên trái đánh xuống Nhất Thành.

Nhất Thành dù tay còn đang kẹt ở cơ thể tên Đại Pháp Sư hóa hệ nhưng cũng không chút bối rối.

Người đánh đến kiếm ảnh chính là tên thiên tài trẻ tuổi Đột Phá Đại Pháp Sư. Kiếm pháp tên này cũng khá, kiếm ảnh sắc bén, chỉ là so với đao pháp của bản sao còn kém xa.

Nhất Thành không cần để ý mà dùng thân thể tên Đại Pháp Sư hóa hệ trên tay và tay không đón đỡ kiếm ảnh này. Kiếm ảnh vừa đến nơi thì vị tay không Nhất Thành chộp lấy bóp nát. Dù là vậy nhưng thân thể của tên Đại Pháp Sư hóa hệ cũng bị xuyên thủng vì kiếm ảnh vỡ nát bay tứ tán.

Tên pháp sư trẻ tuổi tái mặt sợ hãi, hắn thật sự sợ rồi, trong đời hắn chưa bao giờ sợ hãi như vậy. Cảm giác bất lực kẻ thù đây là lần đầu tiên, cũng có thể đây là lần cuối cùng của đời hắn. Đối với cảm giác bất lực này làm hắn tuyệt vọng sợ hãi tột cùng. Hắn lắp bắp nói:

- Ta.. Ta.. Ta là con trai của...

Nhất Thành lắc đầu, hắn biết tên này chuẩn bị đem gia thế hắn ra. Tuổi này mà đột phá đến Đại Pháp Sư thì khá hiếm rồi. Nhất Thành đang suy tính nên giết hắn hay không. Chỉ một giây sau, Nhất Thành biến mất tại chỗ. Xuất hiện lần nữa là phía sau lưng Đại Pháp Sư trẻ tuổi, tay đặt lên đầu tên này, chỉ qua vài hơi thở, tên Đại Pháp Sư còn sống duy nh biến thành cái xác khô héo. Kết thúc một đời thiên tài của hắn.

Nhất Thành cũng không dừng lại, lao thẳng xuống phía dưới, tìm kiếm những khuôn mặt đáng tội chết.

- Ah..ah

Tiếng hét thảm liên tiếp truyền ra trong trang viên, sau đó là một ánh lửa lớn đốt trụi tất cả mọi thứ tồn tại trong trang viên này. Bóng dáng của Nhất Thành áo đen cũng biến mất từ đó.

...

Phía xa xa,

Nhất Thành áo trắng đứng trên một nóc nhà hai tầng quan sát chiến đấu trên không. Hắn hai mắt trong veo hiện lên một chút kinh ngạc. Trong lòng thầm nghĩ, “Người quả thật khủng bố. Ta biết người có bí mật và cũng biết mục tiêu của người ở thế giới này. Hy vọng chúng ta đều hoàn thành mục tiêu của mình. Muốn cứu lấy cái thế giới này, sợ rằng chỉ có người mới làm được. Đừng từ bỏ, cứu lấy chúng ta, cũng như tìm được con đường về nhà.”

Tồn bên cạnh Nhất Thành run lên như trứng kinh phong. Bá Nhân thì mặt tái xanh, môi khô khốc không nói lên lời. Cả hai không phải người ngu, nhìn bóng dáng kia, đều cảm thấy quen thuộc. Với lại, bên cạnh Nhất Thành người áo đen biến mất thì biết rõ người xuất hiện đánh chết đám người liên minh kia là ai. Thủ đoạn của người này quá tàn bạo, thật sự làm người ta sợ hãi.

- Tiểu.. Sư Thúc Tổ, người đó là.. là..?

Tồn mang theo giọng run run hỏi. Bá Nhân cũng nhíu mày nhìn về phía Nhất Thành chờ đợi câu trả lời.

- Đánh người Tiểu Tiểu Thôn, muốn sống cũng khó.

Nhất Thành mắt nhìn về phía trang viên cười lạnh, không trả lời trực tiếp câu hỏi của Tôn mà chỉ nói sang một chủ đề khác.

Bá Nhân và Tôn ngẩng người tại chỗ, thật sự là người kia. Lý do đơn giản là trả thù, người chặt tay chân người khác, đánh gần chết thôn trưởng thì phải dùng mạng bồi lại.

Nhất Thành nhìn một số nhóm người đang quan sát phía xa. Nhất Thành cũng cảm thấy một số người quan sát bọn hắn. Trong thành bay giờ có một số Đại Pháp Sư đang ẩn mình. Nếu theo khí tức thì có đến ba bốn người nhưng không có ai dám trợ giúp người của liên minh.

Bóng đen trên trời kia sát khí quá lớn, ma pháp quý dị khó đoán vì thế đám Đại Pháp Sư ẩn mình trong thành cũng không dám lộ mặt ra trợ giúp.

Sau khi cả trang viên trở lại yên tĩnh, mọi người cuối cùng cũng tăng đi. Nhóm Nhất Thành trở lại trong thôn, đến nơi thì mọi người kinh ngạc khi phát hiện một bóng người xuất hiện trước cửa thôn đang chờ bọn họ.

- Tốc độ rất nhanh, mới đó đã quay lại rồi sao?

Nhất Thành áo trắng nhìn bóng đen kia thì đi đến vỗ vai cười nói. Bóng đen kia thật ra là Nhất Thành bản thể, khi đến gần mới phát hiện hắn đã thay đổi một bộ đồ trắng, trên mặt cũng không mang mặt nạ nữa mà một khuôn mặt xa lạ ở kiếp trước. Tôn và Bá Nhân nhìn người này thì cảm thấy kỳ quái như đã từng quen biết.

- Sau này gọi ta là Thành Nhất Thiên.

Nhất Thành bản thể cười nói. Hắn đã quyết định xuất hiện bằng khuôn mặt của kiếp trước và tên cũng đổi thành Thành Nhất Thiên. Thành Nhất là viết ngược của Nhất Thành, Thiên ở đây mang ý nghĩa là tươi mới, những điều tốt đẹp, sức sống mới.

- Để ta giới thiệu cho mọi người, đây là Thành Nhất Thiên, huynh đệ của ta.

Nhất Thành nhìn nhóm người Tôn và Bá Nhân phía sau giới thiệu Thành Nhất Thiên. Tất nhiên đám người Tôn và Bá Nhân đầu tiên là kinh ngạc sau đó thì cười khò, không nói nên lời. Nhìn qua thì có thể hiểu được người được gọi Thành Nhất Thiên này chính là người áo đen lúc trước, cũng là người vừa hủy diệt người liên minh trong thành kia.

Mọi người cười nói một lúc thì tiến vào trong thôn tìm nơi dừng chân. Nhất Thiên cũng không rời đi mà cùng một chỗ với bản sao của mình. Hắn cảm thấy sắp tới thành này sẽ rất náo nhiệt.

- Trí Tuệ Thể, mở thông tin cá nhân

- Tính danh: Thành Nhất Thiên

- Đăng cấp:

- Black Magic Plate: Bảy sao Thiên Long đỉnh phong

- Ma Lực sức chứa: 50%

- Kỹ năng phép thuật:

Bá Sát Thuật: Hấp(100%), Bộc, Phá

- Sáng Tạo phép thuật: Hóa Ma Chi Thuật (Thể Thuật Chi Khí: 100%) (khả năng khống chế: 30%)

- Vật Chất Điểm: 5 400

- Sức Mạnh Thể chất: 15 000/15 000

- Hollow Spirit giá trị: 40%

- Linh Hồn: 1002/1001

Nhất Thiên quan sát một lúc thì gật đầu hài lòng. Sức mạnh thể chất của hắn đã đến cực hạn, pháp lực cũng đạt đến Đại Pháp Sư. Điểm vật chất cũng còn đến 5400 điểm.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Ba vị Khởi Nguyên Pháp Sư

Ba ngày sau,

Huyết Nguyệt Thành đón một lượng lớn pháp sư của các thế lực khác nhau. Có điều tất cả đều mang danh nghĩa của liên minh pháp sư mà đến. Họ đến mục tiêu là vết nứt không gian kia.

Ngay khi đến nơi biết tin đột đầu người liên minh bị diệt thì gây nên rung động lớn. Cả thành đi vào cấm bế, không ai xuất nhập, điên cuồng tìm kiếm người áo đen xuất thủ ba hôm trước. Chỉ là tin này vào tai mọi người thì trở thành trò người, ba ngày, người ta giết người ba ngày trước, ba ngày sau các người mới phóng thành. Phong cái tầm nửa, người áo đen kia đã không chừng đến quốc gia khác. Người phong cái rầm chó nửa à?

Nhất Thiên nghe tin thì quá sức tưởng tượng, trong lòng hắn chỉ có thể nói một chữ, ‘Ngu, liên minh người toàn là người ngu sao?’ Bây giờ phong thành thì bắt được ai nữa, giờ chỉ khiến các pháp sư khác ghét bỏ mà thôi.

Nhất Thiên bây giờ đang nằm trên một cái ghế dựa lười nhác mà ngáp dài phơi nắng. Lâu lâu lại lấy một chén trà bên cạnh nhấm nháp. Giờ nhìn hắn không khác gì một Phú nhị đại lười nhác đến không thể nói nên lời.

‘Nhất Thiên, nhóc con ngươi lại làm biếng sao?’

Lão trưởng thôn không biết từ lúc đã xuất hiện kẻ bên hắn, ngồi xuống một cái ghế dựa bên cạnh rót một ly trà nhấp miệng nói.

Nhất Thiên cười cười nhìn lão, lão trưởng thôn giờ nhìn trẻ hơn rất nhiều so với lúc trước, pháp lực cũng có tiến bộ, giờ lão chỉ cần ổn định cảnh giới và chờ đợi cơ hội đột phá lên cấp S.

- Trưởng thôn, ngài cảm thấy thế nào? Đã thích ứng với biến hoá mới chưa?

Nhất Thiên cười nhìn lão nói. Trên thế này, lão trưởng thôn chính là người duy nhất nhận ra hắn là ai cũng le người quan tâm hắn nhất ở thế giới này. Lúc lão tỉnh lại, dù khuôn mặt hắn đã biến đổi nhưng lão trưởng thôn vẫn đoán được và nhận ra hắn. Nhiều lúc hắn cảm thấy lão trưởng thôn như là ân nhân pháp sư cường giả, có mắt âm dương nhìn xuyên thiên địa.

- Ta đã tốt lên rất nhiều, thậm chí còn trẻ lại hơn rất nhiều. Cái này phải cảm ơn ngươi nhóc con, không nghĩ đến, mấy năm qua ngươi đã phát triển đến mức này.

- Lão trưởng thôn đừng khách sáo như vậy, việc này là việc tiểu tử nên làm. Thế mọi người trong thôn sao rồi!

Nhất Thiên lười nhác cười nói.

- Mọi người đã tốt rồi, người thương nhẹ hoặc nặng đều được trị liệu tốt. Còn về những người tàn phế thì không thể hồi phục hoàn toàn nhưng cũng đã ổn định. Nhất Thành đã để lại một số tiền lớn cho họ, một đời này họ không cần lo lắng điều gì nữa. Thế đã là hoàn hảo rồi.

Nhất Thiên gật đầu, ở thế giới nào miễn có tiền là có thể sống tốt. Tất nhiên ở thế giới này cần phải cẩn thận một chút, đừng chọc đến pháp sư là được.

- Ồ, mà ta thấy người thư viện của ngươi đã đến. Nhất Thành đang gặp bọn họ trong kia. Nhóc con, ngươi không qua xem một chút sao?

Lão trưởng thôn nằm xuống phơi nắng bên cạnh Nhất Thiên nói.

- Bây giờ tiểu tử không còn là người của thư viện. Nhất Thành mới là tiểu sư tổ của thư viện, hẳn chắc giờ đang bận giải thích tình hình cho mọi người. Ta chỉ tò mò, không biết lần này ai đến đây?

Nhất Thiên lắc đầu cười nói. Từ lúc quyết định trở thành Nhất Thiên, hắn đã không còn là người của bất cứ thế lực nào. Hắn đã tự do, và không cần lo lắng người khác bị ảnh hưởng đến việc hắn làm nữa.

- Ta nghe nói là vì người Dị Giáo xuất hiện nên lần này tập trung rất nhiều cường giả! Nhất Thành nói với ta là có một số lão bắt từ đột phá đến Pháp Sư Khởi Nguyên cũng xuất hiện.

- Ồ

Nhất Thiên ồ lên kinh ngạc, không nghĩ chỉ là một vết rách nhỏ mà dẫn đến mấy lão bắt từ xuất hiện. Dị Giáo cũng rục rịch động dậy, hẳn nghĩ thấy lần này chắc chắn sẽ có đại chiến lớn với Dị Giáo, đám người này thật biết chơi lớn.

- Huyết Nguyệt Thư Viện người vào thành gặp mặt.

Đúng lúc hai người đang lười biếng phơi nắng thì một bóng người xẹt qua trên không, dừng lại trước thôn nói lớn. Người này là một trung niên nhân, mặt mày âm trầm, hai mắt trừng lớn, giọng nói ồm ồm. Trên mặt xuất hiện một chùm râu đen bao quanh miệng, nhìn rất bản bựa.

Người này vừa nói xong thì cũng không đợi đáp lời mà đã quay người hướng trong thành bay đi. Nhất Thiên nhìn người kia thì nhú chặt mày, thật sự là quá kiêu ngạo. Cậu vừa rồi nhìn như khách sáo nhưng không khác gì ra lệnh. Trong lòng Nhất Thiên cười lạnh, ‘M... nó chứ, chết một đám còn chưa đủ sợ sao?’

Nhất Thiên nhìn bóng lưng kia đang dùng tốc độ cực nhanh bay trở lại thành. Nhưng hắn vừa tiến hai bước, thì từ trong thôn bay ra một ngọn đao phát ra Quang mang dữ dội dùng tốc độ cực tốc đuổi theo.

Người trung niên vừa quay lưng liền cảm thấy một luồng pháp lực cực mạnh từ sau lưng hắn truyền đến. Lão biến sắc, vội vàng quay người thì thấy một ánh đao phát ra quang mang sắc bên tấn công đến.

- Âm

Đao đến quá nhanh, trung niên vừa thi triển pháp lực phòng ngự thì đao cũng đã đến. Một vòng ánh sáng xanh bao phủ lão nhưng ngay lập tức bị đao kia đánh vỡ. Có điều, ngọn đao ánh sáng kia cũng bị hủy diệt theo nhưng cũng khiến trung niên kia phải lùi lại mấy bước trên không.

Nhất Thiên thấy hết thấy chuyện phát sinh thì nở một nụ cười. Đúng là một nhân bản khác của mình, tính cách giống nhau như đúc.

Lúc này, Nhất Thành từ trong thôn bay ra, sau lưng hắn là hai người. Nhất Thiên nhìn qua liền phát hiện đó là Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ. Thấy hai người này thì Nhất Thiên hai mắt sáng lên, hai người này đã hồi phục, thư viện bây giờ đã có ba Khởi Nguyên Pháp Sư. Thực lực cũng không kém chút nào rồi.

Nhất Thành bay đến trước người trung niên thì cũng không nói nhiều mà Ma Huyết xuất hiện trên tay. Khi thể hắn kéo lên điên cuồng, cả người như hoá thành một thanh đao sắc bén. Khí thể hắn trùng lặp đè nén khiến không gian xung quanh như có ngàn cân đè lên.

- Ngươi là ai? Thư viện các ngươi dám chống đối mệnh lệnh của liên minh sao?

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Chó ăn cứt thì không bao giờ ăn cơm

Trung niên kia trầm mặt nhìn chằm chằm Nhất Thành. Hắn cảm nhận được khí thể trên người Nhất Thành thì trong lòng khiếp sợ. Lão cảm thấy chỉ cần người này xuất thủ thì lão chắc chắn sẽ không chống nổi. Lão mới đột phá đến đại pháp sư không lâu, muốn chiến chắc chắn sẽ chịu thiệt.

- Mệnh lệnh? Các ngươi đang ra lệnh cho chúng ta? Nếu đã muốn ra lệnh như vậy thì để ta giúp ngươi hiểu rõ người nào là người nên ra lệnh.

- Về

Nhất Thành không do dự mà chém trên không một đao. Đao khí cực lớn xuất hiện trên không chém về phía lão trung niên kia.

Trung niên biến sắc, nhìn đao khí đang đến mà mặt mày run rẩy. Nhưng lão cũng không thể đứng yên chịu đòn, vội vàng kết ấn, một cột sáng xuất hiện đánh về phía đao khí.

- Âm

Một tiếng nổ bộc phát xuất hiện trên không, khói mù xuất hiện bao phủ một vùng. Cột ánh sáng biến mất nhưng đao khí đánh thông khói mù tiếp tục đánh về phía trung niên.

- xoẹt

Đao khí chém ngang ngực trung niên, máu tươi bắn ra như suối. May mắn vừa rồi đao khí bị cột sáng đỡ đi một phần lực nếu không đao khí kia đã chém đôi trung niên thành hai.

- Âm

Trung niên ngã từ trên không xuống, khuôn mặt lão tái nhợt, hai mắt trợn to nhìn chằm chằm Nhất Thành.

- Sao thế, không ra lệnh cho chúng ta nữa hả?

- Ngươi,.. ngươi..

Trung niên trợn mắt, khuôn mặt tái nhợt lắp bắp không nói nên lời.

Đúng lúc này, trong thành bay ra bốn bóng người. Bốn người này đều đạp không mà đi, đi đầu là một lão già gầy ốm. Sau lưng lão là hai trung niên và một người trẻ tuổi.

Nhất Thành nhìn người vừa đến thì giật mình. Hắn giật mình vì hắn ra những người mới đến là ai. Nhìn sơ qua đám người này liền biết đó là người Pháp Tông, đi đầu lại Muru Lạc, tổ tông của Pháp Tông. Bên cạnh thêm một người quen nữa là Thái Thượng Trưởng Lão, Muru Cầu. Còn hai người còn lại thì hắn không biết.

- Lão tổ tông, bọn hắn, bọn hắn... Phụt.

Trung niên dưới đất lấp bắp nhìn về đám người Pháp Tông nói. Lão bị thương quá nặng, chỉ mới mấy câu đã phun ra máu.

- Hừ, người Huyết Nguyệt Pháp Tác thư viện thật bá đạo, lại không để liên minh chính đạo trong mắt sao?

Muru Cầu khuôn mặt lạnh lùng hừ lạnh nói lớn để cho cả người trong ngoài thành nghe thấy. Hơn nữa còn quy chụp cho thư viện một cái mũ rất lớn. Có thể nói đây là lão cố ý, cố ý nhắm vào thư viện.

- Ô, cứ nghĩ là ai, thì ra là Pháp Tông người. Thất kính thất kính. Thì ra đánh nhầm chó của Pháp Tông, thất lễ rồi, thật thất lễ rồi.

Nhất Thành tựa cười như không cười cũng phát ra tiếng nói vang vọng. Hắn vừa rồi cố ý nhấn mạnh hai chữ 'Pháp Tông', chủ yếu chính là muốn nói ta đánh là người Pháp Tông, chứ không phải là liên minh người, tránh bị quy chụp chống đối liên minh. Hắn không sợ liên minh chính đạo nhưng thư viện nếu chống lại liên minh chính đạo thì chỉ có thể chờ đợi sự hủy diệt.

- Sư đệ ta chính là đại diện cho liên minh mời các người vào thành hội họp, vì sao các người lại động thủ với hắn? Các người có ý gì? Không phải là cố ý chống đối liên minh sao?

- Oh thì ra là liên minh mời gặp mặt. Lúc này ta cứ tưởng tên điên nào bỗng nhiên hét lớn với thư viện mới xuất thủ. Hơn nữa, có ai mời người như các người sao? Nói đến thật kỳ lạ, một Pháp Tông lớn như thế mà đến quy tắc lễ nghĩa cũng không hiểu? Thật sự là một đám không chút lễ nghĩa cũng không hiểu. Có cần thư viện chúng ta giới thiệu cho một vài lão sư dạy các người lễ nghĩa không?

Một trung niên khác cười lạnh cổ bảm víu chuyện thư viện xuất thủ nhưng Nhất Thành cũng chẳng quan tâm chuyện này. Hắn nhanh chóng chuyển đề tài sang mắng Pháp Tông người không có giáo dục.

- Người, người.. Dám mắng chúng ta?

Trung niên kia bị Nhất Thành chửi không hiểu lễ nghi thì nổi giận đùng đùng, khuôn mặt đỏ bừng. Hơn nữa lời của Nhất Thành rất hiểm, như mắng một người thật ra là muốn mắng cả Pháp Tông.

- Hừ, thư viện các người thật bá đạo. Đánh người còn dám mắng Pháp Tông chúng ta, các người phải chết.

Muru Lạc đứng trước neho mắt, khí thế kéo lên, bầu trời bỗng nhiên tối đi, cả người lão phát ra ánh sáng chiếu khắp một vùng. Nhất Thành đứng trước thì bị áp lực kia đè nên, trong ngực cảm thấy nặng nề như muốn phun ra một búng máu. Đúng lúc này, sau lưng hắn Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ bước lên một bước, khí thế của hai người cùng kéo lên, đánh bật lại áp lực của Muru Lạc phát ra.

- Crack Crack

Áp lực va chạm trên không khiến không gian giữa hai đám người nổ tung tiếng lóc bóc.

- Mục Lạc, vạn năm qua đi, tính cách tiểu nhân âm hiểm của người vẫn vậy đúng là chó ăn cứt thì không bao giờ ăn cơm. Muốn chiến thì chúng ta tiếp người.

Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ cười lạnh nói. Hai lão đã hồi phục đến Khôi Nguyên Pháp Sư, đối mặt với Mục Lạc cũng không có chút sợ hãi nào. Trên người còn phát ra chiến ý mãnh liệt. Hai người sau khi hồi phục thì chưa xuất thủ với ai nên giờ thấy cơ hội thì hai mắt sáng rực.

Nhất Thành nghe lời của hai người này thì dở khóc dở cười, không nghĩ đến hai người luôn luôn trầm mặc ít nói giờ lại có thể phát ra lời mắng chửi thô tục và đầy kiêu ngạo như vậy.

- Hai người các người là Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ?

- Ha.. Ha.. Ha.. Sao thế, rất bất ngờ khi thấy chúng ta sao?

Nguyệt Nhị ha hả cười lớn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 260: Tứ hùng tranh châu

Bên kia Mưu Lạc mảy mui chặt, khuôn mặt âm trầm đến đáng sợ. Pháp Tông nhắm vào Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện đã mấy trăm năm. Ngay khi sắp thành công thì Hoàng Lão thoát khốn khiến Pháp Tông khó khăn khi muốn chiếm đoạt thư viện, bây giờ thì xuất hiện thêm hai người Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ. Bây giờ đã không dễ dàng đánh chủ ý vào thư viện.

- Ha..ha..ha hai lão già này cũng không tệ. Sau khi hồi phục lại bá khí như vậy! Không biết chiến lực của bọn họ thế nào?

Bên kia, Nhất Thiên lười nhác nằm trên ghế quan sát cười nói.

- Nhất Thiên, ngươi không giúp Nhất Thành sao?

Lão trưởng thôn bên cạnh như khó hiểu hỏi.

- Không cần thiết. Chắc chắn bọn hần sẽ không đánh lên. Trong thành vẫn còn rất nhiều lão bất tử, họ không để cho hai bên này đánh lên. Nếu thật sự đánh lên, ha..ha..ha.. không chỉ thư viện cùng Pháp Tông mà Dị Giáo cũng thừa cơ mà vào. Đến lúc đó thì vui rồi. Chúng ta đừng đánh giá thấp Dị Giáo. Đám này dùng quái dị làm vũ khí, nếu thật sự đánh lên, sơ xuất, chính ma liên minh có thể gặp hủy diệt.

Nhất Thiên lười nhác cười nói. Hần chắc chắn hai bên sẽ không đánh lên.

Trong thành bắt đầu bay ra hai nhóm người. Một nhóm trên người tỏa ra sát khí nhân nhân. Đám người này đã cố gắng thu liễm sát khí nhưng cũng không thể hoàn hảo thu liễm. Một nhóm khác chính là đám người chính đạo, trên người tỏa ra chính khí nhân nhật.

Hai nhóm người này đến cùng không biết vô sự hay cố ý mà chỉ ra hai hướng trái phải của thư viện và Pháp Tông mà đứng. Tạo thành thế tứ hùng tranh châu, trên thân thể hai người đứng đầu thế lực mới đến bắt đầu phát ra khí thế kinh khủng.

Một cảnh kinh dị xuất hiện, ở giữa bốn thế lực, không gian truyền đến tiếng gậy vỡ kinh khủng gấp trăm lần lúc này. Không gian ở giữa xuất hiện một vết nứt không gian màu đen. Tiếng nổ ầm ầm cùng tiếng gậy vỡ liên tục vang lên, vang vọng cả trời đất. Thanh thế này đè ép khiến thiên biến sắc mà người thường trong thành hay trong thôn đều có một cỗ lo lắng đè nén trong lòng. Bên trong chính là không gian loạn lư hiện ra trong mắt mọi người.

- Định thế hiện thực lực sao?

Nhất Thiên nhìn mấy tên điên đang khoe mẽ thực lực thì lắc đầu. Nhưng như vậy cũng tốt, như thế thì Pháp Tông sẽ không dám xuất thủ với Thư Viện nữa.

- Các ngươi đừng tay được rồi. Định hủy diệt nơi này hả? Tất cả nhanh chóng vào thành gấp mặt.

Đúng lúc này bên trong thành truyền ra một giọng nói hùng hậu vang dội. Giọng nói mang mang theo uy áp cực lớn, kiểu như bề trên đang nhìn xuống bọn hần.

- Hừ

Năm người đang phát ra khí thế tranh đấu kia liền cùng một lúc hừ lạnh một tiếng, sau đó nhanh chóng thu lại khí thế của mình.

Nhất Thiên nằm ở đó thu mọi chuyện vào trong mắt, hai hàng lông mày mui chặt. Giọng nói kia như phát ra mệnh lệnh, phải biết mệnh lệnh này không phải phát ra cho người thường mà là cho năm tên Khôi Nguyên Pháp Sư. Vậy người kia phải mạnh đến bao nhiêu mới có thể phát ra mệnh lệnh cho Khôi Nguyên Pháp Sư? Địa vị người kia phải cao đến mức nào?

Nhất Thiên hai mắt sáng lên, hiếu kỳ nhìn về phía Huyết Nguyệt Thành. Hần muốn biết là người nào lại có khí thế bá đạo và địa vị cao đến thế? Nếu hần phải đoán chắc chắn là minh chủ của chính đạo liên minh, nhưng nếu như vậy thì thật kỳ quái. Chỉ một vết nứt không gian nhỏ lại dẫn đến nhân vật như vậy xuất thế? Phải biết vết nứt kia chỉ dẫn đến Phi Quái đỉnh cao hoặc Cốt Quái sơ cấp như vậy không thể nào dẫn ra minh chủ, người mạnh nhất ở Tây Đại Lục được. Nếu vậy, chuyện lần này chắc chắn có điều gì đó mà hần vẫn không biết.

Mưu Lạc phát tay áo hừ lạnh quay người rồi đi. Lão biết từ hôm nay trở đi, muốn gây hấn với thư viện không dễ nữa rồi. Ba vị Khôi Nguyên pháp sư không phải là chuyện đùa, giờ đây Huyết Nguyệt thư viện đã vững mạnh, không thể dễ dàng khống chế.

Đám người cũng không nói nhiều mà nhanh chóng vào thành. Nhất Thành bên này nhìn về phía Nhất Thiên, ý hỏi hần đi không? Nhất Thiên chỉ lắc đầu, hần hiếu kỳ người nói vừa rồi nhưng cũng không tham gia vào vì không biết mấy lão bất tử có nhìn thấu hần không. Nếu như phát hiện sơ xuất gì thì thật sự không tốt. Hần bây giờ trong người chỉ còn hắc khí thuần túy nhất, nếu sơ xuất rất dễ bị phát hiện.

...

Trong Huyết Nguyệt Thành,

Nhất Thành cũng Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ đã đến trước một tiểu viện rộng lớn. Nhất Thành nhìn quanh thì phát hiện đây là tiểu viện mà tối hôm qua Nhất Thiên chém giết đám người Liên Minh.

Đi vào trong, bên trong tiểu viện đã biến thành một nơi hoang tàn. Cả tiểu viện đã bị đốt đến chỉ còn cột gỗ cháy đen. Ba người hít hít thì phát hiện mùi hôi của xác chết bị đốt cháy vẫn còn thoang thoảng trong không khí.

Nhất Thành trong lòng trầm nghĩ, “Thật sự đáng sợ, dù mình là hán nhưng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm điều đáng sợ như vậy!?”

Có điều Nhất Thành đâu có biết lúc Nhất Thiên nhân bản thân thì đã động tay động chân. Trí nhớ và mọi thứ nhìn như giống nhưng sự tàn ác và bá đạo đã bị Nhất Thiên giảm đi rất nhiều. Nếu không trên người Nhất Thành không tỏa ra chính khí lắm nhiên như bây giờ.

Tiến lên vài bước, phía trước đang đứng một đám người. Chia làm hai phái, ở giữa là năm sáu cái xác bị cháy đen được xếp thẳng hàng. Ở cuối hàng người có một lão nhân gia tóc bạc trắng, khuôn mặt hiện rõ nếp nhăn. Có điều đôi mắt lão sáng rực, tinh quan lộ rõ mồn một.

Ba người Nhất Thành vừa đến nơi thì mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào bọn hán. Trong mắt mỗi người đều hiện lên biểu hiện khác nhau. Kinh ngạc, hiểu kỳ, lạnh lùng, và thậm chí có chút sát khí.

Ba người Nhất Thành dù bị mọi người nhìn chăm chăm nhưng không cảm thấy mất tự nhiên chút nào. Hai người Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ đều cảm thấy việc này rất bình thường. Còn Nhất Thành thì thiên địa có đi vào tịch diệt hán cũng không quan tâm chứ đừng nói chỉ bị người ta nhìn chăm chăm.

- Nhất Thành, đại diện cho Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện đến tham gia lần gặp mặt này.

Nhất Thành liền đi lên phía trước vài bước thì lễ với lão nhân gia ở giữa cười nói.

- Hừ, thư viện lại lấy một tên trẻ tuổi làm người dẫn đầu. Thật sự là hết người rồi sao? hay là khinh thị liên minh chính đạo chúng ta?

Chưa đợi lão nhân trước mặt trả lời. Một giọng nói lạnh lùng mang theo sự khinh miệt vang lên gây nên chú ý của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thê Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Nàng tên là Linh Lung

Người nói là một người trẻ tuổi, hai mắt nhìn chăm chăm Nhất Thành. Nhất Thành nhìn khuôn mặt lạnh lùng, hai mắt tỏ ra sát khí thì hán hiểu rõ đây là địch không phải là bạn. Theo cách ăn mặc thì người này đến từ Nhân Tông. Nhất Thành càng khó hiểu, hán chưa bao giờ đắc tội với người Nhân Tông vì sao tên này lại nhắm vào hán. Thật sự khó hiểu?

- Hừ! Thư viện làm việc thì liên quan cái quái gì đến Nhân Tông các ngươi. Nơi này là nơi nào mà một tên nhóc lại có quyền lên tiếng. Xếp theo vai vế ta ngang hàng tổ sư các ngươi, ngươi là cái thá gì mà dám nói chuyện với ta như vậy. Nhân tông không có người dạy các ngươi lễ nghĩa sao? Hay là tiền bối Nhân Tông chết hết rồi sao lại để một tên nhóc càng quấy.

- Cản rờ.

Một lão nhân đứng trước mặt thành niên kia lạnh lùng quát. Trên người lão phát ra khí tức khủng khiếp đè ép về phía Nhất Thành. Lão Nhân này khí tức cũng thuộc Khôi Nguyên Pháp sư. Theo vai vế người này chính là lão bát tử của Nhân Tông.

- Cản rờ cái c.. m. ngươi. Định dọa ta sao? Thật khiến người ta sợ hãi.

Nhất Thành khoát tay bảo Nguyệt Nhị và Nguyệt Tứ không cần xuất thủ. Hán đứng dưới áp lực của lão kia nhưng mặt vẫn dửng dưng cười lạnh, nói thì sợ hãi nhưng mặt hiện rõ sự khinh miệt rõ ràng. Mọi người tỏ ra kinh ngạc, lão già Nhân Tông thấy không làm gì được Nhất Thành thì thu lại khí thế, nhún chặt lông mày.

- Thật sự là vô pháp vô thiên. Tuổi trẻ bây giờ đúng là không biết trời cao đất rộng. Đến tiền bối của Nhân Tông cũng dám đắc tội.

Mục Lạc bên cạnh âm dương quái khí nói. Lời lão nói như vô ý nhưng cố ý muốn kích phát mâu thuẫn giữa thư viện và Nhân Tông.

- Lão già uống máu trinh nữ kia. Lão gọi ai là người trẻ tuổi, ai là tiền bối? Bộ lão bị ngu sao? Hay là vì uống quá nhiều máu trinh nữ mà bị lú lẫn. Ta theo vai vế là lão tổ của thư viện, ở đây ai dám xưng là tiền bối của ta. Haizz.. Ta cũng không thể trách ngươi, bị nhốt lâu như vậy nên đầu có vấn đề cũng là bình thường.

- Ngươi... .

Mục Lạc tức giận trừng trừng mắt nhìn Nhất Thành. Người còn lại ở đây thì biểu hiện kỳ quái, muốn cười mà không cười. Bọn họ từng nghe tin đồn để cứu thoát lão khỏi thế giới quái dị, Pháp Tông đã dùng rất nhiều máu trinh nữ. Nhưng ít ai nhắc đến việc này vì sợ đắc tội Pháp Tông và cũng không ai dám âm dương quái khí nói ra một cách kỳ quái như Nhất Thành.

- Ngươi gì mà ngươi. Pháp Tông nhắm vào thư viện của chúng ta lâu rồi. Vì thế ta chẳng quan tâm đả tặc tội ngươi. Ta không phải tiểu nhân cứ úp úp mở mở, muốn đánh thì đánh, muốn chém thì chém. Đàn ông giữa háng có chim, cần gì phải giấu giấu diếm diếm. Ta ghét nhất loại người ngoài mặt chính khí mà bên trong thì toàn thủ đoạn âm hiểm như ngươi.

Hắn khoát tay trừng mắt nhìn lại đám Pháp Tông. Không quan tâm Pháp Tông người đang trừng mắt nổi giận đùng đùng mà quay sang nhìn người đệ tử của Nhân Tông kia nói tiếp.

- Ngươi, tên nhóc kia! Ta và Nhân Tông người chưa từng gặp mặt cũng chưa từng xảy ra xung đột vì sao vừa gặp ngươi đã phát ra sát khí đối với ta. Ta từng đả tặc tội ngươi? Chém người nhà ngươi? Hay là hiếp em gái ngươi? Là đàn ông thì phọt ra hết đi, vì sao lại muốn giết ta?

Nhất Thành trừng mắt nhìn chăm chăm tên đệ tử Nhân Tông kia, trên người hắn bắt đầu tỏa ra chính khí凛然.

Nhất Thành này giờ diễn trò nhằm mục đích là phủ đầu đám người ở đây. Thư viện thất thế đã lâu nếu không biểu hiện một chút thì sẽ bị đám người này không xem ra gì! Có lúc, tỏ ra bá khí một chút, điên điên một chút lại khiến người khác không dám khinh thường.

Tên đệ tử Nhân Tông kia khuôn mặt méo mó, sát khí trong mắt càng hiện rõ nhưng lại không trả lời Nhất Thành.

- Sao? Nhân Tông người không phải là chính phái sao? Muốn giết người khác mà không dám nói ra lý do. Các ngươi có thật sự là người chính đạo không thể?

Nhất Thành âm dương quái khí hỏi. Ai sợ chứ hắn thì không, giọng hắn rất lớn mang theo sự khinh bỉ rõ ràng, nhìn như khinh bỉ đệ tử Pháp Tông nhưng thật ra là đang khinh bỉ chính đạo người.

Mỗi người đều mặt mày hiện lên biểu hiện kỳ quái. Tên nhóc này ăn nhằm gì hay sao mà gây chuyện khắp nơi. Đúng là người ta phát ra sát khí thì ngươi phải cẩn thận đề phòng chứ đâu nói toạc ra như thế. Trong lòng mọi người đều hiện lên một chữ ‘Quái’.

- Hừ, Tiểu Anh, nói đi? Đây là chuyện gì?

Lão bát tử của Nhân Tông quay lại nhìn tên đệ tử kia hỏi. Lão cũng cảm thấy kỳ quái, tiểu tử này ở môn phái thì rất thành thực bình tĩnh, ít khi tỏ ra thất thố. Nhưng hôm nay hắn lại tỏa ra sát khí với người vừa gặp. Theo như lời của Nhất Thành thì đúng là bọn hắn chưa từng gặp mặt hoặc kết thù. Hơn nữa Huyết Nguyệt Pháp Tắc thư viện với Nhân Tông cũng không có thù.

Người đệ tử được gọi Tiểu Anh kia nghe câu hỏi của lão tổ của mình thì tỏ ra lúng túng, không trả lời được.

Nhân Tông lần này đến đây gồm bốn người. Ngoại trừ ngoài đệ tử được gọi là Tiểu Anh và lão tổ của Nhân Tông thì còn một nữ đệ tử và một trung niên nhân bên cạnh. Bọn họ đều nhìn về phía Tiểu Anh nhử mồi chờ đợi câu trả lời.

- Là vì nữ đệ tử của La Sát tông. Nàng tên là Linh Lung, là nữ đệ tử xuất sắc nhất của La Sát Tông. Nàng được rất nhiều thanh niên tài tử theo đuổi, trong đó có Tiểu Anh sư huynh. Nhưng mấy năm trước có tin tức truyền ra nàng lại là nữ nhân của tiểu sư thúc tổ của Huyết Nguyệt Pháp Tắc Thư Viện. Cũng chính là người này đây thế nên Tiểu Anh sư huynh mới phản ứng như vậy.

- Ồ

Đúng lúc này, nữ đệ tử bên cạnh Tiểu Anh cười khúc khích nói với hai vị sư thúc tổ. Mọi người ồ lên kinh ngạc. Đến cả Nhất Thành cũng tròn trừng mắt vì lý do củ chuối này. Không nghĩ đến lại là vì nữ nhân mà nhắm vào mình, thật sự quá bất ngờ.

- Cô nương, người nói rất nhiều thanh niên tài tử theo đuổi nàng?

Nhất Thành dở khóc dở cười hỏi vị cô nương kia.

- Đúng, rất nhiều đó! Có cả chính đạo và ma đạo người, đều là thanh niên kiệt xuất của các tông môn lớn đó. Hahaha lần này ngài gặp rắc rối to rồi?

Nữ đệ tử kia hai mắt hí lại nhìn Nhất Thành nói.

Bạn đang đọc truyện *Quái Dị Thể Ma Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.